

Giới thiệu Thất Dạ Sùng Cơ

Truyện Thất Dạ Sùng Cơ của tác giả Vô Ý Bảo Bảo nói về một cô nàng bị xuyên không từ trên máy bay trở về thời kỳ cổ đại. Tuy vậy nhân vật nữ này hoàn toàn khác so với mô típ cổ điển trước đây.

Sự thành công trong truyện cũng chính ở nhân vật này! Nàng rất đủ ngoan, đủ độc, đủ thâm để hạ sát những người cản đường mình, để biến một tiểu vương gia ngây ngô không tranh đoạt gì trở thành một người đủ ngoan tuyệt để xuống tay mà không chớp mắt.

Với một cô nàng mạnh mẽ khôn ngoan ở thế giới liệu ai là người có thể chinh phục con tim của nàng? Cùng theo dõi truyện với vô số tình tiết mới lạ trong tác phẩm đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nha hoàn khai bao

Ads Nhược Khả Phi quay đầu nhìn ngoài cửa sổ quá nhiều khói trắng, thờ dài một hơi. Đột nhiên, thân máy bay chấn động mãnh liệt, Nhược Khả Phi quay đầu nhìn về phía trước, cùng với dự cảm chẳng lành, cô liếc mắt nhìn về mảng đen phía trước, dần mất đi tri giác.

Tại nạn trên không sao? Ngay lập tức ý niệm hiện lên trong đầu: Trời! Điều này thì xong rồi..

Lại lần nữa mở mắt ra, lại phát hiện cả người nóng lên, tựa hồ có rất nhiều con kiến ở trên người, cảm giác khó chịu, hô hấp cũng không vững vàng. Tâm Nhược Khả Phi trầm xuống, đơn giản là hạ thể từng đợt nóng ngứa khó nhịn. Mà miệng cũng là từng đợt khó chịu, chuyện gì vậy? Bị cái gì chặn? Mình bị hạ được? Nhược Khả Phi cảm nhận được loại cảm giác. Nàng biết!

Đã xảy ra chuyện gì? Nhược Khả Phi đưa tay sờ bụng, lại phát hiện bản thân không thể nhúc nhích. Sao lại thế này? Không phải mới vừa ở trên máy bay đã xảy ra chuyện sao?. Ngẩng đầu đánh giá xung quanh, quá kinh ngạc. Chung quanh cổ hương, cổ sắc đẹp để quý giá, vật dụng tương tự thời cổ. Trên đầu, những bức họa cổ mạ vàng treo trên đầu giường. Những bức tranh ở mạ vàng? Nhược Khả Phi nhíu mày, bức họa văn biểu đạt: Phúc Thọ cát tường. Lại cúi đầu, Nhược Khả Phi nhất thời kinh ngạc dựng tóc gáy, phát hiện chân tay bị trói, miệng căng ra tựa hồ bị cái gì đó chặn. Vấn đề lớn nhất không ở chỗ này, mà là Nhược Khả Phi phát hiện thân thể mình trở nên nhỏ bé. Đáng người vốn dĩ cao 1m65 hiện tại tựa như không đến 1m6

Đột nhiên, bên tai có âm thanh nhỏ. Giống như là một nam một nữ.

"Tiểu vương gia thế nào? Đã chuẩn bị tốt?"

"Vừa tắm rửa xong, lập tức đi ra."

"Ừm, nha đầu bên trong được liệu cũng đã phát tác."

"Bất quá, tiểu vương gia nhà ta ánh mắt cũng không phải tầm thường, liền tuyển đến nàng. Qua vài năm cũng là tiểu mỹ nhân."

"Đó, không thể làm qua loa. Đây là lần đầu tiên của tiểu vương gia..."

Nghe xong điều đó, Nhược Khả Phi rất muốn run rẩy khoe miệng, nhưng bởi vì miệng bị ngăn chặn không thể co rúm lại. Thì ra! Là như vậy, Chẳng những vậy, còn thành nha hoàn đầu tiên "phục vụ" tiểu vương gia! Bình tĩnh, gặp được chuyện gì đều phải tuyệt đối bình tĩnh. Đây là nếu như người nguyên thủy "bản năng" rất cao... Nhược Khả Phi rất nhanh liền nhận thức được tình huống

Ý thức được điểm ấy, Nhược Khả Phi một trận vô lực, nhìn quanh thân mình không chút sứt mẻ

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là lời thỉnh an của hai người kia:

"Thỉnh an tiểu vương gia."

"Các người, đi xuống đi." Tiếng nam nhân vang lên, khàn khàn mà khó nghe. Trong lòng Nhược Khả Phi thoáng run rẩy, thanh âm này nghe qua tuyệt đối sẽ không vượt qua mười sáu tuổi!

Từ ngoài cửa tiếng bước chân đi xa, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra. Nhược Khả Phi quay đầu nhìn xem bộ dạng người tiến vào, nhưng như thế nào cũng nhìn không tới.

"Sao thế? Chờ không kịp?" Thanh âm khàn khàn mang theo sự trêu tức cùng lỗ mãng.

Dựa vào cái gì! Một tiểu hài tử lại có thể đùa giỡn với mình! Nhược Khả Phi lại vừa bực mình, vừa buồn cười. Có phải cổ đại những đứa nhỏ đều

trường thành sớm hay không?

Trên mặt tối sẫm lại, một bóng dáng xuất hiện trước mặt Nhược Khả Phi. Đưa lưng về phía ánh sáng, Nhược Khả Phi mở to hai mắt, cố gắng thấy rõ ràng người trước mắt.

"Chắc, chắc, Tiểu Tuyết Nhi muốn gặp như vậy sao?." Bàn tay lạnh xoa lên khuôn mặt nóng như lửa của nàng

Hừ! Ta là bị người hạ được được không! Cái gì bảo ta sốt ruột! Ngươi! đồ tiểu hài tử nhà người. Nhược Khả Phi trừng lớn mắt, cảm tức người trước mặt. "Người nói chuyện a" Đem cái màn giường xốc lên, Nhược Khả Phi thấy rõ hình dáng người phía trước

Trời à! Người trước mặt có đôi mắt trong trẻo, mắt đẹp mi dài, tuấn mỹ làm cho người ta hít thở không thông, thực tại làm cho Nhược Khả Phi lấp bắp kinh hãi. Chẳng lẽ vương gia đẹp như vậy nên "giống tốt"(:) bần chết cười vì chị này) ? Hoặc là bởi vì vương gia làm tiên, nhiều cửa đi khắp nơi tìm mỹ nhân về làm vợ nên mới sinh ra con sinh đẹp như thế?

Tiểu vương gia: Hiên Viên Cô Vân bực tức, trừng mắt nhìn đôi mắt mở to trên giường, môi đẹp hơi cong lên, duy nhất không đẹp đó là âm thanh khàn khàn kia

Nhược Khả Phi cũng trừng mắt nhìn về phía Hiên Viên Cô Vân, trong mắt tất cả đều là ý cười.

"Ngươi cười cái gì!" Hiên Viên Cô Vân hơi bực, không hiểu được mình có chỗ nào đáng cười.

Dù sao vẫn là tiểu hài tử à. Nhược Khả Phi ở trong lòng cười thầm, trên mặt lại cố gắng giật giật miệng. Ý bảo Hiên Viên Cô Vân lấy bỏ trong miệng mình ra

Hiên Viên Cô Vân giật mình, vươn tay lấy bỏ trong miệng Khả Phi.

"Ta cười ngươi, rõ ràng là một tiểu hài tử chưa hiểu sự đời, lại đòi giả vờ như là cao thủ dày dặn kinh nghiệm tình trường lắm vậy. Nhược Khả Phi nói chuyện cực độc, bởi vì nàng biết thân phận hiện tại của mình trước mặt tiểu vương gia là: Nha hoàn khai bao. Nàng hiểu được, đứa nhỏ cổ đại đều trường thành sớm, đặc biệt quyền lợi dục vọng là trung tâm nuôi lớn, càng không cần phải nói. Tiểu hài tử trước mặt tự hồ quyết định hết thảy.

"Hừ!" Hiên nhiên những lời này chọc giận Hiên viên cô Vân, hấn mạnh mẽ tiến lên, nắm cầm Nhược Khả Phi, trong mắt hiện lên cái nhìn làm người ta sợ hãi, môi mỏng manh gọi cảm, chậm rãi từng chữ một chữ rõ ràng phun ra: "Vậy, chúng ta cùng nhau làm "chuyện đời người hiểu sự đời vẫn làm" phải không?."

Nhược Khả Phi hơi hé miệng, hiên nhiên là bị chấn trụ.

Hiên Viên Cô Vân đưa tay bắt đầu cởi dây thừng cho Khả Phi

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: dâng hiến cho một nữ nhân

Hiên Viên Cô Vân chậm rãi mở dây trói cho Nhược Khả Phi. Khả Phi muốn hoạt động một chút nhưng tứ chi lại bủn rủn, phát hiện mình không có khí lực. Mà hô hấp lại càng ngày càng dồn dập, trên người cảm giác nóng bức dấy lên.

Dược hiệu bắt đầu phát tác sao?

Nhược Khả Phi nuốt nước miếng, nhìn về mặt trên tức dấy ý cười của tiểu nam nhân, giờ phút này lại cảm thấy hắn là một khối băng, có thể cho mình giải nhiệt.

"Tiểu tuyết nhi, đến đây." Trên mặt Hiên Viên Cô Vân lộ ra nét cười ngả ngớn, ngồi ở bên giường ôm lấy Khả Phi. Nhược Khả Phi đột nhiên cười tà mị, nhẹ nhàng đem môi mình áp lên bạc môi của hắn, linh hoạt vươn đầu lưỡi thơm tho, ôn nhu khiêu khích Cô Vân mở miệng. Chậm rãi, cùng nhau dây dưa. Cả người Hiên Viên Cô Vân cứng đờ, tùy ý để Khả Phi trong miệng mình khuấy động

Thật lâu sau, ánh mắt của Hiên Viên Cô Vân mới trầm xuống, thẹn quá hóa giận phản ứng lại. Càng hung mãnh đáp lại cái hôn của Khả Phi.

Trong phòng, màn lặng yên hạ xuống, cảnh xuân trên giường nồng nhiệt .Ngọn nến nhẹ nhàng lay động ...

Ban đêm, Hiên Viên Cô Vân ngửa mặt nằm ở trên giường, nhìn đầu giường, ngẩn người. Người bên cạnh đã muốn ngủ say, Hiên Viên Cô Vân quay đầu nhìn khuôn mặt điềm tĩnh bên gối, trong lòng phức tạp vạn phần. Đêm này, người bị ăn, tinh thần chính là mình! Nếu không phải

tuyết trắng sàng đan thượng đồ sẫm, bản thân thực hoài nghi người trước mắt có thực là :Doãn Tuyết Phi (người mà khả phi xuyên không vào), tiểu nha hoàn ôn nhu, điềm tĩnh. Vừa rồi nhiệt tình cùng thuần thực, làm cho hắn, muốn ngừng mà không được, Đây!! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tuy rằng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Hiên Viên Cô Vân cũng hiểu được một chút.: Tiểu nha hoàn trước mắt không tài nào bỏ được

Nhược Khả Phi cảm thấy thân mình rất suy nhược, xong việc mà mỗi một không chịu nổi, rốt cục nặng nề ngủ. Trong mộng, tựa hồ nhớ tới lúc mình gần tròn 18 tuổi. Cũng là năm ấy, phụ thân tìm hai mỹ nam tử dạy dỗ chính mình chuyện phòng the. Từ xưa đến nay ở gia tộc Nhược thị, ở thời điểm trưởng thành, đều đã có chuyên gia đến phụ đạo việc này.

Dạy dỗ cái gì? Nhược Khả Phi mơ hồ nhớ tới, nam nữ hoan ái vốn là thiên kinh địa nghĩa(chuyện rất bình thường). Muốn bình tĩnh học được cần có tình yêu. Mà người thừa kế Nhược gia, thì không cần loại tình yêu sa sỉ này.

Phụ thân, người có yêu mẫu thân sao? Nhược Khả Phi ở trong mộng đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt đau khổ tột cùng của mẫu thân. Mẫu thân yêu phụ thân, vậy phụ thân yêu mẫu thân sao?

Hiên Viên Cô Vân quay đầu nhìn đến Doãn Tuyết Phi kia đang nhíu chặt lông mi, dường như cái miệng nhỏ nhắn giật giật. Nàng, ở trong mộng lo lắng chuyện gì sao? Hiên Viên Cô Vân nhìn không được đưa tay nhẹ nhàng xoa mày liễu của Khả Phi. Trong mộng, Khả Phi cảm giác được không thoải mái, không khỏi "um" 1 tiếng, dọa Hiên Viên Cô Vân (anh này nhát như cáy. Nhưng mà chỉ bị jờ thui sau anh tàn ác lắm >.

Thật lâu sau, Doãn Tuyết Phi không có động tĩnh gì. Hiên Viên Cô Vân quay người, cẩn thận quan sát hình dáng người bên cạnh: mày liễu thanh cao, môi nhỏ, khuôn mặt thanh tú đỏ ửng. Dung hợp cùng một chỗ quả là hấp dẫn ko nói lên lời. Lúc trước, phụ vương bắt hắn tuyển khai bao nha hoàn, vì vậy mới chọn nàng. Không nói gì lực hấp dẫn, nhu thuận vẫn tĩnh. Nhưng lúc nàng nghe được bị tuyển vì khai bao nha hoàn thì tràn đầy kháng cự. Cho nên mới phải dùng được, tới nay chủ động biểu hiện lại làm cho chính hắn nghi hoặc vạn phần. Rốt cuộc, người nào mới là sự thật?

Nhẹ nhàng giúp Doãn Tuyết Phi ngủ say, Hiên Viên Cô Vân trong lòng có cảm giác kì quái, thực sự là đệ nhất mỹ nhân.

Đêm dài, Hiên Viên Cô Vân cũng chậm chậm ngủ.

Hôm sau, lúc Nhược Khả Phi tỉnh dậy là lúc bên người không thấy bóng Hiên Viên Cô Vân. Nhìn bên cạnh giường trống rỗng cùng với trên sàng đan trắng như tuyết có một vết máu đỏ thắm chói mắt, Nhược Khả Phi đuổi người, cảm thấy cả người đau nhức, đặc biệt hạ thân truyền đến từng đợt đau làm nàng nhíu mày. Làm chuyện "người đời" mà hôm qua đứng là ép buộc người mà!

Đột nhiên, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, hé lộ 1 khuôn mặt trẻ con. Nhìn thấy Nhược Khả Phi tỉnh lại, tức khắc tiến vào cung kính nói: "Phụ nhân, nô tỳ tới hầu hạ người."

Nhược Khả Phi nhìn nha hoàn trước mặt cho rằng là một tiểu nha đầu khéo miệng nhếch lên lộ ý cười mà không dễ phát hiện là cười. Nàng ta xưng hô với mình là phụ nhân! Nói cách khác, chính nàng cùng tiểu vương gia nên địa vị có chút khác biệt

Nam nhân đệ nhất nữ nhân luôn nhớ mãi không quên, không phải sao?

Thế giới xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, người không quen biết. Tư tưởng rất nhanh bình bình, nàng sẽ lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng ở chung quanh, bao gồm cả người. Đây là phụ thân lúc năm tuổi đã giáo huấn

Mà chính nàng, tựa hồ đem điều phụ thân dạy cho mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

"Vây, lại đây giúp ta mặc quần áo đi." Nhược Khả Phi ngồi ở trên giường, nhợt nhạt vô hại mỉm cười nhìn nha hoàn trước mắt đang run rẩy, ngưng ngưng bổ sung nói, "Ta cả người mềm không có khí lực."

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tiệp nhân

Nha hoàn đột nhiên hiểu được, mặt lập tức phi hồng, chạy nhanh đến đỡ lấy Nhược Khả Phi.

Nha hoàn nhanh nhẹn cẩn thận giúp Nhược Khả Phi mặc hoa phục chỉnh tề. Dĩ nhiên không phải bộ quần áo mộc mạc ngày hôm qua. Khóe miệng Nhược Khả Phi hiện lên nụ cười thần nhiên.

Nhược Khả Phi lẳng lặng ngồi ở trước gương, nha hoàn cẩn thận chải đầu cho nàng. Nhìn hình dáng qua gương đồng, Nhược Khả Phi chậm rãi vươn tay xoa dung nhan người trong gương. Khuôn mặt này chỉ khoảng 15 tuổi

Số mệnh hay là luân hồi?

Nhược Khả Phi cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười, cười thân nhiên tràn đầy cuồng dã.

Phía sau nha hoàn cảm thấy cả kinh, lại không nói gì.

Nhược Khả Phi chậm rãi đứng dậy: "Không cần sợ, cứ như vậy đi." Dứt lời, đem mái tóc dài tùy ý xõa tung, lấy 1 cây trâm bạch ngọc cài tạm.

"Đi ra ngoài một chút." Nhược Khả Phi phát tay áo rộng thùng thình rồi đi ra ngoài.

"Dạ, phu nhân." Nha hoàn vâng dạ đi theo phía sau.

Đã là mùa xuân, không khí tươi mát của mùa xuân vừa lạnh vừa có chút vị ngọt, lan tỏa xung quanh rực rỡ muôn màu muôn sắc làm người ta không thể rời mắt.

Bước chậm ở trong vườn, ngồi xuống đình, Nhược Khả Phi rũ mắt xuống, suy nghĩ lại chuyện vừa xảy ra.

Bản thân nàng là nha hoàn khai bao của hắn, như vậy, trong vương phủ này không có nữ chủ nhân. Cũng chỉ là tạm thời thôi.

Ngẩng đầu nhìn hướng trời xanh thẳm, Khả Phi nghiêng thân, tựa đầu vào cây cột.

Đây là chính mình trọng sinh sao?

"Đi rót một chén trà đến đây." Nhược Khả Phi thân nhiên hướng nha hoàn phía sau nói. Nha hoàn vâng mệnh rồi đi.

Cây phù dung cổ thụ đã nở hoa, Nhược Khả Phi mỉm cười nhìn cảnh đẹp trước mắt. Đã bao nhiêu lâu, nàng không thanh thản như vậy

Đứng dậy, đưa tay sờ nhẹ đóa phù dung. Đóa hoa màu đỏ, rất xinh đẹp, tay cách hoa một tấc đột ngừng lại. Vời không đến! Nhược Khả Phi đột nhiên không nói gì, nàng đã quên thân thế này thân cao tựa hồ còn không đến 1m6.

"Là, muốn hái đóa này sao?"

Thanh âm tròn thanh như châu ngọc ở phía sau Nhược Khả Phi vang lên. Một bàn tay thon dài mượt mà trắng nõn như ngọc, thiếu niên hướng đóa hoa kia, cẩn thận hái xuống, đưa tới trước mặt Khả Phi.

Nhược Khả Phi xoay người, nam tử trước mắt. Vẻ mặt ôn nhu ý cười, đẹp không giống chân nhân bình thường (ý chị bảo anh không giống người đồ * hắc hắc * chị QH thấy đúng ko? QH: em suy nghĩ hơi 'xa' rồi, anh ấy hơn người chứ em...). Có vài điểm giống "hắn" đem qua

"Thỉnh an Vương gia." Nhược Khả Phi không tiếp đóa phù dung kia.

"Sao?" Hiên Viên Cô Phong đem hoa thu hồi, "Người, là thiếp của cửu đệ?"

Sắc mặt của Nhược Khả Phi trầm xuống. Tân nạp thiếp? Tiểu hài tử kia hành động nhanh như vậy? Nhược Khả Phi cúi đầu không trả lời.

Hiên Viên Cô Phong nở nụ cười sáng lạn đến cực điểm, cầm đóa hoa phù dung trong tay dừng lại trên vành tai Khả Phi, nhẹ nhàng nói: "Ta đi tìm cửu đệ đem người giới thiệu"

Nhược Khả Phi không ngẩng đầu, không có cảm xúc gì, hơi hơi nhếch môi định nói gì đó. Bên tai lại truyền đến tiếng sấm của Hiên Viên Cô Vân: "Doãn Tuyết Phi!"

Nhược Khả Phi nghe tiếng, mới nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt tức giận của Hiên Viên Cô Vân đang bước nhanh tới bên nàng. Thì ra, thân thể này gọi là Doãn Tuyết Phi à. Cùng tên nàng đều có chữ "Phi".

"Vương gia." Nhược Khả Phi nhẹ nhàng đáp lại, hướng Hiên Viên Cô Vân cười nhợt nhạt, Hiên Viên Cô Vân đã đi tới bên cạnh đình. Nhìn Nhược Khả Phi cười nao nao, lập tức giận tái mặt.

"Các người ở đây làm cái gì?" Trong mắt Hiên Viên Cô Vân có bạo ngược, hắn vừa rồi đã thấy được tất cả.

"Ta nghe nói cửu đệ nạp tân thiếp, cho nên đến xem." Hiên Viên Cô Phong không chút để ý, mỉm cười.

"Hiện tại, người đã thấy được." Hiên Viên Cô Vân trầm giọng nói, ngụ ý lại rõ ràng. Bất quá, nếu thấy được thì hiện tại liền cắt đi.

"Ha ha." Hiên Viên Cô Phong nhẹ nhàng nở nụ cười, giống bình thường, xoay người, "Vây, cáo từ. Ngày khác lại đến gặp cửu đệ."

Nhược Khả Phi liếc mắt nhìn Hiền Viên Cô Vân nắm tay thật chặt, tay run lên nhẹ nhẹ. Nhược Khả Phi nhìn thấy nhưng không nói gì.

Đợi Hiền Viên Cô Phong đi không thấy bóng người, Hiền Viên Cô Vân mới mạnh mẽ xoay người, giờ cao tay lên, "Ba" một tiếng đánh vào mặt Nhược Khả Phi: "Tiện nhân!" Thanh âm run run.

Đứa nhỏ 15 tuổi dùng toàn bộ khí lực đánh ra cái tát, kết quả là đánh Nhược Khả Phi lão đảo, trực tiếp té ngã.

Khóe miệng có gì ngọt ngọt khiến Khả Phi biết môi bị chảy máu.

Nhược Khả Phi không hề động, bình bình nhìn đứa nhỏ đang giằng trước mặt. Đôi mắt trong trẻo không chút dao động. Hai người liếc lảng nhìn đối phương như vậy.

Hiền Viên Cô Vân nhìn khóe môi của Nhược Khả Phi chảy máu tươi, tâm chợt nhói đau. Chậm rãi ngồi xuống, vươn tay xoa vết tát trên khuôn mặt Khả Phi

"Đau, sao?" Hiền Viên Cô Vân giống như 1 đứa trẻ phạm lỗi thấy người trước mặt không lên tiếng nào, ánh nhìn trong đôi mắt kia làm cho hắn không hiểu, giống như người trước mắt hắn bình thản như không thêm quan tâm đến thế sự.

"Không đau." Nhược Khả Phi thản nhiên trả lời, đưa tay cầm bàn tay đang vuốt ve mặt mình

Ngay sau đó, môi của Khả Phi bị "cái gì đó mềm mại" trấn trụ. Hiền Viên Cô Vân vươn đầu lưỡi, tham lam liếm vết máu trên khóe miệng Khả Phi mê loạn, quát: "Nàng là của ta, là của ta. Ta không cho phép nhìn nam nhân khác nàng biết không??!" (mọi người thông cảm anh này mới nếm mùi đời chưa biết gì nên hơi ngốc:) trời!! cứ zai đẹp-zai ngoan là rơi hết vào tay sắc nữ! QH tỷ có công nhận ko?? QH: Từ từ chứ em, zai đẹp em cứ quăng dây trói lại làm sao chạy thoát *cười nham hiểm* :cool:)

"Biết." Nhược Khả Phi nở nụ cười, đưa môi lại gần Hiền Viên Cô Vân

(oh! mỡ dăng miệng mèo kia)

Hiền Viên Cô Vân dùng sức ôm lấy Nhược Khả Phi, dùng hết khí lực toàn thân ôm chặt nàng, tựa hồ muốn đem nàng hòa tan vào cơ thể mình, "tiểu dã thú" găm nhẹ bên tai nàng: "Nàng là của ta..." (bít rùi khổ lắm nói mãi anh không chán ak\)

"Ừm." Nhược Khả Phi thản nhiên trả lời như trước, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hiền Viên Cô Vân

Hiền Viên Cô Vân hôn lên trán nàng, mắt nàng, má nàng. Nói là hôn, nhưng giống như con chó nhỏ đang liếm, vừa ngốc lại nhiệt tình.

---

lời của tác giả:

Kỳ thật, ta nghĩ ngược (tác giả thích ngược). Hắc hắc ~~~ hiện tại kích tình diễn ra không thể viết, ngao ~~~ ngựa mặt lên trời dài. muốn viết kịch tính cho mọi người xem nhưng giờ không thể viết

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bảy đêm sủng hạnh

Ads "Không cần ở trong này." Nhược Khả Phi liếm nhẹ vành tai hắn, chọc Hiền Viên Cô Vân một trận run rẩy. Đột nhiên hắn mạnh mẽ nắm bông phù dung trên tai Khả Nhi, tháo xuống hung hăng bóp nát, ném xuống đất. Tiếp theo, Hiền Viên Cô Vân ôm chặt Khả Phi hướng vào phòng. Nhược Khả Phi nhìn thấy hết thấy nhưng ko nói gì, trong mắt mang ý cười.

Vào phòng, Hiền Viên Cô Vân đem Khả Phi đặt lên giường, ôm chặt thắt lưng nàng, tay kia ở trên lưng vuốt thẳng xuống, ghé vào tai Khả Phi hạ thấp giọng: "Nàng rất thơm"

Ngôn ngữ nhuần nhuyễn, thật không thể tưởng được đứa nhỏ chưa hiểu thế sự này lại như vậy, hai mắt hắn trở nên mờ mịt, tà mị

Nhược Khả Phi nghe xong, hồi lâu không nói gì.

đột nhiên đưa tay ôm Hiền Viên Cô Vân, nàng hiểu được, đứa nhỏ này có bất an mãnh liệt từ khi nam tử kia đến.

Chợt, hán lỗ măng đem Khả Phi đẩy xuống giường tựa như 1 con thú tham lam cắn nàng, quần áo nàng dần bị cởi ra.

Nhược Khả Phi bị cắn xé đến đau , cũng không kêu, lại cười đưa tay ôm lấy hán. Mềm mại bên vành tai Hiền Viên Cô Vân run rẩy nhẹ nhàng, nụ hôn mang ý khiêu khích

Hiền Viên Cô Vân choáng váng, mãnh liệt ôm nàng hôn môi, đem Khả Phi nhẹ nhàng cười nuốt vào trong bụng.

Ngoài cửa sổ gió nổi lên, trong phòng lại an tĩnh lại, chỉ còn âm thanh vuốt ve lỗ tai Khả Phi

"Nàng là của ta." Ngón tay cơ hồ là hung tợn xoa khắp thân thể nàng, đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Hiền Viên Cô Vân thân hình nóng bỏng run run , như có lửa thiêu đốt, trên môi lộ ra nụ cười tà mị, quyến rũ (hai anh chị này thật là... thay phiên nhau câu dẫn)

"Nàng là của ta..." Hiền Viên Cô Vân phát cuồng ôm chặt Khả Phi, dung nhập nàng vào cơ thể mình

Khả Phi chỉ cảm thấy hít thở không thông, trên khóe mắt lộ ra nước mắt

Cô Vân ôm chặt khuôn mặt Khả Phi khiến nàng mở to mắt nhìn

Lệ, chậm rãi rơi xuống.

Hiền Viên Cô Vân cúi đầu hôn lên giọt nước mắt của nàng

"Nàng là của ta, nàng chỉ là của ta!"

(QH: bít rồi, khổ quá nói mãi.)

Hán đem chữ "ta" của riêng mình, cực kì coi trọng

Không giống lời thề, không giống mệnh lệnh.

Lại giống như cầu xin.

Nhược Khả Phi nhìn không được nở nụ cười, lớn tiếng cười. Càng mãnh liệt ôm Hiền Viên Cô Vân...

Hồi lâu, Nhược Khả Phi nhắm mắt lại, cảm thụ được bên người kia dần dần hô hấp trở nên vững vàng

Hiền Viên Cô Vân đưa mười đầu ngón tay của hai người nắm chặt, cố chấp không chịu buông ra.

"Nàng sẽ rời ta mà đi phải không?" Hiền Viên Cô Vân ản nhĩn hỏi lâu, rốt cục lưỡng lự hỏi

Nhược Khả Phi không có trả lời, chậm rãi mở mắt, nhìn đỉnh kim sa trướng

"Ta đang hỏi nàng đó." Hiền Viên Cô Vân dùng sức đem mặt Nhược Khả Phi đối diện mặt mình

Nhược Khả Phi nhìn đôi mắt hoa đào trong trẻo, đáy mắt lộ vẻ bất an, nhẹ nhàng nở nụ cười. Đem ngón trỏ đặt trên môi Cô Vân, nói: "Hiện tại sẽ không."

"Ý tứ của nàng về sau sẽ có phải hay không?" Hiền Viên Cô Vân nắm chặt bả vai Nhược Khả Phi, đè nén tức giận xuống, thấp giọng gào thét.

"Ta, cũng không có nói như vậy. Là chính ngươi đang nói nha." Nhược Khả liếc mắt đưa tình, mang theo ý cười.

"Nàng có ý tứ này, phải hay không? Có hay không? !" Hiền Viên Cô Vân tức giận ngồi xuống, bắt lấy bả vai Nhược Khả Phi, đem nàng ấn xuống

Nhược Khả Phi nhìn vào đôi mắt bùng lửa giận kia, cũng không nói, chỉ cười nhọt nhọt con ngươi kia mang đầy vẻ bất an, làm cho tâm tình nàng cũng sung sướng. Tựa hồ, sau khi Trương thâm chết đi không còn ai chiếu cố nàng như vậy nữa nhưng giờ có nam nhân này...

"Ta không cho phép! Nàng nghe có không? ! Ta không cho phép nàng rời đi ! !" Hiền Viên Cô Vân dùng hết khí lực kéo Nhược Khả Phi vào trong lòng (*anh này!! Đừng là "vương gia" ngây ngây, ngơ ngơ. điều này bị chị cho vào đời sớm..., haizz, phí 1 mâm non*)

Nhược Khả Phi ánh mắt trầm xuống, ở đáy mắt trở nên mờ mịt.

Đưa nhỏ ôm thực ấm áp

Chính là, Nhược gia cần không phải ấm áp.

Nhược gia, cần là cái gì ? Phụ thân nói qua cái gì ... Nhược gia , không cần người khác đối với ngươi hảo. Với Nhược gia bọn họ có giá trị thì dùng,

không có thì bỏ. như thế rất đơn giản.

"Được, người không buông ra, ta tự nhiên sẽ không rời đi." Nhược Khả Phi thân nhiên nói

Ngụ ý không quá khó hiểu, trừ phi, người không hề muốn ta, ta tự nhiên sẽ rời đi.

Hiên Viên Cô Vân cứng đờ người, lập tức tựa đầu thật sâu chôn ở ngực Nhược Khả Phi, nhẹ nhàng cắn không buông ra. Trong miệng mơ hồ nói: "Ta sẽ không buông, sẽ không tha, nhất định sẽ buông tha."

Có cái gì nóng nóng ở ngực Nhược Khả Phi ngửa đầu về phía sau...

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng ôm mặt Hiên Viên Cô Vân, ôn nhu hôn lên ánh mắt lạnh như băng của hân

Bây ngày sau, kinh thành tương truyền nghe thấy.

Cửu Vương gia đối với tân tiểu thiếp sủng hạnh vô cùng, thậm chí hướng khu vườn Hoàng thượng muốn chỉ có ở tây nam, trồng vô vàn loại hoa, tạo thành "con đường hoa", cho trồng "mộc tê hoa" cùng hoa hồng, mùi hương ngào ngạt trong không khí làm người ta ngây ngất. Đơn giản, vị tiểu thiếp kia nói một câu oán giận: con đường này đi thật chán

Còn có, tiểu thiếp kia muốn ăn hải sản, Cửu vương gia cho người ra tận biển vớt, trên đường về không ngừng đổi mẻ nước biển mới, bảo trì hải sản tươi sống, suốt đêm đưa đến vương phủ, sau đó mời nhà hàng am hiểu nhất hải sản ở kinh thành Minh Nguyệt Lâu đến phủ làm cho vị tiểu thiếp kia ăn

"Cửu nhi gần đây có phải rất sủng vị tiểu thiếp kia?" trong ngự thư phòng, một thân ảnh đẹp đẽ quý giá của Hoàng Hậu, không chút để ý bức tranh đang vẽ của Hoàng thượng nói

"Cửu nhi, tâm tính chỉ là 1 đứa nhỏ, lần đầu trải qua, tự nhiên đối nàng kia nhớ mãi không quên. Chờ hân có thể thất thì tốt rồi." Hoàng Thượng lại không chút để ý trả lời, ánh mắt không rời khỏi bức họa nửa phần

"Vậy, ban cửu nhi..." Hoàng hậu lời nói chưa dứt lại bị Hoàng Thượng đánh gãy.

"Cửu nhi còn nhỏ. Đợi hân 18 tuổi cũng không muộn." Dứt lời, tựa hồ là không hài lòng với bức họa, đem bức họa được vẽ tranh hai canh giờ vo tròn, vứt đi.

"Là, thiếp đã lo lắng nhiều." Hoàng hậu khóe mắt nhìn bức họa của Hoàng Thượng đã không còn hình dáng chính xác, lại nhìn về nam nhân trước mặt: khuôn mặt không thay đổi, cuối cùng không có nói cái gì nữa nam nhân này đã quyết định vĩnh viễn không thay đổi

Chính là, cửu nhi đối tiểu thiếp kia sủng hạnh quá độ. Hạ nhân hồi báo nói, hai người ở trong phòng đã bảy ngày bảy đêm không có đi ra. Cơm nước đều là hạ nhân đưa đi. Tắm rửa cũng tại trong phòng.

Người đời xưng Nhược Khả Phi là: thất dạ sủng cơ, trước nay chưa có được sủng ái như nàng. Điều này nói sau.

Thật sự chính là tâm tính đứa nhỏ sao? Hy vọng như thế.

Hoàng hậu thần sắc trầm xuống.

Hy vọng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: lễ vật

Ads Nhược Khả Phi nằm nghiêng ở trên giường, Hiên Viên Cô Vân ngồi ở bên giường.

Nhược Khả Phi một tay chống đỡ đầu mình, hai mắt mơ màng nhìn Hiên Viên Cô Vân. Mà Hiên Viên Cô Vân chính là đang cẩn thận bóc từng hạt lựu, lại ôn nhu đưa vào miệng Nhược Khả Phi (oh! chị này sướng thế!! :o)

Trên có ống nhỏ, Khả Phi cứ phun hạt vào bên trong, ăn xong tùy ý phun loạn lên. Cô Hiên nhìn bộ dạng bữa bãi của nàng lại yêu thích

"Tuyệt nhị, ăn ngon không?" Hiên Viên Cô Vân giống như lấy lòng hỏi.

"Nói qua ngươi không cần gọi ta : "Tuyệt nhỉ", ta tên Nhựt Khả Phi! Nhựt Khả Phi!" Nhựt Khả Phi cầm lựu trong tay Hiền Viên Cô Vân tự mình bóc.

"Được, được, Phi nhi." Hiền Viên Cô Vân cũng không giận, chỉ nhìn Nhựt Khả Phi mỉm cười.

Nhựt Khả Phi không thèm nhắc lại, chuyên tâm ăn lựu.

Hiền Viên Cô Vân nhìn môi Nhựt Khả Phi nước lựu còn vương lại , nuốt nước miếng (eo!!), chậm rãi tiến lên...

Đột nhiên, có tiếng động ngoài cửa

Hiền Viên Cô Vân nhướn mày, bất mãn hỏi: "Chuyện gì?"

"Bẩm báo Vương gia, Thất vương gia cho người đưa lễ vật." Người ngoài cửa nom nớp lo sợ trả lời.

"À, mang sang bên kia." Hiền Viên Cô Vân không kiên nhẫn nói, môi vẫn áp lên môi Khả Phi

Nhựt Khả Phi cười, dùng sức cắn. Máu chậm rãi nổi lên trên môi Cô Vân.

"Nàng dám cắn ta!" Hiền Viên Cô Vân quát khế, nhưng trong thanh âm không có một tia tức giận, một bên quát khế , một bên nhanh chóng trèo lên giường

Thanh âm ngoài cửa lại vang lên lần nữa : "Vương gia, thất vương gia nói lễ vật nhất định phải tự mình đưa đến cho người ."

Hiền Viên Cô Vân hừ một tiếng, chỉ vì Nhựt Khả Phi hung hăng đu lên lưng hấn, cánh tay hấn.

"Đi, nhìn xem hấn đem cho ngươi cái gì ." Nhựt Khả Phi làm càn cười nhẹ , trên tay lại càng thêm dùng sức bám chặt.

Hiền Viên Cô Vân chỉ cảm thấy đau, đau hỗn loạn, hưng phấn.

"Hừ!" Hiền Viên Cô Vân tức giận đứng dậy, xoay người đi về hướng cửa, rốt cuộc là lễ vật gì, người kia cư nhiên muốn chính hấn tự mình kiểm tra và nhận.

Phanh! Dùng sức mở ra cửa, ngoài cửa, quân gia nom nớp lo sợ, cúi đầu chờ đợi hấn mở cửa.

"Là cái gì vậy?" Hiền Viên Cô Vân phiền chán hỏi.

"Hồi Vương gia, không phải vật. Là, là người." Quân gia nhỏ giọng trả lời, "Người, mang đến đây."

Hiền Viên Cô Vân thế này mới ngẩng đầu nhìn đến phía sau của quân gia là một nữ tử diễm lệ. Có chút nhìn quen mắt, lại nghĩ không ra gặp qua ở đâu.

"Ngươi là ai?" Hiền Viên Cô Vân giận tái mặt.

"Hồi Vương gia, Cơ Vũ ở phủ Thất vương gia." Âm thanh mềm mại của nữ tử diễm lệ làm xương cốt lão quân gia trở nên mềm nhũn(sak. giết người ko dao)

"Vậy sao?" Hiền viên Cô Vân nhẩn nhai, cẩn thận hồi tưởng . Nhớ tới, trước kia tại quý phủ ấy mở yến hội đã gặp qua nữ tử này. Đơn giản là kĩ thuật nàng nhảy đẹp, các vương huynh đều thập phần yêu thích. Nhớ rõ Ngũ ca còn mở miệng hỏi muốn, hấn lại rất là sùng ái không chịu tặng cho. Hiện tại, lại chủ động đưa đến phủ

"Lão nô cáo lui." Quân gia nuốt nước miếng, thừa dịp sắc mặt Vương gia chưa biến, nhanh chóng chuồn đi. Phải biết rằng, Vương gia đối với nha đầu trong phủ sùng ái tốt đỉnh. Thất vương gia hiện tại đưa nữ nhân này tới, rốt cuộc muốn làm gì đây?

"Đợi chút, đem nàng..." Hiền viên Cô Vân vừa mới chuẩn bị mở miệng, trong phòng lại truyền đến âm thanh của Khả Phi

"Vương gia, ngươi đang làm cái gì đấy? Lễ vật gì?, mang vào cho ta xem ."

Đứng ở cửa, Vũ Cơ biến sắc, kinh hãi thì ra lời đồn là thật .

Hiền Viên Cô Vân sắc mặt một xanh, một trắng, hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Cơ, ý bảo nàng không cần nói lung tung , thế này mới mang theo nàng vào phòng.

"Nga? Tặng người sống à." Nằm nghiêng ở trên giường Nhựt Khả Phi nhìn Vũ cơ đi theo phía sau Hiền Viên Cô Vân , nhử mồi, trong mắt không có chút gợn sóng

Một câu bình thản lại làm cho Hiền viên Cô Vân hoảng thần: "Ta lập tức đem nàng trả về. Ta cũng không biết đưa tới là người sống."

"Ha ha..." Nhựt Khả Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, phất phất tay nói, "Không cần a, ta không có ý trách ngươi."

Vài câu đối thoại của hai người lại làm cho mồ hôi lạnh của Vũ Cơ ứa ra. Vốn tưởng rằng Thất vương gia là phái mình tới lấy lòng tiểu hài tử này, sau đó đem hết thầy báo cho hắn. Vốn tưởng rằng dựa vào sắc đẹp mỹ hoặc cùng kỹ thuật nhảy có thể dễ dàng bắt được tâm đứa nhỏ này. Có lẽ còn có thể làm phi, đem danh xưng, gọi là Thất dạ sùng cơ hung hăng dẫm nát dưới chân. Làm cho cái gọi là Thất dạ sùng cơ quý gối dưới chân nàng, liếm ngón chân nàng (bộ bà nàng bị ngộ độc đưa bỏ hay sao ấy). Nàng tin nàng có thể làm thay đổi tiểu hài tử kia. Nhất định có thể! Nhưng giờ, tựa hồ chính nàng đã sai lầm.

Hắn không có khả năng chịu sự ảnh hưởng từ nàng, hắn đã trúng độc. Tiểu nữ tử trên giường kia rõ ràng là còn nhỏ, vì sao lại cho nàng cảm giác rất xinh đẹp, bình tĩnh, xinh đẹp cùng lãnh khốc? Đúng vậy, là lãnh khốc!

Sai lầm rồi, đều sai lầm rồi! Thất vương gia đem nàng đưa tới, thì ra là thử! Thử Cửu Vương gia đối với nữ tử này rốt cuộc là sùng ái thể nào.

"Chắc chắc..." Nhược Khả Phi nhìn sắc mặt đột nhiên trắng bệch của Vũ Cơ, nhẹ nhàng giận dữ nói, "Thời tiết lạnh lắm sao? Sắc mặt của mỹ nhân đột nhiên trắng bệch như vậy?" Ngón tay lại hướng Hiên Viên Cô Vân ngoéo một cái, Hiên Viên Cô Vân trúng ma trường, chậm rãi đi tới trước mặt Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi đặt tay lên cổ Hiên Viên Cô Vân, nhìn Vũ Cơ cúi đầu cười, khẽ cắn tai Hiên Viên Cô Vân nói: "Chúng ta chơi trò chơi được không?"

"Được." Hiên Viên Cô Vân quay đầu, dùng sức hôn trên môi Khả Phi

Vũ Cơ nhìn ánh mắt lạnh như băng của Khả Phi, sinh ra cảm giác mất mát.

Thật lâu về sau, Hiên Viên Cô Vân lên ngôi vị hoàng đế. Hậu nhân nói: Hắn bạo ngược, tàn nhẫn, cá tính bất thường toàn quy kết là do vị sùng cơ kia ban. Đương nhiên, cái này lại là chuyện về sau.

Nhược Khả Phi mỉm cười nhìn sắc mặt nữ tử trước mắt trắng bệch. Chính nàng làm sao lại không thấy được, nữ tử này vừa mới vào, ánh mắt đều nhìn nàng. Đó là tự kiêu, bừa bãi còn có khinh thường

Vị vương gia kia muốn thử sao?

Như vậy là tốt rồi, nên biểu hiện cho hắn xem một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: không miên, không ngọt

Ads Bám vào tai hắn khẽ cắn, mặt Hiên Viên Cô Vân lộ vẻ ngạc nhiên, xoay người mở cửa, gọi hạ nhân mang tới những thứ Khả Phi cần đến. Hiên Viên Cô Vân phân phó xong, trở lại bên người Khả Phi, ôm chặt lấy nàng, mê luyến nhìn nàng nói: "Nàng muốn mấy thứ này làm cái gì? Nếu nàng ta làm ngứa mắt nàng, ta lập tức báo người đưa nàng ta đi"

"Cần gì phải gấp?" Nhược Khả Phi mềm mại trả lời, trò chơi này về sau, bảo đảm người sẽ rất thích."

Nhiều năm sau, phi tử hậu cung không biết có bao nhiêu người nguyên rủa Nhược Khả Phi vì hành động này của nàng.

Nhược Khả Phi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Cô Vân, khanh khách cười rộ lên. Hiện tại, đứa nhỏ này tiếp thu khá nhanh, dạy cái gì đều rất nhớ rõ

Rất nhanh, thứ Hiên Viên Cô Vân muốn đã được đưa đến.

Là roi với ngón nến.

Vũ Cơ khùng hoảng nhìn những thứ trong tay Hiên Viên Cô Vân, chân đã bắt đầu sợ run.

Nhược Khả Phi mỉm cười, tiếp nhận ngón nến trong tay Hiên Viên Cô Vân, tìm được cái đánh lửa, châm lên, chậm rãi đi tới trước mặt Vũ Cơ, rồi từ từ chuyển ra phía sau nàng, nhẹ nhàng nhắc chân đá vào cạnh sườn nàng, Vũ Cơ kêu một tiếng, quý gối xuống

Nhược Khả Phi vẫn như cũ, mỉm cười thân thiện, tiếng cười từng đợt, từng đợt làm cho tim Vũ Cơ trở nên đập liên hồi.

Lúc nàng sáu tuổi, phụ thân muốn đem thân thể yếu ớt, bạc nhược của nàng giáo huấn. Muốn chính nàng phải hiểu được điều đầu tiên là phải yêu chính lấy mình.

Trương thẩm, đến lúc cuối cùng vẫn mỉm cười, đến lúc tắt hơi thở cuối cùng kia, vẫn mỉm cười nói với nàng: "Tiểu thư chết trong tay người, ta thực hạnh phúc. tiểu thư người nhất định phải sống tốt." Đơn giản, nếu nàng không giết Trương thẩm, phụ thân sẽ giết chết nàng. Sau đó, nàng ở trong phòng 3 ngày không đi ra, không uống 1 ngụm nước, không ăn 1 hạt cơm, rồi đến khi ra khỏi phòng, thì thời điểm đó nàng đã không còn "Tâm"

Nhược Khả Phi đưa chân nhấn mạnh vào mắt cá chân của Vũ Cơ, Vũ Cơ hét lớn một tiếng, muốn giãy dụa, nhưng đụng phải ánh mắt bạo ngược của Hiên Viên Cô Vân nên đành nhẫn nhịn không dám làm gì

"Đến đây." Nhược Khả Phi quay đầu, cười sáng lạng với Cô Vân, làm cho hắn thất thần

"Nhanh chút ." Nhược Khả Phi trừng mắt nhìn, Hiên Viên Cô Vân nhanh chóng tiến tới.

Nhược Khả Phi nhìn quanh nữ nhân này đánh giá, cách mặc khá lộ liễu, sa y mỏng manh làm đáng người trở nên yếu điệu, đầy đặn không thừa không thiếu. nhìn cũng biết là dễ dụ dỗ hắn, nhưng cũng có thể tính chính nàng nhìn cũng có hứng thú

"Xích" một tiếng, Nhược Khả Phi đưa sáp trên tay rót vào người Vũ Cơ, xuyên thấu qua sa y mỏng manh lập tức làn da trắng nõn kia nóng nổi lên một điểm đỏ.

"A..." Vũ Cơ phát ra một tiếng giống như thống khổ, lại giống như thoải mái rên rỉ.

"Ha ha." Nhược Khả Phi cúi đầu cười, giống con bướm xoay tròn ôm cổ Hiên Viên Cô Vân nói, "Dùng roi trong tay người, thử một chút."

Hiên Viên Cô Vân hai mắt mông lung nhìn Nhược Khả Phi, có chút do dự xiết chặt roi trên tay .

Quỳ trên mặt đất, trong mắt Vũ Cơ lộ ra kinh hãi, không! Chưa từng có ai có thể đối xử với nàng như thế! Nam nhân này là tên hề tiện, đem nàng phải sạch như phải tay. Ngay cả, Thất vương gia đối với nàng sủng ái có thừa. Hiện tại, nam nhân trước mặt này..., không! Vẫn là 1 đứa nhỏ lại có thể đối với nàng như vậy! Chuyện này không phải như vậy.. Không nên, khi nàng nhẩy tất cả nam nhân đều mê, muốn hôn môi nàng, tay nàng. Nàng rất mê người, Không chừng Thất vương gia còn vì nàng mà đem nữ nhân bỏ đi (haizz, em đã bảo mà: bà này bị ngộ độc đưa bỏ nặng

"Ngoan, không phải sợ, đến thử xem" Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nói ở bên tai Hiên Viên Cô Vân, đưa tay cầm tay Hiên Viên Cô Vân, kéo hắn vùng roi lên.

"Ba" Một tiếng vút vang lên, roi rắn chắc dừng ở trên người Vũ Cơ, lập tức nổi lên một vết máu, cùng với tiếng kêu thảm thiết của Vũ Cơ.

Nhược Khả Phi nhăn mũi: Kêu cũng vang thật.

Nhìn vết máu trên người Vũ Cơ, tay Hiên Viên Cô Vân run run, môi cũng run. Có chút không thể tin nhìn chính tay mình, nhìn lại vết máu trên người Vũ Cơ, tựa hồ không dám tin là chính hắn làm ra chuyện này.

Nhược Khả Phi thân nhiên nở nụ cười, Thất vương gia, nếu muốn đùa với ta, vậy liền cùng người chơi đùa.(wá độc!)

Vũ Cơ đột nhiên giãy ra khỏi chân Nhược Khả Phi, hướng lại ôm chân Hiên Viên Cô Vân, khóc: "Vương gia, tha mạng, Vương gia tha cho nô tỳ ."

Hiên Viên Cô Vân sững sốt, ánh mắt nhìn thẳng vào sa y mỏng kia làn da trắng nõn nổi vết máu. Đột nhiên, nở nụ cười, roi trong tay, càng dùng sức vô tình vút xuống.

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, cầu xin tràn ngập toàn bộ phòng . Nhược Khả Phi lẳng lặng ngồi ở bên giường, ăn lựu. Mỉm cười nhìn cảnh trước mắt, đương nhiên, không hề xem nhẹ ánh mắt thâm độc của Vũ Cơ kia.

Muốn báo thù? Ha ha, cũng phải nhìn người còn có mạng không?. Ánh mắt của Nhược Khả Phi hướng Vũ Cơ nhấn dùm tin tức này.

Rốt cục, Vũ Cơ mình đầy thương tích, kêu không ra tiếng. Nhược Khả Phi ôm cổ Hiên Viên Cô Vân, cúi đầu nói: "Tốt lắm, ta không thích có người chết ở trong phòng chúng ta ."

Hiên Viên Cô Vân quăng roi trong tay, hung hăng ôm lấy Nhược Khả Phi. Đem môi thăm dò đến cổ Khả Phi, cắn một ngụm

. (1 đôi ác ma, a a!! hại nước hại dân)

"Đem nàng ra bên ngoài." Nhược Khả Phi cũng không cảm thấy cô đau đớn, hướng Hiên Viên Cô Vân ra lệnh, "Lần khác, chúng ta lại tiếp tục chơi."

Hiên Viên Cô Vân thở phì phò, cầm cánh tay Vũ Cơ, lôi tới cửa, mở cửa, lập tức quăng người, quay lại đóng cửa liền hướng Nhược Khả Phi đi đến.

Nhược Khả Phi lớn tiếng cười, nghe ngoài phòng có người nguyên rửa nàng, lại càng cười làm càn. Hiên Viên Cô Vân nhìn Nhược Khả Phi cười càn quấy, cũng phá lên cười. Hai người cùng ngã xuống giường.

Tiếp theo, lại là liều chết quăn quẩy nhau.

Không miên, không ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: đổ phụ

Ads Hôm sau, Nhược Khả Phi đã khuya mới rời giường. Nha hoàn hầu hạ Nhược Khả Phi cả người đau nhức tắm rửa, liền ở trong vương phủ đi bộ. Hiên Viên Cô Vân sáng sớm nhận được khẩu dụ của Hoàng Thượng tiến cung.

"Ngày hôm qua Vũ Cơ mà Thất vương gia đưa tới, giờ ở đâu?" Nhược Khả Phi tùy ý hỏi.

"Hồi phu nhân, quân gia đem nàng dẫn xếp ở ngọc lan cư, truyền đại phu chẩn trị cho nàng." Nha hoàn nơm nớp lo sợ trả lời, hôm qua Vũ Cơ kia tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp sân. Bị quăng ra mình đầy thương tích, hấp hối. Trước mắt chủ tử hỏi, chẳng lẽ là muốn bỏ đá xuống giếng?

"Xem người." Nhược Khả Phi giận dữ, "Có phải hay không nghĩ ta sẽ muốn đi lấy lấy mạng Vũ Cơ kia?"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ đáng chết!" Nhược Khả Phi dứt lời, nha hoàn đã quỳ gối xuống.

"Chậc chậc ~~~" Nhược Khả Phi cảm thán, "Ta như là người xấu sao? Ta chỉ là muốn đi xem nàng, kêu quân gia phái người trị liệu." Dứt lời, đưa tay nâng nha hoàn phát run đứng dậy, bĩu môi, "đi trước dẫn đường."

Nha hoàn không ngừng bước về phía trước, Nhược Khả Phi kéo bước chân chậm rãi đi theo phía sau. Nha hoàn cảm giác được, lại không dám đi gấp, chỉ thả chậm cước bộ chờ đợi Nhược Khả Phi.

Hai người chậm rãi đi đến nhất u tĩnh sân, lại vừa lúc nhìn thấy quân gia đi ra.

Quân gia nhìn thấy Nhược Khả Phi sừng sốt, lập tức đi qua lễ: "Phu nhân."

"Vũ Cơ kia thế nào?" Nhược Khả Phi vẫn tùy ý buông lời, lại hỏi quân gia có chút kinh hãi.

"Nàng, còn hô hấp được. Nô tài tưởng là, nàng dù sao cũng là thất vương gia đưa tới..." Quân gia giải thích.

"Được rồi, ta không có ý tứ kia." Nhược Khả Phi ngắt lời, không kiên nhẫn phát phát tay, "Ta vào xem nàng."

"dạ." Quân gia lác mình tránh ra, nói.

Vào phòng, một mùi nồng đậm thuốc Đông y, vị phiêu tán ở không trung. Nhược Khả Phi chậm rãi đi đến trước giường, nhìn người đang nhắm mắt phía trước. Vẫn là xinh đẹp loá mắt thiên hạ, giờ phút này lại nằm suy yếu, ngực phập phồng chứng tỏ người trên giường còn sống. Nhìn Vũ Cơ trên người đều thấy những vết roi ghê người, Nhược Khả Phi nở nụ cười. Đứa nhỏ này xuống tay thật mạnh.

Nghe được thanh âm cười nhẹ nữ nhân, người trên giường mở mắt. Nhìn người đến là Nhược Khả Phi, nguyên bản mặt tái nhợt càng thêm vô sắc. Rất giống nhìn thấy quỷ, đồng tử phóng đại: "Người, người tới làm cái gì?"

"Đến xem người đã chết chưa à." Nhược Khả Phi bình tĩnh đáp, "Thoạt nhìn cũng không tệ lắm."

"Hừ! Ta chết, thất vương gia sẽ không bỏ qua người!" Vũ Cơ cắn môi giọng căm hận nói.

"Thật đáng yêu." Nhược Khả Phi khêu khích làm cho người ta sợ hãi, chậm rãi ngồi ở bên giường, để sát vào Vũ Cơ nói, "Người cho rằng hần có sao? Hôm qua người bị ngược, người cho rằng hần sẽ không biết?" Nhược Khả Phi khước miệng hiện lên ý cười, vương phủ này tay chân của hần thật đúng là không ít đâu.

Vũ Cơ mở lớn miệng, một câu cũng nói không nên lời. Sau một lúc lâu, không cam lòng nói: "Ngũ Vương gia chắc chắn cho ta công đạo!"

"Ha ha, trước hào dương thương, dương tốt chúng ta tiếp tục chơi trò chơi ngày hôm qua." Nhược Khả Phi đứng lên, nhìn giường người trên, "Người thật đáng yêu, đúng muốn lấy làm vật cá nhân. Người cho rằng đem người đưa trở về, thất vương gia sẽ lưu lại tính mạng của người?"

Vũ Cơ nghe được Nhược Khả Phi nói đến còn muốn chơi trò chơi ngày hôm qua thì trong lòng dâng lên cảm giác thực sợ hãi. Ngày hôm qua, là ác mộng trong đời nàng, dưới làn mưa roi của của tiểu vương gia, trở thành ác mộng của nàng, ko thể quên.

"Người muốn làm gì?" Vũ Cơ thấp giọng, âm thanh mang cảm xúc phức tạp. Trong lòng âm thanh nói cho chính nàng, đúng vậy, sẽ đem nàng đưa trở về, cái mặt ngoài mỉm cười, trong đây tàn nhẫn của thất vương gia sẽ ko bỏ qua cho nàng.

"Không có gì, suy nghĩ trò chơi mới." Nhược Khả Phi cười, cười mê say, xoay người lại quay đầu nói, "Ta nghĩ, Vương gia khẳng định sẽ thích."

"Ngươi, ngươi là nữ nhân ác độc!" Vũ Cơ cắn môi, nói ra câu.

"Ngươi xem, ngươi vẫn nghĩ đến hai chân còn đây. Bất quá, Vương gia chúng ta tựa hồ sẽ không thương thức vũ đạo, nếu không, đem chân của ngươi đưa trả lại cho thất vương gia." Nhược Khả Phi giả dạng khỗ sở, "Nhưng là, vạn nhất Vương gia đang chơi trò chơi, nhưng ngươi lại mất máu quá nhiều, rồi mà chết làm sao bây giờ? Đây không được."

Thân thể Vũ Cơ đã run rẩy như cây sậy, môi cũng không có một tia huyết sắc.

"Trong phủ có được tốt nhất cầm máu ko? Ko có? Sai người đi mua." Nhược Khả Phi nhìn nha hoàn cúi đầu phân phó.

"Có." Nha hoàn thấp giọng, trong âm thanh cũng tràn đầy run run.

"Ngươi! Ngươi không phải người!" Vũ Cơ rốt cục sắp ngất mất, chỉ vào Nhược Khả Phi kêu to ra tiếng.

"Đưa ngọc, lừa gạt ngươi thôi." Nhược Khả Phi bỗng nhiên cười như gió xuân, trong nháy mắt chuyển biến làm cho Vũ Cơ cùng nha hoàn đều sững sốt.

"Xem ngươi bị dọa a." Nhược Khả Phi cười to, "Có phải hay không nghĩ vương phủ để cho phi tử làm càn"

Vũ Cơ sững sốt, không biết nên nói cái gì cho phải, nha hoàn phía Nhược Khả Phi ngay cả thờ cũng ko dám

"Hay là, ngươi cho rằng thất vương gia đưa ngươi tới là hưởng phúc?". Nhược Khả Phi lại lần nữa ngồi ở bên giường, mỉm cười nhìn Vũ Cơ.

Vũ Cơ nhìn Nhược Khả Phi khuôn mặt tươi cười, há hốc mồm, lại không tiếng động. Đáy mắt lại âm thầm xuống dưới. Hưởng phúc? Chính nàng ở bên người thất vương gia toàn lực lấy lòng hẳn là vì cái gì, thương hẳn? Hay là tham cuộc sống thoải mái? Để ý nàng, thất vương gia vẫn đem chính nàng bỏ đi sao? ngày hôm qua kỳ thật trong lòng nàng liền mơ hồ hiểu được. Chính là, nàng không muốn đi nhận việc này, thực không muốn! Không muốn! Không cam lòng!

"Có nghĩ là hoàn thành xong được được trở về?" Nhược Khả Phi trong âm thanh tràn đầy mê hoặc.

Vũ Cơ mạnh mẽ ngẩng đầu, không thể tin nhìn trước mặt nàng là 1 nữ tử còn nhỏ. Trong mắt đã có cái gì nóng nóng muốn tràn ra. Trước mắt tiểu nữ tử này, nàng biết, nàng hiểu được! Nàng thật sự hiểu được! Chính nàng bất quá là món đồ chơi. Không có gì tôn nghiêm với nhân cách.

"có! Ta nghĩ!" Vũ Cơ nước mắt rốt cục trút xuống mà ra.

"Cho ngươi 1 cơ hội, nhưng là, chỉ có một lần." Nhược Khả Phi nở nụ cười tà mị, quay đầu hướng nha hoàn vẫy tay nói, "Ngươi, lại đây."

Nha hoàn ngẩng đầu, không có do dự đi lên.

Nhược Khả Phi đứng lên, xoay người đi đến phía sau nha hoàn, dùng đúng cách đối với Vũ Cơ sử dụng cho nha hoàn, nha hoàn đỡ lực ko đủ, quỳ gối trước giường. Nhịn đau không dám kêu ra tiếng.

"Cơ hội có một lần." Nhược Khả Phi cười tà mị, lấy ra trong tay 1 chùy thủ tinh xảo, đưa cho Vũ Cơ, từng chữ rõ ràng nói, "Dùng này chùy thủ, giết nàng."

Nha hoàn kinh hãi, vừa định mở miệng kêu to, Nhược Khả Phi đã nhanh hơn lấy tay dùng sức kích yết hầu của nha hoàn, làm cho nha hoàn kêu không ra âm thanh, đành nuốt trở lại trong bụng.

"Chỉ một lần." Nhược Khả Phi âm thanh cực lạnh.

Vũ Cơ run run bắt tay vào làm, gắt gao cầm chùy thủ trong tay, nhìn nha hoàn kia cầu xin mà ánh mắt tuyệt vọng, nuốt nước miếng.

"Nàng không chết, thì ngươi phải chết." Nhược Khả Phi cười, "Nhớ kỹ, làm người cơ hội chỉ có một lần."

Nói còn chưa xong, Vũ Cơ đã muốn cầm trong tay chùy thủ đâm vào ngực nha hoàn, máu tươi, văng lên mặt Vũ Cơ, khắp giường.

Nhược Khả Phi, ha ha cười rộ lên, một cước đá văng nha hoàn đang run rẩy ra. Hai mắt mê ly nhìn Vũ Cơ nói: "Về sau, ngươi sẽ gọi là Tiểu Vũ, tốt lắm nha hoàn bên người của ta, thế nào? Vừa lòng không? Hầu hạ ta năm ba năm, ba năm sau, ngươi muốn đi thế nào thì đi. Ngươi nhìn tròng nam nhân nào, ta đều đưa về cho ngươi, thế nào?"

"Vừa lòng. Hết thầy nghe chủ tử an bài." Vũ Cơ cúi thấp rũi mắt xuống.

Nhược Khả Phi nhìn dưới chân thi thể dần biến lạnh, bĩu môi. Nha hoàn này là "gián điệp", dễ dàng bị chính nàng nhìn ra. Bất quá, nha hoàn này là ai xếp vào đây?

Tiếp theo, kinh thành lại có nghe đồn. Thất vương gia đưa Vũ Cơ tới cừu Vương gia bị thất dạ sủng cơ ghen tị bức tử, chịu không nổi của tra tấn mà năng tự sát -

---

"Chắc chắc, ta thành đồ phụ." Nhược Khả Phi ôm cổ Hiên Viên Cô Vân, miễn cưỡng nói.

"Đồ phụ ư, ta cũng thích." Hiên Viên Cô Vân cúi đầu, khẽ cắn môi Khả Phi

"Ai nha, người phát thú quá tiểu hài tử, người thế nào kêu đây là hôn môi?" Nhược Khả Phi quay đầu đi, tránh né Hiên Viên Cô Vân khẽ cắn, thản nhiên nói, "Hôm nay, tuyên người tiến cung là vì cái gì?".

"phong đất cho chúng ta." Hiên Viên Cô Vân hấp thụ giáo huấn, rốt cục bắt đầu nhẹ nhàng dùng môi, dùng lưỡi ôn nhu hôn lên Nhược Khả Phi.

"Nga, như vậy." Nhược Khả Phi vẫn như cũ nói, tay đặt trên lưng Cô Vân dùng sức nheo "Khi nào thì xuất phát?"

Hiên Viên Cô Vân đau đớn kêu, một phen ôm Nhược Khả Phi liền đi đến bên giường: "Ba ngày sau."

"Nga, này..." Câu nói kế tiếp đã muốn nói không nên lời, đơn giản là môi đã bị "cái gì đó mềm mại" gắt gao ngăn chặn.

Quẩn quanh, vẫn quẩn quanh.

Dây dưa, vẫn dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không thể không cần ta.

Ads Ba ngày trước, trong vương phủ rất bận rộn.

Nhược Khả Phi thường ngồi ở Lý đình nhìn hạ nhân tất tả. Đầu hơi nghiêng, phía sau người hầu lập tức bóc hạt lựu bỏ vào miệng Nhược Khả Phi

"Phốc" một tiếng đem hạt lựu toàn bộ phun ra, miễn cưỡng hỏi người phía sau: "Mặt của người thật sự không hối hận?"

"Không hối hận, nô tỳ trước kia đã chết, hiện tại nô tỳ kêu Tiểu Vũ." Phía sau, nữ tử che sa mặt, âm thanh khàn khàn kiên định nói. Cái khăn che mặt hạ xuống nhìn thấy những vết thương ghê người, tất cả đều là chính nàng lấy chùy thủ họa. Mà âm thanh khàn khàn cũng là chính nàng uống thủy ngân pha loãng.

"Nga, vậy là tốt rồi." Nhược Khả Phi tiếp tục hỏi gương mặt, Tiểu Vũ nhanh tay cầm hạt lựu đưa lên.

"A, đệ muội thật đúng là nhân nhâ." Lại là cái âm thanh kia châu tròn ngọc sáng, lần này xưng hô thay đổi. Tuy là tôn xưng: đệ muội, nhưng trong giọng nói không có nửa phần ý tứ tôn trọng, chỉ có ngả ngớn.

"Nga, Thất Vương Gia, người đã đến rồi." Nhược Khả Phi không có đứng dậy hành lễ, thật có lỗi nói, "Thân thể ta không thoải mái, không tiện đứng dậy hành lễ, Vương gia thứ tội."

Tiểu Vũ nghe được âm thanh quen thuộc, thân mình cứng đờ, chậm rãi thi lễ, âm thanh khàn khàn nói: "Thỉnh an Vương gia." Tay run nhẹ đã bán đứng nàng giờ phút này trong nội tâm có dao động.

"Chắc, thật sự là nô tài ngu dốt." Tiểu Vũ cầm trong tay hạt lựu đưa đến bên miệng Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi lại cố ý trật miệng, hạt lựu đánh rơi trên quần áo Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi giận dữ, một cước đá lên người Tiểu Vũ: "Còn không đi vào lấy khăn cho ta lau."

Tiểu Vũ bối rối lui ra, đi lên lại vụng trộm nhìn Thất Vương Gia. Thất Vương Gia lại mỉm cười chỉ nhìn Nhược Khả Phi, từ đầu đến cuối không có nhìn qua nàng dù chỉ là 1 cái liếc mắt. Trong lòng có sự phức tạp, nhưng cũng hiểu được Nhược Khả Phi đây là muốn nàng ko phải đối mặt với Thất Vương Gia, nàng nên cảm kích

Nhược Khả Phi dựa vào cây cột, thản nhiên nói: "Thất Vương Gia tới là có chuyện gì?"

Thất Vương Gia không đáp lời, bình tĩnh nhìn xuống chân Nhược Khả Phi: Trắng như tuyết, nhỏ nhắn như được bó chặt. Nhược Khả Phi theo ánh mắt

Thất Vương Gia nhìn xuống, mới phát hiện chính mình đã sớm đem thảo gậy để một bên. Giờ phút này nhẹ nhàng lắc lư chân. Nhìn ánh mắt dị thường của Thất Vương Gia kia, Nhược Khả Phi nhướng mày lên. Đối với nam nhân quái dị, nàng đều ghê tởm chán ghét

"Đệ muội, ta đem Vũ Cơ tốt nhất của mình tới vậy mà..., có phải ko nên cho ta công đạo đây ? chẳng lẽ, ko muốn bồi thường ta chút nào sao?" Thất Vương Gia nhìn đôi chân trắng xinh đẹp khéo léo kia của Nhược Khả Phi, trong mắt phát ra ánh nhìn như sói hoang

"Nga? Thất Vương Gia là nghe nói ta đem nàng đánh chết hay là độc chết?" Nhược Khả Phi áp chế chán ghét trong lòng, thản nhiên nói.

"Kia, thật không có, nhưng mà, nghe nói thi thể của nàng tràn đầy vết roi." Thất Vương Gia chậm rãi nhích lại gần, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

"Vương gia, người đều nói là nghe nói, chẳng lẽ Vương gia không biết mắt thấy là thực, tai nghe là hư sao?" Nhược Khả Phi chậm rãi nhìn Thất Vương Gia tới gần, trong lòng linh cảm mãnh liệt.

"Chân đệ muội, thật đẹp." Thất Vương Gia trong mắt phát ra tia soi, lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế ngồi xổm xuống cầm chân Nhược Khả Phi.

Cút đi! Nhược Khả Phi trong lòng thầm mắng, mạnh mẽ rút chân về, kinh ngạc phát hiện không thể động đậy. Trong lòng thầm mắng chính nàng, hiện tại thân thể này quá yếu, cũng hiểu được, Thất Vương Gia trước mắt có võ công. Hơn nữa, ko phải loại vừa.

Thất Vương Gia si ngốc nhìn chân nàng. Những đôi chân mà hắn đã gặp qua đều rất đẹp. Trong mắt thất của vương phủ, hắn có những đôi chân được chắt bỏ ngâm trong thủy ngân và băng, nhưng hiện ko có đôi chân nào đẹp như thế này. Hắn rất muốn, rất rất muốn, phi thường muốn

"Thất Vương Gia, ngài tựa hồ hơi quá." Nhược Khả Phi nhẫn lại chán ghét trong lòng, sâu kín nói.

"Ha ha..." Thất Vương Gia cười rộ lên, đứng dậy, mạnh mẽ tiến lên, đem môi dán vào môi Nhược Khả Phi.

Con mẹ nó! Nhược Khả Phi trong lòng nhin không được rủa thầm. Rất ghê tởm! Há mồm dùng hết toàn lực cắn xuống, máu từ môi Thất Vương Gia chảy ra. Mùi máu tươi tràn ngập môi hai người. Thất Vương Gia vẫn ko đem môi dời ra.

Thật lâu sau, Thất Vương Gia mới đưa môi dời đi, vừa lòng liếm liếm máu từ môi của mình, mỉm cười nhìn Nhược Khả Phi, nói: "Như thế nào, kĩ thuật của ta so với đứa nhỏ kia được chứ?"

"Không thấy ." Nhược Khả Phi mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói.

"Chúng ta lần sau còn có thể luyện nhiều." Thất Vương Gia cười ôn nhu, xoay người rời đi, "Vũ Cơ kia, là ta đưa đến cho đệ muội làm lễ vật gặp mặt."

Nhược Khả Phi mâu sắc trầm xuống, hiểu được hắn sớm nhìn ra Tiểu Vũ vừa rồi là lễ vật hắn đưa tới. Hừ, có ý tứ. Nam nhân này nói vậy là có ý tứ. Nhược Khả Phi nhìn bóng dáng Thất Vương Gia đi xa , trong lòng hừ lạnh. muốn đưa sao? Vậy chúng ta tiếp tục đùa.

Xa xa, Hiên Viên Cô Vân cùng Thất Vương Gia chạm mặt. Nhược Khả Phi bữu môi, khó trách "Tên biến thái này" muốn rời đi thì ra là biết "hắn" lập tức sẽ trở lại.

Đứng xa xa nhìn hai người chào hỏi qua, mà Hiên Viên Cô Vân sắc mặt không quá thân mật. Đợi Thất Vương Gia đi xa, Hiên Viên Cô Vân sốt ruột chạy tới trước mặt Nhược Khả Phi. Nhìn môi khả phi có máu, sưng sốt, nhớ tới "người nợ" môi cũng có vết thương. Đột nhiên nổi điên bắt lấy bả vai Nhược Khả Phi hung hăng lay động, đứng lên, trong miệng gào thét: "Hắn hôn người có phải hay không? Có phải hay không? Tên hỗn đản!" "Người muốn chết ta chết à, sao lác mạnh vậy." Nhược Khả Phi choáng váng đầu, hoa mắt quất.

Hiên Viên Cô Vân dừng lay động, hai mắt nổi đỏ, trừng mắt Nhược Khả Phi: "Hắn hôn người có phải hay không?"

"Àn." Nhược Khả Phi thản nhiên trả lời, không có giải thích gì .

Hiên Viên Cô Vân cứng đờ, gất gao trừng mắt Nhược Khả Phi, muốn nghe nàng giải thích. Nhưng là, môi Nhược Khả Phi nhắm chặt, không nói thêm gì nữa.

Lệ, chậm rãi theo khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Cô Vân kia chảy xuống.

"Không cần, không thể không cần ta." Hiên Viên Cô Vân nghẹn ngào, cầu xin nhìn Nhược Khả Phi.

"Ta có nói không cần người sao? Đồ ngốc." Nhược Khả Phi cúi đầu cười ra tiếng.

Hiên Viên Cô Vân đem môi đi lên, vờn đầu lưỡi, liếm sạch sẽ máu trên môi nàng, lại quay đầu phun toàn bộ ra.

Nhược Khả Phi thấy thế, cười ha hả, đưa tay ôm lấy cổ Hiên Viên Cô Vân: "Người, thật đáng yêu."

"Nàng là của ta! Nàng là của ta a." Hiên Viên Cô Vân nói là vô nghĩa, nói xong, hung hăng ôm lấy Khả Phi

Dùng hết khí lực toàn thân, tựa hồ muốn Nhược Khả Phi hòa tan vào chính hắn

Đau. Nhược Khả Phi nhíu mày, lại, không kêu ra tiếng.

Chỉ lẳng lẳng để cho Hiền Viên Cô Vân ôm nàng.

Hoa roi, hai người cứ như vậy lẳng lẳng ôm lấy nhau.

Trong nháy mắt, cảnh vật chung quanh, trở thành nền cho hai người...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: khởi hành

Ads Ba ngày sau, vương phủ đã xong, chuẩn bị khởi hành.

Xe ngựa xa hoa mà rộng thùng thình, Nhượng Khả Phi cùng Hiền Viên Cô Vân lẳng lẳng ngồi ở bên trong. Khả Phi giống con mèo nhỏ rúc vào trong lòng Hiền Viên Cô Vân. Hiền Viên Cô Vân thỏa mãn vuốt ve mái tóc Nhượng Khả Phi.

"Vì sao đột nhiên lại cho các người đi?" Nhượng Khả Phi hồ hững hỏi.

"Không rõ ràng lắm, phụ hoàng quyết định chuyện gì chưa từng có lý do." Hiền Viên Cô Vân cúi đầu ở trên mặt Nhượng Khả Phi tiếp theo hôn, Nhượng Khả Phi không khách khí dùng sức đẩy mặt Hiền Viên Cô Vân ra.

"Đất của người ở đâu? Bao giờ thì đến nơi?" Nhượng Khả Phi đem mặt vui vào trong lòng Hiền Viên Cô Vân, tránh né hấn quấy rầy.

Hiền Viên Cô Vân cố gắng hồi lâu vẫn ko hôn được đến mặt Nhượng Khả Phi, tức giận nói: "Đất của ta ở phương bắc, Hứa thành, Ôn thành, Hoa thành đều là đất phong của ta. Bảy ngày hẳn là có thể tới."

"A, muốn ghen tại đây, trong xe ngựa những bảy ngày?" Nhượng Khả Phi ngẩng đầu mặt khó chịu. Tuy rằng xe ngựa cực kỳ xa hoa, đệm cũng là rất dày sẽ không xóc nảy, nhưng chỗ này không gian nhỏ hẹp, ở bảy ngày thực khó chịu.

"Dùng kỳ mã đi thì cũng đến năm ngày." Hiền Viên Cô Vân cuối cùng bắt được mặt Nhượng Khả Phi, hôn thật mạnh. (ới! Hiền ca dễ thương của em..., trói!! Em trói anh lại... QH tỷ help me...)

"Vẫn là ngồi trong xe ngựa." Nhượng Khả Phi biết rõ cười ngựa sẽ rất mệt.

"Àn, ngoan." Hiền Viên Cô Vân cười.

"Xi, đồ tiểu hài tử." Nhượng Khả Phi khinh thường nói.

"Nói cái gì! Nàng? sao có thể nói ta còn nhỏ." Hiền Viên Cô Vân bất mãn, nhưng trong mắt không có một tia tức giận.

Nhượng Khả Phi cũng không thèm nhắc lại, ở trong xe tìm cái ăn.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi cửa thành, hướng về phía tiền phương không biết.

Ở Hứa thành đang, chuẩn bị đón tiểu vương gia.

Bây giờ, chết buồn ở trong xe ngựa bảy ngày. Trên đường chỉ có nghỉ ngơi, trưa ăn cơm, tối tìm quán trọ nghỉ chân. Thời gian khác đều chạy trên đường. Nhân nắng Hè còn chói chang, trừ bỏ lúc ở trong xe, Khả Phi đều ra ngoài sưởi nắng. Càng tiếp cận phương bắc, cái rét lạnh, nàng ko thể thích nghỉ được.

Tuy rằng những trang phục mùa đông ở đây rất đẹp, nhưng là —— rất lạnh!

Trên người đã sớm mặc da cừu thượng hạng, trong xe cũng dăng lên tiểu ấm lò (lò sưởi nhỏ). Nhưng như cũ vẫn cảm thấy lạnh.

Nhượng Khả Phi cuộn thân mình, nằm trên đệm ko nhúc nhích. Hiền Viên Cô Vân ở một bên chăm chú nhìn Nhượng Khả Phi. Giờ phút này Nhượng Khả Phi trở nên yêu kiều động lòng người. Làm cho người ta nhìn không được muốn ôm vào lòng hảo hảo an ủi. Nhượng Khả Phi cảm thấy lạnh, Hiền Viên Cô Vân đi lên ôm lấy nàng, nàng tuyệt không giẫy dụa.

Tiến nhập biên giới Hứa thành, lại càng rét lạnh hơn.

"Nơi này khi nào thì là mùa xuân hả?" Nhục Khả Phi hữu khí vô lực ở trong lòng Hiền Viên Cô Vân hỏi.

"Qua hai, ba tháng nữa. Nơi này mùa xuân có vẻ đến muộn." Hiền Viên Cô Vân nhìn bộ dáng nhu nhược Nhục Khả Phi, có chút đau lòng.

"Nga." Nhục Khả Phi hữu khí vô lực.

Đến cửa vương phủ Hứa thành, Hiền Viên Cô Vân xuống xe ngựa, thân thủ ôm Nhục Khả Phi liền đi đến. Xem bọn hạ nhân ngạc nhiên không thôi. Tiểu nữ tử trong lòng Cửu Vương gia chính là Thất Dạ Sùng Cơ theo lời đồn? Liên tục sùng hạnh bảy đêm, ngay cả Vũ Cơ tuyệt sắc của Thất Vương Gia đưa đến cũng bị bức tử.

Mọi người kinh ngạc, tuy rằng đều cúi đầu nghênh đón chủ tử nhà mình, nhưng khóe mắt lại đều hướng Nhục Khả Phi trong lòng hân. Người trong lòng mặt tái nhợt, tư sắc quả thật cổ, nhìn thế nào cũng chưa thấy trưởng thành. Như vậy, tiểu nữ tử này làm sao có thể dụ dẫn chủ tử của họ? Mọi người không khỏi sinh nghi. Sợ là nghe đồn có chút quá.

"Đi, chuẩn bị canh chừng." Hiền Viên Cô Vân nhìn quản gia lạnh lùng hạ lệnh nói.

"Dạ, Vương Gia." Quản gia đáp.

"Không cần, không uống cái kia, khó uống muốn chết." Nhục Khả Phi đem mặt chôn ở trong lòng Hiền Viên Cô Vân.

"Uống cái kia sẽ ấm áp." Hiền Viên Cô Vân lời nói thật ôn nhu, nói khẽ với người trong lòng.

Chung quanh mọi người đều sùng sốt, khuôn mặt lạnh ra lệnh cho quản gia, giờ lại ôn nhu khuyên bảo. Hay là đúng như lời đồn được nghe thật.

Nhục Khả Phi không thềm nhắc lại, tùy ý Hiền Viên Cô Vân ôm nàng vào Vương phủ. Hiền Viên Cô Vân ôm Nhục Khả Phi trực tiếp đi tới phòng mình, lại làm hạ nhân kinh ngạc lần nữa. Đơn giản là thiếp không cho phép ở tại phòng của Vương Gia, chỉ có thể ở nơi Vương Gia chỉ định, đợi sùng hạnh.

Chính là vừa tiến vào Vương phủ. Hiền Viên Cô Vân đã muốn cho hạ nhân hiểu được, trong lòng chủ tử nhà mình chỉ có nữ nhân kia- địa vị rất đặc biệt. Cũng nói cho mọi người, phải cẩn thận hầu hạ.

Vào phòng, Nhục Khả Phi cũng cảm thấy có cảm giác. Trong phòng thực ấm áp, Nhục Khả Phi chui vào ổ chăn ko chịu động, chỉ lộ đầu nhỏ xinh ra ngoài, nhìn bài trí trong phòng. Hết sức xa hoa, có đất phong của chính mình xem ra Hiền Viên Cô Vân thực được hoàng đế sùng ái.

Cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, là canh chừng được đưa đến.

Hết nhanh thôi, không tệ lắm. Nhục Khả Phi ở trong lòng cảm thán.

"Tiến vào." Hiền Viên Cô Vân thân nhiên nói, ánh mắt lại không rời Nhục Khả Phi.

"Đề đó, đi ra ngoài đi." Hiền Viên Cô Vân nhẹ nhàng phát tay. Hạ nhân không tiếng động lui xuống, nhẹ đóng cửa.

"Đến đây, đem canh uống đi." Hiền Viên Cô Vân ôn nhu khuyên nhủ.

Nhục Khả Phi cũng không nói, đứng dậy tiếp nhận bát, một hơi mạnh mẽ uống rồi chui lại vào chăn. Hiền Viên Cô Vân nhìn Nhục Khả Phi hành động như trẻ con, nở nụ cười. Cầm chén bỏ xuống, cúi gầy trên giường tìm ấm áp.

Tiếng gõ cửa lại vang.

"Vương gia, ở cửa lớn có, Lý đại nhân, Chu đại nhân... Đều đến đại đường chờ ngài." Ngoài cửa, hạ nhân cung kính nói.

"Đã biết, đi xuống đi." Hiền Viên Cô Vân buồn bực lại đem giày đeo vào, cúi đầu ở cái trán Nhục Khả Phi hôn, "Ta đi một chút sẽ trở lại."

"Ân." Nhục Khả Phi ưm một tiếng, dùng chân đem quần chặt mình, "Gọi Tiểu Vũ tiến vào."

"Hào hảo." Hiền Viên Cô Vân xoay người mở cửa rồi đi.

Ko lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa cùng với âm thanh khàn khàn của Tiểu Vũ.

"Tiến vào." Nhục Khả Phi nói.

Tiểu Vũ tiến vào sau nhìn bộ dáng Nhục Khả Phi, không khỏi lo mả nói: "Chủ tử sợ lạnh a?"

"Cũng không phải sợ, là chán ghét." Nhục Khả Phi thân nhiên nói, "Hứa thành, người trước kia đã tới? nơi này có gì?"

"Nô tỳ chưa từng tới, nhưng có nghe nói qua. Nơi này có rất nhiều dược liệu quý." Tiểu Vũ hồi tưởng.

"Nga..." Nhục Khả Phi cúi đầu ứng thanh, âm thanh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không có.

Tiểu Vũ cúi đầu, này mới nhìn đến Nhựt Khả Phi đã muốn mơ mơ màng màng đi ngủ. Cái khăn che mặt hạ mặt không có gọn sóng, tiến lên cẩn thận vì Nhựt Khả Phi nấn vuốt góc chăn, xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại có Nhựt Khả Phi vững vàng tiếng hít thở.

Cũng không lâu sau, cửa phòng lại có tiếng bước chân...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: không thể tin tưởng bất luận kẻ nào

Ads Không lâu sau, ngoài phòng lại lần nữa vang lên tiếng bước chân.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Cô Vân xuất hiện ở cửa, nhìn Nhựt Khả Phi đã ngủ say, ngẩn ra. Tiếp theo mỉm cười rón ra, rón rén đi tới, nhẹ nhàng cởi giấy cùng quần áo, cũng chui vào ổ chăn. Thân thủ ôm chầm Nhựt Khả Phi, Nhựt Khả Phi cảm giác được không khoẻ, nhũn mảy, nhưng không có mở mắt ra. Lắm bả một tiếng, chui vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân, tiếp tục nặng nề ngủ. Hiên Viên Cô Vân cũng ách xì 1 cái, ôm lấy Nhựt Khả Phi cũng đã ngủ.

Thẳng đến chạng vạng, hai người mới tỉnh lại.

"Đói bụng." Nhựt Khả Phi tựa đầu tựa vào ngực Hiên Viên Cô Vân, nghe tim hần đập.

"Muốn ăn cái gì?" Hiên Viên Cô Vân ôn nhu hỏi.

"Lâu. không khí hôm nay thích hợp ăn lẩu nhất ." Nhựt Khả Phi trở về nói.

"Lẩu là cái gì?" Hiên Viên Cô Vân khó hiểu .

Nhựt Khả Phi đứng dậy, nhìn Hiên Viên Cô Vân con người nghi hoặc, nghiêm mặt nói: "Nơi này không có lẩu?"

"Không nghe nói qua loại đồ ăn này ." Hiên Viên Cô Vân không rõ Nhựt Khả Phi vì sao đột nhiên kích động như vậy.

Nhựt Khả Phi khước miệng hiện lên ý cười.

"Chúng ta mở 1 từ lâu bán đc ko? Như vậy ở thời điểm nào đều có thể ăn." Nhựt Khả Phi ở trong ngực Hiên Viên Cô Vân họa vòng, tùy ý dẫn theo yêu cầu.

"Háo." Hiên Viên Cô Vân đối với yêu cầu bốc đồng ko chút do dự đồng ý, hỏi, "Rốt cuộc lẩu là như thế nào?"

"Hắc hắc, đợi người ăn rồi thì liền hiểu được." Nhựt Khả Phi nghe ngoài cửa sở vũ vu tiếng gió, trong lòng thầm nghĩ nơi này thế nào lại thiếu lẩu, một thứ quan trọng.

Hai người mặc quần áo ngồi phòng ăn dạy cho bọn hạ nhân dựa theo phương pháp trong lời Nhựt Khả Phi bùng tới, bị Nhựt Khả Phi cho lui xuống.

Nhựt Khả Phi đem hạt tiêu, hoa tiêu, gừng giã nhuyễn, tòi băm nhuyễn bỏ vào nồi làm Cô Vân trợn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên nhìn được việc này. Nhựt Khả Phi nhìn màu sắc nước dùng có chút tiếc hận nói: "Đáng tiếc cốt canh hầm thời gian không đủ, nhưng mà chờ hầm đủ chúng ta cũng chết đói."

"Muốn hầm tới khi nào là tốt nhất?" Hiên Viên Cô Vân tò mò nhìn nồi nước trong tay Nhựt Khả Phi , đem các loại đồ gia vị nhất nhất để vào chung. Ko lâu sau, mùi chậm rãi bay ra, Hiên Viên Cô Vân kinh ngạc cực kỳ.

"Hầm đến màu trắng tốt nhất a." Nhựt Khả Phi lấy chiếc đũa ở trong nồi đảo, chờ. Đợi nấu sôi sau mới đưa ăn đồ ăn vào.

"Thực hương rất thơm." Hiên Viên Cô Vân thiết tình tán thưởng, "Phi nhi, nàng làm sao biết làm loại món ăn này?"

"Ha ha. tự nghĩ thôi." Nhựt Khả Phi thân nhiên cười, gấp đồ ăn của mình vào nồi.

Hiên Viên Cô Vân không hề hỏi nhiều, tán thưởng nói: "Phi nhi, nàng thật thông minh!" Dứt lời, cũng học Nhựt Khả Phi gấp đồ ăn bỏ vào nồi.

Hai người ăn, ăn đến rốt cuộc nuốt ko được mới thôi.

"Ăn ngon thật." Hiền Viên Cô Vân sờ bụng tròn tròn. (anh con nít wá! Iu thế, QH tỷ giúp em trối anh nhé, em vs tỷ chia đôi, hehe) QH: Hèm dám đâu em Tiểu tức à, *tỷ biến*

"Đi ra ngoài một chút đi." Nhượng Khả Phi cảm giác ko thể nuốt được, hiện tại ăn đến cả người nóng hổi.

Hiền Viên Cô Vân đi đến bên người Nhượng Khả Phi, theo thói quen nắm tay nàng, mở ra cửa đi rồi ra ngoài.

Vương phủ trong viện nơi nơi đều đã đăng đèn.

Hiền Viên Cô Vân nắm tay Nhượng Khả Phi đi vào trong vườn, mai đã khai hoa. Từng mùi thơm ngát phiêu tán trong vườn. Hiền Viên Cô Vân dừng lại, đem áo choàng cho Nhượng Khả Phi, nắm thật chặt, ôn nhu nói: "Lạnh không?".

"Không lạnh." Nhượng Khả Phi cười, tiểu hài tử trước mắt, về sau nhất định sẽ là nam nhân tốt. Về phần, hưởng thụ người tốt như hần, về sau không biết có phải là nàng không?.

Hai người lẳng lặng tiêu sái trong vườn, Nhượng Khả Phi hưởng thụ không gian yên tĩnh này, ngẩng đầu, tinh tế xem xét vương phủ. Ban ngày vừa vào vương phủ, liền vào phòng, chưa từng nhìn kỹ. Một khu rừng liễu buông phủ xuống, mái hiên cong cong, trên vách tường vẽ hoa vẽ bướm, ngồi lam ngọc lưu ly điểm lệ sức sống, còn lại phô ra kim ngói lưu ly, bên kia điện là một hòn núi giả, hai bên sườn thiết kế một ao nhỏ khảm ngọc lưu ly, phía đông có đá vũ hoa phô trương dưới đáy nước, nam tiếp là một tòa lầu các, phía bắc là hiên cùng các lầu có hành lang tương thông

"Kia là nơi ở của người nào?" Nhượng Khả Phi chỉ vào các lầu trước hiên hỏi.

"Không có người ở. Vốn dĩ là để dành cho thiếp của ta ở." Hiền Viên Cô Vân thân nhiên trả lời, "Nhưng mà, có nàng, không nghĩ lại có thiếp thất khác."

"Ha ha..." Nhượng Khả Phi cười nhẹ, "Đồ ngốc, về sau nếu là muốn lập phi? Điều này đều do người quyết định."

"Ta đây cũng chỉ cần có một mình nàng!" Hiền Viên Cô Vân nói trịnh trọng giống như một lời thề.

"Được, người phải nhớ kỹ những lời hôm nay nói nha." Nhượng Khả Phi cười nhẹ xoay người đối mặt với Hiền Viên Cô Vân hôn nhẹ, tiếp theo bổ sung, "Nếu, người phản bội lời nói hôm nay, ta sẽ hoàn toàn biến mất." Nhượng Khả Phi là cười nhưng trong mắt không cười.

"Không!" Trong mắt Hiền Viên Cô Vân xuất hiện bối rối, ôm chặt Nhượng Khả Phi, "Ta sẽ không nuốt lời, tuyệt sẽ không."

Nhượng Khả Phi không đáp lời, chỉ cười.

"Nàng không tin ta? Nàng có phải không tin ta hay không?" Hiền Viên Cô Vân sốt ruột, cầm tay Nhượng Khả Phi vội vàng hỏi.

"Tiểu Vương gia." Nhượng Khả Phi đột nhiên nghiêm mặt, mắt sáng quắc nhìn Hiền Viên Cô Vân.

Hiền Viên Cô Vân sững sốt, bởi vì Nhượng Khả Phi chưa từng có khẩu khí nghiêm túc như vậy, có chút bối rối nhìn đôi mắt trong trẻo của Khả Phi.

"Đáp ứng ta, không thể tin tưởng bất kì kẻ nào." Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng ghé vào bên tai Hiền Viên Cô Vân một chữ rõ ràng nói.

"Bao gồm cả nàng sao?" Hiền Viên Cô Vân ánh mắt có chút khó hiểu, không cam lòng.

"Đúng, bao gồm cả ta." Nhượng Khả Phi thân nhiên mỉm cười.

Hiền Viên Cô Vân vừa định nói, bị Nhượng Khả Phi vươn tay nhỏ bé che: "Hừ, không cần nói, hãy nghe ta nói." tay lạnh lạnh nhỏ bé đặt trên môi Cô Vân, cảm giác lạnh lẽo truyền đến trong lòng.

"Chỉ tin tưởng chính mình mới có thể bảo vệ tốt chính mình. chỉ có trở nên mạnh nhất, mới có thể bảo vệ người mình yêu." Nhượng Khả Phi trịnh trọng nói, ko có chút tình cảm chân thật,:" Quả thật, nếu muốn bảo vệ những lời người nói vừa rồi, người chỉ có còn cách không ngừng trở nên mạnh nhất." *(ta thích câu này của nàng lắm a)*

Hơi chút ngừng ngắt, lấy lại hơi nói: "Cường mạnh đến chạm vào đỉnh của thế giới."

Hiền Viên Cô Vân nhìn nữ tử trước mắt.

Nàng- rốt cuộc là loại người nào đây?

Gương mặt trắng bạch, trên mặt nhợt nhạt ý cười. Vì sao, nhưng vì sao tiểu nữ tử kia ko thể nhìn được vào đáy mắt nàng

Khi mẫu phi của hần mất đi, hần được mang đến cho hoàng hậu dưỡng dục.

Hoàng cung lạnh như băng. Huỳnh đệ như hổ báo, ánh mắt thâm độc hần không phải không hiểu, cũng không nguyện suy nghĩ, không muốn đối mặt.

Bọn họ muốn gì, hần không muốn nghĩ, cũng không muốn tranh, tuyệt không muốn tranh giành.

Người trước mắt, muốn hần có được thiên hạ, làm hần có một áp lực nặng nề. Nàng thật sự chính là một nha hoàn sao?

"Nhưng, ta không muốn cùng bọn họ tranh..." Hiên Viên Cô Vân sau một lúc lâu cố hết sức nói ra miệng.

"Ha ha ~" Nhược Khả Phi kiễng mũi chân ôm Hiên Viên Cô Vân, "Như vậy, chúng ta chờ một chút." ...

Tác phẩm liên quan tới lâu ra đời. Hắc hắc, hương vị lâu Tứ Xuyên thực không sai. Ăn không hết lại muốn ăn thêm. Một nửa lạt, một nửa canh suông.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người, vậy muốn cái gì?

Ads Nhược Khả Phi ngẩng đầu, nhìn bầu trời tối đen, ngã vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân. Miễn cưỡng nói: "Người, vậy muốn cái gì?"

Người muốn cái gì? Nếu Người muốn ta đều có khả năng mang đến cho người. Nhược Khả Phi ở trong lòng hần cúi đầu cười. Tiểu nam nhân của ta, người nghĩ muốn cái gì đây?

Hiên Viên Cô Vân sững sốt, nhìn đôi mắt trong sáng của Nhược Khả Phi, cảm thụ được thân mình mềm mại của nàng. Hần muốn gì? Rốt cuộc hần muốn gì?

"Ta, ta nghĩ muốn nàng luôn luôn bên cạnh ta. Ở cùng ta, đến đến lúc chết, có thể ko?" Hiên Viên Cô nói bên tai nàng.

"Điều kiện này có vẻ hà khắc nha." Nhược Khả Phi bất đắc dĩ cười, "Ta cũng không dám cam đoan ta có thể sống lâu dài như vậy."

"Đáp ứng ta, ở cùng ta cho đến khi ta chết..." Hiên Viên Cô Vân trong âm thanh ảm đạm cầu xin.

"Ta sẽ cố hết sức, hết sức. Được không?" Nhược Khả Phi không đành lòng, cuối cùng chính nàng lớn miệng hứa hẹn. Tiếp theo nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Cô Vân. Nụ hôn dừng ở trên mí mắt của Hiên Viên Cô Vân rồi đến môi.

Hiên Viên Cô Vân nhu nhược đầu tựa vào vai Nhược Khả Phi, không nói tiếng nào...

Hôm sau, sáng sớm.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

"Vương gia, là nô tài." Ngoài cửa vang vang lên tiếng của "Lâm Trung quân gia. Lâm trung nhìn tiểu vương gia lớn lên từ nhỏ, nghe hần được phong đất liền đi theo hần đến Hứa Thành tiện phục vụ.

"Tiến vào." Hiên Viên Cô Vân thân nhiên nói.

Lâm Trung tiến vào, Nhược Khả Phi đang cẩn thận chải tóc cho Hiên Viên Cô Vân. Tóc đen mềm mại, Nhược Khả Phi niết trong tay, cảm giác rất thích. Nhẹ nhàng kéo kéo tóc đen trong tay, Hiên Viên Cô Vân hơi nhú mày, không nói gì.

"Chuẩn bị hai bộ y phục, bốn vương cùng Phi nhi đi ra ngoài. Thị vệ toàn đổi thành ám vệ. Những người khác không cần đi theo." Hiên Viên Cô Vân khẩu khí thân nhiên.

"Vương gia, như vậy sao được. Ngại, ngại như vậy không được. Vạn nhất có biến..." Lâm Trung vẫn là lo lắng.

"Lâm quân gia ý tứ là Hứa Thành là nơi không thể đi?" Nhược Khả Phi cúi đầu cười ra tiếng, tùy ý nói.

"Không phải, phu nhân hiểu lầm. Nô tài không phải ý tứ này." Lâm Trung vội vàng xua tay.

"Như vậy mà làm, đi xuống đi." Hiên Viên Cô Vân không kiên nhẫn nhú mày.

Lâm trung ko nói thêm nữa, chỉ lo lắng lui xuống, nhưng cũng không buông tha Khả Phi, trong ánh mắt nhìn nàng có vài tia tức giận. Quân gia này đối với tiểu hài tử này là thật tâm.

Lúc sau, nha hoàn đem y phục tới. Một nam một nữ, còn có Tiểu Vũ. Tiểu Vũ nhanh nhẹn mang quần áo cho Nhược Khả Phi thay, sau đó hầu Hiên Viên

Cô Vân thay. Hiền Viên Cô Vân đẩy tay, chỉ vào Nhượng Khả Phi: “Nàng thay giúp ta, người đi ra ngoài.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Tiểu Vũ âm thanh khàn khàn không có gọn sóng, chậm rãi rời khỏi phòng.

Nhượng Khả Phi cảm lấy y phục, cẩn thận giúp Hiền Viên Cô Vân mặc vào.

“Chúng ta đi ra ngoài một chút, thuận tiện nhìn xem sẽ khai trương quán lẩu ở nơi nào là tốt.” Hiền Viên Cô Vân mỉm cười nhìn Khả Phi mặc quần áo giúp hắn nói.

“Tốt.” Nhượng Khả Phi bình tĩnh trả lời.

Hai người chậm rãi ra cửa, Nhượng Khả Phi nhìn mặt Hiền Viên Cô Vân lại nhìn không được nở nụ cười. Bộ dáng hắn như vậy cho dù mặc quần áo như thế nào vẫn thu hút ánh mắt của mọi người, thần thái, khí chất của hắn không phải người bình thường có thể toát ra. quần áo mặc ở trên người hắn, chẳng có gì đặc biệt. Đi ngang cửa tiền viện, làm cho tất cả người hầu nhìn đến ngây dại hỏi: “Một đôi nam nữ xuất sắc đứng ở đây có việc gì?”.

“Xin hỏi, các người tìm ai?” Người hầu khách khí hỏi, cũng không phải nhìn hai người đến thất thần mà chậm trễ.

“Xin hỏi Trương Đại nhân là ở nơi nào?” Hiền Viên Cô Vân khách khí ra tiếng hỏi.

“Đại nhân đang...” người hầu chưa dứt lời, chỉ nghe được phía sau có âm thanh tràn đầy kích động.

“Vương gia, sao người lại tới đây?” Người vừa nói đi đến đỡ Hiền Viên Cô Vân tiến lên vào cửa lớn.

“Không cần đa lễ, hôm nay bốn vương là cái trang đi tuần.” Hiền Viên Cô Vân nói mang chút khí chất vương giả.

“Dạ. Xin hỏi Vương gia vì sao đến đây?” Trương đại nhân dùng khước mắt liếc sang bên cạnh, thấy Khả Phi, tiểu nữ này chính là Thất Dạ Sủng Cơ của vương gia sao?

“Là như thế này, Phi nhi, nàng muốn mở một gian tửu lâu.” Hiền Viên Cô Vân thản nhiên nói.

“Dạ, vì thần hiệu được. Xin hỏi Vương gia muốn mở tại nơi nào?” Trương đại nhân liền hiểu được, nguyên lai là Cửu Vương gia muốn cho tiểu thiếp của mình niềm vui.

“Chưa có. đến khi tìm được bốn vương liền báo cho người, đến lúc đó người ghi lại làm cho tốt.” Hiền Viên Cô Vân nói.

“Dạ, dạ.” Trương đại nhân đáp ứng.

“Như thế, rất tốt.” Hiền Viên Cô Vân gật đầu, lời Nhượng Khả Phi rời đi.

“Vương gia, không bằng vì thần phái xe đưa ngài...” Trương đại nhân âm thanh ở phía sau nịnh nọt vang lên.

“Không cần, bốn vương muốn cùng Phi nhi đi một chút.” Hiền Viên Cô Vân không quay lại, đi nhanh ra ngoài.

Đi ra sân, hai người chậm rãi hướng chợ đi đến. Buổi sáng, có chút gió lạnh thổi qua. Gió thổi qua, Nhượng Khả Phi rút cổ, không khí hôm nay thực lạnh. Hiền Viên Cô Vân đem tay Nhượng Khả Phi nắm càng nhanh, muốn dùng tay sưởi ấm cho nàng.

Ở trên đường cái đi dạo thật lâu, Nhượng Khả Phi xem qua ba nơi. Nhất nhất chọn nơi cuối cùng. Quyết định ngày khác sai người đến mua.

Đi rồi một hồi lâu, hai người cuối cùng mệt mỏi.

“Tìm một chỗ nghỉ?” Hiền Viên Cô Vân hỏi.

Nhượng Khả Phi gật đầu.

Hai người tìm 1 gian trà lầu sạch sẽ ngồi xuống.

“Tiểu nhị, cho hai chén trà.” Nhượng Khả Phi vẫy tay.

Tiểu nhị vội chạy tới, nhìn hai người, ánh mắt nhất thời đại dị, thưa dạ nói: “Hai vị khách quan không phải người ở nơi này?”

Nhượng Khả Phi nhìn chung quanh, phát hiện người chung quanh đều có ánh mắt khác thường nhìn nàng và Cô Vân. Trong lòng âm thầm thở dài, quả nhiên, hắn như vậy, ăn mặc quá dị, rất xuất trần, đẹp không giống nam tử.

Đột nhiên, một trận hỗn độn có tiếng bước chân vang to, cùng với tiếng quát to thô lỗ: “Chường quây, thu phí bảo hộ...” Âm thanh đột nhiên ngừng.

Tiếng bước chân hướng Hiền Viên Cô Vân cùng Nhượng Khả Phi vang lên.

Hình như có nụ cười giống như ko cười hiện lên trên khóe miệng Khả Phi

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nếu người muốn, nếu người không muốn

Ads Đám du côn kia một mạch đi tới, mọi người đều sợ thoái lui, tiểu nhị cũng lặng lẽ như không thấy. Người chung quanh dùng ánh mắt đồng tình nhìn hai người Nhựt Khả Phi, vui sướng khi người khác gặp họa, đặc xem kịch vui. (*em cũng muốn ngó wa. QH tỷ có đi xem ko?? Có kịch đấy ^o^*)

Nhựt Khả Phi bụng chén trà nhấp miệng, lập tức nhăn mày lại. Khó uống, rất khó uống, phi thường khó uống, không biết dùng nước gì pha, đây là trà gì?

“A, tiểu nhị nhân, chắc chắn chắc...” Du côn lão đại có cái đầu bóng lờng, đi tới nhìn Nhựt Khả Phi cười dâm dăng, lại nhìn Hiên Viên Cô Vân, cười càng cuồng hơn. Đem nam nhân này đưa cho vị gia kia để làm ấm giường, còn cô nương này cho mình dùng trước, sau bán cho tú bà. Xem bộ dáng này, có thể bán với cái giá tốt. Đã lâu không thấy được mặt hàng tốt như vậy.

“Đầu bóng lờng” đưa tay nắm cằm Nhựt Khả Phi. Khả Phi cũng không gãy dựa, chỉ cười nhạt nhìn “đầu bóng lờng” trước mắt. “Đầu bóng lờng” bị lạc trong đôi mắt trong trẻo của Khả Phi.

Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên giật dử, đưa tay lấy chén trà ném xuống: “Còn nhìn không động thủ, các người đều đã chết hết rồi à?!”

Nhựt Khả Phi không nói gì chỉ cười, nàng biết tiểu hài tử đang mắng ám vệ đến phát giận.

“A a, vị này, ta đây tính tình rộng lượng...” Vừa dứt lời, mi gian đột nhiên xuất hiện một lỗ máu, một tia hồng huyết theo mũi uốn lượn chảy xuống, người thẳng tắp ngã xuống, làm mọi người ngẩn ra, ko ai nói gì chỉ có nhịp tim của bọn họ đập liên hồi đúng nhịp giống nhau

“A! ! !” quân lý tra lâu hét lên sợ hãi, hướng tới cửa chạy thoát thân.

Chỉ thấy vài tên hắc y nhân che mặt, lại như ám dạ u linh đột nhiên xuất hiện. Dao trong tay không biết khi nào đem ra, cũng không biết khi nào thu hồi.

Du côn phía sau “Đầu bóng lờng” ngăn cả người, nhìn xác lão đại nằm ngay đơ trên mặt đất, tất cả đều choáng váng. Đây là chuyện gì? Tiếp theo, đều cảm giác được cổ mình rất ngứa, có cái gì nóng nóng hồng hồng phun ra, sau đó “Tre già măng mọc” ngã xuống. (*ý của tác giả là lần lượt lớp này đến lớp khác ngã xuống*)

Nhựt Khả Phi nhìn xuống 1 đám thi thể dưới đất, mặt không chút thay đổi.

“Đem tay hấn chặt bỏ.” Hiên Viên Cô Vân chỉ vào “đầu bóng lờng” đã niết cầm Nhựt Khả Phi, hung ác nói.

“Người nha, thật sự bụng đầy tính trẻ con.” Nhựt Khả Phi bắt đắc dĩ, cười nói.

“Nam nhân khác đụng đến nàng thế nào, ta liền chặt bỏ thế đó.” Hiên Viên Cô Vân hung ác nói.

“Ha ha, tốt.” Nhựt Khả Phi cười nhạt.

Ko lâu sau, quan binh lập tức vây quanh trà lâu. Lý đại nhân cười ngửa đi tới, trong lòng mừng thầm, Cửu Vương gia vừa tới Hứa thành liền xảy ra án mạng lớn, này không phải cấp cho hấn cơ hội lập công sao?

Xa xa nhìn hai người mặc y phục binh thường bị đám quân binh vây quanh, lại cao ngạo, ngồi ở kia ko nhúc nhích. Lý đại nhân trong lòng sinh khí. Sao lại có hai người ngu xuẩn vậy giết người mà vẫn chần tẫn, hai người còn nhỏ như vậy sao giết được ” đầu bóng lờng” lấy mất công lao của hấn. Tuy rằng ” đầu bóng lờng” đã chết, hấn mất 1 cơ hội nhưng ko sao du côn ác bá này chết thì sẽ có kẻ khác lên thay đến lúc đó hấn lập công cũng ko muộn (*trời! có ôg quan nào mong muốn nơi mình quân càng nhiều du côn ác bá như ông này ko??*. truyện này nhiều kẻ bị ngộ độc đưa bỏ nhĩ, QH tỷ thấy đúng ko?) QH: Truyện của muội tỷ thấy thềng cha nào cũng BT *giương cờ trắng đầu hàng*

“Điều dân to gan, còn không mau mau chịu tội...” Lý đại nhân tiến vào trà lâu liền hét to, dọa cả đám phái đoàn đằng sau thất kinh.

“Nga, lý đại nhân thật có trách nhiệm, còn tự mình đến đây.” âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hiên Viên Cô Vân giờ phút này lại giống ma âm vang ở bên tai Lý đại nhân.

“Cửu, cửu Vương gia! ...” Âm thanh run run, tiếp theo bùm một tiếng quỳ gối xuống. Nhìn thấy thi thể “đầu bóng lờng” ở dưới đất cùng thủ hạ của hấn, trong lòng nguyên rủa mấy tên này vạn lần! ko biết sống chết giám đụng phải Cửu Vương gia, ko cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra

“Lý đại nhân quản lý không sai a. Bồn vương tại đây uống trà có người đến thu bảo hộ phí, còn coi trọng thiếp yếu của ta .” Hiền Viên Cô Vân âm thanh không vội không hoãn, nhưng vô hình lại làm cho người khác áp lực

Quỳ trên mặt đất, lý đại nhân quay đầu hướng về phía đám thị vệ đằng sau,: “Quỳ xuống, mau quỳ xuống, đây là cửu Vương gia cải trang đi tuần.” Phía sau vang lên âm thanh bái lạy: “Vương gia thứ tội, tiểu nhân thật sự không biết Vương gia đột nhiên cải trang đi tuần.”

“Đại nhân có ý tứ là Vương gia cải trang đi tuần trước phải thông qua đại nhân ngài để chào hỏi sao?” Nhược Khả Phi thản nhiên nói.

Lý đại nhân miệng mở lớn, tiểu thiếp này quá kiêu ngạo, nơi này thế nào lại đến lần 1 nữ nhân mở miệng nói

Không ngờ, Hiền Viên Cô Vân lại kéo tay Nhược Khả Phi, cười rộ lên: “Vẫn là tiểu Phi nhi thông minh.” Quay đầu, con ngươi bắn ra ánh mắt bạo ngược, “Lý đại nhân, người cảm thấy thiếp yếu của bốn vương nói đúng không?”

Lý đại nhân lúc này đập đầu như đập tỏi (^,^!) trong miệng run run : “Cửu Vương gia mình giám, vi thần tuyệt đối không phải có ý tứ này.” Trong lòng lại kinh hãi, cửu Vương gia đối với nữ tử này quá sủng ái, trong lòng hẳn có chút so đo, sau này nếu có nhờ việc thì lời nói của nàng trước mặt Vương gia cũng có vài phần trọng lượng.

“Ai nha, Vương gia, người xem Lý đại nhân đập đầu đến choáng rồi, mau gọi hắn đứng lên đi.” Nhược Khả Phi quệt miệng.

“Đứng lên đi. Đem cái này đi xử lý .” Hiền Viên Cô Vân thản nhiên nói, kéo Nhược Khả Phi ra khỏi trà lâu.

“Cung tiễn Vương gia.” Lý đại nhân lau mồ hôi, trong lòng đối với Nhược Khả Phi có chút cảm kích.

Dọc theo đường đi, hai người chậm rãi bước, Hiền Viên Cô Vân cũng không nói, rầu rĩ tiêu sái .

“Sao thế, còn đang tức giận người khác nhéo cằm ta?” Nhược Khả Phi cười nhẹ .

“Đúng vậy.” Hiền Viên Cô Vân không chút nào ra vẻ, thẳng thắn nói.

“Hắn kéo, người không phải đem tay hắn chặt bỏ đấy thôi.” Nhược Khả Phi nhớ tới tiểu hài tử này mới mười lăm tuổi, đã có thể xử lý như vậy. Trong lòng không có trách cứ, mà rất vui mừng. Tiểu hài tử này có tố chất, có tư bản! (*tư cách và bản lĩnh*)

Nhược Khả Phi âm thanh ôn nhu vang lên ở bên tai Hiền Viên Cô Vân, dần dần mềm hoá hẳn. Sắc mặt hắn chậm rãi giãn ra, nắm tay Nhược Khả Phi đi đến phía trước, trong miệng lầm bầm nói: “Nàng muốn, ta đều cho nàng. Nàng không muốn, ta đều hủy diệt.”

“Tốt, nhớ rõ nga. Nhất định phải nhớ rõ lời người nói đấy.” Nhược Khả Phi quay đầu, còn thật sự nhìn Hiền Viên Cô Vân.

“Ta nhớ rõ, ta sẽ vĩnh viễn nhớ rõ. Ta càng phải nhớ rõ nàng đã nói sẽ ở cùng với ta.” Hiền Viên Cô Vân giống như ở đáp lại Nhược Khả Phi, càng giống như tự nói với mình.

Hai người đi dưới tuyết, nắm tay nhau, từng bước một hướng đến Vương phủ.

Phía sau, hai hàng dấu chân.

Kéo dài...

Trở lại Vương phủ, hai người nhìn nhau cười. Hiền Viên Cô Vân lập tức sai người chuẩn bị nước ấm, cùng với Nhược Khả Phi tắm rửa.

Trong bồn tắm, hơi nước lượn lờ, hương thơm tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Nhược Khả Phi ôn nhu giúp Hiền Viên Cô Vân sát lưng.

Hiền Viên Cô Vân từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ bàn tay nhỏ bé ôn nhu phía sau. đột nhiên mở mắt ra, xoay người, hôn Nhược Khả Phi.

Cảnh xuân tràn ngập.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Rất nặng

Ads Lựa chọn được nơi phù hợp, liền mua ngay , bởi vì bỏ tiền ra mua là người của Cửu Vương gia, huống chi giá không thấp.

Nhược Khả Phi vừa lòng chỗ này đã lâu, ở giữa ngã tư đường phồn hoa. Chung quanh là trà lâu cùng tửu lâu. Nếu không mua thì đúng là phí.

Khi quán lâu được khai trương, Trương đại nhân cố ý mời vũ sư tốt nhất thành đến ăn mừng. Rất nhiều quan to, quý nhân đều tới cổ động, dù sao đây cũng là Cửu Vương gia khai điểm. Mỹ quan trang hoàng, hào phóng làm cho ai nấy đều lóa mắt, vốn là do Cửu Vương gia mở mà đến nhưng lại bị loại đồ ăn lạ kì này chinh phục.

Nhược Khả Phi cùng Hiên Viên Cô Vân lặng lẽ ngồi ở lầu ba trong phòng. Nhược Khả Phi im lặng ngồi trên đùi Hiên Viên Cô Vân, Hiên Viên Cô Vân không chút để ý, ngồi xem sổ sách, càn xem càn kinh ngạc.

Chậm rãi khép quyển sách lại, tựa đầu chôn ở ngực Nhược Khả Phi ngửi hương thơm trên người nàng, lẩm bẩm nói: “Nàng làm như thế nào?”

“Cái gì làm như thế nào?” Nhược Khả Phi quay đầu, tưởng tránh được Hiên Viên Cô Vân quấy rầy, nhưng hắn lại tựa đầu càng sâu, Nhược Khả Phi bất mãn đưa tay đẩy đầu của hắn ra, “Người là con chó nhỏ à?, nghe thấy ko là cái gì?”

“Bởi vì trên người nàng thơm quá a.” Hiên Viên Cô Vân cười nhẹ .

Nhược Khả Phi cũng tùy tiện lật qua quyển sách, khoe miệng lộ ra tựa tiểu phi tiếu.

“Tốt lắm, chúng ta cũng trở về đi.” Nhược Khả Phi khép lại quyển sách, đứng dậy.

“Àn, hảo.” Hiên Viên Cô Vân nắm tay Nhược Khả Phi không muốn buông ra.

Hai người nắm tay, chậm rãi đi xuống lầu. Lầu hai là ghé lô, đại đường tách ra làm những tiểu gian (gian phòng nhỏ), cũng coi như tỉnh mạch. Hai người xuống lầu, lại hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Tuy rằng không thể bốn phía nhìn xem, nhưng ánh mắt mọi người chăm chú qua khe hở đánh giá Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi cảm giác được rất nhiều ánh mắt soi mói nàng, nhưng Khả Phi ko thêm để ý, chỉ thản nhiên cười đi bên cạnh Hiên Viên Cô Vân.

Đội hai người biến mất ở cửa lớn, mọi người mới nhỏ thanh nghị luận. Dù sao đều là người có chút thân phận địa vị, âm thanh đều nhỏ chỉ để người ngồi cạnh nghe.

“Tiểu cô nương kia nghe đồn chính là Thất dạ sủng cơ của Cửu vương gia? Thoạt nhìn rất nhỏ nha.”

“Vương gia dường như rất sủng nàng, người xem, vẫn nắm tay không có buông ra.”

“Cũng nghe đâu, điểm này cũng là nàng nói một câu muốn ăn lẩu lúc nào thì ăn lúc đó nên Vương gia lập tức cho mở điểm này.”

“Nghe nói lầu hai có cái ghé lô là chỉ vì nàng mà mở ra đấy. Những người khác ai tới cũng không tiếp đãi .”

“Oaaa! Thật sự a?”

“Thiên chân vạn xác.” ...

Nhược Khả Phi như không có nghe đến mấy cái lời đồn đại này, đã muốn cùng Hiên Viên Cô Vân lên xe ngựa.

Nhấc lên rèm cửa sổ, Nhược Khả Phi nhìn bên ngoài trắng xóa một màu, nở nụ cười. Thật xinh đẹp, thực thuần khiết.

“Cười cái gì vậy?” Hiên Viên Cô Vân tò mò nhìn Nhược Khả Phi mỉm cười, cũng theo Nhược Khả Phi ánh mắt nhìn ra bên ngoài, lại chỉ nhìn đến ven đường treo đầy tuyết đại thụ. Không có gì đẹp mắt a? Vì sao nàng muốn cười?

Nhược Khả Phi không đáp lời, vẫn như cũ nhìn bên ngoài.

“Rốt cuộc đang cười cái gì a?” Hiên Viên Cô Vân không thuận theo, đem toàn bộ thân mình dựa vào người Khả Phi.

“Rất nặng.” Nhược Khả Phi thôi đẩy, nhưng không có thôi động.

“Buổi tối, vào lúc đó... Nàng chưa từng nói qua ta nặng?” Hiên Viên Cô Vân cười xấu xa toát ra câu. (ùi, anh ko ngượng ak\

Câu chọc làm Nhược Khả Phi dờ khóc dờ cười. Lời này là một đứa nhỏ mười lăm tuổi nói ra sao, thật đúng là quái dị. Có chút ái muội, lại có chút ấm áp, còn có chút gì nữa đây...

“A, tuyệt rồi.” Nhược Khả Phi nhìn ngoài cửa sổ tuyết bắt đầu rơi là tả, bắt đầu từng mảnh nhỏ, mảnh nhỏ. Tiếp theo càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều.

“Thật đẹp.” Nhược Khả Phi thì thào nói.

“Nàng cũng rất xinh đẹp.” Hiền Viên Cô Vân thật tình nói.

Nhược Khả Phi không phản bác, nàng biết, hắn nói thật tâm.

Xe ngựa ở trên đường, chậm rãi chạy .

Trong xe, Nhược Khả Phi tựa vào trong lòng Hiền Viên cô Vân, nhìn ngoài cửa sổ tuyết rơi là tả, nhớ về trước đây.

Trước đây, chính nàng lần đầu tiên nhìn thấy tuyết, lòng tràn đầy vui mừng. Đem tuyết xếp thành hình người, cao hứng phấn chấn tìm đến mẫu thân, cho nàng xem. Mẫu thân mỉm cười vuốt ve đầu nàng, khen ngợi nàng làm rất đẹp. Đột nhiên đôi chân to mạnh lực đá đến, đá mẫu thân nàng ngã lăn, còn đá ngã lăn đôi người tuyết của nàng. Phụ thân cuồng nộ, âm thanh lạnh băng gào thét: Nhược gia không cần phe vật!

Khi đó, phụ thân mắng phe vật rớt cuộc là mắng mẫu thân hay là mắng đôi người tuyết của nàng đây?

Không rõ ràng lắm, cũng không nguyện nhớ lại.

Cuốn mình, đem thân mình chôn sâu vào trong lòng Hiền Viên Cô Vân.

Trở lại vương phủ, Hiền Viên Cô Vân ôm Nhược Khả Phi xuống xe. Lập tức có hạ nhân tiến đến đem ô che tuyết cho 2 người vào Vương phủ. Tới Vương phủ, mùi hoa mai bay tới.

Trong vườn mai vàng đang ở nở rộ.

“Thực thơm.” Nhược Khả Phi nhìn hoa mai vàng, nở nụ cười.

“Đến đây.” Hiền Viên Cô Vân lôi kéo tay Nhược Khả Phi, đi tới vườn mai vàng. Hạ nhân miễn cưỡng không ngừng theo phía sau. Điềm mũi chân, không cho một chút tuyết rơi ở trên người hai người.

Hiền Viên Cô Vân thật cẩn thận hái xuống một cành mai, đưa cho Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi nhìn cành mai xinh đẹp, nhìn lại vẻ mặt mỉm cười của Hiền Viên Cô Vân, nở nụ cười. Kéo qua tay hắn, hai người hướng vào trong phòng.

Vào phòng, Nhược Khả Phi cầm trong tay hoa mai đi đến bên cạnh nha hoàn: “Tìm một bình hoa cho ta.”

“Dạ, phu nhân.” Nha hoàn cung kính lĩnh mệnh mà đi.

Hiền Viên Cô Vân kéo qua Nhược Khả Phi, hai người ngồi xuống lò sưởi.

” Hai ngày nữa ta sẽ đi Hoa thành, cùng ta đi ko?” Hiền Viên Cô Vân hi vọng hỏi.

“Vậy ngươi muốn ta đi cùng sao?” Nhược Khả Phi không đáp, hỏi lại.

“Muốn, nhưng sợ nàng mệt, sợ nàng lạnh .” Hiền Viên Cô Vân trả lời ánh mắt trong trẻo cầu xin, nhưng lại ko đành lòng.

“Đi mấy ngày?” Nhược Khả Phi mở miệng.

Hiền Viên Cô Vân nhất thời nở nụ cười, hắn biết, Nhược Khả Phi nguyện đi cùng hắn.

“Bốn ngày, có thể lưu lại hai ngày.”

“Ân, hảo.” Nhược Khả Phi bụng trà nóng, lên uống.

“Ta cũng muốn uống.” Hiền Viên Cô Vân nói giọng.

“Hoa thành là nơi nào?” Nhược Khả Phi đưa tay lấy trà nóng dứt cho Hiền Viên Cô Vân, không chút để ý, hỏi.

“Nơi đó rất giàu hương liệu.” Hiền Viên Cô Vân vừa lòng uống trà nóng, hỏi đáp.

Hương liệu? Nhược Khả Phi trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại thắc mắc. Hứa thành rất giàu dược liệu, mà còn Hoa thành rất nhiều hương liệu. Hoàng đế đem này hai tòa thành phong cho Hiền Viên Cô Vân, là có ý gì? Còn một tòa thành nữa có gì đây? Gương mặt trắng bạch dần dần sáng lên đến.

Có lẽ, sự việc ko giống nàng tưởng tượng, chính nàng tiêu phí thời gian.

Hôm nay muốn rời khỏi nhà, trước hết phải chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đây gọi là cái gì?

Ads Hoa thành hết sức phồn hoa, vậy mà Nhược Khả Phi không nghĩ tới

Hai ngày gần đây trên đường xóc nảy mỗi mét, nhìn đến ngã tư đường phồn hoa kia thật ko bằng.

Ngã tư đường tuyết được quét sạch sẽ. Nhược Khả Phi nhìn người đến, người đi trên ngã tư đường, còn có thị vệ đi tuần ngay ngắn.

Cửu Vương gia đến, Hoa thành đã sớm nhận được tin tức, liền phái quan viên đều đứng ở ngoài thành đón chào, lại bị Cửu Vương gia cự tuyệt.

Đến biệt viện, cửa đã đứng đầy quan viên lớn nhỏ. Hiên Viên Cô Vân xuống xe ngựa, xoay người theo thói quen định ôm Nhược Khả Phi xuống xe, Nhược Khả Phi tự mở cửa xe. Tiểu hải tử này cũng không nhìn xem đây trường hợp nào, tự nói trong lòng, nàng đưa tay cho Tiểu Vũ bên cạnh, Tiểu Vũ giúp đỡ nàng xuống xe.

“Tham kiến Vương gia.”

Một loạt âm thanh đồng vang lên.

“Được rồi, đều đứng lên đi.” Hiên Viên Cô Vân thản nhiên nói, “Bổn vương cũng không cho các ngươi tới đón tiếp. Hiện tại nên làm gì liền làm gì đi. Có việc bổn vương sẽ tìm tới phủ.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết Cửu Vương gia muốn làm gì, nhưng đều cung kính thối lui.

Mọi người sau khi rời đi, Hiên Viên Cô Vân mới nắm tay Nhược Khả Phi chuẩn bị vào nhà. Chân còn chưa bước vào cửa đại môn, một âm thanh tê tâm liệt phế truyền đến.

“Các ngươi là đồ cầm thú, buông.” Tiếp theo là tiếng quần áo bị xé rách và tiếng hỗn loạn của nữ nhân khóc nức nở, “Phụ thân, phụ thân, người tỉnh lại...”

Hiên Viên Cô Vân nhú mày. Nhược Khả Phi xoay người, nhìn thấy cách đó không xa vài lưu manh du côn đối với một lão nhân đang quyền đầm, cước đá, mà bên cạnh một nữ tử đang bị chộp vào trong tay một nam nhân, liều mạng giãy dụa. Quần áo đúng là giãy dụa nhất thời bị xé rách, lão nhân ở dưới miệng đã phun máu tươi. Máu tươi phun vào màu trắng của tuyết hết sức nổi bật.

Đây là gọi là cái gì? Nhược Khả Phi khóe miệng hiện lên ý cười.

“Ồ đó làm cái gì?, còn ko đuổi bọn họ đi.” Hiên Viên Cô Vân hướng thị vệ phát tay.

Thị vệ lĩnh mệnh, chạy đến.

“Chúng ta đi vào.” Hiên Viên Cô Vân nắm tay Khả Phi chậm rãi vào phòng, không thèm liếc mắt xuống dưới lấy một cái.

Hai người ngồi ở trong phòng ấm áp, uống trà nóng. Hiên Viên Cô Vân bảo hạ nhân lui, chậm rãi ngồi xuống bên người Nhược Khả Phi, đem môi nhẹ nhàng in trên gương mặt lạnh của Nhược Khả Phi, tay chậm rãi đặt lên ở thất lưng nàng.

Nhược Khả Phi nở nụ cười, cũng nghiêng đầu đem đầu son môi hôn lên.

“Phi nhi, tiểu Phi nhi của ta, nàng là của ta...” Như là lời vô nghĩa bình thường, Hiên Viên Cô Vân thì thào ...

“Vương gia, bên ngoài có người cầu kiến!”

Giết hân! Hiên Viên Cô Vân hiện tại chỉ có ý niệm này trong đầu. Muốn giết chết người bên ngoài.

“Vương gia...” Nhược Khả Phi sắc mặt biến hồng, đẩy Hiên Viên Cô Vân ra, Cô Vân lại lần nữa trườn lên người nàng.

“Vương gia, bên ngoài có người cầu kiến!”

Là quân gia của biệt viện. quân gia lớn mật này hô to một lần rồi lại một lần nữa.

“Thật sự có người...” Nhược Khả Phi có chút không kiên nhẫn, dùng sức đẩy Cô Vân ra.

“Mặc kệ hần!” Hiên Viên Cô Vân lại tiến lên.

Ngoài cửa âm thanh đột nhiên được lên đầy cao: “Vương gia, cô nương ngài cứu mạng đã đến cầu kiến!”

Những lời này coi như kinh lôi đem tạc lên Hiên Viên Cô Vân. Càng làm cho hần tình táo lại là trên đùi truyền đến một trận đau nhức. Không cần nghĩ cũng biết là Nhược Khả Phi dùng sức nhéo .

Hiên Viên Cô Vân đau nhe, răng trợn mắt, cũng khẳng định không rời đi, vẫn như trước lại ” tiếp tục chiến đấu” (*bùn cười chết mất*).

“Còn ở đây làm cái gì? Bên ngoài, có cô nương tìm người đấy.” Nhược Khả Phi cười duyên, ghen tuông mười phần. Đáy mắt ở chỗ sâu không có một tia dao động, lạnh lùng như trước.

Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, cười thực vui vẻ.

Phi nhi của hần đang ghen, đúng vậy, nàng ăn dấm chua.

Đứng dậy, liền sửa sang lại quần áo ra cửa.

Đi tới cửa quay đầu lại nói: “Cùng đi nhìn xem không?”

“Người đi trước, ta một chốc sẽ đến.” Nhược Khả Phi cười nói, sửa sang lại quần áo của nàng.

“Ân, nhanh chút giải quyết việc này cho xong, trở về còn làm chuyện của chúng ta.” Hiên Viên Cô Vân làm bầm, lầu bàu đi về phía trước. (*anh này có đáng yêu ko mọi người??*)

Nhược Khả Phi chậm rãi sửa sang lại quần áo, vừa sửa sang vừa suy nghĩ.

Vẫn là mau chút đi xem, nếu chậm sợ cán ko nổi sự cố đột biến. Nhược Khả Phi khoé miệng gọi lên một tia cười tàn nhẫn , mặc quần áo, cũng ra cửa.

Cửa, Tiểu Vũ đứng hầu, nhìn thấy Khả Phi đi ra, bước lên phía trước giúp đỡ.

Nhược Khả Phi có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, thân thể này khi nào mới khỏe được, vẫn suy nhược như vậy thật ko có biện pháp. Có rất nhiều việc ko thể tự mình làm.

Hai người chậm rãi đi tới đại sảnh của biệt viện. Dọc theo đường đi, hạ nhân đều cung kính cúi lễ, nhưng đáy mắt kia lại có tia miệt thị. Nhược Khả Phi nhìn ra rất rõ ràng.

Hai người tới đại sảnh, nhìn trong gian phòng có hai người đang quỳ. Một già một trẻ. một xấu, một đẹp.

Lão là nam nhân, trẻ là nữ nhân. Hần là chính cha và con gái mà thị vệ vừa cứu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cầu Vương gia thành toàn cho tiểu nữ.

Ads Quý trên mặt đất, hai người nhìn Hiên Viên Cô Vân đi vào đại sảnh, không đợi quản gia mở miệng bẩm báo, đã nằm úp xuống đất, trong miệng bắt đầu hô to: “Tạ Vương gia đại ân.”

Hiên Viên Cô Vân nhăn mi, không kiên nhẫn nói: “Chính là việc nhỏ.” Hần hiện tại thậm nghĩ đem việc này giải quyết cho nhanh chóng, sau đó trở về cùng tiểu Phi nhi đem chuyện vừa rồi làm tiếp.

“Khởi bẩm Vương gia, hai vị này nói là...” Quản gia đang chuẩn bị giải thích.

“Vương gia.” Cha của nữ tử ngừng đầu, “Thảo dân cha và con gái hôm nay được Vương gia giải cứu, đại ân đại đức nghĩ đến muốn báo đáp, sau tiểu lão nhân nghe được Vương gia ở tại phủ vốn định ngày sau hồi báo, nhưng tiểu nữ lại nói nàng nguyện ý lấy thân báo đại ân của Vương gia! Vừa lúc tiểu nữ cũng đến tuổi kết hôn, không dám treo cao, là nô tỳ hay thị thiếp tùy vương gia định đoạt. mong Vương gia thành toàn!”

Lời nói vừa dứt, Nhược Khả Phi được Tiểu Vũ giúp đỡ chậm rãi đi vào đại sảnh, đứng phía sau Cô vân.

Hiên Viên Cô Vân nghe xong lời này, nhìn đến Nhượng Khả Phi tiến vào, sắc mặt liền thay đổi.

Nhượng Khả Phi từ đầu đến giờ vẫn thản nhiên mỉm cười, không nói một lời, liền lẳng lặng đứng ở bên cạnh. Nhẹ tay khinh khoái lên trên vai Hiên Viên Cô Vân, giống như một tiểu con dâu thảo hiền.

“Vương gia, tiểu nữ tên gọi là Hồng Vân, năm nay vừa mới mười sáu, mặc dù đi theo tiểu lão phiêu bạc bên ngoài nhiều năm nhưng tiểu lão thề nàng tuyệt đối là nữ nhân vẹn toàn, giỏi nữ công gia chánh! Vương gia, Hồng Vân khéo tay giỏi khâu thùa, biết âm luật có thể chơi đàn tỳ bà, Vương gia đem nàng giữ ở bên người cũng có thể giải buồn, Vân Nhi nhu thuận, tuyệt đối sẽ không chọc Vương gia mất hứng. Vân Nhi, mau, mau dập đầu tạ Vương gia, cầu Vương gia thu lưu người!” cha nữ tử liên tục thúc giục nữ nhi.

“Vương gia, Vân Nhi cầu Vương gia giúp bảo trọng sạch, cuộc đời này thề nguyện đi theo Vương gia, ở bên người trái giường đắp chiếu bưng trà hầu hạ Vương gia, cầu Vương gia thu lưu.”

Cô nương Hồng Vân ngẩng đầu, nhìn Vương gia đang nhìn nàng, mặt ửng hồng liền cúi đầu.

“Cầu Vương gia thành toàn cho tiểu nữ.” Càng nói càng tế nhị, có vẻ thẹn thùng.

Nhượng Khả Phi vẫn là không nói một lời, chỉ mỉm cười. Đáy mắt không có một tia gọn sóng.

“Khụ...” Rõ ràng Nhượng Khả Phi chưa lên tiếng, nhưng Hiên Viên Cô Vân lại cảm thấy bàn tay nhỏ bé đặt trên vai mình giống như bàn ủi nóng bỏng, làm cho hần bất an: “Bốn vương không cần các người báo ân, hôm nay việc này đối bốn vương mà nói cũng là một cái nhắc tay. Tâm ý của người và con gái người bốn vương tâm lĩnh, quân gia, chuẩn bị chút tiền đưa...”

“Vương gia, Vương gia! Ngài nghe tiểu lão nói, ngài nghe tiểu lão nói.” Cha của nữ tử nóng nảy, bước lên, “Vương gia, tiểu lão tuổi tác đã cao lại phiêu bạc bên ngoài vô cư, vô định, tiểu nữ theo tiểu lão... việc hôm nay thật kinh khủng, Vương gia, tiểu lão cầu ngài, cầu ngài thu lưu tiểu nữ! Tiểu lão không muốn Vân Nhi đi theo thật tội nghiệp. Không phải tiểu lão khoe khoang, Vân Nhi trẻ tuổi lại mạo mỹ, dọc đường có rất nhiều người chú ý nàng, Vương gia, cầu ngài thu lưu tiểu nữ, cũng cho tiểu nữ một nơi tốt để an thân...”

Hiên Viên Cô Vân mặt lạnh nhìn xuống dưới, nhả nài ko nói gì.

Hồng Vân trẻ tuổi mạo mỹ, nàng thật không ngờ Vương gia lại cự tuyệt nàng, đôi mắt lập tức liền đỏ.

“Vương gia, tiểu nữ tự biết không thể trào cao, chỉ cầu Vương gia đem tiểu nữ giữ ở bên người, hầu hạ phu nhân. Phu nhân nếu là ghét bỏ, chỉ là nha đầu nhóm lửa, tiểu nữ tử cũng cam tâm tình nguyện.” Hồng Vân mắt đầm lệ nhìn Khả Phi.

Bộ dáng diễm đam đáng yêu, nam nhân nhìn đến tâm đều đã hòa tan.

Trong đại sảnh ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Nhượng Khả Phi, tựa hồ đều suy nghĩ chờ đợi nàng trả lời.

Nhượng Khả Phi ha ha khẽ cười nói: “Cái này ta không làm chủ được, hết thấy mặc cho Vương gia phân phó.”

Hiên Viên Cô Vân sắc mặt bất động, trong lòng nói thầm, lời này nói thật đúng là tốt, vậy sao tay trên lưng hần liên tục hạ thủ, da thịt đau nhức, việc này là chuyện gì?

Hiên Viên Cô Vân tận lực giữ vẻ mặt ôn hoà nhìn hai người quý trên đất nói: “chuyện của cha con người bốn vương đã hiểu, tâm ý các người bốn vương cũng đã lĩnh, nếu các người lo lắng chuyện tình phiêu bạc, như vậy đi, bốn vương dẫn quân gia tìm cho các người một nghề ở trong thành để làm, thế nào? Cứ quyết định như vậy, quân gia, theo bốn vương phân phó mà làm việc!”

Dứt lời, sẽ đứng dậy lôi kéo Khả Phi khỏi đi.

Người quý thấy Vương gia nóng nảy muốn đòi đi.

Quân gia cung kính trả lời: “Dạ.” ...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Người uy hiếp bốn vương

Ads Quân gia cung kính trả lời: “Dạ.”

Trong đại sảnh, Hồng Vân nghe được Hiên Viên Cô Vân lần thứ hai cự tuyệt sau, đột nhiên trong tay áo rút ra một chủy thủ đặt xuống cổ, bi thương kêu: “Vương gia, tiểu nữ chỉ đã quyết định, nếu Vương gia không cần Hồng Vân, Hồng Vân cũng không còn mặt mũi nào để sống! Vương gia! ! !”

Nhược Khả Phi lạnh lùng nhìn sự việc.

Hiên Viên Cô Vân mặt trầm xuống.

Hắn là ai? Hắn là đương kim cửu Vương gia.

Cho tới bây giờ, không ai có thể uy hiếp hắn. Đương nhiên, trừ bỏ tiểu Phi nhi của hắn.

Hiên Viên Cô Vân ánh mắt mị lên.

Tuy hắn còn nhỏ, nhưng không phải là đứa ngốc.

Đại sảnh không khí dần dần biến lạnh.

Nữ tử run run cắn môi, chủy thủ ở cổ ko chút sức mẻ. Cha cô gái quý ở bên cạnh cũng bị dọa cho ngất ngốc, nhìn nữ nhi nói không ra lời.

“Vương gia, Hồng Vân nhờ ngài cứu giúp, cuộc đời này sẽ không phụng dưỡng người thứ hai. Phụ thân nói không biết phải như thế nào báo đáp ngài, Hồng Vân nói, Hồng Vân ít nhất còn có tấm thân trong sạch hiến cho Vương gia, có lẽ Hồng Vân xuất thân thấp hèn, nhưng cũng không cầu nhiều, chỉ cầu Vương gia có thể đem Hồng Vân giữ ở bên người!” Nữ tử nói đồng dục.

Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, cười cổ quái.

Nữ tử tên Hồng Vân bị hắn cười trong lòng phát lạnh. Tay cầm đao ko ổn định.

Trong đại sảnh ko gian trở nên yên tĩnh. Sau một lúc lâu, Hiên Viên Cô Vân chậm rãi mở miệng, thông thả nói: “Người, uy hiếp bản vương?”

Hồng Vân run run, một lúc lâu không có nói được gì.

Hiên Viên cô Vân cầm chén trà trên bàn, không uống.

Đột nhiên, “Rầm” một tiếng, chén trà vỡ nát ra, phòng truyền đến một tiếng hét thảm.

Hồng Vân quỳ gối trong đại sảnh, khóc rống lên, nước trà bắn lên mái tóc đen. Nữ tử khóc đến ko cách nào chế ngự. Nàng nghĩ, nàng nghĩ Cửu Vương gia muốn giết nàng! Vừa nhìn bóng dáng nàng đã sợ, vừa kính vừa sợ, chủy thủ rơi lúc nào ko hay. Quân gia đến phía trước đem chủy thủ nhặt lên lui vào góc đại sảnh. Cha nữ tử mờ mịt nhìn hết thấy, nhìn xem lên tóc của nữ nhi.

Rơi trên mặt đất là mảnh nhỏ của chén trà, Hiên Viên Cô Vân tựa hồ đem chén trà tạo thành mấy cánh hoa, rồi rắc lên tóc nàng kia. (*Tiểu Túc: đoạn này tớ chém ác, ko hiểu đừng hỏi tớ...*)

“Đem bọn họ cho du côn đánh! Chết cũng tốt, sống cũng tốt, đừng để bản vương nhìn thấy bọn họ!”

Hạ nhân lĩnh mệnh, ko quan tâm trước mắt người khác đang nhìn, một phen kéo lấy cánh tay Nhược Khả Phi ra khỏi đại sảnh. Lưu lại ở trong đại sảnh là tiếng khóc thê lương bi ai của nữ tử, mờ mịt lão phụ. Còn có chờ hạ nhân xử lý.

Thờ dài, quân gia sờ sờ cái mũi nhìn nữ tử nói một câu:

“Chưa từng có người có thể uy hiếp Vương gia, lần trước thất vương gia đưa tới một nữ tử xinh đẹp hơn người biết bao nhiêu, Vương gia ngay cả nhìn cũng chưa liếc mắt một cái, thiếu chút nữa lấy roi đánh chết nàng. Người vận khí tốt, nếu không phải phu nhân tại đây, Vương gia không nghĩ trước mặt phu nhân giết người, người mới...”

Nữ tử bỏ nhào trong lòng cha gào khóc.

Hiên Viên Cô Vân lời kéo Nhược Khả Phi đi gấp, Nhược Khả Phi nghe phía sau tiếng khóc thê thảm, tiếc hận nói: “Người ta còn không ngại làm nha hoàn làm ấm giường cho người. Chắc ~~ đáng tiếc ...”

“Vừa rồi ai đem lưng ta làm cái bị thịt, cầu nhéo?” Hiên Viên Cô Vân tức giận nói.

“Có sao? Có sao?” Nhược Khả Phi cười, tay đưa lên, “nịnh” cách tay Hiên Viên Cô Vân.

Hiên Viên Cô Vân đau nhe răng, trợn mắt, trong lòng nở hoa.

Tiểu Phi nhi của hắn, Nàng để ý hắn, không phải sao? Nàng ghen tị.

“Tiểu yêu tinh, nói, vừa rồi có phải là người ghen tị hay không?” Hiên Viên Cô Vân một phen ôm lấy Nhược Khả Phi, hướng trong phòng, chuẩn bị đem chuyện vừa rồi làm tiếp.

“Ha ha, đúng vậy, ta ghen tị đấy.” Nhượng Khả Phi ôm cổ Hiền Viên Cô Vân cười trả lời.

Ghen? Kia là cái gì? Đó là cái tình cảnh buồn cười?

Chính là, nàng có chút tò mò, là ai trăm phương ngàn kế muốn để nữ nhân ở bên cạnh tiểu hài tử này. Đứa nhỏ này, so với tướng tượng của nàng còn đáng yêu rất nhiều.

Bộ dạng lúc ấy cực lạnh, câu nói: “ngươi, uy hiếp bốn vương” thật sự là đáng yêu cực kỳ. Ha ha...

Ở Hoa thành lưu lại hai ngày, hai người rốt cục quay trở về Hứa thành.

Nhượng Khả Phi dọc đường đi đều nhớ quán lẩu. Về tới Hứa thành, Hiền Viên Cô Vân có việc muốn làm, rồi đi trước. Nhượng Khả Phi mang theo Tiểu Vũ cùng vài hạ nhân đi cái lẩu điểm.

Xuống xe ngựa, lại bị một mỹ nam tử hấp dẫn

Nam tử tóc dài tới thắt lưng, trong lòng ôm kiếm, mặt lạnh lùng mang vài phần cuồng dã. Ánh mắt như băng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào cửa điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: không có tiền

Ads Nhượng Khả Phi chậm rãi đi đến bên cạnh nam tử, nam tử ko quay đầu lại, cũng không nhúc nhích, chỉ chuyên tâm nhìn cửa điểm.

Hạ nhân phía sau Nhượng Khả Phi có chút lo lắng nhìn nam tử trước mắt cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, trên mặt người này viết hai chữ: Nguy hiểm. Nhưng chủ tử nhà mình thông thả gần người nọ, nếu thực xảy ra chuyện, phải bẩm báo Vương gia thế nào ?

“Chủ tử...” Tiểu Vũ có chút lo lắng, nhẹ giọng kêu.

Nhượng Khả Phi khoát tay áo, ý bảo nàng không cần nói.

Tiểu Vũ đem câu nói kể tiếp nuốt trở về.

Nhượng Khả Phi chậm rãi đi tới bên cạnh nam tử, nam tử không hề động.

“Muốn ăn?” Nhượng Khả Phi mỉm cười.

Nam tử gật gật đầu, lạnh lùng phun ra ba chữ: “Không có tiền.” (anh này bần cười gê, mặt hình tượng wá) (QH: Tỷ mún té ghé nà)

“Đi theo ta, ăn miễn phí.” Nhượng Khả Phi nhắc chân đi về phía trước. Nam tử lãnh khốc không nói hai lời, đi theo Nhượng Khả Phi.

Phía sau, mọi người tròn mắt nhìn nhau nhìn sự việc trước mắt làm họ ko kịp phản ứng. Đây là chuyện gì?

Nhượng Khả Phi tiến vào cửa điểm, chừng quây lập tức đi ra chào đón.

“Được rồi, chuẩn bị cho ta một nồi canh tốt nhất, ta muốn chiêu đãi khách quý. chốc lát đem danh sách lên lầu ba, giờ đi làm việc của ngươi đi.” Nhượng Khả Phi phân phó.

Chừng quây cung kính, lui xuống. Đơn giản là nhà điểm này chủ ko phải là Vương gia mà là Khả Phi.

Mang theo nam tử lãnh khốc lên lầu hai ghé lò, Tiểu Vũ nhanh nhẹn cởi áo choàng cho Nhượng Khả Phi, đặt ở một bên.

Nhượng Khả Phi đưa tay mời lãnh khốc nam tử nói: “Tọa”. chính nàng cũng ngồi xuống.

Lãnh khốc nam tử cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống, vẫn đem kiếm ôm vào trong ngực. Tiểu Vũ đi lên, thật cẩn thận nói: “Công tử, kiếm của ngươi ko muốn bỏ ra sao?”

“Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.” Nam tử khẩu khí giống khối băng làm đông lạnh động tác của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ sờ mũi, ngượng ngừng lui ra.

Nhược Khả Phi thân nhiên nở nụ cười, không nói gì, phất phất tay làm cho Tiểu Vũ lui ra.

Lẩu rất nhanh được bung lên, lò hỏa thiêu hương khí nóng bỏng.

“Không cần khách khí, mời ăn.” Nhược Khả Phi cầm lấy chiếc đũa gấp đồ ăn nóng lên.

“Quả thật miễn phí?” Lãnh khốc nam tử lại nghen ra câu. (Sax)

“Quả thật.” Nhược Khả Phi nhìn mặt lãnh khốc nam tử hồi đáp.

Nam tử này nghe thế mới cầm lấy chiếc đũa lên ăn.

Thật lâu sau, nam tử ăn no rồi, thư thái, tựa vào ghế. Trầm giọng nói: “Nói đi, muốn ta làm cho việc gì?”

“Ăn ngon không?” Nhược Khả Phi không có trả lời vấn đề, chỉ hỏi.

“Ăn ngon.” Lãnh khốc nam tử trên mặt có một tia thỏa mãn tươi cười, biểu tình nhu hòa.

“Làm cận vệ của ta, lúc nào muốn ăn đều có thể đến, miễn phí.” Nhược Khả Phi quăng ra điều kiện.

“Được.” Lãnh khốc nam tử có một tia do dự liền đáp ứng.

“Tên?” Nhược Khả Phi mỉm cười nhìn nam tử lãnh khốc trước mắt.

“Diêm Diễm.” Lãnh khốc nam tử học ra hai chữ.

Nga? Nhược Khả Phi nhíu mày, tên như vậy à. Đến từ địa ngục hỏa diễm? Nhưng lạnh như băng.

“Về sau liền đi theo ta.” Nhược Khả Phi đứng lên, Tiểu Vũ chạy nhanh đem áo choàng mặc cho Khả Phi.

Diêm Diễm giống u linh lặng yên không một tiếng động đi theo.

Nhược Khả Phi tựa vào ghế, tùy ý xem sổ sách. Đã nhiều ngày buôn bán càng ngày càng cao, coi như xem qua. Gọi người đem sổ sách mang xuống, Nhược Khả Phi liền mang theo mọi người rời đi.

Trở về vương phủ, gọi quân gia dàn xếp chỗ ở cho Diêm Diễm, Nhược Khả Phi liền trở về phòng. Trở lại trong phòng, Tiểu Vũ giúp nàng thay y phục xong đi ngủ.

Khi Hiên Viên Cô Vân trở lại vương phủ, gặp khuôn mặt Nhược Khả Phi đang điềm tĩnh ngủ. Nhẹ nhàng hôn lên gương mặt trắng nõn nà, rồi lui đi ra ngoài. Ở trên hành lang nhẹ nhàng vỗ tay, phía sau lập tức xuất hiện một hắc y nhân, rõ ràng là ám vệ.

“Hôm nay nàng đi ra ngoài đã làm gì, gặp người nào?” Hiên Viên Cô Vân thân nhiên hỏi.

“Đi đến lầu điểm, mời một cao thủ ăn cơm, sau đó người kia thành cận vệ của phu nhân. Tiếp theo là trở về.” Ám vệ cung kính trả lời. Trong lòng lại kinh ngạc không thôi, ánh mắt Nhược Khả Phi không tồi, người kia tuyệt đối là hàng danh môn cao thủ trong giang hồ. Chính hắn từ một nơi bí mật gần đó đều cảm thấy áp lực rất lớn.

“Nga, đã biết, đi xuống đi.” Hiên Viên Cô Vân vẫn thân nhiên nói. Ám vệ lập tức biến mất.

Cận vệ sao? Tùy nàng, chỉ cần nàng cao hứng.

Nhưng mà, ngày mai nghi thức duyệt binh chính hắn nhất định phải mang nàng theo. Quân doanh không cho nữ tử tiến vào, cải trang thành nam tử là đến được. Nghĩ điều này, Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, rón ra rón rén đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: người thật đáng giận !

Ads Đêm, lạnh như băng.

Nhược Khả Phi bị cảm giác không khoé áp bách bưng tỉnh.

Mở mắt ra, phát hiện Hiên Viên Cô Vân đang giống như bạch tuộc ôm chặt nàng. Vừa định đẩy hẳn ra, lại thấy trên khoé mắt hẳn có lệ trong suốt chảy xuống.

Tiểu hài tử này, rốt cuộc mộng cái gì vậy?

“Mẫu phi...” Hiên Viên Cô Vân miệng thì thảo phun ra hai chữ. Trên tay ôm càng chặt, đầu chậm rãi vùi vào trước ngực Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, cúi đầu ôn nhu hôn lệ trên khoé mắt hẳn, đưa tay ôm lại Cô Vân, nặng nề ngủ.

Hôm sau sáng sớm, Hiên Viên Cô Vân tỉnh lại, không chịu đứng lên càng ôm chặt Khả Phi.

“Cũng bị người làm cho ngạt chết.” Nhược Khả Phi có chút không thờ nổi.

“Không, nàng sẽ không chết. Ít nhất ta không cho phép nàng chết trước ta.” Hiên Viên Cô Vân bốc đồng nói xong, lực trên tay được thả lỏng.

“Ừm, ừm được rồi. Hôm nay không có việc gì sao? Còn không đứng dậy?” Nhược Khả Phi ngáp dài, cúi đầu hôn lên mặt Hiên Viên Cô Vân vừa hôn, vui cười nói, “Đây là nụ hôn chào buổi sáng.”

Hiên Viên Cô Vân tỉnh thần tỉnh táo, xoay người chặn Khả Phi, cười nói: “Còn muốn, hôn lại một cái nữa. Về sau buổi sáng mỗi ngày đều thế.”

“Đi xuống, nặng chết ta. Lui ra một chút, không hôn.” Nhược Khả Phi dùng sức đẩy Cô Vân.

“Không xuống, nàng không cho hôn sẽ không đi xuống, áp nàng, đè ép nàng.” Hiên Viên Cô Vân tùy hứng.

“Hừ! Nhược Khả Phi dùng sức đẩy, Hiên Viên Cô Vân nhất thời không phòng bị, trực tiếp ngã xuống giường, ngã ngồi dưới đất. Ngắc đầu lẳng lẳng nhìn Khả Phi, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Nhược Khả Phi không để ý, xoay người đắp chăn, nằm xuống.

Thật lâu sau, dưới đất ko có âm thanh.

Nhược Khả Phi xóc lên chăn, ngồi bật dậy, lại chỉ thấy Hiên Viên Cô Vân ngồi dưới đất, trong mắt lộ vẻ ủy khuất. Biểu tình bi thương kia làm cho người khác tâm ko khỏi giao động, trong mắt mang đầy bi thương.

Thật là... Nhược Khả Phi bất đắc dĩ xuống giường, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm chầm lấy Cô Vân. (Vân Ca như trẻ con ý JU thể !!)

“Được rồi, là ta không đứng.” Nhược Khả Phi ôn nhu khuyên giải và an ủi.

“Nàng không đứng, chính là nàng không đứng!” Hiên Viên Cô Vân bị thương ánh mắt lên án Nhược Khả Phi.

“Ừ, ừ, ta không đứng. Ngoan, đứng lên, dưới đất lạnh, đứng lên trước.” Nhược Khả Phi ôn tồn an ủi. Hẳn dù sao cũng chỉ là đứa trẻ 15 tuổi.

“Đậy ko nổi!” Hiên Viên Cô Vân bốc đồng.

“Thật là!” Nhược Khả Phi mỉm cười ghé vào Hiên Viên Cô Vân nói, “Chúng ta cùng nhau không đứng dậy.”

“Nàng thật đáng giận!” Hiên Viên Cô Vân tức giận xoay người đem Nhược Khả Phi đặt ở dưới thân.

“Àn, ta thật đáng giận, hiện tại đứng lên không? Hôm nay không có việc gì làm sao?” Nhược Khả Phi vẫn thản nhiên mỉm cười.

“Có, hôm nay phải duyệt binh.” Hiên Viên Cô Vân bất mãn đứng dậy, “mặc quần áo cho ta, một lát, nàng đi với ta.”

Nhược Khả Phi đi lên, lấy quần áo bắt đầu giúp Hiên Viên Cô Vân mặc lên, khó hiểu nói: “Không phải nữ tử không thể tiến quân doanh sao?”

“Cho nàng thay nam trang là được.” Hiên Viên Cô Vân nói thản nhiên, “Quần áo, ta đều chuẩn bị tốt.” Dứt lời, chỉ chỉ bên cạnh.

Nhược Khả Phi quay đầu, quả nhiên thấy được một bộ nam trang mới tinh. Giúp Hiên Viên Cô Vân mặc quần áo xong, Nhược Khả Phi cầm lấy quần áo bắt đầu mặc vào.

Tay lại bị tay của Cô Vân đè lại, khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên thấy khuôn mặt đang mỉm cười của Cô Vân.

“Ta mặc cho nàng.” Hiên Viên Cô Vân tiếp nhận quần áo, bắt đầu mặc cho Khả Phi. Xuyên qua lớp quần áo Cô Vân sờ soạng trên người nàng.

Nhược Khả Phi nhìn vẻ mặt chăm chú của Hiên Viên Cô Vân, không khỏi lộ ra ý mỉm cười. Tiểu hài tử này, thực đáng yêu a.

Hai người mặc xong dùng qua com, rồi xuất môn.

Diêm Diễm đã thay bộ quần áo mới, trong lòng vẫn ôm kiếm như cũ, lặng yên không tiếng động đi theo phía sau hai người. Làm tròn trách nhiệm một bảo tiêu.

Lên xe ngựa, chậm rãi hướng giáo trường chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thu hấn

Ads Gió lạnh đến thấu xương

Cách giáo trường không xa, liền nghe tiếng hò hét, đó là các tướng sĩ đang thao luyện.

“Cửu Vương gia đến ~~~~”

một tiếng ngân nga thông báo, giáo trường đã có người đi ra nghênh đón. Đi đầu trong đó là năm tướng quân, bên cạnh là tiểu tướng trẻ tuổi, vẻ mặt trẻ con. Hai người tướng mạo có chút tương tự.

Là phụ tử sao? Nhược Khả Phi thân nhiên cười, cha con đồng lòng ra trận giết địch, ha ha.

“Mặt tướng tham kiến Vương gia.” Tướng quân cung kính cúi người thi lễ

“Miễn, vệ tướng quân, bắt đầu đi.” Hiến Viên Cô Vân nâng tướng quân dậy.

“Dạ!” Vệ tướng quân xoay người, mời Hiến Viên Cô Vân cùng Khả Phi đi về phía trước, sau đó tiến lên.

Trên đài cao, Hiến Viên Cô Vân ngồi vào chỗ của mình, Nhược Khả Phi đứng ở phía sau Hiến Viên Cô Vân, Diêm Diễm lặng lẽ đứng phía sau Nhược Khả Phi. Vệ tướng quân không khỏi nhìn Diêm Diễm phía sau Nhược Khả Phi. Nhận thấy nội lực người này thâm sâu, hơi thở vững vàng. Cao thủ! Chỉ có cao thủ chân chính mới có thể làm như thế này.

Vệ tướng quân nâng tay ý bảo nổi trống trận lên, tiểu tướng trẻ kia lĩnh lệnh cầm lá cờ phối hợp với tiếng trống truyền đạt mệnh lệnh.

“Ân?” Nhược Khả Phi nhìn tiểu tướng kia vẻ mặt kiên định, không khỏi có thắc mắc.

“Làm sao vậy?” Hiến Viên Cô Vân nghiêng đầu thấp giọng hỏi.

“Tiểu hài tử này là con của vệ tướng quân?” Nhược Khả Phi hỏi.

“Ừm.” Hiến Viên Cô Vân gật gù đầu, bỗng giống như bị đá trúng yếu điểm mạnh mẽ quay đầu, “Nàng nhìn hắn làm cái gì? Hỏi hắn làm cái gì?”

Nhược Khả Phi nhìn dáng vẻ khấn trương của Hiến Viên Cô Vân, cúi đầu nở nụ cười, kéo quần áo hắn, nhẹ giọng nói: “Ngồi thẳng, đừng làm cho người khác nhìn vào cười chê.”

Hiến Viên Cô Vân bất mãn miễn cưỡng ngồi thẳng, trong lòng lại rủa thầm.

Nhược Khả Phi nhìn tiểu tướng kia thao luyện rất thuần thục, bày quân thành hàng dài đủ các trận đồ: Nhị long xuất thủy trận, Tam tài thiên địa trận, tứ môn lật tẩy trận, ngũ hổ đàn dương trận, Lục đỉnh lục giáp trận, Thất tinh bắc đẩu trận, Bát môn kim khóa trận, Cửu tự Liên Hoàn Trận, Thập vị mai phục trận. Không khỏi âm thầm sợ hãi, tuổi còn trẻ, như thế có thể phong chức đại tướng.

“Đem thu nhận tiểu hài tử này.” Nhược Khả Phi ở bên tai Hiến Viên Cô Vân nhẹ nhàng nói.

Hiến Viên cô Vân sắc mặt lập tức biến thành xanh mét, rõ ràng hiểu lầm lời nói của Nhược Khả Phi.

“Là nguoi thu, không phải ta thu.” Tay Nhược Khả Phi lặng lẽ ở trên lưng Hiến Viên Cô Vân nhéo, Hiến Viên Cô Vân đau đến chảy nước mắt.

Hiến Viên Cô Vân thở sâu, đem nước mắt nuốt ngược trở về. Đứng một bên, Vệ tướng quân nhìn sắc mặt ko thích hợp của Vương gia, nghi hoặc quay đầu, lo lắng nhìn Hiến Viên Cô Vân, thân thiết hỏi: “Vương gia, người không sao chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Hiền Viên Cô Vân không ngừng nghiêm mặt nói, “Đúng rồi, thao luyện xong gọi Vệ Lượng đến phủ bổn vương vương đi.”

“Không biết Vương gia có chuyện gì cần khuyên tử?” Vệ tướng quân nghi hoặc hỏi.

“Vệ Lượng còn nhỏ tuổi đã xuất sắc như thế, bổn vương là muốn thưởng cho hắn, ko hiểu ý tứ hắn thế nào.” Hiền Viên Cô Vân nói.

“Được vương gia chiếu cố, thần thay khuyên tử tạ Vương gia.” Vệ tướng quân đứng dậy hành đại lễ.

Hiền Viên Cô Vân đứng dậy đỡ Vệ tướng quân, khiêm tốn nói: “Ngươi khách khí quá, người nhà cả.” phía sau, Nhược Khả Phi chỉ cười nhè nhẹ, tiểu hài tử này cũng không ngốc.

Trên đường hồi phủ, Hiền Viên Cô Vân ôm Nhược Khả Phi vào trong lòng. Tựa cằm lên mái tóc nàng, ngửi mùi hương của cơ thể nàng, cúi đầu nói: “Thu hắn làm cái gì?”

“Về sau, hắn là “kiếm” của ngươi.” Nhược Khả Phi ôn nhu trả lời.

“Nhưng là ta không nghĩ...” Lời nói chưa dứt, môi đã muốn bị Nhược Khả Phi hôn lên. Không nói gì, Hiền Viên Cô Vân đáp lại nụ hôn của Khả Phi.

Hắn thật muốn ôm tiểu Phi nhi của mình hôn triền miên.

Về tới vương phủ, Hiền Viên Cô Vân sai người chuẩn bị ngự thiện muốn mời khách quý đến, sau đó liền đi theo Nhược Khả Phi vào thư phòng.

“Nàng nghĩ gì vậy, sao lại đến thư phòng làm gì? trước nàng đâu có đặt chân đến.” Hiền Viên Cô Vân đi phía sau, nói theo.

“Đến để viết cái này.” Nhược Khả Phi ngồi ở trước bàn học nói, Hiền Viên Cô Vân nghi hoặc nhìn Khả Phi.

Tiểu Phi nhi của hắn biết chữ? Trước kia nàng không có nói qua cho hắn biết?

Nghi hoặc nhìn Nhược Khả Phi viết chữ lên giấy, Hiền Viên Cô Vân không nói gì, chỉ im lặng tiêu sái tiến lên tiếp nhận tờ giấy của Khả Phi.

Nhược Khả Phi có trí nhớ siêu việt, hơn hẳn người thường có thể nói do “ma luyện mà thành”, chính nàng rất nhiều chuyện muốn quên nhưng ko thể làm được. Tựa hồ, người thừa kế của Nhược gia đều phải là thần.

Cầm lấy bút, chậm rãi đem Bình Pháp Tôn Tử viết xuống dưới. Nhưng không có viết hết, chỉ viết trước ba k.

Hiền Viên Cô Vân nhìn chữ của Nhược Khả Phi, ngây ngẩn cả người. Đây là tiểu phi nhi của hắn viết? Chỉ sợ cái này không ai bì nổi. Ngay cả Đường Tông Sư thấy cũng sẽ biến sắc.

Nhìn đến nội dung mà Khả Phi viết, mới thật kinh ngạc.

“Đây là nàng viết?” Hiền Viên Cô Vân mở lớn miệng, không thể tin nhìn về mặt bình tĩnh của Nhược Khả Phi.

“Ha ha, là ta viết, nhưng cũng là ta nghĩ.” Nhược Khả Phi ôm cổ Hiền Viên Cô Vân, thần nhiên nói, “Khi tiểu tử kia đến, ngươi đem cái này cho hắn, để xem hắn hiểu được bao nhiêu và cách thể hiện của hắn.

Hiền Viên Cô Vân đối với việc này tuyệt không để bụng, để tiểu tử kia thành ” kiếm” của hắn sao? Nhưng hắn đâu có muốn cướp cái gì mà cần đến “kiếm”. *(ý của anh là ko muốn tranh giành ngôi báu nên ko cần quân đội)*

Chính là, hắn đã quên, ko phải là tranh giành. Mà là bảo hộ, bảo vệ lấy mình khi có biến.

Ngoài cửa lại vang lên, âm thanh ko sợ chết của quân gia.

“Vương gia, có thánh chỉ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thánh chỉ

Ads “Thánh chỉ?” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng đẩy Hiền Viên Cô Vân, “Có thánh chỉ, đi ra ngoài tiếp chỉ đi.

“Ừm.” Hiền Viên Cô Vân chỉnh sửa quần áo, cùng Nhượng Khả Phi mở cửa.

Tất cả mọi người trog vương phủ quỳ xuống nghe xong chỉ.

Tiền Công Công đến tuyên chỉ cổ họng vang thanh, như vậy... vân vân..., Cuối cùng, Nhượng Khả Phi nghe hiểu được: Chính là nạp thiếp cho Hiền Viên Cô Vân.

Nhượng Khả Phi nhũn mảy, cái này kỳ quái. Sao có thể là chuyện nạp thiếp? Bình thường những chuyện như vậy ko cần Hoàng Thượng quan tâm. Hoàng Thượng tốt nhất nên quan tâm xem là mình nên nạp Nghiêm phi hay Sườn phi thì hơn.

Hiền Viên Cô Vân nghiêm mặt tiếp nhận thánh chỉ, cảm tạ hoàng ân. Gọi người mang bạc tới thưởng Công Công, phái người hầu hạ hấn đi nghỉ ngơi, xoa người lại khăn trương nhìn Nhượng Khả Phi.

Nhượng Khả Phi mặt không biến sắc, đứng dậy đi đến bên người Hiền Viên Cô Vân, nhẹ nhàng nói: “về phòng thôi.”

“Ừm.” Hiền Viên Cô Vân cầm thánh chỉ cùng Khả Phi trở về phòng...

Kính thành.

“Nương nương, muốn Vũ nhi làm thiếp có phải hay không rất...” thân hình đẹp đẽ của một vị phu nhân ko chút cam lòng nhưng ko giám phản kháng, chỉ đè nén cảm xúc trong lòng.

“Ta nói tỷ tỷ, người sao ko thử suy nghĩ kĩ.” Hoàng hậu nhẹ nhàng buông chén trà trong tay, “Hoàng Thượng là không muốn cho Cửu nhi nạp phi, ta khuyên can mãi mới làm cho Hoàng Thượng hạ chỉ, trước là cho Cửu Nhi nạp thiếp sau chờ Cửu nhi trưởng thành, sẽ đem Vũ nhi tuyên thành phi, ko được sao?”

Phu nhân xinh đẹp có chút lo lắng: “Nhưng là, nghe nói, Cửu Vương gia rất sủng hạnh vị tiểu thiếp của hấn, ta sợ Vũ nhi qua đó phải chịu ủy khuất...”

“Tỷ tỷ!” Hoàng hậu có chút hơi uất giận, “Tỷ tỷ, người lo lắng đi đâu vậy. Vũ nhi tốt xấu cũng là Hoàng Thượng chỉ hôn. Tuy rằng là thiếp, nhưng cũng là hôn thú đằng hoàng. Tiểu thiếp kia gây sóng gió. Sau thời cơ đến, đừng nói là Sườn phi, phong Vũ nhi thành chính phi có gì mà ko được?”

Vị phu nhân tôn quý nghe xong cảm thấy an tâm, không khỏi nở nụ cười. Đúng vậy, nữ nhi của nàng nói như thế nào cũng là Hoàng Thượng chỉ hôn a. Tiểu thiếp kia là cái gì? Một chút quyền thế cũng không có, chỉ nha đầu hạ lưu thôi.

“Dạ, nương nương nói phải.” Phu nhân tôn quý cũng nâng trà lên, hai người nhìn nhau cùng cười rộ lên. Ý cười thì ko giống nhau.

Mà Đổ Vũ, nữ tử mà Hoàng Thượng chỉ hôn cho vương gia, giờ phút này đang trên đường tới Hứa Thành.

Trong vương phủ Hứa thành.

Hiền Viên Cô Vân nắm thánh chỉ, miên man suy nghĩ.

“Phụ vương sớm nói qua, ta chưa đến 18 tuổi sẽ ko ép buộc ta. Hiện tại lại muốn đưa nữ tử kia đến.” Hiền Viên Cô Vân lo lắng nhìn Nhượng Khả Phi, hấn đã hứa với Nhượng Khả Phi, lời nói đó hấn vẫn ghi nhớ trong lòng, cũng nhớ Nhượng Khả Phi nói qua nếu hấn nuốt lời thì... Hết thấy đều nhớ rất rõ ràng.

“Đưa gốc, người đang sợ cái gì?” Nhượng Khả Phi ôm chặt lấy Hiền Viên Cô Vân, “Này! không phải người nạp thiếp, là Hoàng Thượng đưa tới. Không tính. Ta sẽ không rời người đi đâu.” Dứt lời, hôn lên mặt Hiền Viên Cô Vân.

“Àn, không thể rời ta đi nga.” Hiền Viên Cô Vân đem thánh chỉ vứt xuống, tay ko ôm Nhượng Khả Phi.

“Àn...” Nhượng Khả Phi cúi đầu trả lời, “Nhưng mà tiểu thiếp kia đến người sẽ xử lý thế nào?”

“Xử lý như thế nào a?” Hiền Viên Cô Vân đột nhiên lộ ra nụ cười tà mị, “Đến lúc đó nàng sẽ biết.” Dứt lời tay bắt đầu ko yên phận.

“Thật là, ban ngày ban mặt, đừng náo loạn, một lúc nữa cái gì “Vệ” kia sẽ tới?” Nhượng Khả Phi ngăn Hiền Viên Cô Vân đang lộn xộn lại.

“Chắc, thật là.” Hiền Viên Cô Vân ngượng ngùng thả tay xuống dưới. Kỳ thật hấn không muốn nhận người kia, chỉ là thu nhận hấn là nguyện vọng của Khả Phi.

Có người ở ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, nói cho Vệ Lược đã đến.

“Đi thôi.” Nhượng Khả Phi mỉm cười hôn nhẹ nhàng lên mặt Hiền Viên Cô Vân, “Ngoan, nghe lời.”

“Hảo, hảo.” Hiền Viên Cô Vân vuốt mặt mình, lấy binh pháp tôn tử tam kế mà Khả Phi viết đi ra ngoài.

Đội Hiền Viên Cô Vân bóng dáng biến mất ở cửa, Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng gọi: “Diễm Diễm.”

“Ừh.” Trong phòng đột nhiên xuất hiện thân ảnh của Diêm Diễm.

“Ta nghỉ ngơi, bất luận kẻ nào không thể tiến vào.” Nhược Khả Phi thản nhiên nói.

“Dạ.” Diêm Diễm ứng thanh, về tới cửa, đóng cửa phòng lại.

Nhược Khả Phi chậm rãi đi đến trước giường, ngồi xuống. Nhớ lại Nhược gia tương truyền một công pháp khẩu quyết (tớ đoán đây là bí quyết võ công), nàng muốn thử xem.

Đáng để tin cậy chỉ có thể là chính mình.

Cho nên, nàng phải mạnh mẽ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gặp chuyện

Ads Nhược Khả Phi lẳng lặng ngồi trên giường, chậm rãi nắm giữ nội lực của khối cơ thể này. Quả nhiên, Nhược Khả Phi giận tái mặt, đối với cái cơ thể nhu nhược này mà nói, khẩu quyết của Nhược gia quá bá đạo, chỉ sợ chịu ko nổi. Xem ra thân thể này phải rèn luyện mới được.

Nhẹ nhàng thở dài, Nhược Khả Phi chậm rãi đứng dậy, đứng cạnh cửa sổ nhìn bên ngoài ánh trăng sáng vàng vạc. ko biết Vương gia và tiểu tử kia đàm phán ra sao rồi.

Chậm rãi đi đến cạnh cửa, mở cửa.

“Diêm Diễm, cùng ta ra ngoài một chút.” Nhược Khả Phi phủ thêm áo choàng bước ra cửa phòng.

“Dạ.” Diêm Diễm ôm kiếm yên lặng đi theo phía sau Nhược Khả Phi.

Trong vương phủ không ai dám ngăn trở, Nhược Khả Phi mang theo Diêm Diễm đi ra cửa lớn. Cửa Vương phủ tuyết đã được quét sạch. Nhược Khả Phi không biết nàng muốn đi đâu, chỉ tùy mục tiêu mà tới. Khi hồi phục tinh thần, Khả Phi đi đến cửa thành.

“Chủ tử muốn đi đâu?” Diêm Diễm nhìn Nhược Khả Phi mờ mịt đứng trước cửa thành, có chút buồn bực.

“Không biết, tùy tiện đi.” Nhược Khả Phi quay người, “Trở về thôi.”

Đột nhiên, Diêm Diễm dừng lại không đi, gắt gao nhìn bên đường. Nhược Khả Phi theo ánh mắt Diêm Diễm nhìn lại, ko khỏi ngạc nhiên. Đơn giản là thứ làm cho Diêm Diễm dừng bước ko đi là một quán ăn vặt ven đường. Lão bản đang nấu món thập cẩm, hỗn độn nóng hằm hấp dẫn Diêm Diễm.

Nhược Khả Phi cảm thấy buồn cười, một cao thủ như vậy, cư nhiên lại thích ăn. Cười cười, Nhược Khả Phi sờ sờ trong người, hoàn hảo, lấy túi tiền ra.

“Cho hai chén.” Nhược Khả Phi chậm rãi đi lên, ngồi xuống, quay đầu nhìn Diêm Diễm nói, “Ngồi đi, ăn xong rồi trở về.”

“Ta không có tiền nga.” Diêm Diễm biểu tình trên mặt mang vẻ mong chờ, đối lập với lời nói. (*anh này hay thật đi hẹn hò mà để con gái trả tiền ăn, thế thì bị đá sớm*)

“Ngươi ko cần trả, ta mời ngươi được rồi?” Nhược Khả Phi buồn cười lắc đầu, trước mặt nam nhân này thật đúng là ko có biện pháp.

Tiểu quán lão bản khinh bỉ nhìn Diêm Diễm, nam nhân gì thế, cư nhiên để nữ nhân mời khách. Nhưng nữ nhân trước mặt thật là cao quý, đẹp đẽ, chắc là thiên kim tiểu thư nhà ai vụng trộm cùng tình lang đi chơi? Lão bản giờ phút này nhìn đến diện mạo nam tử kia: lạnh lùng, sắc mặt sắc như đao, tóc đen dài phiêu tán. Ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào ”thập cẩm” trên tay hắn. Quả thật là mỹ nam tử. Nhìn lại nữ tử này, quần áo hoa lệ, thản nhiên mỉm cười nhìn nam tử trước mắt. Trong mắt lão bản biến thành ẩn ý đưa tình nhìn nam tử. Quả nhiên là đi chơi cùng tình lang.

“Khách quan, mời dùng.” Lão bản có chút khinh bỉ nhìn Diêm Diễm, đưa tay đặt ”thập cẩm” lên bàn.

Diêm Diễm không để ý đến lão bản thái độ không khách khí, đưa tay để kiếm đặt ở dưới đầu gối, lấy chiếc đũa, chuẩn bị ăn.

Bỗng nhiên, Diêm Diễm ngừng đũa, một phen ôm chầm Nhược Khả Phi bay ra xa. Không đợi Nhược Khả Phi phản ứng lại, từng tiếng sắc bén như gió xé vang lên. Phi tiêu giống như mưa dừng lại chỗ hai người vừa ngồi. Trong nháy mắt, bàn ghế dính đầy phi tiêu, nhìn qua là biết có kịch độc.

Lão bản ở bên cạnh hỏa lò sợ hãi đến ko thể nhúc nhích, há hốc mồm, muốn kêu nhưng ko ra tiếng, mờ to mắt nhìn.

Diêm Diễm nhìn “thập cảm” trên bàn thật tiếc, đĩa thập cảm vung vãi rơi đầy bàn, biến thành một màu đen sậm Buộc Khả Phi, Diêm Diễm lạnh lùng nhìn về phía đầu hướng của phi tiêu, trong nháy mắt, xung quanh giống như bị đóng băng. Làm cho người không thể hô hấp một cảm giác áp bách thời quét tới. Thích khách có cảm giác như đang bị mãnh thú dồn ép, ko thể nhúc nhích. Muốn chạy nhưng chân ko còn cảm giác.

“Hừ!” Diêm Diễm hừ lạnh một tiếng, rút ra kiếm nháy mắt không thấy bóng người. Chỉ để lại trước mặt Khả Phi một tàn ảnh.

Thậm chí không có nghe tiếng kêu thảm thiết của “kẻ ám sát”, Diêm Diễm lại xuất hiện ở tại trước mặt Buộc Khả Phi. Chỉ là chưa thu hồi kiếm còn dính đầy máu. Diêm Diễm có thói quen kiếm chưa lau khô sẽ ko cất vào vỏ .

Buộc Khả Phi lẳng lặng nhìn hết thấy. Động tác của thích khách thật đúng là mau. Nàng vừa ra khỏi cửa liền có người đi theo. Diêm ấy cũng rất trùng khớp. Càng đứng dịp cấp thánh chỉ cho Hiền Viên Cô Vân nạp thiếp vừa xong, chính nàng gặp phải thích khách. Những điều này quá khéo.

Kế tiếp một màn lại làm cho Buộc Khả Phi không có nói nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đồ Vũ

Ads Hẳn quả là đệ nhất cao thủ, Diêm Diễm đang dùng thái độ ai oán nhìn “thập cảm” trên bàn. Sớm đã biến đen, mà lão bản đang há hốc mồm, lui ở một bên lạnh run. Xem ra không thể trông cậy vào lão bản làm lại món ăn này được rồi .

Ai... Buộc Khả Phi nhẹ nhàng thở dài. Đệ nhất cao thủ này như thế nào được ăn liền một chút phẩm tướng cũng ko còn. Ánh mắt ai oán kia, khỏe miệng nước miếng chảy ra ko ngừng, ăn quan trọng đến như vậy sao? (Tiểu túc: ha ha chết cười vs anh nỳ)

Buộc Khả Phi xắn tay áo, đi đến trước lò, lấy da “món thập cảm” bao phủ lên (tiểu túc: hay đây là sùi cào nhì)

Diêm Diễm đầu tiên cả kinh, sau bình tĩnh trở lại. Yên lặng tiêu sái đến bên cạnh bàn sạch sẽ khác chờ, lại như thường nhìn xung quanh Buộc Khả Phi, lấy chiếc đĩa sạch cần ở miệng, chờ đợi nhìn Buộc Khả Phi .

Buộc Khả Phi bao “thập cảm”, trong lòng lại nhớ tới lời dạy của Trương Thẩm khi làm “thập cảm”. Nhắm mắt lại, đem cảm giác kia nuốt xuống. Nước mắt sao?, hiện tại chính nàng đã muốn không cần có loại cảm giác nhầm chán đó. Nếu nàng mở miệng nói nước mắt sẽ trào ra.

Làm chén thập cảm thơm ngào ngạt đến trước mặt Diêm Diễm, Diêm Diễm mở lớn miệng, nhìn Buộc Khả Phi. Tựa hồ không tin đây là nàng làm.

“Ăn đi.” Buộc Khả Phi thân nhiên bỏ lại một câu.

“Có phải ta cứu ngươi, ngươi về sau đều làm cho ta ăn hay không?” Diêm Diễm hỏi, cầm lấy chiếc đĩa gấp “thập cảm” lên.

“Ừm, có thể. Tâm tình tốt sẽ làm cho ngươi.” Buộc Khả Phi thân nhiên trả lời.

“Ta đây hy vọng ngươi bị nhiều lần ám sát, tâm tình vẫn tốt lắm” Diêm Diễm khẩu khí dị thường nói .

“Ha ha...” Nếu đổi thành người khác nhất định là giận tím mặt, Buộc Khả Phi không giận mà chỉ cười. Bỗng nhiên cảm thấy nam tử trước mắt thực đáng yêu. Ý tưởng đơn thuần mà như vậy trực tiếp nói ra. Đương nhiên, trong lòng nàng hiểu được, nam nhân này đối với việc bảo hộ nàng có nắm chắc mới có thể nói như vậy.

Hai người không thèm nhắc lại. Đãi Diêm Diễm ăn xong món thập cảm, Buộc Khả Phi bỏ lại đỉnh bạc nặng chịch và trạng thái si ngốc của lão bản, nhanh chóng rời đi.

Buộc Khả Phi chậm rãi bước về phía trước ko biết rằng phía sau đang có người mưu tính với nàng. Diêm Diễm hôm nay ngẫu nhiên triển lãm được tru nghệ của nàng, trong lòng hạ quyết tâm, vĩnh viễn đi theo bên người Khả Phi. Chỉ là lí do sau này, vì sao thì có thay đổi. ... tất nhiên cái này để sau sẽ nói

“Diêm Diễm.” Buộc Khả Phi bước chân trở nên hơi khàn trương, thấp giọng nói, “Có bao nhiêu người đi theo chúng ta?”

“Ba. Nhưng mà bọn họ sẽ không nhanh tay.” Diêm Diễm có chút tranh công nói.

Ha ha, tiểu tử ngốc này, quả nhiên phái người ở nơi bí mật bảo hộ nàng. Bất quá, nàng nhặt được Diêm Diễm này tựa hồ như nhặt được một bảo bối.

Ngày ấy, nàng theo hơi thở phát ra trên người hắn là biết. Người trước mặt cô ý điều hòa hơi thở trên người, nhưng ko che dấu được cái hơi thở chết chóc kinh khủng kia (Tiểu túc: anh ý cứ như quán ngục của nhà tù Azkaban ý nhì), chỉ có trải qua giết người rất nhiều, sinh tử hợp lại mới có hơi thở như vậy.

Xem ra sự kiện ám sát hôm nay ”hắn” sẽ biết, hắn tất nhiên sẽ biết. Về sau nàng một mình ra ngoài sẽ gặp chút khó khăn. Đứa nhỏ kia biết được chuyện này, phỏng chừng giống gà mái hận không thể đem nàng kẹp vào nách mang đi. Thôi, cũng bởi vì hắn yêu thích nàng.

Còn mấy ngày nữa là tân nạp thiếp kia sẽ đến đây. Tiểu hài tử kia sẽ đối đãi thế nào đây?

Nhược Khả Phi khẽ miệng hiện lên ý cười, chậm rãi hưởng vương phủ đi đến.

Trở lại cửa vương phủ, Hiên Viên Cô Vân đang tiễn Vệ Lượng ra về, quay đầu lại liền thấy Khả Phi từ từ đi tới.

“Phi nhi, nàng vừa đi đâu?” Hiên Viên Cô Vân đi lên đón, đưa tay cầm đôi tay lạnh của Khả Phi, có chút lo lắng nói, “Nàng sợ lạnh sao lại đi ra ngoài ko có xe ngựa?”

“Không có việc gì, ta loanh quanh một chút thôi mà.” Nhược Khả Phi mỉm cười, nhìn Hiên Viên Cô Vân.

“Mau vào phòng. Bên ngoài lạnh.” Hiên Viên Cô Vân thay Nhược Khả Phi kéo chặt áo choàng, lôi kéo nàng vào cửa lớn.

Kể tiếp mấy ngày, trong vương phủ bắt đầu giăng đèn kết hoa. Vốn dĩ, việc nạp thiếp không cần phô trương như vậy, nhưng lần này vị thiếp kia ko phải người thường, cho nên sớm bắt đầu chuẩn bị nghênh đón. (Tiểu túc: lại 1 kẻ ko phải người nữa, truyện này sao nhiều biến thái thế, chưa hết đâu các tình yêu còn nhiều kẻ BT chưa xuất hiện hãy chờ xem. .)

Mà đang ở trên đường, Đỗ Vũ sớm nghe nói người nàng được gả: Hắn vô cùng sung ái vị thiếp đầu tiên kia. Trong lòng có chút không yên, ko ngừng hồi tưởng lời Hoàng Hậu và Mẫu thân đã nói: nữ nhân kia bất quá chỉ là một nha hoàn hạ lưu mà thôi. Vương gia cũng chỉ là ham đồ mới mẻ mà giữ nàng bên người, khi nàng lấy lòng hắn tự nhiên hắn sẽ ko quan tâm đến nha hoàn hạ lưu kia nữa.

Nhìn trên người nàng mặc một bộ quần hồng gả y, Đỗ Vũ trong lòng có chút toan tính. Chỉ có chính thất mới có thể mặc hi phục đỏ sẫm. Khi nào thì chính nàng được mặc hi phục đây? Mẫu thân đã cam đoan với nàng: Sẽ có cơ hội mặc, nhưng còn phải dựa vào cố gắng của nàng.

Nhắm mắt lại, Đỗ Vũ nhẹ nhàng sờ mặt mình. Đối với dung mạo của mình, nàng hoàn toàn tin tưởng. Lấy lòng nam nhân sao, mẫu thân đã tìm nữ tử có kinh nghiệm cao đến dạy. Tuy rằng cùng nữ tử đề tiện đó học những thứ ấy là chịu chút ủy khuất, nhưng nàng cũng phải học.

Hết thấy chờ gặp được Cửu Vương gia sẽ tùy hoàn cảnh mà hành động.

Còn nha hoàn hạ lưu kia, chính nàng sớm muộn gì cũng đem nàng dẫm nát dưới chân!

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dâng trà

Ads Nhược Khả Phi nhìn người trong vương phủ tất bật việc lớn nhỏ, miệng đang ăn đồ ăn vặt mà Tiểu Vũ đem tới. Hiên Viên Cô Vân quả nhiên biết Nhược Khả Phi gặp chuyện, sau nói cái gì cũng không cho nàng xuất môn. Ngay cả lầu điểm cũng bắt chừng quây tự mình đem sổ sách tới, ko cho nàng tới điểm.

Cho nên, hiện tại Nhược Khả Phi chán đến chết ngồi ở đình nhìn người chung quanh bận rộn.

“Diêm Diễm...” Nhược Khả Phi rốt cục nhìn không được mở miệng, bắt đầu dĩ hồ.

“Có.” Diêm Diễm trả lời thật rõ ràng lưu loát.

“Xem người này, người muốn ăn thì tới lấy đi, nước miếng nhỏ hết xuống điểm tâm rồi.” Nhược Khả Phi tức giận nói. Đệ nhất cao thủ này, võ công cao cường, dung mạo tuấn mỹ, như thế nào gặp được ăn liền hoàn toàn đổi tính. Như bị hút hồn, mắt ko rời điểm tâm, trông rất mờ mịt trờng.

“Tạ chủ tử.” Diêm Diễm không khách khí đoạt lấy điểm tâm, nhanh chóng dùng.

Nhược Khả Phi bắt đầu dĩ lác đầu, nhìn người trước mặt ăn điểm tâm.

“Rất ngọt.” Diêm Diễm ăn điểm tâm mơ hồ nói không rõ.

“Tiểu Vũ, lần sau kêu đầu bết làm điểm tâm đừng làm ngọt như vậy.” Nhượng Khả Phi thân nhiên nói với Tiểu Vũ.

“Dạ, chủ tử.” Tiểu Vũ khàn khàn trả lời, tựa hồ lại muốn nói cái gì đó, nhưng không có nói ra.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Khả Phi hơi nờ nộ cười, há mồm ăn điểm tâm Tiểu Vũ truyền đến.

“Chủ tử, ngày mai Vương gia sẽ...” Tiểu Vũ tựa hồ có chút khó có thể mở miệng, “Chủ tử người, người như thế dường như ko quan tâm.”

“Ha ha.” Nhượng Khả Phi cười ra tiếng, “Ta nên thế nào? Ngăn cản nữ tử kia đến? Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng. Quân mệnh không thể trái.” Nhượng Khả Phi nhìn khoảng không. Ha ha, Hoàng Đế lão nhân âm hiểm, lấy chuyện này để thử chính con mình sao?

“Tuyệt rồi, chủ tử, vào nhà đi, bên ngoài lạnh.” Tiểu Vũ nhìn trời những bông tuyết chận rãi rơi xuống.

“Không cần, ta muốn ngồi ở đây.” Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng tựa vào ghế, nhìn bông tuyết đầy trời không hề động.

“Nô tỳ đi lấy áo choàng cho chủ tử.” Tiểu vũ có chút lo lắng nhìn nhìn Nhượng Khả Phi thân mình đơn bạc.

“Đi đi.” Nhượng Khả Phi phát phát tay.

Một lát sau, áo choàng tơ ngỗng ấm áp nhẹ nhàng quàng lên vai Nhượng Khả Phi. Tay cầm áo choàng ở phía sau ko có rời đi, ngược lại chậm rãi ôm lấy nàng từ phía sau

“Hôm nay sao trở về sớm như vậy?” Nhượng Khả Phi đã cảm giác được bàn tay quen thuộc của Cô Vân, ko quay đầu, ôn nhu hỏi.

“Lo lắng cho nàng, nên trở lại.” Hiên Viên Cô Vân hôn lên má Nhượng Khả Phi.

“Ta có gì cần lo lắng? Tiểu đứa ngốc, sợ ta luẩn quẩn trong lòng sao?” Nhượng Khả Phi chậm rãi quay đầu, đón nhận đôi mắt hoa đào tràn ngập hơi nước. Nhìn trong ánh mắt hân hoan lo lắng, Nhượng Khả Phi trong lòng căng thẳng, tiểu hài tử này nghĩ đến cảm nhận của nàng sao?

“Buổi tối muốn ăn gì?” Hiên Viên Cô Vân không khỏi phân trần, ôm lấy Khả Phi hướng vào phòng, “Bên ngoài lạnh, chúng ta vào nhà đã.”

“Àn.” Nhượng Khả Phi nhu thuận ôm chầm cổ Hiên Viên Cô Vân, tựa vào trong ngực hân.

Đêm, hai người ôm nhau ngủ thẳng đến khi bình minh, ngủ rất là an lành.

Sáng sớm hôm sau, ngoài vương phủ rất náo nhiệt, Hiên Viên Cô Vân không đi nghênh đón Đỗ Vũ, chỉ phái người ra cửa thành nghênh đón. Vào vương phủ, Đỗ Vũ mặc bộ giả y màu phấn hồng, được bà mối dìu vào vương phủ. Đỗ Vũ tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý Vương gia sẽ không ra nghênh đón, nhưng vẫn nhịn không được trong lòng đầy thất vọng.

Đại sảnh, Hiên Viên Cô Vân ngồi ở trên, bên cạnh là vẻ mặt bất đắc dĩ của Nhượng Khả Phi. Nhượng Khả Phi nhìn bà mối giúp Đỗ Vũ bước vào, thở dài, tiểu hài tử này cố chấp nhất định bất năng phải nhận trà từ Đỗ Vũ dâng.

Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng nhìn nữ tử mặc hỉ phục phấn hồng, thân nhiên đối nha hoàn bên cạnh nói: “Đem trà cấp cho nàng.”

“Dạ.” Hạ nhân thấp giọng đáp, thật cẩn thận đem trà đưa cho Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ tiếp nhận trà, cái gì? bắt nàng vì nữ nhân kia phụng trà? Đùa giỡn cái gì! Nàng ta bắt quá chỉ là nha hoàn hèn hạ. Làm sao có thể như vậy?

“Mau dâng trà cho Phi Nhi.” Hiên Viên Cô Vân âm thanh lạnh lùng ở đại đường vang lên.

“Dạ” Đỗ Vũ cắn chặt môi, ở trong lòng không ngừng an ủi chính mình. Không có vấn đề gì, thật sự không quan hệ. Hiện tại Vương gia đối nàng ta là sủng ái, nhưng là về sau, về sau tuyệt đối sẽ không như bây giờ. Nhớ tới lời mẫu thân dặn nàng, nhất định phải nhẫn, nhẫn nhịn cho đến ngày đó.

Nghĩ đến điều này, sự ko cam lòng được Đỗ Vũ đè nén thật nhanh xuống, xuyên thấu khăn trùm đầu nhìn về phái Khả Phi.

Tiểu nữ tử kia nghe đồn là Thất dạ sủng cơ? Trong lòng nàng cười thầm cũng nhẹ nhàng thờ ra. Luận tướng mạo nàng tuyệt đối sẽ ko thua nàng ta. Hoàn toàn có tin tưởng đem nàng sẽ lấy được sự chú ý của Vương gia.

“Tỷ tỷ, mời uống trà.” Đỗ Vũ cung kính cầm trong tay trà nóng đưa tới trước mặt Nhượng Khả Phi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tuyệt không cho phép

Ads Nhược Khả Phi lại nhẹ nhàng thở dài, đưa tay tiếp trà. Thôi, coi như nàng thuận ý tiểu hài tử này, ngẫu nhiên sủng hấn một chút.

Tay vừa tiếp xúc với chén trà, chén trà đột nhiên hướng Đỗ Vũ đổ lên người nàng ta. Nhất thời, trà nóng làm Đỗ Vũ ngã xuống. Đỗ Vũ ngây ngẩn cả người, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin, thân mình run nhè nhẹ đứng lên. Cúi đầu ủy khuất nói: “Tỷ tỷ, người không muốn tiếp chén trà của ta thì thôi, vì sao còn muốn...”

Nhược Khả Phi thu hồi tay ở giữ ko trung, thân nhiên không tiếng động nở nụ cười.

Hiên Viên Cô Vân không hề động, cũng không nói gì. Chỉ lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của Đỗ Vũ.

“Vương gia, tỷ tỷ nàng...” Đỗ Vũ tựa hồ bụng đầy ủy khuất không dám nói.

“Đi xuống, giúp nàng đi xuống thay quần áo.” Hiên Viên Cô Vân đứng dậy lạnh lùng nói, xoay người nhìn Nhược Khả Phi không hề động.

Đỗ Vũ trong lòng vui vẻ, xem ra Vương gia sẽ trừng phạt nữ tiện nhân kia. Lập tức lòng vui rạo rực, được hạ nhân giúp đi xuống thay quần áo.

Bọn hạ nhân trừng mắt nhìn nhau, đều không dám nói lời nào.

“Đều đi xuống, hay để Bồn Vương làm cho các người lẫn xuống!” Hiên Viên Cô Vân đột nhiên bạo ngược hét lớn.

Mọi người kinh hãi, biến sắc, đều nom nớp lo sợ lui xuống. Xem ra, Vương gia là muốn trừng phạt phu nhân sao? Cũng là, ở trước mặt nhiều người nên ko làm khó phu nhân.

Đội tất cả mọi người lui xuống, Hiên Viên Cô Vân trên mặt đột nhiên trào tia đau xót, cầm tay Nhược Khả Phi, nhẹ nhàng hỏi: “Nóng nàng sao?”

“Không có.” Nhược Khả Phi lắc đầu, ôn nhu đáp.

“Ta thực vô dụng, ngay cả cự tuyệt đều làm không được.” Hiên Viên Cô Vân trên mặt thật sâu khổ sở, cùng đau thương. Thâm oán chính mình vô dụng, vì sao ngay cả quyền lợi cự tuyệt đều không có. Chính hấn hoàn toàn là không nghĩ muốn tiểu thiếp kia.

“Đây là lễ vật của phụ hoàng người nên tự nhiên không thể cự tuyệt. Chẳng những không thể cự tuyệt, còn phải đối đãi nàng ấy thật tốt.” Nhược Khả Phi đứng lên, nhẹ nhàng ôm cổ Hiên Viên Cô Vân. Tiểu hài tử này đã nhìn ra. Đó là loại thủ đoạn nhỏ là sao có thể lừa được hấn. Một ly trà đã nghĩ lừa được hấn? Thật là ngây thơ.

“Hôm nay chúng ta đi ra ngoài thưởng mai, được ko?” Hiên Viên Cô Vân nhìn gương mặt xinh đẹp của Nhược Khả Phi, nhin không được muốn hung hăng hôn môi.

“Ha ha, được.” Nhược Khả Phi cười nhợt nhạt, điềm nhiên trả lời.

Bọn hạ nhân không thể tin vào mắt mình khi thấy Hiên Viên Cô Vân ôm Nhược Khả Phi ra cửa, lên xe ngựa, đi ra ngoài thưởng mai. Lưu lại tiểu thiếp mới nạp đang thay quần áo ở trong phòng.

Tự nhiên, điều này trở thành đề tài cho mọi người nói. Tân nạp tiểu thiếp của Cửu Vương gia, bỏ lại thiếp mới nạp không có để ý, cùng Thất dạ sủng cơ ra ngoài thưởng mai, đi chơi. Có thể thấy được sủng cơ được sủng hạnh đến độ nào?.

“Bảo kiếm trong gió không thấy bóng

Hương mai trong tuyết thêm lạnh lùng.”

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng bẻ một cành mai đưa cho Hiên Viên Cô Vân.

Hiên Viên Cô Vân tiếp nhận hoa mai, nhìn Nhược Khả Phi nở nụ cười, nói: “Nàng có mùi.”

“Nói bậy.” Nhược Khả Phi vươn tay không khách khí nheo má Hiên Viên Cô Vân, “Người ba hoa.”

“Ai nha, đau a.” Hiên Viên Cô Vân nhe răng trợn mắt.

Nhược Khả Phi lại biết hấn cố ý kêu đau, bởi vì nàng hoàn toàn ko dùng lực.

“Cái đó, ngay cả tư cách cự tuyệt đều không có.” Nhược Khả Phi xoay người, nhìn khoảng thiên không, âm thanh phiêu phiêu, chậm rãi nói.

Phía sau Hiên Viên Cô Vân xiết chặt cành hoa mai, cúi đầu, sắc mặt trở nên âm đạm.

“Người nghĩ sẽ không tranh.” Nhược Khả Phi chậm rãi xoay người lại, nhìn Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng nói, “Người không nghĩ mình sẽ tranh, nhưng nếu có người muốn cướp đi gì đó của người? Người sẽ hạ thủ chứ?”

Hiên Viên Cô Vân mạnh mẽ ngẩng đầu, sắc quát nhìn Nhược Khả Phi, trong mắt ánh lên vẻ ko hiểu .

“Nếu là người khác muốn cướp ta đi? Người còn có thể tránh né sao?” Nhược Khả Phi chậm rãi đến gần mặt Hiên Viên Cô Vân rồi từng chữ một nói rõ ràng.

“Tuyệt không cho phép.” Hiên Viên Cô Vân thật mạnh nói, hoa mai trong tay bị dùng sức bẻ gãy. Thân thủ mạnh mẽ ôm lấy Nhược Khả Phi, “Nàng là của ta! là của ta!”

“Ừm, ta là của người.” Nhược Khả Phi tựa vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, cười thực ngọt.

Thật lâu sau, sắc trời dần tối, hai người mới nhớ tới nên trở về phủ .

Trở lại vương phủ, tân phòng còn đang đèn. Đỗ Vũ còn chờ Hiên Viên Cô Vân trở về.

“Ha ha, nàng đang đợi người đấy. Mau đi xem một chút đi.” Nhược Khả Phi tay khẽ đẩy Hiên Viên Cô Vân .

Hiên Viên Cô Vân sắc mặt tối đen, vừa định phản bác, lại đột nhiên nhón mày nở nụ cười. Dùng sức kéo tay Nhược Khả Phi, ghé bên tai Khả Phi nhẹ nhàng nói: “Chúng ta cùng chơi trò chơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vương gia, đây là cái gì?

Ads “A?” Nhược Khả Phi còn chưa phản ứng lại đây, Hiên Viên Cô Vân vẫy tay quản gia gọi tới, cho quản gia đi chuẩn bị vài thứ đưa đến phòng Đỗ Vũ. Cũng cho quản gia nói cho Đỗ Vũ rằng, một chốc chính mình liền qua.

Đỗ Vũ chính ở trong phòng đang phát hỏa. Nàng đã nghe được từ miệng bọn người dưới, Vương gia bỏ nàng lại, cùng tiện nhân kia đi ra ngoài thưởng mai. Sĩ nhục! Vô cùng nhục nhã!

Đang tức giận nàng bị một trận tiếng đập cửa đánh gãy. Là quản gia đến tặng lễ vật. Đưa tới là một cái khay trâm vải đỏ cùng với trà, quản gia nói cho nàng biết Vương gia muốn gặp nàng một lát nữa sẽ đến, Đỗ Vũ quả thực mừng như điên. Quả nhiên, tiện nhân kia không thỏa mãn được vương gia, Vương gia lại muốn đến đây.

Mừng như điên Đỗ Vũ không có chú ý tới ánh mắt Quản gia trước cửa phức tạp. Ngồi ở trước gương đồng, Đỗ Vũ trầm tư suy nghĩ: Quần áo, đứng rồi quần áo nên xinh đẹp chút. Hay mình mặc mỏng manh đơn giản một chút, tuy rằng có cảm giác khá lạnh, nhưng sẽ nhanh chóng ấm lên thôi.

Đỗ Vũ chạy nhanh đem quần áo nặng trên người cởi ra, thay sa y mỏng manh. Trợ giúp thêm đáng về quyền rũ của nàng, lạnh, nhưng đáng. Nàng lại không biết rằng hành động này lát nữa sẽ làm cho nàng hối hận muốn chết.

Chuẩn bị xong, Đỗ Vũ im lặng ngồi ở bên giường chờ Vương gia đến.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một con gió lạnh thổi vào. Đỗ Vũ sợ run cả người, lại rụt rè vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ở trước giường chờ đợi Vương gia.

Tiếng bước nhẹ nhàng chân vang lên, Đỗ Vũ áp chế nội tâm đang hưng phấn.

“Ha ha, xem ra, người chờ không kịp.” Bên tai vang lên âm thanh của Hiên Viên Cô Vân, Đỗ Vũ cao hứng muốn xốc mũ phượng của mình nên, lại biết thế là ko hợp lí, đành nhịn xuống không hề động.

“Chặc chặc ~” Hiên Viên Cô Vân chậm rãi tiêu sái tiến đến, nhẹ nhàng kéo mũ phượng hoàng trên đầu Đỗ Vũ xuống, lộ ra hé ra dung nhan nhu mì xinh đẹp.”Mặc như vậy không lạnh sao?”

Đỗ Vũ không có nghe được Hiên Viên Cô Vân nói ý trên tức, lắc đầu nói: “Không lạnh. Thiếp thân đang chờ Vương gia, nghĩ tới Vương gia liền không biết lạnh.” (sak.)

Nhược Khả Phi nghe lời này nhin ko được ý cười, chỉ lẳng lặng đứng ở cạnh cửa không hề động.

“Nhưng bốn vương sợ người lạnh. Cho nên, cố ý cho người chuẩn bị cái này.” Hiên Viên Cô Vân giờ phút này cười giống như ác ma, tay chỉ vào khay

đồ trên bàn cùng ấm trà.

“Vân là Vương gia quan tâm thiếp thân.” Đỗ Vũ giờ phút tâm như nở hoa. Đây mới là ngày đầu tiên nàng đến vương phủ, Vương gia cư nhiên cứ như vậy quan tâm nàng. (Tiểu tức: mặt ngọt chết ruồi!!)

“Kìa, bốn vương quan tâm người như thế, người nên báo đáp thế nào?” Hiền Viên Cô Vân cười tà mị, dung nhan tuấn mỹ làm cho Đỗ Vũ thất thần.

“Vương gia muốn thiếp làm cái gì, thiếp không một câu oán hận.” Đỗ Vũ thì thảo nói.

“Tốt, ha ha.” Hiền Viên Cô Vân nở nụ cười, cười sáng lạn. Hiền Viên Cô Vân đưa tay, lấy một bên vạt áo, nhẹ nhàng quấn chặt hai tay của Đỗ Vũ, mỉm cười nói, “Chúng ta trước tiên chơi trò chơi nhỏ, được không?”

Đỗ Vũ nhìn Hiền Viên Cô Vân cười làm mất hồn không khỏi gật gật đầu, đột nhiên bị cảm giác đau trên tay kéo suy nghĩ về. Thì ra là Hiền Viên Cô Vân dùng sức đem hai tay của nàng cột chặt chẽ với nhau.

“Vương gia, thiếp đau, nhẹ chút.” Đỗ Vũ thở nhẹ, nhưng trong âm thanh không có nửa phần trách cứ, đó chính là làm nũng.

“Ha ha.” Hiền Viên Cô Vân lật tấm vải đỏ trên khay để lộ ra ngọn nến cùng với roi.

Đỗ Vũ sắc mặt khê biến, nhìn Hiền Viên Cô Vân, khó hiểu hỏi: “Vương gia, đây là cái gì?”

“Roi và ngọn nến a.” Hiền Viên Cô Vân trả lời điềm nhiên.

Chính nàng đương nhiên biết đây là roi và ngọn nến, chỉ là, Vương gia đem tới đây làm gì? Đỗ Vũ sắc mặt đại biến, đơn giản là Hiền Viên Cô Vân lấy khăn đỏ trên bàn bịt kín miệng nàng.

Đỗ Vũ mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn phía sau Hiền Viên Cô Vân, bởi vì nàng giờ phút này mới nhìn đến Nhượng Khả Phi. Nhượng Khả Phi mặt không chút thay đổi lẳng lặng đứng ở cạnh cửa, cho nên chính nàng vẫn không có phát hiện ra nàng ta.

Đây là muốn làm cái gì? Đỗ Vũ hoảng sợ nhìn Hiền Viên Cô Vân cầm lấy roi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thưởng cho

Ads “Ừm, chơi cái gì tốt trước đây?” Hiền Viên Cô Vân tâm trạng khổ sở trầm tư, khó xử nhìn ngọn nến cùng trà nóng trên bàn.

“Ô ~ ~ ô ~” Đỗ Vũ nói không nên lời, chỉ có ánh mắt hoảng sợ nhìn Hiền Viên Cô Vân, đáy mắt thật sâu cầu xin. Không, Vương gia muốn làm cái gì? Đỗ Vũ bản năng cảm giác được nguy hiểm, muốn đứng dậy chạy trốn tránh xa nguy hiểm này, vừa đứng dậy, lại bị Hiền Viên Cô Vân nhắc chân một cước đá ngã xuống đất.

“Thực ghê tởm a.” Hiền Viên Cô Vân cười sáng lạn nói, “Người thích trà nóng như vậy, bốn vương cố ý gọi người chuẩn bị tốt cho người là bình trà nóng nhất.” Hiền Viên Cô Vân đề cập qua trà nóng trên bàn, đem nhấm ngay miệng Đỗ Vũ. Đỗ Vũ hoảng sợ liều mạng vận vẹo thân mình muốn chạy trốn. Thì ra, Vương gia sớm nhìn ra hôm nay ở đại đường nàng dâng trà là cố ý đem nước trà đổ lên người mình giáng họa cho nữ nhân kia. Quay đầu, muốn nhìn một chút biểu tình của Nhượng Khả Phi, lại phát hiện Nhượng Khả Phi vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn bên này.

Hiền Viên Cô Vân mỉm cười giống như đứa nhỏ thuần khiết, chậm rãi cầm trà nóng trong tay đổ lên trên người Đỗ Vũ. Nước trà nóng bóng rơi vào người Đỗ Vũ, hòa lạt đau tập trung quanh chỗ trà nóng, đổ xuống da. Đỗ Vũ hoảng sợ nhìn nụ cười thuần khiết của Hiền Viên Cô Vân, mặt tuấn mỹ kia vẫn điềm tĩnh, giống như chuyện đang làm là che trở cho nàng.

Đỗ Vũ chỉ có thể kêu rên, liều mạng vận vẹo thân mình giãy dụa. Sợ hãi tràn ngập lòng của nàng. Nàng là Hoàng Thượng chi hôn a! Hần làm sao có thể như vậy đối đãi với nàng! Làm sao có thể trước mặt nữ nhân kia đối với nàng như thế! Đúng rồi! Nhất định là tiện nữ kia cho Vương gia chủ ý. Tiện nhân này! Trong lòng nàng trào ra vô số ý niệm ác độc muốn tính sổ với tiện nhân kia thế nào, lại lập tức bị cơn đau nhức trên người đánh gãy suy nghĩ.

Ngẩng đầu nhìn, đồng tử đột nhiên nở lớn! Trong tay Vương gia là roi! Đang vô tình hướng vào nàng! Không! Đỗ Vũ rất muốn thét chói tai, muốn chạy trốn, nhưng là không thể kêu ra tiếng, không trốn.”Ba” roi răn chắc vút trên người Đỗ Vũ, một vết máu lập tức liền tuôn ra.

Nhượng Khả Phi đứng ở cạnh cửa, nhẹ nhàng thở dài, tiểu hài tử này, tựa hồ rất thích cái trò chơi nàng dạy. Nhưng là nữ tử này dù sao cũng là Hoàng Thượng chi hôn, nếu cái này rơi vào tai Hoàng Thượng là ko tốt. Chậm rãi tiêu sái tiến lên, kéo cánh tay Hiền Viên Cô Vân lại, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, bấy nhiêu thôi.”

Hiên Viên Cô Vân nhìn trên mấy cái vết máu mới trên người Đỗ Vũ, khinh thường hừ một tiếng, đem roi vắt xuống. Đột nhiên nhếch môi nở nụ cười, ngồi xổm xuống dùng sức nắm cầm Đỗ Vũ, nhẹ nhàng nói: “Ngươi phải làm cho Bốn vương đam mê, bốn vương sẽ nhận ngươi. Cái Bốn vương thích chính là cái ngươi vừa cảm nhận.” Không nhìn hoảng sợ trong mắt Đỗ Vũ cùng không thể tin, Hiên Viên Cô Vân hồ hững xoay người, kéo Nhược Khả Phi rời khỏi tân phòng. Để lại Đỗ Vũ lòng tràn đầy sợ hãi, run rẩy.

Hắn không phải người! Hắn không phải người! Đỗ Vũ trong lòng không ngừng hò hét. Hắn hoàn toàn không phải là người! Là từ địa ngục ác linh mà đến! Nàng nên làm thế nào cho phải? Chưa từng nghe nói qua Cửu Vương gia có loại đam mê này. Quất nữ nhân! Như thế thật khủng bố, ngược đãi. Hắn rõ ràng vẫn là đứa nhỏ chưa trưởng thành, làm sao có thể nghĩ thủ đoạn độc ác. Trên người nóng rực đau lại từng đợt truyền đến. Đáng chết, chính nàng không nên mặc ít như vậy.

Hối hận! Thật sự hối hận. Không nên cầu Mẫu Thân đi cầu Hoàng Hậu nói việc hôn nhân này.

Nhưng đã quá muộn. Ngày mai, về sau, nàng sẽ sống thế nào ở chỗ này?

“Nhanh như vậy không để cho ta chơi đã.” Hiên Viên Cô Vân tựa hồ có chút không hài lòng.

“Đồ ngốc, nàng dù sao cũng là thứ mà phụ vương ngươi đưa tới. Về sau, chỉ cần là phụ vương ngươi đưa tới cái gì, ngươi đều phải hảo hảo yêu quý.” Nhược Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân bất nhẫn ôn nhu nói. Nhưng không có nói Đỗ Vũ là người, đúng vậy, nàng chỉ nói là “thứ”. Đường kim hoàng thượng dùng “thứ này đó” để thử chính con mình mà thôi.

“Dạ, nghe lời nàng.” Hiên Viên Cô Vân ghé sát vào Nhược Khả Phi vô lại nói, “Ta ngoan như vậy, tiểu Phi nhi có phải hay không nên thưởng cho ta cái gì đây?” (Tiểu Túc: thật ko thể tin anh ấy là 1 ác ma!!) (đọc truyện này em có 1 ước ao, 1 khát khao: ” ước gì mình được như cô ấy”)

“Kìa, đi theo ta.” Nhược Khả Phi mỉm cười, kéo tay Hiên Viên Cô Vân.

Một lát sau, trong bồn tắm, hơi nước lượn lờ, hết thấy đều là mờ ảo tuyệt đẹp.

“Dùng sức một chút, a, thật thoải mái.” Hiên Viên Cô Vân kêu lớn tiếng.

“Kêu nhẹ chút. Thật là.” Nhược Khả Phi bàn tay thêm độ mạnh yếu khác nhau.

“Nhưng tiểu Phi nhi của ta, nàng như thế nào làm cho ta thật là thoải mái.” Hiên Viên Cô Vân thoải mái nheo mắt.

Nhược Khả Phi bắt đầu đi lắc đầu, phải không chỉ là mát xa thôi mà, tiểu tử này kêu như vậy thái quá. Bên ngoài người khác còn tưởng rằng chính nàng cùng hắn ở bên trong làm cái gì đó.

“Ngày mai đi trấn an tiểu thiếp kia của ngươi một chút.” Nhược Khả Phi mắt thâm thúy nhường lên. Chỉ sợ chuyện buổi tối hôm nay đã muốn có người truyền ra ngoài.

“Được rồi, được rồi, đã biết.” Hiên Viên Cô Vân thoải mái ứng đáp. Trong lòng lại có tính toán khác. Trấn an nữ nhân kia? Ha ha...

“Đúng rồi, Vệ Lượng vẫn truy vấn ta tam kế kia là ai viết.” Hiên Viên Cô Vân đột nhớ tới chuyện này.

“Ngà?” Nhược Khả Phi thản nhiên nở nụ cười, “Ta đây đi chỉ cho hắn.

“Không cho phép!” Hiên Viên Cô Vân bị đâm phải đuôi nhảy dựng lên, thiếu chút nữa bật dậy, xoay người trừng mắt nhìn Nhược Khả Phi minh xác thái độ của nàng.

“Ta nữ phần nam trang được rồi?” Nhược Khả Phi tức giận nói. Đây là ăn dấm chua sao?.

“Cũng không được.” Hiên Viên Cô Vân thái độ kiên quyết.

“Kìa, cách bình phong được rồi chứ?” Nhược Khả Phi bàn tay thêm lực đạo, mát xa Hiên Viên Cô Vân thoải mái kêu ngao ngao.

“Được rồi, được rồi.” Hiên Viên Cô Vân thỏa hiệp.

————— đang nhìn đến dùng sức một chút kia hiểu sai toàn diện đi, ha ha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: hôn ta, hôn ta

Ads Hôm sau, Hiền Viên Cô Vân nghe lời Nhượng Khả Phi nói, đến trấn an Đỗ Vũ.

Mà Nhượng Khả Phi cách bình phong gấp Vệ Lượng. Cách bình phong, nên ko cần cải trang nam chỉ đề thấp thanh âm, làm cho Vệ Lượng nghĩ lầm sau bình phong là nam tử. Là phụ tá của Cửu Vương gia trong quý phủ.

Không biết Hiền Viên Cô Vân là trấn an Đỗ Vũ như thế nào, tóm lại Đỗ Vũ nguyện ý lập tức vì Hiền Viên Cô Vân mà chết tâm. Thật sự là tình chân ý thiết.

Cũng không biết Nhượng Khả Phi đối Vệ Lượng nói cái gì, tóm lại, Vệ Lượng đi thời điểm là đồng đặc, tư thế kia là hận ko thể lập tức ra trận giết địch báo ân triều đình.

Sự việc xong xuôi, hai người ở đại đường.

“Chúng ta đi Mai Viện ở một lần được ko?” Hiền Viên Cô Vân vuốt tóc đen của Nhượng Khả Phi, yêu thương nói.

Nhượng Khả Phi hiểu được Hiền Viên Cô Vân là sợ tiểu thiếp kia làm chướng mắt nàng, không khỏi buồn cười. Mình là người không đủ tự tin như thế sao?

“Được.” Nhượng Khả Phi nhìn bộ dáng hi vọng của Hiền Viên Cô Vân, gật gật đầu.

“Tốt lắm, ta gọi quản gia lập tức chuẩn bị, bên kia còn có ôn tuyền (suối nước nóng), chúng ta có thể đi bơi.” Hiền Viên Cô Vân si mê nhìn Nhượng Khả Phi trước mắt. Nhượng Khả Phi trên mặt thản nhiên cười đều làm cho hắn mê say.

Hai người ra cửa, ngồi lên xe ngựa. Ra khỏi thành, đường tựa hồ bắt đầu có rung xóc.

Thật sự là rất không thoải mái, Nhượng Khả Phi cau mày. Đột nhiên cảm giác ở thắt lưng của nàng có sự đụng chạm, cúi đầu, nhìn thấy tay của Hiền Viên Cô Vân đang để ở đó. Hiền Viên Cô Vân một tay ôm nàng, chậm rãi tựa đầu tựa vào bụng Nhượng Khả Phi. Vốn đường xóc nảy, hiện tại lại bị đầu của ai đó dựa vào bụng, thật không thoải mái. Nhượng Khả Phi đẩy Hiền Viên Cô Vân ra, Hiền Viên Cô Vân bị đẩy ra, lại không nói gì, vẫn tiến lên. Nhượng Khả Phi lại đẩy, Hiền Viên Cô Vân lại dựa vào.

Như thế vài hiệp, Nhượng Khả Phi nhấc tay đầu hàng, thật sự ko có biện pháp gì được với tiểu tử này. Phải dựa vào đi, nhẹ tay vuốt ve đầu Hiền Viên Cô Vân, ôn nhu độ mạnh yếu vừa vặn.

Đột nhiên, Hiền Viên Cô Vân ngẩng đầu lên, ha ha cười rộ, ánh mắt sáng lạn nhìn Nhượng Khả Phi, cúi đầu nói: “Hôn ta...”

Nhượng Khả Phi bây giờ mới biết: tiểu tử này ko thể quá nuông chiều.

“Hôn ta, hôn ta...” Hiền Viên Cô Vân bám riết không tha, than thở, không chịu tựa đầu chôn xuống.

“Thật sự là tùy hứng.” Nhượng Khả Phi nhẹ giọng oán giận, nhưng lại đem môi áp lên môi hắn.

Hiền Viên Cô Vân thỏa mãn dán vào môi Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng vuốt phẳng, giống như con mèo nhỏ làm nũng. Nhượng Khả Phi nở nụ cười, vươn đầu lưỡi, không tự chủ được tiến lên dây dưa.

Hô hấp hỗn loạn dồn dập nổi lên.

Nhượng Khả Phi cảm giác thân thể của nàng khác thường, trong lòng có chút cười thầm chính mình. Biết làm sao đây? Xuyên qua đây, liền có nhu cầu như vậy?

“Ta muốn nàng, ta muốn nàng...” Hiền Viên Cô Vân cúi đầu âm thanh vang lên ở bên tai Khả Phi, như là lời vô nghĩa mông lung, nhưng lại mang theo 1 cỗ ma lực ko nói lên lời.

Nhượng Khả Phi cười bất đắc dĩ, biết làm sao đây?

Nàng hạ thân xuống, ngồi ở trên đùi Hiền Viên Cô Vân. Lúc này đây, tư thế của nàng là chủ động.

Kích tình chậm rãi, điểm nhiên, nhưng lại điên cuồng thiêu đốt, cho đến khi thiêu đốt hoàn toàn.

Thở dốc, tinh dịch nồng đậm tràn ngập trong xe ngựa.

Thật lâu sau, hai người hôn môi đối phương đã xong kích tình lần này.

Hiền Viên Cô Vân tựa vào trong lòng Nhượng Khả Phi nặng nề ngủ. Nhượng Khả Phi sờ sờ thắt lưng đau nhức của nàng, oán hận nhìn Hiền Viên Cô Vân đang ngủ say sưa. Đứa nhỏ này, luôn biết cơ thể nàng suy nhược mà vẫn cố làm mấy lần.

Nhìn khuôn mặt Hiền Viên Cô Vân khi ngủ rất điềm tĩnh, một thân thuần trắng, tóc đen phân tán ở trên đùi nàng. Nhược Khả Phi khóe miệng lộ ra ý cười. Tiểu hài tử này, vĩnh viễn mang lại cho nàng một cảm giác trong sáng, tốt đẹp.

Đến Mai Viên, Nhược Khả Phi mới biết được vì sao kêu Mai Viên. Toàn bộ sơn cốc đều là hoa mai, mà biệt viện cũng là ở tận cùng bên trong sơn cốc. Chung quanh đều là những cây mai cổ thụ, mặt sau ở biệt viện chính là một ôn tuyền.

Hương thơm tằm quanh phủ.

Nhược Khả Phi đi trong sơn cốc, dưới chân tuyết thật dày tiếng kéo kẹt kéo kẹt vang lên. Bên cạnh Tiểu Vũ vốn là nên đỡ lấy Nhược Khả Phi, lại chính nàng vừa trượt chân, mắt thấy sắp bị ngã xuống. Nhược Khả Phi đưa tay đỡ lấy nàng, nhưng Khả Phi lại bị mất đà. Ngay sau đó, rơi vào cái ôm ấm áp, ngẩng đầu liền nhìn thấy con người trong treo của Hiền Viên Cô Vân. . .

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lại có thánh chỉ

Ads “Ta ôm nàng đi.” Hiền Viên Cô Vân cười thuần khiết, ôm Nhược Khả Phi vững vàng tiêu sái bước trên tuyết.

Nhược Khả Phi thế này mới nhớ tới, đúng rồi, trong hoàng thất hoàng tử sao lại không luyện võ? Đột nhiên nhớ tới lần trước ở vương phủ, Hiền Viên Cô Vân đem bóp nát chén trà bắn về phía Vân gì đó, chắc là dùng nội lực.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng tựa vào trong ngực Hiền Viên Cô Vân, không tiếng động nở nụ cười. Đứa nhỏ này, tựa hồ là cho tâm nàng trở nên ấm áp. Vốn dĩ lúc trước tâm đã chết nhưng giờ nó lại chậm rãi sống lại.

Thời khắc này Hiền Viên Cô Vân ôn nhu thật cẩn thận ôm Nhược Khả Phi vững vàng tiêu sái trên tuyết, muốn vĩnh viễn ko dừng lại. Mặc kệ về sau hấn trưởng thành làm một đế vương lợi hại cỡ nào, còn ở trong ản tượng của Khả phi hấn vĩnh viễn ôn nhu như thế.

Tiểu Vũ ánh mắt sương mù, nhìn phía trước Vương gia ôm chủ tử của nàng từng bước một đi về phía trước. Khoảnh khắc đó như trong trời đất chỉ có hai người bọn họ tiêu sái bước trên tuyết vĩnh viễn như vậy.

Ở Mai Viên rất vui vẻ, ngày hai người thưởng mai, mát-xoa, bơi trong ôn tuyền. Mỗi khi xoa bóp cho Cô Vân, Nhược Khả Phi luôn làm Hiền Viên Cô Vân “giết gà bay chó sủa”, không lưu tình chút nào.

Như vậy ngày ngày cùng hấn sống vui vẻ, nhưng Nhược Khả Phi hiểu được, khả năng này ko thể tiếp tục được lâu. Bọn họ nguyện ý, bọn họ không hề muốn làm người của hoàng thất. Bọn họ muốn trải qua một cuộc sống an nhàn tiêu dao tự tại, điều này nàng so với ai khác đều rõ ràng. Còn có thân thể phải được rèn luyện, nàng đương nhiên biết rõ chuyện này hơn ai hết.

Cho nên, quần quít lấy Hiền Viên Cô Vân bắt hấn dạy nàng cách bắn cung cơ bản, yêu cầu Diêm Diêm dạy nàng phương pháp nhu hòa nội lực. Đương nhiên, điều kiện là về Hứa Thành đều phải thường xuyên cho hấn ăn điểm tâm.

Ngày vui vẻ lại luôn ngắn ngủi. Lại có thánh chỉ, lúc này đây thánh chỉ lại thực quái dị, không có gì lý do, triệu Hiền Viên Cô Vân hồi kinh!

Đương nhiên, Hiền Viên Cô Vân nhất định sẽ đem Nhược Khả Phi mang theo bên cạnh. Trở lại vương phủ Hứa Thành, Đỗ Vũ thậm chí không có nhìn thấy Hiền Viên Cô Vân, Hiền Viên Cô Vân liền mang theo Nhược Khả Phi lên đường hồi kinh.

Trong xe ngựa, Nhược Khả Phi cuộn mình thành hình tròn, nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Chán ghét mùa đông này! Nhược Khả Phi nguyện rửa thời tiết chết tiệt này.

Hiền Viên Cô Vân lại lấy một cái áo choàng, choàng lên người Nhược Khả Phi.

Thật không nghĩ tới, nàng tựa hồ có chút không yên lòng với đứa nhỏ này. Lần này hoàng đế kia đem đứa nhỏ này kêu trở về là làm cái gì đây?

“Đúng rồi, Hoàng Thượng là chỉ triệu người trở về, Hoàng tẩu ở các đất phong đều được triệu trở về?” Nhược Khả Phi nhướn mày, nếu nàng nhớ không lầm, Thái Tử còn chưa chọn được ai, chẳng lẽ lão kia đã có ý định chọn người kế vị?

“Đúng hoàng tử có đất phong đều bị triệu hồi.” Hiền Viên Cô Vân dứt lời, đột sắc mặt trầm xuống. Bởi vì hấn nhớ tới đến nam nhân kia cũng sẽ trở về. Nam nhân kia, chỉ cần là “hấn” thích liền nghĩ biện pháp cướp đi hoặc phá hư. Phi nhi, tiểu Phi nhi của hấn. Thật mạnh mẽ, Hiền Viên Cô Vân ôm chặt Nhược Khả Phi. Chính hấn tuyệt đối sẽ không để cho “hấn” (“hấn” ở đây ý chỉ Hiền Viên Cô Phong đó các t) cướp đi tiểu Phi nhi. (hơi khó hiểu nhĩ mọi người thông cảm)

Nhược Khả Phi cảm giác được Hiền Viên Cô Vân đột nhiên bất an, trong lòng giật mình hiểu được. Đứa nhỏ này, tựa hồ nhớ tới nam nhân kia, Thất Vương Gia có sở thích quái dị kia. Hay là nam nhân kia vẫn thường là ác mộng đứa nhỏ này? Nhẹ nhàng vỗ lưng Hiền Viên Cô Vân, trấn an hắn.

Hiền Viên Cô Vân cũng không thèm nhắc lại, chỉ tựa đầu thật sâu chôn ở trước ngực Nhược Khả Phi.

Bây giờ đường nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Hai người trở lại vương phủ ở kinh thành, Nhược Khả Phi đã mệt mỏi không ko thốt nên lời.

Hiền Viên Cô Vân sẵn sàng đem Nhược Khả Phi ôm vào phòng, phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm.

Hắn muốn đích thân giúp Nhược Khả Phi tắm rửa!

Hỗn loạn Nhược Khả Phi cảm giác chính nàng bị Hiền Viên Cô Vân chậm rãi cởi quần áo, mở mắt ra, chống lại ánh mắt của Hiền Viên Cô Vân đang cẩn thận giúp Nhược Khả Phi lau rửa thân mình.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, đó là một Vương gia sao? Thật sự không thể dùng lễ thường để hình dung hắn. Nếu nói tùy hứng quật cường, chỉ sợ đứa nhỏ này ko ai có thể sánh bằng.

Giúp Nhược Khả Phi lau thân mình xong, Hiền Viên Cô Vân đem Nhược Khả Phi ôm trở về trên giường. Lúc này kinh thành đã là cuối mùa xuân hạ, Hiền Viên Cô Vân ôm Nhược Khả Phi, hai người lắng lặng ngủ.

Trong kinh thành, nhìn không thấy mạch nước ngầm dần cuộn cuộn mãnh liệt... (ý nói là cuộc tranh đấu ngầm sắp xảy ra.)

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thỉnh Vương gia tự trọng

Ads Quả nhiên, Thất vương gia cũng nhận được thánh chỉ về tới kinh thành.

Nhược Khả Phi đã biết hoàng thất rất quái dị. Đại hoàng tử được lập là Thái tử, lại chết rất ly kỳ. Tiếp theo lại án kết lập Nhị hoàng tử là Thái tử, cũng chết ly kỳ. Đồng dạng, Tam hoàng tử cũng như thế. Hoàng Thượng vẫn không truy cứu nguyên do. Hiện tại lại đem Hoàng tử ở các đất phong triệu hồi về. Đây là ý gì?

Nhược Khả Phi trăm ngàn vẫn đề không thể giải thích được. Hiện tại các hoàng tử còn lại rất kỳ quái. Tứ hoàng tử là một vị ái phi Hoàng Thượng vô cùng sủng ái sinh ra, sinh hạ không lâu thì chết non. Nhưng Hoàng Thượng sợ ái phi đau lòng, bảo lưu danh phận cho đứa nhỏ chết non——Tứ hoàng tử. Kế tiếp là Ngũ hoàng tử, Thất hoàng tử, Cửu hoàng tử. Lục công chúa và Bát công chúa sớm gả xa quốc trở thành công cụ hòa thân.

Cũng đã nói, chọn Thái tử chính là một trong ba vị hoàng tử sao?

Nhược Khả Phi trầm tư.

Nghe nói Ngũ hoàng tử trời sinh tính đăm bạc, đối việc danh lợi không cầu. Bình thường thú vui lớn nhất là ngắm hoa dưới trăng cùng người đối thơ, phẩm rượu. Mà Thất hoàng tử, nàng đã tiếp xúc qua. Khuôn mặt ôn hòa, nhưng tính cách lại bạo ngược, còn có cặp mắt kia ôn nhu, nhưng đáy mắt cũng là con sói âm ngoan. Chỉ là vị Ngũ hoàng tử này đúng như thế nhân nói trời sinh tính đăm bạc sao?

Còn có lần trước ám sát người của nàng, đoán chắc cũng là người trong cung kia, chỉ là không biết hay không đoán, Hiền Viên Cô Phong hẳn là sẽ không phải người ám sát nàng. Chỉ là ánh mắt kia của hắn nhìn nàng giống như con mèo chưa bao giờ thay đổi.

Ngày này, Hoàng Hậu đem chúng hoàng tử triệu vào cung. Nhược Khả Phi tự nhiên là nhân nhả ở trong phủ thường hoa tán bộ. Vẫn là thời tiết kinh thành sáng khoải, mặc dù sắp tiến vào mùa hè lại tuyệt không nóng bức.

“Đệ muội thật sự là cao hứng a.” Một âm thanh ôn nhuận đột ngột ở phía sau Nhược Khả Phi vang lên, nghe được Khả Phi nhẩn mi lại. Âm thanh này không phải của ai khác, chỉ có là của tên biến thái Thất Vương Gia. Sao hắn lại ở đây? Không phải Hoàng Hậu kêu bọn họ tiến cung sao?

Nhược Khả Phi xoay người, lạnh lùng nhìn nam tử tuấn mỹ đột nhiên xuất hiện ở trong vườn.

“Thỉnh an Vương gia.” Nhược Khả Phi thần nhiên hành lễ. Tiểu Vũ bên cạnh đã không có thất thổ như lúc trước, cung kính hành lễ.

“Ha ha, xem thái độ đệ muội như vậy, tựa hồ không chào đón bản vương tới đây.” Hiền Viên Cô Phong cười như xuân phong ấm áp, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng.

“Vương gia nói đùa, thiếp thân là cái thân phận gì, sao dám không chào đón Vương gia.” Nhượng Khả Phi như trước lời nói ko mang hàm xúc. Nam nhân này biết đứa nhỏ kia không có ở nhà liền lập tức tới cửa, thật đúng là chọn đúng thời điểm.

“Ha ha.” Hiên Viên Cô Phong mỉm cười, chậm rãi đi tới. Nhượng Khả Phi nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng chán ghét càng phát sâu sắc. Chính nàng đối với nam nhân sở thích đam mê biến thái thật sự không có được một tia hảo cảm.

Đột nhiên, nam tử trước mắt tiến đến trước mặt của nàng, ở bên tai của nàng thấp căn: “Bổn vương rất nhớ ngươi, ngày đêm đều nhớ đến.”

Nhượng Khả Phi đi lui về phía sau hai bước, né tránh hắn, lạnh lùng nói: “Thỉnh Vương gia tự trọng.” Đây mắt thật sâu chán ghét không tránh được ánh mắt của Hiên Viên Cô Phong.

Ha ha, tiểu nữ nhân này tựa hồ thực chán ghét hắn. Không biết bị hắn- Người đáng ghét bắt buộc đặt ở dưới thân, nàng sẽ có dạng biểu tình gì đây.

Nhượng Khả Phi không phải không chú ý tới nam nhân trước mắt trong mắt toát ra mâu quang sôi, nét mặt trầm xuống. Nam nhân này, tựa hồ thật đúng là muốn làm chuyện cần. Đả kích đứa nhỏ kia là chuyện hắn ham thích như vậy sao?

Hiên Viên Cô Phong nở nụ cười, nữ tử trước mắt bất quá chỉ là một nữ tử nhu nhượng. Chậm rãi lại lần nữa tiến lên.

Lại thấy Nhượng Khả Phi khẽ chu môi, sâu kín thốt ra hai chữ: “Diêm Diễm.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trừng phạt

Ads Lại thấy Nhượng Khả Phi khẽ chu môi, sâu kín học ra hai chữ: “Diêm Diễm.”

Trong nháy mắt, Hiên Viên Cô Phong đột nhiên cảm thấy một cổ sát khí sắc bén bao phủ chính mình, làm cho hắn có chút hít thở không thông. Cổ lạnh như băng thoảng như từ vọng đang tới gần. Là loại người nào có thể làm cho chính hắn có cảm giác như vậy?

Nhượng Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Phong không thể nhúc nhích nhẹ nhàng nở nụ cười, ngữ khí sung sướng: “Vương gia, bị điểm trụ huyết đạo có thể chịu được ko?”

“Nàng đối với bổn Vương như vậy là bất kính, cần thận bổn Vương trừng phạt ngươi nga.” Hiên Viên Cô Phong khước miệng khôi lên nụ cười tà mị.

“Chắc, Vương gia vừa rồi dục đối với thiếp gây rối, thiếp cũng muốn trừng phạt Vương gia đây.” Nhượng Khả Phi chậm rãi tiêu sái gần Hiên Viên Cô Phong không thể nhúc nhích, khước miệng tràn đầy ý cười ôn nhu.

“Nga, nàng muốn trừng phạt bổn vương như thế nào đây?” Hiên Viên Cô Phong khước miệng hiện lên ý cười tàn khốc, thần sắc lại tràn đầy kiêu ngạo. Nữ tử trước mắt có thể làm gì hắn? Chính hắn thật là tò mò.

“Vương gia suy nghĩ cái gì vậy?” Nhượng Khả Phi vươn tay, đáp xuống ngực Hiên Viên Cô Phong, nhẹ nhàng ôn nhu đẩy quần áo trước ngực hắn ra, hầu hạ, rất nhanh liền lộ ra vòng ngực trắng kiết của Hiên Viên Cô Phong.

“Suy nghĩ ở trong mắt của nàng, cơ thể của ta rất có lực hấp dẫn?” Hiên Viên Cô Phong vẫn cười tà mị nhìn dấu hiệu bé trước mắt. Thật muốn đem nàng mang về phủ của hắn, chậm rãi tra tấn.

“Ha ha, Vương gia thật sự là đánh giá cao chính mình đấy. Thân thể của ngươi ở trong mắt ta không bằng nam nhân của ta đâu.” Nhượng Khả Phi độc miệng nói, thành công thấy được đây mắt Hiên Viên Cô Phong có một tia tức giận.

“Chưa thử qua làm sao có thể biết?” Hiên Viên Cô Phong ản nhẩn tức giận trong lòng. Cự nhiên đem hắn so sánh cùng tiểu tử kia, hơn nữa nói hắn không bằng tiểu tử kia! !

“Chắc chắc ~” Nhượng Khả Phi lắc lắc đầu, “Vương gia tựa hồ thẹn quá thành giận đây. Trừng phạt đều chưa bắt đầu.”

“Ha ha, nàng muốn trừng phạt bổn vương thế nào đây?” Hiên Viên Cô Phong hứng trí nhìn nữ tử trước mắt cười sáng lạn.

Nhượng Khả Phi không thềm nhấc lại, trong tay áo lấy ra đem chùy thủ khéo léo. Xem Hiên Viên Cô Phong sừng sốt, nữ nhân này cự nhiên mang theo chùy thủ tùy thân? Ngay sau đó trước ngực bị đau đón chấn động.

Nữ nhân trước mắt cư nhiên cảm chủy thủ ở trong ngực hần nhẹ nhàng về một vòng, máu chậm rãi chảy ra. Miệng vết thương không sâu, không phải rất đau, màu đỏ có chút chói mắt. Đây là máu của hần? Hiên Viên Cô Phong cúi đầu nhìn máu trước ngực mình, giật mình. Đây vẫn là lần đầu tiên hần nhìn thấy máu của chính mình!

“Vương gia, người nói ta một đao đâm vào đi, người có đau hay không đau đây?” Nhược Khả Phi miệng nở nụ cười. Tiểu Vũ ở một bên vẫn không nói gì, ánh mắt lộ ra sợ hãi. Chủ tử điên rồi sao? muốn ám sát Thất vương gia, đây là tử tội a! Người trong phủ đi đâu rồi? Bình thường trong viện có rất nhiều người qua lại, vì sao hiện tại lại không có ai, muốn tiến lên ngăn cản chủ tử nhà mình, lại phát hiện chính nàng cũng đột nhiên không động đây, là bảo tiêu bên người chủ tử làm sao?

“Ừm, có lẽ sẽ có nhiều điểm đau.” Hiên Viên Cô Phong trong mắt bắn ra nguy hiểm, nữ nhân này, thật can đảm! Cư nhiên dám đối với hần ko hề sợ hãi. Sắc mặt bình thường tựa như nàng đang bỏ đùa hần (*Tiểu tặc: haha, sak vì so sánh của anh này*). Đáng chết, chính hần như thế nào trong lúc này nhớ tới bỏ đùa hần để hình dung.

“Cũng không biết trái tim của Vương gia có màu gì?” Nhược Khả Phi trên tay chủy thủ chậm rãi di động tới, chuyển hướng nơi mẫn cảm của hần. Tiền sinh (lúc trước), nàng rất hiểu biết mẫn cảm của nam nhân mang.

“Moi ra, nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao.” Hiên Viên Cô Phong trong mắt nóng cháy, nữ nhân này rất hợp khẩu vị của hần. Là người điên, giống như hần cùng là điên. Muốn nàng, muốn đem nàng buộc bên người. Dục vọng này càng ngày càng mãnh liệt.

“Moi ra không thể được, ta đây phỏng chừng còn có thể chôn cùng với người.” Nhược Khả Phi nói sợ hãi, nhưng trong giọng nói hoàn toàn không giống một chút nào. Trong mắt lại không có một tia ý sợ hãi.

Trên tay động tác không có ngừng, chuyển hướng Hiên Viên Cô Phong mẫn cảm mang hoa. Trên mặt lại cười vô tội, cười thuần khiết. Khoái cảm kia nhẹ nhẹ tập trung xuống Hiên Viên Cô Phong. Hiên Viên Cô Phong không rõ chính mình là làm sao vậy, bị chủy thủ họa xuất huyết lại rất hưng phấn.

Đột nhiên, Nhược Khả Phi mạnh mẽ cảm trong tay chủy thủ cao giọng lên, thứ hướng về phía trong ngực Hiên Viên Cô Phong.

Hiên Viên Cô Phong giật mình.

Chủy thủ rất nhanh đâm xuống dưới, lại ở trước ngực Hiên Viên Cô Phong liền ngừng lại.

“Ha ha, Vương gia thật sự là rất cam đảm đấy, ánh mắt cư nhiên đều không một tia sợ.” Nhược Khả Phi cười tươi như hoa, đem chủy thủ có huyết của Hiên Viên Cô Phong xuống quần áo xoa xoa, thu hồi bỏ vào người.

“Như thế có phải động tâm đối với bốn vương hay không?” Hiên Viên Cô Phong lãnh mị cười lại lần nữa tiến lên.

”Trình độ còn chưa đủ làm cho thiếp thân động tâm. Vương gia phải không ngừng cố gắng đi.” Nhược Khả Phi che miệng lại, cười ngại ngùng. Nam nhân trước mắt chỉ sợ đã dục hóa quần thân, “Thiếp thân cáo lui trước.” Nhược Khả Phi khôi phục sắc mặt bình thường, khách khí sau khi nói xong xoay người rời đi.

Đội Nhược Khả Phi đi không thấy bóng người, thân thể Hiên Viên Cô Phong buông lỏng, có thể nhúc nhích.

Nâng tay sửa sang lại quần áo trước ngực, Hiên Viên Cô Phong không tiếng động nở nụ cười, trong mắt nóng cháy lại càng đậm liệt. Nữ nhân này, chính hần muốn, rất muốn.

Càng nóng cháy hơn là hạ thân của hần.

Hiên Viên Cô Phong cười bất đắc dĩ, nữ nhân này cư nhiên khoi mào dục hóa của hần. Hiện tại vẫn là nhanh hồi phủ tìm nữ nhân đem hòa tiết hạ xuống. Về phần, còn người nào đó ở một nơi bí mật điểm trụ huyết đạo của hần... còn nhiều thời gian... sẽ chậm rãi mà đùa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Có phải lo lắng cho ta hay không?

Ads Xoay người, Hiên Viên Cô Phong rời khỏi vương phủ.

Nhược Khả Phi cũng xoay người chuẩn bị đi vào. Cửa, Diêm Diễm lặng lẽ đứng ở nơi đó.

“Bốn loại điểm tâm” Nhược Khả Phi vào cửa bỏ lại câu.

“Lại thêm một loại.” Phía sau khinh phiêu phiêu truyền đến âm thanh của Diêm Diễm, Nhựt Khả Phi một cái lão đảo, thiếu chút nữa không ngã sấp xuống. Tiểu Vũ chạy nhanh đỡ Nhựt Khả Phi. Khả Phi trong lòng có điểm không nói gì, phong phạm cao thủ ở đâu? Cao thủ trước mắt cư nhiên cùng nàng cò kè mặc cả! Vật phẩm trả giá cư nhiên là điểm tâm!

“Hảo.” Nhựt Khả Phi khóe môi run rẩy, nhưng cái này không phải trao đổi, mà là đổi hán vừa rồi tưởng thưởng.

Trong lòng không khỏi có chút cười trộm, nam nhân kia hiện tại phỏng chừng tới lúc gấp rút phát hỏa tiết.

“Tiểu Vũ.” Tựa vào ghế, Nhựt Khả Phi gọi, nhìn nho trên tay Tiểu Vũ, miễn cưỡng hỏi, “Ngươi hầu hạ Thất vương gia lâu như vậy, ngươi cho rằng hán là dạng người gì?”

Tiểu Vũ trầm mặc hội, thế này mới chậm rãi nói: “Hán không có tâm, là người điên. Thích mỹ nhân chân bó. Không ngừng tìm kiếm chân bó mới xinh đẹp. Tìm được đẹp hơn sẽ lập tức xử tử, sau đó đem chân chặt bỏ dùng thủy ngân cùng khối băng trấn trụ, gửi ở trong mật thất.” Tuy rằng đã khi cách mấy ngày nay, nói lên điều đó, Tiểu Vũ vẫn như cũ run run.

“Ngà? Nói như vậy hán vẫn không có tìm được nữ tử chân đẹp hơn so với chân của ngươi?” Nhựt Khả Phi sững sờ, không thể tưởng được này Thất Vương Gia là người biến thái như thế. Bất quá, ngẫm lại, rất nhiều kẻ có tiền sẽ có thứ ham mê rất biến thái. Nhớ rõ trước kia chính nàng vô tình gặp được một vị bà con xa thân thích. Người kia ham mê biến thái đó là tìm tiểu nữ sinh phát dục cùng tiểu nam sinh giao hoan, chính mình ở bên cạnh thưởng thức. Mà tiểu nữ sinh nếu là mang thai liền sai người dưỡng. Sinh hạ đến tiểu trẻ con là sẽ xử lý như thế nào chính nàng không được biết. Vốn chuyện không liên quan mình, nàng cũng sẽ không quan tâm, đáng tiếc lần đó hán bắt sai nhầm người. Bất nhầm là một vị cháu gái, bạn của Nhựt Khả Phi. Bất đắc dĩ, chính nàng đành phải động thủ phế đi hán. Thuận tiện cứu ra mấy chục tiểu hài tử cư nhiên còn có tiểu nữ sinh mang thai chiếm hơn một nửa. Thật sự là ham mê ghê tởm, dị dạng, biến thái.

“Đạ. Cho nên, chủ tử phải cẩn thận chút. Trước kia ánh mắt của Thất Vương Gia nhìn người rất kì lạ.” Tiểu Vũ cắn môi, cuối cùng đem lời nói trong lòng nói ra.

“Ha ha, ta đã biết.” Nhựt Khả Phi thân nhiên nói. Bộ dáng không chút để ý kia, làm cho Tiểu Vũ giật giật môi, tựa hồ còn muốn nói cái gì.

Nhựt Khả Phi cười nói: “Ngươi là sợ người nọ sẽ lại đột nhiên xuất hiện đối với ta bất lợi?”

Tiểu Vũ gật đầu.

“Không cần lo lắng.” Nhựt Khả Phi đem quay đầu đi, lấy tay chống đỡ nhẹ nhàng cười, “Người kia, sẽ ko để ta bị tổn thương.”

Tiểu Vũ ngậy đại, bị tự tin trên mặt Nhựt Khả Phi trong nháy mắt cường đại chấn trụ. Đây là nhận thức nhỏ nhỏ của chủ tử nàng sao? Như thế nào trong cái nháy mắt này, trên người nàng cảm giác được khí tức của bá vương, ngạo khí sinh ra chỉ trong các chớp mắt. Áo giáp sao, hoàn toàn ko thấy vậy.

“Ừm? Ngươi đã trở lại?” Nhựt Khả Phi đột nhiên nhìn tới cửa một thân ảnh quen thuộc lẳng lẳng đứng. Đứa nhỏ này nhanh như vậy liền trở về gấp, nghe được ” gió gì đó” nên đến sao?

“Ừm, ta đã trở về.” Hiên Viên Cô Vân khẩu khí không có gọn sóng, hướng Tiểu Vũ nói, “Ngươi đi xuống trước.”

Tiểu Vũ khần trương nhìn Nhựt Khả Phi, nghe nói rời khỏi phòng. Hiên Viên Cô Vân phản thủ đóng cửa lại, chậm rãi hướng tới Nhựt Khả Phi.

“Ta rất nhớ ngươi đấy, đang suy nghĩ về ngươi, ngươi đã trở lại.” Nhựt Khả Phi cười, vô tâm không phé nói xong.

“Thật sự sao? Thật sự sao?” Hiên Viên Cô Vân trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn mà thỏa mãn.

“Đương nhiên là thật a.” Nhựt Khả Phi đứng lên, ôm cổ Hiên Viên Cô Vân, nhẹ nhàng cắn vành tai của Hiên Viên Cô Vân, khiến cho Hán cả người một trận run rẩy.

“Ta cũng nhớ nàng, vừa ra khỏi cửa, ta đã nhớ nàng. Đi đường đều suy nghĩ về nàng, phụ hoàng cùng ta nói chuyện ta đều chỉ nghĩ đến nàng.” Hiên Viên Cô Vân dòn dập nói, cúi đầu nhiệt liệt hôn lên môi Nhựt Khả Phi. Hôn đến khi Nhựt Khả Phi ko thể thở nổi mới buông ra. Ở trong cung, “Người kia” không có tới, Hán có một trận hoảng hốt mà không biết lí do, trực giác nói cho Hán “Nam nhân kia” nhất định tìm đến nữ nhân của hán. Quả nhiên, vừa ra khỏi cung ám vệ liền lập tức nói cho hán. May mắn, có cận vệ của nàng bảo hộ nàng. Thực sự, nội tâm của hán rất sợ.

“Tiểu tử ngốc, có phải lo lắng cho ta hay không? Cho nên nhanh như vậy đã trở lại?” Nhựt Khả Phi hôn nhẹ lên mũi Hiên Viên Cô Vân, cười yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vĩnh viễn bên nhau!

Ads “Lo lắng, thực lo lắng, sợ nàng cùng người ta chạy.” Hiên Viên Cô Vân gắt gao ôm Nhượng Khả Phi.

“Đưa ngực, ta nói rồi người không buông ta ra, ta sẽ không rời người đi.” Nhượng Khả Phi cười lạnh nhạt.

“Ta sẽ vẫn cầm tay nàng, nàng đừng hòng mong chạy trốn, Vĩnh viễn bên nhau!” Hiên Viên Cô Vân nhanh chóng nhắm mắt lại, ôm Nhượng Khả Phi, cảm thụ được tồn tại của nàng.

“Tốt.” Nhượng Khả Phi tùy ý trả lời, “Nhưng hiện tại ta đói bụng.”

“Lại ăn? Như thế nào có thể ăn như vậy?” Hiên Viên Cô Vân kỳ quái hỏi.

“Bởi vì ta còn đang giai đoạn phát dục à.” Nhượng Khả Phi mân miệng nở nụ cười.

“Giai đoạn Phát dục?” Hiên Viên Cô Vân vẻ mặt nghi hoặc, mở to hai mắt khó hiểu nhìn nàng.

Nhượng Khả Phi lẳng lặng nhìn người trước mắt, này đứa nhỏ mặc kệ về sau sẽ là đế vương vĩ đại chói mắt cỡ nào, ở trước mặt nàng vĩnh viễn chỉ là một đứa nhỏ không hiểu biết. Vĩnh viễn chỉ thuộc loại thơ ngây.

Hai người nắm tay ra cửa, Diễm Diễm như trước lẳng lặng đứng ở kia.

Hiên Viên Cô Vân quay đầu nhìn Diễm Diễm, nhếch môi nở nụ cười, hẳn chưa từng cảm thấy bảo tiêu này rất thuận mắt giống như bây giờ.

“Phi nhi, muốn ăn cái gì? Chúng ta đi Duyên Khánh Lâu ăn đi.” Hiên Viên Cô Vân lôi kéo Nhượng Khả Phi hướng cửa vương phủ đi đến. Tiểu Vũ cúi đầu theo sát ở phía sau. Diễm Diễm ôm kiếm yên lặng đi theo.

Từ lâu ghé lô lý, bố trí thanh lịch. bàn gỗ sạch sẽ, bình phong tinh xảo, mùi thơm của hoa lan. Hai người nhập tọa, ánh mắt của Hiên Viên Cô Vân vốn không rời Nhượng Khả Phi. Đợi đến khi thức ăn đem lên đầy cả bàn, Hiên Viên Cô Vân không ngừng gấp những món ưa thích cho Nhượng Khả Phi, chính hắn cũng không ăn, chính là lấy khuỷu tay chống cằm, cười nhìn Phi nhi ăn.

Nhượng Khả Phi chậm rãi ăn, trong hoàn cảnh nàng dùng com, động tác thập phần tao nhã.

“Nhìn ta làm cái gì? Vì sao không ăn?” Nhượng Khả Phi cũng mỉm cười nhìn Hiên Viên Cô Vân.

“Nhìn nàng đủ no rồi.” Hiên Viên Cô Vân hắc hắc cười cười.

Nhượng Khả Phi bất đắc dĩ cười lắc đầu, đứa nhỏ này hiện tại liền hiểu được nói những lời này. Xem ra thật đúng là chính nàng khéo dạy dỗ mà.

“Uy ta ~~~” Hiên Viên Cô Vân giống đứa nhỏ làm nũng, để sát vào Nhượng Khả Phi. Nhượng Khả Phi không để ý tới, chỉ đưa tay lấy chiếc đũa thượng gấp thức ăn đưa vào miệng mình.

“Ta muốn ăn.” Hiên Viên Cô Vân thấy Nhượng Khả Phi không để ý tới hắn, nổi lên tính ương ngạnh, cầm tay Nhượng Khả Phi, liền hướng miệng mình đưa thức ăn. Một ngụm cắn chiếc đũa của Nhượng Khả Phi, đem thức ăn nuốt xuống.

“Lần này Hoàng Thượng gọi các người tiến cung làm cái gì?” Nhượng Khả Phi thân nhiên hỏi.

“Ngày mai săn bắn.” Hiên Viên Cô Vân miệng ăn thức ăn không thèm để ý nói, tay chỉ chỉ vào thức ăn trên bàn, ý bảo Nhượng Khả Phi lại gấp đến đứt cho hắn.

“Săn bắn?” Nhượng Khả Phi không nhìn động tác của Hiên Viên Cô Vân, nàng tiếp tục ăn, hơi cau đôi mày thanh tú lại. Là khảo hạch bọn họ sao? Cứ như vậy sắc phong Thái Tử? Nhìn Hiên Viên Cô Vân trước mặt, Nhượng Khả Phi trong lòng khe khẽ thở dài, đối với đứa nhỏ này mà nói, ngôi vị Thái tử hiện tại quá sớm. Ngồi lên quá sớm tự nhiên sẽ ngồi không xong. Có lẽ, nên hoãn lại chậm rãi đến.

“Đúng, ngày mai mang theo nàng cùng đi, ta đã phân phó người chuẩn bị cho nàng.” Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, “Đều mang nữ quyến đi. Ta đương nhiên chỉ mang nàng.”

Khả Phi liếc mắt hiện lên một tia tinh quang. Ngày mai, ha ha, phỏng chừng hấp dẫn. Vẫn là thực náo nhiệt.

Quý phu Thất vương gia, Hiên Viên Cô Phong ngâm mình trong hồ nước ấm, nhắm mắt lại, để mặc nha hoàn giúp hắn lau rửa thân mình.

Miệng vết thương ở trước ngực cơ bản không sâu lắm, sớm đã cầm máu, cũng không đau đớn. Trên người dục hỏa cũng tiêu xuống, nhưng ngọn lửa ham muốn trong lòng hắn càng ngày càng tăng. Nữ nhân kia, ha ha, thật sự rất muốn. Hiên Viên Cô Phong mạnh mẽ mở mắt ra, bắn ra mâu quang như sói.

Ngày mai săn bắn, chính hắn thực rất chờ mong a.

Chương 33: Phục kích

Ads Sáng sớm hôm sau, Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi đi săn bắn ở khu vực hoàng gia. Dọc theo đường đi, Nhược Khả Phi cũng không nói, hiện tại là đầu mùa hạ, săn thú tựa hồ cũng không thích hợp. Rất nhiều động vật đều là vừa sinh sản, hiện tại liền săn thú? Tựa hồ có chút không bình thường.

Đến khu vực hoàng gia săn bắn, quả nhiên là thanh thế lớn. Lần này không chỉ có là hoàng thất, còn có bách quan đồng hành.

Hiên Viên Cô Phong từ xa nhìn đến đoàn người Nhược Khả Phi, nhìn đến Nhược Khả Phi, trong mắt một mảnh kinh diễm. Giờ phút này nàng, đang cười một tuần mã màu nâu xinh đẹp, một thân mặc một bộ quần áo săn bắn làm cho dung mạo càng tăng thêm vẻ kiều mị, sáng sủa tinh khiết. Toàn thân càng thêm minh diễm tuyệt luân.

Nàng đang cười, không phải đối với chính hấn, mà là đối với người bên cạnh Hiên Viên Cô Vân. Hiên Viên Cô Phong neho ánh mắt, mặt trầm xuống. Nụ cười của nàng, không nên đối với đứa nhỏ kia ...

Những tò quốc kì màu vàng rực tung bay phát phối, chó săn tranh nhau chạy, bụi cuốn lên mù mịt, những tiếng hét hò hòa lẫn trong tiếng vó ngựa tung bay trong gió cũng đủ để dọa những chú nai tơ đang nhón nhơ gặm cỏ giật mình chạy vội.

Thanh thế, thật là mệnh mông cuộn cuộn.

Nhược Khả Phi nhìn hết thấy trước mắt, không khỏi nhớ tới Lưu Vũ Tích>.

Hải thiên sát khí bạc, rất quân bộ ngũ rầm rĩ.

Lâm lá đỏ tần biến, nguyên hắc thảo như thiêu.

Vây hợp phồn chinh tức, cảm hưng đại báidiều.

Thu xếp y đầu đường, thốc khuyến lên núi thất lung.

Liệp ưng lo phần tấn, kinh 麀 thời cuộc khiêu.

Chướng vân tứ phía khởi, tịch tuyết giữa không trung tiêu.

Mũi tên dư học huyết, an bàng gấp trĩ kiêu.

Ngày mộ còn thành thị, kim già phát lệ tiếu.

(nguyên văn)

Một phen nghi thức xong, Hoàng Thượng cuối cùng lên tiếng. Ba vị hoàng tử tỷ thí, xem cuối cùng ai săn bắn được nhiều. Ba người dùng là tên khác nhau, rất là dễ dàng nhận ra. Con mỗi nếu có miệng vết thương khác cũng không tính. Tuyên bố xong, kèn thổi lên, chia làm mấy đội, hàng loạt những con tuần mã bắt đầu xuất phát.

Trong bụi cỏ, một con thỏ nhỏ vừa mới cẩn thận nhô đầu ra, một mũi tên nhọn xé không khí bay tới. Con thỏ còn chưa phản ứng, liền bị kinh tiễn lấy mất mạng, ngã ra mấy bước xa.

“Vương gia thần tiễn!” Lập tức có trận tiếng hoan hô vang lên, có người giục ngựa tiến lên đem con thỏ nhặt lên mạng đến bên cạnh Hiên Viên Cô Vân.

“Được rồi, bắn con thỏ liền là thần tiễn.” Hiên Viên Cô Vân bất mãn nói.

Nhược Khả Phi lại mỉm cười nhìn người trước mắt, vốn dĩ nàng cũng đã biết hấn bắn tên rất giỏi, hiện tại xem ra, cũng là vượt xa sự tưởng tượng của nàng a. Hiện tại rất đẹp mắt, Hiên Viên Cô Vân nhìn con thỏ trong tay thị vệ lộ ra thần sắc bất mãn, con mỗi nhỏ như vậy có ý nghĩa gì.

Bỗng nhiên, trong rừng bầy lộc (hươu) thoát hiểm chạy vào rừng cây. Hiên Viên Cô Vân tươi cười, quay đầu với Nhược Khả Phi nói: “Đi, bắn lộc đi.”

Dẫn đầu giục ngựa đuổi theo. Nhược Khả Phi cũng thúc giục ngựa dưới thân đuổi theo.

Lộc vẫn phi nước đại phía trước, Hiên Viên Cô Vân khẽ cắn môi, vung chiếc roi ngựa trong tay đuổi theo. Nhược Khả Phi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hai con ngựa của hai người cưỡi đương nhiên khác biệt với các gia nhân, nhanh chóng bỏ đoàn người rần rộ ở phía sau lại một khoảng cách khá xa.

Nhược Khả Phi chú ý tới chung quanh càng ngày càng im lặng, phát hiện phía sau không có ai đuổi theo. Diêm Diễm đâu? Như thế nào cũng không theo kịp?

Điềm bất an, một cảm giác xấu này lên trong lòng Nhược Khả Phi.

Nhìn Hiên Viên Cô Vân phía trước vẫn giục ngựa đi trước, Nhược Khả Phi lên tiếng quát bảo ngưng lại: “Đợi chút! Cô Vân!”

Hiên Viên Cô Vân mạnh mẽ kéo lấy dây cương, không thể tin nổi quay đầu, vừa rồi tiểu Phi nhi kêu hấn là cái gì? Nàng đang kêu tên hấn, mà không phải kêu Vương gia. Trong lòng vui sướng điên cuồng, nàng không phải kêu Vương gia, kêu tên hấn có ý gì đây?

“Làm sao vậy? Phi nhi?” Hiên Viên Cô Vân quay đầu ngựa, hướng Nhược Khả Phi đến.

Nhược Khả Phi nhắm mi, chung quanh hết thảy rất im lặng. Không có thanh âm, không ai. Ngẫu nhiên chỉ có tiếng kinh phong, (tiếng vút của gió)

Đột nhiên, một trận sắc bén tiếng xé gió từ xa xa vờn hướng về phía hai người đánh úp.

Hiên Viên Cô Vân đồng tử nháy mắt phóng đại. Tên! Một loạt kinh tiễn gào thét hướng hai người đánh úp...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tắm máu

Ads Đồng tử Hiên Viên Cô Vân nháy mắt phóng đại. Tên! Một loạt kinh tiễn gào thét đánh úp về hướng hai người.

Nhược Khả Phi cũng đã nhận ra phía sau khác thường.

Hiên Viên Cô Vân phi thân một cái về phía Nhược Khả Phi, ôm Nhược Khả Phi ngay tại chỗ lăn một vòng, tránh thoát công kích trí mạng. Mà vận khí hai con ngựa không tốt như vậy, bị hoàn toàn biến thành tổ ong.

Hiên Viên Cô Vân lập tức đứng dậy, lôi kéo tay Nhược Khả Phi, khẽ quát một tiếng: “Đi!”

Tùy ý Hiên Viên Cô Vân ầm ập nắm tay nàng ở trong rừng một đường phi nước đại, Nhược Khả Phi trên mặt lộ ra nét cười nhợt nhạt. Đây chỉ sợ là lần đầu tiên có nam nhân là vì đề ý nàng mà cứu nàng đi.

Chạy như điên, đồng thời Nhược Khả Phi suy nghĩ, phía sau có thích khách, tựa hồ tất cả đều đã có tính toán. Con hươu cũng là dụ dỗ Hiên Viên Cô Vân tiến đến làm mồi sao? Biết nàng sẽ đuổi theo đi. Thích khách này là hướng đưa nhỏ này đến, hay là hướng nàng đến? Nếu là hướng đến nàng, tại đây bãi săn bắn, lưu tên ngộ thương quả thật là lấy có tốt. Nếu là hướng đưa nhỏ này đến? Lập tức Nhược Khả Phi bình tĩnh phân tích.

Những mũi tên vừa rồi kia sắp xếp không có lưu tình, tầm bắn là hướng về nàng và hấn. Như vậy bài trừ khả năng là hướng đến nàng. Là muốn giết đưa nhỏ này? Nhược Khả Phi bị lôi kéo chạy thực vội, nhưng cũng may theo Diêm Diễm kia học nội pháp điều tức, cũng là không biết mệt.

Nhanh chóng ngẩng liếc mắt một cái, phía sau một đám hắc y nhân đang đuổi theo bọn họ. Trong rừng cây xanh um, đen tuyền một mảnh, xuất hiện thật đặc biệt đột ngột.

Chợt, cước bộ Hiên Viên Cô Vân ngừng lại. Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn về phía trước, tối sầm mắt. Phía trước cũng là một đám hắc y nhân, trong tay đều mang theo kiếm, như hồ rình mồi nhìn nàng cùng Hiên Viên Cô Vân.

Phía sau hắc y nhân cũng đuổi theo.

Trước sau đề có địch, hai người bị vây quanh ở trung gian.

“Hừ!” Hiên Viên Cô Vân hừ lạnh một tiếng, đem phối kiếm trên lưng rút ra, nhưng tay kia thì không buông Nhược Khả Phi ra, cúi đầu nói, “Không phải rời khỏi ta.”

Nhược Khả Phi nở nụ cười, nhìn người trước mắt ko hoảng sợ ko rối loạn, gật gật đầu: “Vâng.” Tay nàng lại sờ hướng bên hông, lấy ra chùy thủ.

Không có bao nhiêu lời nói thừa, hơi thở xơ xác tiêu điều lập tức tràn ngập ở chung quanh. Hắc y xông tới triển khai công kích sắc bén. Hiên Viên Cô

Vân bình tĩnh tiến lên.

Hiên Viên Cô Vân kiếm khí sắc bén cùng sát ý đáng sợ làm cho hắc y nhân có chút dao động, lại không thể không thương.

Máu, tuôn rơi.

Hiên Viên Cô Vân che chở Nhược Khả Phi, chậm rãi lại kinh ngạc phát hiện, tiểu Phi nhi tựa hồ đều không phải nhu nhược như hắc tướng. Hắc chưa xử lý sạch sẽ, Nhược Khả Phi ngay lập tức bổ thương một đao, lại nhanh chóng lui về, hai người dựa lưng vào nhau, huyết lễ rửa tội tàn khốc.

Giờ phút này, hai người không có phần nộ, không có buồn bực, không có ưu cấp, không sợ tai hại.

Chỉ có bình tĩnh cùng nhau phối hợp không có chút sơ hở nào.

Tiếp theo đó, Hắc y nhân không ngừng ngã xuống, vết thương trên thân thể hai người cũng đang không ngừng gia tăng. Hiên Viên Cô Vân cả người nhuốm đầy máu, đã phân không rõ đâu là máu của mình đâu là của thích khách. Mà hắc bởi vì cố ý bảo hộ Nhược Khả Phi, vết thương trên người so với Nhược Khả Phi nhiều hơn.

Nhược Khả Phi nghe Hiên Viên Cô Vân thờ đốc, trong lòng hiểu được cú tình thế như vậy đối với ta càng ngày càng bất lợi. Nhưng là, vẫn không còn cách nào khác. Sẽ chết sao? Nhược Khả Phi cũng cúi đầu thờ, chết đối với nàng ko có cảm giác. Nhưng đứa nhỏ bên người này không thể chết, tuyệt đối không thể!

Đột nhiên, Hiên Viên Cô Vân nhất tiếng kêu đau đớn, kiếm của một hắc y nhân đâm thẳng vào bụng hắc. Hiên Viên Cô Vân giương kiếm lên, đầu hắc y nhân bay lên giữa không trung, máu tươi phun cao, thật đáng sợ.

Hiên Viên Cô Vân hai mắt đỏ bừng, lại thủy chung không hề buông tay Nhược Khả Phi. Nếu là một mình hắc, đương nhiên có khả năng sẽ giải quyết được chuyện này, nhưng hắc lại thế nào cũng sẽ không buông tay Khả Phi.

Vinh viễn bên nhau, tiểu Phi nhi của ta. Có chết cũng sẽ không buông tay người ra. Trên mặt Hiên Viên Cô Vân đột nhiên nhộn nhạo nổi lên một tia cười âm áp, hắc y nhân trước mắt nhìn thấy ý cười trở nên kinh hãi.

Đột nhiên, mọi người không có báo động trước tình huống, hắc y nhân trước mắt Hiên Viên Cô Vân dừng lại.

Giữa mi tâm có một mảnh tiểu Diệp tử (một loại lá cây nào đó, mà tớ ko biết), toàn bộ phiến lá đã nhập vào trán hắc, chỉ lộ ra cuống lá.

Một âm thanh trầm ôn truyền đến: “Chủ tử, thật có lỗi, đã tới chậm.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người tỉnh

Ads Là Diêm Diễm!

Đôi mắt của Nhược Khả Phi mở to, rốt cục đến rồi!

“Không muộn, ít nhất chúng ta còn chưa có chết.” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng đại bộ phận hắc y nhân đã ngã xuống đất, nhưng chính thể lực nàng cùng Hiên Viên Cô Vân đã đến cực hạn.

Diêm Diễm quần áo có chút hỗn độn, trên người có vài vết thương nhỏ. Nhược Khả Phi nhìn mi lại, xem ra đã điều tra nàng rất rõ ràng, sớm phát người ngăn cản Diêm Diễm, cho nên mới khoan thai đến chậm.

Có Diêm Diễm, vốn dĩ hắc y nhân còn thừa lại không nhiều lắm nhanh chóng ngã xuống.

Diêm Diễm giờ phút này tựa như từ địa ngục trở về, cả người đều là phệ giết huyết tinh. Hắc y nhân còn lại ko nhiều lắm đang đứng khản trương chuyển sang tư thế nằm bất nhả dưới đất.

“Chủ tử...” Diêm Diễm vốn là lạnh như băng nhìn Nhược Khả Phi một thân đang bị thương lại hiện lên một tia lo lắng.

“Ta không sao.” Nhược Khả Phi cười cười, “Người tới vừa vặn.” Đúng vậy, chỉ cần nàng trước khi chết đến cũng không tính trễ.

“Phốc” Hiên Viên Cô Vân hộc ra một ngụm đỏ tươi, giống như là đã tổn thương sâu đến lục phủ ngũ tạng.

“Vương gia!” Nhược Khả Phi một tiếng thét kinh hãi.

“Nàng bảo ta là cái gì? Ta không thích nàng gọi ta như vậy.” Hiên Viên Cô Vân cả người đau nhức, lại vẫn như cũ mạnh mẽ, quát cường để ý Nhược Khả Phi xưng hô.

“Cô Vân, Cô Vân, được chưa? thế nào?” Nhược Khả Phi cười khổ, là vừa tức vừa cười, đã thế nào rồi còn so đo này. Đứa nhỏ này không cần phải moi cả ruột gan ra để ở bên ngoài như thế chứ.

“Tiểu Phi nhi của ta.” Hiên Viên Cô Vân nhếch môi nở nụ cười, cười sáng lạn như vậy, thỏa mãn như vậy.

Nhược Khả Phi tức giận nở nụ cười, đứa nhỏ này trước mắt luôn mang đến cho nàng biết bao cảm giác tốt đẹp, tiến lên đỡ lấy hân chuẩn bị rời đi nơi tràn đầy máu này. Khóe mắt đột nhiên phiêu đến có một bàn tay ở dưới đột nhiên động, cầm trên tay gì đó? Phi tiêu?! Nhược Khả Phi thậm chí không có lo lắng, liền chấn phía sau Hiên Viên Cô Vân, còn Hiên Viên Cô Vân trong lúc đó hết văng, Nhược Khả Phi chậm rãi mất đi tri giác. Đứa nhỏ này không thể chết được, nàng còn muốn thấy hân đứng trên địa vị cao nhất...

Hiên Viên Cô Vân nhìn Nhược Khả Phi trước mắt ngã xuống, điên lên rống giận, kinh hoàng. Không thể, chính hân không thể mất đi nàng. Ôm chặt nàng, chạy như điên. Ngự y đâu? Lần nào săn bắn cũng dẫn theo ngự y!

Diêm Diễm màu sắc nháy mắt sáng giọng, huy kiếm đem tay người nọ chặt bỏ, lại một kiếm đâm vào tim. Huyết phun rất cao, có một chút phun lên trên mặt Diêm Diễm. Diêm Diễm mặt ở giờ khắc này vận vẻ đáng sợ. Lúc này đây, là hân thất trách.

Mơ hồ, Nhược Khả Phi cảm giác chính mình tay vẫn bị nắm chặt, còn mơ hồ có âm thanh nổi giận quát, có âm thanh khuyên giải. Im lặng, có cái gì nóng giọt xuống mặt nàng, lại chậm rãi biến lạnh.

Khi nàng tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy được vẻ mặt tiều tụy của Hiên Viên Cô Vân.

“Nàng tỉnh, nàng đã tỉnh.” Hiên Viên Cô Vân nhìn Nhược Khả Phi mở mắt, mừng quá mà khóc. Ông trời rốt cục không nhẫn tâm đem tiểu Phi nhi của hân mang đi.

“Ta ngủ mấy ngày?” Nhược Khả Phi cố hết sức hỏi.

“Bốn ngày ba đêm rồi.” Hiên Viên Cô Vân ánh mắt đỏ bừng, tràn đầy tơ máu.

“Ngươi vẫn cầm tay ta?” Nhược Khả Phi lộ ra ý cười thần nhiên.

“Ừm, ta sợ, sợ nàng không bao giờ tỉnh lại nữa, sợ nàng bỏ lại ta.” Hiên Viên Cô Vân cắn môi.

“Mở mắt ra liền nhìn thấy ngươi, thật tốt.” Nhược Khả Phi vươn tay, vuốt mặt tiều tụy của Hiên Viên Cô Vân, “Mệt mỏi không? Muốn cùng nhau ngủ hay không?”

Hiên Viên Cô Vân há miệng thở dốc, lập tức nở nụ cười, dùng sức gật đầu: “Muốn, muốn chứ.”

“Vậy đi lên.” Nhược Khả Phi ôn nhu cười.

Hiên Viên Cô Vân đem giấy cùng quần áo thoát, liền lên giường.

Hai người đầu dựa vào đầu, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt ngủ.

Tất cả mọi chuyện đều không còn quan trọng. Thiên địa trong lúc đó, giống nhau chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Ngoài cửa, hai mắt đỏ bừng của Diêm Diễm nghe động tĩnh trong phòng, nhẹ nhàng phun xả giận, trên mặt lại nở nụ cười thần nhiên cười.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chân tướng là cái gì?

Ads Diêm Diễm ôm kiếm, chậm rãi về tới phòng của chính mình. Ngã vào trên giường, cũng đã ngủ.

Nhược Khả Phi hôn mê vài ngày, Hiên Viên Cô Vân ở trước giường đợi vài ngày, mà Diêm Diễm ở ngoài cửa cũng đợi vài ngày.

Thời điểm Nhục Khả Phi lại tỉnh lại, rơi vào ánh mắt đầu tiên của nàng là đôi mắt trong trẻo của Hiên Viên Cô Vân, trừng mắt nhìn nàng thật to. Ánh mắt không hề chớp lấy một cái, nhìn Nhục Khả Phi vừa cười.

“Người bị thương thế nào rồi?” Nhục Khả Phi có chút lo lắng, dù sao biết hẳn cũng bị thương không nhẹ, vết kiếm ở bụng kia tuy rằng không sâu, nhưng là bị thương ở bụng, không xử lý tốt sẽ có tai họa ngầm.

“Ngự y xử lý tốt rồi, phụ hoàng phái người đưa tới là thuốc trị thương tốt nhất.” Hiên Viên Cô Vân hôn cái trán Nhục Khả Phi, “Nhưng thật ra nàng, làm ta sợ muốn chết.”

“Người thật sự là tính trẻ con, xử lý tốt như thế nào, người vì sao không nghỉ ngơi, chờ ta lâu như vậy.” Nhục Khả Phi có chút giận dữ.

“Bởi vì ta sợ a, sợ nàng sẽ rời khỏi ta.” Hiên Viên Cô Vân nói thật sự nghiêm túc, trong mắt có đau thương, “Nàng đã nói ta không buông tay nàng sẽ không rời đi ta, cho nên ta vẫn không có buông tay nàng ra.”

Nhục Khả Phi giật mình, hơi rung động. Tiểu tử ngốc này, bởi vì một câu nói của nàng mà không hề quan tâm đến thương tích của chính mình vẫn canh giữ ở bên người nàng sao?

“May mắn, nàng tuân thủ lời hứa, nàng không rời khỏi ta.” Hiên Viên Cô Vân cười thỏa mãn.

“Người a, thật sự là, không biết người như thế là tốt hay không tốt nữa.” Nhục Khả Phi vươn tay xoa nhẹ mặt Hiên Viên Cô Vân, “Nếu trên đời người nhận là quật cường đứng thứ hai, sợ là không ai dám nhận là thứ nhất.”

“Nàng mới là thứ nhất.” Hiên Viên Cô Vân cầm tay nhỏ bé của Nhục Khả Phi, thâm tình nhìn Khả Phi, “Nàng vì sao muốn thay ta đỡ? Dựa theo thể chất của ta, ta sẽ không chết, nhưng là nàng...”

“Không có vì sao, ta muốn đỡ.” Nhục Khả Phi đưa tay giấy ra, “Thương thế của người có phải nên đổi được hay không? Mau đứng lên đi. Ta đổi bụng.”

“Ừm, chúng ta đều nên đổi được. Ta lập tức phân phó người mang thức ăn đến cho nàng.” Hiên Viên Cô Vân cẩn thận đứng lên, đi đến cạnh cửa, mở cửa hướng người bên ngoài phân phó, một lát còn có ngự y tới.

Cấp Nhục Khả Phi đổi được xong liền chuyển cho Tiểu Vũ sắc thuốc.

Tiểu Vũ cẩn thận giúp Nhục Khả Phi uống thuốc, đột nhiên cúi đầu hỏi: “Chủ tử...”

“Người muốn nói cái gì?” Nhục Khả Phi mỉm cười xoay người nhìn Tiểu Vũ muốn nói lại thôi.

“Nô tỳ, nô tỳ không có gì muốn nói, chính là muốn mời chủ tử về sau đối xử tử tế với chính mình.” Tiểu Vũ ngập ngừng cúi đầu nói.

“Ha ha.” Nhục Khả Phi cười cười, không có nói nữa.

Tiểu Vũ đem mọi thứ thu dọn xong, chậm rãi lui xuống.

Đối xử tử tế với chính mình sao? Nhục Khả Phi trầm tư, muốn thế nào mới tính là đối xử tử tế với chính mình đây? Khái niệm này, phụ thân nói qua, đối chính mình phải ngoan (ngoan cường), đối người khác phải ác hơn, đối người gây trở ngại cho mình không chỉ là ngoan (ngoan độc), phải còn cả đuổi tận giết tuyệt! Như vậy mới có thể được xem là cao minh.

Thật sự như thế sao? Trên lưng, miệng vết thương tuyệt không đau, ngược lại có nhẹ thanh lương. Dùng được tốt lắm? Nàng đối với đứa nhỏ kia tựa hồ là không thể nào dùng từ ‘ngoan’ kia được.

Tiếp theo vài ngày, hai người quay về cuộc sống bình thường, ăn ăn ngủ ngủ, ngự y nghiêm trọng cảnh cáo Hiên Viên Cô Vân, tuy rằng nói có vẻ uyển chuyển, nhưng kia là có chút tức giận trong âm thanh không cao không thấp dẫn đo vừa vặn, có thể làm cho Nhục Khả Phi buồn trong nghe thấy.

Nhục Khả Phi bắt đầu dĩ nộ nụ cười, ở trong mắt những người này, nàng thật đúng là thành một Yêu Cơ mị hoặc Vương gia. Nhưng hai người cũng nghe lời, qua đoạn cuộc sống cảm dục.

Những ngày này, Hiên Viên Cô Vân bị Hoàng Thượng triệu vào cung, Nhục Khả Phi được Tiểu Vũ giúp đỡ đến hoa viên đình thay đổi không khí. Diêm Diễm vẫn như trước lãnh khốc ôm thanh kiếm bảo vệ ở bên cạnh.

“Đã nhiều ngày, người đã tra ra cái gì?” Nhục Khả Phi đột nhiên không chút để ý nhìn Diêm Diễm nói.

Diêm Diễm giật mình, thì ra nàng đã biết chuyện điều tra hai ngày nay ở khu vực săn bắn lần trước sao? Hơi hơi giật môi, nhưng không có nói ra miệng.

“Tiểu Vũ, đi đổi chén trà cho ta.” Nhục Khả Phi hiểu được Diêm Diễm lần này phát hiện có chút quá mức, cho nên Tiểu Vũ ở đây hẳn cũng không nói gì ra.

Tiểu Vũ lập tức hiểu được, ngầm hiểu lấy ấm trà xoay người rời đi.

“Được rồi, nói đi, ngươi phát hiện cái gì?” Nhược Khả Phi nhìn nam tử lạnh lùng trước mắt, thân nhiên hỏi. Nam nhân trước mắt này, ngày đó bị người ngăn trở không thể đến giúp nàng, sợ là vẫn không tâm an, cho nên trong khoảng thời gian này buổi tối vẫn bồn tẩu điều tra chuyện này.

Nàng là có chút tò mò, theo Hiên Viên Cô Vân nghe nói, phát sinh việc này về sau Hoàng Thượng không có hỏi nhiều, chỉ phái ngự y tốt nhất đến chẩn trị, dùng thuốc trị thương tốt nhất. Điều tra đã lâu nhưng vẫn không có kết quả.

“Lần này gặp chuyện không chỉ chủ tử cùng Vương gia, còn có Thất vương gia cùng Ngũ Vương gia!” Diêm Diễm quăng ra một câu.

Nhược Khả Phi sừng sốt, việc này Hiên Viên Cô Vân cũng không cùng nàng đề cập qua. Ngẫm lại cũng đúng, đứa nhỏ kia chán ghét như vậy Hiên Viên Cô Phong, lại làm sao có thể chủ động nhắc tới việc này.

“Chủ tử cùng Vương gia xem như giữ cái mạng, bị thương cũng không phải rất nặng. Ngũ Vương gia bị thương nặng, đến nay còn nằm ở trên giường. Mà Thất vương gia lông tóc vô thương.” Diêm Diễm chậm rãi nói.

“Ý của ngươi là thích khách là Thất vương gia phái ra?” Nhược Khả Phi như trước tùy ý khẩu khí.

“Tin tưởng rất nhiều người đều là nghĩ như vậy, cho rằng là Thất vương gia phái người ám sát hai vị hoàng tử kia, lấy đạt lấy ngôi vị thái tử. Nhưng là ta biết chủ tử khẳng định không cho rằng như vậy.” Diêm Diễm nói thật sự nghiêm túc.

Nhược Khả Phi nở nụ cười, không có phủ nhận. Xác thực, chính nàng cũng không có cho rằng Thất vương gia sẽ phái người đến ám sát nàng cùng Hiên Viên Cô Vân. Bởi vì người kia dục vọng chinh phục cùng độc chiếm rất mạnh, không đến cuối cùng, một khắc cũng không giết nàng. Về phần Hiên Viên Cô Vân càng không có thể. Biện thái nam nhân kia tựa hồ lấy đã kích tra tấn Hiên Viên Cô Vân làm vui, như vậy tiện nghi giết chết, hoàn toàn không phải là tác phong của người điên kia.

“Nói đi, chân tướng sự thật là cái gì?” Nhược Khả Phi chống cằm, nhìn nam nhân trước mắt. Nam nhân này, rất cường đại a, cư nhiên có thể tra chân tướng chuyện này.

“Phái người ám sát ba vị Vương gia không phải người khác.” Diêm Diễm dừng một chút, nghiêm mặt nói, “Chính là...”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thái tử chọn người đã có

Ads “Phái người ám sát ba vị Vương gia không phải người khác.” Diêm Diễm dừng một chút, nghiêm mặt nói, “Đó là Hoàng Thượng.”

Nhược Khả Phi không có kinh ngạc, trong mơ hồ nàng đã đoán được.

“Nhưng là, còn không chỉ là Hoàng Thượng phái người, còn có một đám thích khách khác. Hoàng Thượng dù âm hiểm nhưng cũng không đến mức sẽ lấy mạng Cửu Vương gia.” Diêm Diễm như trước không có biểu tình, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi nói.

“Còn có một nhóm người?” Nhược Khả Phi có chút kinh ngạc, vốn dĩ tưởng rằng đương kim Hoàng Thượng là người lãnh huyết, vâng theo quy tắc là mạnh thì sống, lần này phái người ám sát ba vị Vương gia vì chọn lựa Thái tử. Không nghĩ tới còn là có chút nhân tính, không chuẩn bị đối chính con mình hạ sát thủ.

“Lần săn bắn này xem ra người này đã hiểu rõ kế hoạch của Hoàng Thượng, cho nên đâm lao phải theo lao phái ra thích khách, tính mượn đao giết người.” Diêm Diễm phân tích.

“Thất thủ giết chết?” Nhược Khả Phi thoáng trầm tư. Không nên như thế, muốn lợi dụng kế hoạch này nên hiểu được kế hoạch của Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không có sơ hở như vậy. Phái ra thích khách làm sao có thể không có chừng mực. Nói vậy Hoàng Thượng đã muốn có điều hoà nghi, chỉ là không có lộ ra.

“Là mẹ đẻ Ngũ Vương gia: Trang quý phi phái ra.” Diêm Diễm thanh âm trầm thấp nói ra đáp án.

“Ha ha.” Nhược Khả Phi nở nụ cười, “Cho nên vết thương của Ngũ Vương gia phá lệ nặng hơn.”

“Đúng.” Diêm Diễm nhún mày, tựa hồ còn muốn nói cái gì.

“Tốt lắm, đi ra đi, ta đều đã biết, ngươi hai ngày nay cũng vất vả.” Nhược Khả Phi thân nhiên cười, “Chờ miệng vết thương ta tốt lắm, chúng ta đi tẩu lâu ăn một chút.”

“Tạ chủ tử.” Diễm Diễm cúi đầu thân nhiên ứng thanh, không ai nhìn đến sâu trong đôi mắt hấn lộ lên tia áy náy. Ngày ấy nếu không phải hấn tới trễ, trước mặt nàng lại làm sao có thể bị thương.

Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn trời cao xanh thẳm, trong lòng cười lạnh. Chỉ sợ Hoàng Thượng sớm biết thích khách có hai nhóm người đi, phái người truy tra nhưng không có tra ra kết quả. Hiển nhiên là Hoàng Thượng ngầm đồng ý hành vi như vậy mà không truy cứu.

Không từ thủ đoạn, xem ra Hoàng Thượng cũng thực thích phương thức như vậy.

Ngũ Vương gia bị thương nặng, Thất vương gia lông tóc vô thương, Cửu Vương gia vết thương nhẹ. Mà Hoàng Thượng trầm mặc.

Xem ra, Thái tử chọn người đã có.

Cũng tốt, hiện tại vị trí kia đối đưa nhỏ này mà nói là quá sớm, cho dù ngồi trên cũng ngồi không xong.

Trang quý phi kỳ thật là muốn lấy mạng Thất vương gia cùng Cửu Vương gia, lại làm cho chính con mình bị thương nặng, sẽ không khiến cho Hoàng Thượng hoài nghi. Thật sự là quá ngây thơ. Hoàng Thượng là người dễ dàng sắp xếp như vậy? Là thật không truy cứu sao? Hiện tại Hoàng Thượng không chạm đến nàng ta, không có nghĩa là về sau sẽ không.

Trong hoàng cung, người đứng ở vị trí cao nhất kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì đây? Là khảo hạch, hay là đứng từ một nơi bí mật gần đó lẳng lặng nhìn trò khôi hài cao minh này?

Xem ra, nàng cùng đưa nhỏ kia thời điểm trở đất phong sẽ không quá xa.

Điểm ấy, Nhược Khả Phi đã đoán sai. Đơn giản là, Hoàng Thượng cũng sắp đến ngày mừng thọ. Cách ngày sinh của Hoàng Thượng còn có hai tháng không nhiều hơn, Hiền Viên Cô Vân từ trong cung trở lại nói cho Nhược Khả Phi tin tức này.

Nhược Khả Phi trầm ngâm, mừng thọ lần này sẽ tuyên bố Thái tử là ai đây. Mà lễ vật tặng cho Hoàng Thượng cũng là một vấn đề lớn. Không thể quá mức khoa trương, cũng không khả quá mức khó coi. Càng không thể đoạt nổi bật của “người kia”- vị thái tử gia tương lai.

“Suy nghĩ hay là cái gì đây?” Hiền Viên Cô Vân nhìn Nhược Khả Phi trầm tư bất mãn nắm cầm Khả Phi, khiến cho nàng ngẩng đầu nhìn hấn.

Nhược Khả Phi nhìn về mặt bất mãn của Hiền Viên Cô Vân không đáp, nở nụ cười.

“Còn cười.” Hiền viên Cô Vân không thêm đề ý, bên cạnh còn có Diễm Diễm, cúi đầu cắn môi Nhược Khả Phi, lực đạo không lớn, nhưng có chút vi đau.

Này là mang ý trừng phạt nàng, nhưng lại làm cho nàng có cảm giác tốt lắm. Chính nàng thực thích hấn hôn, không cần lí do.

Hai người môi lưỡi dây dưa, hôn cho đến khi thở không nên hơi mới tách.

“Được rồi, nói mau, nàng vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Hiền Viên Cô Vân thở dài ra một hơi lại hỏi.

“Suy nghĩ ngày sinh Hoàng Thượng đưa lễ gì?” Nhược Khả Phi cười.

”Nga, lần này Phụ Hoàng đại thọ, còn không biết đưa cái gì cho tốt.” Hiền Viên Cô Vân hơi nhăn lại mi.

Nhược Khả Phi mâu trung lại hiện lên ý cười, lúc này đây, nhất định phải làm cho Thất vương gia thật nổi bật. Còn hai tháng, lúc này thời gian chắc đủ. Nhược Khả Phi trong lòng đã có tính toán...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: bởi vì sao?

Ads Ngày kế tiếp, Nhược Khả Phi bắt đầu làm việc chuyện của mình. Ở Hứa thành, quán Lầu này lợi nhuận tùy ý nàng sử dụng. Nàng dùng tiền này thu mua một đám vũ nữ, mỗi ngày liền ở sau vườn trong vương phủ huấn luyện, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến. Trong phủ người nghe từng tiếng trống, đều tò mò nhưng cũng không dám tiến lên nhìn lên. Đơn giản là Nhược Khả Phi hạ từ lệnh không được bất luận kẻ nào nhìn lên.

Từng có nha hoàn không sợ chết cứng rắn thích nổi bật đi nhìn lên, kết quả bị Tiểu Vũ bắt được, Tiểu Vũ chưa nói hai lời, trực tiếp làm mù mắt của nàng. Lý do hai điều, nhất là nhìn thứ ko nên nhìn, hai là không đem chủ tử để vào mắt.

Nhược Khả Phi nhìn ánh mắt Tiểu Vũ mặt không đổi sắc, thân nhiên nở nụ cười. Nữ nhân này, đi theo bên người nàng cuối cùng học được vài thứ. Hiểu được cái gì kêu giết một người răn trăm người!

Mỗi lần Hiên Viên Cô Vân hỏi phủ, Nhược Khả Phi liền để cho Tiểu Vũ giám sát đám vũ nữ luyện tập, còn nàng ở tiền viện bồi tiểu nam nhân của mình.

“Mấy ngày nay nàng ở phía sau vườn làm cái gì?” Hiên Viên Cô Vân tựa đầu tựa vào vai Nhược Khả Phi không chút để ý hỏi.

“Giải trí thôi, xem các nàng khiêu vũ.” Nhược Khả Phi cũng tùy ý trả lời.

“Nàng không làm loạn chứ, thương thể của nàng tốt chưa?.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Nhược Khả Phi nơi vị trí của phi tiêu.

“Đứa ngốc, đã tốt lắm rồi.” Nhược Khả Phi cười, “Mấy ngày nay, ăn ăn ngủ ngủ đương nhiên đã khỏe hơn hẳn. Thương thể của ngươi mới đúng, hiện tại tốt không?” Nhược Khả Phi cũng sờ xuống bụng Hiên Viên Cô Vân.

“Tốt hơn nhiều, không có gì đáng lo. Ngày mai không cần tiến cung, chúng ta đi ra ngoài giao du, thế nào?” Hiên Viên Cô Vân ánh mắt sáng lấp lánh, chờ đợi nhìn Nhược Khả Phi.

“Được.” Nhược Khả Phi nhìn ánh mắt tràn đầy chờ đợi kia, đã đem lòng của nàng thu vào.

Hiên Viên Cô Vân lại cầm lấy tay Nhược Khả Phi. Đôi mắt trong trẻo kia tia tình dục hiện hết sức rõ ràng: “Phi nhi, chúng ta đã lâu không có...”

“Không được, ngươi bị thương chưa khỏi hẳn.” Nhược Khả Phi rút tay mình về, không nhìn Hiên Viên Cô Vân thất vọng. Nhìn trong mắt Hiên Viên Cô Vân thất vọng mãnh liệt, Nhược Khả Phi thấp giọng cười rộ lên, “Chờ vết thương của ngươi tốt hơn, ngươi muốn thế nào đều có thể, hiện tại phải ngoan ngoãn dưỡng thương cho ta.”

“Tốt thôi, tốt thôi.” Hiên Viên Cô Vân bắt đầu đi đáp ứng.

“Đúng rồi, cấp lễ vật cho Hoàng Thượng ta đã giúp ngươi chuẩn bị tốt.” Nhược Khả Phi đứng lên, ở ngăn tủ lấy ra hộp gấm to. Đem đến trên bàn chậm rãi mở.

Hiên Viên Cô Vân tò mò, dài cổ vừa thấy, ngây ngẩn cả người. Bên trong là một bộ trà cụ hắc ngọc chưa thấy qua. Trong suốt trong sáng, ôn nhuận ngưng đọng, thân thủ chạm đến thập phần bóng loáng.

“Đây là cái gì?” Hiên Viên Cô Vân khó hiểu hỏi, “Vì sao ta cho tới bây giờ chưa thấy qua vật như vậy?”

“Là thủy tinh.” Nhược Khả Phi cười, thật cẩn thận đem bên trong một chén trà lấy ra ở trước mặt Hiên Viên Cô Vân.

“Trong suốt!” Hiên Viên Cô Vân kinh ngạc.

“Đúng.” Nhược Khả Phi mỉm cười, cái này hiển nhiên là nơi này còn chưa bị phát minh ra. Vật lấy hi vi quý, (vật hiếm là vật quý) nói vậy Hoàng Thượng chắc chắn vừa lòng. Vừa không đoạt nổi bật của Thất vương gia, cũng không đến mức làm cho đứa nhỏ này trên mặt không ánh sáng.

“Thực ngạc nhiên.” Hiên Viên Cô Vân một phen kéo Nhược Khả Phi làm cho nàng ngồi trên đùi mình, “Làm sao có được?”

“Lấy.” Nhược Khả Phi vui cười trả lời.

“Nói bừa.” Hiên Viên Cô Vân đem cái chén trong tay Nhược Khả Phi đoạt đi, thả lại hộp gấm, liền một ngụm cắn xuống cổ Nhược Khả Phi, “Nói bừa, xem ta trừng trị nàng như thế nào.”

“Buông tay a, rất ngứa.” Nhược Khả Phi cười lớn, sống chết đẩy Hiên Viên Cô Vân ra.

“Không...” Hiên Viên Cô Vân mơ hồ nói không rõ...

Thủ ở ngoài cửa Diêm Diễm nghe trong phòng hai người cười đùa, biểu tình trên mặt nhu hòa, ý cười hiện lên thân nhiên không dễ phát hiện. Có lẽ Diêm Diễm không có phát hiện, trong phòng hai người cũng không phát hiện, bọn họ cùng một chỗ chính là làm ấm áp lòng người.

Trước sinh thân của Hoàng Thượng mười ngày, Vũ nữ Nhược Khả Phi mua về tất cả đều không thấy, trong vương phủ không ai còn nghe được tiếng trống. Không ai biết vũ nữ đi đâu.

Đương nhiên, trừ bỏ những vũ nữ ấy.

Thất vương gia nhìn vũ đạo một đám vũ nữ trước mắt, là hoàn toàn bị chấn động. Cảm xúc trong tay nhìn lại, trong mắt mâu quang lạnh xuống. Trừ bỏ đàn vũ nữ này, nàng còn tặng một ít thứ gì đó đến. Chưa nói lý do, cũng chưa nói dùng tới làm cái gì. Nói vậy nàng rõ ràng chính hân xem qua xong sẽ hiểu giá trị của những vật trước mắt.

Trong tay, bức thư bị hung hăng vò thành nhàu nát. Nữ nhân kia, hiện tại hẳn thật đúng là chỉ muốn nhìn thấy nàng.

Hôm nay, Hiền Viên Cô Vân đi Hộ bộ.

Nhóm Vương gia đều không phải là sâu gao chuyện gì cũng không làm, từng hoàng tử mặc kệ là đã được phong Vương trước hoặc sau, mười bốn tuổi là thời điểm Hoàng Thượng cũng đã bắt đầu cho bọn họ tham dự chính sự.

Nhược Khả Phi nhàm chán tựa vào cái ao đình bên cạnh, đưa tay lấy điểm tâm bài thành khối rất nhỏ, quăng vào cho cá trong ao. Diêm Diễm ánh mắt trừng lớn, nháy mắt nhìn điểm tâm trong tay Nhược Khả Phi.

“Phần của ngươi ở bên kia, Tiểu Vũ đi lấy.” Nhược Khả Phi không quay đầu đã biết luồng tầm mắt nóng rực kia đến từ đâu, cũng biết ánh mắt nóng rực kia biểu đạt cái gì.

Nói xong, Diêm Diễm thu hồi kia ánh mắt nóng rực ấy.

Nhược Khả Phi lắc đầu, đệ nhất cao thủ tại sao vừa thấy điểm tâm là biến đổi. Vạn nhất ngày nào đó người khác dùng mỹ thực đưa hấn dụ dỗ đi rồi thì làm sao bây giờ?

“Diêm Diễm~~~~” Nhược Khả Phi đột nhiên mở miệng không chút để ý hỏi, “Nếu có một ngày người khác dùng vị gì đó ngon nhất trên đời đến mua ngươi, cho ngươi lấy tính mạng của ta, ngươi sẽ làm như thế nào?”

“Ăn luôn. Không lấy.” Diêm Diễm thành thật trả lời. Biểu lộ hấn vô cùng quyết tâm, đồ ăn muốn ăn, nhưng là người hấn không giết.

“Ha ha...” Nhược Khả Phi cất tiếng cười to, nam nhân trước mắt trả lời đáng yêu làm cho tâm tình nàng tốt lên.

“Cười cái gì vui vẻ vậy? Hừ? Thật xa đã nghe được âm thanh của nàng?” Âm thanh quen thuộc châu tròn ngọc sáng đột ngột vang lên, Hiền Viên Cô Phong đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hai người.

Diêm Diễm không hề động, đơn giản là chủ tử không cho hấn ra tay.

“Đang cười Vương gia ngài a.” Nhược Khả Phi đầu cũng chưa ngẩng, vẫn như cũ bắt tay vào lấy điểm tâm.

“Vậy sao, cười bốn vương cái gì?” Hiền Viên Cô Phong chậm rãi tiêu sái tới gần Nhược Khả Phi.

“Cười miệng vết thương trên ngực Vương gia ngài chắc đã hết đau.”

Nhược Khả Phi miệng không phải bình thường, thực dễ dàng khiến cho Hiền Viên Cô Phong nhớ tới khuất nhục lần trước.

“Bốn vương tới là muốn hỏi ngươi một việc, ngươi đưa tới mấy thứ kia tốt lắm.” Hiền Viên Cô Phong hoàn toàn không để ý đến ẩn ý bên trong câu nói của nàng, ngược lại gần Nhược Khả Phi chút nữa, “Nhưng mà, ngươi tại sao muốn tặng cho bốn vương đây?”

“Ngài đoán đi.” Nhược Khả Phi quay đầu, chống lại ánh mắt tà mị của Hiền viên Cô Phong.

“Bốn vương muốn nàng chính miệng nói.” Hiền viên Cô Phong thổi khí ở bên tai Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc mình, hé miệng cười nhẹ: “Đó là bởi vì...”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đại thọ

Ads “Ngài đoán đi.”

Nhược Khả Phi quay đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt tà mị của Hiền Viên Cô Phong.

“Bốn vương muốn nàng chính miệng nói.” Hiền Viên Cô Phong thổi khí ở bên tai Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc mình, hé miệng cười nhẹ: “Đó là bởi vì bởi vì thiếp thân thăm mền Vương gia a.” Mặt không hồng, tim không loạn tùy ý nói ra, trong mắt tất cả đều là trêu tức cùng cười nhạo.

“Nàng khiêu khích tính nhẩn nại của bốn vương?” Hiền Viên Cô Phong có chút tức giận, nhìn nữ tử trước mắt không chút để ý khẩu khí cùng trong mắt thật sâu trêu tức, Hiền Viên Cô Phong trong lòng dâng lên cảm giác thất bại cùng tức giận trước nay chưa có. Nàng đem hấn xem thành đứa ngốc sao?

“Vương gia nói lời này thật đúng là làm cho người ta thương tâm a.” Nhượng Khả Phi cười, ôm chính ngực mình đau kịch liệt nói xong, nhìn đến Hiên Viên Cô Phong mặt dục bạo kia, thế này mới cười nói: “Vài thứ kia là vì để cho ngôi vị thái tử của ngài thêm ổn.”

“Vi sao giúp bọn vương?” Hiên viên Cô Phong lạnh lùng nghiêm mặt, khắc chế cảm xúc của mình. Nữ nhân này vẫn là người đầu tiên đem cảm xúc của hấn bức ra mau, ko thể khắc chế.

“Không vì sao, chỉ thiếp thân muốn.” Nhượng Khả Phi cầm điểm tâm trong tay toàn ném vào ao.

“Người muốn cho bọn vương làm vật hi sinh?” Hiên Viên Cô Phong không phải đùa ngốc, lạnh lùng nói ra trọng điểm.

“A, này đều bị ngài phát hiện?” Nhượng Khả Phi sắc mặt kinh ngạc nói, “Vâng, thiếp thân chính là có ý tứ này.”

Hiên Viên Cô Phong không giận, ngược lại cười: “Nàng cho rằng nàng có thể bảo vệ đứa nhỏ kia?”

“Ta không thể bảo vệ hấn, tất cả đều phải dựa vào chính hấn.” Nhượng Khả Phi không cười nữa, nhìn Tiểu Vũ bùng nước trà cùng điểm tâm đã đi tới, “Vương gia, thiếp thân đã đến buổi trà chiều, không tiện lưu ngài.” Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng xoay người, như con bướm nhẹ nhàng thoát khỏi bên người Hiên viên Cô Phong.

“Ha ha, sẽ có một ngày, nàng sẽ chủ động đến bên cạnh bọn vương.” Hiên Viên Cô Phong cười bừa bãi, xoay người rời đi.

Nhượng Khả Phi bữu môi, lơ đãng ngồi ở lý đình. Tiểu Vũ đem trà cùng điểm tâm đưa lên.

“Ngồi đi.” Nhượng Khả Phi hướng hai người nhẹ nhàng nói.

Hai người không chút nào chối từ, ngồi xuống.

“Theo giúp ta uống trà.” Nhượng Khả Phi thân nhiên nói.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Vũ nhẹ rót trà đặt ở trước mặt hai người, lại chính nàng đổ trà xuống.

Ba người liền lẳng lặng ngồi ở đình lý, không ngôn ngữ gì, vẫn trầm mặc.

“Tiểu Vũ.” Nhượng Khả Phi bỗng nhiên sâu kín mở miệng, Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn hướng Nhượng Khả Phi. “Nếu lúc ta chết, người đi đâu?”

“Theo chủ tử cùng đi.” Tiểu Vũ nở nụ cười, thanh âm khàn khàn lại để lộ ra vô cùng kiên định.

“Ha ha.” Nhượng Khả Phi chỉ cười, không thêm nhắc lại. Ngẩng đầu nhìn cá nhảy trong ao, đôi mắt Nhượng Khả Phi trầm xuống. Nếu có lúc chính nàng đột nhiên biến mất, hoặc chết đi hoặc trở lại thế giới hiện đại, đứa nhỏ kia sẽ nhớ nàng sao? Sẽ có không?

Nhượng Khả Phi không có chú ý tới thần sắc Diêm Diễm đang nhìn mình. Diêm Diễm kỳ thật rất muốn hỏi, vì sao không hỏi hấn. Nếu là có lúc người biến mất, ta sẽ như thế nào? Nếu có lúc nữ tử trước mắt này biến mất, hấn sẽ như thế nào đây? Tiếp tục lưu lạc giang hồ? Hay là học bộ dáng hiện tại sẽ tìm người có tiền làm bảo tiêu? Dường như hai đáp án này chính hấn đều không hài lòng. Hấn cư nhiên không biết đáp án. Hay là, nàng hiểu được hấn hiện tại không thể cấp ra đáp án, cho nên mới không hỏi?

Buổi chiều ba người, yên tĩnh mà tĩnh mịch, lại là hòa hợp như vậy.

Ngày sinh thần Hoàng Thượng ngày một tới gần, Nhượng Khả Phi hiểu được, lần này sau ngày sinh thần kia, cách ngày trở về Hứa thành không xa.

Là thiếp thất, nàng là không có tư cách tham gia ngày sinh thần. Bởi vì ngày sinh thần của Hoàng Thượng, các Vương gia chỉ có thể mang chính thất đi, nói như thế, cũng chỉ có Hiên Viên Cô Vân không thể mang nữ quyến đi.

Ngày Đại thọ Hoàng Thượng rốt cục cũng đến. Nhượng Khả Phi cẩn thận mặc quần áo cho Hiên viên Cô Vân, đưa hấn đưa ra cửa. Hiên Viên Cô Vân tuy rằng rất muốn mang theo Nhượng Khả Phi đi, nhưng cũng hiểu được có luật pháp là không thể phạm, duy có mang theo lễ vật Nhượng Khả Phi chuẩn bị, phần nộ vào cung.

Trong cung sớm là giăng đèn kết hoa, rất náo nhiệt.

Thậm chí có ý mời gánh hát tốt nhất trong nước, đoàn xiếc ảo thuật đều tiến đến biểu diễn, vốn dĩ là không muốn hoa trương, lại bị mẹ đẻ Ngũ Vương gia-Trang quý phi kiên trì muốn. Chắc là hy vọng dựa vào chút ngạc nhiên gì đó muốn cho Hoàng Thượng niềm vui.

Đội mọi người ngồi vào chỗ của mình, một khúc nhạc vang lên, đám vũ nữ bắt đầu chân thành đi vào giữa sân.

Mọi người thấy là chán đến chết, chỉ vũ đạo ngày thường sớm nhìn chán. Đội khi đám vũ nữ lui ra, đó là gánh hát cùng đoàn xiếc ảo thuật biểu diễn do Trang Quý Phi theo ngoài hoàng cung triệu đến. Đoàn xiếc ảo thuật biểu diễn quả thật làm cho mọi người hưng trí đề cao chút. Trang quý phi nhìn bộ dáng Hoàng Thượng nâng chén mỉm cười uống rượu, nhẹ nhàng thở ra. Nam nhân này không có truy cứu sai lầm của mình, sợ cũng là bởi vì không có thương mạng của Vương Gia nào.

Đến khi đoàn xiếc ảo thuật lui ra, Hoàng Hậu khẽ mở chu môi: “Cửu nhi không phải vì Hoàng Thượng có ý chuẩn bị lễ vật kỳ lạ sao? Còn không dâng lên đến xem?”

Trang quý phi nhún lại mày, nhẹ nhàng nói: “Tặng lễ cũng là có cái dài ầu trật tự (có trước có sau), đợi Thất vương gia đưa qua thọ lễ mới đến phiên Cửu Vương gia đi.” Ngụ ý cũng là đầu tiên là Ngũ Vương gia.

Hoàng hậu mặt không biến sắc, mỉm cười, rất có phong phạm quốc mẫu (phong thái của của bậc mẫu nghi thiên hạ): “Nói cũng đúng, bản cung nghe nói lễ vật Cửu nhi có vẻ đặc biệt, thế này mới đã quên dài ầu chỉ tự.”

Hoàng Thượng không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

Ngũ Vương gia trên mặt vẫn có chút tái nhợt, nhẹ nhàng khụ khụ, xuất ra một cái hộp gấm thật dài. Hai tay nâng hộp gấm chậm rãi tiêu sái tiến lên, trong miệng hô: “Nguyện phụ hoàng vạn thọ vô cương.”

Hoàng Thượng gật đầu mỉm cười: “Hảo hảo.” Bên cạnh thái giám lập tức đi lên tiến tiếp nhận hộp gấm trình lên.

Hoàng Thượng chậm rãi mở hộp gấm, phát ra một tiếng cũi đầu kinh hô. Bên trong là hể ra đàn cổ, không phải bình thường Thất huyền cầm, mà là Thập huyền Cầm. Cây Cầm này hình dáng khéo léo tinh xảo, từng phím dây đàn xen rất hài hòa. Gỗ dùng để tạo thành đàn vân gỗ ẩn hiện tinh xảo quý giá cân xứng. Nhẹ nhàng gảy một điệu, âm vang thật trong thật xa. (Cầm= đàn)

“Tốt!” Hoàng Thượng lộ ra tươi cười, khó có khi đứa nhỏ này biết yêu thích của chính mình.

Trang quý phi đắc ý đầu hơi ngẩng cao. Phải biết rằng cây cầm này bà ta đã tốn không ít công phu.

“Phía dưới Thất vương gia trình lên thọ lễ đi.” Hoàng hậu vẫn như cũ mỉm cười, cười đoan trang thanh lịch.

“Nhi thần tuân mệnh.” Hiên Viên Cô Phong đứng lên, vỗ tay, một trận thanh thúy tiếng chuông truyền đến. Mọi người có chút kinh ngạc, đây là có chuyện gì?

Hiên Viên Cô Phong vẫn cười không ngồi xuống. Lần này thọ lễ, nàng tặng hần nhân tình rất lớn. Mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì, tóm lại làm cho ngôi vị Thái tử của hần như dệt hoa trên gấm! ý của câu này là vững vàng hơn.) Ngay cả chính hần đều thực chờ mong biểu diễn kế tiếp.

Tiếng chuông càng ngày càng gần, càng ngày càng vang.

Hoàng Thượng nhìn Hiên Viên Cô Phong khoe miệng kia tự tin ý cười, bất động thanh sắc...

Trong vương phủ, Nhược Khả Phi nằm ở trên ghế, lay động nhoáng lên một cái trước sau lắc lư.

Trong cung hiện giờ, phân trình diễn đặc sắc nhất đã sắp bắt đầu.

Đưa vật phẩm này có ích lợi gì đây? Đó chỉ là vật chết, chỉ là vật phẩm dùng để trang sức hoặc là có thể sử dụng gì đó mà thôi.

Trong cung, người đứng ở vị trí cao nhất kia, nguyện vọng từ nơi sâu nhất có mấy ai biết, lại có mấy ai dám nói ra? Khát vọng kia chôn dấu rất sâu, chính là cần phải có người đem nó chôn ra mà thôi.

Nhược Khả Phi giờ lên chén trà, nhấp một miếng, giống như nhắm nháp rượu ngon, đối với thiên không, nở nụ cười.

Ở tương lai không xa.

Loạn, sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: nữ tử cuồng vọng ?

Ads Tiếng chuông càng lúc gần, một đám nữ tử vô cùng xinh đẹp đi tới, sớm đã có người đem nhiều trống to chuyển tới giữa sân.

Trung tâm có một nữ tử đáng chú ý. Từ đầu đến chân chỉ có một màu đỏ, một thân hoa lệ đến cực điểm, vẻ đẹp quyến rũ đều được bày ra rõ nét. Một màu đỏ thắm không đồng nhất của trang phục các ca kỹ, cho dù cách xa như vậy đều có thể nhìn ra được thật tinh xảo. Quấn quanh là tơ vàng, chỉ bạc, tơ hồng trang trí xung quanh là những đóa mầu đơn phú quý, dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng lấp lánh.

Không chỉ những trang phục bắt mắt, mà tùy theo từng cử động của cơ thể, những đóa hoa thêu trên thân áo sống động thay nhau khoe sắc.

Mọi người đều trầm trồ thán phục, tiếng khen ngợi trầm trồ không ngừng vang lên, trong mắt Hoàng Thượng cũng có chút ngạc nhiên. Trang quý phi mặt có chút tái nhợt, các phi tử còn lại đều tròn to mắt nhìn những bộ quần áo của các ca kỹ trước mắt kia. Hoàng hậu vẫn như cũ là chỉ mỉm cười hòa ái.

Những mỹ nhân sắp xếp thành một đóa hoa sen đang nở rộ, trên đầu những búi tóc được búi cao thanh nhã hoa lệ, dùng những hạt châu màu trắng ngà quấn quanh búi tóc, cố định, phoi bày cổ trắng nõn ngà ngọc thon dài duyên dáng.

Bộ trang phục đồ tươi ướt át xòe ra thành một đóa hoa sen đang khoe sắc, bên trong ẩn hiện lớp áo lót màu xanh phi thúy tạo thành hình lá cây, trên trán đeo một chuỗi bằng vàng tinh tế, quyến rũ. Trên vai khoác một dây lụa mềm mại màu bạc, bay phất phới ở phía sau, tạo thành một cảnh tượng huyền ảo. Phục sức của nàng trông rất phiêu dật, thoát nhìn vừa rộng rãi tung bay, bên trong lại bố sát để lộ những đường cong tuyệt mỹ, chân trần mang tất ngắn, đi giày màu đồng, được che dấu một cách hời hợt dưới cái váy màu đỏ thẫm.

“Ba, ba, ba” Ba tiếng vỗ tay vang lên, tiếng vỗ tay cùng với tiếng chuông thanh thúy quanh quẩn tại không gian đầy tĩnh lặng.

Nữ tử cầm đầu nhẹ nhàng nhảy lên mặt trống, nữ nhân theo sát sau “Ba, ba ba” đồng loạt vỗ tay theo, tiếng ngân vang của chiếc chuông bạc vang lên, tất cả cũng đều nhẹ nhàng nhảy lên mặt trống. Đinh đinh, đang đang âm thanh tinh tế dừng ở bên tai nghe rất sáng khoái.

Nữ tử cầm đầu hai chân tại chỗ nhảy lấy đà, mũi chân phải đưa về phía sau một chút, ngay sau đó lại nhảy lên đem chân phải thu hồi, mũi chân trái về phía sau một chút lại thu hồi gót chân lấy điểm, cuối cùng nhón hai gót chân xoay thành một vòng thật nhịp nhàng. “Mũi chân, gót chân cùng nhảy”. Trên chân, giày da nhỏ ở phía sau được chế tạo đặc biệt, khi vừa nhảy lên mặt trống tạo thành một tiếng vang nhỏ.

Nữ tử cầm đầu xinh đẹp nhảy xong, nữ nhân xung quanh cũng theo sát đến mũi chân, gót chân cùng nhảy, tiếng trống, tiếng chuông đồng loạt vang lên.

Tất cả mọi người bị rung động, chưa kịp qua tiết tấu vũ đạo nào mạnh mẽ như thế, Những nữ tử đáng người tuyệt vời nhẹ nhàng chính tề xoay tròn trong tiếng trống hữu lực, làm cho tận đáy lòng của mọi người thật chấn động.

Mà lúc này, Nhượng Khả Phi ở trong vương phủ nở nụ cười, thế giới này chỉ sợ chưa gặp qua người nào đem điệu nhảy clacket đứng trên mặt trống khiêu vũ. Điệu nhảy clacket (điệu nhảy dùng bàn chân gõ nhịp cầu kỳ)

Nữ tử cầm đầu múa dẫn đầu vài mũi chân, gót chân nhảy xong, cước bộ bắt đầu di chuyển, các nữ nhân phía sau đồng loạt di chuyển theo nhịp điệu của nàng, tiếng trống từ trầm dần dần chuyển hướng gấp gáp, cuối cùng hoàn toàn dồn dập, nhịp trống hòa với tiếng chuông reo lách cách giống như âm thanh của những giọt mưa rơi trên mái ngói.

Tiết tấu nhịp trống không theo hạn định, có một loại cảm giác mị lực dụ hoặc làm người ta bị đắm chìm say mê trong nhịp điệu. Hoàng Thượng trong mắt từ ngạc nhiên dần dần chuyển sang thưởng thức.

Theo khúc nhạc lên cao dồn dập, trên mặt trống những thân ảnh màu đỏ bắt đầu xoay tròn. Thân ảnh sắc hồng càng xoay càng nhanh, cuối cùng tất cả nữ tử ngã ngòai phục xuống mặt trống, các nữ tử dừng lại âm thanh cũng dừng. Không trung bay là tả những cánh hoa mẫu đơn đỏ rực, những đóa hoa diễm lệ rất thật, người xem không tin vào mắt mình.

“Tốt! Tốt!” Hoàng Thượng mặt rùng rùng kích động, không khỏi vỗ tay khen ngợi. Chúng văn võ, bá quan thấy thế mới bộc phát ra thanh âm trầm trồ khen ngợi. Tiếng khen ngợi vang lên tiếp, Trang quý phi mặt từ đỏ chuyển sang trắng, trắng chuyển xanh.

Mưa hoa đầy trời, hai con chim sắc thái sắc sỡ kéo đôi cánh thật dài từ trống bay lên, bay về hướng của Hoàng Thượng, miệng lớn tiếng kêu: “Hoàng Thượng vạn tuế, Hoàng Thượng cát tường!”

Mọi người quá bất ngờ, nhất thời mờ to hai mắt nhìn về phía hai kỳ điều kia. Kỳ điều chuẩn xác dừng ở bên cạnh Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cũng mặt mày hớn hớn đứng lên, cầm hoa quả trên bàn tự tay đút cho hai kỳ điều.

Mà cảnh tượng như vậy, chỉ là Nhượng Khả Phi tìm hai con vẹt màu sắc sắc sỡ, phía dưới cái đuôi gắn mấy cái lông của khổng tước. (khổng tước = công)

Hiên Viên Cô Phong nhìn bộ dáng của Hoàng Thượng mặt mày hớn hớn, không khỏi tiêu sái tiến lên cất cao giọng nói: “Bẩm báo phụ hoàng, nhi thần còn có lễ dâng lên!”

“Vậy sao?” Hoàng Thượng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Hiên Viên Cô Phong háng hái trước mắt, còn có lễ?” Mau trình lên đây.”

Hiên Viên Cô Phong xoay người không vội, cũng không kéo dài, vỗ tay ba cái về phía các thiếu nữ mặc hồng y nhảy vừa rồi, đi ra bốn vị, hai người trong tay nâng lên một cái mộc dũng (Bình khí xưa dùng để đỡ mũi guom, mũi giáo.), mộc dũng nằm dưới một tấm vải đỏ.

Bốn cô gái nghiêm trang cung kính đi tới trước mặt Hoàng Thượng, quỳ gối, đem mộc dũng dưới hồng trù kéo ra, hiện ra một gốc cây Gừng tươi cùng một gốc cây Vạn Niên thanh.

Mọi người ngạc nhiên! Đây, đây xem đây là cái lễ gì?

Chỉ nghe Hiên Viên Cô Phong cất cao giọng nói: “Chúc mừng Ngô hoàng giang sơn nhất thống, giang sơn Vạn Niên thanh!” (*Giang sơn bền vững muôn đời*)

Mà giờ phút này, Hiên Viên Cô Phong chỉ dùng nội lực để hô lên lời này, thanh âm ở quảng trường tiếng vọng thật lâu không tiêu tan.

Hoàng Thượng trong mắt bắn ra tia sói. Đứa nhỏ này, hấn cư nhiên biết! Hấn cư nhiên biết tâm tư của mình !

“Hào! Hào! Hào! ! !” Hoàng Thượng kích động đứng lên, nói ba cái hào.

Lời vừa nói ra, thông minh đều tỉnh ngộ, nhất thời những lời khen ngợi ùn ùn kéo đến, nơi nơi một mảnh ca công tụng đức.

Hiên Viên Cô Phong mỉm cười đã tâm của Hoàng Thượng, cư nhiên bị chính hấn cùng nữ nhân kia đoán đúng rồi. Hiện nay tới gần bốn quốc chủ yếu dựa vào du mục mà sống ngay cả Liên Xích quốc phía đối diện tiến hành quấy rầy, ban đầu quấy rầy nhỏ đến nay đánh cướp bốn phía. Tình thế đã muốn có chút ác liệt, chính là phong tỏa, nhưng lời đồn cũng chỉ là đánh nhỏ không đáng kể, không có ai biết trình độ ác liệt như thế nào. Hấn cũng là có chút tò mò nữ nhân kia làm sao mà biết được tình huống này.

Hoàng Thượng muốn phát động chiến tranh, muốn thôn tóm cả Liên Xích Quốc! Cái gì gọi là nhất thống giang sơn? Quốc gia kia thực sự đã sớm tách ra ngoài từ rất lâu! Tâm nguyện lớn nhất của Hoàng Thượng chính là cái này. Xem ra, lúc này đây, quả thật là dệt hoa trên gấm, cũng là làm cho quyết tâm của Hoàng Thượng càng kiên định.

Hoàng Thượng mặt mày vô cùng hớn hơ, sắc mặt mọi người lại khác nhau.

Trang quý phi môi cắn gắt gao, lúc này đây, là thua hoàn toàn.

Hoàng hậu vẫn như cũ mỉm cười, mà tay trong áo sớm nắm chặt quyền đầu hơi hơi run run .

Ngũ Vương gia một bộ dáng không sao cả, Hiên Viên Cô Vân tinh thần cũng là không có gì, thậm chí mau chút hoàn thành hạ lễ để hồi phủ. (*về nhà vs vợ?!* ^_^)

Kế tiếp lễ vật của Cửu Vương gia tuy rằng ngạc nhiên lại hoàn toàn không có khiến cho oanh động đại như Thất vương gia, không, nên là phi thường kém cỏi. Tuy rằng Hoàng Thượng trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ mỉm cười, Hiên Viên Cô Phong lại chú ý tới khóe mắt Hoàng Thượng thường thường nhìn hai nhánh sinh gừng cùng Vạn niên thanh.

Hạ lễ dài dòng sau khi kết thúc, không ngoài ý, Hoàng Thượng tuyên bố thánh chỉ, lập Thất vương gia là Thái tử.

“Thái Tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, ngàn thiên tuế ————— “

Hiên Viên Cô Phong nghe một mảnh thanh âm này, trên mặt khiêm tốn, ánh mắt cũng lạnh như băng.

Thái tử sao? Vị này trí mặc kệ như thế nào đều đã là của hấn.

Hấn dự đoán chính mình nhất định phải nhận được! ...

Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ cùng Diêm Diễm, nở nụ cười: “Quá mấy ngày nữa chúng ta sẽ hồi đất phong, mấy ngày nay chúng ta đi ra ngoài xem kinh thành có thức ăn ngon đem ra thưởng thức, được không?”

Tiểu Vũ há miệng thở dốc, không nói gì. Mà Diêm Diễm hai mắt sáng ngời, cũng không nói gì.

Trước khi hồi đất phong, cũng không phải là không có việc làm, còn có một chuyện phải làm.

“Tiểu Vũ, hoa khôi xinh đẹp nhất kinh thành gọi là Hạnh gì nhỉ?” Nhược Khả Phi có chút không xác định hỏi.

“Gọi là Bạch Hạnh.” Tiểu Vũ bổ sung trả lời, trong lòng cũng rất nghi hoặc, chủ tử làm sao có thể biết được.

“Nàng ta là người như thế nào?” Nhược Khả Phi tiếp tục hỏi. Bạch Hạnh sao? Tên này rất hay. Hoa quả đã hái không dễ cất giữ sao?

“Là người cực kì thanh cao, tài mạo song toàn. Nghe nói rất nhiều người quyền quý vì nàng không tiếc tiền như rác, mà nàng ta lại không hài lòng bất cứ chuyện gì. Rất nhiều người nguyện chuộc thân cho nàng thậm chí Vương tôn quý tộc muốn cho nàng làm chính thất, nàng cũng không ngó đến. .”

Tiểu Vũ dừng một chút, “Nàng từng nói : Nam nhân nàng coi trọng dù là hành khất nàng cũng gả. nhưng nếu nàng chường mắt dù người quyền cao chức trọng đến đâu cũng không gả”.

“Lời này là càn rỡ đến cực điểm, lại có càng nhiều nam nhân không tiếc tiền muốn gặp mặt nàng một lần.” Tiểu Vũ khẩu khí có chút chua xót khó hiểu.

Nhược Khả Phi thần nhiên nở nụ cười, nàng làm sao không biết Tiểu Vũ là ăn dấm chua vào năm đó chứ. Chắc là năm đó nàng từng thua bởi tay của hoa khôi kia.

Tiểu Vũ tựa hồ không rõ nam nhân, vẫn luôn khẳng khái cho là thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ. (vợ ko bằng thiếp, thiếp ko bằng kỹ nữ

mua vui)

Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất.

Nàng thật rất muốn trông thấy nữ nhân kia đấy.

Ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Động thủ?

Ads Động cái gì thủ? Hôm nay, thời tiết sáng sủa, còn có gió nhẹ thổi qua.

“Chủ tử, hôm nay nữ nhân kia sẽ ra ngoài mua đồ.” Diễm Diễm đứng ở phía sau Nhược Khả Phi, báo cho nàng chuyện mình hỏi thăm được. Tuy rằng không rõ Nhược Khả Phi cho hẳn hỏi thăm hoa khôi Bạch Hạnh kia là vì cái gì, nhưng Diễm Diễm tuyệt đối không hỏi ra miệng.

“Như vậy a.” Nhược Khả Phi ha ha cười, nhưng không có quay đầu, ánh mắt dừng ở quần áo mà Tiểu Vũ giúp nàng chọn. Quần áo màu trắng, ân, chính nàng thực thích. Nữ nhân bình thường ko mặc quần áo trắng tuyết như vậy, thế đây là chỉ công tử sao?

“Chủ tử, mặc thứ này vào, lại lấy cây quạt, thật sự là một công tử phong lưu tiêu sái.” Tiểu Vũ phối hợp quần áo. Diễm Diễm tự động ra cửa, theo sát phía sau.

“Ừm, tốt, nói bọn người ra ngoài muốn ăn cái gì đây, hôm nay bắt đầu đi ra ngoài.” Nhược Khả Phi cho Tiểu Vũ giúp nàng mặc quần áo, lại lấy qua cây quạt.

“Nhưng mà, giọng nói không thích hợp, vừa nghe thấy đã biết nữ nhân.” Nhược Khả Phi có chút bất mãn.

“Có cách sửa giọng nói a.” Tiểu Vũ phía sau xuất ra một cái quạt bằng sắt, mà cái kim chúc phiến này hai đầu đều là những đường thẳng giao nhau một cách tinh vi. “Đem này cột vào dưới yết hầu, thanh âm sẽ trầm thấp chút.”

“Nga?” Nhược Khả Phi hưng trí nhìn thứ trong tay Tiểu Vũ, thế giới này sao có người cư nhiên biết cái này?” Khó trách người chọn cho ta áo cao cổ.” Nhược Khả Phi cười cho Tiểu Vũ giúp nàng mang khóa biển thanh.

Nữ nhân kiều ngạo kia thực sự làm cho nàng tò mò muốn diện kiến, quan trọng nhất là giá trị của nữ nhân kia có thể cân nhắc sử dụng. Rất nhiều vương tôn quý tộc xem nàng như ngôi sao sáng trên bầu trời ước mơ hái được.

Tiểu Vũ cũng thay nam trang, ba người theo cửa sau vương phủ ra ngoài.

Chậm rãi dạo hướng ngã tư đường phồn hoa. Bên đường một nhà bán lược, Nhược Khả Phi ghé mắt xen qua. Chỉ vì bên trong có nữ tử đang xem lược, tóc tán mạn khắp nơi, eo nhỏ nhắn xinh đẹp, làn da phấn như tuyết, thanh cao thoát tục, ngũ quan linh lung tuyệt đẹp, mặt giống như hoa đào, mắt châu tròn ngọc sáng.

Đó là Bạch Hạnh? Nhược Khả Phi có chút tò mò, mỹ nữ như vậy đi ra liền dẫn theo một nha hoàn. Theo lý thuyết sự xuất hiện tại đây, tùy tùng của nàng không phải nên đi theo xum xoe quần quýt sao?

“Chủ tử, không ai dám đi theo nàng. Nàng sớm nói qua, nếu có người cố tình gây sự quấy rối lấy nàng, nàng liền vĩnh viễn không nhìn đến người như vậy, mặc kệ hẳn là dạng người nào.” Tiểu Vũ giống như nhìn ra nghi hoặc của Nhược Khả Phi, thấp giọng giải thích.

Nhược Khả Phi không nói gì, chính là hơi cười, cầm trong tay cây quạt xép nhẹ lại, nhấc chân đi vào.

Mỹ nữ tay ngọc nắm cây lược gỗ, mặt trên điêu khắc hai con bướm đang bay lượn ở bụi hoa, thủ công tinh xảo. Một nữ tử bên cạnh ăn vận như một nha hoàn cầm một chiếc lược bằng ngọc lái nhái:

Bên cạnh nha hoàn cho rằng nữ tử: “Tiểu thư, cái này tốt hơn, người xem này trong suốt, trắng nõn, thích hợp ngài dùng ~~~” mỹ nữ lại vì khế cau này, hiển nhiên là đang do dự.

Lão bản lại không nói mình có bao nhiêu lược tốt, giá có bao nhiêu công, chỉ mỉm cười nhìn mỹ nữ chọn lựa, rõ ràng là khách quen.

Nhìn thấy ba người vào cửa, Bạch Hạnh cũng không ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, chỉ do dự nhìn lược trong tay mình.

“Cây lược bằng gỗ hoàng dương, có khả năng thanh nóng giải độc, chống ngứa da. Đáng tiếc không thích hợp cho người đau đầu dùng.” Nhược Khả Phi cũng không liếc Bạch Hạng, chỉ là thản nhiên nhìn lão bản nói.

Bạch Hạng không ngắt đầu, trong mắt lại hiện lên một tia ngạc nhiên.

“Nga? Xin hỏi vị công tử này, lược nào thích hợp cho người bị đau đầu sử dụng đây?” Lão bản nhìn trước mắt ba vị nhân bất phàm, nghi hoặc hỏi.

“Thích hợp dùng nhất là dùng lược được chế tạo bằng sừng trâu hay sừng dê, trị liệu đau đầu, giảm bớt một nhọc, lưu thông máu.” Nhược Khả Phi tùy ý đáp, thuận tay cầm lấy một lược nhìn lướt qua.

Nha hoàn Bạch Hạng thầm giật mình, vị công tử trước mắt này tuổi còn trẻ làm sao có thể nhìn ra tiểu thư có chứng đau đầu đây? Nàng cũng không có nói qua cho bất kì kẻ nào, liền ngay cả mẹ cũng không biết.

Lão bản ngạc nhiên nhìn Nhược Khả Phi: “Lược còn có công dụng? Kia xin hỏi công tử, vậy cây lược gỗ đào này thế nào?”

“Cây lược gỗ đào bình thường bảo vệ sức khỏe rất công hiệu, trừ tà, bảo bình an.” Nhược Khả Phi hạ bút thành văn.

“Vậy cây lược gỗ ngọc đàn?” Lão bản chỉ một loạt lược vào bên cạnh khiêm tốn hỏi.

“Cây lược gỗ Ngọc đàn, nâng cao tinh thần tỉnh táo, hương thơm thiên nhiên, đổi màu dưới ánh sáng.” Nhược Khả Phi tùy ý trả lời, “Cho ta lấy cây lược gỗ đào đi.”

“Công tử mời chờ.” Chương quỳ khuôn mặt tươi cười, kiến thức thật tốt. Máu chốt nhất kiến thức đó có thể dùng cho chính hân bán hàng.

“Hừ.” Bạch Hạng hừ lạnh, âm thanh rất nhẹ, vẫn làm cho Nhược Khả Phi nghe được.

Bạch Hạng đưa tay lấy lược ném xuống quỳ, xoay người đi ra cửa quán. Chút kiến thức nhỏ khiến cho nàng rất chú ý. Tuy rằng trong lòng có chút tò mò người nọ như thế nào biết được nàng có chút đau đầu, nhưng cao ngạo, nàng lại làm sao có thể mở miệng hỏi một nam tử xa lạ.

Chương quỳ vui tươi hơn hờ đem lược cấp Nhược Khả Phi, Khả Phi quăng ra đĩnh bạc, Tiểu Vũ tiếp nhận lược.

“Đi.” Nhược Khả Phi mở ra cây quạt, ra cửa, ra dáng một công tử

Chương quỳ ở sau cao giọng hô: “Khách quan đi thông thả, khách quan lại đến.”

“Theo sau.” Nhược Khả Phi cúi đầu nói.

Diêm Diễm tự nhiên hiểu được Nhược Khả Phi nói là có ý tứ gì, cũng cúi đầu nói: “Đi phía trái rồi quẹo vào.”

Ba người không nhanh không chậm đi lên. Quẹo trái là một ngã tư đường có chút hoang vắng. Đột nhiên thấp thoáng phía trước có một số bóng người, cầm đầu là một thân mặc hoa phục, không ngừng đi phía trước nhìn xung quanh, lo lắng đôi tay cứ mãi xoa vào nhau.

“Đã được chưa? Ta có thể đi ra ngoài cứu mỹ nhân không?” Đi gần chút nghe tên cầm đầu kia là nam tử mặc hoa phục diện mạo đáng khinh ở bên không kiên nhẫn hỏi gia đình, ngữ khí vô cùng lo lắng, lại hung phần. Người bên cạnh nhỏ giọng an ủi: “Thiếu gia, chờ một chút, cũng sắp rồi.”

Chỉ hai câu này nói, Nhược Khả Phi lập tức hiểu được, phía trước chỉ sợ là có màn diễn lưu manh phi lễ mỹ nữ, mà nam tử mặc hoa phục trước mắt đúng là muốn chuẩn bị làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Phương pháp này có thể thành công. Nhưng chỉ là có thể.

“Diêm Diễm.” Nhược Khả Phi thản nhiên nhẹ gọi một tiếng.

“Chủ tử.” Diêm Diễm lập tức trả lời.

“Ta không muốn nhìn bọn họ đứng.” Nhược Khả Phi nhấn mi lại. Làm anh hùng cũng không nên là tên đáng khinh trước mặt này làm. Vừa dứt lời, gió thu cuốn hết lá vàng, phía trước mọi người bị Diêm Diễm điểm huyết nói, đồng loạt ngã xuống không có thanh âm.

Nhược Khả Phi nhấc chân tiến bước trên mặt đất làm như chưa từng đến đây. Quả nhiên, phía trước truyền đến âm thanh phần nộ quát tháo.

Bạch Hạng mắt lạnh nhìn bộ dáng vài du côn trước mắt nhân bất động thanh sắc, Hạ Hà (nha hoàn của Bạch Hạng) nổi giận quát. Chánh chủ sợ là nên không ra đi. Xiếc này bọn họ không chán nhưng nàng chán. Luôn tìm người đến đùa giỡn nàng, sau đó ở thời khắc máu chốt trở ra cứu. Thực nghĩ nàng là ngu ngốc sao?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân làm cho Bạch Hạng quay đầu. Nhìn đến công tử mặc áo trắng tuyết kia, Bạch Hạng sững sờ! Là hắn, thì ra là hắn tìm đến đám du côn này! Cảm giác chán ghét tràn ngập. Xem ra, nam nhân đều không là cái thứ tốt lành gì. Hừ! Hiện tại chỉ sợ nên ra tay cứu chính hân đi.

Nhóm du côn thu tiền không dám động tới Bạch Hạnh, nhưng không có nghĩa là ngay cả nha hoàn bên người nàng cũng không thể động. Nhóm du côn nhìn Hạ Hà làm nằng cẳng thêm do dự. Bạch Hạnh cắn môi, nhìn Nhục Khả Phi. Động tác của Nhục Khả Phi làm cho mắt nàng choáng váng. Nhục Khả Phi quạt cây quạt hưng trí nhìn về bên này không hề động.

“Một đám lưu manh các ngươi, buông, buông!” Hạ Hà tiếng hét chói tai truyền đến, chọc Bạch Hạnh trong lòng có chút kích động, căm tức nhìn Nhục Khả Phi nói: “Ngươi còn chưa động thủ?”

“Động thủ? Động thủ cái gì?” Nhục Khả Phi kinh ngạc, không rõ nhìn Bạch Hạnh trên mặt đầy vẻ tức giận. Quả nhiên là cực phẩm mỹ nữ, ngay cả tức giận bộ dáng đều kiều mỹ mê người như vậy.

“Nếu ý của cô nương là nói người nên xuất hiện cứu người lúc này, thì hãy nhìn về phía sau đi, đã nằm rạp ở trên mặt đất. “

Tiểu Vũ có chút vui sướng khi người gặp họa, dù sao nữ nhân kia trước đây đem nỗi bật của nàng cướp sạch .

Bạch Hạnh thấy thế mới thay đổi sắc mặt, thì ra không phải người này gọi tới. Vậy hiện tại?

Nhìn du côn càng quá đáng ở trên người Hạ Hà sờ lung tung, Hạ Hà âm thanh nổi giận quát dần dần biến thành khóc nức nở, Bạch Hạnh gắt gao cắn môi, nhưng là cao ngạo, nàng lại thủy chung không thể chủ động mở miệng cầu cứu. Nhưng Hạ Hà giống như người thân duy nhất của nàng.

“Người vừa không là người phái, vậy người ở đây làm gì?” Bạch Hạnh tức giận nhìn nam tử áo trắng trước mắt, không ra tay cứu giúp lại ở đây xem náo nhiệt.

“Chờ người cầu ta cứu người a.” Nhục Khả Phi nhợt nhạt nở nụ cười, nói là vân đạm phong khinh, nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp phi phàm của Bạch Hạnh .

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: “Chờ người cầu ta cứu người a.”

Ads Nhục Khả Phi nhợt nhạt nở nụ cười, nói là vân đạm phong khinh, nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp phi phàm của Bạch Hạnh .

Du côn chuyên tâm đùa giỡn Hạ Hà không có nghe đến đối thoại bọn họ, chỉ là có chút kỳ quái cứu người mỹ nhân này như thế nào còn không xuất hiện.

Tiểu Vũ còn lại là xem kịch vui nhìn nữ tử trước mắt, cao ngạo như thế, xem nàng mở miệng như thế nào.

Không ngờ, Bạch Hạnh quay đầu nhìn Nhục Khả Phi, còn thật sự nói: “Cầu người cứu ta.”

Nhục Khả Phi cười to, không để ý Tiểu Vũ sùng sốt, cười nói: “Ta thích nữ nhân thông minh.” Bạch Hạnh ngẩn ra, lập tức lại khôi phục sắc mặt bình thường.

“Diêm Diễm.” Nhục Khả Phi đem cây quạt khép lại nơi tay.

“Chủ tử.” Diêm Diễm thấp giọng đáp.

“Đem tay những người đó đã sờ qua cô nương kia đều chặt bỏ. Thân thể đụng tới cô nương kia, người liền đem thịt thiết xuống dưới, rõ không?” Nhục Khả Phi nhìn du côn sắc mặt thay đổi, nở nụ cười. Hạ Hà cũng ngây dại, lần đầu tiên nghe được có người đem người khảm tay cắt thịt.

“Rõ ràng.” Diêm Diễm trả lời.

“Ta thuận miệng hỏi một câu, không nghĩ tới người thật đúng là xem rõ ràng như vậy.” Nhục Khả Phi cười nhìn Diêm Diễm phi thân tiến lên, một hải cốt, một máu tươi, cũng ở tại trên người Hạ Hà. Hạ Hà tiếng hét chói tai thiếu chút nữa đâm xuyên qua màng tai mọi người. Nhóm du côn toàn bộ hỗn mê bất tỉnh. Nhục Khả Phi nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Bạch Hạnh, trong lòng âm thầm tán thưởng. Nữ nhân này đúng hợp khẩu vị của nàng. Thời điểm nên lui liền lui, nhìn thấy trường hợp đầy máu như thế cũng không có phát ra âm thanh gì. Có can đảm!

“Ta cứu người của cô nương, cô nương có nên hồi báo hay không?” Nhục Khả Phi xuyên qua Bạch Hạnh nhìn Hạ Hà người đầy máu, còn kêu, kêu thật đúng là phiến. Diêm Diễm nhìn Khả Phi liếc mắt ý không kiên nhẫn, đưa tay điểm á huyệt của Hạ Hà một chút .

A, toàn bộ thế giới thanh tịnh.

Hạ Hà giương miệng, trừng lớn mắt. Ngậm rồi lại mở ra, không có thanh âm. Lại đem ánh mắt trừng thật to .

“Công tử nghĩ muốn báo đáp cái gì đây?” Bạch Hạng lạnh lùng nhìn Nhượng Khả Phi, trong lòng tràn đầy khinh thường, xem đi, nam nhân đều có tính tình này, hiện tại lộ ra chân tướng.

“Nghe nói cô nương pha trà rất ngon, có thể tự tay pha chén trà cho ta đây.” Nhượng Khả Phi lắc lư cây quạt.

Bạch Hạng ngăn ra, lập tức gật gật đầu: “Vậy công tử xin theo ta.” Trong lòng vẫn có chút đau khổ, cũng chỉ là yêu cầu này sao? Không có cái khác? Chính nàng không có ý thức được, ở thật sâu trong nội tâm của nàng cư nhiên ẩn chứa hy vọng Nhượng Khả Phi đưa ra cái yêu cầu khác.

Mọi người theo cửa sau Quan Nghệ lầu vào sân. Bạch Hạng một mình ở tại một lầu các, đem mọi người đi thẳng vào trên đường hoàn toàn không có bóng người. Xem ra Quan Nghệ lầu này, mục đích đối Bạch Hạng không phải để ngồi bình thường a.

“Ba vị công tử thỉnh chờ.” Bạch Hạng lời kéo Hạ Hà kinh hồn chưa định vào phòng khách riêng, muốn giúp Hạ Hà tẩy sạch máu tươi trên người, và thay quần áo.

“Chủ tử, hay là ngài muốn giả mạo nam nhân làm cho nàng phương tâm ám hứa?” Tiểu Vũ ở bên tai Nhượng Khả Phi nhẹ giọng hỏi.

Nhượng Khả Phi cười mà không đáp, lấy cây quạt nhẹ nhàng gõ đầu Tiểu Vũ. Tiểu Vũ sờ sờ đầu mình, không rõ nhà chủ tử mình là có ý tứ gì.

Không đến nửa nén hương thời gian, Bạch Hạng đi ra, cùng với Hạ Hà mang theo bộ dụng cụ pha trà. Bạch Hạng bảo Hạ Hà đem lư hương châm rồi mới bắt đầu pha trà. Nữ tử này cư nhiên biết dâng hương tinh khí, đôi mắt Nhượng Khả Phi nhìn nữ tử trước mắt đánh giá cao vài phần.

Mọi người thấy động tác pha trà của Bạch Hạng u nhã, có chút xuất thần. Nữ tử xinh đẹp như thế thời điểm chuyên tác làm việc người tán ra mị lực đúng là không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Đột nhiên, Tiểu Vũ cảm thấy bại bởi nàng cảm giác không oan.

“Mời dùng trà.” Bạch Hạng cầm trà trong tay khách khí đưa cho Nhượng Khả Phi. Nhượng Khả Phi tiếp nhận trà hương Bạch Hạng gật đầu thế này mới là trà cực phẩm nổi tiếng.

Bạch Hạng nhìn nam tử trước mắt đầu tiên là người hương trà, khoe miệng Bạch Hạng hiện lên một tia vừa lòng không dễ phát hiện. Xem ra, nam tử trước mắt cũng là người biết thưởng trà chân chính.

“Trà ngon.” Nhượng Khả Phi nở nụ cười, “

Thử vật thanh cao thể mạo tri,

thể nhân ẩm tửu đa tự khi.

Sầu khán tất trắc ứng gian dạ,

tiểu khán đào tiềm li hạ thì.

Thôi hậu xuyết chi ý bất dĩ,

cuồng ca nhất khúc kinh nhân nhĩ.

Thục tri trà đạo toàn nhĩ chân,

duy hữu đan khâu đắc như thử.”

Bạch Hạng gạt mình, trầm mặt, lớn tiếng hỏi: “Người rót cuộc là ai?!”

“Chỉ là người qua đường.” Nhượng Khả Phi lạnh nhạt trả lời. Đúng vậy, kỳ thật đối với thế giới này, chính nàng bắt quá là chỉ là cái người qua đường.

“Người qua đường?” Bạch Hạng sững sốt, bỗng nhiên kinh ngạc, đây là nàng gặp được nam tử áo trắng thần bí này, lần thứ mấy phải sững sờ.

“Đúng, chính là người qua đường.” Nhượng Khả Phi lặp lại khẳng định.

“Tốt, một người qua đường.” Bạch Hạng ánh mắt có chút thần thò, “Hết thấy đều là nhất thời.”

“Bạch cô nương có tâm nguyện gì vậy?” Nhượng Khả Phi hỏi một câu hỏi không đâu vào đâu.

“Nguyện vọng của ta à, ha ha, chỉ là hy vọng chính mình có thể có hai cánh đại bàng, tự do bay lượn ở trên trời.” Bạch Hạng cũng không biết chính nàng hôm nay là làm sao vậy, thế nhưng đối một nam tử mới gặp mặt lần đầu tiên nói về vấn đề này. Bay lượn, bay lượn tự do. Những người kia tuy vẫn nâng niu tán tụng chính bản thân nàng, nhưng thực sự nàng chỉ là một vật phẩm, một vật phẩm trên tay người khác. Nếu có người phụ thuộc, cục diện đã không trở nên như thế này, bản thân như con gió thoảng qua. Có ai biết phía sau nàng là những chuyện âm u đáng sợ đến như thế nào đâu?

“Nếu, ta cho người hai cánh đại bàng?” Nhượng Khả Phi theo ánh mắt Bạch Hạnh nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ trên cây mấy con chim nhỏ đang vui đùa hót riu rít.

Bạch Hạnh hốt quay đầu sáng quắc nhìn nam tử mỉm cười trước mắt, hần vừa rồi nói cái gì? Nếu cho nàng một đôi cánh? !

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng trong người, cáo từ đi trước.” Nhượng Khả Phi không để ý ánh mắt kinh ngạc kia của Bạch Hạnh, uống xong chén trà, khách khí xoay người rời đi, hai người theo ở phía sau cũng đi xuống lầu.

Bạch Hạnh há miệng, muốn nói gì, nói đến bên miệng cũng là: “Có thể gặp lại công tử không?”

“Hữu duyên thì sẽ gặp lại.” Ngoài cửa thanh âm nhẹ nhàng bay tới, lại kích thích tiếng lòng Bạch Hạnh.

Lúc ba người trở lại vương phủ, vừa rảo bước tiến vào cửa sau, lại phát hiện một người đứng ở kia vào cạnh cửa dựa nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích. Nhượng Khả Phi ngăn ra, trước mắt là trừ bỏ Hiên Viên Cô Vân còn có ai?

“Vương gia, người làm sao có thể đứng đây?” Nhượng Khả Phi kinh ngạc nhìn Hiên Viên Cô Vân.

“Chờ nàng a.” Hiên Viên Cô Vân khẩu khí đáng thương vô cùng nói xong, ngẩng đầu đôi mắt sáng lấp lánh nhìn thấy nam trang của Nhượng Khả Phi sợ ngây người.

“Làm sao vậy?” Nhượng Khả Phi khó hiểu nhìn Hiên Viên Cô Vân ngây người.

Hiên Viên Cô Vân phục hồi tinh thần lại, không nói một tiếng, không phân trần lời kéo Nhượng Khả Phi liền hướng trong phủ đi đến. Đem Tiểu Vũ cùng Diêm Diễm đá hai người rất xa ở phía sau.

Nhượng Khả Phi bị lôi kéo chạy không kịp thở, Hiên Viên Cô Vân lôi kéo Nhượng Khả Phi vào phòng, phịch một tiếng đóng cửa lại, một phen đem Nhượng Khả Phi ôm ở trong lòng.

“Làm sao vậy?” Nhượng Khả Phi trầm thấp hỏi.

” Giọng nói nàng sao lại thế này?” Hiên Viên Cô Vân thế này mới chú ý tới âm thanh của Nhượng Khả Phi .

“Nga, quên bỏ khóa biến thanh.” Nhượng Khả Phi nâng tay đem khóa biến thanh lấy xuống.

“Nàng hôm nay đi đâu? Vì sao mặc thành như vậy?” Hiên Viên Cô Vân giống như tiểu dã thú, một ngum liền cắn cổ Nhượng Khả Phi, nhẹ nhàng cắn. Vừa rồi mắt đầu tiên nhìn đến nam trang của Nhượng Khả Phi, Hiên Viên Cô Vân là hoàn toàn chấn động, nam trang của tiểu Phi nhi rất mê người.

“Đi giúp người tìm lỗ tai.” Nhượng Khả Phi cười nhẹ, trốn tránh môi Hiên Viên Cô Vân. Biết rõ cổ nàng sợ ngứa còn khẽ cắn như vậy.

“Lỗ tai?” Hiên Viên Cô Vân nghi hoặc, ” Lỗ tai ta rất tốt.” Hiên Viên Cô Vân sờ lỗ tai chính mình.

Nhượng Khả Phi nhìn bộ dáng khó hiểu của Hiên Viên Cô Vân, cười càng vui vẻ .

“Không phải cái này.” Nhượng Khả Phi kéo kéo lỗ tai Hiên Viên Cô Vân .

“Thế là cái gì?” Hiên Viên Cô Vân để Nhượng Khả Phi nâng lỗ tai mình tiếp tục hỏi.

Âm thanh của hai người càng ngày càng nhỏ, dần dần biến thành cú đầu nỉ non. . .

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ý chỉ của Hoàng Hậu

Ads Từ những ngày này, sau khi gặp được Bạch Hạnh, Nhượng Khả Phi không rời khỏi cửa. Cả ngày ở trong vương phủ uống nước ô mai ướp lạnh, ở dưới cây cối âm u, Tiểu Vũ đang quạt cho Nhượng Khả Phi nằm ở ghế ngủ. Xem biểu hiện của Tiểu Vũ rất kỳ quái, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi. Chủ tử hiện tại có ý gì? Đi gặp Bạch Hạnh kia khẳng định là có mục đích, vì sao hiện tại lại không hành động bước tiếp theo?

Chẳng lẽ là “lạt mềm buộc chặt”? Nghĩ đến điều này, Tiểu Vũ giật mình. Nhưng liên tục vài ngày, Nhượng Khả Phi vẫn không có động tĩnh, Tiểu Vũ có chút sốt ruột thay nàng. Là “lạt mềm buộc chặt” nhưng quá thời gian dài a. Diêm Diễm có đôi khi cũng không thấy bóng dáng, cũng không biết làm cái gì?.

“Canh này thực chán.” Nhượng Khả Phi bung lên bát uống nước ô mai ướp lạnh, nổi lên mây, “Khối băng cũng ít.”

“Nhưng, chủ tử, canh này thực để giải khát a. Vương gia phân phó qua không thể thêm nhiều băng, đối với thân thể ngài không tốt.” Tiểu Vũ phe phẩy cây quạt mỉm cười. Vương gia là quan tâm chủ tử đến từng chi tiết nhỏ a.

“Chủ tử, cái thìa đây.” Tiểu Vũ đem thìa đặt ở một bên bàn đưa cho Nhượng Khả Phi. Có phu nhân nhà ai, tiểu thư nào giống chủ tử nhà mình trực tiếp uống bát a.

Nhượng Khả Phi tiếp nhận thìa, mức nước ô mai chậm rãi đưa vào miệng. Tiểu Vũ nhìn động tác u nhã kia của Nhượng Khả Phi, có chút ngây người, chủ tử trước kia thật sự chính là nha hoàn sao?

Cái thìa tới bên môi, Nhượng Khả Phi lại đột nhiên không uống đem thìa thả lại trong bát, đem nước ô mai đặt ở một bên. “Hôm nay không khí thật là nóng, Tiểu Vũ, dùng sức quạt a.” Nhượng Khả Phi ngửa đầu nằm nhìn bóng cây loang lổ phía trên.

Thìa kia, có độc. Cái hương vị kia, nàng không thể sai, mặt trên có độc tên: mộc vị hương (mộc hương: loại cây nhỏ, lá hình răng cưa, sắc trắng rất thơm) (tớ chỉ tra dc đến thế còn có độc hay ko tớ không biết). Thật sự là cần cất nhắc, đây là lần thứ mấy nàng gặp được ám sát vậy? Tiến độ mộc khi gặp máu sẽ bịt kín cổ họng, ngạt thở mà chết Không nghĩ tới loại thực vật kia ở chỗ này cũng có.

“Chủ tử, không uống?” Tiểu Vũ nhìn nước ô mai đặt ở một bên khó hiểu.

“Bỏ đi, không có băng.” Nhượng Khả Phi đứng dậy hướng trong phòng đi tới. Tiểu Vũ nghi hoặc bung bát lên, kỳ quái, rõ ràng vẫn còn rất nhiều băng a. Lại vẫn là y theo lời Nhượng Khả Phi đem trong canh bát lập tức đồ đi, đuổi theo.

Mới vừa đi đến trước phòng, lại gặp quản gia. Quản gia cung kính tiến lên thi lễ.

“Phu nhân.”

“Quản gia, có chuyện gì?” Nhượng Khả Phi hiểu được, vị này quản gia chưa bao giờ chủ động đi tìm nàng, hiện tại tìm đến nàng sợ là có việc.

“Hoàng Hậu phái người mang đến một đạo ý chỉ, cho ngài tiến cung.” Quản gia cúi đầu nhìn không thấy rõ đang biểu tình gì, khẩu khí cũng là cung kính.

“Tiến cung?” Nhượng Khả Phi ngẩng đầu nhìn phía sau quản gia, không có ai a.

“Thỉnh phu nhân mau thay quần áo, Công Công ở đại sảnh đang chờ.” Quản gia vẫn như cũ không ngẩng đầu.

“Đã biết, ta lập tức đi đổi.” Nhượng Khả Phi rảo bước tiến lên phòng. Tiểu Vũ từ phía sau đi theo. Đóng cửa lại sau, Tiểu Vũ tràn đầy lo lắng nhìn Nhượng Khả Phi.

“Chủ tử, Hoàng Hậu vì sao không dung đột nhiên muốn triệu ngài tiến cung a. Người tên Đỗ Vũ kia là thân thích của Hoàng Hậu, có thể đối ngài bất lợi hay không?” Tiểu Vũ giúp Nhượng Khả Phi đổi quần áo, lo lắng nói.

“Đi chẳng phải sẽ biết sao.” Nhượng Khả Phi cười, thần nhiên.

“Chủ tử...” Tiểu Vũ nhăn mi, cắn môi, muốn nói lại thôi. Hoàng cung là cái nơi “ăn tươi nuốt sống”, tuy rằng chủ tử rất mạnh mẽ, nhưng ở nơi đó cũng sẽ luôn bị quản chế giống người khác. Hơn nữa, tùy ý tìm cái lý do đem người xử tử, là việc trong hậu cung, nữ nhân kia vẫn thường làm.

“Ha ha, không có việc gì.” Nhượng Khả Phi nở nụ cười, vừa phát hiện thìa của nàng có độc, Hoàng Hậu liền lập tức sai người đến mời nàng tiến cung. Thật đúng là khéo. Nàng nhớ rõ Hoàng Hậu không phải mẫu thân thân sinh của Hiến Viên Cô Vân, mà mẫu thân thân sinh của Hiến Viên Cô Vân đã qua đời nên Cô Vân được Hoàng Hậu chăm sóc.

“Chủ tử, Vương gia hôm nay cũng ở trong cung, Vương gia phân phó quá, nếu gặp tình huống nguy cấp, ngài có thể dùng cái kia...” Tiểu Vũ nhớ tới Hiến Viên Cô Vân có đưa cho Nhượng Khả Phi một vật gì đó.

“Cô nương ngọc, trong cung làm sao có thể gặp nguy hiểm được, lại làm sao có thể dùng cái loại này?” Nhượng Khả Phi tự nhiên biết Tiểu Vũ đang nói là cái gì.

Sắc mặt của Tiểu Vũ càng thêm lo lắng. Lần này Hoàng Hậu triệu kiến rõ ràng không tốt, nhưng nàng lại không hề biện pháp, Vương gia cũng ở trong cung không thể biết được. Dùng ngón chân cũng có thể nghĩ đến Hoàng Hậu triệu chủ tử tiến cung nhất định là lừa Vương gia, cũng sẽ không cho Vương gia ở trong cung cùng chủ tử gặp lại. Nên làm như thế nào cho phải?

Nhượng Khả Phi để ý quần áo, sờ sờ đầu Tiểu Vũ, vẫn như cũ cười vẫn đậm phong thanh: “Ta sẽ thực mau trở lại. Đừng lo lắng.”

“Chủ tử...” Tiểu Vũ cảm giác được tay ấm áp kia rời đi khỏi đầu của nàng, mặt trên còn lưu chút ôn nhu, có chút nghẹn ngào. Trước kia chính nàng còn sống cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì. Không ai xem nàng là người, nàng bất quá chỉ như vật phẩm xinh đẹp mà thôi. Hơn nữa vẫn lo lắng, Thất vương gia sẽ tìm được mỹ nữ chân đẹp hơn so với nàng, khi đó, nàng liền sống không bằng chết. Mà sau khi gặp được chủ tử, tâm của nàng dần dần sống lại, đã biết hi vọng ái ô. (vui-giận-yêu-ghét)

Nhược Khả Phi mở cửa ra, quần gia vẫn như cũ ở bên ngoài cúi đầu cung kính chờ .

“Đi thôi, quần gia.” Nhược Khả Phi đi theo quần gia đến đại sảnh, để lại vẻ mặt lo lắng của Tiểu Vũ.

Này, Diêm Diêm chạy đi đâu vậy, chủ từ gặp chuyện không may như trong lời nói phải làm sao bây giờ?

Trong đại sảnh Công Công vừa thấy Nhược Khả Phi tiến vào, ánh mắt đánh giá, kỳ quái nói: “Cùng chúng ta đi thôi, cũng đừng nên để Hoàng Hậu nương nong sốt ruột chờ.”

“Vâng, Công Công.” Nhược Khả Phi mỉm cười gật đầu, đi theo phía sau Công Công.

“Hừ.” Công Công hừ lạnh một tiếng, lại làm cho Nhược Khả Phi thiếu chút nữa nổi da gà. Âm thanh lặc lặc này cũng quá ghê tởm.

Hai người một trước một sau ra xe ngựa ngoài phủ. Nhược Khả Phi nhìn Công Công trước mặt, mặt không đổi sắc lên xe ngựa trước, trong lòng hiểu được, vị Công Công này là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Hậu. Mà nàng, bất quá chỉ là một tiểu thiếp, đương nhiên là dùng ánh mắt thấp kém rồi.

Xe ngựa chậm rãi hướng hoàng cung. Bên trong xe ngựa, yên tĩnh đáng sợ. Công Công nhắm mắt lại, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Vị Công Công này nên xưng hô thế nào?” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng hỏi.

“Không cần hỏi nhiều.” Công Công ngay cả ánh mắt cũng không mở, lạnh lùng nói.

“Tiểu nhân chút lòng thành, để tỏ tấm lòng thành, hy vọng Công Công vui lòng nhận cho.” Nhược Khả Phi từ trong tay áo lấy ra một vật, đưa lên trước mắt Công Công.

“Chúng ta không...” Công Công nghĩ không phải là đỉnh bạc hoặc vàng sao?, có cái gì đáng ngạc nhiên đâu. Công Công vừa mới nói phía trước vài giây chuẩn bị cự tuyệt, đột nhiên cảm thấy trước mắt có chút đắn đo, mở mắt ra nhìn vật trong tay Nhược Khả Phi. Vừa thấy, há to miệng.

Trong tay Nhược Khả Phi là một quả trứng gà lớn, là Dạ minh châu! ở hoàng cung này đều rất ít gặp, nàng cư nhiên sao lại có?

“Đây là thiếp lúc ở Hứa thành một lần ngẫu nhiên có được, mong Công Công không ghét bỏ.” Nhược Khả Phi nhìn trong mắt Công Công bắn ra ánh mắt tham lam chậm rãi nói.

“Không chê, không chê, phu nhân thật sự là khách khí a. Ta họ: Nghê, gọi: Tiểu Nghê Từ là được.” Nghê Công Công không ngừng nhận lấy, dùng sức xoa xoa. Ánh mắt mở cực đại, trời ạ, là Dạ minh châu thật!

“Không dám, trong cung rất nhiều quý củ thiếp thân không hiểu, Nghê Công Công có thể giảng giải qua một hai điều cho tiểu thiếp nghe không?.” Nhược Khả Phi nhìn Nghê Công Công trước mặt, nhìn khẩu khí của hắn thì những thứ tài vật bình thường sao có thể lay động được hắn. Lần này triệu nàng vào cung mục đích thực rõ ràng .

Tưởng muốn tùy tiện tìm một cái cớ xử nàng sao?

Trong lòng thở dài, tâm của nữ nhân a!, thật đúng là ác độc.(nói vậy chính nàng không phải cũng là nữ nhân sao?(lời của tác giả).)

“Phu nhân, cần phải nghe cho kỹ, quý củ trong cung là...” Nghê Công Công thu được lễ trọng, đương nhiên không chối từ, vát và bắt đầu giảng giải những điều xảy đến trong cung cho Nhược Khả Phi.

Nghe xong hết thảy, Nhược Khả Phi nhướn mày. Lúc này đây, Hoàng Hậu đã hạ quyết tâm muốn loại bỏ nàng. Ở Hứa thành gặp chuyện lần đó, còn có việc hôm nay thì bị hạ độc được. Thật sự là khéo a, vừa hạ độc liền phái người đến thỉnh nàng vào cung, muốn nhìn chính nàng có trúng độc mình đã bỏ hay không. Hôm nay, có thể cứu được nàng chỉ có một người.

“Nghê Công Công, có thể giúp thiếp thân làm một chuyện nhỏ ko?.” Nhược Khả Phi cười khanh khách nhìn Nghê Công Công.

“Này, chỉ cần là ta đủ khả năng, ta nhất định hỗ trợ.” Nghê Công Công vuốt Dạ minh châu trong lòng mình đáp lại.

“Kia là, làm phiền Công Công đem việc thiếp thân tiến cung báo cho...” Nhược Khả Phi trong lòng có chút bất đắc dĩ. Cơ thể suy nhược này không thể tự bảo vệ chính mình.

Chỉ có thể dựa vào hắn ...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tiến cung

Ads Nghệ Công Công mang theo Nhực Khả Phi bước vào cửa cung cao cao kia.

Cúi đầu đi theo sau Nghệ Công Công, nhìn khỏe mắt kia không ngừng hướng về bức tường hồng cao lớn phía sau, cùng những phiến đá màu xám bên trên, Nhực Khả Phi thở dài, vì sao có nhiều người như con thiêu thân lao đầu vào lửa như vậy, muốn phi tiến vào bên trong bức tường cao ngất này đến vậy, chẳng lẽ, các nàng không biết cái này bất quá chỉ là cái nhà giam với vẻ ngoài hoa lệ mà thôi sao?

Tranh đấu hoặc là chết già.

“Nhớ rõ, không cần ngó loạn.” Nghệ Công Công phân phó , “Chúng ta sẽ đi thông báo cho Vương gia .”

“Đa tạ Công Công.” Nhực Khả Phi cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

Nơi này, giết người không cần lý do, cũng không thấy máu.

Là nơi chiến trường không có khói thuốc súng của nữ nhân.

Xuyên qua ban công đình các, đột nhiên, Nghệ Công Công dừng lại. cao giọng nói: “Nô tài tham kiến Trang Phi nương nương.”

“A, này không phải Nghệ Công Công sao?, Sao lại ở nơi này?” Từ xa Trang Phi nhìn thái giám trước mắt mang theo một nữ nhân cúi đầu chạy đến, tới đây muốn nhìn một chút. Hắn cùng cái tiện nữ nhân kia có quan hệ gì nàng đều phải chú ý.

“Bẩm nương nương, nô tài đây là mang thiếp thất của Cửu Vương gia đi gặp Hoàng Hậu nương nương.” Nghệ Công Công cao giọng trả lời.

“Tiện thiếp tham kiến Trang Phi nương nương.” Nhực Khả Phi cúi đầu đi qua lễ.

Trang Phi sùng sốt, không nghĩ tới nữ tử nhỏ trước mắt đó là Thất dạ sùng cơ nghe đồn kia. Cửu Vương gia thậm chí vì nàng mà như lửa thêm dầu ! Cùng chỉ thể chung thủy chỉ riêng một mình nàng ! Nghĩ đến điều này, Trang Phi trong lòng như bị mèo cào, chậm rãi tiêu sái gần Nhực Khả Phi.

“Ngẩng đầu lên bản cung nhìn một cái.” Trang Phi mất lạnh nhìn nữ tử trước mắt, nàng thật muốn nhìn thử nữ nhân này là cái dạng gì, cư nhiên lại làm cho Cửu Vương gia sùng ái như vậy.

Nhực Khả Phi chậm rãi ngẩng đầu nhìn vị quý phi trước mắt, một thân quần áo rực rỡ diễm lệ chói chang, đầu đầy những trâm cài đẹp để quý giá, hé ra khuôn mặt kiều diễm lại có chút tái nhợt, môi kia mỏng manh chỉ hơi hơi trề ở một bên, trong mắt mang một mảnh sắc lạnh, chính là đang đánh giá chính nàng. Đẹp là đẹp, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có chút không bình thường.

Khi Nhực Khả Phi đánh giá Trang Phi thì đồng thời, Trang Phi cũng đánh giá Nhực Khả Phi. Tiểu nữ tử trước mắt có một đôi mắt tinh lượng, con ngươi trong suốt trong vắt, giống như sao, sắc mặt trắng mịn tron nhắn, cái mũi khéo léo tiếp theo là đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át. Chỉ cần quá vài năm, nhất định là đại mỹ nhân khuynh thành.

Đột nhiên, Trang Phi lộ ra cái cười kỳ quái, rất nhanh lui ra phía sau hai bước quát: “Người tới, và miệng!”

Phía sau Trang Phi, cung nữ tựa hồ đang làm chuyện quá đối thuần thực, lập tức liền xông lên, nắm cầm Nhực Khả Phi ba ba chính là hai cái tát thật mạnh, thanh âm không lớn, lực đạo cũng là tương đương. Nghệ Công Công nhìn trên mặt Nhực Khả Phi lập tức hiện lên đầu ngón tay ẩn có chút nóng này trước mặt hắn cứ như vậy tùy ý đánh người, không phải để cho hoàng hậu nhìn rõ sao ? Cái tát này biểu hiện mọi người ở trong cung đều biết trò trong đó, cung nữ này, người đó đã sớm được rèn luyện kỹ lưỡng. Thanh âm càng lớn kỳ thật đánh không đau, thanh âm không lớn là hạ thủ ngoan độc.

Nhực Khả Phi tựa như nhìn thấy kim tinh (sao trời), cảm đau đón cùng đau đón trên mặt làm cho nàng có chút bất đắc dĩ. Tuy rằng biết lần này tiến cung là lãnh ít dữ nhiều, nhưng là không nghĩ tới nhanh như vậy. Nữ nhân là mẫu thân thân sinh của Ngũ Vương gia hả? Thiếu kiên nhẫn như vậy, liền bởi vì nàng là thiếp của Cửu Vương gia liền ra tay tùy tiện sao, khó trách vẫn chỉ là quý phi. Nói đi phải nói lại, mặt này thật đúng là đau a.

“Trang Phi nương nương, nô tài...” Nghệ Công Công vừa mới ra thanh đã bị Trang Phi nhẹ nhàng cắt ngang.

“Nghệ Công Công, nữ nhân này có phải xuất thân từ nha hoàn hay không?” Trang Phi cười lạnh, khỏe miệng tràn đầy đắc ý.

“Này, đúng ạ.” Nghệ Công Công không rõ ý Trang Phi ra sao, gật đầu hồi đáp.

“Nếu là nha hoàn, nô tài phải có cái dạng nô tài. Tự xưng cái gì tiện thiếp!” Trang Phi bộ dáng vù lấp miệng em làm cho Nghệ Công Công rất là căm tức, tuy rằng Hoàng Hậu kêu nữ tử này tiến cung mục đích cũng là không tốt, nhưng hiện tại Trang Phi sở vì sở tác (tự do) chính là không để ý đến mặt mũi của Hoàng Hậu!

“Đạ, nô tỳ biết sai rồi, đa tạ nương nương dạy bảo.” Nhực Khả Phi cúi đầu chậm rãi nói.

“Hừ.” Trang Phi hừ lạnh một tiếng, nâng cằm lên dẫn mọi người nghênh ngang mà đi.

“Phu nhân người không sao chứ?” Nghệ Công Công nhìn mặt Nhực Khả Phi kia sưng đỏ hơi hơi thờ dài.

“Không có việc gì.” Nhượng Khả Phi thản nhiên cười lắc đầu, “Làm phiền Công Công đem việc thiếp thân tiến cung mau chóng chuyển đạt Cửu Vương gia.”

“Được.” Nghe Công Công nhớ tới Dạ minh châu trong lòng, gật gật đầu. Tuy rằng biết Hoàng Hậu có ý đợi nữ tử trước mắt gây bất lợi, nhưng là hấn thu phần lễ lớn như vậy. Phái người đi nói cho Vương gia rồi sau đó bỏ lại hậu quả cũng sẽ không có ai biết được.

Đi đến cuối hành lang, Nghe Công Công tùy tay đưa tới một tiểu thái giám, bắm vào bên tai hấn nói 1 hồi, tiểu thái giám lĩnh mệnh rất nhanh rời đi.

“Đi thôi.” Nghe Công Công thẳng đứng dậy, mang theo Nhượng Khả Phi tiếp tục đi đến phía trước. Rốt cục đến tẩm cung của Hoàng Hậu: Vĩnh Khánh Cung. Nghe Công Công dẫn Nhượng Khả Phi vào cung.

“Bẩm báo Hoàng Hậu nương nương, người đã đưa đến.” Thanh âm nịnh nọt của Nghe Công Công vang lên. Nhượng Khả Phi vẫn như cũ cúi đầu, đi theo Nghe Công Công thình an : “Nô tỳ tham kiến Hoàng Hậu nương nương.”

“Ngẩng đầu lên.” Hoàng Hậu cũng là cùng Trang Phi giống nhau tâm tư, muốn nhìn một chút trước mắt nữ tử rốt cuộc dài cái dạng gì.

Nhượng Khả Phi chậm rãi ngẩng đầu, Hoàng Hậu nhìn đến mặt Nhượng Khả Phi sung đỏ cả kinh.

“Đây là chuyện gì?” Hoàng Hậu nhướn mày.

Nhượng Khả Phi nhìn nữ nhân trước mắt phong thái ung dung ,đẹp đẽ quý giá, trong lòng âm thầm sợ hãi. Mỹ nhân là như thế, khí chất như vậy, quả nhiên, đây mới là khí thế Hoàng Hậu nên có.

“Bẩm nương nương, là, là bị người đánh.” Nghe Công Công thu trọng lễ, tự nhiên nói chuyện liền chịu khó hơn.

“Người nào gây thương tích? Chẳng lẽ không biết nói năng là người của Cửu nhi sao?” Hoàng Hậu nhần mi lại, nếu là vào cung bị người đánh, coi mặt mũi bà là cái gì? Nữ tử trước mắt là chính bà kêu tiến cung, không dung đánh tức là không coi bà là gì!

“Là Trang Phi nương nương sai người...” Nghe Công Công ngữ điệu ủy khuất mà oan uổng, dẫn đo thập phần.

“Là nàng!” Hoàng Hậu mạnh mẽ một chương vỡ vào ghế khắc hoa của mình, trong lòng thầm mắng tiện nhân này, lại cùng bà đối nghịch. Nếu không phải nhà mẹ đẻ nàng có người nắm có binh quyền, Hoàng Thượng sao lại phóng túng cho nàng như thế ?

Nhượng Khả Phi lại cúi đầu, không nói nữa. Giờ phút này, trăm mặt đó là đối ứng tốt nhất.

“Người, gọi là Nhượng Khả Phi phải không?” Hoàng Hậu cười hòa ái, đứng dậy tiến lên kéo tay Nhượng Khả Phi lại, “Bản cung đã kêu người là Khả Phi được chứ.” Không đợi Nhượng Khả Phi nói, Hoàng Hậu quay đầu nhìn cung nữ phía sau nói: “Tiểu thúy, nhanh đi lấy được đến, xem này khuôn mặt nhỏ nhắn này. Thật sự là chọc người khác đau lòng. Đến đây, mau ngồi xuống. Bản cung nhất định làm chủ cho người.”

“Tạ nương nương.” Nhượng Khả Phi cúi đầu nhọt nhọt nói lời cảm tạ. Ngừ khí nhưng không có gọn sóng quá lớn. Nữ nhân này mới là thông minh nhất. Hi nộ ái ô đều che dấu, không chế tốt lắm. Người như thế thường thường giết người, người bị giết còn có thể cho rằng nàng là người tốt, đối với nàng cảm động đến rơi nước mắt.

Tiểu Thúy đem được đi lên, Hoàng Hậu lập tức phân phó Tiểu Thúy bôi thuốc cho Nhượng Khả Phi. Thuốc mỡ hiệu quả rõ ràng, xoa lên mặt Nhượng Khả Phi lập thấy nhẹ nhọc mát lạnh.

“Đi, đem hảo trà ngày ấy trình lên.” Hoàng Hậu cười thân thiết.

Nhượng Khả Phi trong lòng trầm xuống, khẩn cấp như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Ads “Đi, đem trà ngon ngày hôm đó mang lên.”

Hoàng Hậu cười thân thiết.

Nhượng Khả Phi trong lòng trầm xuống, khẩn cấp như vậy sao? ...

” Dạ.” Lập tức có cung nữ ôn nhu cung kính đáp ứng.

“Khả Phi a.” Hoàng Hậu cười từ ái.

“Vâng, nương nương.” Nhục Khả Phi cúi mặt xuống.

« « Hoàng thượng vừa ban lệnh xuống, làm gương sáng, xa nữ sắc, cứng rắn giữ nguyên tắc, không cần thiết không mở tiệc. Hoàng thượng vẫn là tự mình chấp chính yêu dân như con. Cừu nhi ở phương diện này còn khiêm khuyết, người cần phải dốc tâm khuyên nhủ. » Hoàng Hậu trên mặt mỉm cười âm áp, con người lại âm trầm. Ngụ ý này Nhục Khả Phi làm sao có thể không rõ.

Tường là phổ phùng nghe đồn Hiền Viên Cô Vân sủng nàng bảy đêm, cho nên Hoàng Hậu thực vô cùng bất mãn. Xa nữ sắc, ha ha. Nhục Khả Phi trong lòng đậm cười. Mới nếm trải việc đời, nên nam nhân bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ. Như thế nào là xa? Mà Hoàng Thượng, càng không cần phải nói. Sớm biết ngày ấy nàng đưa vũ nữ cho Thất vương gia, vị vũ nữ cầm đầu kia đã được phong làm tài tử. Hoàng Thượng thật rất thích. Thật sự là nghĩ không ra nếu Hoàng Hậu biết hiện tại nữ tử được sủng ái là nàng đưa đến sẽ có hành động gì.

“Nương nương mời dùng trà.” Cung nữ đem pha trà ngon bùng lên, lại nhìn Nhục Khả Phi sững sốt. Đơn giản là nàng không biết nên xưng hô Nhục Khả Phi thế nào. Hoàng Hậu chưa bao giờ triệu kiến qua thiếp thất hoàng tộc.

Hoàng Hậu bất động thanh sắc đem trà đưa cho Nhục Khả Phi: “Đến đây, Khả Phi, đây chính là...” Nhục Khả Phi tay tiếp trà, Hoàng Hậu lời còn chưa dứt, lại nghe bên ngoài một trận la hét ầm ỹ.

“Cừu Vương gia, không thể a...”

“Mẫu hậu, nô tài này là gan thật đúng là càng lúc càng lớn a, dám nói cùng bốn vương như thế.” Ngoài điện truyền đến thanh âm nổi giận của Hiền Viên Cô Vân. Giờ phút này, âm thanh này nghe vào lỗ tai Nhục Khả Phi thật âm tai. Hắn đến đây, còn nhanh như vậy.

Hoàng Hậu chỉ là hơi nhíu mi, lập tức lại giãn mở ra. Cừu nhi làm sao có thể liền tiến đến nhanh như vậy?

“Ha ha, xem ra Cừu nhi thật đúng là không thể rời khỏi người a.” Hoàng Hậu ngữ điệu thản nhiên làm cho người ta cân nhắc không ra lòng của nàng.

Nhục Khả Phi cúi đầu, không nói gì. chén trà trong tay tản ra một cổ hương vị thực đậm trù hương trà còn một mùi hương. Hương vị này, trong lòng Nhục Khả Phi ko khỏi cười khổ, không nghĩ tới trong vòng một ngày liền thấy được hai lần.

“Tham kiến mẫu hậu.” Hiền Viên Cô Vân cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, liền nhanh chóng xông vào.

“Cừu nhi, quên bản cung nói qua cái gì sao? Người muốn làm nên đại sự...” Hoàng Hậu không giận, vẫn như trước là một bộ dáng từ ái dị thường, đáng tiếc Hiền Viên Cô Vân thực không có nề tính.

“Mẫu hậu dạy bảo tất cả con đều ghi nhớ trong tâm. Mẫu hậu dạy con phải biết lễ nghi. Mới vừa rồi con bên ngoài, Công Công thông truyền, hẳn lại dám can đảm đối với con vô lễ, đối với một nô tài như vậy, mẫu hậu cho rằng con nên bỏ qua sao?” Hiền Viên Cô Vân khẩu khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, không câu không gặt, dẫn đo vừa vặn.

Hoàng Hậu nhìn Hiền Viên Cô Vân trước mắt, mặt không chút thay đổi, trong lòng một trận chấn đo, từ khi nào thì, thi đưa nhỏ bắt đầu dùng ánh mắt xa lạ như vậy nhìn bà?

Hiền Viên Cô Vân thế này mới dùng khoe mặt đứng bên Nhục Khả Phi ngồi, mà Nhục Khả Phi không có phản ứng gì, chính là cúi đầu, làm cho người ta nhìn không tới một tia biểu tình của nàng.

” Con việc đã xong xuôi, cố ý tới thăm mẫu hậu, thuận tiện muốn mang Khả Phi đi.” Giờ phút này Hiền Viên Cô Vân cử chỉ cách nói năng thích đáng trên mặt dị thường kính cẩn.

“Ha ha, cũng được, đi thôi, ngày khác lại tới thăm.” Hoàng Hậu ngữ điệu không có một tia bất mãn, trước mắt, bà thật là bao dung mà từ ái.

“Tạ mẫu hậu.” Hiền Viên Cô Vân mặt lạnh nhìn Nhục Khả Phi, “Còn không mau đứng lên hành lễ với mẫu hậu?!” Trong giọng nói ầm ầm có chút nghiêm khắc.

Nhìn thái độ Hiền Viên Cô Vân kia không giống giả tạo, Hoàng Hậu mâu trung hiện lên một tia thản nhiên vui sướng. Đứa nhỏ trong lòng vẫn còn có bà.

“Nô tỳ cáo lui.” Nhục Khả Phi thủy chung cúi đầu, thanh âm thấp mà rõ ràng.

“Đi xuống đi.” Hoàng Hậu mỉm cười huy huy.

Hai người một trước một sau chậm rãi rời khỏi tầm cung.

Hoàng Hậu nhìn thân ảnh hai người biến mất ở cửa, mâu sắc thêm thâm trầm.

Hai người đi trên đường ở trong cung không nói gì.

Đi vào nơi bốn bề vắng lặng hẻo lánh lúc đầu, Hiền Viên Cô Vân đột xoay người, hung hăng ôm lấy Nhục Khả Phi.

Nhục Khả Phi giật mình, đơn giản là nàng cảm giác được thân mình Hiền Viên Cô Vân run nhè nhẹ.

Ánh mắt bị kiềm hãm, Nhục Khả Phi nở nụ cười, lập tức hiểu được.

“Đứa ngốc, tiểu tử ngốc, ta này không phải không có việc gì sao?” Nhục Khả Phi nhẹ nhàng vỗ lưng Hiền Viên Cô Vân.

Hiền Viên Cô Vân lại bỗng nhiên mạnh mẽ đem Nhục Khả Phi lôi ra, đang muốn nói cái gì, nhìn mặt Khả Phi sưng đỏ. Khoảnh khắc, sát ý bạo ngược ở trong mắt Hiền Viên Cô Vân nổi lên.

Nhẹ tay mềm nhẹ ôn nhu xoa mặt Nhục Khả Phi : “Đau không?”

“Không đau, Hoàng Hậu cho ta được .” Nhục Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười.

“Ai đánh ?” Hiền Viên Cô Vân thanh âm giống băng lại giống kiếm sắc nhọn.

Lạnh mà lợi hại.

“Đã không có việc gì, lúc bôi thuốc xong tốt hơn nhiều.” Nhục Khả Phi thân thủ xoa bàn tay to của Hiền Viên Cô Vân đang vuốt mặt mình.

“Ta hỏi nàng, ai đánh ?” Hiền Viên Cô Vân thanh âm vẫn như cũ rất lạnh, trên tay động tác lại càng thêm ôn nhu.

“Không có việc gì , đứa ngốc, chúng ta về nhà.” Nhục Khả Phi cầm tay Hiền Viên Cô Vân, đem tay hắn cầm xuống dưới.

“Ai đánh ?” Hiền Viên Cô Vân trong mắt đã ửng đỏ, sát ý kia làm cho Nhục Khả Phi bắt đầu đi. Đứa nhỏ này sẽ hỏi một câu này mãi sao.

“Là một cung nữ bên người Trang Phi.” Nhục Khả Phi bắt đầu trả lời, nâng tay lên vuốt ve má đang nhúm chặt của Hiền Viên Cô Vân, muốn bỏ qua, lại như thế nào cũng vô pháp làm không được.

“Hừ.” Hiền Viên Cô Vân hừ lạnh một tiếng, không nói không rằng, lôi kéo Nhục Khả Phi xoay người bước nhanh rời đi. Động vào nữ nhân của hắn, rất đủ can đảm.

Nhục Khả Phi bị kéo gấp, đi lao đảo, Hiền Viên Cô Vân cũng không quản. Con giận dữ trong hắn càng chạy càng nhanh.

Nhục Khả Phi bắt đầu cười khở, hôm nay, nàng bị lấy cái mạng cũng rất không sai . Đứa nhỏ này tức cái gì?

Hai người trở về vương phủ, Tiểu Vũ nhìn thấy Nhục Khả Phi trở về, cao hứng cực kỳ. Nhưng nhìn đến trên mặt Nhục Khả Phi bị thương lại lấp bắp kinh hãi, đi tìm được. Mà Hiền Viên Cô Vân thờ phỉ phỉ không nói một tiếng, đem Nhục Khả Phi quăng ở trong phòng chính hắn thì bỏ chạy đi đâu.

Có việc, phải làm!

Đêm này, Trang Phi dùng cơm xong ở ngự hoa viên dạo bước, sau liền hồi tâm cung nghỉ ngơi.

Cung nữ thật cẩn thận giúp đỡ nàng vào tắm cung. Vào bên trong, nhìn giường còn không chưa chuẩn bị tốt, Trang Phi nhăn mi lại. Tiểu Chân này đi đâu vậy? Bình thường lúc này đều sớm chuẩn bị giường. Trong phòng tựa hồ có mùi máu tươi, Trang Phi nhíu mi, cười thầm nàng ta chính là ham chơi.

“A! ! ! ————” Một tiếng kêu sắc nhọn thảm thiết vang lên.

Trang Phi không hồn giật mình, kêu la cái gì?

“Nương nương, nương nương!” Cung nữ nói năng lộn xộn, trong thanh âm là kinh thiên sợ hãi. Ngón tay sợ run hướng gương đồng chỉ không được.

Trang Phi theo phương hướng cung nữ chỉ nhìn lại, nhất thời hoa dung thất sắc, mạnh mẽ che miệng mình lại, đem tiếng thét chói tai ngăn chặn. Nha hoàn bên người nàng : Hoàn nhi giờ phút này người đây là máu ngã ngồi trong góc tường, hai bên má thịt đã không thấy, lộ ra bạch cốt dày đặc, máu tại đó không ngừng chảy xuôi. Mà hai tay của nàng cũng đã không thấy, chỉ còn hai khuỷu tay làm cho người ta nhìn thấy ghê người. Trên mặt vụn vụn cùng ánh mắt trừng lớn hướng thể nhân kẻ ra nàng chết không nhắm mắt. (túc : đọc đoạn này thấy ớn quá!! mọi người thì thế nào?)

(QH : Tỷ sợ ma. ... aaaaaaaaaaaaaaa)

Lại nhìn gương đồng trước mặt, một cái bàn tinh xảo, chính tề hai tay cùng một đồng thịt. Trang Phi áp lực nội tâm sợ hãi cùng ghê tởm, chậm rãi gương gao tiến lên, lại phát hiện kia hai tay đã bị cắt thành khối sau lại hợp hồi nguyên dạng. Máu chảy đầm đìa mãnh liệt đánh sâu vào thị giác cùng thần kinh Trang Phi cùng cung nữ bên người.

“Nôn ~~~” Trang Phi hoảng sợ nôn mửa. Gần như không thể nhìn sang bên cạnh nổi nữa .

Hôm nay nha hoàn này mới rút hai cái tát trên mặt tiện nhân kia, hiện tại mang bộ dạng này. Không cần nghĩ Trang Phi cũng hiểu được sao lại thế này.

Người kia, không, quả thực không phải là người! ...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Ads Màn đêm không tiếng động buông xuống.

Trong kinh thành, trong hoàng cung không ai có thể tính được điều gì xảy ra.

Mà dân gian, trong nhà kẻ có tiền cũng không thể biết được gì, người nghèo tự nhiên không nhân rồi để giăng đèn kết hoa, nên chung quanh là một mảng tối tăm.

Trong Cừu vương phủ, một cảnh đẹp.

Giữa bể, hơi nước đang lượn lờ. Hiên Viên Cô Vân nhắm mắt lại, tựa vào bên cạnh ao, phần da thịt bên dưới nước lại trong suốt lóe sáng, bộ ngực cường tráng mạnh mẽ, phần dưới bụng ngâm ở trong nước. Một mái tóc đen như mực, dài buông xõa xuống ở một bên vai. Ở trong hơi nước như sương mù, có một mị lực khôn cùng không tả xiết cùng dụ hoặc đầy trí mạng. Nhược Khả Phi ngồi ở bên cạnh ao, cẩn thận giúp hấn chà lưng.

Nhược Khả Phi đột nhiên cúi đầu bên tai Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng thổi khí, chọc Hiên Viên Cô Vân run rẩy, lập tức mở mắt, đưa tay ra đến sau lưng, cầm bàn tay nhỏ bé của Nhược Khả Phi, nhẹ nhàng lôi kéo, Nhược Khả Phi lập tức bị kéo xuống ao, bọt nước bắn tung tóe nổi lên rất to. Ngay sau đó, đã bị Hiên Viên Cô Vân gắt gao ôm vào trong lòng.

“Chúng ta mau chóng hồi Hứa Thành, được chứ?” Hiên Viên Cô Vân xoa thân hình mềm mại trong lòng tinh tế nói.

“Hảo, người muốn đi đâu ta đều đi theo.” Nhược Khả Phi vươn hai tay ôm cổ Hiên Viên Cô Vân.

“Mặt, còn đau không?” Hiên Viên Cô Vân nhìn mặt Nhược Khả Phi nơi hõm má còn có chút đỏ lên, trong ánh mắt trừ bỏ thương tiếc còn có phần nộ. Á tiện nữ kia dám đụng tiểu Phi nhi của hấn, chết chưa hết tội. Nhưng “người kia” hấn bây giờ còn chưa thể động.

“Không đau, tiểu tử ngốc, hôm nay người hỏi như thế này là lần thứ mấy.” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng ôn nhu đem môi dán lên mặt Hiên Viên Cô Vân, chậm rãi hướng cổ trượt đi.

“Lòng ta thương nàng.” Hiên Viên Cô Vân âm điệu có chút âm đậm trầm xuống, hấn ngay cả bảo vệ nàng đều không tốt.

“Nếu người khác muốn lấy tính mạng của ta, người sẽ làm gì?” Nhược Khả Phi dùng sức hôn cổ Hiên Viên Cô Vân.

“Không ai có thể!” Hiên Viên Cô Vân đột nhiên có chút bạo ngược gầm nhẹ ra tiếng.

“Có thể, rất nhiều người đều có thể ra tay lấy tính mạng của ta.” Nhược Khả Phi ôm chặt lấy Hiên Viên Cô Vân, “Phụ hoàng của người có thể, mẫu hậu của người cũng có thể, Thất vương gia cũng có thể...”

“Không, không được nói!” Hiên Viên Cô Vân càng thêm dùng sức ôm Nhược Khả Phi, lực đạo to lớn, đã ôm chặt Nhược Khả Phi thờ không nổi.

Nhược Khả Phi không kêu đau, như trước chậm rãi thân nhiên nói cho xong: “Những người này đều có thể tùy cơ ra tay lấy đi tính mạng của ta, người hy vọng nhìn chuyện như vậy phát sinh sao?”

“Không! Không! !” Hiên Viên Cô Vân như tiểu dã thú bị thương, tựa đầu tựa vào trên vai Nhược Khả Phi, có cái gì trừ bỏ nước trong bồn tắm còn có chất lỏng động ở trên vai Nhược Khả Phi.

“Vậy người cần phải làm mình mạnh mẽ hơn, mạnh đủ để bảo vệ những gì người trân quý nhất, khi cần thiết thì không từ một thủ đoạn.” Thanh âm Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lại tràn ngập dụ hoặc, “Ta sẽ vẫn ở mãi bên cạnh người, thẳng đến khi chúng ta chết.”

“Thẳng cho đến khi chúng ta đều chết đi.” Hiên Viên Cô Vân cúi đầu lặp lại lời nói của Nhược Khả Phi, “Như vậy, ta phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể đem nàng giam cầm ở bên cạnh ta, chết cũng không rời.” Dứt lời đột nhiên một ngụm cắn bả vai Nhược Khả Phi, thanh âm ở trong cổ họng cúi đầu vang lên.

“Nàng là của ta, vĩnh viễn đều là của ta.”

Máu chậm rãi từ hàm răng của Hiền Viên Cô Vân chảy ra, bắn tung tóe trong nước, nổi lên một đóa huyết hoa diêm dúa lẳng lơ, tiếp theo tan ra trong nước không còn thấy nữa.

Nhược Khả Phi tựa như chút không cảm giác bả vai đau vẫn như bình thường, trong mắt, tất cả đều là ý cười.

“Nàng. Là. Của. Ta.” Hiền Viên Cô Vân thấp giọng trầm trầm, cuồng bạo tiến vào trong thân thể Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi cười lớn, cười một cách bừa bãi, nhiệt tình mà kịch liệt đáp lại hắn.

Bể to như vậy, biến thành thiên đường kích tình của hai người.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai người nhẹ nhàng thở hắt hắt, rời khỏi bể.

Nhìn trên vai Nhược Khả Phi vết cắn cùng vết máu ẩn hiện. Trong mắt Hiền Viên Cô Vân nổi lên hồi hận cùng đau lòng.

Không nói gì thêm, hắn mặc áo choàng lại cho Nhược Khả Phi quần áo buông xuống phía dưới thân thể khóa thân của nàng, ôm lấy Khả Phi hướng tắm phòng đi tới.

Nhược Khả Phi lẳng lẳng nằm gọn ở trong lòng Hiền Viên Cô Vân, mở to hai mắt nhìn nam nhân tuần mỹ trước mắt. Có cái gì đó lặng lẽ lộ xác?

Trở về phòng, Hiền Viên Cô Vân không nói một tiếng giúp Nhược Khả Phi lấy thuốc tốt trị vết thương trên vai, lại lấy khăn mặt sạch tinh tể lau tóc cho nàng. Nhược Khả Phi nhìn gương đồng có thân ảnh của hai người, không tiếng động nở nụ cười.

Cảm giác này thật sự tốt lắm.

Nhược Khả Phi đứng lên, cũng lấy khăn mặt sạch, khoát lên đầu Hiền Viên Cô Vân, cũng chà chà lau lau ẩm ướt cho hắn.

Hai người cứ như vậy lau tóc cho nhau, mắt sáng quắc nhìn đối phương. Ánh mắt hai người nhìn nhau rất nồng cháy.

“Phi nhi, ta yêu nàng.” Hiền Viên Cô Vân đột nhiên nói, nhưng lại giống như một lời thề sinh mệnh.

“Tiểu tử ngốc của ta, ngươi biết cái gì là: Yêu sao?” Nhược Khả Phi dùng sức lau tóc Hiền Viên Cô Vân, nhợt nhạt cười.

“Ta không biết.” Hiền Viên Cô Vân cũng nhợt nhạt nở nụ cười, “Nhưng hiện tại ta muốn nói với nàng những lời này”.

Nước mắt, đột nhiên theo khóe mắt Nhược Khả Phi rơi xuống, không có gì báo trước.

“Phi nhi!” Về mặt Hiền Viên Cô Vân đầy khăn trương nhìn đột nhiên Nhược Khả Phi thất thố, vội vàng hỏi, “Làm sao vậy, có phải ta nói sai rồi cái gì ko? Vì sao nàng khóc?”

“Ta cũng không biết.” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu, “Nhưng nước mắt không hiểu sao có cái gì đó ta không thể ngăn được a.”

“Vậy không cần biết nguyên nhân.” Hiền Viên Cô Vân ôn nhu hôn gió lên khóe mắt đầy lệ của Khả Phi, “Cái gì đều không cần, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta.”

“Ừm, ta sẽ ở cạnh ngươi.” Nhược Khả Phi lặp lại, đồng ý.

Đêm này, hai người gát gao ôm nhau cùng một chỗ ngủ thẳng bình minh. Ngủ rất an tâm.

Sáng sớm hôm sau, Nhược Khả Phi tỉnh lại khi phát hiện nàng vẫn đang bị Hiền Viên Cô Vân chặt chẽ ôm vào trong ngực. Mà Hiền Viên Cô Vân còn chưa tỉnh.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng quay đầu, nhìn người trước mắt ngủ điềm tĩnh. Tuấn nhan trên gương mặt rất đẹp, lông mi kia thật dài làm cho nàng nhìn không được muốn bập(nhỏ, nhắc lên) đi một cây. Bộ dạng như thiên sứ, Nhược Khả Phi mỉm cười, cứ nhìn người bên gối như thế. Hồi lâu sau, chậm rãi tiến lên mặt của hắn, đem môi nhẹ nhàng hôn lên.

Đột nhiên, Khả Phi mắt mở lớn, vì Hiền Viên Cô Vân đã tỉnh, hóa bị động thành chủ động, nhiệt liệt hôn nàng. Đứa nhỏ này, sợ là đã sớm tỉnh dậy rồi. Nhược Khả Phi chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ ấm áp của sáng sớm dâng lên.

Hiền Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi dùng bữa sáng xong, liền ra cửa. Còn Nhược Khả Phi vẫn như cũ cùng Tiểu Vũ đến sau hoa viên cây cối âm u thướt mát.

“Chủ tử.” Không hề báo trước, Diêm Diễm như u linh đột nhiên xuất hiện ở phía sau hai người, dọa Tiểu Vũ run một cái. Người này như thế nào một chút thanh âm cũng không có.

”Mọi sự đều làm tốt?” Nhược Khả Phi khóe miệng cong lên có chút nhợt nhạt.

“Vâng.” Diêm Diễm mặt không chút thay đổi phun ra, không cần nói nhiều.

“Nàng đáp ứng rồi?” Nhược Khả Phi mạnh mẽ nằm lên phía trước mặt ghế, ghế nằm đột nhiên thừa nhận sức nặng bị nghiêng đi, Diêm Diễm tay hơi hơi vừa động, còn chưa có động tác, ghế nằm lại nhẹ bật ngược trở lại. Nhược Khả Phi trước sau cứ lắc lư như vậy.

“Đáp ứng rồi, nhưng là có điều kiện.” Diêm Diễm bất động thanh sắc đem tay mình trầm tĩnh lại.

“Nga? Điều kiện gì?” Nhược Khả Phi một trước một sau lắc lư, thanh âm nhẹ nhàng như hư vô mờ ảo.

“Điều kiện đó là...” Diêm Diễm thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hữu nghị yên hoa

Ads “Nga? Điều kiện gì?” Nhược Khả Phi một trước một sau lắc lư, thanh âm nhẹ nhàng như hư vô mờ ảo.

“Điều kiện đó là ba năm sau ở cùng một chỗ với chủ tử. Còn có chủ tử đến, gặp mặt chủ tử.” Diêm Diễm thấp giọng nói.

Nhược Khả Phi tròn tròn mắt, chợt lại cười nhẹ thành tiếng: “Ngươi không nói cho nàng ta vốn dĩ là ta là nữ tử sao?”

“Có nói cho nàng.” Diêm Diễm mặt không chút thay đổi trả lời, “Cho nên nàng nói là ở cùng chủ tử, mà không phải gả cho chủ tử.”

Ghế nằm ngừng dao động, Nhược Khả Phi ngẩng đầu lên tựa vào ghế nằm, lưng dựa vào ghế, trong mắt thoáng bất ngờ, chậm rãi nói: “Nàng nói như thế nào?”

“Nàng nói nàng yêu thương một người, đúng dịp người kia là nữ tử mà thôi. Nói tình yêu của nàng, không cần biết là nam hay nữ.” Diêm Diễm sâu kín nói hai câu này, đáy mắt càng phát ra lạnh lẽo thâm trầm. Nữ nhân kia nói lời này là thật sự, thật sự là chấp nhất yêu đến khùng điên.

“À...” Nhược Khả Phi lại một trước một sau lay động ghế nằm. Thế giới trong mắt đã lung lay. Thế giới này cư nhiên có nữ tử có dũng khí như vậy, thật sự là động vật trân quý nha. Phải biết rằng, ở ngay chính thế giới hiện đại của nàng, đồng tính luyến ái đều bị kỳ thị. Mà nàng cư nhiên cứ trực tiếp thừa nhận chính tâm mình như vậy, thậm chí còn đưa ra điều kiện đó.

“Đi nói cho nàng, có thể. Ngày mai ta đi gặp nàng.” Nhược Khả Phi nhắm mắt lại, thích ý. Tiểu Vũ đem nho đưa tới bên miệng cho nàng nuốt vào.

“Nàng còn nói: Chủ tử nên mặc nữ trang.” Diêm Diễm nói bổ sung.

Nhược Khả Phi mở mắt ra, ha ha nở nụ cười. Có ý tứ, nữ nhân này, tựa hồ sớm biết rằng nàng sẽ đáp ứng, ngay cả điều kiện nhỏ này cũng đề ra, tốt lắm!

“Có thể, ngươi đi nói cho nàng, sáng sớm ngày mai ta đi cửa sau tiếp nàng.” Nhược Khả Phi nhắm hai mắt lại, dường như không thèm nhắc lại.

“Vâng.” Diêm Diễm đáp ứng, nhẹ nhắc mũi chân, không thấy bóng người.

“Chủ tử!” Vẫn không nói chuyện Tiểu Vũ sau khi Diêm Diễm rời đi rốt cục nhin không được lo lắng mở miệng, “Nữ nhân kia là có ý tứ gì? Cùng ngài ở cùng một chỗ? Vậy Vương gia làm sao bây giờ?”

“Đưa gốc a, chỉ là ở lại bên người của ta mà thôi, ngươi gấp cái gì?” Nhược Khả Phi nở nụ cười.

“A, vậy nô tỳ?” Tiểu Vũ vừa nghe càng nóng nảy, nàng có thể bị cái nữ nhân kia thay thế không?

“Ngươi a, ngươi không phải như vậy?” Nhược Khả Phi vươn tay sờ sờ tóc Tiểu Vũ, “Ta sẽ không bỏ ngươi.”

Được hứa hẹn, Tiểu Vũ yên lòng, không khỏi tò mò hỏi: “Chủ tử mấy ngày nay phái « Người chết mặt lạnh » đi làm việc này?”

“Người chết mặt lạnh?” Nhược Khả Phi ngẩn ra, lập tức hiểu được Tiểu Vũ nói đó là: Diêm Diễm, nhin không được hé miệng nở nụ cười, xưng hô này thật đúng là chuẩn xác, lập tức gật đầu.

“Chủ tử, ngươi thu phục lòng của nàng như thế nào vậy, phải biết rằng, những năm gần đây, nhiều quý tộc như vậy mà không ai có thể lọt vào mắt của nàng đâu.” Tiểu Vũ trong lòng tràn ngập tò mò.

“Suyt, bí mật.” Ngón tay Nhực Khả Phi đặt ở miệng mình làm động tác cấm thanh, trong mắt có chút ý cười.

Đã nhiều ngày, Hiên Viên Cô Vân tựa hồ bề bộn nhiều việc, trở lại phủ là cùng Nhực Khả Phi ăn qua loa, tắm rửa xong liền ôm nàng ngủ say sưa. Một môi này khác hẳn với ngày xưa làm cho Nhực Khả Phi có chút tò mò, mấy ngày nay hẳn rồi cuộc bận việc gì?

Ngày hôm nay, sáng sớm, Tiểu Vũ giúp Nhực Khả Phi thay y phục, ba người ra cửa. Dựa theo ước định đi tìm Bạch Hạnh.

Xe ngựa đứng ở cửa sau của Quan Nghệ Lâu, Tiểu Vũ xốc rèm cửa sổ lên rồi lại buông xuống, nhỏ giọng nói thầm: “Thật sự là khẩn cấp, cần phải đợi”.

“Thật không?” Nhực Khả Phi thản nhiên nói, “Đi xuống tiếp nàng đi.”

Tiểu Vũ xốc lên màn xe, nhảy xuống xe, kéo ghế nhỏ ra giúp đỡ Nhực Khả Phi đi xuống.

Bạch Hạnh: một mình đứng cạnh cửa, nhìn nữ tử trước mắt chân thành đi xuống, giật mình. Quần áo trắng, tóc dài buông trước ngực, dùng một cây trâm màu hồng phần vắn tóc, thịt trắng tuyết, thần thái trong mắt khó nhìn ra. Đây mới là bộ dạng chân chính của nàng sao? Nàng không phải thiếp của Cửu Vương Gia sao? Tại sao lại chải tóc tùy ý như thế?

“Bạch cô nương.” Nhực Khả Phi mỉm cười nhìn nữ tử trước mắt giật mình nhẹ giọng gọi.

“Ừm, a.” Bạch Hạnh lấy lại tinh thần, lại xấu hổ phát hiện mình không biết nên xưng hô thế nào?.

“Tên của ta là Nhực Khả Phi, ngươi thích xưng hô thế nào thì xưng hô như thế.” Nhực Khả Phi cười tươi như hoa, “Lên xe đi.”

Bạch Hạnh mặt hơi đỏ lên, lại rất nhanh khôi phục thường sắc, trở về nụ cười nhợt nhạt: “Nếu có thể, xin gọi ta Hạnh nhi, ta có thể gọi ngươi Khả Phi không?”

Tiểu Vũ cắn chặt răng, đang muốn ra tiếng răn dạy việc làm càn của nàng, không ngờ, Nhực Khả Phi thối phù một tiếng bật cười.

“Có thể, Hạnh nhi, mời lên xe đi.” Nhực Khả Phi nghiêng thân mình, cho Bạch Hạnh lên xe, xoay người đối Tiểu Vũ phía sau nói, “Ngươi cùng Diễm Diễm theo sau là được.”

Tiểu Vũ mặt cứng đờ, ngượng ngừng cước bộ dừng lại, có chút không cam lòng lo lắng nhìn Nhực Khả Phi, Nhực Khả Phi quay đầu cười trở lại, liền lên xe.

Xe ngựa chậm rãi khởi động.

Trong xe ngựa, hai người trầm mặc.

“Có phải cảm thấy tình cảm như vậy thật không chịu nổi?” Bạch Hạnh đột nhiên ra tiếng hỏi.

Nhực Khả Phi ngẩng đầu còn chưa kịp đáp lời, Bạch Hạnh cố gắng để bản thân làm ra vẻ tự nhiên tiếp tục nói, trong thanh âm có bất đắc dĩ, có đau thương, còn có thương tiếc: “Lúc ngươi nói ngươi sẽ mang đôi cánh đại bàng đến cho ta, tâm của ta đã thuộc về ngươi. Ta còn tưởng, ngươi chính là người mà ta luôn chờ. Cao ngạo, bình tĩnh, lãnh khốc. Nhưng khi ngươi của ngươi đến nói cho ta biết ngươi là nữ nhân, ta điên rồi.” Hơi tạm dừng một chút, Bạch Hạnh nhìn Nhực Khả Phi tiếp tục nói: “Mấy ngày kia, ta mỗi thời mỗi khác đều nghĩ, vì sao ngươi không phải nam nhi, nếu ngươi là nam nhi thì thật tốt, giờ vẫn nghĩ như vậy.”

“Sau đó thì sao?” Nhực Khả Phi hợp thời hỏi.

“Sau đó? Ta rốt cục hiểu được, ta vì sao muốn so đo phân biệt nam hay nữ, tình yêu của ta vì sao phải có hạn chế buồn cười này?” Bạch Hạnh ngẩng đầu kiên định nhìn Nhực Khả Phi, “Tuy rằng ta không biết mình đối với ngươi có cảm giác hay không, nhưng ta đoán được, đoán được ngươi sẽ y như lời nói kia cho ta đôi cánh.”

Nhực Khả Phi vuốt mặt mình, nhìn nữ tử trước mắt, không nói gì.

“Có phải cảm thấy ta thực dơ bẩn ko?” Bạch Hạnh trong thanh âm có khẩn trương có ần nấn chờ đợi.

“Không phải.” Nhực Khả Phi cười rộ lên, “Kỳ thật, ngươi đối với ta không phải yêu, chỉ là ta xông vào cuộc sống của ngươi đúng thời điểm, nếu về sau có nam tử xuất sắc xuất hiện, vậy ngươi mới có thể phát hiện hiện tại ngươi là bị mê hoặc, phân không rõ ràng lắm cảm giác của chính mình mà thôi. Không cần phân bác, phu quân của ngươi, có một ngày tự nhiên sẽ xuất hiện. Ngươi bây giờ còn có thể đổi ý đáp ứng chuyện của ta, dù sao, chuyện này sẽ làm ngươi tiếp xúc với rất nhiều người mà ngươi không muốn tiếp xúc.”

Bạch Hạnh đột nhiên nở nụ cười, cười không tiếng động: “Ngươi cũng nói, có một ngày sẽ xuất hiện, như vậy, đến khi hắn xuất hiện, ngươi trước hết là phu quân ta, được ko? Ta đáp ứng chuyện gì tuyệt đối sẽ không đổi ý.”

Hai người nhìn nhau cười, không hẹn mà cùng gạt đầu. Có một loại kêu là tình bạn như khói hoa đột nhiên nở rộ ở trong hai người cùng lúc đó.

Hai người ngồi xe ngựa đi tới ngoại thành, hôm nay, hai người thậm chí không có ăn cơm, chỉ là hướng đối phương nói chuyện xưa. Trần thuật ý nghĩ của mình, chính mình trải qua. Nhiều thời điểm là Bạch Hạnh đang nói, Nhực Khả Phi nghe. Lúc Nhực Khả Phi hơi hé ra một chút về thể giới văn minh của

mình ở bên kia, Bạch Hạnh là nghe kinh hãi, tiếp theo là hứng thú hơn, say mê nấn nĩ Nhược Khả Phi nói nhiều một chút. Càng nói, ánh mắt Bạch Hạnh càng phát ra nhiệt tình hướng tới.

Hoàng hôn chậm rãi buông xuống. Buổi chiều tà, bóng dáng hai người lần lượt thay đổi.

“Được rồi, không còn sớm, cũng nên đưa người trở về.” Nhược Khả Phi mỉm cười, nàng hiểu được, ở xa xa hai người vẫn chờ đã rất là lo lắng

“Cám ơn người, Khả Phi, cùng ta trải qua một ngày đẹp nhất đời này.” Bạch Hạnh chân thành nói lời cảm tạ, trong mắt là một mảnh trong suốt lấp lánh.

“Phu quân của người, nhất định sẽ xuất hiện.” Nhược Khả Phi nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt.

“Hôm nay theo ta nói nhiều như vậy làm cho ta để ý rõ ràng tình cảm của chính mình, người sẽ không sợ ta đổi ý?” Bạch Hạnh trêu ghẹo.

“Sẽ không, chính người nói qua, người đã quyết định tuyệt đối sẽ không đổi ý.” Nhược Khả Phi nghiêng đầu, cười nghịch ngợm.

Bạch Hạnh cũng nở nụ cười, hai người cười truyền rất xa, rất xa.

Đem Bạch Hạnh về Quan Nghệ Lâu, Nhược Khả Phi trở về Vương phủ, lại kinh ngạc phát hiện Hiên Viên Cô Vân còn chưa về. Khi Hiên Viên Cô Vân trở về, trên mặt che dấu không được mỗi mặt.

Ban đêm ở trong phòng, Hiên Viên Cô Vân hưởng thụ Nhược Khả Phi mát xa, nhắm mắt lại chậm rãi nói: “Qua mấy ngày nữa, chúng ta trở về Hứa thành, lần này có vài người sẽ cùng chúng ta đồng hành.”

“Vài người?” Nhược Khả Phi nghi hoặc, lập tức hiểu được, vài người này sợ không phải người đơn giản, nếu không Hiên Viên Cô Vân cũng sẽ không có ý nhắc tới.

“Ta hỏi phụ hoàng muốn ba người.” Hiên Viên Cô Vân nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Lý Anh, Vương Triệt, Lý Triệu.”

Mát xa bả vai Hiên Viên Cô Vân tay nhỏ bé bỗng nhiên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Người rốt cuộc muốn cái gì đây

Ads “Ta hỏi phụ hoàng muốn ba người.” Hiên Viên Cô Vân nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Lý Anh, Vương Triệt, Lý Triệu.”

Mát xa bả vai Hiên Viên Cô Vân, đôi tay nhỏ bé bỗng nhiên dừng lại.

Ba người này? Trong đầu Nhược Khả Phi nháy mắt phản ánh ra tin tức làm cho nàng có chút giật mình. Lý Anh, Thực ấp hai ngàn hộ đầu óc không ngoan trầm tĩnh, vốn là Bộ Binh Thượng Thư của kinh thành. Tất cả những vui buồn đều không bao giờ biểu lộ, làm cho người ta đoán không ra lời nói và hành động của hắn ta. Vương Triệt là một Đại tướng quân, ngay thẳng chính trực, tiếng tăm vang dội khắp nơi, hơn nữa hiểu biết sâu rộng, vẫn khởi xướng lấy nhân trị quốc. Cùng với chính sách cứng rắn của Hoàng Thượng trái ngược nhau. Lý Triệu tính tình cương nghị, có tài cán, nhiều võ nghệ, anh dũng thiện chiến có nhiều kinh nghiệm cầm binh, hắn từng chỉ thống lĩnh một vạn đại quân đã có thể đem đánh tan mười vạn quân địch. Chỉ là hắn làm người chính trực, khó tránh khỏi đắc tội với người khác.

Ba người này đều là thực có tài cán hơn người, chỉ là Hoàng Thượng không yêu thích lắm. Hoàng Thượng biết rõ chỗ bất phạm của ba người, còn đưa bọn họ cấp cho Hiên Viên Cô Vân, là muốn ám chỉ cái gì?

Để các con mình “Long tranh hổ đấu”, giữ lại đứa tốt nhất?

Nhược Khả Phi không muốn làm rõ mấy vấn đề này, hỏi: “Chúng ta khi nào thì trở về Hứa thành?”

“Ba ngày sau.” Hiên Viên Cô Vân trầm giọng trả lời.

“Vâng.” Nhược Khả Phi tiếp tục giúp Hiên Viên Cô Vân mát xa bả vai. .

“Phi nhi...” Thanh âm Hiên Viên Cô Vân sâu kín vang lên.

“Dạ?”

“Không có gì, chỉ là tự nhiên muốn gọi nàng như vậy.” Hiên Viên Cô Vân nhắm hai mắt lại.

Tất cả, không một tiếng động.

Trong Vương phủ tất cả trên dưới bắt đầu chuẩn bị trở về Hứa thành. Ở ngày thứ ba, Nhược Khả Phi cùng Hiên Viên Cô Vân ở trong phủ nhìn bọn hạ nhân tất bật, nghĩ xem cần mang theo thứ gì.

“Bẩm Vương gia, Thất vương gia phái người đến quý phủ, nói, nói...” Quân gia nhìn mặt của Hiên Viên Cô Vân càng ngày càng đen, mồm miệng bắt đầu không rõ lấp bắp.

“Nói cái gì?” Hiên Viên Cô Vân khẩu khí lạnh lẽo như đâm vào người đang nói.

“Nói: Có thứ muốn tận tay giao cho phu nhân.” Quân gia thật vất vả đem tạp âm ở trong cổ họng nói cho hết lời.

“Hừ!” Sắc mặt Hiên Viên Cô Vân trầm xuống, vẫy tay không kiên nhẫn nói, “Đuổi hắn đi, ngày mai bốn vương sẽ hỏi Hứa thành, không muốn xem cái gì đó không sạch sẽ.”

Nhược Khả Phi chỉ mỉm cười, không nói gì.

Quân gia sợ hãi đáp ứng, đi xuống, xoay người lui đi. Qua một lúc quay trở lại cầm trong tay hắn là một cái hộp gỗ.

“Bẩm Vương gia, cái này...” Tim quân gia muốn ngừng đập, sao những vị thượng nhân cao cao tại thượng lại cứ thích làm khó bọn hạ nhân như hắn vậy chứ, vĩnh viễn ko thể hiểu được.

Hiên Viên Cô Vân nhìn vật trong tay hắn, một phen đoạt lấy, phần nộ quát: “Cút ra ngoài.”

Quân gia xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, chạy thật nhanh rời đi.

“Là cái gì vậy? Nhìn xem.” Nhược Khả Phi thấy Hiên Viên Cô Vân sẽ định đem thứ đang cầm trong tay ném vào trong ao, có chút tò mò.

Hiên Viên Cô Vân mở hòm ra, hít một hơi. Chính tay lấy ra, cư nhiên đưa cái này!

“Đây là cái gì?” Nhược Khả Phi khó hiểu chỉ vào hòm trong có một khối hắc lệnh bài đang tỏa sáng chói.

“Đây là Thượng hắc của Thất vương phủ. Người của hắn thấy cái này là như thấy hắn.” Hiên Viên Cô Vân gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Đây là làm bằng cái gì? Lạnh lạnh.” Nhược Khả Phi đưa tay sờ sờ khối này lệnh bài lớn như vậy trong bàn tay tỏa sắc đen, ở dưới ánh mặt trời, càng hiện tối đen.

“Đây là làm bằng: Huyền thiết ngàn năm, trên đời không còn nhiều những khối thiết này.” Hiên Viên Cô Vân oán hận cầm lấy muốn ném vào trong ao. Nhưng...

“Đợi chút.” Bị tay Nhược Khả Phi ngăn lại.

“Làm gì?” Hiên Viên Cô Vân mặt càng đen, không hờn giận quay đầu nhìn Nhược Khả Phi.

“Có thể tạo ra binh khí?” Nhược Khả Phi cầm lấy lệnh bài hỏi, nàng cũng không xem nhẹ ánh mắt nóng cháy của Diêm Diễm ở phía sau kia vẫn nhìn khối lệnh bài này, ánh mắt kia cùng với ánh mắt hắn nhìn mỹ vị quả thật ko khác nhau là bao nhiêu.

“Sao?” Hiên Viên Cô Vân một chút không hiểu.

“Có thể, tạo ra ra binh khí sắc bén vô cùng. Giết người không thấy máu.” Diêm Diễm lần đầu tiên xen mồm.

“Cho người, đi rèn thành thanh kiếm.” Hiên Viên Cô Vân còn chưa có phản ứng, Nhược Khả Phi đã đưa tay lấy lệnh bài quăng cho Diêm Diễm. Diêm Diễm nhận được, trong mắt bắn ra ánh sáng.

“Tạ chủ tử.” Dứt lời, chỉ huy một tiếng đã không có bóng người.

“Ừm, tài nguyên tốt không nên lãng phí.” Hiên Viên Cô Vân nháy mắt, lôi kéo tay Nhược Khả Phi đi vào phòng kiểm tra danh sách quân gia đưa tới.

* huyền: đen, thiết: sắt, huyền thiết: sắt đen, (đãi khái là như vậy kìa hơn mong mọi người google hộ Túc nhé!)

Giờ phút này Diêm Diễm ở trong một tiểu viên đơn sơ của kinh thành, cầm lệnh bài trong tay đưa cho một vị lão nhân sắp gần đất xa trời, lão nhân đi tướng đi siêu vẹo, tựa hồ như sẽ ngã sắp xuống bất cứ lúc nào.

“Huyền thiết ngàn năm? Không nên?” Lão nhân sờ sờ lệnh bài trong tay.

“Chủ tử đưa. Ngày mai phải có.” Diêm Diễm ngoan ngoãn trả lời, nhắc lại yêu cầu.

“Một ngàn lượng.” Lão nhân mặt không đổi sắc.

”Nợ người trước.” Diêm Diễm mặt không đổi sắc, ” Trên chuỗi kiếm nhớ khắc thành sợi mì hoành thánh như trước. » » (hô hô!)

“Năm mơ!” Lão nhân giống bị găm phải đuôi nhảy dựng lên, “Người đừng vũ nhục nghề nghiệp của ta.” *(Túc cũng thấy thế! Lãng phí quá đấy DD huynh... thanh bảo kiếm huyền thiết ngàn năm khắc hình mì hoành thánh...hô hô...)*

“Thêm một ngàn lượng.” Diêm Diễm kiên trì, bởi vì cái hình dạng kia ở trong lòng hắn không còn hình dạng nào có thể sánh được.

“Ta không thèm! Người còn không phải xin cho khát nợ!” Lão nhân hùng hùng hổ hổ, nhưng không phản đối nữa, bởi vì đột nhiên có chút hiểu được người trước mặt kiên trì là có nguyên do của hắn.

“Buổi sáng ngày mai ta tới lấy.” Diêm Diễm nói xong hừ một tiếng lại không có bóng người.

Lão nhân hướng xuống hung hăng nhỏ một ngụm, loạng choạng vào sân bên cạnh có một căn gác nhỏ. Vào căn gác, ông ta đột nhiên như thay đổi thành người khác, ánh mắt sáng ngời có thần, bước chân vững vàng, cánh tay vốn dĩ có những cơ bắp khô quắt đột nhiên no đủ giống như được khôi phục tuổi hai mươi. Thế gian này, thực ít người biết, thiên hạ đệ nhất chú Kiếm Sư ẩn cư ở tại nơi đơn sơ như vậy.

Lão nhân nhìn lệnh bài trong tay, hồi lâu tâm không gợn sóng đột nhiên có chút tò mò, rốt cuộc là loại người nào có thể đem vật quý trọng như vậy đưa cho tiểu tử này đến rèn kiếm? Cái giá này dường như hơi lớn một chút đi.

Buổi chiều, Hiền Viên Cô Vân bị hoàng hậu gọi vào cung. Nhục Khả Phi cũng thông cảm, con phải xa nhà, người làm mẹ ai không thấy thương .

“Chủ tử.” Diêm Diễm giống quỷ mị lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở tại sau lưng Nhục Khả Phi. Khả Phi không có quay đầu, sớm thành thói quen hắn xuất quỷ nhập thần.

“Bạch cô nương, bảo ta nói chủ tử một câu.”

“Nói.”

“Bảo trọng.”

“Ha ha, đã biết, đi xuống đi.” Nhục Khả Phi nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới Bạch Hạo trước khi xuống xe ngựa có hỏi nàng.

Vì sao lại muốn giúp Cửu Vương Gia như thế? Người không phải là muốn vị trí cao nhất của nữ nhân đi?

Vì sao muốn giúp đứa nhỏ này?

Vì sao đây? Nhục Khả Phi khóe miệng hiện ý cười. Giúp? Thật sự muốn cười thật to.

Như vậy, người rốt cuộc muốn cái gì đây? Thanh âm của Bạch Hạo tựa hồ vang lên ở bên tai Nhục Khả Phi.

Bạch Hạo cuối cùng không có được đáp án, chỉ nhìn Nhục Khả Phi thần nhiên cười, cười buồn bã...

Hắc hắc, ta đến bây giờ còn không có biết nữ chủ muốn là cái gì. Không biết có không có người đoán được. Ta thiết nghĩ tính cách Nhục Khả Phi là thực vô tâm vô phế . (lời tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chuyện thú vị

Ads Sáng sớm ngày thứ tư, Ngũ Vương gia cùng sớm ly khai kinh thành, khởi hành đi đến đất phong của mình trước. Còn Thất vương gia, cũng chính là đương kim thái tử gia, đương nhiên là sẽ lưu lại kinh thành.

Lại là ngồi không ở trên xe ngựa bảy ngày. Nhục Khả Phi đột nhiên có chút hoài niệm về điểm lầu ở Hứa Thành, cảm giác ấm áp khi ăn lẩu nổi lên trong lòng.

Rốt cục lại nhớ tới Hứa Thành. Giờ phút này ở Hứa thành đã là đông mạt (cuối đông), vẫn như cũ Rét lạnh. Nhục Khả Phi khoác áo hồ cừ, đến cửa thành xuống xe. Cửa Vương phủ, thân ảnh diễm lệ của Đỗ Vũ đã nghênh đón từ lúc nào.

“Vương gia.” Đỗ Vũ nhẹ nhàng gọi ra tiếng, trong thanh âm ôn nhu lại dẫn theo chút thần nhiên ai oán cùng ủy khuất, so ra nghe rất vừa tai. Một bộ dạng điềm đạm đáng yêu, ai thấy đều tâm sinh ý thương tiếc.

” Ái thiếp trời lạnh, mau vào phòng nghỉ tạm.” Hiên Viên Cô Vân thần nhiên nói, nhưng không đem tầm mắt dừng lại ở trên người nàng một khắc. Mà xoay người đỡ Nhượng Khả Phi vào vương phủ. Không ai nhìn đến Đỗ Vũ cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia oán độc.

Nhượng Khả Phi ngẩng đầu nhìn nóc nhà cùng tuyết đọng mỏng manh trên cây, đột nhiên phát hiện, thì ra ở nơi kinh thành nóng bức, nàng vẫn là thích cái rét lạnh của Hứa Thành. Hứa Thành cư nhiên mang cho nàng cảm giác, không gì sánh được. ha ha. Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu.

Trở lại Hứa Thành, Hiên Viên Cô Vân mang về ba người tức là phụ tá. Mỗi ngày, hành trình của hắn đều được an bài chặt chẽ. Buổi sáng ở Lục đại bộ —— công bộ, lễ bộ, hộ bộ, bộ binh, lại bộ, hình bộ tuần tra làm việc, buổi chiều cùng hơn mười tên thị vệ tùy tùng tập kỵ xạ. (cưỡi ngựa bắn cung)

Cho đến muộn mới về phủ tự nhiên là mệt nằm úp sấp xuống ngủ.

Mấy ngày nay, Hiên Viên Cô Vân rất là thành thật, buổi tối đều cấm dục. Cho Nhượng Khả Phi giúp hắn mát xa xong, liền ôm nàng nặng nề ngủ. Đêm khuya, Nhượng Khả Phi nhìn đứa bé bên gối dưới ánh đèn mờ nhạt, lộ ra nét cười kỳ quái.

Có lẽ, chú hồ con này đã dần dần thức tỉnh.

Hôm nay, Hiên Viên Cô Vân hiếm khi được thanh nhàn ở nhà, hai người ở trong phòng bình luận về trà, cho đến khi quản gia gõ cửa dồn dập quấy rầy khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi này.

“Vương gia, Ngã lộc hầu cầu kiến.” Quản gia ngữ khí có chút gấp.

Hiên Viên Cô Vân nhíu mày: “Đã biết, gọi hắn ở sau đại sảnh đợi.”

Nhượng Khả Phi quay đầu đi: ” Ngã lộc hầu là ai?”

“Được phụ hoàng sắc phong vào đầu năm mới, nghe nói đã cứu tiên hoàng, không có công gì, cho nên không có trọng dụng, nên vẫn còn tại chức.” Hiên Viên Cô Vân bình thản nói. “Nếu muốn ta dẫn nàng cùng nhau đi xem một chút?”

Nhượng Khả Phi mỉm cười lắc đầu, đứng dậy tiễn Hiên Viên Cô Vân ra ngoài cửa, rồi đi về trước bàn.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng tranh cãi nhỏ nhỏ, tựa hồ là Tiểu Vũ cùng người nào đó tranh chấp.

“Làm sao vậy?” Nhượng Khả Phi lên tiếng.

“Chủ tử...” Trong thanh âm Tiểu Vũ có bất mãn cùng không cam lòng.

Nhượng Khả Phi đứng lên mở cửa, nhìn gương mặt xinh đẹp của Đỗ Vũ kia, còn có đáy mắt không che dấu được sự khinh thường thật sâu.

“Tìm ta có việc?” Nhượng Khả Phi thần nhiên cười.

“Tỷ tỷ, bên ngoài trời lạnh, có thể cho muội muội đi vào không?” Đỗ Vũ bộ dáng điềm đạm đáng yêu như trước.

Nhượng Khả Phi không nói gì, xoay người vào phòng, Đỗ Vũ cũng theo ở phía sau, không để ý ánh mắt cảnh cáo của Tiểu Vũ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người.

Nhượng Khả Phi lại lần nữa ngồi xuống, nhìn nữ nhân trước mắt bình tĩnh ngồi xuống.

“Tỷ tỷ, ở kinh thành tốt chứ?” Đỗ Vũ ngữ khí có chút kì quái, tựa hồ có chút không rõ muốn ám chỉ cái gì.

“Tốt.” Nhượng Khả Phi đưa khủy tay dựa trên bàn, chống cằm, thần nhiên thốt ra hai chữ. (theo tiếng trung “tốt” là hai chữ “hảo hảo”)

Đỗ Vũ mặt trầm xuống, nàng là đang giả vờ sao? Chẳng lẽ nàng không biết lần đó hạ độc?

“Lúc ở kinh thành, tỷ tỷ không cảm thấy đồ ăn mỹ vị dị thường?” Đỗ Vũ vẫn rất kỳ quái như trước.

Nhượng Khả Phi nhện không được nhẹ nhàng nở nụ cười, thì ra nữ nhân này đang ở đây cảnh cáo nàng, nàng ta có năng lực lấy tính mạng của nàng sao?

“Ngươi muốn nói cái gì đây?” Nhượng Khả Phi hưng trí nhìn nữ tử trước mắt.

“Ta cảnh cáo ngươi, không cần quá kiêu ngạo!” Đỗ Vũ thanh âm dè dặt, lộ ra âm ngoan, “Ngươi cho rằng mình là gì? Ngươi bắt quá chỉ là một nha hoàn hạ lưu, vĩnh viễn không có cách nào phù chính*, vĩnh viễn! Hoàng hậu nương nương đã cầu thánh chỉ cho ta, không lâu nữa ta chính là Sùng phi!”
(*từ thiếp lên làm chính thất)

Dứt lời, mắt Đỗ Vũ mang đầy ý cười, đặc ý nhìn nữ tử trước mắt, muốn nhìn thấy kinh ngạc của nàng, sợ hãi của nàng.

Nhưng tất cả đều không có.

Nữ tử trước mắt vẫn bộ dạng thản nhiên, ý cười như trước, chỉ nhẹ nhàng : “Vậy sao, phải không? Vậy chúc mừng người a.”

Cảm giác thất bại mãnh liệt dâng lên. Vì sao, vì sao lại như vậy? Nữ nhân này không phải là nên thất thố kêu ra tiếng, hoặc là khóc, hoặc là phẫn nộ sao? Vì sao hiện tại bình tĩnh như thế?

“Ngày ấy người để cho ta khuất nhục, ta sẽ hoàn trả gấp bội!” Đỗ Vũ oán độc cúi đầu nói.

Nhược Khả Phi bỗng nhiên nở nụ cười tươi, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Người biết không, lời kịch này rất nhiều người đã dùng qua, nhưng mỗi lần nói lời kịch này xong người đó chết thực thà.”

Đỗ Vũ lập tức liền tái mặt , hung hăng nhìn Nhược Khả Phi, âm hiểm thốt ra: “Chờ xem.”

Nhược Khả Phi nhắm mắt, không thèm nhắc lại, trên mặt ý cười thản nhiên tưởng tượng về mặt của Đỗ Vũ: “Là hận không thể lập tức xông lên đem mặt của nàng cầu xé thành ngàn mảnh. Nhưng lý trí nói cho nàng ta không thể làm như vậy. Chính nàng ta sẽ chờ, chờ thánh chỉ xuống phong mình là Sùng phi”. Đứng dậy, ra cửa, dùng sức đóng cửa lại phát ra thanh âm chói tai thật lớn.

Nhược Khả Phi mở mắt ra, cảm lấy chén trà trên bàn, nhẹ nhàng chuyển vòng vo .

Thật sự là... không thú vị a.

“Diêm Diễm” Nhược Khả Phi thở nhẹ.

Giây tiếp theo, Diêm Diễm đã xuất hiện ở sau thân nàng. Có đôi khi Nhược Khả Phi nghĩ, Diêm Diễm có phải là trốn ở một nơi nào đó trong phòng không? Nếu thật sự là như vậy, nàng cùng Hiên Viên Cô Vân làm chuyện gì không phải đều bị hắn nhìn thấy chứ?

“Chủ tử, chuyện gì?” Diêm Diễm lạnh giọng hỏi.

“Trên giang hồ, gần đây có chuyện gì thú vị không?” Nhược Khả Phi hiểu được, nếu muốn biết chuyện giang hồ, tự nhiên chỉ có hỏi Diêm Diễm người xuất thân giang hồ.

“Chuyện thú vị, chủ tử ám chỉ cái gì?” Diêm Diễm có chút khó hiểu.

“Chỉ là có thể giết thời gian .” Nhược Khả Phi nằm úp ở trên bàn, buồn đến chết. Hiên Viên Cô Vân lại luôn luôn bận việc chính sự, còn lầu diễm của nàng phát triển thậm chí còn mở thêm vài chi nhánh.

“Giết thời gian ? Có.” Diêm Diễm bỗng nhiên nghĩ tới.

“Nga?” Nhược Khả Phi ngẩng đầu lên.

Thật không ngờ là lúc này đây chuyện thú vị làm Nhược Khả Phi muốn biết lại có lực ảnh hưởng rất lớn đến sinh mệnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cái gọi là thú sự

Ads Cái gì gọi là giang hồ thú sự? Nhược Khả Phi có chút tò mò.

Diêm Diễm cup mắt, nói bổ sung: “Không phải là chỉ có người giang hồ tham gia, thương nhân, quý tộc có quan hệ cũng sẽ tham gia, nơi tổ chức cũng là nơi nhân sĩ giang hồ thường tới.”

Chỉ một câu, Nhược Khả Phi liền hiểu được, cái gọi là giang hồ thú sự là không thể xem một cách quang minh chính đại.

“Khi nào thì cử hành?” Nhược Khả Phi tò mò .

“Từ giờ Mẹo trở đi.” Diêm Diễm nhớ tới người điên này, có chút do dự, “Chủ tử thật muốn đi?”

“Rất thú vị a.” Nhục Khả Phi nghiêng đầu, nở nụ cười, mắt tối đen, sâu không thấy đáy.

Hôm nay, Diêm Diễm mang theo Nhục Khả Phi ra cửa, không có Tiểu Vũ, chỉ có hai người lẳng lặng đi. Hai người ngồi xe ngựa đến một chỗ ngoài thành, xuống xe, Diêm Diễm ôm Nhục Khả Phi thì triển khinh công cấp tốc rời đi.

Trong bóng tối tối ánh vệ nôn nóng muốn nhanh chóng đuổi, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Rất xa, âm thanh sâu kín thản nhiên truyền trong gió: Ở tại chỗ chờ, giờ Dậu quay lại.

Ánh vệ giật mình, thờ dài, trở lại, ngồi xổm xuống xe ngựa, ngoan ngoãn chờ. Hiện tại bọn họ thế nào cũng không dám đi, đã làm mất dấu của chủ tử, hiện tại chỉ có chờ chủ tử trở về.

Vừa qua khỏi sườn dốc, khắp nơi đều là sương mù dày đặc, không thể nhìn thấy được mặt đất. Diêm Diễm buông Nhục Khả Phi xuống. Ngồi xổm xuống mặt đất nhặt lên một cục đá nhỏ, vung ngón tay bắn lên trên.

“Rầm” Một tiếng vang, tựa hồ gõ lên mặt của tảng đá, một lát sau, hơn mười người bật mặt ngồi trong cái mộc khung chậm rãi thả xuống dưới. Diêm Diễm không nói gì, ôm Nhục Khả Phi lên mộc khung, một lát, mộc khung chậm rãi bay lên, biến mất trong sương mù dày đặc

(Mộc khung: Cái sọt bằng gỗ, dùng để kéo người từ dưới lên hay ở trên xuống những đoạn dốc cao không thể lên được.)

Nhục Khả Phi vươn tay, nhẹ nhàng sờ nhẹ sương mù trước mắt, cái gì đều bắt không được. Cảm giác được mình chậm chậm bay lên. Thật là có chút giống với thang máy.

Vừa lên đỉnh núi, lập tức có người tiến đến nghênh đón.

“Di? Diêm vương, lần này ngươi bán người a?” Người ở cửa hướng Diêm Diễm tiếp đón, ánh mắt làm càn đánh giá Nhục Khả Phi. Ánh mắt hần không sai, nữ nhân này, cũng không chờ xử tử hoặc bán không được, làm sao có thể mang đến nơi này?

“Không phải.” Diêm Diễm không có nhiều lời vô nghĩa, đột vờn tay cầm lấy tay Nhục Khả Phi, nhanh đi vào. Lôi kéo nàng, liền sẽ không có ai nghĩ đến nàng là hàng hóa. Bởi vì người ở nơi này, không có ai sẽ lôi kéo tay “hàng hóa” của mình.

Nhục Khả Phi ngẩng đầu nhìn sương mù dày đặc, một cánh cửa đen rất nặng, cùng với người gác cửa kỳ quái, xưng hô cùng đáp lời, trong lòng hứng thú nổi lên. Xem ra, lần này thật đúng là đến được nơi thú vị.

“Vì sao hần gọi ngươi là Diêm vương?” Nhục Khả Phi khóe miệng có chút nghiêng ngả.

Diêm Diễm không trả lời, đây là lần đầu tiên không muốn nhắc tới tên hiệu này. Không biết tại sao, chỉ là không muốn nói. Chỉ lôi kéo Nhục Khả Phi tiến vào một hành lang hẹp dài mà hắc ám. Hai sườn hành lang không có cửa sổ, lạnh như tường đá băng, trên vách tường thưa thớt vài ngọn đèn.

Thấy Diêm Diễm không trả lời vấn đề này, Nhục Khả Phi cũng không miễn cưỡng. Nơi này áp lực không khí làm cho người ta hít thở không thông, làm cho Nhục Khả Phi nghe thấy được một cỗ hương vị quen thuộc. Một hương vị thói quen như đến từ địa ngục.

Hành lang tựa hồ không có kết thúc, tối tăm, uốn lượn kéo dài. Thật lâu sau, trước mắt đột nhiên có ánh sáng chiếu tới.

Tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt.

Thật giống khu chợ, nhưng lại không giống với một khu chợ bình thường. Nơi quảng trường hình vuông to như vậy, có rất nhiều người đang bày hàng ra bán. Rốt cục cũng hiểu được cảm giác không phải bình thường. Khó trách có hương vị quen thuộc. Nơi này là hắc thị (chợ đen), nơi cái gì cũng có thể đem ra bán. Chỉ cần trả giá, người bán vừa lòng là có thể mua.

Nhục Khả Phi quay người, đầu liền thấy cách nàng gần nhất là một quầy hàng, một nam tử che mặt ngồi ở trước quầy hàng, phía sau là hai cái lồng sắt. Trong lồng sắt là hai người. Không gian to như vậy xung quanh lại thấp phần sáng sủa, nơi nơi đều là đăng (đèn) cùng nến. Nhục Khả Phi chăm chú nhìn vào người trong lồng sắt, tâm thần chấn động. Yêu nghiệt a, yêu nghiệt. Trong lồng sắt thoát nhìn chỉ là hai nam tử nhỏ tuổi mà thôi, nhưng lại xinh đẹp đến không có gì so sánh, bộ dáng yêu mị kia cơ hồ mị hoặc đến tận xương tủy, nếu không phải hai người hiện tại trần như nhộng, Nhục Khả Phi nghĩ rằng đây là hai tiểu cô nương. Không gian tuy lớn cũng không lạnh, thân thể của hai yêu nghiệt kia, đầy mắt không có một tia tức giận, chỉ là bỗng nhiên nhốt ở trong lồng. Nam tử sao? Đáng tiếc nàng không thể hỏi ra được.

Quầy hàng kế tiếp cũng là lồng sắt, bên trong cửa khóa kín là cô gái mang thai sắp lâm bồn, ánh mắt cũng là trống rỗng mà chết lặng. Nga, cư nhiên ở trong này còn có mua bán phụ nữ có thai? Nhưng mà rốt cuộc là bán phụ nữ có thai hay là bán đứa nhỏ trong bụng đây. Nhớ rõ có người biến thái có ham mê là cùng phụ nữ có thai giao hoan, thích nhìn phụ nữ có thai bị cưỡng X sinh non, nhìn từ bắp đùi “đẹp” một cách tàn khốc. Cũng có thứ biến thái là muốn đem đứa nhỏ vừa sinh hạ dùng để làm thuốc bổ thân.

Quả nhiên, con người là xấu xa, cái ác nơi nào cũng có a. Trong lồng Nhục Khả Phi khinh thường. Xuống chút nữa nhìn lại, cái gì cũng có bán, ngọc khí, dược liệu, sùng vật, người. Tựa hồ mình muốn gì là có cái đó. Nhục Khả Phi có chút thất vọng, mấy thứ này, nàng cũng đã sớm gặp qua.

Diêm Diễm nhận ra đôi mắt của Nhục Khả Phi thản nhiên thất vọng, kéo nàng đi tận cùng vào bên trong.

“Đến a, đến a, thiên hạ đệ nhất sát thủ, mua đi thực có lời a.” Một nam tử diện mạo trẻ tuổi thét to, cầm trong tay gậy gộc gõ vào phía sau lồng sắt. Phía

sau lồng sắt là một nam tử hôn mê bất tỉnh, Nhược Khả Phi thấy được hần rất tuần tú, cùng với má phải khắc một cái chữ thập nhỏ hình đao ba. Sắt thủ cũng có thể bị mua bán như vậy? Nhược Khả Phi tò mò nhìn người trong lồng sắt.

“Tiểu tử này, xứng đáng.” Diêm Diễm tựa hồ nhận ra người trong lồng, khẩu khí mang theo một tia vui sướng không dễ phát hiện khi người gặp họa.

“A, Diêm vương, từ khi nào đã có nữ nhân?” Nam tử diện mạo bình thường gõ phía sau lồng sắt, lại trêu tức nhìn hai người.

“Ngươi quản cái rắm.” Khó mà tưởng tượng Diêm Diễm bề ngoài nhìn rất nghiêm nghị như thế, khi mở miệng cư nhiên lại là lời thô tục.

Nam tử dường như không thèm để ý chút nào, làm càn nhìn Nhược Khả Phi, trong mắt tất cả đều là tìm tòi nghiên cứu.

“Ta xem ngươi là thật muốn chết, chờ hần tỉnh lại ngươi còn không chết sao?” Diêm Diễm nhìn người trong lồng sắt, ác liệt lấy gậy gộc trong tay nam tử dùng sức trạc trạc vào đùi người bên trong. Thật sự là biến thái ngoạn pháp (phương pháp biến thái), đem “tiểu đệ đệ” của người ta đùa như vậy. *(túc té ghê bật giữa rùi!! Hix, Diêm huynh ak\ huynh chơi ác quá...dù sao thì anh ấy cũng là... ôi, túc ko ns nữa, nữa là mất thiềng)*

“Sợ cái gì, hần lại không biết là ta.” Nam tử dương như không sợ, một phen đoạt lấy gậy gộc trong tay Diêm Diễm, không kiên nhẫn gõ xao lồng sắt, “Ngươi mua hay không? Không mua liền biến, ảnh hưởng việc buôn bán của ta.”

“Có người mua chắc .” Diêm Diễm khinh thường nói. Trừ phi là kẻ đó muốn chết, chờ tên biến thái kia tỉnh lại, vật chung quanh còn sống chỉ sợ là có phúc cũng tránh không được.

“Bao nhiêu tiền?” Diêm Diễm vừa mới nói xong, Nhược Khả Phi cười mở miệng hỏi. Diêm Diễm mặt cứng đờ.

“Không quý, chỉ cần một trăm lượng bạc.” Nam tử tuổi trẻ hắc hắc cười khoát gậy gộc trong tay áo, một bộ dáng như xem kịch vui .

“Quý.” Nhược Khả Phi nhìn người trong lồng sắt, còn thật sự nói, ” năm lượng bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Huyết tể?

Ads Cầm côn trong tay, cầm nam tử như sắp trật khớp .

“Bán hay không?” Nhược Khả Phi kiên nhẫn hỏi.

Nam tử nhanh chóng khôi phục thường sắc, tựa vào lồng sắt bên cạnh, một bộ dạng cả lơ phát phơ, cười nói: ” Giá này quá thấp, còn chưa đủ lộ phí ta trở về a.”

“Đi trạm dịch tọa xe ngựa hần là đủ, nga, quên tính tiền cơm ngươi trên đường, lại thêm là 5 lượng 2.” Nhược Khả Phi đau lòng trả thêm giá, bộ dáng đau lòng giống như là muốn toàn bộ gia sản của nàng.

Diêm Diễm không nói được một lời, chỉ nhìn người trong lồng sắt, muốn nhìn hần khi nào thì tỉnh lại. Nhìn hần khi tỉnh lại có nổi điên không?.

“Lại thêm 5 lượng 2.” Nam tử nhìn Nhược Khả Phi hai mắt tỏa sáng, có ý tứ. Diêm vương khi nào thì tìm được nữ nhân có ý tứ như vậy.

“Được rồi, lại thêm 5 lượng 2.” Nhược Khả Phi vươn tay đưa vào bên trong túi tiền mò mẫm, lấy ra ngân phiếu một trăm lượng, đưa cho nam tử, “Không cần thối lại.”

Cây gậy trong tay nam tử rơi thẳng xuống đất, mặt cứng lại. Như thế cò kẻ mặc cả vừa rồi có ý nghĩa gì đây? Thật không thể tin được đây là nữ tử lúc này.

“Muốn hay không a? Ta không cần ngươi miễn phí tặng cho ta.” Nhược Khả Phi không kiên nhẫn vẫy ngân phiếu trong tay.

“Muốn, làm sao có thể không cần?” Nam tử tiếp nhận ngân phiếu một phen cất vào trong áo, chỉ vào lồng sắt phía sau nói, “Hần thuộc về ngươi, muốn xử lý như thế nào đều được, giết hay là ẩm giường đều được.” Nam tử nói chuyện không che dấu, rúc lấy ánh mắt sắc như kiếm của Diêm Diễm. Nam tử lại không thèm để ý tiếp tục nói: “Bảo đảm hai ngày sau hần mới tỉnh dậy, cam đoan trong hai ngày này là an toàn.” Ngu ý, sau hai ngày sẽ không nhúng tay vào .

“Nga? thế nào lại như vậy? Ngươi bán đồ cũng nên bảo hành a, ít nhất là mười năm tám năm đi?”

“Bảo hành?” Nam tử sờ sờ cằm, nghiên cứu từ này, bỗng nhiên cười sáng lạn vui vẻ, “Không sai, không sai, bảo hành. Ta tại sao lại không nghĩ tới. Đây cho người, cho hân uống, đêm trăng tròn không có giải được liền đông lạnh thành khối băng, thống khổ không chịu nổi.” Lại quảng lại đây một bình sứ nhỏ, “Đây là giải được.”

Diêm Diễm nhìn hai cái bình sứ trong tay Nhược Khả Phi, kinh hãi. Hân rốt cuộc đánh cái chủ ý gì? Lần này đùa có phải hơi quá không?

Nam tử nhìn thấy kinh ngạc hiện lên trong mắt Diêm Diễm, vươn tay ở trên vai hân vỗ vỗ, cười nói: “Cho là cấp nàng bảo hành, buôn bán lời, ta buôn bán lời. Ha ha.”

Diêm Diễm mang tay hân hất xuống, kị như kị xà độc. Tên biến thái trước mắt này, lão thích thân không biết quý không hay làm cho người ta hạ độc kẻ đơn.

Nhược Khả Phi nhìn bình sứ trong tay, nhú mày, đưa tới trước mặt nam tử, nói: “Không cần cái này, không có ý nghĩa.”

Nam tử đang cười vui vẻ, mặt bỗng nhiên cứng đờ: “Vậy ngươi muốn cái gì?”

Nhược Khả Phi kéo khoe miệng, khinh thường nói: “Dùng được đến không chế người, thật đúng là thú vị hèn kém, thật sự không chế một người, không phải không chế thân hân, mà là tâm hân.”

Nam tử mặt lạnh, người bên ngoài cúi mặt nhìn không tới biểu tình chân thật, đem được thu hồi, chậm rãi hỏi: “Không biết khách nhân nghĩ muốn phương pháp gì?”

“Có huyết tể không?” Nhược Khả Phi thanh âm rất nhẹ thực ôn nhu, lại như một trọng quyền đánh vào trong lòng nam tử. Diêm Diễm trầm xuống, nắm tay thành quyền.

Nam tử ánh mắt càng sắc bén, phát ra ánh sáng, quan sát kỹ nữ tử trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ads Ánh mắt Nam tử kia càng sắc bén, phát ra ánh sáng, nhìn chăm chăm vào Khả phi.

“Khẩu vị rất được a.” Nam tử sau một lúc lâu cúi đầu nói ra câu.

“Nếu bán cho ta, cứ nhiên ‘vật này’ liền là của ta, không phải sao?” Nhược Khả Phi tựa tiểu phi tiểu (cười mà ko cười). Xem ra, trong sách ghi chép lại thật đúng là không phải là giả. Cuốn sách màu vàng cũ nát kia có ghi gì đó cứ nhiên thật là thực tồn tại.

“Không hối hận?” Nam tử hỏi lời thừa, phải biết rằng, người trong lồng sắt kia là người sống trên mũi dao (ý nói nguy hiểm) có lẽ, nhiệm vụ kế tiếp sẽ không còn được gặp lại ánh mặt trời ngày mai. Cho dù như vậy, nữ tử trước mắt cũng muốn lựa chọn huyết tể sao? Cái nghi thức đầy mị lực kia...

“Muốn thêm tiền sao?” Nhược Khả Phi hỏi lại.

“Không cần, ha ha, nhận thì phải phục vụ thôi.” Nam tử nheo mắt lại, đem ánh sáng lạnh trong mắt kia dấu đi. Được rồi, nếu nữ tử trước mắt hạ quyết tâm, vậy như ngươi mong muốn. Còn giống như mở màn trò hay.

Nam tử xoay người đem lồng sắt mang đi, quay đầu: “Theo ta.”

Đoàn người chậm rãi hướng vào một cửa ra khác, nam tử ở chỗ cửa giao ra một lượng bạc, hắc hắc cười rộ lên. Lần này giao tiền thật đúng là thiếu. Mỗi lần đều là 1% thù tục phí. Hành lang hai bên có rất nhiều phòng nhỏ, nguyên lai là nơi giao dịch cuối cùng của thương nhân. Tùy tiện mở một gian phòng trông, nam tử đem người trong lồng sắt cầm lấy chân kéo ra, lập tức có người đến thu lồng sắt.

“Đồng” một tiếng, nam tử đưa tay ném người trong lồng sắt xuống đất.

“Hân gọi là gì?” Nhược Khả Phi chỉ vào người trên hỏi.

“Kêu: Vô Hồn.” Nam tử đá đá người phía dưới đã mất đi tri giác, tùy ý nói.

“Vô Hồn?” Nhược Khả Phi cười, sát thủ như thế nào còn có tên như vậy.

“Là Vô Hồn, mà không phải Vô Hồn. Nhưng cùng mang một nghĩa thôi, cuối cùng người bị hấn giết Vô Hồn lại thành Vô Hồn.” Nam tử ngồi xổm xuống, trên người lấy ra một cái bát ngọc, cầm cổ tay Vô Hồn, đột nhiên đem chủy thủ trong tay, cắt một nhát ở cổ tay của Vô Hồn, đến khi máu chảy đầy bát, đổ thêm được trước ngừng huyết.” Uống đi.” Nam tử đưa bát huyết trong tay cho Nhục Khả Phi.

Tinh hồng huyết. Nhục Khả Phi nhăn mày lại một chút, rất nhanh uống sạch.

“Đem máu của ngươi nhỏ giọt một chút xuống miệng vết thương của hấn.” Nam tử đem chủy thủ đưa cho Nhục Khả Phi, tiếp nhận chủy thủ, ngồi xổm xuống, ở chính ngón trỏ của mình, nâng nhẹ nhàng nhất họa (rạch một đường), huyết chảy ra. Nam tử lấy chủy thủ đem miệng vết thương của Vô Hồn vốn đã cầm máu lại lần nữa họa khai(mở ra), ở mặt trên thoa thuốc bột màu đen: ” Nhỏ máu của ngươi xuống.”

Nhục Khả Phi theo lời, đem máu tươi của nàng nhỏ vào miệng vết thương của hấn. Máu của Nhục Khả Phi nhỏ giọt trong nháy mắt đã bắt đầu theo đó tiến thân thể của Vô Hồn, liền theo miệng vết thương uốn lượn sinh ra hình xăm hoa văn. Hoa văn chậm rãi biến tối, thẳng đến biến thành màu đen. (đầu tiên Hoa văn ấy từ máu của Khả Phi nên nó có màu đỏ => biến thành đen)

“Về sau, hấn đau ngươi đau, ngươi tổn thương hấn tổn thương. Hấn tử ngươi tử, ngươi tử hấn cũng tử.” Thanh âm nam tử kéo dài quanh quẩn chậm rãi nói bên tai bọn họ.

Diêm Diễm nghe hiểu, ý tứ chính là hai người kết hợp thành một thể! Vô Hồn bị thương Nhục Khả Phi sẽ cảm nhận được đồng dạng thống khổ, mà hấn chết Nhục Khả Phi cũng sẽ tử!

“Hừ” Tiếng huyền thiết kiếm tách ra khỏi vỏ, lạnh lùng nhìn nam tử trước mặt như trước chẳng hề để ý: “Vì sao không sớm nói cho ta huyết tể là như thế này?”

“Ngươi không có hỏi a.” Nam tử chẳng hề để ý kiểm sắc bén trước mắt cùng người bức kiếm khí, cột nhà nói.

“Muốn chết!” Diêm Diễm kiếm khí bức người.

” Ngươi đánh qua được ta rồi hãy nói.” Nam tử khinh thường nói xong, lại quay sang nhìn nữ tử còn ngồi trên mặt đất, ” Người là của ngươi. Tạm biệt.” Dứt lời, người đã lướt nhẹ ra cửa phòng. . .

Thật lâu sau này, Vô Hồn vĩnh viễn nhớ rõ cảm nhận của chính mình ngay lúc đó. Vạn phần phức tạp. Hấn nói như thế này: khi đó ta phân biệt không rõ cảm giác của ta đối với nàng như nào, chủ tử? Cả đời duy nhất có một nữ nhân? Người để bảo vệ? Cùng ta trở thành một thể? ... (hợp làm một)

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hỏa bạo Vô Hồn

Ads Diêm Diễm cảm giận nhìn nam tử biến mất ở cửa, cắn chặt răng.

“Không nên trách hấn, ta sớm đã biết.” Nhục Khả Phi nhìn Vô Hồn, quả thực là yêu nghiệt. Vết sẹo trên mặt này là cổ khắc lên hai vết. Nhẹ nhàng sờ sờ vết sẹo trên mặt Vô Hồn, Nhục Khả Phi ác liệt dùng móng tay khẽ nhẹ, người trên không hề hay biết.

“Ngươi có biết?” Diêm Diễm đẩy mắt kính ngạc, nếu biết, vì sao còn muốn huyết tể? Hấn là sát thủ a! bất cứ thời điểm nào đều có thể bị mất mạng, làm sao có thể cùng người nhất thể, hơn nữa thực dễ dàng bị thương, hấn đau, nàng cũng sẽ đau giống hấn. Vì sao? Vì sao muốn như vậy?

” Đúng, ta đều biết.” Nhục Khả Phi đưa tay thu trở về, “Ngươi muốn hỏi ta nếu đã biết vì sao còn làm như vậy phải không?” Nhục Khả Phi không có quay đầu, lại tựa hồ nhìn thấy được bộ dáng của Diêm Diễm: muốn nói lại thôi.

” Đúng.” Diêm Diễm thành thực nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Không có gì lý do, chỉ là muốn vậy mà thôi.” Nhục Khả Phi đứng lên, quay đầu, nhìn Diêm Diễm, cười không tiếng động. ” chỉ là ta nghĩ vậy.” Kỳ thật nàng không cần phải nói, về sau hấn cũng sẽ biết.

Diêm Diễm nhìn con ngươi của Nhục Khả Phi hắc bạch phân minh ngăn cả người, đen sâu như vậy nhìn không thấy đáy. Đột nhiên rất muốn hỏi “thiên hạ” trước mắt, ngươi rốt cuộc nghĩ muốn cái gì đây? Trong lòng lại bỗng nhiên cười khổ, bởi vì hấn biết, cho dù hỏi, cũng sẽ không có đáp án.

” Cứu hấn tình như thế nào?” Nhục Khả Phi nhìn người hôn mê bất tỉnh phía dưới, nhăn mi lại, hai ngày lâu lắm đi.

Diêm Diễm tiến lên nhìn nhìn, lấy thủ pháp kỳ lạ ở trên người Vô Hồn điểm vài cái, thối lui đến bên cạnh Nhục Khả Phi.

Một lát, Vô Hồn chậm rãi tỉnh dậy, mở mắt ra đột nhiên bạo khởi, đánh úp về phía hai người. Diêm Diễm chặn hấn công kích, đã có chút cố hết sức, tức giận mắng: “Ngươi nên nhìn rõ ràng trước!”

Vô Hồn nghe được có chút thanh âm quen tai, thế này mới lui ra phía sau nhìn người trước mắt, cúi đầu phun ra hai chữ: “Diêm Vương!” Trong thanh âm cũng là nồng đậm hơi thở nguy hiểm. Cổ tay đau làm cho hắn cúi đầu, khi nhìn đến màu đen ở cổ tay kia đồ dạng hình thức hoa văn, hơi thở cuồng bạo lại bao phủ lấy hai người.

“Mẹ nó, ai làm!” Vô Hồn nhìn rõ ràng bất quá hình xăm hoa văn này đại biểu cho cái gì, trong con ngươi bao phủ cuồng ngược quả thực như muốn xé rách hai người kia.

Nhược Khả Phi nhìn nam nhân cuồng bạo trước mắt, nhẹ nhàng đối Diêm Diễm bên cạnh nàng đề phòng nói: “Sát thủ có thể nổi nóng như vậy?” Cảm xúc của sát thủ hẳn là không phải như thế đi, trong tâm bình tĩnh tàn khốc lãnh huyết, không phải nên như vậy sao? Nam tử yêu nghiệt trước mắt cư nhiên nổi giận thành như vậy, thật đúng là làm cho nàng kinh hãi a.

“Thời điểm đi giết người sẽ không như thế này.” Diêm Diễm cúi đầu phun ra câu, lại vẫn như cũ không dám sơ suất nhìn người trước mắt. Trong lòng đánh giá, Vô Hồn bị hạ được, thật muốn mang đi Nhược Khả Phi, tự mình vẫn là có thể làm được, nhưng phải trả một giá hơi đắt một chút.

“Mẹ nó, ta hỏi các ngươi ai làm? Điếc rồi có phải không?” Vô Hồn cuồng nộ, giận đến không thể dùng lời nói mà miêu tả được. Tên súc sinh kia! Nghĩ đến kẻ đó đã đem hắn đánh thuốc mê. Không hiểu hắn ta muốn làm gì? cư nhiên lại tìm người đối với chính mình: Huyết tể! Vậy người cùng mình nhất thể đâu?

“Trừ ca ca biến thái của ngươi ra còn ai vào đây?” Diêm Diễm dễ dàng đã đem người nợ bán đứng.

“Con mẹ nó, ta biết là hắn. ‘Cái kia’ cùng ta nhất thể đâu? Ai?” Vô Hồn gầm nhẹ, cả người hiện lên dòng khí uy hiếp người khác không thể tới gần. Con mẹ nó, muốn cùng hắn nhất thể để bức bách hắn bảo hộ, hay thật. tốt lắm! Chẳng lẽ không biết hắn là cái dạng người gì sao? Ngây thơ đến buồn cười, vậy Lão tử mỗi ngày ở trên người mình khoét vài lỗ thủng, để cho kẻ cùng ta nhất thể phải thống khổ!

Nếu lúc hắn ngủ say tựa như yêu nghiệt điềm tĩnh, nhưng hiện tại hắn rống giận liên như một người quân thú đã thú không đầu. Trời cùng Đất khác biệt đến mức làm người ta không thể tin là cùng một người.

“Là ta.” Một thanh âm thân nhiên mềm nhẹ chiếm lòng người vang lên, Nhược Khả Phi chậm rãi tiêu sái tiến lên, nhìn nam nhân đang cuồng nộ trước mắt, chậm rãi phun ra tuyên ngôn, “Về sau, ngươi liền là nam nhân của ta.” Hoặc là, một nửa cơ thể của nàng thì chính xác hơn? ...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Giết nàng tương đương tự sát

Ads Thanh âm mềm nhẹ như lông chim phát qua tâm Vô Hồn. Vô Hồn tâm tình bất định nhìn tiểu nữ nhân trước mắt. Chính nàng cùng hắn huyết tể ?

“Là nữ nhân?” Hơi thở khủng bố uy hiếp người khác, quanh thân Vô Hồn có chút chậm lại, thanh âm vẫn như cũ mui phần mang hỏa được, “Muốn ta bảo hộ ngươi?”

“Ta không thiếu bảo tiêu, Diêm Diễm thực xứng chức bảo tiêu.” Nhược Khả Phi nhìn Diêm Diễm đang đề phòng bên cạnh mình.

“Bệnh thần kinh!” Vô Hồn mắng, tiếp theo biến mất ngay tại chỗ, trước khi hai người kịp lấy lại tinh thần, đã nhanh chóng rời đi.

Diêm Diễm đề phòng giảm xuống. Hắn cư nhiên chỉ mắng câu rồi bỏ chạy, thật sự là làm cho người ta không thể lý giải.

“Chúng ta cũng trở về đi.” Nhược Khả Phi quay người, cũng đi hướng cửa.

Hai người trở lại nơi xe ngựa đang chờ, ánh vệ nhìn đến chủ tử bình yên trở về chỉ còn kém chút là không khóc rống lên nhưng mắt vẫn lưu lại đầy nước mắt. Rốt cục cái chờ đợi không yên bất an này cũng kết thúc. Khi hai người về đến Vương phủ, đã là hoàng hôn.

Hiên Viên Cô Vân lo lắng chờ đợi ở đại sảnh. Một ngày nay, hắn và Phi nhi tự nhiên bị mất liên hệ, hắn như thế nào có thể không lo lắng.

Nhược Khả Phi đi tới đại sảnh nhìn Hiên Viên Cô Vân lo lắng, liền hiểu được. là ngày hôm nay, ánh vệ không có biện pháp hành tung đem chính nàng tùy thời báo cáo cho hắn, làm cho hắn hiện tại nôn nóng bất an.

“Vương gia, ta đã trở về.” Nhược Khả Phi mỉm cười nhìn trong đại sảnh tiểu nam nhân của nàng đang lo lắng, lên tiếng kêu.

“Phi nhi!” Trên mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Cô Vân sự nôn nóng cùng bạo ngược nổi bùng lên, kéo Nhực Khả Phi hướng về nội viện. đi đến tầm phòng của hai người, dùng sức đập mạnh cửa ra. Xoay người, không phản trần đem Nhực Khả Phi vây trong cánh tay của hắn, cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Thật lâu sau, Hiên Viên Cô Vân mới ngẩng đầu, thần nhiên trách cứ: “Hôm nay, nàng đã chạy đi đâu, có biết ta rất lo lắng ko?..”

“Ta đi dạo chợ, mua một thứ.” Nhực Khả Phi dứt lời đem tiền trong tay áo mở ra, “Xem, ta mất một trăm lượng đấy, thật đúng là không tiện nghi.”

“Một thứ? vậy nó đâu?” Hiên Viên Cô Vân hồ nghi nhìn Nhực Khả Phi, không thấy nàng mang nó trở về.

“Chạy mất rồi. nhưng sớm muộn “nó” cũng trở về.” Nhực Khả Phi vươn tay ôm cổ Hiên Viên Cô Vân, “Buổi tối hôm nay ta đi ăn lẩu, được không?”

“Được, trời lạnh, không cần đi ra ngoài, đem gọi đầu bếp tới quý phủ làm cho chúng ta.” Hiên Viên Cô Vân mở cửa tiến đến phân phó, đột nhiên Nhực Khả Phi từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, cúi đầu nói: “Bồi dưỡng ảnh vệ tốt thật không dễ dàng.”

Hiên Viên Cô Vân dừng lại, khẽ thở dài, xoa tay nhỏ bé mềm mại của Nhực Khả Phi nói: “Được.” Thì ra, nàng sớm đã biết hắn sẽ phê bỏ ảnh vệ kia sao.

Ban đêm, một thân ảnh nhanh nhẹn đặt lên nóc nhà vương phủ, lặng yên không một tiếng động.

“Mẹ nó...” Khó chịu thấp giọng mắng làm bại lộ thân phận hắn, đúng vậy, đó là Vô Hồn. Từng đợt vui thích tập kích xuống thể xác hắn và tinh thần của hắn. Tuy rằng hắn sớm biết huyết tề là ảnh hưởng đau đớn lẫn nhau, nhưng lại không có người giảng qua cho hắn, ngay cả thời điểm vui thích mãnh liệt cũng có thể cảm giác được a. Tiện nữ nhân, không phải nói chính hắn là nam nhân của nàng sao? Hiện tại lại với cùng người khác hoan ái!

“Nàng là tiểu thiếp của Cửu Vương gia.” Diêm Diễm cúi đầu thanh âm vang lên ở phía sau hắn.

“Ngươi! con mẹ nó sao không nói sớm?” Vô Hồn tựa hồ sớm biết phía sau có người, ngay cả đầu cũng không cúi, thấp giọng mắng.

“Ngươi không có hỏi, hơn nữa ngươi vừa tỉnh đến đã muốn gây sự.” Diêm Diễm thần nhiên nói. Dù sao cũng không sợ hắn sẽ động thủ đối chủ tử, bởi vì hắn sát chủ tử tương đương tự sát.

Vô Hồn không nói gì, vốn là tiếp nhận mới làm ăn nên mới tới nơi này, không nghĩ tới càng tới gần, thể xác và tinh thần của hắn càng vui thích, càng mãnh liệt. Nữ nhân cùng hắn nhất thể cư nhiên ở trong này! Còn cùng nam nhân khác hoan ái! Càng không nghĩ tới hắn tiếp nhận cuộc giao dịch này tương đương tự với sát.

Mẹ nó, nữ nhân này liệu có phải đã đoán trước sẽ có người muốn thuê hắn tới giết nàng nên mới cùng hắn đánh hạ huyết tề? Vô Hồn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

“Trùng hợp mà thôi.” Diêm Diễm tựa hồ hiểu được tình huống trước mắt. Cũng hiểu được Vô Hồn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Vô Hồn đột nhiên nhảy dựng lên, huy chương hướng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: xì

Ads Vô Hồn đột nhiên nhảy dựng lên, huy chương hướng tới.

Kỳ lạ, Diêm Diễm không chống cự, tay rắn chắc hạ hắn một chương. Máu theo khoe miệng Diêm Diễm chảy ra.

“Hừ.” Vô Hồn hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Nếu chạm vào nàng còn không phải tự tay tát vào mặt chính mình sao?

Diêm Diễm vươn tay lau vết máu ở khoe miệng, lộ ra nét cười. Tựa hồ chủ tử cái gì cũng biết, nàng sớm biết sẽ có người mua “hắn” tới giết nàng sao? Chủ tử nói qua, thế giới này làm sao có nhiều trùng hợp như vậy, tất cả đều là hiển nhiên. Tất cả sự việc phát sinh đều có nguyên do. Nhìn bóng đêm mờ mịt, Diêm Diễm ho nhẹ, đè nén sự không khỏe trong cơ thể xuống. Một chương này là đáng giá, không phải sao? Đã thú kia đang nổi giận, chỉ sợ hiện tại là đang đi “giải quyết” khách hàng của hắn.

Hắn luôn tin tưởng: Đã cầm tiền liền làm việc. Nếu không muốn làm, liền đem khách hàng trực tiếp xử lý, thuận tiện đem tiền nuốt luôn.

Bóng đêm đen như mực, che dấu hết thảy, dơ bẩn cùng thuần khiết.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Thánh chỉ của Hoàng Thượng quả nhiên đến, lập Đỗ Vũ làm sùng phi.

Đỗ Vũ vênh vào tự đắc nhìn Nhượng Khả Phi, nhưng lại chỉ nhìn thấy bộ mặt bình tĩnh, hướng lên trời, không một chút tô son điểm phấn. Chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như hết thảy không có liên quan đến nàng. Tất cả làm Đỗ Vũ đơn độc.

Thời điểm tiếp nhận thánh chỉ trong tay Công Công, trên mặt Hiên Viên Cô Vân không có biểu tình gì. Cho tới bây giờ, Hiên Viên Cô Vân chưa từng ở nơi của Đỗ Vũ qua đêm, đương nhiên cũng bao gồm cả đêm nay.

Ban đêm, Hiên Viên Cô Vân vào cửa nhẹ nhàng bước, nhìn Nhượng Khả Phi ngồi trước gương đồng ngẩn ra. Khả Phi đang coi bỏ đồ trên đầu. Nàng nguyên bản liền không thích đồ trang sức rườm rà này, chỉ là tùy ý cài lên.

Hiên Viên Cô Vân chậm rãi tiêu sái tiến lên, theo sau lưng ôm cổ Nhượng Khả Phi, vùi đầu vào cổ của nàng, hít vào một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói: “Phi nhi thật thơm.”

Nhượng Khả Phi vươn tay, nắm bàn tay to trên người nàng, cười nói: “Hôm nay ko đến với sùng phi của ngươi sao?”

Hiên Viên Cô Vân tay cứng đờ, thật sâu trong mắt tràn đầy thống khổ, thấp giọng nói: “Phi nhi, nàng biết rõ ta không muốn, ta là thật sự không muốn, nếu có thể, ta hy vọng phi tử duy nhất là nàng...”

Phòng to như vậy không khí trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng hít thở của hai người.

“Nàng biết rõ, tâm ý của ta chỉ có nàng, rốt cuộc không chứa được người khác...” Hiên Viên Cô Vân giống tiểu dã thú bị thương, hai hàng lông mi đều gần như khép lại. Vì sao, vì sao Phi nhi của hần lại nói với hần như vậy, cũng biết nói như vậy tâm hần rất đau.

“Đưa ngực, ta biết.” Nhượng Khả Phi xoay người, trở tay ôm lấy Hiên Viên Cô Vân bắt an.

Không muốn, nhưng không cách nào kháng cự. Thật sâu trong lòng Hiên Viên Cô Vân cảm giác vô lực này lên. Thì ra, bất lực là loại cảm giác này. Tranh! Nhất định phải tranh! Mạnh! Nhất định phải trở nên thật mạnh! Mạnh mẽ sẽ không ai có thể thao túng bản thân của mình, không ai có thể uy hiếp đến những gì mình quan tâm!

Dùng sức ôm chặt Nhượng Khả Phi.

“Ta nên nắm chặt lấy nàng như thế nào mới tốt đây? Tiểu Phi nhi của ta.” Cúi đầu, thanh âm ở trong phòng vang lên. Nếu người là độc dược của ta, như vậy ta đã không còn thuốc nào cứu được, hơn nữa độc cam tâm tình nguyện.

Trong phòng Đỗ Vũ, Đỗ Vũ nhìn bàn đầy rượu và thức ăn ngẩn người. Có lẽ, nàng trong lòng sớm đã chỉ biết hần sẽ không đến, nhưng nàng vẫn đợi. Cũng không tin nàng so với một nha hoàn xuất thân đề tiện không bằng! Nhưng sự thật quả thật không có so qua nàng đã thua, thua hoàn toàn.

Hôm sau, Hiên Viên Cô Vân nói cho Nhượng Khả Phi một sự kiện. Thất vương gia Hiên Viên Cô Phong muốn đích thân xuất chinh thảo phạt ngay cả Xích Lung Quốc! Đã chinh tề mười vạn tinh binh, chờ xuất phát. Mà Hiên Viên Cô Vân tựa hồ cũng có việc, công việc điều hành lương thảo. Hôn Nhượng Khả Phi xong liền vội vàng ra cửa.

Chiến tranh tiến từng bước, từng bước tiến đến gần. Đây là một hồi không thể tránh.

Đêm qua một trận mưa tuyết rơi, trong viện dâng lên một tầng thật dày. Trên đường tuyết đã bị rửa sạch. Ánh nắng hiếm hoi cuối cùng của Hứa Thành. Cho dù ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết vẫn như trước rét lạnh. Nhượng Khả Phi nắm thật chặt áo hồ cừ trên người, đi ở trong viện. Hoa mai bị tuyết áp nặng không nổi đầu dậy. Nhượng Khả Phi đưa tay nhẹ nhàng lắc lắc nhánh cây, đem tuyết mặt trên rơi xuống.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm lại, một bóng người ở phía trên nàng.

Là ai? Nhượng Khả Phi ngẩng đầu, hướng về phía trước nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: sát thủ vào nhà phải gõ cửa sao?

Ads Là ai? Nhượng Khả Phi ngẩng đầu, hướng về phía trước nhìn lại.

“Nhớ Gia không? Tiểu điền tử.” Hiền Viên Cô Phong cũng chính là đương kim thái tử gia tà mị cười theo trên tường nhảy xuống, đến trước mặt Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi mở lớn miệng, người trước mắt nên ở kinh thành chờ xuất phát mới đúng chứ? Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

“Thái tử gia sao lại ở chỗ này? Không phải đang chuẩn bị cùng Xích Quốc khai chiến sao?” Nhược Khả Phi cau mày nhìn một thân nam tử vẻ mặt tà khí trước mắt, bộ dáng phong trần một mồi, nhưng không chút nào làm giảm khí phách cùng tà khí của hắn.

“Thấy Gia mất hứng sao?” Hiền Viên Cô Phong nhìn Nhược Khả Phi, ánh mắt nóng rực tựa hồ có thể đem người Nhược Khả Phi thiêu rụi. Có ngày không gặp, người trước mắt trưởng thành càng quyến rũ. Xem ra Cửu Đế không có bạc đãi nàng.

“Về vang cho kẻ hèn này!. Làm sao có thể mất hứng.” Nhược Khả Phi khước miệng nhếch lên, cúi đầu cười. Người trước mắt thật đúng là người điên, hoàn toàn là một kẻ điên. Tối nơi này làm gì? Khoe khoang hay là đến cùng nàng đánh cược?

”Vậy thôi, thật hy vọng trong lòng ngươi cũng như vậy. Gia thật xa đến thăm ngươi, ngươi không giả vờ cảm động được sao?” Hiền Viên Cô Phong cười tà mị.

“Thái tử gia thật xa đến thăm tiện thiếp, tiện thiếp thật sự là cảm động tột đỉnh.” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng phục hạ thân phối hợp nói.

Hiền Viên Cô Phong mặt rớt cục không nhin được, nữ nhân ở trước mắt này thật có bản lĩnh làm hắn thất thố phát điên!

“Ta tới là muốn nói cho nàng, lần này ta xuất chinh là tình thế bất buộc! Chờ lúc ta khai hoàn, cũng ngày sẽ ngồi trên vị trí cao nhất kia! Khi đó, nàng nên đến bên cạnh ta thì tốt hơn”. Hiền Viên Cô Phong trong mắt tràn đầy khí phách bạo ngược lạnh như băng. Giờ phút này tự xưng “ta” đó là trong thâm tâm hắn chân thực đã niệm ý nghĩ này!

“Thái tử gia ngàn dặm xa xôi đến để nói tiện thiếp điều này?” Nhược Khả Phi buông mắt xuống, Hiền Viên Cô Phong nhìn không tới thâm ý nơi đáy mắt của nàng. Nhược Khả Phi khẽ cười nói: “Thái tử gia hiện tại những lời nói đó là đại nghịch bất đạo, không sợ thiếp sẽ nói với người khác sao?”

“Hừ.” Hiền Viên Cô Phong cười lạnh, xoay người nhảy lên đầu tường, quay đầu nói, “Nhớ rõ Gia hôm nay đã nói với nàng những gì.” Dứt lời, người đã không thấy.

Nụ cười trên mặt Nhược Khả Phi trở nên lạnh dần, cho đến khi biến mất không thấy.

Nam nhân này, chính là uy hiếp lớn nhất.

Nhưng mà, nguyên nhân vì sao như thế, hết thấy không như vậy sẽ không thú vị, không phải sao?

“Chủ tử.” Diêm Diễm bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Nhược Khả Phi, nhẹ nhàng gọi.

Nhược Khả Phi lắc đầu, chậm rãi nói: “Không cần động hắn.” Xoay người nhìn về mặt yên lặng của Diêm Diễm, thân nhiên nở nụ cười: “Vô Hồn đã tới?”

Diêm Diễm ngẩn ra, lập tức gạt đầu. Nhưng chủ tử là làm sao mà biết được?

“Mặt của ngươi, thần sắc không tốt lắm.” Nhược Khả Phi nhìn mặt Diêm Diễm, có chút tái nhợt.

“Không có gì.” không thể qua được ánh mắt của Nhược Khả Phi. Tên chết tiệt kia, xuống tay thật đúng là nặng. Hắn đã dùng chân khí hộ thể còn đánh bị thành như vậy. Thấy Diêm Diễm cứng đầu, Nhược Khả Phi cũng xoay người nhìn hoa mai không lên tiếng hỏi nữa.

Ban đêm, khi Diêm Diễm trở lại phòng mình, kinh ngạc phát hiện trên bàn tất cả đều là thánh phẩm chữa thương. Mặt vốn vẫn lạnh như băng dần dần trở nên nhu hòa, ngồi ở trước bàn lặng nhìn mấy thứ này. Đây đều là nàng phái người đưa tới sao? Nhìn đến trên bàn còn có cái giấy dầu bao gì đó, tò mò mở ra. Bên trong cư nhiên to đựng mấy khối bơ đậu đỏ hương khí tỏa ra từ phía.

Diêm Diễm cảm lấy một khối bơ đậu đỏ, bỏ vào trong miệng, nhắm mắt lại. Có hương vị của nàng... Là nàng tự tay làm sao? Khóe miệng hiện lên ý cười.

“Xi, xem ngươi kia, bộ dạng không tiền đồ, chỉ một khối bơ đậu đỏ liền cười ngu như vậy!” Một câu thô lỗ trong lời nói đem hết cảnh phong tình trước mắt phá hư không còn sót lại chút nào.

“Ngươi vào phòng người khác không biết gõ cửa sao?” Diêm Diễm nhăn mi lại tức giận nhìn Vô Hồn hóa bạo trước mắt.

“Ngươi có gặp sát thủ vào nhà phải gõ cửa sao?” Vô Hồn nói đúng lý hợp tình mang khinh bỉ bên ngoài, đưa tay lấy bơ đậu đỏ ở trên bàn. Đối với việc đem qua đã thương người trước mặt không có lấy một chút áy náy...

Chương 57

Ads “Người có gấp sát thủ vào nhà phải gõ cửa sao?” Vô Hồn nói đúng lý hợp tình mang khinh bỉ bên ngoài, đưa tay lấy đậu đỏ chiên giòn ở trên bàn. Đối với việc đem qua đĩa thương người trước mặt không có lấy một chút áy náy...

“Kia là của ta.” Diêm Diễm hai mắt phát lạnh.

“Đừng nhỏ nhon như vậy chứ. Chúng ta đều là người của chủ tử, ăn của người một khối điểm tâm mà cũng ồ ào.” Vô Hồn không có liêm sỉ nói, rất nhanh đem món bơ đậu đỏ quăng vào miệng cắn cắn nuốt nuốt xuống, nhắm nháp xong liền trở nên bình thản, “Không tồi, hương vị này thật không tồi a.”

Diêm Diễm tay cứng ngắc ở giữa không trung. Cũng là, nếu căn cứ theo bản tính nóng nảy của Vô Hồn này, rất có khả năng mỗi ngày ở trên người hắn đâm mấy dao, thống khổ kia không chỉ là chính hắn, còn có nàng!

“Người xem, các người thật sự là được đại tiện nghi a. Ăn người một khối điểm tâm thôi mà, nhỏ mọn như vậy làm cái gì?” Vô Hồn nhếch khóe miệng nói đạo lý rõ ràng.

“Chỉ một khối.” Diêm Diễm đau lòng đem miếng bơ đậu đỏ còn lại thu lên.

Vô Hồn bộ mặt vụn vụn, ngậm tằm không nói nữa. Những năm gần đây hắn cũng biết Diêm Vương ưa thích, đoạt thức ăn trong miệng đã là chuyện thực nghiêm trọng, không cùng hắn liều mạng đã là thực dễ dàng tha thứ.

“Người tới làm gì?” Diêm Diễm mắt lạnh nhìn tướng ngồi bất nhả của Vô Hồn trước mắt, khẩu khí không tốt.

Vô Hồn không có trả lời, nhìn chăm chăm một đồng được trên bàn chắc chắn tán thưởng: “Oa, chủ tử người lần này thật đúng là kim chủ a, đối với người còn thật không tồi.”

“Người tới làm gì?” Diêm Diễm cau mày lặp lại hỏi.

“Ta theo nữ nhân của ta đến đây hưởng thụ ăn uống a.” Vô Hồn kéo khóe miệng, dùng ánh mắt ngu si liếc nhìn Diêm Diễm, tựa hồ đang cười nhạo câu hỏi của hắn thực ngu xuẩn.

Diêm Diễm nhất thời không phản ứng lại Vô Hồn nói nữ nhân của hắn là có ý tứ gì, bị kiềm hãm sau đó tỉnh ngộ một chút.

“Người muốn làm gì?” Diêm Diễm mặt lạnh xuống.

“Nhìn người như vậy, ta sẽ đối nàng bất lợi sao? Thế không phải là tự sát sao? Hừ! Lần này tiếp giao dịch chính là tự sát, thật sự là bệnh thần kinh.” Vô Hồn phẫn nộ nói.

“Vậy người còn không phải đem khách hàng thuận tiện xử lý.” Diêm Diễm vừa nghe lời này yên lòng, hắn tại sao lại quên, hai người hiện tại là nhất thể.

“Không, lần này xử lý là hạng tếp riu. Khách hàng không hiện thân, không biết là ai.” Vô Hồn buông tay.

Diêm Diễm trầm mặc. Muốn lấy mạng nàng có đến vài người, nhất thời thật đúng là nói không được chính xác rốt cuộc là ai.

“Cuộc sống của người quả thực dễ chịu, nữ nhân của ta đối với người tựa hồ thực không tồi a.” Vô Hồn không liêm sỉ mở mồm là nói nữ nhân của ta, nói vậy Diêm Diễm thật đúng muốn tới quất thẳng vào miệng hắn.

“Cho nên?” Diêm Diễm đương nhiên biết hắn nói lời này là có mục đích gì.

“Cho nên sẽ đi theo nữ nhân của ta lẫn lộn a.” Vô Hồn cười vui vẻ nói.

“Hừ.” Trên mặt Diêm Diễm đột nhiên trời lên một loại cười quái dị, “Chẳng lẽ là đối với đêm đó người có cảm giác nghiện?”

Vô Hồn biến sắc, đương nhiên biết Diêm Diễm nói là ý tứ gì. Đêm đó cảm giác vui thích mãnh liệt làm cho hắn có chút quên mọi thứ, như thế nào liền có thể quên, càng ở Vương phủ cảm giác sẽ càng mạnh liệt cảm thụ của nàng tặng cho.

“Phi! Không cần.” Vô Hồn oán hận ỏi ra miệng, từ cửa sổ đi ra ngoài, không còn bóng người.

Diêm Diễm lộ ra ý cười bất đắc dĩ. Không biết nhất thể cùng một người như vậy là tốt hay là xấu.

Giờ phút này Nhượng Khả Phi đang ngồi ở trước gương đồng im lặng chải tóc mình. Hiền Viên Cô Vân một tiếng không nói đứng ở sau thân thể của

nàng, chỉ bình tĩnh nhìn bóng dáng của nàng.

“Vương gia.” Nhượng Khả Phi mỉm cười nhìn ảnh người hiện trong gương đồng.

“Gọi ta: Cô Vân.” Hiền Viên Cô Vân chậm rãi tiến lên ngửi mùi thơm ngát từ mái tóc Nhượng Khả Phi.

“Cô Vân.” Nhượng Khả Phi bất đắc dĩ cười, theo lời hô ra, “Nạn đói và dịch bệnh ở huyện Bắc Hòa có sao không?”

“Không, lần trước Ngã Lộc Hầu cầu kiến vì việc này. Người này tuy rằng vô năng, vẫn là vì dân chúng suy nghĩ.” Hiền Viên Cô Vân nhăn mi lại, “Sao đột nhiên nhớ tới hồi cái này ? »

“Không có gì, tùy tiện hỏi.” Nhượng Khả Phi quay người ôm cổ Hiền Viên Cô Vân, nhẹ nhàng nói, “Ta muốn đi huyện Bắc Hòa.”

“Không được.” Hiền Viên Cô Vân không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, “Nơi đó dân chạy nạn nhiều, náo động, không an toàn.”

“Đừng mà, ta muốn đi. Tìm nhiều ảnh vệ chút đi theo là được rồi, ta mặc nam trang đi, giả dạng làm phụ tá ở quý phủ thôi. Còn có Diêm Diễm cũng đi theo.” Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng đóng cửa phòng của Hiền Viên Cô Vân.

Hiền Viên Cô Vân nghe thanh âm ôn nhu mềm mại, xương cốt đều phải mềm, khi nào thì Phi nhi của hần đã biết dạng nũng nịu thế này. Đầu óc nóng lên, liền thốt ra : “Được rồi, nàng đi, nhưng là phải cẩn thận.”

Nhìn trên mặt Nhượng Khả Phi hiện lên ý cười, Hiền Viên Cô Vân run rẩy khoe miệng, đang muốn đổi ý, miệng lại bị môi mềm mại của Nhượng Khả Phi áp lên.

Ngã Lộc Hầu, huyện Bắc Hòa. Tựa hồ có chuyện rất thú vị đang chờ nàng. Nhượng Khả Phi chậm rãi nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Ads Huyện Bắc Hòa Ôn thành cách Hứa Thành khoảng bốn ngày lộ trình. Hiền Viên Cô Vân tràn đầy khó chịu khi mang theo Nhượng Khả Phi đang cải trang thành nam nhân. Đêm lệnh bài tượng trưng thân phận của mình cứng rắn đưa cho Nhượng Khả Phi mới bằng lòng bỏ qua. Theo như lời của hần mà nói, nếu giả dạng chính là môn hạ phụ tá của hần, cũng nên mang theo một bằng chứng. Nhượng Khả Phi bất đắc dĩ nhận lấy, chỉ mang theo Diêm Diễm cùng Tiểu Vũ, ba người ngồi trên xe ngựa ra khỏi cửa thành.

Ngồi ở trong xe ngựa, Nhượng Khả Phi nhắm mắt lại dưỡng thần, trong lòng cũng đang nhớ lại những thông tin về huyện Bắc Hà để chuẩn bị trướcThị trấn không nhỏ, nhưng vẫn không dồi dào lắm. Lần này càng nghiêm trọng hơn bỗng dưng xuất hiện nạn đói, dù đã ban phát lương thực để cứu đói, tại sao đến bây giờ cũng còn không giải quyết? Nếu cứ kéo dài mãi như thế, rơi vào trong tai của hoàng đế ở kinh thành, như thế sẽ không có lợi đối với Cô Vân.

Dọc theo đường đi bình an vô sự đến huyện Bắc Hòa, thuê vào thành cao đến dọa người. Xe ngựa đứng ở cửa, Nhượng Khả Phi nhấc rèm cửa sổ lên, tình cảnh khắc sâu vào trong mắt làm cho nàng nhũn mảy. Như thế này dường như cũng quá lạnh lùng rồi, cửa thành trừ bỏ vệ binh thủ vệ , cư nhiên không ai ra vào. Mà lúc Tiểu Vũ xuống xe ngựa nộp thuế vào thành, binh lính giữ cửa nhìn đoàn người Tiểu Vũ với ánh mắt thật là quái dị.

Vào thành, ba người xuống xe ngựa đi bộ . Cảnh tượng trong thành chỉ có thể dùng hai chữ: Tiêu điều. Cửa hàng hai bên ngã tư đường đa phần đều đã đóng kín cửa, chỉ có vài nhà mở cửa nhưng hàng hóa cũng rất thưa thớt. Ven đường người đi lại rất ít, đều rải rác tựa vào bên tường hoặc ngồi hoặc đứng. Ánh mắt làm cản nhìn đoàn người Nhượng Khả Phi.

”Phủ Ngải Lộc Hầu đang phát lương thực, mọi người đi nhanh lên.” Không biết là ai, đột nhiên ở trên đường cái trống trải rỗng lên thất thanh, trong khoảnh khắc người không biết từ đâu xuất hiện rất nhiều, đều điên cuồng hướng về cùng một hướng mà chạy đi. Mới vừa rồi còn vô tình ngồi ở bên đường tĩnh thân bỗng nhiên đều no đủ đồng loạt hướng về một hướng chen chúc nhau mà đi.

Nhượng Khả Phi nhìn một cửa hàng gần nhất sắp đóng cửa, mà lão bán đóng cửa sốt ruột nhìn đám người bắt đầu chạy về hướng kia. Đây là có chuyện gì?

“Lão bản, chúng ta mua đồ.” Nhượng Khả Phi tiến lên.

Lão bản về mặt kinh ngạc, lại khoát tay áo nói: “Ngài đợi lát nữa hãy đến đi, ta đi lĩnh lương thực trước.”

Ánh mắt Nhượng Khả Phi lạnh xuống. Chuyện này dường như không hề đơn giản như vậy.

“Không biết lão bản lĩnh gì đó giá trị bao nhiêu tiền?” Tiểu Vũ nhìn ánh mắt Nhượng Khả Phi lập tức hiểu được, tức giận ném cho lão bản một đĩnh bạc lớn.

Lão bản trừng to mắt, xoa xoa bạc, thay khuôn mặt tươi cười, giúp đem ba người Nhượng Khả Phi mời vào cửa hàng.

“Ba vị là từ phần đất bên ngoài đến phải không?” Lão bản sau khi đem bạc cất xong, thái độ cũng khách khí không ít.

“Không sai, chúng tôi vừa đến nơi này.” Tiểu Vũ gật gật đầu.

“Khó trách. Thật đúng là ngạc nhiên, bây giờ còn có người đến nơi này.” Lão bản thở dài.

“Lão bản, ta muốn hỏi, vì sao người có nhà, có cửa hiệu, nhìn người cũng không phải thuộc loại người thiếu ăn mặc, tại sao cũng giống như những người dân chạy nạn khác chuẩn bị đi lĩnh lương thực thế?” Tiểu Vũ đem lão bản từ đầu tới đuôi đánh giá một lần.

“Hi, không đi lĩnh thì uống phí. Đây là do Ngải Lộc Hầu tự xuất tiền của chính mình ra cứu tế, tuy ông ta là một người tốt, nhưng bắt quá, cũng chỉ là một người hồ đồ, mặc kệ ai đến lĩnh đều cho.” Lão bản tươi cười có chút mất tự nhiên.

“Ngải Lộc Hầu tự mình lấy ra lương thực tiền bạc của chính mình đi cứu tế dân chúng? Mặc kệ ai đến lĩnh đều cho?” Nhượng Khả Phi đang ngẫm nghĩ lại những lời này. Xem ra lời nói của Hiền Viên Cô Vân cũng không giả, chứng thật là một người vô năng.

“Cũng không phải như thế, Ngải Lộc Hầu thật đúng là một người tốt a. Gần đây xuất hiện những vụ án giết người, ông ta cũng rất tận tâm tận lực để điều tra. . Ai, nhưng hung thủ này cũng thật sự là táng tận thiên lương a. Đây là những nam hài chỉ mới ba bốn tuổi.” Lão bản than thở.

“Vậy sao?” Khóe miệng Nhượng Khả Phi lộ ra ý cười không rõ ý tứ hàm xúc. Ngải Lộc Hầu này thật đúng là có ý tứ, đem tiền cùng lương thực của Cừu vương gia cho hắn dùng danh nghĩa của mình đem ban phát ra ngoài kiếm thanh danh. Nhưng vụ án giết nam hài là chuyện gì thế này?

“Xem ra, dân chúng nơi này đều thực kính yêu Ngải Lộc Hầu phải không?” Tiểu Vũ nhận lấy nói.

“Còn không phải sao, Ngải Lộc Hầu cũng thật sự là một đại thiện nhân a.” Lão bản gật đầu, sắc mặt nghiêm túc, “Thật hy vọng Ngải Lộc Hầu có thể nhanh một chút tra được hung thủ, hi vọng trận nạn đói này nhanh chóng trôi qua.”

“Lão bản, cho ta hỏi thăm, vụ án giết người là sao?” Nhượng Khả Phi thoáng chút dăm chiêu.

“Đây là những đứa bé mới ba bốn tuổi, buổi tối bị người ta đánh cắp đi, đến ban ngày người nhà phát hiện báo quan, thì sẽ ở ngoài thành hoặc là trong góc thành hẻo lánh tìm được thi thể, nhưng thi thể hoàn toàn không hoàn chỉnh rồi, mỗi một đứa bé bị giết hoàn toàn không có tiểu kê kê*.” Trên mặt Lão bản lộ ra vẻ căm giận “Cũng không biết là tên tang tận lương tâm nào! ! Thật sự là đáng chém thành trăm mảnh!” (*) Chắc cái ‘ấy’ của bé trai.

“Đúng vậy a, sao có người như thế a.” Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng đáp lời, trầm tư xuống, “Đã làm phiền người, lão bản, chúng ta cũng đến trước cửa phủ Ngải Lộc Hầu nhìn xem.”

Lão bản ha ha cười cười: “Không sao, việc nhỏ mà.”

Đội đoàn người Nhượng Khả Phi rời đi, lão bản mới nhớ tới thu bạc của bọn hắn, nhưng là bọn họ cũng không mua đồ. Sờ sờ đầu, lão bản khó hiểu đóng cửa hàng lại, cũng chuẩn bị đi lĩnh tiền lương thực được ban phát miễn phí kia.

“Chủ tử, Ngải Lộc Hầu này tại sao có thể làm như vậy? Đó là lương thực và tiền của Vương gia ban phát xuống a.” Dọc theo đường đi Tiểu Vũ tức giận cứ nghĩ rằng mãi.

Nhượng Khả Phi chỉ là thân nhiên cười cười, không nói gì.

Khi đi ngang qua một ngõ tắt nhỏ, thì đột nhiên có vài tên giống như côn đồ xông tới, nhe răng cười chắn trước mặt mọi người.

“Cướp bóc?” Nhượng Khả Phi cười nhìn vài tên hung thần ác sát trước mắt.

Vài tên du côn sừng sốt, vốn là thấy những người lạ mặt này, đáng kẻ sang quý, nên muốn lao đến kiểm soát chút ít, nhưng không hiểu tại sao những người trước mắt này lại hoàn toàn không hề sợ hãi, còn mỉm cười hỏi bọn hắn những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Ads Mấy tên du côn sừng sốt, vốn là thấy những người lạ mặt này, đáng vẻ sang quý, nên muốn lao đến kiểm chác chút ít, nhưng không hiểu tại sao những người trước mắt này lại hoàn toàn không hề sợ hãi, còn mỉm cười hỏi bọn hắn những lời này.

Nhược Khả Phi thấy bọn chúng sừng sốt không nói chuyện, liền nhú mày nhìn Diêm Diễm nói : “Điêm huyết, lục soát hết tiền của bọn chúng.”

Diêm Diễm lập tức hiểu ý, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, xinh đẹp điêm huyết đạo của bọn chúng. Trong lúc bọn chúng đang hoang mang sợ hãi, lục soát hết tiền của bọn chúng.

Khi Diêm Diễm đem cướp đoạt tiền mang đến đưa đến tận trên tay của Nhược Khả Phi thì Nhược Khả Phi cau mày nhìn mấy khối bạc vụn trong tay, cân nhắc, mỉm cười nói: “Chỉ chút tiền ấy?”

Bọn du côn bị điêm huyết mất lộ sợ hãi, biết hôm nay là chộc phải người không nên dây vào . Không thể nhúc nhích cũng không thể nói chuyện, chỉ có liều mạng nhảy mất biểu hiện thật sự chỉ có số tiền này . Trong lòng thầm mắng cái tên chết tiệt mới đưa ra chủ ý này. Lần này thì xong đời rồi, chẳng những không cướp được tiền mà hiện tại còn bị cướp sạch hết. Hiện tại mạng nhỏ còn bị người ta nắm trong tay. Ai mà biết bọn họ nhìn như thư sinh tuấn tú mà lại lợi hại đến thế.

Nhược Khả Phi đem bạc đưa cho Tiểu Vũ: “Thu lại đi, cũng đủ ăn một bữa cơm.” Dứt lời, không thèm liếc nhìn đến bọn du côn đang đứng chết trân ở đó, phất phất ống tay áo đi lên phía trước. Tiểu Vũ cất xong bạc, trông mặt trơn trắng liếc nhìn bọn du côn, bỗng dưng tiến lên, hung hăng tát cho mỗi người một cái tát thê này mới đuổi theo. Diêm Diễm là nhìn không chớp mắt cũng đuổi theo, mặc kệ bọn du côn đứng trong gió rét lạnh run.

Đi đến một chỗ rộng lớn phía trước, quả nhiên thấy rất nhiều người đang xếp hàng lĩnh lương thực. Trong đội ngũ có xanh xao vàng vọt, ăn mặc rách nát đích thực là dân đói, cũng có dân chúng mặt mày sang sủa ăn mặc không tồi . Mà người phụ trách phân phát lương thực cũng không thèm nhìn tới, bất cứ người nào đến lĩnh cũng cho một cân gạo trắng.

“Hầu gia ra kia!” Có tiếng người gào to, mọi người lập tức ㄟ ㄟ ㄟ ồn ào hẳn lên.

Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa màu đỏ cao lớn kia, một lão nhân ăn mặc mộc mạc, mặt mày nhân từ đang được một nha hoàn nâng đỡ run rẩy đi ra. Bộ dáng run rẩy yếu ớt của ông ta làm người ta hoài nghi nếu ông ta không được người nâng đỡ chắc chắn sẽ ngã xuống.

“Hầu gia!” “Hầu gia!” “Hầu gia!” “Hầu gia!”

Không biết là ai đi đầu quát lên, lập tức có rất nhiều người hưởng ứng, trên mặt của mọi người đều là sùng bái cùng kính yêu.

Nhược Khả Phi cười khế, bộ dạng này thật sự có chút giống cảnh hiện đại, như diễn viên sắp thuyết giảng. Các quần chúng đều đỏ mắt, miệng hét to.

Vị Ngải Lộc Hầu run rẩy hơi hơi hai tay lên, phía dưới liền lập tức an tĩnh.

Ngải Lộc Hầu gật gật đầu, hiền lành mỉm cười, thanh âm lại xem như to: “Các vị hương thân, mọi người không phải sợ. Có ta ở đây một ngày liền tuyệt đối không cho mọi người đói một ngày. Chúng ta phải đoàn kết lại, cùng nhau vượt qua lần tai nạn này.”

Dứt lời, các dân chúng lại kích động, trong miệng tiếng gọi ầm ĩ lại vút cao .

Trong mắt Nhược Khả Phi bắn ra ánh sáng lạnh lẽo. Thật can đảm! Cô Vân thuyết phục không người nào có thể. Hiện tại xem ra thì không hẳn rồi.

“Hầu gia ㄟ ㄟ ㄟ Ngải làm chủ cho chúng ta a.” Đột nhiên một tiếng la thê lương đột ngột vang lên.

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, liền nhìn thấy một cô nương tóc tai bù xù ôm đứa bé vọt tới trước mặt Ngải Lộc Hầu khóc thiên đập đất . Phía sau nàng là một nam tử tiêu tụy đi theo.

Nhược Khả Phi nghe mọi người xì xào bàn tán. Cái gì, lại đã xảy ra chuyện như vậy, đứa nhỏ thoát nhìn không đến bốn tuổi a.

“Hầu gia, ngài nên làm chủ cho chúng tôi a, hài tử của tôi đem qua lại bị trộm đi rồi, hôm nay tìm được ở bên cạnh giếng Thành Tây, đã bị, đã bị ㄟ ㄟ ㄟ” Phụ nhân khóc là thỏ không ra hơi.

“Quá đáng! Thật sự là những tên hung thủ tàn tạt lương tâm!” Ngải Lộc Hầu tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, người đã run run không ngừng. “Mọi người không cần lo lắng, ta nhất định sẽ mau chóng bắt được hung thủ, để cho hắn biết thế nào là trừng phạt!” Ngải Lộc Hầu nói nghiêm nghị chính nghĩa. Hai vợ chồng trước mặt lộ vẻ cảm kích.

P phía dưới mọi người lại hô to Ngải Lộc Hầu, có người đi đầu đã dập đầu xuống lạy, tiếp theo rất nhiều người bắt chước dập đầu bái lạy theo. Sân to như vậy , mọi người đều nhất nhất quỳ lại . Cuối cùng duy chỉ có còn lại ba người Nhược Khả Phi là đứng thẳng tắp, rất là đột ngột.

Ngải Lộc Hầu đang vừa lòng cười tủm tỉm nhìn mọi người quỳ gối , khoe mắt lại bỗng dưng nhìn thấy ba người đứng ở phía sau. Ánh mắt vốn dĩ đục ngầu, nhảy mắt sáng lên, hiện lên ánh sáng dị thường. Ngay sau đó lại không thấy, lại biến thành đục ngầu .

“Các ngươi là ai? Vì sao không bái lạy Hầu gia?” Không đợi Ngải Lộc Hầu mở, người cách Nhược Khả Phi gần nhất đã có miệng mở miệng khiển trách.

Lại có người dám đối xử vô lễ với vị Ngải Lộc Hầu giống như thần thánh trong mắt bọn họ , sao có thể tha thứ?

Ở trên nóc nhà cách đó không xa, một đôi mắt xinh đẹp đang trêu tức nhìn bên này. Nữ nhân, hiện tại làm sao ngươi ứng phó đây? . . . . .

Lời của tác giả: Haichung này cũng không ngôn tình quá mọi người để ý bề ngoài. Khả Phi làm đây tất cả cũng là vì Cô Vân. Không biết mọi người đối với những chương phi ngôn tình vẫn còn có hứng thú hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

(Ừm, được sự giúp sức của Hà Đoàn thân yêu, nên Thất Dạ có lẽ sẽ được thường xuyên hơn, truyện này, ta chỉ phụ 1 tay, vì nhà ta đang rất bận, qua khoảng 1 thời gian nữa ta mới có thể quay trở lại bộ này, chúng ta hãy cố vũ nàng Hà Đoàn có tinh thần nào....)

Những người này thực điên cuồng a. Nhược Khả Phi thân nhiên cười, chuyện này so với việc điếu võ dương oai, phô trương thanh thế còn xấu xa hơn. Những người này đều đã bị tẩy não sao. Bất kể là thật hay giả, không thể không thừa nhận, vị Ngải Lộc Hầu này quả thật có chút tâm kế.

“Hầu gia chớ trách, chúng tôi là người từ nơi khác đến. Nghe nói nơi này có nạn đói náo loạn, cố ý tới xem. “ Xin hiến tặng năm ngàn lượng, hi vọng các vị hương thân không cần ghét bỏ.” Thanh âm Nhược Khả Phi hơi chút trầm thấp chậm rãi vang lên. Biển thanh khóa quả nhiên dùng tốt.

“Oaaa, thì ra là như vậy.” Mọi người đều sôi nổi bàn tán, nhìn đám người Nhược Khả Phi, ánh mắt lập tức liền biến thành thân mật .

Ngải Lộc Hầu hí mắt cười, hóm hờ mở lời: “Thì ra là thế, ba vị thật sự là có tâm. Thỉnh ba vị đến quý phủ một ngày có được không?”

“Chúng ta đang muốn bái phỏng Hầu gia đây. Nghe thanh danh của ngài đã lâu, giờ nghe danh không bằng gặp mặt. Hầu gia quả nhiên là khí độ bất phàm” Nhược Khả Phi cười âm áp, dân chúng đang xem chung quanh như ngây dại. Một trang thiếu niên hảo tâm như vậy, thật sự là hiếm có. Nhưng không ai chú ý đến, ý cười kia một tia cũng không có trong đáy mắt.

Dân chúng tự động nhường một con đường, để cho ba người Nhược Khả Phi vào Ngải Lộc Hầu về phủ. Nha hoàn đến đỡ Ngải Lộc Hầu đi ở phía trước.

“Hầu gia ~” Một thanh âm nũng nịu truyền đến tai của mọi người. Nhược Khả Phi ngẩng đầu liền nhìn thấy một nữ tử kiều diễm lác mông đi đến.

Tiểu Vũ nhìn nhìn nữ tử đang nũng nịu kia, lại nhìn sang thấy Ngải Lộc Hầu khẽ run rẩy, nhẹ nhàng bĩu môi, trong mắt tất cả đều là hoài nghi. Đã già như vậy, còn có thể hưởng thụ mỹ nhân này sao?

“Thùy nhi, đừng hồ nháo, hôm nay có khách quý.” Ngải Lộc Hầu có chút xấu hổ.

Nữ tử kiều diễm tên gọi Thùy nhi lúc này mới quay đầu nhìn đoàn người của Nhược Khả Phi, khi ánh mắt nàng ta đảo qua Diêm Diễm thì hiện lên một tia kinh diễm. Thực sự là một nam tử tuấn tú!

“Vậy thiếp thân cáo lui.” Thùy nhi cúi đầu, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Diêm Diễm. Trong ánh mắt kia mang theo mỉa mai rõ ràng.

Đem ngân phiếu giao cho Ngải Lộc Hầu, sau khi đã tự giới thiệu. Ngải Lộc Hầu nồng nhiệt mời đoàn người Nhược Khả Phi ở lại quý phủ ăn cơm, Nhược Khả Phi cũng không chối từ. Lúc ăn cơm, Nhược Khả Phi mới phát hiện nữ nhân của Hầu phủ đều có vài phần tư sắc, bất kể là nha hoàn hay là tiểu thiếp của vị Hầu gia này.

Ăn cơm xong, Ngải Lộc Hầu nhiệt tình mời Nhược Khả Phi ngủ lại, Nhược Khả Phi cười đồng ý.

Nha hoàn mang mọi người đến phòng khách, sau đó rời đi.

“Chủ tử, Hầu gia này già như thế, nhưng lại có nhiều tiểu thiếp như vậy, hẳn có thể không?” Tiểu Vũ che miệng cười trộm, nhưng những lời tận từ đáy lòng đã gần như biểu hiện ra.

“Diêm Diễm, ngươi thấy sao?” Nhược Khả Phi ngồi xuống, một tay chống cằm, mỉm cười nhìn Diêm Diễm.

“Người này không đơn giản .” Diêm Diễm lạnh lùng, bật ra một câu vô nghĩa.

“Buổi tối đi điều tra một chút.” Nhược Khả Phi tiếp nhận chén trà Tiểu Vũ đưa đến, bỗng nhiên dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn nói : “Các người đi ra, có việc muốn các người hỗ trợ.”

Tiểu Vũ sững sốt, không rõ chủ tử đang nói chuyện cùng ai. Lấy lại tinh thần, trước mắt liền vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện vài tên Hắc y nhân.

“Phu nhân xin phân phó.” Ảnh vệ cầm đầu cung kính đáp lời.

Khỏe miệng Nhược Khả Phi hiện lên ý cười, chậm rãi đem kế hoạch của mình nói ra. Dem lệnh bài Cô Vân cho nàng giao cho một người trong đó.

Đêm lạnh như nước.

Phủ Ngải Lộc Hầu một mảnh yên bình.

Bỗng nhiên, bầu trời đêm yên tĩnh truyền đến tiếng thét chói tai.

“Có thích khách! Có ai không?” “Có người trộm đồ!”

Tiếng thét chói tai liên tiếp. Dưới mái hiên, đèn lồng cur nhiên đều tắt, trong bóng đêm một mảnh hỗn loạn.

Ngải Lộc Hầu ăn mặc không ngay ngắn từ trong nhà chạy ra, kéo lấy một người ngay đó gấp gấp hỏi: “Chuyện gì? Chuyện gì?”

“Hầu gia, không xong, có người nhìn thấy một thích khách vác một vật gì đó chạy ra.” Người bị lôi kéo, dồn dập đáp trả.

“Cái gì!” Ngải Lộc Hầu sắc mặt đại biến, vội vã khoác thêm áo, giờ phút này ông ta đầu rảnh rỗi mà giả vờ mang dáng vẻ run rẩy nữa? Phía sau Thủy nhi kêu to Hầu gia cẩn thận, chạy theo phía sau.

Ngải Lộc Hầu sốt ruột bước đi, bảo bối, tên đạo tặc đáng chết ngàn lần kia, trăm ngàn không nên trộm bảo bối của mình a! Đây chính là mạng sống của mình a! Ngải Lộc Hầu vội vã chạy về hướng thư phòng. Phan- dùng sức đẩy cửa ra, lại xoay người đóng cửa lại.

Vội vàng tiêu sái đến phía sau giá sách, xóc một bức tranh trên vách tường lên, bên trong có một hốc tối. Trong thư phòng ánh sáng không đủ, Ngải Lộc Hầu vội vươn tay ra sờ. Sau khi chạm được vào đồ vật bên trong thì vội vàng thở phào nhẹ nhõm, hít một hơi thật dài, thật may mắn bảo bối của hắn vẫn còn!

“Hầu gia? Hầu gia ngài làm sao vậy?” Ngoài cửa Thủy nhi đang dùng sức gõ cửa.

Ngải Lộc Hầu nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ ra nụ cười. Không có việc gì, thật tốt quá, bảo bối của mình không có việc gì.

Đột nhiên, tiếng đập cửa ngừng, cửa bị một cước mạnh đá văng ra. Trong thư phòng phát sáng lên.

“A, Hầu gia, buổi tối tốt lành.” Một thanh âm trầm thấp vang lên, tiếng cười trêu tức làm cho tâm Ngải Lộc Hầu chột lạnh. Người đứng ngoài cửa rõ ràng là thiếu niên ôn nhu ban ngày, còn có nha hoàn của hắn. Thậm chí còn những nha hoàn cùng thiếp thất của chính mình đang đứng đó.

“Là người! Cho dù người là khách quý của ta, nửa đêm xâm nhập thư phòng của ta hình như không hợp quy củ lắm.” Ngải Lộc Hầu rất nhanh khôi phục sắc mặt bình thường, trấn định nói.

“Chắc, xem ra Hầu gia đang cất giấu vật gì quý giá lắm đây.” Nhược Khả Phi cười vô cùng sáng lạn, vốn chỉ là có ý định thử một phen, không nghĩ tới thật đúng là có chuyện như vậy, “Sao không lấy ra cho mọi người cùng xem để mở rộng tầm nhìn?”

“Bảo bối của ta vì sao phải lấy ra để đám người vô lễ như các người thưởng thức?” Ngải Lộc Hầu cao ngạo ngẩng đầu lên, “Nơi này không chào đón các người, các người hiện tại rút ra khỏi bản phủ. Ngay lập tức!” Trong mắt Ngải Lộc Hầu hiện lên tia tàn nhẫn.

“Wow, thực ghê tởm! Quá tàn nhẫn!” Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của Tiểu Vũ. Tiếp theo là càng nhiều người đồng thời thét chói tai cùng, ầm ầm tạo ra một mảnh xôn xao. Còn có người đã té xỉu tại chỗ.

Ngải Lộc Hầu kinh hãi, quay đầu lại thấy cận vệ của thiếu niên ôn nhu kia đang cầm bảo bối của mình!

“Đi? Làm bằng thủy tinh?” Nhược Khả Phi đầu tiên chú ý tới cái bình này là làm bằng thủy tinh. Không đề ý đến Ngải Lộc Hầu đang sắp té xỉu, Nhược Khả Phi tiến lên, nhẹ nhàng sờ soạng chiếc bình, mới thất vọng nói, “Thì ra không phải thủy tinh, chỉ là một thứ gần như trong suốt thôi.”

“Trả lại cho ta!” Ngải Lộc Hầu giống như phát điên nhào đến, Diễm Diễm một cước đá bay hắn ra, Ngải Lộc Hầu ở giữa không trung đảo lộn vài vòng, bị đập mạnh vào tường, hộc ra ngụm máu tươi.

“Hầu gia!” Có nha hoàn sợ hãi kêu ra tiếng. Nhưng thị thiếp- ả tên Thủy nhi, lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Ngải Lộc Hầu đang bị thương nghiêm trọng.

“Chắc chắn, thật vô cùng ghê tởm.” Nhược Khả Phi phát phát tay, ý bảo Diễm Diễm đưa vật trong tay ra, “Ngải Lộc Hầu, nói đầu óc người ngu si quá, người ít nhất cũng biết dùng những thứ mà Vương gia ban phát mà tranh thủ thanh danh, nói người thông minh quá, thì người lại trúng một chiêu dương đông kích tây đơn giản nhất.”

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

“Sau đó, sẽ có người nha môn đến xử lý.” Nhược Khả Phi xoay người đi về hướng cửa, kéo kéo Tiểu Vũ đang ngơ ngác “Đừng xem, đi.” Nhiều tiểu kê kê của các cậu bé có gì đáng xem?

“Nôn ~” Tiểu Vũ lúc này vừa mới phục hồi tinh thần thì lại muốn ói. Cái bình trong tay Diêm Diễm chứa đựng tất cả đều là rất nhiều tiểu kê kê. Thật là độc ác!

“Là rượu.” Diêm Diễm mặt không chút thay đổi đưa tay mở nắp bình, ngửi ngửi.

Tiểu Vũ lại ói đến trời tối đất.

Nhược Khả Phi vô thanh vô tức cười, thật sự là không nghĩ tới, lời đồn không có căn cứ thế mà cũng có người tin. Vật kia dùng để tráng dương sao? . . . . .

Vụ án giết hại nhi ở thành Bắc Hòa được phá. Không ai nghĩ đến, hung thủ lại là Ngải Lộc Hầu nhân từ yêu dân. Càng làm cho người nghe cảm thấy rợn người lại là Ngải Lộc Hầu bởi vì tuổi già sức yếu không thể sinh hoạt vợ chồng, cho nên mới đi bắt rất nhiều tiểu nam hài, dùng những tiểu kê kê của các cậu bé ngâm rượu uống, cho rằng có thể tráng dương. Mà cái gọi là ban phát lương thực kia, toàn bộ đều là của Thất vương gia phân phối đến, bị Ngải Lộc Hầu giữ lại một chút để bỏ túi riêng, dẫn đến nạn thiên tai vẫn không thể trừ được.

Trong lúc nhất thời, Ngải Lộc Hầu thành một tên đại ác nhân trong mắt dân chúng thành Bắc Hòa, mà thanh danh Thất vương gia được tôn sùng lên rất cao . Mà Ngải Lộc Hầu bị xử trí là áp đưa về kinh thành, để hoàng thượng tự mình định liệu. Hoàng thượng biết được chuyện này thì cười cười, không phát biểu gì thêm hết. Chính là đem Ngải Lộc Hầu chém đầu răn đe. . . . .

*****

Một chiếc xe ngựa từ thành Bắc Hòa trên đường đi đến Hứa Thành .

“Sao người lại tới đây?” Nhược Khả Phi tựa vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân. Sáng sớm khi Cô Vân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt làm Nhược Khả Phi quả thật lắp bắp kinh hãi.

“Lo lắng cho nàng a.” Hiên Viên Cô Vân đưa tay mở chiếc biển thanh khóa cho Nhược Khả Phi, cúi đầu hôn lên cái cổ trắng nõn mảnh khảnh của nàng. Kỳ thật, lúc Nhược Khả Phi vừa ly khai không lâu, Hiên Viên Cô Vân đã đem chuyện của mình xử lý nhanh chóng để đuổi theo.

“Đưa ngốc, có cái gì lo lắng. Ta không phải tốt lắm sao?” Nhược Khả Phi cúi đầu cười trốn tránh nụ hôn của hân , biết rõ cổ mình sợ ngứa, vậy mà hân lại luôn thích hôn lên đó. Ngược lại nàng, hân hi vọng là một ngụm cắn xuống .

“Người nói, chúng ta là đem đầu lưỡi con tiện nhân kia cắt đi, hay là dùng độc?” Hiên Viên Cô Vân đột nhiên không khỏi thốt lên một câu.

“Cái gì?” Nhược Khả Phi xoay người lại, môi chạm vào đôi môi ấm áp của Hiên Viên Cô Vân.

Tạm thời không có gì. Hiên Viên Cô Vân cười, hôn càng mạnh thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Ads Trong xe ngựa chỉ còn lại có ấm áp, chậm rãi dùng hôn. Nhược Khả Phi mới ghé vào trên lồng ngực Hiên Viên Cô Vân hỏi: “Vừa rồi người vừa nói gì?”

“Ha ha, còn không phải con tiện nhân kia, muốn uy hiếp ta. Ta hận nhất bị người khác uy hiếp.” Hiên Viên Cô Vân cười, nhưng câu còn lại trong lòng kia không nói ra, người có thể uy hiếp được ta, chỉ có thể là người, tiểu Phi nhi của ta.

“Vậy sao? Nói nghe thử một chút.” Nhược Khả Phi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên cái cằm xinh đẹp của Hiên Viên Cô Vân. . . . .

Lúc Nhược Khả Phi vừa mới rời khỏi phủ, Đỗ Vũ liền lập tức phái người đi mời Hiên Viên Cô Vân nói có chuyện quan trọng cần thương lượng. Hiên Viên Cô Vân không để ý đến, Đỗ Vũ phái người mời ba lượt, Hiên Viên Cô Vân không kiên nhẫn mới đi đến phòng nàng .

“Vương gia.” Khi thân ảnh Hiên Viên Cô Vân xuất hiện ở cửa phòng Đỗ Vũ vui mừng nghênh đón. Lúc này đây, nếu mình nắm chắc, về sau Vương gia sẽ thường đến nơi này của mình, thậm chí có khả năng sẽ không nở buông tay!

“Nói đi, chuyện gì? Bỏn vương bề bộn nhiều việc.” Hiên Viên Cô Vân đứng ở cửa không có ý tứ muốn đi vào.

“Vương gia ~” Đỗ Vũ đè nén nội tâm bất mãn, ản ản nói nhẹ nhàng, “Thiếp thân muốn tìm Vương gia thương lượng một việc.”

“Nói.” Trong mắt Hiên Viên Cô Vân thật sâu là không kiên nhẫn cùng khinh thường làm cho trong lòng Đỗ Vũ càng căm tức hơn, vì sao Vương gia lại dùng thái độ này đối với mình! Trong lòng hấn con tiện nhân kia quan trọng như vậy sao? Càng nghĩ càng thấy không cam lòng cùng khó chịu!

“Vương gia, ngài không sợ chuyện muội muội nữ giả nam trang lọt vào trong tai của hoàng thượng ư? Đây chính là tội chết a.” Đỗ Vũ cắn chặt răng, ngữ khí cay nghiệt đã cố gắng đè nén, nói.

Bất chợt, mắt Hiên Viên Cô Vân đầy mắt lạnh xuống, không khí xung quanh giống như bị đông kết lại. Đỗ Vũ không khỏi có chút phát run, thậm chí thấy có chút hồi hận bởi những lời mình vừa nói. Con tiểu tiện nhân nữ giả nam trang kia mới ra khỏi cửa chi mình ả biết. Vốn định gọi Vương gia tới là dùng việc này làm một chút lợi thế háo hão mà đàm phán một phen, không nghĩ tới cục diện lại như vậy.

“Vương gia, thiếp thân, không, không phải ý tứ kia.” Đỗ Vũ lắp bắp muốn làm dịu đi một chút không khí hiện tại.

“Vậy sao? Vậy là ý của ngài là gì?” Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, nở nụ cười sáng lạn ảm áp, Đỗ Vũ nhìn ngẩn ra. Tuấn mỹ thiên hạ như thế, có thể nào không động lòng người.

“Không, không có ý gì. Thiếp thân chính là rất muốn nhìn thấy Vương gia mà thôi.” Đỗ Vũ đỏ mặt.

“Nga, hiếm khi được ái thiếp khổ tâm a. Ha ha, bắt quá, bỗng vương bây giờ còn có chuyện phải xử lý, đợi xử lý xong lại tới tìm ngài, được không?” Hiên Viên Cô Vân mỉm cười, cứ như vậy nhìn chằm chằm Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ nhìn nụ cười xinh đẹp của Cô Vân, hoàn toàn thất thần bị chìm đắm ở bên trong, chính là theo bản năng vẫn gật đầu lia lịa. Đợi nàng phục hồi tinh thần lại, cửa đã không có thân ảnh của Hiên Viên Cô Vân.

“Vương gia ~” Đỗ Vũ đuổi theo ra tận cửa, nhìn bóng lưng đi xa, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Thật hy vọng nụ cười sáng lạn kia là dành cho chính mình. . .

“À uy hiệp ta.” Hiên Viên Cô Vân ôm Nhượng Khả Phi, ở bên tai của nàng khẽ cắn, “Nàng nói xem, ả ta không ngoan nữa phải không?.”

“Cho nên?” Nhượng Khả Phi nắm tay Hiên Viên Cô Vân, cười hỏi.

“Cho nên a, ta liền suy nghĩ là nên độc chết ả, hay nên trực tiếp cắt đầu lưỡi.” Hiên Viên Cô Vân làm ra vẻ buồn rầu, thấp giọng hỏi.

” Nhưng nàng ta là sườn phi của ngài, ngài tính sao .” Nhượng Khả Phi mỉm môi nhỏ giọng cười rộ lên.

” Hừ ~” Hiên Viên Cô Vân nhú nhú mày, tùy ý nói, “Vậy cắt đầu lưỡi ả ta nhé. Không tốt, toàn là máu, sử dụng độc làm quên đi. Phi nhi, nàng nói được không?”

“Ha ha, tùy ngài tính toán a.” Nhượng Khả Phi thản nhiên trả lời.

“Ừm.” Hiên Viên Cô Vân cũng không nói nữa, chỉ ôm Nhượng Khả Phi hai mắt nhắm nghiền. Thật sự là một ngày không thấy tiểu Phi nhi của mình, cảm giác thế giới cũng không giống nhau.

Mà Tiểu Vũ cùng Diêm Diễm đi xe ngựa khi ra khỏi thành gặp một chút phiền toái, một người xinh đẹp đang đứng ở trước xe ngựa của bọn hấn . Xa phu dừng lại lập tức, xe ngựa đột nhiên dừng làm cho Tiểu Vũ thiếu chút nữa bị đụng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Ads “Sao lại thế này?” Tiểu Vũ bất mãn thò đầu ra chất vấn xa phu.

“A, bởi vì phía trước có người a.” Xa phu khó xử chỉ chỉ phía trước, chính mình còn muốn oán giận đây, người phía trước tại sao lại làm như vậy, quá nguy hiểm a.” Cô nương, cô nương đang làm gì thế, quá nguy hiểm a.”

“Ta muốn lên xe.” Người ngăn xe ngựa không phải ai khác, chính là tiểu thiếp Thủy nhi của Ngải Lộc Hầu !

“Lên xe ư?” Tiểu Vũ long mày nhăn lại, cô gái này nổi điên rồi, biết mình đang nói cái gì không? Chuyện Ngải Lộc Hầu không truy cứu đến nàng ta, đã

để nàng ta tự do rời đi, bây giờ còn dám đến ngăn đầu xe ngựa của bọn họ!

“Đúng, ta muốn lên xe, ta muốn đi với các người.” Thủy nhi nói xong, định leo vào trong xe.

“Đùa giỡn cái gì, người đi xuống cho ta.” Tiểu Vũ tức giận lấy tay đẩy nàng ta ra, chế nhạo nói, “Người trước kia là thiếp của người khác. Hiện tại đi theo chúng ta, muốn làm gì? Người còn không biết xấu hổ sao?”

“Thiếp thì như thế nào? Thân thể ta là còn trong sạch. Ta muốn gặp nam nhân trong xe kia.” Thủy nhi rốt cục cũng nói ra mục đích của mình.

Tiểu Vũ sùng sốt, cô gái này vì coi trọng cảm tình sao? Còn có nàng ta vừa nói cái gì, thân thể nàng ta vẫn trong sạch. Ha ha, quả nhiên, Ngải Lộc Hầu kia quả nhiên không được. Tiểu Vũ nhìn nữ tử trước mặt cảm thấy thật buồn cười. Cô gái này thật đúng là khá lớn mật, tác phong này e là không phải là người trong nước?

“Nhưng, hần không thèm nhìn người.” Tiểu Vũ buồn cười quay đầu nhìn Diễm Diễm vẫn làm mặt lạnh. Nàng dám khẳng định tên mặt chết này chắc chắn đã nghe thấy tất cả, nhưng bây giờ lại giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Người là gì của hần, người dựa vào cái gì nói như vậy?” Thủy nhi trừng mắt phần nộ chất vấn. Nàng đối với dáng người cùng tướng mạo chính mình tuyệt đối tự tin. Mà ở quê hương của mình, nếu thích nam nhân nào thì trực tiếp bày tỏ. Chính mình bị phụ thân đưa cho một lão già gần đất xa trời như thế, cuối cùng là giải thoát rồi. Lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân vừa lãnh vừa khốc kia liền động tâm. Nói như thế nào cũng muốn thử một chút.

“Dù sao hần cũng sẽ không muốn người.” Tiểu Vũ nhin cười.

“Vì sao, người dựa vào cái gì mà nói như vậy? Ta muốn nghe chính hần nói!” Thủy nhi không nghe theo, cũng không muốn buông tha.

“Ha, bởi vì hần có người trong lòng rồi a.” Một thanh âm đột nhiên vang lên.

“Ai?” Tiểu Vũ cùng Thủy nhi đều bị hoảng sợ, đơn giản là thanh âm này là truyền từ trên đỉnh xe ngựa đến.

“Cút đi.” Bỗng nhiên, Thủy nhi cảm giác được sắp không thể thờ nổi, trên mũi xe đột nhiên xuất hiện một nam nhân như yêu nghiệt, áp lực làm cho cả người nàng không thể nhúc nhích. Thân mình hoàn toàn không thể động, sức lực giống như đã bị hút ra khỏi thân thể. Đột nhiên xuất hiện một nam nhân như thế, ánh mắt thật đáng sợ, không khí chung quanh đều giống như bị đông lại.

Trong nháy mắt Vô Hồn nhẹ nhàng đập lên móng ngựa một cái, con ngựa bị kinh hoàng, chạy như điên về phía trước, Trương Thủy nhi bị sức bật của trọng lực hất ngã sang một bên, mà Tiểu Vũ thì bị xung lượng bắn trở ngược lại đập vào thành xe. Không ai để ý đến nữ nhân bị té lăn chạt vật trên đất.

“Người cũng thật rảnh rồi.” Diễm Diễm nhắm mắt lại thản nhiên nói.

“Ngưng.” Ở trên mũi xe thanh âm Vô Hồn cắt ngang, rồi không có lên tiếng nữa.

“Ồ trên đó hứng gió lạnh thoải mái lắm sao? Không xuống đây sao?” Diễm Diễm hiếm khi nói ra lời nói như vậy. Ngay sau đó, Vô Hồn đã chen chúc ở bên cạnh hần.

“Ta tại sao cũng không biết, ta khi nào thì có người trong lòng.” Diễm Diễm không trợn mắt, chậm rãi mà lạnh lùng nói.

“Người là trai lơ*.” Vô Hồn đột nhiên mặc danh kỳ diệu (không hiểu nguyên nhân gì) nói câu đó. *(Hơ trai bao đó quý vị)*

Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn người trước mắt, mới vừa rồi là chỉ nghe được thanh âm, không nhìn tới diện mạo. Bây giờ nhìn thấy người trước mắt mỹ lệ đến mức gần như là yêu nghiệt, làm cho nàng giật mình không thôi. Còn có người trước mặt là ai? Đường như mặt chết nhận thức hần. Nói mặt chết là trai lơ? Có ý tứ gì? Tiểu Vũ không dám mở miệng hỏi, chỉ là bởi vì trực giác của nàng thấy được người nam nhân này rất nguy hiểm.

Diễm Diễm khóe môi run rẩy. Trai lơ?

“Người muốn chết sao?” Diễm Diễm chậm rãi mở mắt ra, trong mắt tất cả đều là băng lạnh.

Tiểu Vũ nhin không được sợ run cả người, khí trời, lạnh, không khí trong xe, càng lạnh hơn.

“Người cam lòng sao?” Hai lông mi của Vô Hồn nhướng lên, trong mắt tràn đầy trêu tức, đã thương hần nhưng cũng như đã thương nàng! Tiếp tục ác niệm nói thêm, “Bún thiêu*!” Khuôn mặt không che dấu được ý cười lại làm cho Diễm Diễm muốn phát điên. *(Ý anh này nói Diễm ca bị bắt lực ^^)*

“Người thật đúng là muốn chết.” Diễm Diễm mặt lạnh xuống.

“Ta chết, nàng cũng chết.” Vô Hồn lúc này mới đem điểm mấu chốt nói ra, hắc hắc gượng cười, lại tiếp tục trêu đùa, “Ta nói như thế nào, người là tên bún thiêu a!”

Diễm Diễm cắn chặt răng, không thèm để ý, tiếp tục nhắm nghiền hai mắt.

“Ngưng.” Vô Hồn nói vài câu nhưng thấy Diễm Diễm không có phản ứng, chợt cảm thấy không thú vị, cũng không tiếp tục mở miệng.

Tiểu Vũ cúi đầu vô cùng thấp, nghiêng khoe mắt nhìn hai người này. Nam nhân như yêu nghiệt này rốt cuộc là ai? Dường như mặt chết cũng không có biện pháp gì với hắn. Hắn cứ nhiên dăm mắng mặt chết là trai lơ, dạng ăn com chùa. Mặt chết làm sao có thể liên quan gì đến bún thiêu? Thế nhưng nàng cũng không dám hỏi ra lời.

Đọc đường đi, trong xe ngựa vắng ngắt.

Khi Tiểu Vũ buồn ngủ ngáp nhỏ một cái, lại mở mắt ra đã phát hiện nam tử giống như yêu nghiệt kia đã không thấy.

Trước mặt, lúc đoàn người vừa trở lại Vương Phủ thì Đỗ Vũ đã tại cửa nghênh đón. Hiên Viên Cô Vân vừa xuống xe ngựa, mặt Đỗ Vũ đã mang ý cười đầy tha thiết đón chào.

“Ái thiếp, về phòng trước, một lát bốn vương sẽ đến.” Hiên Viên Cô Vân cười ôn nhu, trong thanh âm mỉa mai hoặc nói không nên lời.

“Dạ, Vương gia.” Đỗ Vũ hân hoan xoay người rời đi, trước khi đi ở góc độ Hiên Viên Cô Vân nhìn không tới, quay đầu lại âm độc trừng mắt nhìn Nhược Khả Phi hiện đang nữ giả nam trang. Hừ, lúc này đây, ai cũng không bảo đảm được cho người. Mình có thể mượn việc này làm cho Vương gia đổ dành mình không nói ra. Nhưng việc này nếu truyền đến kinh thành, cũng không nhất định là do từ trong miệng của mình truyền ra a. Nghĩ đến chỗ này, ý niệm cay nghiệt trong mắt Đỗ Vũ càng phát ra thâm trầm.

Mà Nhược Khả Phi cũng không có bất kỳ biểu tình gì, ngay cả liếc mắt cũng chưa nhìn qua Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ nắm chặt nắm tay trong tay áo, ánh mắt lạnh như băng, bước nhanh vào phòng.

Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi vào phòng, Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng hôn lên mặt Nhược Khả Phi: “Chờ ta nhé, một lát sẽ đến.”

Nhược Khả Phi không nói gì, chỉ gật gật đầu. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Ads Hiên Viên Cô Vân mắt mang ý cười, đi theo phía sau là một nha hoàn mặt không biểu cảm, khay trên tay là một bầu rượu cùng hai chén rượu tinh xảo.

“Vương gia.” Nha hoàn đứng ở cửa phòng Đỗ Vũ nhìn thấy Hiên Viên Cô Vân đều cung kính hành lễ. Ở trong phòng Đỗ Vũ nghe được thanh âm, vội vàng nhanh chóng đứng dậy mở cửa nghênh đón.

Tay Hiên Viên Cô Vân còn chưa chạm đến cửa, cửa đã tự mở ra, sâu trong mi mắt của Đỗ Vũ là khuôn mặt kiều diễm, trên mặt tràn đầy niềm vui sướng. Nhanh như vậy, Vương gia lại đến tìm mình nhanh như vậy. Vui sướng ở ngoài nhưng trong lòng lại có chút bi ai, đây tất cả đều là bởi vì con tiểu tiện nhân kia. Nhưng đừng lo, sau khi diệt trừ nàng ta, Vương gia sẽ không còn nhớ đến nàng ta nữa. Nhân vật giống như Vương gia đây làm sao có thể vì một nữ nhân mà hao tổn tinh thần. Nam nhân hoàn toàn chỉ nghĩ đến quyền lợi không nên vương bận ái tình. Con tiểu tiện nhân kia có cái gì mình đều có tất cả, cái nàng ta không có mình cũng có. Sắc đẹp, đáng người, những điều này là do thiên phú bẩm sinh sẵn rồi. Cho dù là hấp dẫn được Vương gia vài năm cũng đủ rồi, mấy năm này đủ để cho chính mình ngồi trên vị trí chính phi.

“Ái thiếp, đợi lâu không.” Hiên Viên Cô Vân mỉm cười, nụ cười lạnh như băng nhưng Đỗ Vũ lại nhìn không tới.

“Vương gia ~~~” Đỗ Vũ vui vẻ đón nhận cánh tay của Hiên Viên Cô Vân, Hiên Viên Cô Vân xoay người lại nhận lấy khay trong tay nha hoàn, tránh né bàn tay của Đỗ Vũ, thân nhiên nhìn nha hoàn phân phó:

“Ra bên ngoài giữ cửa.”

“Vâng” Về mặt trong sạch, khẩu khí nha hoàn cũng rất cung kính, lui ra phía sau một bước canh giữ ở bên ngoài.

Hiên Viên Cô Vân vừa cười vừa bưng khay tiến vào phòng, Đỗ Vũ vội vã đóng cửa lại đi theo.

“Ngồi đi.” Hiên Viên Cô Vân đem khay đặt ở trên bàn, tự mình ngồi xuống trước.

“Vâng, Vương gia.” Đỗ Vũ kích động nhanh chóng ngồi xuống.

“Ái thiếp, đây chính là rượu ngon bốn vương cố ý chuẩn bị cho nàng đây.” Hiên Viên Cô Vân đột nhiên mỉm cười thân nhiên, tự tay rót hai chén rượu.

Đầu óc của Đỗ Vũ nhanh chóng ngừng hoạt động. Vương gia trước mắt vì chính mình mà tự mình rót rượu a.

“.” Hiên Viên Cô Vân ôn nhu cười, đưa chén rượu trong tay cho Đỗ Vũ. Đỗ Vũ nhìn Hiên Viên Cô Vân tươi cười, lập tức nhận lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch, trên mặt tràn đầy nụ cười thỏa mãn.

“Để uống không?” Hiên Viên Cô Vân một tay chống cằm tựa trên bàn, mỉm cười nhìn Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ khó hiểu nhìn Hiên Viên Cô Vân, không rõ hẳn vì sao hỏi ra lời kỳ quái như vậy.

“Ha ha.” Hiên Viên Cô Vân không nói gì thêm, chỉ là nhẹ nhàng cười lên hai tiếng, rất hưng phấn nhìn về mặt khó hiểu của Đỗ Vũ. Uy hiếp hẳn, thật đúng là có gan lớn.

Một lát sau, đồng tử Đỗ Vũ chợt mở to. Yết hầu giống như lửa cháy, đau buốt đánh úp về phía thần kinh của nàng ta. Đau quá, sao lại thế này? Tại sao lại như vậy? Ánh mắt nhìn về phía chén rượu trong tay, rượu này? ! Chẳng lẽ trong rượu Vương gia ban có độc?

“Ha ha, bốn vương hội người hương vị như thế nào a?” Hiên Viên Cô Vân cười thật sáng lạn. Biểu tình nữ nhân trước mắt thật đúng là không sai, làm cho người ta thoạt nhìn rất là thoải mái a.

“Tê ~~~” Đỗ Vũ há to mồm, muốn nói gì, lại chỉ phát ra âm thanh rất khó nghe.

“Ha ha, người dường như không hiểu rồi, bốn vương hận nhất chính là bị người khác uy hiếp. Mà người, vừa vận phạm vào điều tối kỵ.” Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, từ từ đi đến trước khuôn mặt đã muốn vận vẹo của Đỗ Vũ, đột nhiên vươn tay nắm lấy cằm của nàng ta. Phản chiếu trong đôi mắt của Đỗ Vũ là đôi mắt nguy hiểm mà lạnh như băng của Hiên Viên Cô Vân.

“Tê ~ tê ~~~” Về mặt Đỗ Vũ đầy vẻ sợ hãi, cảm đau nhức làm tinh thần nàng ta không thể tập trung. Làm sao có thể? Mới vừa rồi còn ôn nhu mỉm cười, nhưng hiện tại lại hóa thân biến thành ác ma. Vương gia vừa rồi cùng người hiện tại thật là cùng một người sao? Muốn gọi, muốn hỏi người trước mắt tại sao lại đối với chính mình như vậy, nhưng làm sao cũng không phát ra được thanh âm nào.

“Quên mất, người không thể nói chuyện, nhưng có thể viết chữ. Làm sao bây giờ đây? Có phải đem ngón tay của người cũng chém đứt luôn hay không?” Hiên Viên Cô Vân đột nhiên như đang nhớ lại vấn đề này, rất buồn rầu nói.

Đỗ Vũ mạnh mẽ gãy khỏi bàn tay Hiên Viên Cô Vân đang bóp cằm nàng ta, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi. Hẳn lại muốn đối với chính mình như vậy? Không! Làm sao có thể như vậy! Mình là sườn phi của hắn a, không phải là nha hoàn tùy ý làm ầm giương.

“Ai nha, xem kia, đã đem Ái thiếp của bốn vương hù dọa rồi.” Hiên Viên Cô Vân nheo mắt cười, ôn nhu duỗi tay nắm lấy cánh tay của Đỗ Vũ. Thật là, xem này, bàn tay của Ái thiếp xinh đẹp như vậy, bốn vương làm sao nỡ chặt đứt đây. Tất cả quyết định là ở người a.”

Đỗ Vũ há to mồm, giống như tránh né rần rết rút tay mình về. Quyết định là do mình, lời này nàng ta đã hiểu. Không thể nói lung tung. Nếu không tay của mình liền giữ không được.

Đỗ Vũ liều mạng gặt mạnh đầu, ý bảo chính mình minh bạch rồi. Nhưng về mặt đã bị sợ hãi vận vẹo không thành hình dạng.

“Cười một cái cho bốn vương xem, về mặt hiện tại của người rất khó coi nha.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng cười.

Đỗ Vũ há to mồm, lập tức liều mạng cố nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Nàng bỗng nhiên hiểu được, mình cái gì cũng không phải. Thì ra vẫn luôn là mình đang diễn trò, hơn nữa còn mười phần là vai hề! Nàng đã hiểu rồi, người thiệt là mình. Đấu không lại, tranh giành không lại, vĩnh viễn đều không thể đem người đàn bà kia dẫm nát dưới chân.

“Ái thiếp ngoan ngoãn ở chỗ này là được. Muốn mặc cái gì ăn cái gì, viết xuống là được. Bốn vương đều sẽ cho người cái tốt nhất.” Hiên Viên Cô Vân mỉm cười xoay người đi tới cửa, để lại Đỗ Vũ cứng ngắc ở tại chỗ.

Hiên Viên Cô Vân tâm tình không tốt trở về phòng, đẩy cửa ra lại nhìn thấy Nhược Khả Phi đang thay y phục nam trang ra.

Nhược Khả Phi nghe được tiếng đóng cửa, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Hiên Viên Cô Vân đang nhìn mình, không khỏi nở nụ cười: “Có cái gì đẹp đâu? Còn xem không đủ sao?”

“Không đủ, vĩnh viễn đều xem không đủ.” Hiên Viên Cô Vân dán sát vào, làm nũng, lấy mặt cọ vào cổ Nhược Khả Phi.

“Ta vừa đi người đã đuổi theo, sự tình đều xử lý xong rồi?” Nhược Khả Phi xoay người ôm cổ Hiên Viên Cô Vân, nghiêm túc hỏi.

“Ha ha, hắn vừa đến biên cảnh mà thôi, lương thảo trước mắt còn nhiều lắm.” Hiên Viên Cô Vân mặc dù đang mỉm cười, nhưng tia trầm trọng trong mắt kia lại bị Nhược Khả Phi sâu sắc bắt giữ được.

Trước mắt? Nhược Khả Phi chú ý tới cái từ này. Nói cách khác, nếu trận chiến này trận kéo dài lâu, như vậy bất lợi đúng là thái tử rồi? Dân tộc du mục thiện chiến dũng mãnh, thật làm cho người ta đau đầu a. . . . .

Trong phòng Diêm Diễm.

Diêm Diễm nhìn giấy dầu bao lấy món đậu đỏ chiên giòn đã cứng ngắt. Hông rồi! A! Đã hông mất rồi! Bên trong món Đậu đỏ chiên đã mốc meo rồi! Đau lòng nhìn thức ăn trước mắt, Diêm Diễm muốn phát điên. Chính mình vẫn làm ra vẻ luyến tiếc, hiện tại tốt rồi, không ăn được. Chết tiệt!

“A, hông rồi, xứng đáng, muốn một mình độc chiếm.” Thanh âm giận điên người không đền mạng của Vô Hồn đột ngột vang lên.

“Quản ngại đánh rắm. Còn nữa, lần sau tiến vào nhớ gõ cửa.” Diêm Diễm trán nổi gân xanh, đè nén cảm tức trong lòng xuống, trầm thấp nói.

“Ngu ngốc, sát thủ tiến vào còn gõ cửa sao, người nghĩ rằng đầu óc ta bị hông giống như người sao. Mấy thứ này giữ đến thối cũng không ăn.” Vô Hồn khinh thường đáp trả lại một câu, kể tiếp, lập tức hối hận. Trước mặt Diêm Diễm đối với thức ăn cố chấp nhất, vậy mà dám khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn, là hành động phi thường không sáng suốt, mình tại sao quên mất.

“Muốn chết!” Một luồng kiếm khí làm cho người ta sợ hãi thật sắc bén rất nhanh hướng Vô Hồn đánh úp lại.

“A ~~~ a a ~~~” Vô Hồn lúc này kêu lên.

Hai người một trước một sau, đuổi theo biến mất ở trên nóc nhà

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Ads “Về sau không cần vì thức ăn mà cùng người khác đánh nhau.” Nhược Khả Phi có chút vô lực nói, nhìn thấy thần sắc Diêm Diễm trước mắt có chút mất tự nhiên.

Tiểu Vũ ở một bên nhin cười, nhin đến sắp bị nội thương. Tên mặt chết này thực sự là rất khôi hài. Lại vì những thứ không thể ăn nữa mà cùng người khác đánh nhau, nam tử tựa như yêu nghiệt kia cũng đang cười nhạo mặt chết bốn phía.

” Vâng .” Diêm Diễm đứng ở một bên, mặt tự nhiên trả lời.

Mặt chết trong lòng nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng là cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng mà thôi, không nói ra. Tiểu Vũ hé miệng cười trộm, câu trả lời này cũng thật là miễn cưỡng. Chính mình dám khẳng định, Diêm Diễm vì thức ăn nhất định sẽ lại cùng với người khác đánh nhau.

“Hôm nay khí trời tốt.” Nhược Khả Phi đi ở phía trước, Tiểu Vũ cùng Diêm Diễm theo ở phía sau, bước chậm rãi ở ngã tư đường. Ngày hôm đó, thời tiết sáng sủa, khó có được mặt trời vào mùa đông như vậy. Mà Hiền Viên Cô Vân gần đây cũng thực khác thường, tự nhiên Nhược Khả Phi cũng thực thanh nhàn từ cửa sau đi ngao du. Đỗ Vũ cũng thực an phận ở lại sau sân nhỏ. Trong Vương phủ yên lặng tựa như không có một người vậy.

“Vâng, đúng vậy a, chủ tử, hôm nay thời tiết thật tốt.” Tiểu Vũ cũng nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời ít khi xuất hiện vào mùa đông này.

“Đến quán lẩu xem thử.” Nhược Khả Phi mỉm cười nói, ngẩng đầu nhìn tuyết đọng trên cây to ở ngã tư đường.

“Ăn lẩu.” Diêm Diễm thốt ra một câu, mặt vẫn y nguyên như cũ .

“Ha ha, được.” Nhược Khả Phi nở nụ cười.

Đi vào quán lẩu, trong quán cũng chật người. Vào đến ghế lô của nàng, nước dùng cùng thức ăn rất nhanh đã được đem lên. Thời điểm Diêm Diễm ăn đến bất diệc nhạc hồ, Nhược Khả Phi liếc nhìn quyển sách, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt. Xem ra, cũng không tệ lắm.

Chờ đến khi buông quyển sách xuống, Nhược Khả Phi nhìn cái bàn trống rỗng đến ngây ngẩn cả người. Thức ăn cũng đã ăn hết rồi!

“Tiểu Vũ, đi phân phó tiểu nhị đem thêm chút thức ăn lên.” Nhược Khả Phi bất đắc dĩ cười cười, Diêm Diễm đối với thức ăn thật sự là cố chấp .

Tiểu Vũ e sợ cười, đứng dậy ra cửa.

“A.” Diêm Diễm bỗng nhiên ngẩng đầu lên, dừng đưa lại.

“Làm sao vậy?” Nhược Khả Phi lên tiếng hỏi.

“Người kia đang đến đây.” Diêm Diễm nuốt hết thức ăn trong miệng, nói ra một câu.

Nhược Khả Phi sùng sốt, lập tức hiểu được hắn đang nói tới ai. Ha ha nở nụ cười: “Xuống đây đi, cùng nhau ăn, lập tức mang thêm thức ăn ra.”

Ngay sau đó, Vô Hồn đã xuất hiện ở chỗ ngồi ngay bên cạnh Diêm Diễm.

“Ngươi ăn phải trả tiền.” Diêm Diễm mặt không biến sắc nhưng lại cảm thấy thật may là trong nồi không còn thức ăn, miệng thần nhiên nói ra những lời này.

“Dừng, cũng không phải là tiệm của ngươi. Là quán do nữ nhân của ta mở.” Vô Hồn khinh bỉ nhìn Diêm Diễm vết thức ăn trong nồi. Diêm Diễm biến sắc, nắm chặt lấy chiếc đũa trong tay chuẩn bị phát nổ. Lại bị một trận cười khê đánh gãy.

“Đúng vậy, về sau ngươi tới đây cũng là miễn phí. Lúc nào cũng có thể.” Nhược Khả Phi nhìn hai đại nam nhân một lạnh lùng cùng một nóng nảy cứ nhiên lại giống như hai đứa nhỏ đầu trâu, mở miệng ra là thấy buồn cười.

“Hừ hừ ~” Vô Hồn cười lạnh, đắc ý nhìn Diêm Diễm, Diêm Diễm không có hé răng, cũng không có bất kì biểu tình gì thu hồi lại chiếc đũa.

“Không còn thức ăn.” Diêm Diễm không thèm để ý đến Vô Hồn cười lạnh, nhìn chiếc đũa của mình nghiêm túc nói ra những lời này. Vô Hồn mặt một trận run rẩy. Cứ nhiên không thèm để ý đến mình, tên Diêm Vương hỗn đản này.

Tiểu Vũ mang theo tiểu nhị đang bưng thức ăn tiến vào khi nhìn thấy trong phòng có thêm một người không khỏi cả kinh, định thần nhìn lại thì ra đây chính là nam tử yêu nghiệt đã từng gặp qua. Nhìn Nhược Khả Phi thần nhiên mỉm cười, Tiểu Vũ hiểu được, chủ tử của mình là quen biết với nam nhân này. Vì thế cũng không hỏi thêm gì, đem thức ăn từng món từng món đặt lên bàn.

“Không cần khách khí.” Nhược Khả Phi gấp thức ăn bỏ vào trong nồi.

“Ha ~ vẫn là nữ nhân của ta tốt với ta.” Vô Hồn cười đến mặt mày sáng láng, khoe miệng Diêm Diễm co rút, không nói gì thêm.

Mọi người ăn uống đến thỏa mãn. Vô Hồn vừa lòng tựa vào ghế, sờ sờ bụng của mình, mùi vị kia thật đúng là không tệ. Khó trách Diêm Vương ngay từ đầu đã bị món này mua chuộc.

“Lúc nào đến cũng được.” Nhược Khả Phi lên tiếng, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Vô Hồn mỉm cười.

“Ha, tốt.” Vô Hồn một chút cũng không có khách khí, “Ta đây cáo từ trước.” Dứt lời, hừ một tiếng, người đã biến mất khỏi chỗ ngồi.

“Trai lơ.” Diêm Diễm bỗng nhiên phun ra một câu, trên mặt vẫn không có gì dao động.

“Con mẹ nó, ngươi nói ai trai lơ?” Vừa mới nói xong, Vô Hồn vốn đã biến mất đột nhiên lại xuất hiện trở lại trong phòng.

“Ta không nói gì.” Diêm Diễm ngẩng đầu nhìn hướng nóc nhà, bộ mặt biểu tình dị thường nghiêm túc.

“Con mẹ nó, ngươi rõ ràng đã nói!” Vô Hồn nổi giận, không thuận theo, không buông tha kêu gào. Minh tuyệt đối sẽ không nghe lầm, vừa rồi Diêm Vương đúng là đã nói ra hai chữ này. Trong phòng chỉ có hắn và mình là nam nhân, hắn tuyệt đối sẽ không nói chính hắn là trai lơ! Chính mình vừa rồi lại ăn com miễn phí, không phải nói chính mình thì nói ai?

“Không nói gì.” Diêm Diễm đến nhìn một cái cũng không thèm nhìn Vô Hồn, chỉ bình tĩnh lặp lại.

“Ngươi nói!” Vô Hồn phần nộ trừng to mắt, “Làm sao ngươi có thể không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng mới vừa nói xong. Đã không thừa nhận.”

“Có sao? Ta nói cái gì?” Diêm Diễm lần này đem ánh mắt từ trên nóc nhà thu hồi, chăm chú nhìn Vô Hồn hỏi

“Ngươi nói ta ~~~” Thanh âm của Vô Hồn như nghẹn trong cổ họng, như thế nào cũng không thể đem câu nói kế tiếp nói ra, chính là từng lớn mắt căm giận nhìn Diêm Diễm. Xú nam nhân này, nhìn liền phát hỏa, thật muốn một quyền đánh xù xì mặt của hắn!

“Ta nói ngươi cái gì?” Lúc này đôi Diêm Diễm lại không thuận theo mà bỏ qua.

“.....” Hai đầu mày của Vô Hồn đều sắp nhú đến đụng vào nhau, từ đầu đến cuối lại nói không nên câu, bực bội muốn chết.

“Ha ~” Nhược Khả Phi rốt cục nhìn không được cười ra tiếng. Hai đại nam nhân này thực sự là rất đáng yêu. Chỉ có Tiểu Vũ hiểu được, Diêm Diễm là mang thù, lần trước nam nhân nóng nảy như yêu nghiệt kia từng mắng qua hắn là trai lơ, hiện tại hắn cũng giống như vậy mắng trả lại.

Nghe được tiếng cười của Nhược Khả Phi, lúc này Vô Hồn mới quay đầu lại nhìn Nhược Khả Phi, khi thấy hai lúm đồng tiền như hoa trên mặt nàng thì lại có chút ngượng ngùng. Nuốt nuốt nước miếng, không thèm nói tiếp, hừ một tiếng biến mất ngay tại chỗ.

Diêm Diễm nhìn đến Nhược Khả Phi đang cười sáng lạn, sừng sốt. Nụ cười này, là chân thật.

Thì ra, cảm giác khi thấy nàng cười phát ra từ nội tâm là như vậy.

“Đi thôi, ăn com xong rồi thì đi ra ngoài tản bộ.” Nụ cười trên mặt Nhược Khả Phi vẫn không giảm, xoay người đi tới cửa.

Ra khỏi cửa quán lẩu, Nhược Khả Phi một hàng ba người bước chậm rãi ở ngã tư đường. Giữa trưa ngã tư đường người đi thưa thớt, chắc hẳn mọi

người đều đang ở nhà dùng bữa.

“Chủ tử, bây giờ đi đâu?” Tiểu Vũ theo ở phía sau hỏi.

“Tùy tiện đi một chút đi.” Nhược Khả Phi tùy ý hướng một con phố mà đi.

“A, tiểu nương tử ~~~~” Một thanh âm ngả ngón đột nhiên vang lên ở trong tai mọi người. Một bóng người chặn lại trước mặt Nhược Khả Phi

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đùa giỡn phụ nữ đang hoàng?

Ads “A, tiểu nương tử ~~~~ cũng thật là xinh đẹp a ~~” một thanh âm ngả ngón đột nhiên vang lên ở bên tai mọi người. Một bóng người đã chặn ở trước mặt Nhược Khả Phi.

“A?” Nhược Khả Phi chăm chú nhìn nhìn người trước mắt. Một thân áo trắng đẹp đẽ quý giá, gầy viền vàng, bên hông lộ ra khối mỡ ngọc. Khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra chút tái nhợt bệnh tật, bước đi có chút không ổn định. Đây là điển hình cho những kẻ ăn chơi trác táng sao?

Nhược Khả Phi cười: “Vị công tử này, có việc sao?”

“Tiểu nương tử ~ không bằng theo ta về nhà như thế nào? Về sau đi theo ta sẽ được ăn ngon mặc đẹp?” Triệu Quá cười tự tin, “Ngươi không biết ta là ai sao? Nhà của ta là nhà giàu nhất trong thành này nha. Chỉ cần đi theo ta, muốn cái gì có cái đó. Mặc không hết tơ lụa, ăn không hết sơn hào hải vị!” Vừa rồi liếc nhìn nữ nhân này một cái. Trong phủ nữ nhân không phải là không có, nhưng trên người nữ nhân này tựa hồ có thần thái thực đặc biệt hấp dẫn lấy ánh mắt hắn. Cho nên mới phải tiến lên đây bắt chuyện.

Diêm Diễm mặt trầm xuống, dường như sắp có động tác. Tiểu Vũ cũng tròn mắt hướng về phía hắn, đang muốn nói cái gì, Nhược Khả Phi bỗng nhiên lại nở nụ cười, mở miệng nói: “Được.”

“A?” Tiểu Vũ kinh hãi a ra tiếng, Diêm Diễm cũng giật mình há to miệng. Chủ tử đây là muốn làm gì a?

“A?” Giật mình còn có Triệu Quá. Đây cũng quá thuận lợi đi? Cô gái trước mắt y phục cũng không đơn giản, gặp loại sự tình này không phải nên thét chói tai mắng hắn đáng đồ tử sao (*tên hảo sắc*)? Sau đó chính là hắn sẽ dùng sức mạnh đoạt lấy nàng. Sự tình phát triển tựa hồ có chút ngoài dự đoán của hắn. (HD: anh này bị bệnh ảo tưởng ak??? =)))

“Như thế nào, đổi ý rồi?” Nhược Khả Phi hé miệng cười nhẹ, nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt đang bị giật mình. Đây là lần đầu tiên từ sau khi đến thế giới này có người dám đối với nàng như vậy.

“Đương nhiên sẽ không, tiểu nương tử, mời.” Triệu Quá cười ha hả, làm ra cái tư thế xin mời. Trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng lại càng thêm cao hứng.

Nhược Khả Phi một hàng ba người đi theo Triệu Quá đến trước một phủ đệ khí thế. Trước cửa, hai bên tả hữu là tượng đá sư tử to lớn cùng với bên trong bồn hoa là vạn niên thanh biểu hiện sự tôn quý của phủ đệ, hai bên cửa màu son là hai gia đình.

A? Thoạt nhìn thật sự rất nhiều tiền đi. Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn thấy màu đỏ của bức hoành phi trên cửa, hai chữ cứng cáp mà hữu lực: Triệu Phủ.

“Chữ đẹp.” Nhược Khả Phi không tự giác thốt ra.

“Ô, ánh mắt tiểu nương tử thật tốt. Bức hoành phi này chính là bút tích của nhà thư pháp họ Hách nổi tiếng nhất hiện nay.” Riêng của họ Triệu, ” Phải tốn đến một vạn lượng bạc để hắn viết cho .” Trong mắt Triệu Quá tràn đầy đắc ý. Tiền là thứ tốt nhất, chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng dễ làm được.

“Ta, nhưng ta đã là vợ của người ta a.” Nhược Khả Phi đột nhiên nở nụ cười, nói ra sự thực này.

Triệu Quá ngẩn ra, chuyện này hắn thực sự không nhìn ra. Đơn giản là vì tóc của Nhược Khả Phi không có chải thành bộ dáng của phụ nhân (*phụ nữ có chồng*), chính là dùng sợi tơ tùy ý cột lại phía sau.

“Công tử, đây chính là người đang đùa giỡn phụ nữ đang hoàng nha. Ngươi muốn làm sao bây giờ ?” Nhược Khả Phi nhìn người trước mặt đang giật mình, nở nụ cười.

“Thì tính sao? Ta không quan tâm chuyện này. Về phần tướng công của ngươi, cho hắn một số tiền lớn không phải là tốt rồi sao?” Triệu Quá ha ha cười

rộ lên. Chính hắn cũng không hiểu, đã biết cô gái trước mắt là vợ người ta rồi, vì sao mình còn cố chấp như vậy. Nữ nhân này tựa hồ tàn ra một loại ánh sáng không nhìn thấy, hoàn toàn bất đồng với những nữ nhân ở trong phủ kia, thật sâu hấp dẫn lấy hắn.

“Ha ha ~” Nhược Khả Phi cười khẽ một tiếng, nhưng không nói gì nữa. . . . .

Buổi chiều, là thời gian Hiên Viên Cô Vân luyện tập cưỡi ngựa bắn cung.

Đáp cung, bắn tên. Một chút cũng không qua loa, mỗi một tên đều phải đem hết toàn lực.

Hiên Viên Cô Vân yên lặng cảm lấy cung, đem tên chậm rãi kéo căng, môi mím chặt, con ngươi u quang lóe ra, ần ần lộ ra khí phách. Tên rời cung, sắc bén trúng vào hồng tâm. Chung quanh nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ vì tên đã đem toàn bộ hồng tâm xuyên thấu, trên bia chỉ lộ ra lông chim ở mũi tên!

“Tốt!” Thanh âm trầm trầm khen ngợi liên tiếp vang lên.

Mà Hiên Viên Cô Vân chỉ lạnh nhạt đem cung đưa cho người bên ngoài, chỉ vì hắn nhìn thấy ám hiệu của ám vệ. không biết có chuyện gì làm phiền chính mình? Hay là? ! Tâm Hiên Viên Cô Vân kinh hoàng, chẳng lẽ là tiểu Phi nhi của mình xảy ra chuyện gì?

“Vương gia. . . . .” Đi đến góc, ám vệ đến gần, bởi vì che mặt, nhìn không thấy biểu tình của ám vệ. Chỉ thấy ám vệ kia nhíu chặt mày.

Sau khi Hiên Viên Cô Vân nghe qua lời nói của ám vệ, sắc mặt đại biến. Đột nhiên xoay người bước nhanh đi đến trước ngựa, lưu loát xoay mình lên ngựa, dùng sức kéo dây cương ra, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lo lắng nghênh ngang rời đi.

Bỏ lại phía sau là mọi người đang ngơ ngác nhìn nhau, phản ứng tiếp theo, là tất cả mọi người cùng lên ngựa đuổi theo.

Hiên Viên Cô Vân phi nhanh như gió, quần áo bị gió mạnh thổi bay bay. Tâm lại giống như lửa đốt, vô cùng lo lắng. Tên nào không có mắt lại dám đùa giỡn Phi nhi, đem nàng đoạt đến phủ đệ. Bất kể là ai, đều phải trả giá thật lớn! Ánh mắt Hiên Viên Cô Vân càng phát ra lạnh như băng. Gió táp mưa rào giống như lửa giận tựa hồ muốn không khí chung quanh đều vỡ ra.

Triệu phủ sao? Cho dù nhà của hắn có người là quan thì như thế nào? Cho dù trong nhà có nữ nhân ở trong cung làm phi thì như thế nào? Động vào tiểu Phi nhi của mình, nhất định làm cho hắn sống không bằng chết!

Một đường chạy gấp, Hiên Viên Cô Vân một thân hắc y phi nhanh vào thành. Giống như tên rời cung, tư thế tương đương. Dọc đường đi, người qua đường, tiểu thương đều chấn kinh, không thấy rõ người cưỡi ngựa, mắng không ngớt. Hiên Viên Cô Vân cái gì cũng chẳng quan tâm. Trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm, Phi nhi không thể có việc gì!

Triệu phủ đã từng đi qua vài lần, tự nhiên là ngựa quen đường cũ. Ở trước cửa Triệu phủ xuống ngựa, Hiên Viên Cô Vân bạo ngược liền hướng vào bên trong phủ. Gia đình ở cửa đương nhiên biết vị này chính là Cửu vương gia, nhìn thấy sắc mặt Cửu vương gia không tốt, lại không dám ngăn trở, để mặc hắn nổi giận bùng bùng tiến phủ.

Vừa vào phủ, Hiên Viên Cô Vân liền nhìn xung quanh tìm lấy thân ảnh của Nhược Khả Phi. Thuận tay tóm lấy hạ nhân, tức giận hỏi: “Nữ nhân hôm nay Triệu Quá mang về ở nơi nào?”

Hạ nhân hoảng sợ há to miệng, Cửu vương gia đây là làm sao vậy? Cả người tràn đầy hơi thở bạo ngược làm cho người ta không khỏi run rẩy. Thật vất vả mới nghẹn ra vài lời: “Ở trong đình phía sau hoa viên. Dứt lời, Hiên Viên Cô Vân buông tay, đã đem hắn ném xuống đất, thật lâu không có đứng lên.

Xuyên qua đại sảnh đi vào hậu hoa viên, rất xa chợt nghe đến thanh âm của Nhược Khả Phi. Hiên Viên Cô Vân lại sốt ruột, ba bước cũng chỉ còn hai bước hướng về phía đình. Vọt tới phía trước đình, một màn trước mắt làm cho hắn choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: ăn ý

Ads Người trong đình chính là Phi nhi của mình, giờ phút này nàng lại mỉm cười, định thần nhàn nhã ngồi uống trà! Mà Triệu Quá thì ngồi ở bên cạnh vẻ mặt lấy lòng không biết đang nói cái gì.

Nược Khả Phi cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình, quay đầu liền nhìn thấy Hiên Viên Cô Vân đang sừng sốt. Nhược Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười. Đến thật đúng là nhanh, thời gian còn không đến một nén hương đi

Triệu Quá thấy Nhược Khả Phi quay mặt sang một bên, cũng tò mò theo ánh mắt của nàng nhìn sang, kết quả liền nhìn thấy khuôn mặt tâm tình bất định của Cửu vương gia.

“A, Vương gia, thảo dân tham kiến Vương gia.” Triệu Quá khó hiểu nhưng vẫn chạy nhanh đến chào hỏi. Tại sao không có người đến thông báo, hơn nữa Vương gia tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Khóe mắt nhìn nghiêng về hướng Nhược Khả Phi bên cạnh vẫn không đứng dậy, chính là chỉ mỉm cười nhẹ, trong lòng không khỏi chảy mồ hôi. Tiểu nương tử, người nếu không đứng lên tham kiến Vương gia, ta cũng rất khó có thể bảo toàn người nha

Mà sự lo lắng của Triệu Quá không có tránh khỏi ánh mắt của Hiên Viên Cô Vân, lửa giận trong lòng càng lớn! Đây là cái tình huống gì? Nữ nhân của mình lại cần đến nam nhân khác lo lắng sao? Hiên Viên Cô Vân không để ý đến Triệu Quá, chỉ xông lên phía trước tóm lấy cổ tay của Nhược Khả Phi. Thật là, nữ nhân khiến người ta phải lo lắng a! Vốn nghĩ đến nàng bị người ta uy hiếp bắt vào phủ, hiện tại xem ra, ngược lại nàng lại nhân hạ vô cùng. Lo lắng của mình thật đúng là dư thừa. Nghĩ đến đây, trong lòng Hiên Viên Cô Vân có chút phần nộ.

“Loảng xoảng” Một tiếng, Nhược Khả Phi bởi vì cổ tay bị người ta nắm lấy, chén trà trong tay rơi xuống, đánh rơi trên bàn, nước trà chảy đầy bàn.

Nguy rồi! Triệu Quá lo lắng nhìn một màn trước mắt. Quả nhiên, nàng không có hành lễ, chộc giận Vương gia rồi! Bây giờ phải làm sao đây? Hi vọng Vương gia có thể nể mặt Triệu gia mà tha cho nữ tử này.

“Vương gia ~” Triệu Quá yếu ớt mở miệng.

“Câm miệng!” Hiên Viên Cô Vân bạo ngược cúi đầu rít gào, trên mặt biểu hiện dữ tợn khiến Triệu Quá lập tức ngậm miệng, cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ mặt bạo ngược như vậy của Cửu vương gia .

Trong lòng Triệu Quá một trận lo lắng cùng khó chịu, xem ra là chính mình đã hại nữ tử này.

“Theo ta trở về!” Câu tiếp theo của Hiên Viên Cô Vân khiến cho Triệu Quá phải há to miệng, tròng lớn mắt. Chẳng lẽ Vương gia cũng thích nữ tử này? Không đúng! Vương gia cư nhiên tự xưng là ta, không phải bốn Vương! Rốt cuộc là sao lại thế này? Chẳng lẽ? Trong lòng Triệu Quá mãnh liệt bất an, mấy móc quay đầu nhìn Nhược Khả Phi vẫn đang mỉm cười.

Chỉ thấy Nhược Khả Phi mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, không để ý tới ánh mắt của mọi người, một phen ôm lấy cổ Hiên Viên Cô Vân, ở bên tai hắt khê cắn cắn: “Vương gia, không nên tức giận a. Thiếp thân chính là tới nơi này uống trà thôi.”

Giờ khắc này, Triệu Quá tâm thật sự muốn chết rồi! Nữ nhân mà mình mang về nhà lại chính là người trong truyền thuyết Thất Dạ Sùng Cơ! Bởi vì trừ bỏ cô gái kia nào có ai dám làm càn như vậy đối với Cửu vương gia?

“Uống trà? Uống trà mà uống đến tận nhà người khác sao?” Hiên Viên Cô Vân vẫn y như cũ thấp giọng rít gào, ngữ khí đã không còn bạo ngược như vừa rồi

“Không phải a, Triệu công tử đồng ý rồi, về sau nếu là lương thảo không đủ, chắc chắn sẽ tận sức trợ giúp Vương gia a.” Khóe miệng Nhược Khả Phi lộ ra ý cười, tuy vậy trong mắt lại hiện lên một tia giáo hoạt.

Miệng Triệu Quá còn chưa kịp khép lại, chỉ kịp a lên một tiếng, kỳ quái chính mình khi nào thì nói qua như vậy .

Hiên Viên Cô Vân sững sốt, lập tức cười, cũng giống như vậy là giáo hoạt cười. Quay đầu cũng thật nghiêm túc nói: “Triệu Quá, thi ra người vốn là một kẻ tận trung như vậy, thật sự là đã hiểu lầm người. Còn tưởng rằng người muốn cướp đi ái thiếp của bốn vương đây, thi ra là chuyện này. Thật là có tâm .”

Nhược Khả Phi nhin cười, nhưng kim nén không được, nam nhân của mình thật đúng là càng ngày càng ăn ý với mình. Vì không muốn mình kim nén đến nội thương, Nhược Khả Phi ở nơi mà Triệu Quá không nhìn thấy, nhéo lấy da thịt trên lưng Hiên Viên Cô Vân. Hiên Viên Cô Vân kéo kéo khóe miệng, nhin đau xuống, biểu tình vẫn nghiêm túc như trước nhìn Triệu Quá.

Triệu Quá là khóc không ra nước mắt. Đã nói thiên hạ này nào có chuyện tốt đến như vậy. Vừa mới nói chuyện đã theo mình về nhà, nhưng lại vẫn trấn định như vậy. Thi ra là thế! Thi ra là thế! ! !

“Đạ, Vương gia về sau có gì cần phân phó xin cứ nói.” Về mặt Triệu Quá cầu xin, “Nếu là thảo dân làm được, sẽ dốc toàn lực .”

“Tốt lắm, có những lời này của người, bốn Vương cũng yên lòng.” Hiên Viên Cô Vân mỉm cười gật gật đầu, thật muốn nhanh chút chấm dứt cuộc trò chuyện này, đơn giản là vì lưng hần sắp bị người ta nhéo cho sưng lên rồi.

“Cung tiễn Vương gia, phu nhân.” Triệu Quá về mặt đau khổ đưa hai vị sát tinh đi, cảm thán trong lòng hôm nay không có xem hoàng lịch, cư nhiên trên chộc phải nữ nhân của Cửu vương gia. Quả nhiên, nàng không phải là nữ nhân đơn giản. Nhược Khả Phi bị lôi kéo đi về phía cửa, lại quay đầu hướng Triệu quá trừng mắt nhìn. Triệu Quá lại há to miệng một trận thất thần.

Hiên Viên Cô Vân một tay ôm lấy Nhược Khả Phi, xoay người cười lên ngựa. Thúc dục ngựa đi về phía trước, lại ghé vào bên tai Nhược Khả Phi thấp giọng nói: “Xem ta trở về trừng phạt nàng thế nào. Cùng nam nhân không quen biết về nhà, còn đem lưng của ta nhéo đến sưng đỏ.”

Nhược Khả Phi cười đến lúm đồng tiền như hoa, tiếng cười giống như chuông bạc, cúi đầu nói: “Được, về nhà tùy ý người trừng phạt. Tuyệt không phản kháng.”

”Nàng đúng là tiểu yêu tinh, nàng chờ xem!” Hiên Viên Cô Vân hừ một tiếng, chân thúc vào bụng ngựa, tăng nhanh tốc độ.

Diêm Diễm cùng Tiểu Vũ đi bộ ở phía sau nhìn đến bọn thị vệ giờ mới đuổi đến cửa, lác lác đầu, thật đúng là chậm. Diêm Diễm nhìn hai người trên lưng ngựa đang dần đi xa, trong mắt hiện lên một tia ấm áp. (HD: ô ô ô... Ờu anh quá cơ >’

Hiên Viên Cô Vân giục ngựa cấp tốc trở về Vương Phủ, đem Nhược Khả Phi từ trên lưng ngựa ôm xuống dưới, trực tiếp ôm về phía phòng.

“Thả ta xuống a, tự ta sẽ đi.” Nhược Khả Phi nhịn sự khó chịu xuống, vùng vẫy muốn xuống dưới.

“Hừ, đây là thái độ kiểu gì?” Hiên Viên Cô Vân giả vờ giận, không để ý đến ánh mắt chung quanh của bọn hạ nhân, vươn tay ở trên chiếc móng nhỏ của Nhược Khả Phi vỗ hai cái, “Bây giờ nàng thực sự muốn làm phản rồi, có thể tùy tiện cùng người không quen trên đường mà theo về nhà!”

Nhược Khả Phi không thêm nói gì, chính là tùy ý Hiên Viên Cô Vân đem nàng ôm trở về phòng.

Vào phòng, Hiên Viên Cô Vân dùng sức ở chân đóng lại cửa phanh một tiếng. Đi đến trước giường, đem Nhược Khả Phi ném vào trên giường, Nhe răng cười: “Hôm nay không cho nàng biết tay một chút, nàng lại tưởng mình đúng!”

“Không cần a, Gia, nô tỳ biết sai rồi.” Nhược Khả Phi cười, nghiêm túc phối hợp lại.

“Muộn rồi, hiện tại biết sai thì cũng đã muộn!” Hiên Viên Cô Vân hắc hắc cười hung tợn đánh tiếp, “Gia muốn hung hăng trừng phạt người! Hừ!”

Hai người cười ở trên giường ngã làm một đoàn. . . . .

Tin tức Đỗ Vũ bị cầm điếc rất nhanh truyền đến tai của hoàn hậu ở kinh thành.

Một đợt sóng ngầm mãnh liệt lại sắp ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: đột nhiên xuất hiện nữ nhân

Ads “Đồ vô dụng!” Hoàng hậu ném chén trà trong tay đi. Nhóm cung nữ đứng bên cạnh sợ hãi co người lại. Không biết là người nào vội tới gặp hoàng hậu bẩm báo cái gì, mà bây giờ lại thành như thế này.

Lông mày của Hoàng hậu đều dựng lên, Đỗ Vũ này thật vô dụng, đối phó chỉ với nha hoàn đề tiện kia mà cũng không thắng được. Thật sự không xứng với gương mặt cùng dáng người tốt như vậy của nàng ta. Phế vật, thật sự chỉ là một phế vật! Khuôn mặt sang trọng duyên dáng của Hoàng hậu càng ngày càng nhăn nhó, cung nữ bên cạnh trong lòng lại càng run sợ.

“Hừ.” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhắm nghiền. Nếu quân cờ này đã vô dụng, như vậy nên đổi một con cờ khác thì tốt hơn. Lúc này đây, tuyệt đối không cho sự tình gì phát sinh thêm nữa. Tâm của hải tử kia, chỉ có thể thuộc về mình. Lần thứ hai mở mắt ra, trong mắt hoàng hậu chỉ có lạnh băng cùng thâm trầm.

“Đi, đem Thu nhi mang đến gặp Bồn cung.” Hoàng hậu khép hờ mắt phượng ẩn hiện ra cay nghiệt. . . . .

Mấy ngày sau, tại Hứa Thành.

Đêm, tối như mực. Gió lạnh thổi qua, thanh âm vu vu lại làm cho người ta càng cảm thấy lạnh.

Trong thư phòng, Hiên Viên Cô Vân lẳng lặng nhìn bức thư trong tay, khóe miệng tràn ra nụ cười mỉa mai. Chậm rãi đem bức thư trong tay để sát vào ngọn nến. Thư, không tiếng động cháy. Chậm rãi biến thành tro tàn.

Hiên Viên Cô Vân nhìn đám tro tàn, hai mắt càng thêm lãnh khốc. Bỗng nhiên, cửa nhẹ nhàng bị gõ vang.

“Tiến vào.” Hiên Viên Cô Vân ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi.

“Đêm đã khuya, trời lạnh.” Nhược Khả Phi xuất hiện ở cửa, cười ôn hòa, trong tay bưng một chén canh ngâm nhĩ. (ngâm nhĩ: mộc nhĩ trắng, nấu tuyệt)

Hiên Viên Cô Vân nhìn Nhược Khả Phi cười, không nói gì.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới bên người Hiên Viên Cô Vân, đem bát canh đặt lên bàn, “Uống một chút.” Khả Phi ôn nhu nói.

“Được.” Hiên Viên Cô Vân đáp lời, lại đưa tay ôm lấy Nhược Khả Phi đặt lên đùi mình.

Hiên Viên Cô Vân nâng bát, uống xong một ngụm lại hôn thật mạnh lên môi Nhược Khả Phi. Hương vị ngọt ngào tràn ngập trên môi của hai người. Nhược Khả Phi cảm nhận được hơi thở nóng ấm của Hiên Viên Cô Vân, đợi Hiên Viên Cô Vân rời môi của nàng đi, chợt nở nụ cười.

“Nàng cười cái gì?” Hiên Viên Cô Vân bắt mắt lông mày cau lại.

“Không có gì.” Nhược Khả Phi vẫn cười, chính là chủ động hôn lên môi Hiên Viên Cô Vân. Không thể nói cho hắn biết, trong lòng thầm nghĩ kĩ xảo hôn của hắn càng ngày càng cao siêu.

Thật lâu sau, hai người đi ra khỏi thư phòng. Nhược Khả Phi quay đầu lại nhìn đám tro tàn trên bàn, thoáng chốc có chút đăm chiêu, lập tức đã bị Hiên Viên Cô Vân lôi kéo rời đi.

Sau khi hai người rửa mặt nằm trên giường mặt đối mặt.

Hiên Viên Cô Vân đưa tay qua ôm lấy Nhược Khả Phi thản nhiên nói: “Mẫu hậu nói rằng ngày mai cho ta một cái kinh hi.” (*kinh hi: kinh nguyệt vui mừng*)

“Kinh hi?” Nhược Khả Phi khó hiểu trừng mắt nhìn.

“Ngày mai sẽ biết.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng hôn xuống trán Nhược Khả Phi, “Ngủ đi.”

Nhược Khả Phi hai mắt nhắm nghiền, trong đầu lại hiện ra đám tro tàn.

Hai người ở trong thư phòng ôm nhau ngủ đến tận trời sáng. Sáng sớm vừa rời giường, quản gia đã chờ ngay bên ngoài, nói là có người cầu kiến, từ kinh thành mà đến.

“A, đã biết.” Hiên Viên Cô Vân chỉ là thản nhiên đáp lại một câu rồi cho quản gia lui ra.

“Đi thôi, cùng ta đi.” Hiên Viên Cô Vân cười ôn hòa, lôi kéo tay Nhược Khả Phi đi đến đại sảnh. Vừa mới tiến vào đại sảnh, Nhược Khả Phi liền nhìn thấy một bóng lưng màu vàng nhạt. Mái tóc dài cùng với dáng lưng thật nhỏ vừa nhìn đã biết là nữ tử. Sáng sớm đã có nữ nhân cầu kiến Hiên Viên Cô Vân? Nhược Khả Phi hơi hơi nhăn nhau đầu mi. Bỗng nhiên trên tay buông lỏng, thì ra là Hiên Viên Cô Vân đã buông lỏng tay nàng ra. Nhược Khả Phi ngẩng đầu đã thấy đến sắc mặt Hiên Viên Cô Vân có chút kích động, thậm chí là có chút vui mừng.

Khi bóng lưng màu vàng nhạt kia quay lại hé ra một khuôn mặt mỹ lệ nhưng cũng thật điềm tĩnh, chính là mỉm cười nhìn bên này. Xem ra cũng đã khoảng trên hai mươi tuổi, sẽ không vượt quá hai mươi lăm đi. “Thu nhi tỷ!” Hiên Viên Cô Vân thật ngạc nhiên kêu lên, cũng bước nhanh tiến ra đón, kích động đưa tay nắm tay nữ tử tên Thu nhi kia.

Thu nhi lại lui về phía sau từng bước, mỉm cười nhẹ nhàng thấp người xuống: “Tham kiến Cửu vương gia.” Ánh mắt lại thủy chung không nhìn về phía Nhược Khả Phi bên này. Hiên Viên Cô Vân trong mắt hiện lên một tia thất bại, vội vươn tay ra đỡ nàng dậy: “Thu nhi tỷ, miễn lễ. Tỷ không cần đối với ta hành lễ.”

“Như vậy sao được? Vương gia chung quy vẫn là Vương gia, nô tỳ cũng vẫn là nô tỳ.” Thu nhi cúi đầu cung kính nói, lại để mặc Hiên Viên Cô Vân đem nàng đỡ lên.

Nhược Khả Phi liếc mắt nhìn không một gợn sóng. A, đây là kinh hi mà hoàng hậu đưa tới sao? Đúng thật là cái kinh hi a. Tựa hồ cùng Hiên Viên Cô Vân có quan hệ sâu xa đây. Còn có, Hiên Viên Cô Vân đối với nàng tự xưng là ta, mà không phải là bản Vương. Có ý tứ. . . . .

“Thu nhi tỷ, .” Hiên Viên Cô Vân mỉm cười lôi kéo Thu nhi đi đến trước mặt Nhược Khả Phi, “Đây là ái thiếp Phi nhi của ta, Phi nhi, đây là Thu nhi tỷ.”

“Thu nhi tỷ.” Nhược Khả Phi cúi đầu chào hỏi, Thu nhi lại lập tức thoát khỏi tay của Hiên Viên Cô Vân, vội vàng đỡ Nhược Khả Phi dậy, có chút sợ hãi, “Không được, Thu nhi chỉ là nô tỳ, như thế nào nhận cúi đầu của phu nhân được.” Bàn tay của Thu nhi lạnh như băng làm cho Nhược Khả Phi có chút không thoải mái.

“Thu nhi tỷ, người đến thật tốt.” Hiên Viên Cô Vân cười giống như đứa nhỏ hồn nhiên.

“Ha ha.” Thu nhi chỉ cười, không nói gì thêm.

Hiên Viên Cô Vân phân phó quản gia an bài Thu nhi ở tại nhà Thủy Tạ còn trống, tất cả mọi thứ đều chuẩn bị đồ tốt nhất.

Khi chỉ còn lại có Nhược Khả Phi cùng Hiên Viên Cô Vân hai người thì Hiên Viên Cô Vân cười đến cao hứng nói cho Nhược Khả Phi: “Thu nhi tỷ là cung nữ trong cung, trước đây chính nàng đã cẩn thận chăm sóc cho ta, cũng giống như tỷ tỷ vậy. Nàng không nên hiểu lầm nha.”

“Ừ.” Nhượng Khả Phi cười đưa tay bóp bóp khuôn mặt đang cười đến ngáy dại của Hiền Viên Cô Vân. Khó trách hấn cao hứng thành như vậy, nữ tử này ở trong lòng của hấn cũng là có vị trí đặc biệt.

Vào bữa sáng Hiền Viên Cô Vân phái người đi mời Thu nhi đến. Ba người ngồi ở một bàn. Thu nhi thủy chung mỉm cười. Đồ ăn vừa bưng lên thì Thu nhi cẩn thận đem thức ăn dẫu cách xa Hiền Viên Cô Vân, cười: “Vương gia từ nhỏ không thích đồ ăn dẫu.” Lời này giống như giải thích nhưng nói với Nhượng Khả Phi nghe lại như là quan tâm đối với Hiền Viên Cô Vân.

“Vẫn là Thu nhi tỷ hiểu biết.” Hiền Viên Cô Vân thỏa mãn cười đem thức ăn ăn.

Trên bàn cơm, Nhượng Khả Phi giống như người ngoài, nhìn Thu nhi vì Hiền Viên Cô Vân cẩn thận gấp thức ăn, mức cháo.

Ăn cơm xong, Hiền Viên Cô Vân có thói quen hôn lên trán Nhượng Khả Phi một cái rồi mới ra cửa. Mà Thu nhi thấy thế chỉ là kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng lập tức lại khôi phục lại thần sắc bình thường. Chính là trong lòng hiểu được, lời đồn Cừu vương gia đối với nàng sùng ái là sự thật!

“Phu nhân, trời lạnh, mau trở lại phòng đi.” Thu nhi sẵn sàng nói.

“Được, quay về đi, người cũng trở về đi. Hôm nay người cũng mệt mỏi. Nghỉ ngơi thật tốt nha.” Nhượng Khả Phi mỉm cười gật gật đầu, xoay người trở về phòng.

“Đa tạ phu nhân quan tâm.” Thu nhi cười ngại ngùng, nhìn bóng dáng Nhượng Khả Phi, ánh mắt có chút ảm ức.

Nhượng Khả Phi quay đầu nhìn nhìn vườn hoa mai, ánh mắt có chút phức tạp.

Từ lúc nào, hấn đã sớm không còn là đứa bé.

Mà nữ tử Thu nhi đột nhiên xuất hiện, tựa hồ không có ý thức được điểm này –

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Ads Mấy ngày kế tiếp, Thu nhi đúng là chiếu cố Hiền Viên Cô Vân thật cẩn thận. Từ quần áo mặc đến bữa ăn hàng ngày, rồi đến xe ngựa để đi ra ngoài. Chu đáo, mọi chuyện đều tự tay làm. Bọn hạ nhân cũng thấy nữ tử đột nhiên xuất hiện này ở trong lòng Vương gia địa vị tựa hồ khác với mọi người, thậm chí phát hiện ngay cả tiểu thiếp được Vương gia sủng ái nhất Nhượng Khả Phi đối với nàng cũng phải nhường bộ ba phần, cho nên đều đưa nhau nịnh bợ. Cúi đầu trước kẻ quyền thế vốn là bản chất trong vương phủ.

Ngày hôm đó, Nhượng Khả Phi đang ở trong phòng cùng Tiểu Vũ tùy ý nói một vài chuyện. Trước cửa đột nhiên xuất hiện một thân ảnh. Đúng là Thu nhi.

“Phu nhân.” Thu nhi đứng lễ phép ở cửa đi đến trước mặt nhẹ giọng gọi Nhượng Khả Phi.

“A? Có việc?” Nhượng Khả Phi mỉm cười nhìn người đang đứng ở cửa.

“Hôm qua nhìn thấy vật áo của Vương gia bị tuột chỉ, muốn giúp Vương gia khâu lại.” Thu nhi ôn nhu cười. (HD: xưng hô cộc lốc >”

“A, việc này a. Tiến vào lấy đi.” Nhượng Khả Phi gật gật đầu, rồi chỉ vào quần áo để ở một bên. Tiểu Vũ mắt lạnh nhìn nữ nhân đang chậm rãi tiến vào.

Thu nhi vào lấy bộ quần áo rồi lại lễ phép ôn hòa rời đi.

“Chủ tử! Nàng cho rằng nàng là ai a, bày ra bộ dáng nàng mới là chủ nhân của nơi này a.” Tiểu Vũ đợi sau khi Thu nhi rời đi tức giận đến nghiến răng nói.

“Ha ha, có sao?” Nhượng Khả Phi cười lạnh nhạt.

“Có a, người xem nàng ta muốn quan tâm đến bữa ăn hàng ngày của Vương gia, quần áo muốn khâu, xe ngựa để đi ra ngoài cũng phải đi xem.” Trong mắt Tiểu Vũ toát ra tia lửa giận.

“Nàng chính là có thói quen chiếu cố Vương gia thôi. Xem xe ngựa là muốn bảo đảm an toàn cho Vương gia.” Nhượng Khả Phi chống lấy cằm của mình nhìn ra cửa sổ lại nói, “Hình như sắp có tuyết rơi đây.”

“Chủ tử, cũng chỉ có người mới cái gì cũng đều không để ý. Vạn nhất, vạn nhất nàng ~” Tiểu Vũ cắn cắn môi, không muốn nói tiếp. Đến lúc nào rồi, còn ngồi đây quan tâm đến bên ngoài có tuyết rơi hay không!

“Vạn nhất nàng đoạt đi sự sống ái của Vương gia phải không?” Khả Phi bình tĩnh nói hết những lời còn lại trong lòng Tiểu Vũ.

“Chủ tử người biết là tốt rồi.” Tiểu Vũ có chút tức giận nói. Nếu đó là một nữ nhân bình thường thì tốt, nhưng nữ nhân này không giống như vậy. Tự hồ cùng Vương gia có tình cảm rất sâu. Là người đã chiếu cố Vương gia từ nhỏ, cảm tình có thể không sâu sao? Nguy hiểm, địa vị của mình vô cùng nguy hiểm. Đồ Vũ kia vừa mới ổn định xuống, nhưng lại xuất hiện nữ nhân càng thêm nguy hiểm này.

Nhược Khả Phi chỉ cười, không nói lời nào.

“Chủ tử!” Tiểu Vũ có chút gấp gáp, tình hình như bây giờ làm sao tâm tình tốt được thế chứ.

“Không nên gấp gáp a.” Nhược Khả Phi đứng thẳng người lên, nở nụ cười, “Ý tốt của Hoàng hậu sợ là không phải chỉ có như vậy đâu.” Nhược Khả Phi nhìn đến ấm trà đang đun bên cạnh, vù vù bốc hơi nóng. Hình như hoàng hậu cũng đã mơ hồ nhận ra, Vương gia đã không còn là tiểu hài tử ngây thơ nữa. Thủ đoạn lần này thực sự là rất cao minh, tìm cung nữ đã chiếu cố Vương gia từ nhỏ. Nhưng là a. . . . .

Tiểu Vũ giật mình, không rõ lời của Nhược Khả Phi là có ý gì.

“Châm trà.” Nhược Khả Phi dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, gọi Tiểu Vũ đang ngây người quay lại.

“A vâng, dạ” Tiểu Vũ liên tục rót trà cho Nhược Khả Phi không ngừng, mà ưu sầu hằn sâu giữa lông mày cũng không bớt.

Hai ngày sau, Tiểu Vũ rốt cục hiểu được lời nói của chủ tử mình là có ý gì. Hoàng hậu ban xuống ý chỉ, Thu nhi được nạp thành tiểu thiếp của Hiên Viên Cô Vân !

Buổi tối, sau khi Hiên Viên Cô Vân trở về, ở trong phòng chỉ còn lại có hai người thì hẳn muốn nói lại thôi, vẻ mặt khó xử.

“Tại vì chuyện của nàng mà phiền lòng?” Nhược Khả Phi đương nhiên hiểu được Hiên Viên Cô Vân đang khó xử chuyện gì, vừa cười vừa mở miệng.

“Ừm.” Hiên Viên Cô Vân khó khăn gật gật đầu, “Ta chỉ coi nàng là tỷ tỷ, không nghĩ tới mẫu hậu lại an bài như vậy. Phi nhi nếu không thích, ngày mai ta sẽ đưa nàng đi. Cho nàng ở sân nhỏ phía sau, nuôi nàng cho đến già.”

“Không có vấn đề gì a.” Nhược Khả Phi giúp Hiên Viên Cô Vân cởi quần áo, “Nếu là người nuôi nàng cũng được a. Lòng của người, ta hiểu rõ.” Trong Vương phủ cũng chỉ là nhiều thêm một người mà thôi cũng không có vấn đề gì.

“Phi nhi.” Hiên Viên Cô Vân nắm lấy bàn tay của Khả Phi, trên mặt có chút phức tạp.

“Ta biết rõ, nơi này của người, chỉ có ta.” Nhược Khả Phi dùng ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào ngực Hiên Viên Cô Vân.

“Ừm, đúng vậy. Chỉ có nàng.” Hiên Viên Cô Vân khe khẽ nắm bắt.

Không có bất kỳ nghi thức nào, Thu nhi đã trở thành tiểu thiếp của Hiên Viên Cô Vân. Mà Hiên Viên Cô Vân vẫn đối xử với nàng giống như bình thường, tôn trọng giống như tỷ tỷ bình thường. Thu nhi cũng không có yêu cầu gì quá cao, vẫn như cũ cần thận chiếu cố Hiên Viên Cô Vân ăn, mặc ở, đi lại. Hết thấy giống như là gió êm sóng lặng, không có... thay đổi chút nào.

Một ngày kia, thời tiết rất tốt, mặt trời vừa nhô lên.

Nhược Khả Phi cùng Tiểu Vũ ở trong đình đang chơi cờ. Diễm Diễm phụng phịu trầm mặc đứng ở một bên.

(HĐ: anh này phụng phịu, có từ # nhưng ta hèm muốn thay ak =)))êu thế cơ chứ)(QH: Sá thủ mà để từ phụng phịu, tui mún nổi ốc đây nè.)

“Chủ tử ~” Tiểu Vũ vừa đặt xuống một quân cờ, bỗng nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy, lúc chơi cờ mà phân tâm sẽ thua nha.” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng hạ một quân cờ.

“Xem đi, nữ nhân kia thật sự đã trở thành tiểu thiếp của Vương gia rồi !” Tiểu Vũ có chút tức giận, không nghĩ tới người đàn bà kia đã nhanh chóng được thay đổi địa vị đến như vậy. Tuy rằng Vương gia chưa bao giờ ở lại nơi của nàng qua đêm, chưa bao giờ chạm vào nữ nhân kia, nhưng là, nhưng là làm sao có thể tiếp tục như vậy được chứ? Nữ nhân kia thoạt nhìn nhu hòa như vậy nhưng thực ra lại không hề đơn giản chút nào.

“Ừm, đúng vậy a, bất quá thì tính sao đây?” Nhược Khả Phi nhìn bàn cờ, “Đến lượt người, Tiểu Vũ.”

Tiểu Vũ nhíu nhíu mày, đặt xuống một quân cờ. Chủ tử cư nhiên hỏi cái kia thì xử lý như thế nào. Hiện tại có nữ nhân đến đoạt mất Vương gia a, sao có thể kêu thì tính sao!

“Người thua.” Nhược Khả Phi đặt quân cờ xuống rồi thản nhiên cười.

“Chủ tử!” Tiểu Vũ thật sự là vừa tức vừa vui.

Nhược Khả Phi bỗng nhiên làm một cái động tác kì quái, dùng ngón tay của mình đặt lên mắt rồi lau lau. Tiểu Vũ ngạc nhiên, đây là ý gì?

“Mỗi mắt mong chờ.” Nhược Khả Phi tiếp tục dọn đi quân tướng trên bàn cờ, “Vương gia đã không còn là hài tử nữa rồi. Chúng ta chỉ cần im lặng nhìn. Hẳn tự nhiên sẽ có chừng có mực.” Nếu là nam nhân của mình ngay cả chuyện này cũng xử lý không tốt, còn có tư cách gì để tiếp tục làm nam nhân của mình? Lúc này đây, đem quyền chủ động giao ở trên tay hắn.

Tiểu Vũ mở miệng lớn, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Xếp lại bàn mới đi.” Nhược Khả Phi chậm rãi bày biện lại quân cờ, nếu nàng ta an phận giữ mình liền thôi, nếu không phải. . . . . Bất quá, nàng thật sự hy vọng nàng ta thật sự sẽ im lặng đi. Bởi vì, nàng cũng không hy vọng hắn sẽ làm ra loại chuyện đó.

“A.” Tiểu Vũ chợt đứng dậy, nhìn về phía sau của Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi khó hiểu quay đầu nhìn theo tầm mắt của Tiểu Vũ liền nhìn thấy Thu nhi một thân áo lông tuyết trắng chậm rãi đi tới, phía sau là nha hoàn đang che ô đi theo.

“Trời, không có tuyết rơi mà bày đặt ô, mặt trời lại không gắt.” Tiểu Vũ khinh thường, đứng dậy đứng ở phía sau Nhược Khả Phi.

“Thu nhi tỷ.” Nhược Khả Phi đứng lên mỉm cười nhìn nữ nhân trước mắt.

“Muội muội, không cần đa lễ.” Thu nhi vĩnh viễn cười ôn nhu, tựa như việc xưng hô từ phu nhân sửa thành muội muội.

“Thu nhi tỷ mời ngồi, Tiểu Vũ đi đổi ấm trà.” Nhược Khả Phi phân phó Tiểu Vũ đang đứng ở một bên làm mặt lạnh.

“Dạ” Tiểu Vũ lạnh lùng đáp một câu rồi xoay người ra khỏi đình.

“Muội muội đang đánh cờ?” Thu nhi mỉm cười ngồi xuống, nhìn bàn cờ trên bàn đá.

“Dạ, rảnh rồi lại nhàm chán, rồi cùng Tiểu Vũ đánh cờ thôi.” Nhược Khả Phi cũng ngồi xuống.

“Như thế, tỷ muội chúng ta cùng nhau đánh tiếp bàn cờ này, được không?” Thu nhi nhẹ nhàng cầm quân cờ lên, ý cười không chạm đến đáy mắt. Minh và Đỗ Vũ còn non nớt kia hoàn toàn không giống nhau.

“Được.” Nhược Khả Phi nhìn nữ tử trước mắt đang cười đến ôn nhu, “Thu nhi tỷ trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Ads Khi Hiên Viên Cô Vân quay trở về, nhìn cảnh tượng trước mắt. Trong đình, hai người đều đang mỉm cười đánh cờ.

“Phi nhi, Thu nhi tỷ.” Hiên Viên Cô Vân trên mặt hiện lên ý cười, theo thói quen đi đến trước mặt Khả Phi cúi đầu hôn một cái. Nhìn đến nữ tử mà mình yêu thương nhất cùng với tỷ tỷ mà mình để ý nhất ở chung một chỗ hài hòa như thế, tự nhiên tâm tình cũng trở nên thật cao hứng.

Thu nhi mỉm cười đứng dậy: “Vương gia, ngài đã trở lại.”

“Ừ.” Hiên Viên Cô Vân cười nhìn nhìn bàn cờ, “Hai người các ngươi ai thắng ai thua thế?”

“Vẫn là cờ hoà.” Thu nhi ôn nhu nói.

“A, hai người các ngươi đều lợi hại như vậy a?” Hiên Viên Cô Vân có chút kinh ngạc.

“Là muội muội luôn luôn nhường cho ta đây.” Thu nhi cười, khom người hành lễ, “Thiếp thân xin cáo lui trước.”

“Được.” Hiên Viên Cô Vân cũng không giữ lại, mà đồng ý ngay, hắn cũng thực muốn cùng Phi nhi chơi một ván, thật muốn xem xem tiểu Phi nhi của mình có phải lợi hại như vậy hay không.

Thu nhi đi từ từ ra khỏi đình. Hàn quang trong mắt không ai nhìn thấy. Người đàn bà kia cùng mình chơi cờ cứ nhiên có thể không chế thế trận cờ từ đầu tới cuối! Vương gia trở về chuyện đầu tiên làm đó là hôn nàng ta, chính mình khi nói rồi đi thì ngay cả câu giữ lại cũng không có. Hơi hơi nghiêng đầu sang bên, dùng khóe mắt liếc qua hai người đang chơi cờ ở trong đình, Thu nhi không lộ ra vẻ gì, bước khỏi chỗ đang đứng.

Trong đình, hai người im lặng đặt xuống từng quân cờ, thật lâu sau, khi một ván kết thúc.

“Ừm, tiểu Phi nhi của ta thật lợi hại a.” Hiên Viên Cô Vân cố tình thâm trầm, ngẩng đầu nhú mi nhìn Nhược Khả Phi, “Cứ nhiên nhường cho ta, còn làm thành hòa cờ.”

“Đưa ngược, nói bậy bạ gì đó, lần này cũng không có nhường người, chứng thật là ngang tay.” Nhược Khả Phi buồn cười nhìn người trước mắt. Khi nào đã lớn như vậy, hấn trước mắt đã không còn là đứa trẻ. Ánh mắt trong sáng đã không còn mê mẩn, có khi còn kiên định cùng bá đạo, thậm chí ngay cả chính mình cũng nhìn không thấu sự thâm trầm đó. Trên mặt tràn đầy là vẻ tự tin, không, hoặc đã là kiêu ngạo.

”Nư thế chính là nói, vừa rồi cùng Thu nhi tỷ đánh cờ vẫn luôn là nàng nhường?” Hiên Viên Cô Vân nhú mày, cười.

Nhược Khả Phi chỉ cười không đáp,ngầm thừa nhận chuyện vừa rồi.

“Cám ơn nàng, Phi nhi.” Đột nhiên, Hiên Viên Cô Vân lại nói ra câu mặc danh kì diệu như vậy.

“A?” Nhược Khả Phi nghiêng đầu khó hiểu.

“.” Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, đưa tay ra. Nhược Khả Phi không do dự, cũng đưa tay ra cho Hiên Viên Cô Vân cầm tay nàng.”Chúng ta đi đến tiểu viện một chút.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng nói với Tiểu Vũ cùng Diễm Diễm đứng ở phía sau , Tiểu Vũ cùng Diễm Diễm tự nhiên hiểu được có ý tứ, không tiếp tục theo sau nữa.

Mùa đông ở Hứa Thành thường dài hơn, trong viện mai vàng nở thật tươi tốt. Từng đợt hương thơm say lòng người bay tới.

“Phi nhi ~” Hiên Viên Cô Vân vươn tay, vịn vào cành mai vàng, “Cám ơn nàng.”

“Làm sao vậy, sao lại nói như vậy.” Nhược Khả Phi sùng nịnh nhìn Hiên Viên Cô Vân.

“Có biết không? Mẫu phi của ta đã rời ta khi ta còn rất nhỏ. Cung điện to như vậy cũng chỉ có một mình ta. Ban đêm, rất lạnh, rất tối. Khi đó, ta chỉ có mấy tuổi, ta rất sợ, muốn khóc, muốn gọi. Sợ hãi cùng bóng tối dường như muốn nhấn chìm ta.” Hiên Viên Cô Vân nhú lông mày lại, chậm rãi nói về chuyện cũ, về quá khứ không chịu nổi kia, “Không người nào để ý ta, không có một ai.”

Ánh mắt Nhược Khả Phi có chút phức tạp , tay càng nắm chặt lấy tay Hiên Viên Cô Vân. Chỉ sợ chuyện mẫu phi của hấn rời đi không phải đơn giản như vậy. Hậu cung luôn là địa phương giết người không thấy máu, quyền lực như dòng nước xoáy có thể dễ dàng cuốn người ta vào trong đó.

“Khi đó, Thu nhi tỷ bỗng nhiên xuất hiện. Là nàng ở cùng ta, chăm sóc cho ta. Cho ta ăn uống, cho ta mặc quần áo ấm áp. Cho nên, ta thực cảm kích nàng, thực tôn trọng nàng.” Hiên Viên Cô Vân cười nhẹ. Cho dù biết nàng là người hoàng hậu phái tới, là phụng mệnh hoàng hậu làm như vậy. Nhưng chính mình lại vẫn cảm kích như cũ, tại thời điểm gặp khó khăn nhất không thể nghi ngờ sự xuất hiện của nàng chính là một tia sáng với hấn.

“Ừm.” Nhược Khả Phi không có nói điều gì dư thừa, chỉ ôn nhu cười, trả lời .

”Nàng không giống như vậy, có biết không? Nàng không phải là như vậy.” Hiên Viên Cô Vân một phen ôm chầm lấy Nhược Khả Phi, dùng sức như thế, dường như muốn đem nàng tiến vào trong cơ thể hấn ”Không có bất kỳ người nào muốn nàng tốt với ta, chính là nàng tự mình đi đến bên cạnh ta, đi vào trong lòng của ta. Nàng cái gì cũng đều không cần.”

Nhược Khả Phi không nói gì, chỉ dùng hai tay ôm lại Hiên Viên Cô Vân. Hai người lặng lẽ đứng đó ôm nhau trong viện tràn đầy hoa mai, giống như một bức tranh hoàn mỹ.

Ban đêm, Hiên Viên Cô Vân chuẩn bị tắm rửa, mà Nhược Khả Phi cũng giống như bình thường đi vào chà lưng cho hấn. Vừa đến cửa, Thu nhi vẽ mặt mỉm cười ôn hòa đã ở bên trong này

“Thu nhi tỷ cũng muốn tắm rửa sao? Vậy Thu nhi tỷ tắm rửa đi. Chúng ta trở về phòng.” Hiên Viên Cô Vân lui ra phía sau từng bước. Trong Vương phủ hồ nước nóng này cũng chỉ có một cái, đương nhiên cũng có thể ở trong phòng dùng thùng gỗ tắm rửa, chính là sẽ không thoải mái cùng ấm áp giống như ở nơi này.

Nhược Khả Phi không nói gì. Đến tắm rửa? Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy đi. Chính là, chính mình từ trước đến nay luôn ưa thích sạch sẽ. Nam nhân của mình tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác chạm vào. Chợt nhớ tới một câu mà lúc trước rất thích nghe là, bàn chải đánh răng và nam nhân tuyệt đối không dùng chung với người khác. Khi nào thì mình cũng biến thành như thế này nhỉ? Thật sự là kỳ quái. (HD: triết lí sâu xa... em thích cái này nha ^0^)

Quả nhiên, Thu nhi yểu chuyển hành lễ , mỉm cười: “Không phải, thiếp thân là tới vì muốn giúp Vương gia kì lưng . Vương gia từ nhỏ thích nhất thiếp thân giúp người kì lưng cho mà.”. . . . .(HD: trơ chèn >”

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Ads Hiền Viên Cô Vân ngăn ra, lập tức khoát tay nói: “Không cần, Thu nhi tỷ, Phi nhi sẽ giúp ta chà lưng. Nếu tỷ muốn tắm rửa ở đây vậy chúng ta quay về phòng trước.”

Thu nhi kinh ngạc, tiếp theo cắn chặt môi, trong đôi mắt như nước mùa thu hiện lên một tầng hơi nước. Bộ dáng như vậy thật là ủy khuất, càng khiến người ta càng thêm xót xa. Thu nhi sâu kín mở miệng, trong thanh âm tràn đầy sự ủy khuất: “Vương gia, có phải ghét bỏ thiếp thân hay không?”

“Không, làm sao có thể.” Hiền Viên Cô Vân nhú mày, vội khoát khoát tay.

Nhược Khả Phi mất lạnh nhìn một màn trước mắt, không chú ý đã mở miệng: “Vương gia hiện tại quen ta chà lưng cho thôi, không phải là ghét bỏ gì cả” Dứt lời, Nhược Khả Phi cũng thực kinh ngạc chính mình, tự bản thân đang nói cái gì? Lại có thể nói ra lời nói trẻ con như vậy? Đây là mình sao? Nhược Khả Phi không nhìn thấy đáy mắt Hiền Viên Cô Vân hiện lên một tia giảo hoạt, chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

“Đúng vậy, Thu nhi tỷ, chúng ta về phòng trước.” Hiền Viên Cô Vân gật gù đầu, kéo tay Khả Phi nhanh chóng rời đi, lưu lại còn Thu nhi đang sững sờ tại chỗ. Bàn tay giấu trong ống tay áo đã bị nắm chặt đến trắng bệch.

Hiền Viên Cô Vân lôi kéo Khả Phi vội vàng đi, nàng phải chạy chậm mới đuổi được cước bộ của Hiền Viên Cô Vân.

Vừa vào phòng, Hiền Viên Cô Vân mạnh mẽ đóng cửa lại, không có nói bất kì điều gì, trực tiếp hung hăng hôn lên môi Nhược Khả Phi. Đến tận khi Khả Phi hít thở không thông mới buông nàng ra.

“Làm sao vậy?” Nhược Khả Phi vội vàng hít vào, nhìn Hiền Viên Cô Vân trước mắt có điểm khác thường. Nam nhân trước mắt ngũ quan khắc sâu, đường nét rõ ràng, da thịt lộ ra có màu lúa mạch, thể hiện vẻ khỏe mạnh, tràn ngập hương vị nam tính mê người. Khi nào thì, đứa nhỏ trong mắt mình đã trưởng thành có hương vị nam nhân như vậy rồi?

“Không có gì.” Hiền Viên Cô Vân mạnh mẽ đem Nhược Khả Phi kéo vào trong lòng, bị va vào khuôn ngực rắn chắc kiên cố khiến Khả Phi bị đau. Hiền Viên Cô Vân cúi đầu ở bên tai nàng khẽ cắn, “Tiểu phi nhi của ta, rốt cục cũng vì ta mà ghen.”

Nhược Khả Phi giật mình, hơi hơi há miệng ra. Ghen? Mình đã ghen? ! ! Khả Phi bị ý nghĩ này khiến cho kinh hãi. Hành vi của mình vừa rồi là ghen sao? Thì ra là như vậy a. Nhược Khả Phi vui sâu mật vào trong lòng Hiền Viên Cô Vân, nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng lớn, càng ngày càng làm cần. Thì ra, đây là ghen a. Ghen thì ra có cảm giác như thế. Trong lòng êm ả, nhìn nữ nhân khác muốn chạm nam nhân của mình sẽ cảm thấy thực chướng mắt. Cảm giác này, cũng thật không tệ. Trong lòng cảm giác có chút ngứa ngáy mà ấm áp.

Hiền Viên Cô Vân bắt mắt đem Khả Phi kéo ra, hỏi: “Nàng cười cái gì?”

“Cười chính mình ghen a. Vừa rồi chính là ghen tị.” Nhược Khả Phi cười, thẳng thắn thừa nhận.

Hiền Viên Cô Vân ngăn ra, trên mặt lập tức tràn ngập tươi cười. Phi nhi lại có thể thừa nhận mình đã ghen tị, thật tốt. Cảm giác chưa bao giờ có này khiến cho tâm tình hẳn thật tốt.

“Ta đi gọi người đem nước đến đây.” Nhược Khả Phi mím môi cười.

“Cùng nhau tắm, muốn một thùng gỗ lớn.” Hiền Viên Cô Vân đưa ra yêu cầu, cười híp mắt. Cho tới bây giờ, Phi nhi vẫn luôn đem tâm mình giấu vô cùng sâu, hẳn vẫn luôn muốn chạm đến nhưng vẫn chưa bao giờ chạm đến được. Lúc này đây, rốt cục a. . . . .

“Được ~” Nhược Khả Phi cười thật ấm áp. . . . .

Trong ao, Thu nhi tựa vào bên cạnh ao, để mặc nha hoàn đang cẩn thận chà lưng cho mình.

“Phu nhân, làn da của ngài thật đẹp.” Nha hoàn cười, trong lời nịnh hót đó cũng là sự thật. Đã gần hai mươi lăm tuổi nhưng làn da của nàng vẫn thật trắng nõn bóng loáng thật sự là rất đẹp.

“Thật không?” Thu nhi chỉ thần nhiên đáp lại một câu, nhắm chặt mắt lại. Trước mắt vẫn hiện lên hình ảnh Hiền Viên Cô Vân lôi kéo tay Nhược Khả Phi rời đi. Như vậy thực chướng mắt, làm cho người ta cảm hận như vậy. Đã từng, hẳn chỉ nguyện ý nắm tay mình. Trong đêm tối cũng chỉ muốn làm bạn với mình. Hiện tại, tựa hồ đã không còn như lúc trước. Còn có tiểu nữ nhân đáng giận kia, cái gì mà hiện tại đã quen nàng chà lưng cho chứ?

Thật giận, đáng giận! Mặc dù mình đối Vương gia là không có yêu, nhưng là, tham vọng chiếm giữ trong lòng ngày càng mãnh liệt. Trong mắt Vương gia chỉ có thể nhìn mình, đôi tay kia cũng chỉ có thể cầm tay mình mà thôi.

Càng nghĩ càng giận, không khỏi vuron tay vỗ vào mặt nước, đột nhiên đứng dậy, khiến nha hoàn phía sau giật mình, sợ hãi lập tức quỳ xuống cúi đầu thấp giọng nói run run: “Phu nhân thứ tội, nô tỳ vụng về.”

Thu nhi thế này mới phục hồi lại tinh thần một chút, cả kinh, lập tức đổi lại khuôn mặt ôn nhu tươi cười nhẹ nhàng nói “Không có việc gì, là do ta không cẩn thận. Mau dậy đi, có phải nước bắn tung tóe lên người người rồi, nhanh nhanh đi thay quần áo, coi chừng bị lạnh.”

Nha hoàn sững sốt, sau đó cảm động đứng dậy: “Nô tỳ không có việc gì, nhưng thật ra phu nhân hãy để cho nô tỳ nhanh chóng lau khô người cho ngài.” Trong lòng lại cảm động Thu nhi ôn nhu cùng săn sóc. Mình được hầu hạ chủ tử tốt như vậy, thật sự là phúc khí của mình. Phải biết rằng, vị phu nhân được Vương gia sủng ái nhất kia, cả ngày cũng đều là xa cách với người ngoài, chỉ nói chuyện cùng với nha hoàn bên cạnh. Nếu là có người phạm sai lầm, nha hoàn vẫn đội khăn che mặt bên người nàng nhất định sẽ nghiêm trị. Hai phía đối lập, thật sự lại càng cảm thấy là mình đã theo được một chủ tử tốt.

Đêm khuya, trong phòng ngủ của Thu nhi. Ánh sáng từ ngọn nến tỏa ra không quá sáng, đem thân ảnh của nàng kéo dài vô cùng.

Nhìn mặt thư trong tay, Thu nhi nhíu mày. Nhanh như vậy đã động thủ sao? Đỗ Vũ đã định buông tha kia còn phải lại dùng một lần sao?

Thu nhi chậm rãi nhắm mắt lại, đem thư tín trong tay để sát lại ngọn nến đang lay động. . . . .

Lời của tác giả: Nữ nhân xấu xa muốn tàn bạo . Hắc hắc, mọi người bề ngoài sốt ruột, sẽ đến . Ngày mai cái đuôi nàng liền lộ ra .

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tất cả dường như phi thường bình tĩnh.

Ads Thu nhi mỗi ngày vẫn chiếu cố Hiên Viên Cô Vân như cũ, ăn uống, ngủ nghỉ. Khi rảnh rỗi cũng tới tìm Nhược Khả Phi nói chuyện phiếm, chơi vài ván cờ. Hai người ở cùng thật là hòa hợp. Chỉ có Tiểu Vũ mỗi khi thấy tình cảnh như thế sinh lòng tức giận, đủ loại diện mạo từ trước đến nay nàng gặp qua rất nhiều, trực giác cho nàng hay người đàn bà kia tuyệt không đơn giản!

“Muội muội, nơi này nên khâu như vậy mới tốt.” Thu nhi mỉm cười chỉ ra nơi Nhược Khả Phi khâu không tốt.

“À, thì ra là như vậy a.” Nhược Khả Phi ngượng ngùng cười cười, đối với may vá thêu thùa mình quả thật không biết. Hôm nay là nhìn thấy Thu nhi đang may, bản thân đột nhiên nổi lên hứng thú để nàng dạy chính mình. Vì thế mới xuất hiện một màn vừa rồi.

“Khâu thêm vài món nữa sẽ tốt hơn.” Thu nhi nhu hòa cười.

“Vâng.” Khả Phi gật gù đầu.

Tiểu Vũ đứng ở một bên cúi đầu không nói gì. Hừ, trước mắt thoát nhìn thật đúng là hòa thuận vô cùng. Có phải thật vậy hay không thì chỉ có người đàn bà kia mới biết

“Muội muội, nghe nói muội rất sợ lạnh. Hôm nay ta đã dọn dò phòng bếp làm món canh bao tử tư tằm.” Thu nhi buông quần áo trong tay xuống, giọng nói có chút thân thiết .

“A, Thu nhi tỷ thực có lòng quan tâm.” Nhược Khả Phi nói lời cảm tạ.

“Ừm, lát nữa sẽ đưa đến đây. Ngồi ở thật lâu rồi, quả thật có chút lạnh.” Thu nhi hướng trên tay thổi phù phù. Hai người giờ phút này đang ở trong phòng Thu nhi khâu quần áo.

“Thật sự là đa tạ Thu nhi tỷ.” Nhược Khả Phi cười.

Sau đó, quả nhiên có nha hoàn đưa canh tới.

“Đây là bao tử bỏ sau khi tẩy sạch, dùng nước trong nấu nổi lên. Sau đó vớt ra, đổ nước dùng đi, lại thêm vào nước sạch, để lửa nhỏ đun nấu còn lại bảy phần, nêm thêm gia vị muối, rượu gia vị, hoa tiêu, thì là. Lại nấu tiếp, đợi chín mới vớt ra, để nguội, thái sợi, để vào tô ướp gừng giã nhuyễn, thêm một ít mì chính, sau đó đem nấu với lửa vừa một lúc nữa. Đối với người có thể chất thiên về hàn phi thường hữu ích.” Thu nhi nói rất nghiêm túc, chỉ dẫn rõ ràng.

“À?” Nhược Khả Phi cực kỳ kinh ngạc, chén canh này lại có công phu nấu phức tạp đến như vậy. Người trước mắt cứ nhiên biết rõ ràng đến như thế. “Thu nhi tỷ, thật sự là có tâm.”

“Ha ha, biết muội muội sợ lạnh, nên liên tục uống canh này thì sẽ tốt hơn.” Thu nhi mỉm cười.

“Cám ơn Thu nhi tỷ.” Nhược Khả Phi bụng bát lên, chậm rãi đưa đến bên miệng.

Lúc Nhược Khả Phi bụng bát lên, giờ khắc này tim Thu nhi liền bắt đầu tăng nhịp nhảy dồn dập, hai mắt nhìn chăm chăm chén canh “Bao tử tơ tằm” Nhược Khả Phi sắp uống, một thanh âm trong lòng ả điên cuồng hò hét, “Uống đi! Uống đi! Uống nó nhanh đi!”

Nhược Khả Phi bên môi mỉm cười lộ vẻ nhột nhạt, hé miệng ngậm chén canh. Một cái chớp mắt này, tim Thu nhi tức khắc lại nhảy loạn, “Phốc thông, phốc thông” Mỗi một cái liễu mạng đụng chạm vào trong ngực, thời khắc kích thích khẩn trương gần như sắp không chịu nổi này trái tim như sắp bật ra bên ngoài cơ thể!

Mắt thấy nước canh từng chút một tới gần đôi môi Nhược Khả Phi, Thu nhi hưng phấn suýt nữa cao giọng kêu lên! Ngay lúc nàng sắp điên cuồng hết sức, Nhược Khả Phi bỗng dừng ngừng việc đưa chén canh lên miệng, thong thả đem chén canh đặt tại trên bàn, ánh mắt nhanh chóng sụp xuống! Xem ra hòa bình ở chung là không thể nào! Trong chén canh này còn thả những thứ này. Cùng một loại độc, là các nàng rất tự tin hay ngu ngốc?

Thấy thế, trái tim đang đập điên cuồng của Thu nhi giống như bị một cây gậy tầm chết đánh vào bất chợt ngừng lại, sau đó càng thêm nổi điên nhảy rộn. Sắc mặt khẽ biến, sau đó nhanh chóng biến mất, cực lực ngăn chặn ý nghĩ của mình, lộ ra nụ cười tươi vô hại ôn nhu, nhẹ giọng hỏi, “Muội muội, làm sao vậy? Có phải hương vị không thơm hay không?” Mặt ngoài như thế, nội tâm cũng đang an ủi mình. Nàng sẽ không nhìn ra! Sẽ không!

“Thời tiết quả thật rất lạnh, tay của Thu nhi tỷ cũng rất lạnh. Thu nhi tỷ cũng uống một chút đi, ” Nụ cười yếu ớt từ trên mặt Khả Phi tan đi, đáy mắt có ánh sáng lạnh xẹt qua, nếu như Thu nhi không chạm đến điểm mấu chốt của nàng thì tốt biết bao nhiêu.

“Làm sao có thể như vậy chứ? Đây chính là ta chuẩn bị riêng cho muội muội a.” Thu nhi bất động thanh sắc, trong mắt tràn đầy chân thành, tha thiết ý cười, cười càng phát ra ôn nhu.

“Nếu ta muốn người nhất định phải uống thì sao?” Khóe miệng Nhược Khả Phi hạ xuống, độ ẩm trong ánh mắt quay ngược trở lại xuống lạnh như băng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt đầy ý cười giả tạo của Thu nhi. Gương mặt mỹ lệ này vẫn bày ra vẻ tươi cười không sợ bị chuột rút hay sao.

Nụ cười của Thu nhi cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục lại. Trái tim gánh vác trọng trách nặng nề, ngực có chút thấy đau, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi kinh tâm. “Tỷ không rõ ý của muội muội.”

“Không cần hiểu, hôm nay ta muốn người nhất định phải uống vào!” Ánh mắt lạnh lợi của Nhược Khả Phi, từ trong mắt bật ra tia sáng âm độc thực khiến tâm hồn người ta sợ hãi!

Bàn tay Thu nhi giấu ở trong ống tay áo lạnh run, sắc mặt hơi hơi trắng bệch. ả không hiểu mới vừa rồi vẫn là mỉm cười ôn nhu, tại sao ở trong chớp mắt biến thành như vậy. Mới vừa rồi còn thân thiện, nhiệt tình gọi mình là Thu nhi tỷ, còn cảm kích mình. Vì sao hiện tại người trước mắt làm cho mình cảm thấy đáng sợ giống như đặt mình trong vết nứt đóng băng? Nàng đã phát hiện sao? Không có khả năng, nàng không lý do phát hiện!

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72

Ads Nha hoàn bên cạnh đưa canh tới trước mắt đã muốn choáng váng, hoàn toàn ngây người. Tình huống trước mắt đột nhiên biến hóa làm cho nàng ta không biết nên làm sao bây giờ. Chỉ có kinh hoàng nhìn hai nữ nhân trước mắt.

“Này, đây là làm cho muội, ta làm sao có thể uống?” Thu nhi tình huống này không biết làm sao, lời nói cũng có chút lộn xộn, khí thế lại không đủ.

“Ha ha, nhưng là ta mạn phép muốn người uống thì sao?” Nhược Khả Phi đứng lên, chậm rãi tới gần Thu nhi.

Thu nhi hưng hăng nuốt ngụm nước miếng, sự tình không nên là như vậy a. Hẳn là sẽ rất thuận lợi khiến cho nàng uống xong a.

“Bản thân không muốn uống? Ta đây dứt người uống, như thế nào?” Nhược Khả Phi bỗng nhiên nở nụ cười, cũng là lạnh như băng vậy. Đưa tay ra nắm cầm Thu nhi, chân lại liễu mạng dẫm lên lưng bàn chân của Thu nhi. Thu nhi liễu mạng chỉ muốn thoát khỏi, nhưng lại như thế nào cũng tránh không ra. Người trước mắt nhìn nhu nhược như thế, không hiểu sao sức lực lại lớn đến như vậy.

“Người, người dám!” Thu nhi đã luống cuống hoảng hốt, bỗng nhiên tất cả chuyện trước mắt biến hóa quá nhanh, làm cho mình căn bản không thể làm ra

phản ứng.

“Vì sao không dám?” Nhượng Khả Phi cười bụng bát lên.

“Vương gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Thu nhi vùng tay muốn đánh đổ bát canh trong tay Nhượng Khả Phi, lại đột nhiên phát hiện tay mình không nhúc nhích được. Tiểu Vũ không biết khi nào thì xuất hiện ở bên người Thu nhi, đem tay nàng dùng sức bắt lấy. Tiểu Vũ lộ ra nụ cười mỉa mai, chính mình đã sớm muốn làm chuyện như vậy.

“Thật không? Vậy cũng không nhất định a. Ngươi chỉ là uống bát canh chính ngươi làm ra a.” Nhượng Khả Phi nheo mắt lại cười sáng lạn.

“Con nữ nhân đề tiện này!” Mặt Thu nhi đỏ bừng đầy dử tợn hết lớn.

“Nga, hay ta không đem canh tắm độc cho ngươi uống thể mới là nữ nhân cao quý?” Nhượng Khả Phi cười lạnh lùng.

“Đó, không phải độc được!” Thu nhi sắc mặt tái nhợt phỉ công nói.

“Vậy thì mời ngươi uống đi a.” Nhượng Khả Phi đem bát để sát vào miệng Thu nhi.

“Đúng vậy a, phu nhân, đây là canh mà ngài phân phó người tí mi làm. Chủ tử Nhà của ta kính phu nhân ngài trước a.” Tiểu Vũ lạnh lùng nói, trong giọng nói lại mang theo giọng mỉa mai nồng đậm.

“Không! Không cần! Không cần!” Thu nhi điên cuồng, khuôn mặt xinh đẹp kia giờ phút này lại vặn vẹo đáng sợ.

“Xin ngài uống xong đi.” Tiểu Vũ mặt không chút thay đổi, cũng là cho Thu nhi áp lực lớn hơn nữa.

Sắc mặt Thu nhi càng phát ra tái nhợt, tuyệt vọng trong lòng sắp đem nàng bao phủ. Sự tình làm sao có thể biến thành như bây giờ đây?

“Đưa ngọc, lừa ngươi thôi.” Nhượng Khả Phi bỗng nhiên đem bát buông xuống, thu hồi bàn chân đang dẫm lên chân nhỏ của Thu nhi. Nở rộ ra nụ cười sáng lạn.

Thu nhi cứng lại, nhưng Tiểu Vũ không có biểu hiện buông tay Thu nhi ra. Khi chủ tử nói ra như vậy, chính mình là hiểu rõ ràng hơn ai hết. Hậu quả chỉ sợ so với chuyện này còn muốn nghiêm trọng hơn.

“Đi thôi, Tiểu Vũ.” Nhưng Nhượng Khả Phi không có hành động gì, xoay người ra cửa. Tiểu Vũ sùng sốt, chủ tử cứ bỏ qua như vậy? Không nên là như thế này a. Tuy rằng trong lòng có nghi vấn, nhưng không hỏi thành lời, đi theo phía sau Nhượng Khả Phi ra cửa.

Hai người ra cửa, Thu nhi ở lại trong phòng toàn thân thả lỏng xuống một chút, vô lực quỵ gối trên mặt đất. Thân mình gần không được lạnh run, ngực ra mồ hôi lạnh gần như đem toàn bộ quần áo sưng nước. Nữ nhân này lại đáng sợ như thế! Nha hoàn đứng một bên muốn đến đỡ lấy Thu nhi, nhưng làm sao cũng không nhắc chân nổi.

“Chủ tử, tại sao lại bỏ qua như vậy. Chủ tử, người có biết trong súp kia có độc sao?” Trong lòng Tiểu Vũ rất nhiều nghi vấn, giờ phút này đều hỏi ra.

Nhượng Khả Phi không trả lời, chỉ cúi đầu đi lên phía trước. Kỳ thật chính mình cũng không nghĩ sự tình phát triển trở thành như vậy, nhưng là bây giờ biến thành như vậy. Chỉ sợ mình vừa mới ra khỏi gian phòng kia đã có người đem sự tình đều nói cho hắn rồi. Như vậy nam nhân của mình sẽ làm như thế nào đây? Minh thật đúng là có nhiều tò mò rồi. Thậm chí, còn có chút ân ân chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ads Tâm Nhượng Khả Phi vẫn trầm xuống. Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nữ nhân có bộ dạng giống như Thu nhi xuất hiện ở Vương Phủ là ai? Là Cô Vân tìm đến? Giờ phút này Cô Vân cùng Thu nhi thật sự đang làm gì? !

Hôm nay, sáng sớm Hiên Viên Cô Vân liền dẫn Thu nhi ra cửa. Đi đến cửa hàng tơ lụa lớn nhất Hứa Thành. Cửa hiệu trang sức. Cửa hiệu phấn son, từ đầu đến chân giúp Thu nhi mua quần áo vật phẩm trang sức tốt nhất quý nhất. Làm cho lão bản mang Thu nhi ăn mặc rực rỡ hơn người. Thu nhi miệng cười mở rộng. Trong lòng đắc ý cùng thỏa mãn là không thôi.

“Thu nhi tỷ, nghe nói hôm qua Thiên Bảo các mới nhập về hàng mới, tựa hồ có sản phẩm mới. Chúng ta đi nhìn xem, được không?” Hiên Viên Cô Vân cười ôn nhu, nhìn Thu nhi đang vuốt ve vòng ngọc âm áp trên tay.

“A? Người, Vương gia đã vì thiếp thân tiêu pha quá nhiều rồi.” Thu nhi cười ngọt ngào, vuốt vòng ngọc trên cổ tay cảm thấy hạnh phúc cực kỳ. Ở trong cung dù cho hoàng hậu đối với nàng rất tốt, nhưng những thứ kia dù sao chỉ là có hạn, chỉ ngẫu nhiên ban cho mà thôi. Nhưng hôm nay Vương gia lại mua nhiều thứ quan trọng quý giá như vậy, thậm chí chính mình trước kia cũng chưa gặp qua. Giờ phút này lại chân thật đeo ở trên người, trên đầu mình. Có thể nào không cho nàng kinh hỉ?

“Mấy thứ này vốn định mua cho Thu nhi tỷ, cũng không có gì.” Hiền Viên Cô Vân mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa như cũ, “Đi thôi.”

Thu nhi vui sướng theo ở phía sau. Nữ nhân đương nhiên rất thích, gắm vóc tơ lụa, son bột nước, châu báu ngọc ngà không phải sao? Mà bây giờ đi theo bên người Vương gia, muốn cái gì có cái đó, con nữ nhân đệ tiện kia đã sớm hiểu được, cho nên mới không có nói cho Vương gia chuyện đã xảy ra ngày hôm qua đi.

Thiên Bảo các, là gian châu báu lớn nhất ở Hứa Thành, đồ vật bên trong cái gì cần có đều có. Làm cho Thu nhi không khỏi bị hoa mắt, nhìn châu báu muôn màu, Thu nhi cũng không biết nên bắt đầu chọn từ đâu.

“Lão bản, đem những hàng mới nhập về hôm qua, mang tất cả ra đây.” Hiền Viên Cô Vân nhân nhạ hướng lão bản lên tiếng.

Mà lão bản cũng biết thân phận người trước mắt, mở cửa hiệu kinh doanh lớn như thế này đương nhiên cũng có chút phương pháp cùng ánh nhìn. Đương nhiên là từng gặp qua Vương gia .

“Dạ, Vương gia.” Lão bản tự mình đem những tinh phẩm quý giá nhất mới nhập về đều nhất nhất mang hết ra.

“Thu nhi tỷ, tỷ chọn đi, muốn cái gì cùng lão bản nói một tiếng là được, bất cứ thứ gì.” Hiền Viên Cô Vân gật đầu ý bảo nàng tự chọn.

Thu nhi cả kinh há to miệng, trong lòng mừng như điên, rất tất cả đều muốn thuộc về mình a. Nhưng lý trí nói cho nàng biết không thể làm như vậy, làm như vậy trong lòng Vương gia nhất định sẽ phản cảm đối với chính mình. Áp chế trong lòng mừng như điên, Thu nhi ôn nhu cười: “Đa tạ vương gia.”

Nhìn châu báu trang sức quý giá trên quầy này, phải nhìn. . .nữa giữa lòng mảy của Thu nhi kia biểu thị vẻ cuồng loạn tham lam, trong lòng Hiền Viên Cô Vân có chút khó hiểu. Mấy thứ này, nữ nhân liền thích như vậy sao? Hiền Viên Cô Vân chợt nhớ tới nét dung dị nhã nhặn của Nhượng Khả Phi. Nàng luôn mộc mạc không trang điểm, trên người cũng không mang vật phẩm trang sức gì, ngay cả trên đầu cũng chưa từng mang trâm cài, lược giắt, thường thường tùy ý dung dải lụa buộc mái tóc dài. Ngay cả hân cũng cảm thấy như thế thật sự thoải mái.

“Vương gia, thiếp thân chọn xong .” Thanh âm nhỏ nhẹ mềm mại của Thu nhi đã cắt ngang suy nghĩ của Hiền Viên Cô Vân.

“Nga, gói tất cả lại đi đi.” Hiền Viên Cô Vân nhìn cũng chưa từng nhìn những thứ mà Thu nhi lựa chọn liền phân phó lão bản gói tất cả lại. Lão bản vui vẻ ra mặt đem những thứ này gói lại, sau đó báo ra số lượng. Hiền Viên Cô Vân lấy ra ngân phiếu đưa cho lão bản không so đo giá. Những chuyện này đều nằm trong tầm mắt của Thu nhi, càng làm cho tim nàng ta đập không thôi.

Giữa trưa, Hiền Viên Cô Vân mang theo Thu nhi đến quán lẩu, đến hàng ghế đặc biệt của Nhượng Khả Phi. Khi Thu nhi nhắm nháp mấy món ăn ngon tuyệt vời kia, thì trong lòng là vừa đổ kỵ vừa hận. Thì ra món ăn ngon như vậy là con tiện nhân kia nghĩ ra được, hơn nữa những thứ này đều là sản nghiệp mang danh nghĩa con tiện nhân đó! Nhìn mua bán náo nhiệt, chắc là buôn bán lời không ít tiền. Bất quá, ha ha, chờ trừ đi con tiện nhân này, những thứ này tất cả toàn bộ thuộc về mình. Nghĩ đều là đắc ý, khóe miệng không khỏi lộ ra ý cười.

Hiền Viên Cô Vân nhìn Thu nhi cười, cũng cười hỏi: “Thu nhi tỷ, hương vị thế nào?”

“Vâng, hương vị thật sự tốt lắm.” Thu nhi nhẹ nhàng cười.

“Vậy là tốt rồi.” Hiền Viên Cô Vân khép hờ đôi mắt thu hút, vuốt cằm mỉm cười. Nụ cười đầy thâm ý nhưng Thu nhi không có nhìn đến. Cho dù thấy được cũng sẽ không biết.

“Vương gia, người cũng ăn đi.” Thu nhi cao hứng giúp Hiền Viên Cô Vân gấp miếng thịt bỏ tái để vào trong bát.

“Ừm, tỷ nhanh ăn đi.” Hiền Viên Cô Vân cười đến ôn nhu nhưng không hề động đến bất cứ thứ gì trong bát, “Buổi chiều còn muốn dẫn tỷ đến một nơi, đó là Mai viên của ta, khắp nơi thật sự rất tuyệt, rất được .”

“Vâng.” Thu nhi giờ phút này cảm giác mình là người hạnh phúc nhất, cho dù không yêu, nhưng được một người nam nhân có tiền, có quyền thế đối với chính mình tốt như vậy, cả đời này mình cũng sẽ có vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô cùng. Còn mơ ước gì hơn?

Ăn cơm xong, Hiền Viên Cô Vân cẩn thận đem Thu nhi nâng lên lập tức xe hướng Mai viên tiến đến. Dọc theo đường đi, tốc độ xe ngựa quá nhanh. Làm cho xe ngựa có điểm xóc nảy. Ăn rất no Thu nhi thật sự không thoải mái, nhưng Hiền Viên Cô Vân không mở miệng làm cho xe ngựa giảm bớt tốc độ, nàng cũng không nên mở miệng nói cái gì.

Đội cho đến Mai viên, Thu nhi xuống xe nhìn hoa mai đến nấn nhấn, tâm tình sáng sủa. Ở trong không khí hương thơm ngào ngạt say lòng người kia, tựa hồ có thể làm lòng người ngây ngất trong hương hoa.

“Thật đẹp a, Vương gia.” Thu nhi đi thẳng đến phía trước.

Hàng hàng lớp lớp hoa mai. Hương thơm thấm đẫm lòng người.

Hiên Viên Cô Vân đi theo ở phía sau, lẳng lặng .

Bọn hạ nhân đều ở tại cửa không dám theo vào.

Thu nhi ở trong vườn Mai thường thức, càng xem càng vui sướng. Thật sự thật sự rất đẹp.

Rốt cục đứng lại ở trước một gốc cây Mai, Thu nhi đưa tay nắm một nhánh mai, đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Hiên Viên Cô Vân lẳng lặng yên đứng ở phía sau của nàng, chậm rãi chạm nhẹ lên vai, ở bên tai của nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Nơi này xinh đẹp không? Thu nhi tỷ thích không?”

Thu nhi nghe bên tai thanh âm mỉa mai kia, không tự chủ được gật gật đầu: “Xinh đẹp, thực thích.”

“Thu nhi tỷ thích là tốt rồi.” Hơi thở ấm áp của Hiên Viên Cô Vân phả nhẹ bên tai Thu nhi, làm cho tim Thu nhi đập mạnh một trận.

“Vâng, Vương gia. . . . .” Thu nhi thẹn thùng , dù sao luôn luôn ở trong cung, căn bản cũng không cùng nam nhân chân chính tiếp xúc thân mật quá như vậy. Sau khi đến Vương Phủ, Hiên Viên Cô Vân lại chưa từng chạm qua nàng.

” Tóc Thu nhi tỷ thật xinh đẹp, thật dài, thật đen.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng đem tóc Thu nhi nắm trong tay, mỉm cười nhìn tóc trong tay mình.

Thu nhi không nhúc nhích, nhưng trong lòng kinh hoàng không thôi, hưng phấn vui sướng kích động tất cả đều xông lên trong lòng của nàng. Chính mình sẽ không còn là tỷ tỷ hèn tốn trọng nhất nữa rồi, sẽ trở thành nữ nhân của hắn, tại . . . trong biệt viện tràn đầy hoa mai này.

Hiên Viên Cô Vân vẫn mỉm cười, đưa tóc trong tay choàng qua trên vai Thu nhi, lại đẩy đến bên cổ nàng. Thu nhi mặt đỏ hồng, thẹn thùng khiến người ta động tâm

“Ha ha, Thu nhi tỷ, trước kia tỷ luôn ôn nhu xinh đẹp như vậy đâu rồi .” Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên nói một câu mặc danh kỳ diệu như thế . . . , mà động tác trên tay lại quái dị, đem tóc Thu nhi lại đẩy đến trên vai bên kia của Thu nhi. Hiện tại, tóc đó đã quấn quanh một vòng.

“Vương gia có ý tứ là, thiếp thân hiện tại già đi, không xinh đẹp trước kia có phải hay không? ‘ Thu nhi thẹn thùng cúi gằm nói, ” Vương gia lại giễu cợt thiếp thân, thật là xấu.”

Thu nhi không có như ý nguyện nghe được Hiên Viên Cô Vân lên tiếng dỗ dành, nàng đương nhiên không muốn nói vậy, nhưng đột nhiên cảm giác được tóc trên cổ căng ra, mới Hiên Viên Cô Vân lại tiến tới bên tai Thu nhi nhẹ nhàng nói: “Thu nhi tỷ, tỷ có biết Mai viên này là chuẩn bị cho ai không?”

Thu nhi chẳng qua là cảm thấy tóc trên cổ có chút thắt chặt, không thoải mái khẽ nghiêng đầu, muốn đem đầu tóc hất sang một bên .

“Đừng nhúc nhích, chúng ta nói chuyện phiếm một chút, được không?” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng hướng lỗ tai Thu nhi thổi một luồng hơi nóng.

“Vâng.” Thu nhi buông xuống, cup mắt, ôn nhu cười, “Thiếp thân đoán, Mai viên này là vì thiếp thân chuẩn bị, có phải hay không?” Thu nhi trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Hôm nay Vương gia đem mình mang đi ra ngoài mua nhiều lễ vật như vậy, hiện tại lại mang đến chỗ này, đây không phải vì chính mình chuẩn bị, là vì ai đây?

“Sai lầm rồi.” Hiên Viên Cô Vân cười nhẹ, “Đây là Mai viên chuẩn bị cho tiểu Phi nhi của ta .”

Một câu bỗng nhiên vừa thốt ra, Thu nhi sửng sốt, há to miệng, hoa mai trên tay bị bẻ gãy rắc một tiếng. Đang muốn lên tiếng nói cái gì đó, trên cổ thắt chặt lại càng thêm mạnh mẽ. Thu nhi trừng lớn mắt! Người đứng phía sau dùng tóc của mình ghim chặt cổ của mình! !

“Vốn dĩ, nể tình tỷ từ nhỏ chiếu cố ta, ta định nuôi dưỡng tỷ, mang đến cho tỷ những gì tốt nhất.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng ôn nhu nói, “Nhưng điều kiện tiên quyết là tỷ không xúc phạm ta, không thể đụng vào bảo bối trấn áy nhất của ta.”

“Vương gia. . . . . Thật chặt, thiếp thân, nhanh, nhanh, thở, thở ngài, ngài. . . . . Buông tay a.” Hai tay Thu nhi nắm chặt tóc của mình, trong mắt tràn đầy ngập trời sợ hãi. Sát ý, sát ý lạnh như băng đang ở phía sau! Vương gia là đang cảnh cáo mình sao? Thì ra hắn đã sớm biết chuyện ngày hôm qua sao?

Cảm giác xiết chặt trên cổ vẫn không có biến mất, tương phản càng ngày càng mãnh liệt.

“Có biết không, Thu nhi tỷ. Lúc trước tuy rằng tỷ nhận mệnh lệnh của hoàng hậu đi vào bên cạnh ta, nhưng ta vẫn thực cảm kích tỷ như cũ, bởi vì khi đó ta đây thật sự thực sợ hãi.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng nói suy nghĩ tựa hồ về tới chỗ rất xa, lực đạo trên tay lại càng lúc càng lớn, “Khi hoàng hậu đem tỷ đưa tới, ta liền biết bà có ý tứ gì. Ta vẫn ảo tưởng như cũ, tỷ sẽ không đụng đến bảo bối của ta. Nhưng tỷ lại động.”

“Vương. . . . . Vương gia. . . . .” Hai tay Thu nhi điên cuồng nắm tóc của mình, muốn mở ra tránh thoát. Nàng hiện tại rốt đã hiểu được, người phía sau mình không phải là đang cảnh cáo nàng, thật sự muốn giết nàng! ! Không cần! Không cần a ! ! Nàng còn không muốn chết! Mặt Thu nhi càng phát ra vằn vẹo- kinh hãi cùng sợ hãi hợp lại trên khuôn mặt nàng.

“Thực tiếc nuôi a, Thu nhi tỷ. Nếu tỷ thành thật yên phận ở Vương Phủ, ta nhất định sẽ nuôi tỷ đến già, thậm chí nếu tỷ vừa mất nam nhân nào, ta cũng có thể đem tỷ gả cho hắn.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng thở dài một hơi, càng gia tăng thêm lực đạo đang nắm trong tay, “Mai viên này, là ta vì Phi nhi chuẩn bị, nhưng tỷ bây giờ, cũng chỉ xứng làm phân bón, giúp nơi này thêm xinh tươi.”

Đồng tử Thu nhi chậm rãi tan rã, sự sợ hãi trong mắt dần dần biến mất. Thì ra, hôm nay tất cả sủng ái Vương gia đối với chính mình, chẳng qua chỉ là lễ vật cuối cùng, thì ra là như vậy a. . . . .

Chính là, khi Thu nhi hiểu được như thế, đã muộn rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hiên Viên Cô Vân mới buông, thân mình mềm nhũn trước mắt chậm rãi ngã xuống.

Đôi mắt Hiên Viên Cô Vân lạnh lẽo giống như hàn băng ngàn năm.

Mình nhất định phải mạnh mẽ cường đại hơn, mạnh đến có thể bảo vệ nữ nhân của mình. Không cho bất luận kẻ nào chạm vào nàng.

Chậm rãi ngồi xổm người xuống, Hiên Viên Cô Vân chậm rãi mở miệng, thốt ra một câu: “Thế giới của ta, chỉ có Phi nhi.”

Giống như trần thuật, giống như lơ đãng tự nói, càng giống như tuyên thệ.

Năm sau , hoa mai lại càng nở rộ hơn, nhất là gốc cây này.

Trong xe ngựa, Hiên Viên Cô Vân từ từ nhắm hai mắt, bộ mặt lãnh khốc giống như đao khắc. Trên bàn tay hơi đau bị hấn hoàn toàn bỏ qua. Trên bàn tay xuất hiện tơ máu là vì vừa rồi quá mức dùng sức, sợi tóc đều khắc vào da thịt.

Không ai có thể chạm đến Phi nhi của mình, không ai!

Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên nhớ tới đêm qua, tình cảnh Nhược Khả Phi giúp chính mình may y phục, bộ dáng chuyên chú kia thật sự quá đẹp, tựa như khắc vào trái tim chính mình. Một ít cử chỉ đã làm cho người ta tâm động như vậy. Chậm rãi, khóe miệng Hiên Viên Cô Vân hiện lên ý cười âm áp. Như thế, cảm giác làm trượng phu là như vậy sao?

Thu nhi giả trở về Vương Phủ không lâu sau, Hiên Viên Cô Vân cũng trở về đến Vương Phủ. Vừa xuống xe ngựa, liền nhìn thấy Nhược Khả Phi đứng ở cửa cùng đợi.

“Ngươi đã trở lại.” Nhược Khả Phi nhợt nhạt ôn nhu cười, nhìn nam nhân từ trên xe ngựa xuống dưới .

“Ừ.” Hiên Viên Cô Vân đáp lại, cười bước đến. Khi về nhà có người ở cửa chờ đợi cảm giác, thật tốt .

Nhược Khả Phi nhìn nam nhân lời nói về mặt âm áp ý cười , lại bỗng nhiên nghe thấy được một tia hương vị không bình thường. Có hương vị máu, tuy rằng rất nhạt rất nhạt, nhưng là chứng thật là nghe thấy được.

Hiên Viên Cô Vân đi lên phía trước, nắm lấy tay Nhược Khả Phi hướng trong vương phủ đi đến. Bàn tay kia cảm giác hơi hơi ướt át làm cho Nhược Khả Phi bị kiềm hãm. Trên tay có máu!

“Tay ngươi sao lại thế này?” Nhược Khả Phi nhíu mày, vươn tay lật xem lòng bàn tay của Hiên Viên Cô Vân, quả nhiên thấy vết thương. Chính là, vết thương này dường như là một sợi dây nhỏ gì đó tạo thành . “Vì sao không băng bó?” Nếu bị nhiễm trùng thì làm sao bây giờ? Tuy rằng bây giờ là mùa đông, nhưng nếu không chú ý cũng sẽ bị nhiễm trùng,

“Không có gì, chỉ là không cẩn thận trầy xước chút ít mà thôi.” Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn mi tâm Nhược Khả Phi đang cau lại lo lắng, trong lòng lại âm áp .

“Vậy cũng phải xử lý trước chứ.” Nhược Khả Phi khẽ thở dài, nàng có thể khẳng định vết thương trên tay là có liên quan hệ đến Thu nhi. Ít nhất cũng nên tiêu độc trước, hấn rồi cuộc làm cái gì?

“Ừm, nàng thoa thuốc cho ta mới được.” Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên lộ ra nụ cười tươi thuần khiết đã lâu không thấy qua.

“Được. Đưa ngón.” Nhược Khả Phi có chút bất đắc dĩ có chút sủng nịch nhìn người trước mắt.

Trong phòng, Nhược Khả Phi mang hòm thuốc tới, trước giúp tay Hiên Viên Cô Vân tiêu độc .

“A a a, đau a, đau quá a.” Hiên Viên Cô Vân hô to gọi nhỏ .

“Không nên lộn xộn. Nhìn ngươi, không cẩn thận như vậy, hiện tại biết đau rồi sao, về sau phải chú ý một chút.” Nhược Khả Phi nhìn trên hai tay Hiên Viên Cô Vân cứ nhiên đều là vết thương có chút tim đập nhanh. Đương nhiên cũng biết người trước mắt làm sao có thể ngay cả chút đau đớn nhỏ nhất ấy cũng nhịn không được, chẳng qua cô ý muốn kêu to mà thôi.

“Nhưng là, đau a.” Hiên Viên Cô Vân cong miệng lên, ánh mắt lại sâu sâu mà nóng cháy nhìn Nhược Khả Phi trước mắt .

“Trước kia kiếm đâm vào bụng ngươi, ngươi cũng chưa kêu đau đớn, hiện tại kêu vui vẻ như vậy.” Nhược Khả Phi dùng lụa trắng quấn quanh tay Hiên Viên Cô Vân, không khách khí châm chọc người trước mắt.

Hiên Viên Cô Vân thấy bị vạch trần cũng không kêu, chỉ cười, tiếng cười thánh thót chưa từng có, cười đến ra tiếng. Vì sao thời gian cùng Phi nhi ở cùng

một chỗ luôn nhanh như vậy, vui vẻ đến như vậy, luôn làm cho mình muốn cười.

Nhược Khả Phi sau khi giúp Hiên Viên Cô Vân băng bó xong, đem mọi thứ thu xếp ổn thỏa, xoay người đặt ở góc trong tủ treo quần áo. Mà ánh mắt của Hiên Viên Cô Vân một khắc cũng không có rời đi nàng.

“Phi nhi, ta nhớ được trước kia nàng từng nói qua câu, hình như là cái gì tình nhân trong mắt hóa thành gì nhỉ? Còn có cái gì bày là một đại mỹ nữ phải không?” Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

“Là trong mắt người tình là Tây Thi. Đúng vậy a, nàng là mỹ nữ. Cho nên đã có người hình dung mặc kệ một người dù đẹp hay xấu nhưng ở trong mắt người mình yêu vĩnh viễn chính là mỹ nữ.” Nhược Khả Phi kỳ quái không hiểu tại sao Hiên Viên Cô Vân lại hỏi chuyện này.

“Ừm, đúng rồi, chính là ý tứ này, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.” Hiên Viên Cô Vân nhìn nét bình dị của Nhược Khả Phi, và dáng dấp xinh đẹp nổi bật quý giá so với sự giả dối của Thu nhi, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Sao? Làm sao vậy?” Nhược Khả Phi đương nhiên là thấy được tia chán ghét kia nơi đáy mắt của Hiên Viên Cô Vân.

“Không có gì, nghĩ đến một ít chán ghét gì đó.” Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, đưa tay qua ôm lấy Nhược Khả Phi.

Chán ghét gì đó quan hệ sao? Nhược Khả Phi như có suy nghĩ gì, nhẹ nhàng mở miệng: “Thu nhi tỷ. . . . .”

“Suyt.” Hiên Viên Cô Vân nhìn gương mặt Nhược Khả Phi, vươn ngón trỏ để ở trên môi Nhược Khả Phi làm động tác chó có lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra nét tà mị tươi cười, “Thân thể Thu nhi tỷ chỉ là có chút không thoải mái, cho nên buổi chiều ta để cho nàng ấy về đây trước.”

Nhược Khả Phi giật mình, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt phóng đại tuyệt mỹ trước mắt này. Nụ cười lãnh mị mà mê hoặc như thế, giờ phút này rốt cuộc nhìn không thấy nụ cười trong sáng ngày ngó như ban này nữa.

Quả nhiên, là hấn tự mình động tay.

“Tỷ ấy, làm sao không thoải mái? Hôm nay các người đi nơi nào?” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng trầm giọng hỏi.

“Cổ của tỷ ấy không được thoải mái, đi Mai viên. Nơi đó xinh đẹp không thể tưởng tượng được đâu.” Hiên Viên Cô Vân vừa trả lời Nhược Khả Phi vừa đi đến bên giường, bất mãn nói, “Quan tâm nàng ta làm cái gì? Ta bị thương tại sao nàng không quan tâm như vậy a?”

Nhược Khả Phi cả kinh, bỗng nhiên nghĩ tới vết thương trên bàn tay của Hiên Viên Cô Vân, còn có hấn nói cô không thoải mái. Chẳng lẽ, sử dụng một loại dây đeo bằng tơ tằm gì đó hạ thủ đối với nàng ta? Hấn thật sự hạ thủ. Mai viên! Thu nhi vĩnh viễn lưu tại Mai viên sao? Chôn ở đâu? ! Nhược Khả Phi đoán được đại khái, lại làm sao cũng không đoán được Hiên Viên Cô Vân chỉ dùng tóc của Thu nhi để ghim chết nàng, càng đoán không được Hiên Viên Cô Vân đem Thu nhi chôn ở dưới tàng cây Mai làm phân hóa học.

“Tại sao không nói lời nào, thật sự là, ta bị thương a. Nàng nên quan tâm nam nhân của nàng mới đúng.” Hiên Viên Cô Vân đem Nhược Khả Phi đặt ở trên giường, lần thân liền đè ép đi xuống. Không cho ánh mắt của Nhược Khả Phi lóe ra ý nghĩ chuyện khác, Hiên Viên Cô Vân nhanh chóng kéo Nhược Khả Phi ra khỏi vòng suy nghĩ.

“Nặng lắm a.” Nhược Khả Phi cảm nhận được áp lực trên người, dường như người trước mắt càng ngày càng trở nên cao to và nặng thêm lên.

“Lại tới nữa, còn nói ta nặng, trong chốc lát nữa nàng sẽ không còn chê ta nặng.” Hiên Viên Cô Vân cười vui vẻ, đưa ra ma trảo. Đem tất cả là không vui đều nhét vào sau đầu.

Kế tiếp, là hai người như tan trong mây, hai người khoái hoạt.

Hôm sau, Hứa Thành lại có tuyết rơi.

Nhược Khả Phi ngồi ở bên cửa sổ, lẳng lặng yên nhìn ngoài cửa sổ bông tuyết bay tán loạn. Lúc tuyết rơi ngược lại không lạnh, nhưng thời điểm tuyết tan hóa thật ra lạnh đời mạng.

Trong vương phủ thật là im lặng.

Bất kể là Đỗ Vũ hay là “Thu nhi” đều không ở địa phương các nàng hiện đang ở. Bọn hạ nhân cũng không còn nhìn đến Vương gia hưởng nhà thủy tạ đi lại. Hạ nhân sâu sắc lập tức liền chú ý tới những ngày sau này, Vương gia hoàn toàn không phân phó người thỉnh Thu phu nhân tới dùng cơm, trong lòng đều đoán được Thu phu nhân vốn dĩ được sủng ái quả nhiên vẫn không thể vượt qua được Nhược phu nhân.

“Khi nào thì mùa xuân mới có thể đến đây?” Nhược Khả Phi nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ có chút xuất thần.

“Chủ tử, đừng thêm.” Tiểu Vũ đứng ở bên cạnh thêm trà vào chén. Bản thân hiểu kỳ vô cùng những lời chủ tử nói ra trong ngày hôm qua. Người ở tại nhà thủy tạ không phải Thu nhi thật sự, vậy Thu nhi thật sự đi đâu rồi? Tuy rằng rất ngạc nhiên, nhưng là cũng hiểu được chuyện nào nên hỏi, chuyện nào không nên hỏi.

Nhược Khả Phi nhìn bông tuyết, suy nghĩ lại bay đến rất xa. Hứa Thành là xuất phát từ phía sau của đất nước này, nếu muốn đi biên quan cứu trợ, nhất định phải đi ngang qua kinh thành kia. Trọng bình đương nhiên không có khả năng vào thành, phải vòng thành mà qua. Nhưng là, hoàng thượng cùng

hoàng hậu nhất định sẽ triệu kiến Cô Vân. Lúc này đây, hoàng hậu sẽ có cử động gì đây? Thật là có chút đau đầu.

Nhưng bản thân nàng càng để ý cũng là, hoàng thượng tại sao muốn phái Cô Vân đến đó. Đất phong của Ngũ vương gia bên trong quan tựa hồ gần hơn đi. Trong triều nhiều Đại Tướng như vậy không phái, lại chọn trúng Cô Vân.

Nhẹ nhàng lắc đầu, tạm thời không thèm nghĩ chuyện đau đầu này đó nữa.

Giờ phút này, vẻ mặt Hiên Viên Cô Vân là âm hàn nhìn mặt tín trong tay. Cúi đầu cười lạnh, tựa vào lưng ghế thật mạnh. Xuất chinh? Trợ giúp? Ha ha, thật sự có ý tứ.

Còn bao lâu sẽ xuất phát đây? Hiên Viên Cô Vân nhắm mắt lại, tính toán thời gian, thánh chỉ phòng chừng cũng sắp đến rồi. Trước khi xuất phát, mình còn có một chuyện rất quan trọng cần phải làm. Trên mặt vốn dĩ lạnh như băng chậm rãi hiện lên ý cười thần nhiên âm áp. Phi nhi, hẳn vẫn còn muốn mang nàng ra khỏi thành đi săn, muốn cùng nàng chỉ hai người đi ra ngoài dạo một chút, muốn vì nàng tự mình nướng thịt, cùng nàng cùng nhau bước chậm trên đất tuyết. Hiên Viên Cô Vân ngồi vào chỗ của mình, cầm bút trên bàn lên, ở trên bàn lựa chọn hướng dẫn dùng sức viết xuống vài chữ. Nhìn chữ trên giấy nở nụ cười. Phía trên là những chữ cứng cáp hữu lực, rõ ràng là tướng công. Nương tử. Thật muốn, thật muốn nghe Phi nhi gọi mình một lần.

Màn đêm buông xuống, Hiên Viên Cô Vân trở về Vương Phủ, cứ theo lẽ thường cùng Nhưộc Khả Phi cùng nhau dùng cơm, sau đó đến thư phòng xử lý chút công văn. Nhưộc Khả Phi ở bên cạnh mài mực, giúp đỡ sửa sang lại công văn.

Hiên Viên Cô Vân ngẩng đầu nhìn Nhưộc Khả Phi đang đem những quyển sách ở giảng thuật thả lại giá sách, cười hỏi: “Phi nhi, ngày mai chúng ta đi ra ngoài du ngoạn được không? Đi săn thú, chỉ có hai người chúng ta.”

“A?” Nhưộc Khả Phi quay lại, khó hiểu vì sao Hiên Viên Cô Vân đột nhiên làm ra quyết định này, nhưng vẫn là lập tức gật đầu đồng ý, tiếp tục đem sách giảng thuật thả lại giá sách.

Hiên Viên Cô Vân nghiêng đầu nhìn bóng dáng Nhưộc Khả Phi, mái tóc cùng bả vai mảnh khảnh kia, làm cho trong lòng hẳn sinh ra xúc động muốn ôm nàng vào trong ngực. Nghĩ đến chỗ này, Hiên Viên Cô Vân đứng dậy đi về hướng Nhưộc Khả Phi.

Đột nhiên, trên nóc nhà một tiếng giong vang thật lớn kèm theo có mái ngói rơi xuống mặt đất vỡ vụn, một thanh âm tàn nhẫn gào thét lớn: “Trả mạng nghĩa phụ cho ta !”

Ánh sáng lạnh lẽo đánh úp về phía bóng dáng mảnh khảnh của Nhưộc Khả Phi.

“Phi nhi ! !” Hiên Viên Cô Vân điên cuồng rống giận, lại toàn lực thi triển khinh công đánh về phía Nhưộc Khả Phi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Ads Nhưộc Khả Phi nghe thấy phía sau có tiếng động lạ, lại nghe được tiếng Hiên Viên Cô Vân đang gầm lên, không kịp quay đầu, ngay cả suy nghĩ cũng không kịp, nhanh chóng ngồi gập xuống lần một vòng, tránh ra khỏi bên cạnh.

Thanh kiếm sắc bén đâm mạnh vào chỗ vừa rồi Nhưộc Khả Phi đứng, đem giá sách và toàn bộ sách bên trên đổ ập xuống.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn này đã đủ để Hiên Viên Cô Vân trong nháy mắt đáp trả. .

Hiên Viên Cô Vân đem thân chắn trước mặt Nhưộc Khả Phi, một cước tàn nhẫn đá vào cổ tay tên thích khách, chẳng những thế, nhanh chóng rút kiếm chặt đứt cánh tay của thích khách. Tốc độ kia cùng lực đạo làm cho Nhưộc Khả Phi giật mình, cư nhiên cùng Diễm Diễm tương xứng! Khi nào thì Cô Vân có công phu lợi hại như vậy?

Một tiếng “rắc” thanh thúy vang lên một tiếng, rất rõ ràng một cước này của Hiên Viên Cô Vân có bao nhiêu sức lực, đem cổ tay của tên thích khách trực tiếp đá gãy.

Lại một cước đá mạnh vào xương sườn thích khách, thích khách bay lên đập vào vách tường phía sau. Một tiếng kêu rên, tiếp theo phù một tiếng, một ngụm máu trong miệng từ miếng vải đen che mặt của thích khách phun ra.

Bỗng nhiên cửa bị đánh bật ra, vài ảnh vệ cả người toàn là máu vọt tiến vào, nhanh chóng đem thích khách trong phòng bắt gọn.

Nhưộc Khả Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, hiểu được vì sao ảnh vệ không ngăn người lại này rồi. Thì ra sớm đã có người chặn đứng các ảnh vệ canh ở

cửa, như vậy Diễm Diễm cũng bị cầm chân sao?

“Chủ tử!”

Ngoài cửa vang lên thanh âm thất kinh của Tiểu Vũ. Nhược Khả Phi ngẩng đầu, tầm mắt rơi xuống trên tấm lưng rộng lớn đang che ở trước mặt kia.

Bỗng nhiên nở nụ cười. Người trước mắt, đã là một nam nhân mạnh mẽ, có thể làm cho mình yên tâm, người có thể để cho mình dựa vào sao?

Hiên Viên Cô Vân mạnh mẽ xoay người, Nhược Khả Phi nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ kia, nghiêm khắc sợ hãi cùng tức giận làm cho lòng người kinh hoàng vậy, hơn nữa là nồng đậm lo lắng.

“Phi nhi, nàng có sao không?”

Hiên Viên Cô Vân ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra thân mình Nhược Khả Phi.

Trái tim với nhịp đập kinh hoàng vẫn không giảm bớt, vừa rồi nếu Phi nhi không ngồi xổm xuống, nếu như mình không nhanh như vậy, thật không dám tưởng tượng bây giờ là tình cảnh gì.

“Ta, không có việc gì, tốt lắm.”

Tóc của Nhược Khả Phi có chút rối tung, vừa rồi ngay tại chỗ lăn một vòng làm cho nàng lúc này thoát nhìn có chút chật vật. Vừa mới nói xong, Nhược Khả Phi liền rơi vào một vòng tay nồng cháy, ôm thực nhanh, thực yên tĩnh, ôm chặt đến mức nàng không thể hô hấp như bình thường. Hiên Viên Cô Vân cảm nhận được thân hình nhỏ nhắn mềm mại trong lòng mình, sợ hãi trong lòng chậm rãi dần tan biến trở lại bình thường.

Buông Nhược Khả Phi ra, chậm rãi đứng dậy, đem nàng đỡ lên, rồi mới xoay người nhìn tên thích khách.

“Chủ tử, người không sao chứ?”

Tiểu Vũ lúc này cũng nhanh chóng chạy vào, vội tới bên người Nhược Khả Phi, tràn đầy lo lắng.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra, liền giúp Nhược Khả Phi vỗ bụi bặm trên người, nhẹ nhàng giúp nàng sửa sang quần áo hỗn độn.

Đang quỳ trên mặt đất, tên thích khách đưa đôi mắt đỏ vẫn những tơ máu, thù hận nhìn Nhược Khả Phi, thật hận, còn kém một chút như thế, là có thể lấy được tính mạng nữ nhân này.

Hy sinh nhiều cao thủ, tính mạng huynh đệ đến bám trụ Vương Phủ như vậy, nhưng lại kiếm cùi ba năm thiêu một giờ.

Thật không tính đến Vương gia lại có võ nghệ cao cường như thế, cũng không tính được nữ nhân này có phản ứng nhanh như vậy. Thật không cam lòng, không cam lòng!!!

“Hừ.”

Hiên Viên Cô Vân hừ lạnh một tiếng, đi lên phía trước, âm thanh lạnh như băng tràn đầy uy hiếp,

“Ai phái ngươi tới?”

“Phi.”

Thích khách không đáp, chỉ hừ một tiếng. Hiên Viên Cô Vân cũng không nói lời vô nghĩa, vung chân đá mạnh vào cổ tay còn lại của hắn.

Hơi dùng sức, trong gian phòng tĩnh lặng lại vang lên tiếng răng rắc quỷ dị kia.

Cánh tay còn lại của thích khách, xương cốt cổ tay cũng bị gãy nát.

Thích khách đau đớn kêu một tiếng, lại lập tức nhịn xuống, cắn chặt răng, đem thanh âm nuốt trở lại trong bụng. Chỉ trừng to mắt, dữ tợn nhìn người trước mắt. Trên trán mồ hôi lạnh đã tuôn như suối.

Hiên Viên Cô Vân đột nhiên không nói gì, nhận lấy kiếm của anh vệ bên cạnh, đang muốn đâm vào, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó. Hiên Viên Cô Vân xoay người, hướng Nhược Khả Phi nhẹ nhàng cười:

“Phi nhi, nàng xoay người trước, ngoan.”

Trong thanh âm trầm ấm mềm mại đáng yêu mê hoặc, làm cho không người nào có thể cự tuyệt. Nhược Khả Phi không đáp, lập tức xoay người.

Tiểu Vũ cũng làm theo xoay người qua. Ngay sau đó, phía sau vang lên tiếng kêu thảm thiết kịch liệt. Nhược Khả Phi nhíu mày, Cô Vân đang làm gì đây?

“Nói đi, là ai phải ngơoi tôi ?”

Hiên Viên Cô Vân một cước đạp nát con mắt thích khách mà kiếm của mình vừa mới móc ra. Nếu ám sát hắn, có lẽ hắn cũng không đến mức phần nộ như vậy. Nhưng kẻ ngu dốt chết tiệt này, cứ nhiên lại đến ám sát Phi nhi.

Thích khách đau đến không thở nổi, bàn tay che con mắt đang không ngừng tuôn ra máu tươi, có chút không dám tin thiếu niên tuyệt mỹ trước mắt lại tàn bạo như thế.

Người này thật là Cừu vương gia thanh danh rất tốt sao? Thủ đoạn lại tàn bạo bất nhân như thế.

“Ngơoi dường như không thích nói chuyện, vậy lưu đầu lưỡi của ngơoi để làm gì?”

Hiên Viên Cô Vân cất tiếng nói lạnh như băng tràn đầy tàn khốc.

“Không ai bảo chúng ta đi. Nữ nhân của ngơoi giết nghĩa phụ của chúng ta, báo thù rửa hận, thiên kinh địa nghĩa!”

Thích khách đau đến gần như sắp mất đi ý thức, nhưng vẫn dùng hết khí lực ghen ra những lời này.

“Nghĩa phụ?”

Nhược Khả Phi nhẹ giọng lặp lại cái từ này, chính mình có giết người qua sao? Còn giết qua nghĩa phụ của người khác?

Hiên Viên Cô Vân đem thanh kiếm cầm trong tay nhao lên một cái ở trước mặt thích khách, thích khách tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi nói :

“Ngài Lộc Hầu là nghĩa phụ của chúng ta!”

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người trong phòng đều khác nhau. Nhược Khả Phi xoay người lại nhìn thân thể người kia toàn là máu, nheo mắt lại.

Sau khi vụ án của Ngài Lộc Hầu phá xong vẫn không tìm được đồng lõa giúp ông ta trộm những đứa bé kia, thì ra là bọn họ, tất cả đều là nghĩa tử mà Ngài Lộc Hầu nuôi sao?

“Ngài Lộc Hầu hoàn toàn không phải thứ gì tốt! Hắn chính là tên súc sinh! Hắn giết biết bao nhiêu tiểu hài tử vô tội, còn cắt xén lương thực cứu trợ thiên tai!”

Trong căn phòng nhỏ tiếng nói đầy kích động, tên cảm thú cũng không bằng kia lại còn có người muốn bán mạng báo thù cho hắn.

“Hừm hừ ~”

Thích khách phát ra tiếng cười lạnh khó nghe, bỗng đứng dùng thanh âm kiên định nói,

“Thì tính sao?”

Tiểu Vũ sừng sốt, há to miệng. Hắn lại còn nói thì tính sao? ! Hiên Viên Cô Vân nhú mày, có chút hứng thú nhìn tên đang quỳ mọp trên mặt đất, đối với lí do hắn thoái thác tựa hồ gọi lên hứng thú:

“Thì tính sao đây?”

“Hừ, những người như các ngơoi thì biết cái gì? Cho dù ông ấy ra tay với tất cả mọi người khắp thiên hạ, nhưng đối với chúng ta vẫn từ ái quan tâm như vậy. Cho dù khắp thiên hạ đều nói ông ấy là súc sinh, là ác nhân, nhưng ở trong lòng của chúng ta, ông ấy vĩnh viễn đều là thiện lương nhất, là người tốt nhất với chúng ta.”

Trong giọng nói của thích khách có ẩn chứa kích động cùng châm chọc. “Cho nên, cho dù khắp thiên hạ đều từ bỏ hắn, các ngơoi cũng sẽ không có, phải hay không?”

Nhược Khả Phi nói tiếp.

“Không sai, bất quá loại người như ngơoi biết cái gì?”

Thích khách châm chọc.

“Mang xuống, xử lý.”

Hiên Viên Cô Vân nhú mày nhìn thư phòng tràn đầy mùi máu tươi.

Đợi khi ảnh vệ môn đem thích khách kéo xuống, Hiên Viên Cô Vân đem kiếm vút trên mặt đất, vươn tay nắm lấy tay Nhược Khả Phi đi ra ngoài.

”Đi tắm rửa trước.”

Hiên Viên Cô Vân bỏ lại một câu, Tiểu Vũ lĩnh hội, lập tức chạy nhanh về hướng bể.

Trong bồn tắm, hơi nước lượn lờ, hơi nước thân nhiên đem thân thể hai người ánh lên một lớp sáng bóng mượt mà, Hiên Viên Cô Vân tựa vào bên cạnh ao, Nhược Khả Phi vẫn như cũ giúp hấn chà lưng.

“Phi nhi.”

Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên chậm rãi mở miệng.

“Hửm?”

Nhược Khả Phi tay không ngừng động tác, trả lời.

“Nếu, có một ngày, khắp thiên hạ đều cho rằng ta là người xấu, đều từ bỏ ta. Vậy nàng sẽ làm như thế nào?”

Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân thấp lại, có chút cảm xúc phức tạp ở bên trong.

“Muốn biết?”

Nhược Khả Phi cười khẽ một tiếng, dừng tay lại, cúi đầu ở bên tai Hiên Viên Cô Vân nhẹ giọng thì thầm. Hiên Viên Cô Vân quay đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn thật sâu Nhược Khả Phi, còn thật sự dùng sức gật gật đầu, từng chữ từng chữ rõ ràng nói :

“Muốn, rất muốn biết.”

“Ha ha.”

Nhược Khả Phi trượt xuống ao, đưa tay bầu vú vào cổ Hiên Viên Cô Vân, cũng gần từng tiếng rõ ràng vô cùng nghiêm túc nói:

“Cho dù mọi người khắp thiên hạ đều từ bỏ ngươi khắp thiên hạ cho rằng ngươi là người xấu. Ta vẫn như cũ sẽ không vứt bỏ ngươi, vẫn luôn cho rằng ngươi là người tốt.”

Dứt lời, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, yên lặng đến mức làm cho tim người ta đập thật nhanh.

“Phi nhi, tiểu Phi nhi của ta.”

Không cần nhiều ngôn ngữ, Hiên Viên Cô Vân chỉ nhẹ nhàng ôm choàng lấy Nhược Khả Phi, hai mắt nhắm nghiền. Chỉ cần mình có người trong lòng thật là tốt. Thật sự tốt lắm, tốt lắm.

“Ngày mai không phải nói phải mang ta đi ra ngoài du ngoạn săn thú sao?”

Nhược Khả Phi vuốt ve khuôn mặt người trước mắt, mỉm cười hỏi.

“Ừm, đi. Lần đầu tiên cùng nàng săn thú liền gặp chuyện, lần này là gặp chuyện trước khi săn thú, ha ha.”

Hiên Viên Cô Vân chợt nhớ tới chuyện săn thú ở khu vực săn bắn của hoàng gia.

“Ừm, đúng vậy a, giống như là chuyện trước đây thật lâu.”

Nhược Khả Phi cũng đắm chìm ở trong hồi ức.

“Ngày mai sẽ không còn như vậy.”

Hiên Viên Cô Vân cam đoan .

“Ừ, ta tin tưởng ngươi.”

Nhược Khả Phi ôn nhu cười.

Rất sớm ngày hôm sau, hai người liền vụng trộm ra cửa. Không mang theo một hạ nhân nào, thậm chí Tiểu Vũ cùng Diễm Diễm cũng không đuổi kịp.

Hai người cứ như vậy dắt ngựa theo cửa sau Vương Phủ rời đi. Trời còn chưa hoàn toàn sáng hẳn, hai người cưỡi ngựa đến cửa thành thì cửa thành vừa mở không lâu. Ra khỏi thành, Nhược Khả Phi hít một hơi không khí tươi mát, lại thở phào một cái thật thoải mái. Đưa mắt nhìn lại, khắp mặt đất đều là một mảnh trắng xóa, một màu trắng thuần khiết làm người ta say mê

“Phi nhi, có lạnh hay không?”

Hiên Viên Cô Vân quay đầu ân cần hỏi han.

“Không lạnh. Ngươi đều chuẩn bị tất cả mọi thứ cho ta làm sao có thể lạnh?”

Nhược Khả Phi giờ bao tay lông cáo lên, trên mặt thoáng nở một nụ cười.

Buổi sáng, hai người dắt ngựa hành tẩu ở trong rừng tràn đầy tuyết .

Dưới chân giẫm lên những tiếng vang kéo kẹt. Hiên Viên Cô Vân một thân trang phục đi săn, trên lưng mang cây cung bằng vàng chạm trổ hoa văn tinh xảo, bên hông đeo một thanh chủy thủ tinh xảo sắc bén. Nhược Khả Phi cũng một thân trang phục, chân mang giày da hươu. “Bắn con thỏ đó liền cho Phi nhi ăn.”

Hiên Viên Cô Vân nghịch ngợm cười cười, đưa dây cương trong tay cột vào trên cây, lấy cây cung trên lưng mình xuống. Nhược Khả Phi cũng đem ngựa buộc xong, đi theo bên người Hiên Viên Cô Vân. “Đi ~~~” Hiên Viên Cô Vân nắm lấy tay của Nhược Khả Phi đi sâu vào trong cánh rừng

Trên mặt đất- tuyết một mảnh trắng xóa, chú thỏ nhỏ màu xám rất dễ nhìn thấy.

“Con thỏ.”

Nhược Khả Phi nhỏ giọng nói.

“Ừm.”

Hiên Viên Cô Vân mỉm cười buông tay Nhược Khả Phi ra, lấp tên vào cung, ánh mắt bình tĩnh, nhìn chăm chăm con thỏ kia. “Xoẹt” một tiếng, tên rời cung bay ra ngoài, tiếng xé gió sắc bén vang lên.

Ở bụi cây, trước khi con thỏ có bất kỳ phản ứng nào, mũi tên đã đem con thỏ xuyên thủng, nằm yên ở trên mặt tuyết. Nhược Khả Phi cười chạy vội qua, vươn tay nắm lấy con thỏ lại kinh sợ. Đơn giản là mũi tên xuyên thủng qua thân thể ghim thẳng xuống mặt tuyết. .

“Để ta tới.”

Hiên Viên Cô Vân cười đi tới, vô cùng thoải mái rút mũi tên ra, cầm con thỏ lên. Hiên Viên Cô Vân đem lỗ tai thỏ nhấc lên, nhìn nhìn,

“Đủ chúng ta ăn không?”

“Ừm, đủ.” Nhược Khả Phi gật gật đầu. “Vây đừng săn tiếp.” Hiên Viên Cô Vân đem cánh cung khoác lên vai “Săn nữa chúng ta ăn không vô cùng sẽ không mang về, cũng giống như nạng hay nói. Mấy thứ này đều có giá trị tồn tại của nó, nếu săn mà không ăn chính là lãng phí.” “Ha ha, phải” tiếng cười thanh thúy của Khả Phi vang lên, lại nhìn quanh bốn phía không hiểu nói, “Nhưng chúng ta lấy gì để nướng đây?” “Đi theo ta.” Hiên Viên Cô Vân định liệu trước nắm tay Nhược Khả Phi ở trong đồng tuyết đi lên phía trước. Tuyết đọng trên mặt đất đã muốn kết thành băng, có chút trơn. Bước chân Hiên Viên Cô Vân cước bộ vững vàng, cẩn thận giúp Nhược Khả Phi không cho nạng ngã sắp xuống.

Đi được một đoạn đường, trước mắt trống trải . Ở trong khoảng rừng thưa này có một gian nhà gỗ nhỏ rất khác biệt. Nhà gỗ nhỏ, hàng rào chung quanh cũng làm bằng gỗ, trong cái sân nho nhỏ còn có một miệng giếng. Bên cạnh giếng có một chiếc thùng gỗ nhỏ.

Dưới cửa sổ căn nhà là một vườn hoa nho nhỏ, bên trong trồng những loại hoa cỏ, cây lá đều đã điêu tàn.

Nhưng nói như thế, thôi, chứ đến mùa xuân lại tràn đầy sức sống. Một góc sáng của căn nhà gỗ, một ít nông cụ và chổi dựa sát vào vách. “Ngươi chuẩn bị?” Nhược Khả Phi có chút kinh ngạc. Tất cả trước mắt thoát nhìn vô cùng thư thái cùng ấm áp như vậy.

Tựa như, giống như là một gia đình nho nhỏ vậy. “Đi vào trước.” Hiên Viên Cô Vân cười không đáp, đi lên phía trước đẩy cửa ra. Khắc sâu vào mi mắt là một gian phòng ở ngăn nắp , tất cả gia cụ đều làm bằng gỗ, đơn giản cũng không có vẻ thô ráp. Ở ngay giữa phòng là than lửa cùng đồ nướng. Nhìn đồ vật còn mới tinh, vừa thấy cũng biết là vừa mới chuẩn bị không lâu .

“Phi nhi nạng ngồi là được rồi.”

Hiên Viên Cô Vân đem thứ ở trên thân cất kỹ, lôi kéo tay Nhược Khả Phi đem nạng đặt ngồi xuống ở ghế gỗ. Nhược Khả Phi gật đầu cười, càng muốn nhìn xem trong hồ lô của Hiên Viên Cô Vân còn ẩn chứa điều bất ngờ gì.

Hiên Viên Cô Vân nắm con thỏ đi ra khỏi nhà, nhanh nhẹn dùng thùng gỗ bên cạnh giếng kéo một thùng nước. Nhược Khả Phi không ngoan ngoãn nghe lời ngồi ở đó, mà đứng lên cũng đi theo ở phía sau.

Hiên Viên Cô Vân thuận thực đem con thỏ xé ra lột da tẩy sạch. Nhược Khả Phi liền đứng ở phía sau mỉm cười nhìn. Đến khi Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, nhìn vào đôi mắt Nhược Khả Phi tràn đầy ý cười, liền nói:

“Vì sao không ngoan ngoãn ngồi?”

“Ta muốn nhìn ngươi a.”

Nhược Khả Phi đáp với vẻ đương nhiên.

“Bên ngoài lạnh lắm, vào đi thôi.”

Hiên Viên Cô Vân mang theo con thỏ cùng Khả Phi vào phòng.

Nhược Khả Phi kinh ngạc nhìn Hiên Viên Cô Vân thuần thục nhóm lửa, cầm con thỏ lên, lại từ trong tủ treo quần áo trong phòng tìm ra đồ gia vị. Rồi mang cái ấm trà đi đến bên cạnh giếng tưới, rót đầy bình, đem đến đun tại bên cạnh đồng lửa.

Nhược Khả Phi trừng mắt, tại sao mình không hề phát hiện nam nhân của mình còn có thể làm những việc này? Hiên Viên Cô Vân đem con thỏ tắm ướp hương liệu, chuyên chú bắt đầu nướng thịt.

Không lâu, trong phòng liền tràn ngập mùi thịt nướng thơm ngát.

“Có biết không? Phi nhi.”

Hiên Viên Cô Vân vừa nướng thỏ vừa thoa mỡ, mãi đến khi con thỏ trên bếp lửa có màu vàng óng ánh, mỉm cười mềm nhẹ nói, “Ta vẫn luôn mong ước có được cuộc sống chỉ có hai người chúng ta. Ta không phải Vương gia, nàng không phải thiếp của ta. Chỉ có hai người chúng ta sống cùng nhau. Chỉ có hai người chúng ta lặng lẽ sống chung một chỗ. Không quan tâm bất cứ việc gì, không phải nhìn thấy bất cứ người nào.”

Trái tim của Nhược Khả Phi bỗng nhiên giống như bị một cú đánh thật mạnh, trong lòng tất cả là phức tạp hiện lên. Ánh mắt cảm giác có chút cay cay

“Ừm, được rồi, có thể ăn

”.

Hiên Viên Cô Vân dùng chủy thủ cắt lấy một cái chân thỏ, dùng thanh sắt xuyên vào lên đưa cho Nhược Khả Phi,

“Cẩn thận nóng.” Tiếp theo Hiên Viên Cô Vân cũng cắt cho mình một miếng, hai người nhìn nhau cười bắt đầu ăn.

“Mùi vị thật thơm.”

Nhược Khả Phi không keo kiệt ca ngợi Cô Vân.

“Ừm, a, luyện thật lâu a.” Hiên Viên Cô Vân không chút để ý nói ra sự thật này, đứng dậy giúp Nhược Khả Phi đổ nước. Nhược Khả Phi ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu được, Hiên Viên Cô Vân lúc luyện kị xạ xác thực có điều kiện làm những thứ này. Trong lòng cảm giác kì diệu ngày càng khuếch tán rộng ra. Hai người sau khi ăn uống no đủ, Nhược Khả Phi thỏa mãn tựa vào ghế trên.

Cuộc sống rảnh rỗi như vậy, chính mình vẫn là lần đầu tiên trải qua. Thực sự là một giấc mơ kì lạ a.

“Một nhọc?” Hiên Viên Cô Vân đứng dậy đi đến bên người Nhược Khả Phi, ở trên trán hạ xuống một nụ hôn. “Có một chút.” Nhược Khả Phi hé miệng nở nụ cười. “Chúng ta nằm ngủ thôi. Ăn rồi ngủ, làm hai chú heo con nhỏ đi.” Hiên Viên Cô Vân kéo tay Nhược Khả Phi, “Vào bên trong phòng đi.”

“A?” Nhược Khả Phi thế này mới phát hiện bên trong còn có gian phòng.

“.”

Hiên Viên Cô Vân không nói lời gì kéo theo Nhược Khả Phi liền hướng bên trong phòng đi đến. Nhược Khả Phi đi theo Hiên Viên Cô Vân vào bên trong phòng ở, khi thấy cách bày trí bên trong thì ngây ngẩn cả người. Chỗ hỷ đồ thẩm dán tại trên tường, một đôi nền đồ sáng rực rỡ bên trong phòng, trên giường có hai bộ hỷ phục đồ thẩm, còn có mũ phượng. Trên bàn là một bầu rượu cùng hai cái cái chén. “Đây, là cái gì?”

Nhược Khả Phi ngạc nhiên một lúc lâu, mới khó khăn hỏi. “Là hôn lễ của chúng ta.” Hiên Viên Cô Vân mỉm cười, xoay người nhìn Nhược Khả Phi, trong đôi mắt trong trẻo tất cả đều là quyến luyến thật sâu, yêu thương, đau lòng.

“Hôn, hôn lễ?” Nhược Khả Phi thì thào lặp lại hai chữ này. Hiên Viên Cô Vân không thêm nhắc lại, lôi kéo Nhược Khả Phi đi đến trước giường, cẩn thận giúp nàng mặc hỷ phục, mang mũ phượng, phủ khăn voan hồng lên. Bản thân cũng rất nhanh thay đổi hỷ phục. Một sợi lụa đỏ nhét vào trong tay Nhược Khả Phi. Hiên Viên Cô Vân nắm tay Nhược Khả Phi đi đến trước ngọn nến màu đỏ. Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng sâu kín lại tràn đầy kiên định.

“Nhất bái thiên địa.”

Nhược Khả Phi nương theo lụa đỏ đi theo Hiên Viên Cô Vân đã bái.

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

Hiên Viên Cô Vân vẫn cười, cười thỏa mãn mà hạnh phúc. Nhìn người trước mắt mình, cười thật hạnh phúc. Nhẹ nhàng mở khăn voan hồng ra, Hiên Viên Cô Vân giúp Khả Phi tháo mũ phượng xuống, lại cả kính. Đơn giản là trên gương mặt xinh đẹp kia của Nhược Khả Phi giờ phút này tất cả đều là nước mắt!

“Phi nhi, nàng làm sao vậy, không thích sao, vậy không cần.”

Hiên Viên Cô Vân sợ hãi nhanh chóng vứt bỏ mũ phượng trong tay.

“Không, không phải.”

Nhược Khả Phi muốn ngừng nước mắt, nhưng nước mắt lại như thể nào muốn dừng cũng không được. Giống như chuỗi hạt trân châu bị đứt, tuôn xuống không ngừng trên mặt đất, khơi dậy từng đóa hoa nước mắt

“Vậy, vậy là cái gì?”

Hiên Viên Cô Vân sốt ruột nhìn Nhược Khả Phi trước mắt tràn đầy nước mắt, lo lắng tới cực điểm. Cho tới bây giờ, chưa từng gặp qua Phi nhi kiên cường của mình như thế này. Hắn rất sợ, rất sợ nàng như bây giờ .

“Không biết, nhưng là, nơi này thật là ấm áp.”

Nhược Khả Phi vuốt lồng ngực của mình, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

“Vui vẻ không? Phi nhi?”

Hiên Viên Cô Vân nháy mắt hiểu rõ ra.

“Vui vẻ?”

Đồng tử Khả Phi phút chốc mở lớn, rung động trong lòng gần như che mất nàng. Thì ra mình vì vui vẻ mới rơi lệ sao?

“Nương tử.”

Môi Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng thốt ra hai chữ này, trái tim của Khả Phi giống như núi băng phút chốc nổ tung. Gọi mình cái gì? Nương tử? Nương tử? ! Lệ trên mặt càng thêm mãnh liệt .

“Gọi ta tướng công, nương tử, gọi ta tướng công.”

Hiên Viên Cô Vân duỗi tay ra ôn nhu giúp Khả Phi lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, ôn nhu cũng giống như mang theo cầu xin nói.

“Tướng . . . . .”

Thanh âm của Nhược Khả Phi nghẹn ngào, cổ gồng hô lên hai chữ kia,

“Tướng công.”

“Ừm, ừ ừ ừ. . . . . Nương tử, nương tử của ta.”

Hiên Viên Cô Vân liều mạng càng không ngừng đáp trả, nhẹ nhàng đem Nhược Khả Phi ôm vào trong lòng, hạnh phúc hai mắt nhắm nghiền.

“Tướng công.”

Hai mắt Nhược Khả Phi cũng nhắm nghiền, mặc cho nước mắt cọ rửa khuôn mặt của mình. Vì sao, lòng mình thực ấm, rất vui vẻ, lại thực đau lòng.

Tại sao là cảm giác như thế? Thật kỳ quái. Chính mình thậm chí cũng không hình dung ra rốt cuộc là loại tâm tình thế nào. Uống rượu giao bôi, Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng ôm lấy Nhược Khả Phi đi đến bên giường, đem nàng để xuống.

“Sao?”

Nhược Khả Phi bỗng nhiên cảm thấy trên giường khác thường. “A.” Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, một phen xóc cái chân đồ thối lên .

Bên trong tất cả đều là quả hạch đào, lạc, táo đỏ. “Mấy thứ này cũng chuẩn bị sẵn sao?” Nhược Khả Phi cười nhẹ, trong tròng cười lại tràn đầy thâm ý. Ăn chứa rất nhiều ý tứ. Thỏa mãn? Hạnh phúc? Vui vẻ? Đau lòng? Nghi hoặc? Mê hoặc?

“Nương tử, đi ngủ . .”

Hiên Viên Cô Vân vươn cánh tay dài đem mọi thứ trên giường quét xuống dưới, cũng leo lên giường ngồi. Hai người cởi quần áo ra lẳng lẳng nằm xuống, gát gao tựa sát vào nhau. Thật lâu sau, hai người đều không nói chuyện cũng không ngủ.

“Phi nhi.”

Hiên Viên Cô Vân ôm thân mình nhỏ nhắn trong lòng bỗng nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy?”

Nhược Khả Phi gồng lên cánh tay của Hiên Viên Cô Vân. “Ta, ta sắp xuất chinh .

“Thánh chỉ mấy ngày nữa sẽ ban xuống. Nàng hãy ở lại Hứa Thành.” Hiên Viên Cô Vân yên lặng nói.

“Xuất chinh?”

Phi nhi cả kinh, thánh chỉ còn chưa tới, mà Cô Vân cũng đã biết. Quả nhiên, Cô Vân đã trưởng thành, không còn là hải tử ngây thơ trước kia nữa.

“Đúng vậy, đi ngang qua kinh thành còn phải đi vào trong cung, lúc này đây sẽ không thể mang theo nàng. Không thể để cho nàng cùng ta vào tiến cung, cũng không thể để cho nàng cùng ta đến sa trường.”

Hiên Viên Cô Vân cúi đầu tựa vào mái tóc của Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi hơi hơi há miệng thở dốc, đang muốn nói gì, Hiên Viên Cô Vân nói tiếp:

“Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ bình an trở về.” “Đứa ngốc, ngươi cho là ta sẽ rời khỏi ngươi sao?”

Nhược Khả Phi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của Hiên Viên Cô Vân, trong đôi mắt tràn đầy mâu thuẫn cùng quyến luyến. Quả nhiên, hân luyện tiếc như thế .

“Nhưng là. . . . .”

Hiên Viên Cô Vân cau mày, “Lúc này đây cái gì cũng đều không biết , ta không muốn mạo hiểm.”

“Ngươi, quên những lời chúng ta đã từng nói đến sao?”

Nhược Khả Phi cười nhẹ ra tiếng.

“Sao?”

Hiên Viên Cô Vân sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Ads "Ngươi sẽ không buông tay ta, ta cũng sẽ không rời khỏi ngươi. Ngươi cũng đã nói muốn chúng ta luôn ở cùng nhau nha." Nhược Khả Phi nhắm mắt lại, càng rúc vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân chặt hơn. Hiên Viên Cô Vân không thèm nhắc lại, chỉ cười nhắm mắt lại đem Nhược Khả Phi ôm chặt hơn nữa. Hai người cứ như vậy vẫn lẳng lặng, lẳng lặng nghe tiếng hít thở lẫn nhau, cảm thụ được sự tồn tại của đối phương.

"Có đôi khi, ta suy nghĩ, nếu ta sinh ra ở nhà một người bình thường thật tốt. Vốn sẽ không có những cuộc đấu tranh kinh tâm, ta cũng sẽ có cha mẹ yêu thương."

Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân thật sâu, mang theo cảm tình phức tạp. Nhược Khả Phi ôm chặt lấy hân, không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe. "Nhưng hiện tại lại cảm thấy may mắn khi được sinh ở nhà đế vương."

Giọng nói của Hiên Viên Cô Vân vừa chuyển, cao hứng hân lên. Nhược Khả Phi khó hiểu, Hiên Viên Cô Vân nhìn Nhược Khả Phi, vươn tay nhẹ nhàng trên mũi tình tế khéo léo của Nhược Khả Phi, cười nói: "Bởi vì gặp nàng a. Dân gian có câu gọi là duyên phận gì đó, đây là duyên phận đúng hay không?" Nhược Khả Phi nhìn vào đôi mắt sáng trong tìm tòi nghiên cứu, cũng cười, mở miệng nói: "Ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa." "A? Phi nhi kể chuyện xưa cho ta?" Hiên Viên Cô Vân tỏ ra chăm chú, một tay chống đầu của mình, nằm nghiêng nhìn Nhược Khả Phi.

"Từ trước, ở một khu rừng rậm rạp có người nhìn thấy một con đại tinh tinh cùng một con khỉ lớn nắm tay cùng đi, bộ dáng phi thường ân ái. Vì thế có người thắc mắc hỏi tại sao chúng nó lại đi cùng nhau. Đại tinh tinh mở miệng nói, bởi vì có một hôm nó đi ra ngoài tản bộ, đi trên đường dẫm lên phân của con khỉ, sau đó cảm tình đột nhiên tăng mạnh. Đây là duyên phận, định mệnh."

Thanh âm dễ nghe của Nhược Khả Phi vừa mới nói xong, Hiên Viên Cô Vân liền cười nằm úp sấp xuống. "Có cách giải thích duyên phận như vậy sao? Phi nhi nói đùa!" Hiên Viên Cô Vân cười "Cười run rẩy hết cả người", vươn tay bắt lấy má nhéo hai gò má của Nhược Khả Phi. "Ha ha, đúng là nói đùa, nhưng cũng bị ngươi nhìn thấu. Ôi, Cừu vương gia của ta thật sự là lợi hại."

Khả Phi hiếm khi vui vẻ cười đùa như thế này, Hiên Viên Cô Vân làm sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Khả Phi, nói nhiều vô ích, xoay người liền nằm đè lên người của Nhược Khả Phi, bắt đầu giở trò. Ngoài phòng, gió lạnh thổi qua, trong phòng ấm áp lòng người. Hoàng hôn, mặt trời chiếu chiếu lên ngôi nhà nhỏ những tầng ánh sáng màu cam chói lọi. Hai người thay lại bộ y phục sẫm sẫm. "Thật muốn, thật chỉ muốn cùng nàng sống ở mãi chỗ này."

Hiền Viên Cô Vân quay đầu nhìn căn nhà gỗ, trong mắt hiện lên sự nổi tiếc không nỡ rời xa. Nhược Khả Phi cũng xoay người nhìn căn nhà gỗ rất khác biệt mà âm áp này, trong mắt hiện lên sắc thái phức tạp, không nói gì. Khi hai người trở lại Vương Phủ thì trời đã tối. Tiểu Vũ nhìn thấy Nhược Khả Phi trở về nhẹ nhàng thở ra cũng riu ra riu rít thăm oán Nhược Khả Phi đi ra ngoài quá nguy hiểm, Diễm Diễm nhìn thấy Nhược Khả Phi trở về, mặt không chút thay đổi, nhưng trong đáy mắt hiện lên một tia thả lỏng không ai nhìn đến. Mấy ngày kế tiếp, Hiền Viên Cô Vân mỗi ngày đều là đi sớm về trễ, vừa về tới Vương Phủ đều đặc biệt mệt mỏi. Nhưng ở bên ngoài tất cả đều phi thường bình tĩnh. "Thu nhĩ" ăn mặc chi phí vẫn là tốt nhất, Đỗ Vũ như trước an phận ở chỗ ở của chính mình, hai người đều phi thường an phận. Mà trong hoàng cung, thì không được như vậy.

"Con tiểu tiện nhân kia bây giờ đã an lành hưởng phúc rồi, dám đem điều bổn cung phân phó ném đi hết ." Trong đôi mắt Hoàng hậu lóe lên ánh sáng bạo ngược, tức giận vỗ mạnh vào bàn. "Nương nương bớt giận. Cần thận mình ngọc a." Công công bên cạnh liên tục nói không ngừng, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

"Một đám người vô dụng." Hoàng hậu nhẹ nhàng lắc lắc tay, vừa rồi dùng sức vỗ cái bàn, tay quả thật có chút đau. Đỗ Vũ không có cách trả thù người, nhưng Thu nhi, con tiểu tiện nhân này, bỗng dưng lại được sống hạnh phúc yên lành. Đối với điều chính mình phân phó không chút nào để vào tai. Hừ, ngày lành sao? Nghe nói ả ta hàng ngày sống tại Vương phủ ăn mặc toàn là thứ thượng hạng nhất, tốt nhất. Nếu không phải trước kia chính mình an bài ả đi chiêu cố Cửu nhi, ả làm sao được sống sung sướng an nhàn như vậy, bây giờ lại không biết báo ân. Dám lợi dụng mình, thật sự là thật to gan. "Tiểu Thỉnh Tử!" Hoàng hậu bỗng nhiên đứng bật dậy, trong mắt thời khắc đó tia sáng độc ác càng phát ra mạnh mẽ "Có nô tài, nương nương." Tiểu Thỉnh tử bước lên phía trước thờ dài.

"Đi . . . ." Khỏe miệng Hoàng hậu hiện lên ý cười ác độc. Chưa từng có ai dám lợi dụng bà, càng không có ai dám chiếm tiện nghi của bà. Nếu xuất hiện người như vậy, chắc chắn phải hoàn trả gấp mười gấp trăm lần .

Thỉnh công công sau khi nghe xong, sắc mặt nghiêm túc gật gật đầu, lĩnh mệnh mà đi. Xem ra, một nhà hơn mười nhân mạng của Thu nhi sắp chấm dứt. Hai mắt Thỉnh công công hép lại. Chẳng qua, hẳn ta có chút tò mò, ở Hứa Thành, Thu nhi nhận được lễ vật hoàng hậu tặng sẽ có phản ứng gì đây?

Dem người nhà của ả toàn bộ giặt sạch, sau khi chặt bỏ đầu bí mật thóc ngựa đưa đi sao? Mà "Thu nhĩ" ở Hứa Thành sau khi nhận được phần lễ vật đặc biệt này, liền đã bị kinh hách, nhất thời bệnh không dậy nổi đây cũng là chuyện về sau. . . . .

..... Thánh chỉ quả nhiên rất nhanh liền ban bố xuống dưới. Hiên Viên Cô Vân sau khi tiếp chỉ không có bất kỳ biểu tình gì, lĩnh mệnh hai ngày sau sẽ xuất binh. Buổi tối, Hiên Viên Cô Vân trở về Vương Phủ liền đi thư phòng. Bởi vì mấy ngày này Nhược Khả Phi vẫn ở thư phòng đọc sách. "Phi nhĩ." Hiên Viên Cô Vân đẩy cửa ra, nhìn thấy Nhược Khả Phi đang ngồi ở trước bàn đọc sách, trong lòng bỗng nhiên liền bình tĩnh lại. "Người đã trở lại." Nhược Khả Phi ngẩng đầu mỉm cười đứng dậy. "Ừm ta đã trở về." Hiên Viên Cô Vân, nhìn người trước mắt thật sâu, "Có biết không, mỗi lần nàng nói xong câu này, sau ta mỗi lần trả lời nàng những lời thế này đều có cảm giác thật sự rất ấm áp hạnh phúc." Nhược Khả Phi ngẩn ra, tiếp theo nở nụ cười. "Hai ngày sau, xuất chinh." Hiên Viên Cô Vân đứng lại, nhẹ nhàng thốt ra những lời này.

"Ừ, ta giúp người."

Nhược Khả Phi không nói những lời thừa nữa thản nhiên trần thuật . "Nhưng nàng phải cải nam trang."

Trong mắt Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên toát ra ánh nhìn nóng bỏng, bởi vì Khả Phi già nam trang có mị lực không ai sánh kịp. Còn có bởi vì lần này phải đi ngang kinh thành, bản thân nhất định sẽ bị triệu vào tiền cung, mà Phi Nhi hẳn nhất định không thể để cho nàng mạo hiểm được.

Nhưng Nhục Khả Phi có chút lo lắng về chiến tranh lần này. Chiến tranh không chính nghĩa mang tính xâm lược phần thắng luôn rất khó. Đặc biệt những dân tộc luôn luôn am hiểu kỹ xạ trên lưng ngựa, đánh duổi là có thể làm được, nhưng nếu muốn hoàn toàn thống nhất chiếm lĩnh, đây chỉ sợ là một quá trình gian nan. Hai ngày sau, Hiến Viên Cô Vân thống lĩnh năm vạn đại quân xuất phát. Ở bên cạnh hắn là một vị thiếu niên mảnh khảnh tuấn tú. Hoàng thượng có chỉ, đại quân đến kinh thành, tự thân ngài sẽ đến tế cờ.

Đại quân chậm rãi xuất phát. Mấy ngày sau, toàn bộ đóng ở ngoại ô kinh thành. Không ai biết được hoàng thượng đem Hiền Viên Cô Vân triệu lên trên thư phòng để làm gì, mà sau khi Hiền Viên Cô Vân đi ra sắc mặt cũng không có gì thay đổi. Nghi thức xuất chinh, văn võ bá quan toàn bộ đều có mặt đông đủ.

Thanh âm bén nhọn của Tế ti xuyên qua trời cao: "Tế cò cáo thiên, kích trùng . . . ."

Máu tươi thật sự cao, cái gọi là té cờ đỏ là lấy một người sống chặt đầu, dùng máu của hắn hiến tế lên quân kì. Người bị chặt đầu thường là một tù tử. Bỗng nhiên, tiếng trống động vang, hùng hậu bình tĩnh, như pháo mừng, trời đất vang lên tiếng gầm thét. Tiếng trống rung trời, làm người ta cảm thấy giống như một trận mưa rền gió dữ sẽ tiến đến quét sạch thiên địa.

Tất cả mọi người cảm thấy trái tim gần như muốn từ trong cổ họng nhảy ra, nhưng lại bị áp lực vô hình trầm trọng sinh sôi bức người!

Nam nhân đứng ở chỗ cao nhất kia- người có quyền lực cao nhất. Lần này xuất chinh, ông ta tự mình đến tế cờ, điều này nói lên cái gì? Nói lên chiến sự phía trước thật nan nguy, hay là do lần này Cửu vương gia đích thân xuất chinh nên được coi trọng như thế? Hiên Viên Cô Vân nghe tiếng trống ngập trời cùng tiếng reo hò của các tướng sĩ trước mắt giống như đã thấy được thiên quân vạn mã tụ tập ở trên sa trường, tư thế hào hùng, một trận ác chiến, chớp mắt sẽ mất bùng nổ.

Hiên Viên Cô Vân một thân quân phục, tuần mỹ đến mức làm cho thiên địa thất sắc. Đứng ở bên cạnh hắn là một thiếu niên tuần mỹ hoàn toàn không hề thua kém hắn.

Khi hoàng thượng nhìn đến người bên cạnh Hiên Viên Cô Vân thì không có nói thêm gì, nhưng đáy mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Trên thành biên quan, Thái tử Hiên Viên Cô Phong đứng ở trên tường thành, nhìn bầu trời xanh bao la xa xôi cười đến thoải mái. Cũng sắp đến đây, rốt cục chờ được rồi. Còn có quân cờ đã ẩn dấu thật sâu có nên vận dụng luôn hay không? Hiên Viên Cô Phong duỗi tay hướng lên bầu trời, dùng sức nắm chặt. Lúc này đây, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Khi binh lính của Hiên Viên Cô Vân đi vào cùng đại quân của Hiên Viên Cô Phong hội hợp, hai người chưa từng nhiều lời, chiến sự cũng thần kỳ thuận lợi. Quân địch bị đá kích không hề có lực đánh trả, từng bước bại lui.

Nhược Khả Phi rốt cục ngửi được một tia hương vị không bình thường. Tuy rằng vẫn không cùng Hiên Viên Cô Phong chạm mặt qua, nhưng Nhược Khả Phi từ đầu đến cuối vẫn luôn cảm thấy Hiên Viên Cô Phong biết mình đã cài nam trang trà trộn vào doanh trại,

Quân địch một mực thối lui đi, mà Hiên Viên Cô Phong càng tấn tới một đường ép sát.

Hôm nay, Hiên Viên Cô Vân về tới doanh trại của mình, liền nhìn thấy Nhược Khả Phi gục xuống bàn về cái gì. "Phi nhi?" Hiên Viên Cô Vân nhẹ giọng gọi. "A, người đã trở lại, hôm nay thương nghị như thế nào?" Nhược Khả Phi buông xuống trong tay gì đó. "Ngày mai đại quân tiếp tục thẳng tiến." Hiên Viên Cô Vân nhàn nhạt nói, giữa lòng mây khóa chặt lại.

Nhược Khả Phi nhìn người trước mắt, rốt cục nhìn không được lên tiếng hỏi: "Có phải có vấn đề gì hay không?" Hiên Viên Cô Vân ngồi xuống, trầm tư, chậm rãi mở miệng nói: "Phi nhi, nàng không có mặt cho nên không biết. Sĩ khí các tướng sĩ của Thái Tử tăng vọt, biên quan báo nguy chỉ sợ là trò đùa." Nhược Khả Phi cả kinh đứng lên. Đây là ý gì? Bên ngoài thì báo cáo là biên quan thắng lợi, nhưng với hoàng thượng lại âm thầm báo nguy? Đầu mới là sự thật? "Hắn vẫn đề nén, bây biện thể trận chờ ta." Hiên Viên Cô Vân thật lâu sau mới nói ra câu mấu chốt.

Dưới ánh nến, trên mặt tuyết mỹ kia của Hiên Viên Cô Vân, biểu tình đầy vẻ thận trọng.

"Bất kể là thắng hay bại, hắn đều muốn ta chết tại đây." Hiên Viên Cô Vân nhắm mắt lại nở nụ cười.

"Giả tạo quân tình, hoàng thượng có lẽ nào không biết?" Nhược Khả Phi nhíu mày, bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác bất an quen thuộc. Hoàng thượng bản thân nàng chưa từng đối diện gần, nhưng lúc tế cờ đứng ở xa có nhìn thấy. Người kia cả người tản ra khí phách uy nghiêm, còn có lãnh đạm cùng tuyệt tình! Cảm giác quen thuộc bất chợt dâng lên trong lòng là có ý gì?

"Phụ hoàng làm sao có thể không biết?" Hiên Viên Cô Vân cười, lại cười đến đau khổ. "Vậy còn phải người ~~~~~! !!" Nhược Khả Phi đang nói bỗng dừng ngưng bật. Cảm giác quen thuộc này là gì nàng rốt cục đã hiểu được là cái gì rồi! Hoàng thượng cần không phải là nhi tử của mình, ông ta cần một người mạnh mẽ. Không có bất kỳ cảm tình nào, ông ta cần chỉ là một người thừa kế cường đại.

Bất thành linh nàng bỗng dừng nhớ đến tình cảnh lúc cha của mình còn sống. Lúc ấy cha của nàng cho nàng và các huynh đệ tỷ muội tự giết lẫn nhau, mà người nam nhân kia chỉ đứng ở một bên dùng đôi mắt lạnh lẽo để theo dõi.

Đó chính là người cha chân chính trên danh nghĩa cùng huyết thống với nàng! Hai tròng mắt lạnh như băng không có bất kỳ âm áp, không có bất kỳ cảm tình.

Ông ta cần không phải là con nối dòng của mình, mà là một người thừa kế. Tuổi của mình nhỏ nhất, lại thắng được kẻ thắng lợi cuối cùng. Mà sau khi thắng lợi bản thân cả người là máu, trong mắt hắn nhìn qua không phải lo lắng, không phải vui mừng, mà là vẻ khát máu giống nhau. Nhược Khả Phi nhìn chằm chằm vào người trước mắt. Hắn đã sắp mười sáu rồi. Rất khó hình dung giờ phút này Hiên Viên Cô Vân, mấy ngày nay, trên gương mặt kiên định tuyệt mỹ kia, lần đầu tiên xuất hiện một vẻ mặt khác. Thống khổ? Mất mát? Bất lực? Yếu ớt? Giống như đều đã có, lại giống như không phải. Càng giống là một đứa bé bị vứt bỏ.

Ở trong mắt hoàng thượng thắng bại đã phân sao? Từ thời khắc thái tử dám bịa đặt giả quân tình kia bắt đầu, hoàng thượng đã muốn chọn được người thừa kế của mình rồi sao? Bịa đặt quân tình, đây là đắc tội nghiêm trọng đến mức nào, nhưng hoàng thượng không trách tội, cũng không truy cứu, ngược lại còn để cho Hiên Viên Cô Vân suất lĩnh đại quân tiến đến trợ giúp. Nói cách khác hoàng thượng đã sớm biết được quân tình thật sự, biết chắc thái tử đã có dụng tâm.

Rất nhiều ý niệm trong đầu nổi lên trong lòng của Nhược Khả Phi, ý tưởng điên cuồng này ở trong đầu của nàng tranh nhau dùng mãnh tiến ra. Giống như một cái lại một cái, từng cú đâm nặng nề đang đánh mạnh vào lòng của Nhược Khả Phi. Tâm, đau đến sắp không thể hô hấp. Người trước mắt mà giờ khắc này ngồi ở bên giường, vẻ mặt cô đơn phức tạp kia gần như làm bóng đôi mắt của Nhược Khả Phi, làm bóng trái tim của nàng. Người ngồi ở trước mặt nàng, tựa hồ không còn là vị Vương gia bá đạo bình tĩnh nữa, chỉ là một đứa nhỏ bị vứt bỏ, trong mắt đã tràn ngập kinh hoàng cùng bất lực.

Giống như ánh mắt của các vị ca ca cùng tỷ tỷ của mình năm đó. Minh cũng từng có ánh mắt như thế. Đó là ở trong mắt Trương thâm in ra bộ dáng của mình. Cuối cùng, chính mình thắng, không còn có ánh mắt như thế nữa. Bỗng nhiên, Nhược Khả Phi cảm giác mình vốn không có chân chính hiểu biết người trước mắt. Hắn dù ngoan độc tàn bạo thế nào, dù võ nghệ cao cường thế nào, dù cơ trí thế nào, nhưng cũng vẫn chỉ là một đứa bé mười sáu tuổi.

Là một đứa nhỏ chưa từng có tình thương của cha cùng tình thương của mẹ. Có lẽ ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của hắn vẫn đang luôn khát vọng tình thương cuối cùng của cha. Ít nhất, mình trước kia còn có Trương thâm, còn có mẫu thân "Vô dụng" của mình. Ít nhất, mình cũng đã cảm nhận được qua một tia âm áp, cho dù đã sớm bị chính bàn tay của mình bóp chết. Mà hắn giờ phút này, cho tới bây giờ chưa từng được cảm nhận qua. Cho dù, chờ đợi đã rất lâu như vậy.

"Cô Vân ~~~~~" Nhược Khả Phi bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm sâu kín mềm mượt như tơ. Thân mình chậm rãi nhích đến gần .

"Phi nhi." Hiên Viên Cô Vân vòng tay ôm Nhược Khả Phi, để nàng ngồi ở bên cạnh của mình. Nước mắt, nhẹ nhàng không tiếng động từ trên mặt của Hiên Viên Cô Vân chảy xuống. "Đừng khóc. Ta sẽ vẫn luôn luôn ở bên cạnh ngươi."

Nhược Khả Phi đón nhận trước, dùng môi của mình hôn lên những giọt lệ trên mặt Hiên Viên Cô Vân. Nhưng nước mắt của mình lại gần không được trượt xuống. Tàn nhẫn, Lão thiên đối với đứa bé này vô cùng tàn nhẫn. Con người chính là như vậy, người đang cười cùng người- người có lẽ sẽ đem hân hận quên mất, nhưng người đang cùng khóc với người- người lại vĩnh viễn sẽ không quên.

Hai người cứ như vậy nhẹ nhàng ôm ấp lấy nhau, không tiếng động từng giọt nước mắt rơi xuống.

"Ta giúp ngươi. Ta sẽ cùng ngươi."

Thanh âm của Nhược Khả Phi luôn luôn ẩn nhẫn nhẹ nhàng ở bên tai Hiên Viên Cô Vân, tựa hồ có ma lực vờn quanh . Hiên Viên Cô Vân chậm rãi hai mắt nhắm nghiền, ngủ say .

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng ở trên trán Hiên Viên Cô Vân ấn xuống một nụ hôn, lại lần nữa bước đến bên cạnh những bức vẽ trên bàn, bắt đầu làm gì đó.

Thật lâu sau, Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lên tiếng nói: "Diễm Diễm." Không tiếng đáp trả, trong lều im ắng . " Ngươi có ở đây không?" Nhược Khả Phi khẽ thở dài, lại lên tiếng nói. Dứt lời, thân ảnh Diễm Diễm lập tức xuất hiện ở trước mặt Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi lộ ra vẻ đã biết. Tuy rằng rất sớm đã dẫn dò qua hân hận không cho hân đi theo cùng, ngay cả Tiểu Vũ mình cũng không cho phép nàng. Nhưng trong nội tâm nàng cũng rất rõ ràng, Diễm Diễm nhất định đã sớm lặng lẽ theo tới .

"Ta đây."

Diễm Diễm- bộ mặt biểu tình có chút mất tự nhiên. "Giúp ta một việc." Nhược Khả Phi ngẩng mặt lên, cầm lên bản vẽ trên tay. "Chú tử xin phân phó."

Trong lòng Diễm Diễm có chút áp lực trầm trọng, bởi vì hân lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình của Nhược Khả Phi nghiêm trọng như thế, cũng là lần đầu tiên nàng dùng khẩu khí thỉnh cầu cùng mình nói chuyện như vậy.

Cho tới nay, thái độ cô gái trước mắt đều là thân thiện, mắt lạnh nhìn tất cả mọi việc chung quanh, tựa hồ quanh mình tất cả đều cùng nàng không có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng là giờ phút này nàng lại mang biểu tình như vậy. Sự tình tuyệt đối không tầm thường.

"Cái này, ngươi tìm người giúp ta làm tốt, đặt ở: . . . ." Nhược Khả Phi nói thật nhỏ, khóe mắt liếc qua Hiên Viên Cô Vân đang ngủ say, sợ đưa hân đánh thức .

"Vâng" Diễm Diễm tiếp nhận, không xem qua, 'suru' một tiếng biến mất ngay tại chỗ. Nhược Khả Phi đi trở về trước bàn, cúi đầu nhìn trên bản đồ, lấy tay vuốt ve một chỗ trong đó, hai mắt nhắm nghiền, thờ dài thật mạnh.

Hiên Viên Cô Vân trưởng thành, hoàng thượng thấy được, cũng minh bạch rồi, nhưng quyết định như thế này thật đúng là sớm, tựa hồ có chút nóng nảy a. Tuy rằng, thiên hạ này, không cần hai đế vương tương lai. Nhược Khả Phi đi đến bên cạnh Hiên Viên Cô Vân, nhìn khuôn mặt Hiên Viên Cô Vân đang ngủ say, nhìn thấy nét cau mày trên khuôn mặt tuần mỹ, môi cũng mím thật chặt. Hân sợ là đã bị tổn thương đi. Cảm giác bị vứt bỏ nàng rất hiểu, so với bất luận kẻ nào đều hiểu rất rõ ràng. Và phần đau lòng kia, phần tuyệt vọng kia, phần không cam lòng, phần thâm oán. . . . . Nhược Khả Phi lẳng lặng nằm ở bên người Hiên Viên Cô Vân, đưa tay qua ôm hân. Mà Hiên Viên Cô Vân tựa hồ có cảm giác chậm rãi nhích lại gần, ở trong lòng của Nhược Khả Phi cuối cùng tựa đầu đặt ở trước ngực mềm mại của Nhược Khả Phi, thế này mới điều chỉnh lại vị trí ngủ thoải mái. Nhược Khả Phi yêu thương nhìn người trong lòng, nhưng trong lòng vẫn còn có chút buồn cười. Thật đúng là sẽ tìm vị trí, mềm mại nhất trên người của mình. Nhược Khả Phi đem môi ghé vào bên tai Hiên Viên Cô Vân, thấp giọng lầm bầm: "Cho dù mọi người khắp thiên hạ đều vứt bỏ ngươi, ta cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ ngươi."

*****

Hôm sau, Hiên Viên Cô Vân lại đi đến lều trại của Hiên Viên Cô Phong thương nghị chiến sự. Nhược Khả Phi ngồi ở trong lều lẳng lặng đợi. Nhìn túi tiền trong tay, Nhược Khả Phi lộ ra ý cười. Đây là mình đã dành thời gian để khâu, mặt trên chính tề thêu hai chữ "Vân Phi" đem ngân phiếu cùng bạc vụn thu vào túi tiền. Lấy thêm chút nữa để vào bên trong, Nhược Khả Phi đem túi tiền giống nhau như đúc, nhưng trên mặt thêu cũng là hai chữ Phi Vân". Đây là muốn chuẩn bị đưa cho Cô Vân. Nhược Khả Phi trên mặt ý cười không ngừng, nhìn túi tiền vẫn cười, cười gì vậy? Tại sao như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến chính mình sẽ làm ra chuyện ngầy thơ như vậy. Thêu này nọ đưa cho nam nhân, thật sự là thật kỳ quái, cảm giác thật kỳ diệu. Ngầy thơ sao? Tựa hồ là ngầy thơ. Buồn cười sao, đúng vậy đi. Nếu không vì sao chính mình luôn cười không ngừng. "Nữ nhân, ngươi cười đến hàm răng cũng sắp rớt rồi." Trong lều đột nhiên xuất hiện một thanh âm, Nhược Khả Phi ngẩn ra, đơn giản là mình đã hiểu chủ nhân của thanh âm này.

"Vẫn chưa rớt, vẫn còn nằm trong miệng ta."

Nhược Khả Phi xoay người lại nhìn Vô Hồn bỗng nhiên xuất hiện ở trong lều, "Tại sao ngươi tới đây?"

"Nhận một cuộc mua bán ở gần đây, cho nên thuận tiện tới thăm ngươi một chút."

Vô Hồn nghênh ngang không chút khách khí ngồi ở bên cạnh Nhược Khả Phi. "Ha ha, vậy phải cảm ơn ngươi có tâm như vậy." Nhược Khả Phi mỉm cười, túi tiền chuẩn bị đưa trong tay thu lại. "Cái gì vậy?" Vô Hồn đưa tay giật lấy,

"Đi, thù quá xấu."

Vô Hồn nói thực trực tiếp. "Ta vốn là không thể nào sẽ thù vật này." Nhược Khả Phi vươn tay đoạt lại. "A? Ngươi thù?" Vô Hồn né tránh một bàn tay của Nhược Khả Phi.

"Của ta." Dứt lời đem nhét vào trong lòng.

Nhược Khả Phi buồn cười, này, đây cũng thật sự là hài hước quá. Sát thủ nóng nảy bá đạo như vậy, thật là có điểm khó có thể làm cho người ta tin. Nhưng là người như vậy thường thường cũng có nhược điểm của mình. Tranh thì không thể rồi, nhưng mình có biện pháp bảo hấn trả lại. Nhược Khả Phi nhúu mày cười nói: "Ngươi xem chữ trên túi đi, đây chính là ta đưa cho người khác." Vô Hồn đem túi tiền lật qua vừa thấy, quả nhiên thấy hai chữ Phi Văn, lập tức liền nhăn lông mày lại, giống như bị hóa thiêu trả lại cho Nhược Khả Phi. Thật mạnh cất một tiếng đột nhiên đứng lên. Đang muốn đi ra ngoài, lại chợt nhớ tới cái gì, xoay đầu lại hung tợn nói:

"Nữ nhân, mấy ngày nay ngươi cẩn thận một chút cho ta, ngươi muốn chết, ta còn không muốn chết." Nhược Khả Phi tròn to mắt nhìn người như yêu nghiệt trước mắt, hần đã biết những thứ gì?

"Đi đây, nhớ rõ cẩn thận một chút cho ta." Vô Hồn đi bỏ lại những lời này. Nhược Khả Phi nở nụ cười, nói với theo:

"Cám ơn, lần sau sẽ tặng quà cho ngươi."

"Không cần."

Nhưng những lời này hần nói lại dị thường nhỏ giọng, nhỏ đến chỉ có thể chính mình nghe thấy. Trong lều tất cả yên tĩnh trở lại, Nhược Khả Phi đem túi tiền thu vào. Từ từ nhắm hai mắt dựa vào lưng ghế dựa, lúc này đây, hi vọng tất cả thuận lợi. Một nén nhang sau, Diễm Diễm xuất hiện ở trước mắt Nhược Khả Phi. Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Nhược Khả Phi, Diễm Diễm không lên tiếng, chỉ đứng ở nơi đó lặng lẽ nhìn. "Ừm?" Nhược Khả Phi đột nhiên cảm giác được có cái gì dị thường, mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt của Diễm Diễm đang nhìn mình,

"Ngươi đã đến rồi."

"Chủ tử." Diễm Diễm không lộ vẻ gì, thản nhiên nói:

"Chuyện đã làm tốt."

"Ừm, vất vả cho ngươi, cám ơn. Ngươi đi đi." Nhược Khả Phi mỉm cười đứng dậy, từ bên cạnh trong túi móc ra một chồng ngân phiếu, đưa cho Diễm Diễm,

"Về sau, ta sẽ không bao giờ là chủ tử của ngươi nữa. Đây là tiền tiêu vật hàng tháng của ngươi." Diễm Diễm sững sờ, kinh ngạc nhìn người trước mắt vẻ mặt bình tĩnh, không nói gì, cũng không có đưa tay đón lấy sắp ngân phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Ads Diễm Diễm sững sờ, kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Nhược Khả Phi trước mắt, không nói gì, cũng không có đưa tay nhận lấy sắp ngân phiếu.

Thấy thế, Nhược Khả Phi thở dài: "Lúc này đây, con đường phía trước như thế nào ta cũng không biết. Ngươi trước nhận lấy."

Diễm Diễm nhận lấy ngân phiếu, nhìn ngân phiếu trong tay, nhìn qua cũng phải một vạn lượng là ít.

"Ta nợ người tiền, tiền này vừa vặn đủ trả nợ." Diễm Diễm mặt không chút thay đổi nói ra một câu.

"A?" Nhược Khả Phi nhìn nhìn ánh mắt Diễm Diễm, lại nhìn không ra một tia cảm xúc. Liền lấy thêm ra một ngàn ngân phiếu đưa cho Diễm Diễm.

Diễm Diễm nhận lấy, vẫn thản nhiên nói như trước: "Vừa vặn đủ trả nợ."

Nhược Khả Phi cười khẽ một tiếng: "Vây cho nên?" Sợ là chính mình có đưa nhiều tiền thêm nữa thì hần cũng vẫn chỉ nói 'vừa vặn đủ trả nợ'. Thật đúng là một tên không bằng thẩn.

"Cho nên, ngươi phải tiếp tục thuê ta." Hôm nay Diễm Diễm mới thể hiện da mặt có bao nhiêu độ dày như vậy.

Nhược Khả Phi cười, lại nhẹ nhàng thờ dài một hơi: “Được”

Diễm Diễm ngẩn ra, khó hiểu nhìn Nhược Khả Phi

“Đến đây xem cái này.” Nhược Khả Phi đi đến trước bàn, lại chỉ vào một chỗ trên bản đồ, “Nhìn xem, người giúp ta chuẩn bị vài thứ đặt ở nơi này. Người đi nơi này ~” Diễm Diễm nhìn theo ngón tay Nhược Khả Phi chỉ, địa điểm này lại cách nơi kia cũng rất xa.

“Đi nơi này?” Diễm Diễm hơi hơi nhăn đầu mi. Với cái khoảng cách đó, chỉ sợ mình có thì triển toàn lực khinh công cũng phải mất một ngày đường.

“Đúng, đi nơi này, chuẩn bị thêm ba con ngựa. Và vài bộ quần áo bình thường.” Sắc mặt Nhược Khả Phi có chút ngưng trọng.

“Được. Ta đi trước.” Diễm Diễm xoay người không nói gì thêm rồi khỏi lều trại. Không nói thêm bất kì điều dư thừa gì, càng không có hỏi lí do Nhược Khả Phi làm như vậy.

Trong lều chỉ còn lại có một mình Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi lại lần nữa ngồi trở lại trước bàn, thờ dài một tiếng. Lần này, thái tử thật sự muốn trừ bỏ Cô Vân hoàn toàn sao? Hắn rốt cục cảm thấy được sự uy hiếp sao, cho nên không đợi kịp nữa, động thủ ngay sao. Vốn còn cho rằng hắn sẽ đợi đến ngày Cô Vân trưởng thành.

Ảnh vệ không đến ba mươi, cận vệ không đến hai trăm, đại quân năm vạn nhưng cũng đang đóng quân trong trại của thái tử. Cô Vân lần này mang đến Đại Tướng có Vệ Lương, Lý Triệu. Hai người này đều là nhân tài hiếm có, rất mực trung thành. Nếu là thái tử làm khó dễ, hai người này tất nhiên phải đứng ra. Những lực lượng này đối Cô Vân thật sự rất quan trọng, muốn bảo tồn thực lực, đem thương tổn giảm đến ít nhất đến khi rời đi. Quay về Hứa Thành, trở lại nơi đó mới có nền tảng vững chắc bảo đảm.

Lúc này đây, chính nàng cũng không nắm chắc có thể cùng Cô Vân thuận lợi an toàn rời đi. Cho nên để cho Diễm Diễm rời đi trước. Mà Vô Hồn đâu? Phương pháp để giải trừ huyết tể nàng vẫn chưa tìm ra được. Nếu như nàng chết, hắn cũng không thể sống. Buồn cười là chỉ sợ nàng không thể chết được, đôi mắt vẫn luôn ở trong bóng tối kia có lẽ đã biết nàng có đến.

Lại nghĩ tới chuyện mấy ngày trước khi xuất chinh người điên kia cũng đã tới tìm nàng. Thái độ trầm tĩnh lạnh như băng, hai mắt rõ ràng vốn không có gì biểu tình, lại phát ra ánh nhìn chăm chăm giống như nhìn con mồi, không hề có chút e ngại. Mình ở trong mắt của hắn là cái gì? Con mồi? Món đồ chơi?

Nhược Khả Phi mỉm cười trầm tư, nhấc bút và giấy bắt đầu viết gì đó.

Hoàng cung, trong thượng thư phòng

Hoàng thượng nhìn nhìn bức tranh vừa được mình vẽ trên bàn sách, mỉm cười.

“Mộc Cách, tranh này như thế nào?” Hoàng thượng ngừng đầu hỏi người đứng bên cạnh

“Bản tăng không hiểu.” Người trả lời vận một thân y phục của hòa thượng, đầu tròn bóng, trên người là tăng phục màu trắng cùng chuỗi Phật châu trong tay, tất cả đều thể hiện cho người khác thấy người này là một vị hòa thượng. Không khỏi khiến cho người ta kinh ngạc, trong thiên hạ lại có một vị hòa thượng nhìn khá như vậy. Đây là một vẻ đẹp tinh tế cùng mềm mại. Mũi thẳng, cánh môi đỏ bồng ướm ắt, mặt trái xoan, cái trán căng mịn, lông mày giống như núi cao, đôi mắt sáng như ánh sao, khiến cho người ta liếc mắt nhìn một cái lại không thể rời mắt được, sinh ra loại cảm giác làm cho người ta muốn bảo vệ che chở cho hắn. Ngón tay thon dài trắng nõn đặt trên chuỗi Phật châu. Người như vậy làm cho người ta nhìn không thấy được tuổi thực của hắn.

“Mộc Cách ~” hoàng thượng giả vờ như giận dữ, tiếp tục nói, “Người a, luôn làm cho người ta mất hứng như vậy, mau, lại nhìn bức tranh này cho trầm”

Mộc Cách đi lên phía trước nhìn nhìn bức tranh, sau đó mi mắt sụp xuống, thần nhiên nói: “Trong bức tranh có quá nhiều tia tàn bạo.”

Hoàng thượng mặt nhăn mày nhíu, hiển nhiên là đối với đáp án đúng này không hài lòng, tiếp tục nói: “Còn gì nữa không? Không nhìn ra cái gì nữa khác sao?”

Mộc Cách trầm mặc không nói, chính là mắt lạnh nhìn bức tranh trên bàn. Quá nhiều khí tàn bạo, vô tình vô nghĩa.

“Chẳng lẽ Mộc Cách không thấy là bức tranh này thực là khí phách? Một núi không thể chứa hai cọp.” Hoàng thượng ha ha cười rộ lên.

“Ý của hoàng thượng có nghĩa là chỉ lưu lại một con hổ?” Mộc Cách nhìn hai con hổ được vẽ. Một con hổ nằm phục dưới chân núi, một con hổ lại có ý muốn xuống núi.

“Núi này cũng chỉ cần một con hổ a.” Hoàng thượng ung dung cười.

“Hoàng thượng không sợ con hổ sẽ cắn người sao?” Ánh mắt Mộc Cách không có gợn sóng, chậm rãi tự thuật. Chính là ở trong lòng thần nhiên hỏi.

“Ha ha ~ ha ha ~” Hoàng thượng bỗng nhiên cười thực thoải mái, “Trẫm đang chờ đây.” Trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ khát máu cùng bạo ngược, trong lòng dường như điên cuồng kêu, đến đây đi, để cho trẫm hảo hảo hưởng thụ.

Ánh mắt Mộc Cách càng lúc càng thâm trầm nhìn hoàng thượng, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, trong miệng thật sâu niệm một câu: “A di đà Phật.” kẻ trước mắt không còn là người nữa rồi, hẳn chính là ác quỷ. Hẳn hưởng thụ niềm vui khi con hắn chém giết lẫn nhau.

” Bề khổ , bề khổ . . . . .” Thanh âm của Mộc Cách tựa như lông chim nhẹ nhàng lướt qua chạm vào lòng người.

Hoàng thượng lại nhíu mày: “Được rồi, Mộc Cách, lời này không biết ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi. Đối với trẫm mà nói không có bất kỳ tác dụng gì. Ngươi cứ chờ xem cuộc vui là được.”

“Hoàng thượng, bản tằng sẽ vẫn nói tiếp.” Mộc Cách mở to đôi mắt trong tròng nhìn hoàng thượng, “Vẫn nói đến khi hoàng thượng thoát khỏi bề khổ kia đi.”

“Đủ rồi!” Hoàng thượng tức giận vẫy tay, “Bồi trẫm chơi cờ đi. Trẫm cũng không tin, lần nào cũng đều không thắng được ngươi!”

“Phải” Mộc Cách yếu ớt trả lời, đi theo phía sau hoàng thượng.

Nhược Khả Phi không biết mình khi nào lại nằm trên bàn mà ngủ mất, đến khi tỉnh lại thì đã thấy Hiên Viên Cô Vân đang chăm chú nhìn nàng.

“Trở về lúc nào vậy?” Khả Phi dụi dụi mắt, nhìn nam tử trước mắt.

“Vừa mới về.” Hiên nguyên Cô Vân chú ý tới bản vẽ Nhược Khả Phi đặt lên bàn giấy, bên trên tràn đầy chữ, “Đây là cái gì?”

“Trước kia bảo sẽ dạy thêm kế sách cho Vệ Lượng. Nhưng là ta cũng chưa có viết xong. Cho hắn đi.” Nhược Khả Phi đưa tay vươn người, tự nhiên xê dịch sang phía bên cạnh, để cho Hiên Viên Cô Vân ngồi ở kế bên.

Hiên Viên Cô Vân nhìn trên giấy đang viết gì đó, sắc mặt chìm xuống. Những điều này cho tới bây giờ cũng vẫn chưa thấy qua, sâu sắc đến như thế. Đem mọi thứ nhẹ buông xuống, nói thật nhỏ: “Hôm nay, các đại tướng thủ hạ của thái tử đề nghị ta đem quân phủ giao cho thái tử, để tiện cho việc cùng nhau điều binh.”

"Cái gì?" Nhược Khả Phi kinh ngạc quay đầu nhìn Hiên Viên Cô Vân, thấy Hiên Viên Cô Vân cười khê trong mắt có chút bất đắc dĩ.

"Lý Triệu cùng Vệ Lượng đương nhiên là kiên quyết phản đối" Hiên Viên Cô Vân giọng điệu mỉa mai nói, "Lần này đương nhiên là không giao ra."

Nhược Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân thật lâu, im lặng không nói. Mặc dù chính mình không có mặt ở đó, cũng có thể tưởng tượng ra bầu không khí áp bách lúc đó. Mà Cô Vân nói lần này đương nhiên là không giao ra , ý là lần sau sẽ khó mà bảo toàn sao?

"Cô Vân ~" Nhược Khả Phi ghé vào bên tai nhẹ Hiên Viên Cô Vân lẩm bầm, "Muốn đánh cuộc một lần hay không?"

Hiên Viên Cô Vân trừng mắt nhìn Nhược Khả Phi, không hiểu rõ ý tứ trong lời nói.

Tính cách Hiên Viên Cô Phong biến thái như vậy rốt cuộc biết được nguyên nhân, thì ra hoàng thượng là kẻ biến thái như vậy. Lần này đánh cuộc gì đây, cuộc Cô Vân có thể bình yên rồi đi khỏi nơi này, sau này trở về hoàng thượng sẽ không trách tội. Phong thường đương nhiên sẽ là Hiên Viên Cô Phong được hưởng hết, mà Cô Vân an toàn thoát đi đó là phần thưởng mà hoàng thượng ban cho hay sao.

"Chúng ta cược về tâm tư hoàng thượng." Nhược Khả Phi ghé vào bên tai Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng đem câu kế tiếp từ từ nói ra.

"Đúng, ông ta cũng đã ra tay rồi." Hiên Viên Cô Vân lộ ra tia cười lạnh. Hơn nữa hoàng thượng bày mưu đặt kế đường hoàng cỡ nào. Nếu mình đã bị vứt bỏ, như vậy, mình cũng sẽ không còn nhận được cái gì. Nếu muốn, sẽ dùng tay của mình chém giết, tự tay mình đi đoạt! !

"Bất quá, cha của ngươi thật là một kẻ biến thái." Nhược Khả Phi đột nhiên chuyển chủ đề, điềm nhiên như không có việc gì nói. Trong lòng bất chợt lại có chút cảm giác gì đó? Nghĩ tới điều gì, dường như nghĩ đến kẻ mà mình cũng xưng là phụ thân. Ông ta cũng là một kẻ biến thái, không phải sao? Vốn cho là khi nghĩ đến việc này, tâm đã sớm sẽ không còn đau đớn, nhưng là vẫn sẽ đau đớn. Mặc dù chỉ là ngăn ngừa một cái chớp mắt.

Hiên Viên Cô Vân ngẩn ra, lập tức cười ha ha. Khắp thiên hạ có ai dám nói đương kim hoàng thượng như vậy? Chỉ sợ cũng chỉ có tiểu Phi nhi của hắn mà thôi.

Đúng vậy a, ông ta chính là cái đồ biến thái a, sao trước kia ta lại không phát hiện ra chứ?" Hiên Viên Cô Vân cười đến nước mắt đều chảy ra. Chính là trong tiếng cười kia bao hàm cái gì, có lẽ cũng chỉ có hắn mới biết được.

"Ta đi đem cái này giao cho Vệ Lượng." Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, trong lòng bỏ thêm câu, còn có quân phù.

"Hắn sẽ không để cho ngươi thất vọng." Trong giọng nói của Nhược Khả Phi lại thần nhiên khẳng định như vậy.

Hiên Viên Cô Vân mỉm cười, đi ra lều trại.

Đại quân đóng quân nghỉ ngơi đã đến hai ngày. Mọi việc vẫn như bình thường, phi thường bình tĩnh.

Kỳ thật trong hai ngày này, Diễm Diễm cầm bản vẽ đi cũng sốt ruột vô cùng. Đơn giản là Nhược Khả Phi giao cho hắn bản vẽ nhưng không có một người nào, không có một người thợ thủ công nào có thể xem hiểu, chớ đừng nói chi là làm. Ngay tại lúc Diễm Diễm tuyệt vọng thì lại bất ngờ gặp một

người . Người nọ xem qua bản vẽ của Diễm Diễm thì như nhét được bảo vật, la hét muốn gặp người đã vẽ ra được bản vẽ này. Diễm Diễm đưa ra điều kiện làm ra được vật này thì mới có thể gặp được người kia. Đương nhiên chuyện này cũng là đề đến sau này bàn.

Lúc bấy giờ, Nhục Khả Phi một mình ở lều trại nhìn bản đồ đến gần người. Ngày mai, đại quân sẽ tiếp tục thẳng tiến, địa phương đóng quân đã thay đổi. Đêm nay sợ là cơ hội cuối cùng rồi.

"Nữ nhân, ngươi ngồi ngây ngốc cái gì?" Bỗng nhiên, một thanh âm đột ngột vang bên tai Nhục Khả Phi. Vô Hồn vẫn xuất quỷ nhập thần như vậy xuất hiện ở bên người Nhục Khả Phi, lại đột nhiên biến mất .

"Sao ngươi lại tới đây?" Nhục Khả Phi hỏi phục lại tinh thần, nhìn về mặt trời tức của Vô Hồn ngay trước mắt.

"Gặp được Diễm Vương. Hắn nói đi nơi nào đó chờ ngươi." Vô Hồn nhếch miệng, liếc mắt nhìn nhìn Nhục Khả Phi nói, "Hay là hai ngươi có gian tình? Muốn bỏ trốn?"

Nhục Khả Phi nở nụ cười, đứng dậy nhìn nam tử yêu nghiệt trước mặt, lấy khẩu khí trên tức hơn nói : "Muốn bỏ trốn cũng là với ngươi a, ngươi võ nghệ so với hắn cao cường hơn, mặt so với hắn lại đẹp hơn lại cao to." Chẳng biết tại sao, biết rõ Vô Hồn là đang nói đùa với mình, chính mình lại nhin không được mở miệng trên đùa lại hắn. Kỳ thật, sát thủ này cũng không quá lạnh a.

Quả nhiên, Vô Hồn đột nhiên mất tự nhiên , mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, hung hăng ngắt lời: "Dừng! Ai muốn cùng ngươi bỏ trốn, nữ nhân người khác đã dùng qua, ta không hiếm lạ." Quay mặt đi không muốn cho Nhục Khả Phi nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú có hơi hơi đỏ. Trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu.

Nhục Khả Phi mỉm môi nở nụ cười, cúi đầu nói : "Cám ơn ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ không chết ."

"Đúng vậy a, ngươi mà chết ta làm sao bây giờ?" Vô Hồn nghe vậy liền nói, thế này mới phát hiện lời này có bao nhiêu mập mờ. Không đợi Nhục Khả Phi nói thêm gì nữa, trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, từ trong lồng ngực móc ra thứ gì đó, đưa lưng về phía Nhục Khả Phi ném cho nàng.

"Nữ nhân, nếu không thể ứng phó được nguy hiểm, kéo sợi dây ở phía sau mặt đồ chơi này, hướng lên phía trên trời. Ta sẽ tới trong thời gian nhanh nhất. Cần thận một chút." Vô Hồn không quay đầu lại, "hư" một tiếng biến mất ngay tại chỗ. Vô Hồn tất nhiên sẽ không nói cho Nhục Khả Phi biết, chính mình cũng sẽ ở nơi gần nàng nhất. Thời điểm nào cũng ẩn náu xung quanh nàng. Tâm tình hắn thật phần phức tạp. Làm bảo tiêu miễn phí như vậy có đôi khi cũng thật uất ức. Vốn muốn đối với kẻ đã dùng huyết tể với mình như vậy, mỗi ngày hắn sẽ đâm một vài lỗ thủng trên người, không hành hạ chết hắn mới lạ. Nhưng là, không nghĩ tới là một nữ nhân như vậy. Phải tìm đến đại huynh nhờ hắn giải trừ huyết tể cho, nhưng cái tên chết tiết kia lại đem hắn đánh bầm dập ném thẳng trên đường cái còn bảo cái gì là bản thân đã bị bán cho người khác, nên chính mình không có quyền lợi đơn phương yêu cầu giải trừ huyết tể. Con mẹ nó, vì một trăm lượng lại có thể đem mình bán đi. Chính mình bỏ tiền nói chuộc thân, lại bị đánh, nói tiền đã dùng hết rồi, không có nói không có. Đây là cái lí luận chó má gì đây? Làm hại mình bây giờ trải qua cuộc sống kinh hồn táng đảm. Mà mắt hờn nhất đó chính là, bản thân khi lâm vào sự kiện như thế này, mới phát hiện ra chính mình vô cùng kiên nhẫn, kiên nhẫn một cách thật thần kì.

Ánh mắt Nhục Khả Phi chiếu trên tấm bản đồ, nếu Diễm Diễm đã tìm được người làm được vật đó, nàng tuyệt đối có thể nắm chắc việc ở nơi này.

Hiên Viên Cô Phong, thái tử điện hạ, nàng sẽ sáng tạo kì tích cho hắn xem. Thật muốn, ha ha, thật muốn nhìn bộ dáng điên cuồng của hắn. Ngươi là trời sinh vương giả, mà Cô Vân của nàng cũng là trời sinh vương giả.

Làm vương giả chống lại vương giả thì sẽ như thế nào?

Chúng ta, mỗi mắt mong chờ đi, thái tử điện hạ.

Đêm, buông xuống. Hiên Viên Cô Vân về tới lều trại.

"Đi, Phi nhi, chúng ta đi ngắm trăng." Hiên Viên Cô Vân mỉm cười thật sâu.

"Được." Nhục Khả Phi lấy túi tiền trong ngực ra, "Đây là cho ngươi."

"Cái gì vậy?" Hiên Viên Cô Vân nhận lấy, kinh ngạc nói, "Nàng thù ?"

Nhục Khả Phi không đáp ngược lại cười: "Nhận lấy đi. Đây chính là lộ phí đi đường của chúng ta ." Từ biên quan quay về Hứa Thành, đoạn đường này chỉ sợ là gian khổ vô cùng đi.

"Đi thôi, chúng ta đi ngắm trăng." Hiên Viên Cô Vân đem túi tiền thật cẩn thận cất vào trong áo.

"Ừm, đi ngắm trăng." Nhục Khả Phi cười đi theo phía sau Hiên Viên Cô Vân ra khỏi lều trại.

Bên ngoài một con ngựa đã được chuẩn bị tốt, Hiên Viên Cô Vân xoay mình nhảy lên ngựa, nắm lấy tay Nhục Khả Phi kéo lên.

Cửa quân doanh tất nhiên là có vệ binh đóng quân .

"Người nào? !" Lính gác ở cửa cao giọng quát.

"Là bôn vương ." Thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Cô Vân vang lên, không xuống ngựa, đưa ra lệnh bài tượng trưng cho thân phận, lính gác lập tức

buông lỏng cảnh giới, lại như cũ hỏi: "Đã trễ thế này, Vương gia đây là muốn đi đâu?"

"Ta đi xem xét đỉnh núi phía trước " Hiền Viên Cô Vân vùng vọt ngửa lên, chỉ vào vách núi cao nhất ở phía trước.

"Này. . . . ." Lính gác hiển nhiên do dự.

"Bỏn vương muốn đi xem xét địa thế, không có việc gì, nơi đó cách nơi quân địch đóng quân doanh rất xa." Hiền Viên Cô Vân liền đưa mắt nhìn đám lính gác trước mặt. Ánh đuốc chiếu lên mặt hắc sáng rực trong đêm, hai con mắt sang ngời kia càng làm cho người ta khó có thể đối diện.

"Vương gia, an toàn của người. . . . ." Lính gác còn muốn nói thêm điều gì đó, chẳng qua khẩu khí đã thật là mỏng manh. Người trước mặt là Cửu vương gia, bản thân hắc chỉ là một tiểu binh, lúc này sao có thể nói gì?

"Bỏn vương rất nhanh sẽ trở lại." Hiền Viên Cô Vân không nói lời gì, chân đạp vào bụng ngựa, hướng về phía trước chạy đi. Phía sau cuộn cuộn tro bụi làm cho lũ lính gác mắt choáng váng.

"Mau, mau đi bẩm báo thái tử điện hạ." "Mau! ~~~"

Thanh âm bỗng rồi liên tiếp vang lên.

Nghe thanh âm hỗn loạn ở phía sau. Nhược Khả Phi lộ ra ý cười. Người kia, hẳn là rất nhanh sẽ đuổi tới đi. Ôm lấy eo Hiền Viên Cô Vân, nghe tiếng gió vù vù bên tai. Ánh trăng trên bầu trời thân nhiên phát ra ánh sáng nhu hòa.

Tiếng vó ngựa dồn dập, Hiền Viên Cô Vân nhìn phía trước, trong mắt lại lộ ra ánh mắt kiên định.

"Phi nhi, có biết không, nàng là bảo vật của ta." Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên mở miệng nói.

Lời của Hiền Viên Cô Vân theo gió đưa đến bên tai Nhược Khả Phi

"Bảo vật?" Giọng nói của Nhược Khả Phi đầy vẻ khó hiểu.

"Nàng từng nói với ta, không thể tin tưởng bất luận kẻ nào." Hiền Viên Cô Vân nhìn đỉnh núi đang càng ngày càng gần, thanh âm càng lớn, "Đối với nàng, ta làm không được. Người khắp thiên hạ ta đều không tin, nhưng chỉ riêng có nàng mới khiến ta tin tưởng vững chắc."

Nhược Khả Phi sùng sốt, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. Khi chậm rãi hồi phục lại bình tĩnh, nàng càng ôm chặt lấy eo Hiền Viên Cô Vân .

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai người đứng ở vách núi nhìn mặt trăng trên trời.

"Rất đẹp." Hiền Viên Cô Vân nhìn lên bầu trời, từ sâu trong lòng tán thưởng .

"Ừm, ở bên trên còn có mỹ nữ đấy." Nhược Khả Phi ngoảnh mặt lại nhìn con đường phía sau, còn không có đuổi theo sao?

"Không phải đâu? Bên trên sao có mỹ nữ?" Hiền Viên Cô Vân cực kỳ kinh ngạc.

"Thật sự nha." Nhược Khả Phi nghiêm túc trả lời, ở một bên tìm kiếm thứ mà Diễm Diễm để lại , "A, tại đây, Cô Vân, lại đây, đem cái này lấy tới."

"Đây là cái gì? Còn có trên mặt trăng thực sự có mỹ nữ?" Hiền Viên Cô Vân vẫn còn nghĩ đến lời Nhược Khả Phi vừa rồi mới nói.

"Ừm, về sau ta sẽ nói cho người biết về câu chuyện xưa đó, hiện tại trước giúp ta đem cái này đặt ở bên đó." Nhược Khả Phi cẩn thận nhìn vật được làm đó, kinh ngạc trùng trùng lẫn mất. Người của thế giới này lại có thợ thủ công giỏi như vậy. Vật liệu cư nhiên cũng là thứ tốt nhất. Bốn cần điều khiển lại có thể làm được tinh tế như thế. Nhỏ nhưng cũng vừa đủ cho hai người .

"Đem cái này bọc vào đây, nơi này trù lên cái này." Nhược Khả Phi chỉ cho Hiền Viên Cô Vân, sau đó cũng tự tay bắt đầu sắp xếp.

"Đây là cái gì?" Hiền Viên Cô Vân có chút không được tự nhiên nhìn vật kì quái đó. Vài thô lớn như vậy làm cái gì? Hình tam giác kì quái gì đây.

"Thứ này gọi là tàu lượn." Nhược Khả Phi nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập từng đợt, biết hẳn rốt cuộc đã tới. Chẳng qua, tất cả đã muộn.

Không đợi Hiền Viên Cô Vân tiếp tục hỏi điều gì, Nhược Khả Phi từng mắt nhìn, vươn đầu lưỡi nhẹ liếm lên trên ngón tay, sau đó đặt ở trước mặt, nở nụ cười: "Hướng gió vừa vặn."

"Một lát nữa thôi, phải như vậy, như vậy, đã hiểu chứ?" Nhược Khả Phi nói cho Hiền Viên Cô Vân phương pháp sử dụng tàu lượn.

Hiền Viên Cô Vân kinh hãi đến mức cầm sắp trật ra, sau kinh ngạc, là mừng như điên. Vật như vậy, trên đời cư nhiên lại có vật như vậy! Phi nhi của mình rốt cuộc là người như thế nào? Nghi vấn trong lòng càng sâu hơn.

"A, Cửu vương gia đang ở đây làm cái gì?" Tiếng vó ngựa không còn dồn dập như vừa rồi, bởi vì Hiền Viên Cô Phong đã mang theo một đám người đuổi tới trước mặt. Thanh âm lỗ mãng này tất nhiên là từ phía thái tử. Một đám người bất an ghim chặt dây cương, nhìn chằm chằm hai người Hiền Viên

Cô Vân . Ánh mắt khát máu kia làm cho lòng người kinh hãi.

“Đang ngắm trăng a, thái tử điện hạ.” Hiền Viên Cô Vân đương nhiên lạnh lùng đáp trả, khóe miệng cũng tràn đầy ý cười.

“Cửu vương gia thật sự là hăng hái.” Hiền Viên Cô Phong cười, nhìn nhìn trang phục kì quái của hai người trước mắt, còn có cái gì đó hình tam giác thật lớn kia, lại khó hiểu, “Bất quá tư thái ngắm trăng này cũng thật là kì quái một chút.”

“Ha ha, như vậy mới có vẻ hữu tình.” Hiền Viên Cô Phong mang đến một đám người đều là võ trang đầy đủ, đương nhiên hiểu rõ. Cho là mình muốn chạy trốn, cho nên đuổi đến đây. Thật đúng là rốt cục kiểm chế không được.

“Hữu tình? Cùng một tiểu binh lính có thể hữu tình?” Hiền Viên Cô Phong nhìn thân ảnh bé nhỏ phía sau Hiền Viên Cô Vân, trong mắt lộ ra ánh nhìn tàn nhẫn. Quả nhiên, nàng quả nhiên cũng tới nơi này. Ha ha, ha ha, trong lòng Hiền Viên Cô Phong cười điên cuồng.

“Đúng vậy a.” Hiền Viên Cô Vân cũng không giận, “Thái tử điện hạ tới nơi này là có chuyện gì cần làm sao? Mang nhiều người như vậy cũng là muốn đến ngắm trăng sao?”

“Đương nhiên là tới lấy mạng của ngươi.” Hiền Viên Cô Phong nở nụ cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn, giống như đang nói một chuyện thực là bình thường, đến mức không thể bình thường hơn, “Còn có, thuận tiện đem nữ nhân của bốn điện hạ về.” Nhịn mấy ngày, hôm nay rốt cục có thể chấm dứt ở bên ngoài. Dù sao trong quân doanh vẫn còn có thể lực của hân.

Ánh mắt của Hiền Viên Cô Vân chìm xuống. Lời này nói ra giống như Phi nhi là của hân. Mà mọi người phía sau Hiền Viên Cô Phong lại khó hiểu. Thái tử điện hạ nói vậy là có ý tứ gì? Ánh mắt dừng tại thân ảnh phía sau người Hiền Viên Cô Phong mọi người mới hiểu được.

“Nhưng là, nói không chừng không được a, thái tử điện hạ.” Nhược Khả Phi ở sau lưng Hiền Viên Cô Vân thò đầu ra, hai lúm đồng tiền như hoa.

“Làm sao có thể không được chứ? Bây giờ trước mặt nàng, ta cho người lấy thủ cấp của hân xuống cho nàng được không?” Hiền Viên Cô Phong cười hung hăng ngang ngược, cười đến thật tự tin.

“Không thích.” Nhược Khả Phi cũng cười, “Nếu là thủ cấp của ngươi làm lễ vật có lẽ tạm chấp nhận được.”

Mọi người phía sau Hiền Viên Cô Phong hít phải khí lạnh, nữ nhân giả nam trang cùng điện hạ nói chuyện này rốt cuộc là ai? Tại sao lại làm càn như vậy?

Hiền Viên Cô Phong không giận mà lại cười to: “Vậy nàng tự mình đến lấy thì thế nào?”

“Bắn tay nàng mà thôi.” Hiền Viên Cô Vân lạnh lùng ngắt lời hai người nói chuyện.

“Ừ, tướng công của ta nói rất đúng, bắn tay của ta mà thôi, cho nên ~” Nhược Khả Phi kéo dài thanh âm, “Cho nên vẫn là quên đi.”

“Các ngươi hôm nay có mọc thêm cánh cũng không thể bay đi đâu cả. Phía trước chính là vách núi! Ngã xuống liền tan xương nát thịt!” Một vị tướng phía sau Hiền Viên Cô Phong lạnh lùng lên tiếng, quát khê. Mọi người ở phía sau sớm đã trở thành tùy tùng của thái tử, dĩ nhiên là sẽ vì thái tử trừ bỏ hết mọi uy hiếp. Mặc kệ người trước mắt là ai, cũng đều sẽ loại bỏ !

“Thật sự sao?” Nhược Khả Phi cười lạnh nhạt, dưới ánh trăng, trên mặt của nàng lại là một vẻ điềm tĩnh. Như vậy nàng làm cho Hiền Viên Cô Phong trong lòng có chút bất an .

“Thái tử điện hạ, sau này còn gặp lại.” Hiền Viên Cô Vân ôm lấy eo Nhược Khả Phi, thả người nhảy xuống vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Ads Hiền Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi cứ như vậy nhảy xuống vách núi. Mọi người đứng phía sau đều giật mình, xanh tròn hai mắt há to miệng không thể tin nổi nhìn một màn trước mắt. Hai người kia cứ nhảy xuống như vậy? Khiếp sợ, khiếp sợ mọi người toàn bộ cứng đờ.

Hiền Viên Cô Phong lại trừng lớn mắt, đầu óc không thôi tự hỏi. Nàng cơ trí như vậy làm sao có thể làm ra chuyện ngốc nghếch thế được? Trong một khắc này trái tim như muốn ngừng đập. Trong nháy mắt cảm giác khó hiểu xông lên đầu? Đau lòng? Hối hận? Không muốn? Giận dữ? Không cam lòng? Còn có không tin? Không tin! Trong đầu Hiền Viên Cô Phong nháy mắt trào ra ý nghĩ như vậy, chợt bước nhanh chạy về phía vách đá.

Mọi người đứng phía sau kinh hô đuổi theo. Tiếp theo tất cả mọi người đều sững sờ, toàn bộ khiếp sợ mở to mắt, nhìn một màn không thể tin được trước mắt này.

Dưới ánh trăng nhu hòa, hai người vừa nhảy xuống vách núi đang bay lượn ở trên bầu trời! Thật sự đang bay bay liệng!

Gió lạnh quất vào mặt, bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng hiền hòa chiếu lên hai người đang bay lượn như chim ung trên bầu trời, đúng là không thể dùng từ ngữ để miêu tả hết mị lực. Nhanh nhẹn như tiên, tay áo tung bay, như vẽ trong đêm, người như hoa, để những người ở bên dưới nhất thời lâm vào si mê ngu ngơ.

Vị đại tướng vừa nói có chấp cánh cũng không thoát thấy vậy hoàn toàn choáng váng. Hai người trong gió, ở trên bầu trời bao la bát ngát bay lượn. Càng bay càng xa.

"Đuổi theo" Phía sau Hiên Viên Cô Phong có người găm lên hồi phục lại tinh thần của mọi người. Kỳ thật mọi người cũng hiểu được, truy là không thể nào. Hai người trên không trung kia đã bay thật xa chỉ còn thấy có hai chấm đen nhỏ.

"A a a ————! ! !" Hiên Viên Cô Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lên giống như dã thú điên cuồng rống giận, quỳ trên mặt đất, hai tay mãnh liệt nện xuống đất. Tiếng rống giận vang vọng khắp chân trời tràn đầy phẫn nộ cùng không cam lòng, người đứng phía sau nghe thấy mà trong lòng run sợ.

Trên không trung, Hiên Viên Cô Vân cùng Nhưộc Khả Phi mơ hồ nghe thấy tiếng rống giận điên cuồng kia, nhìn nhau cười. Giờ khắc này, Hiên Viên Cô Phong tự tin, tự đắc, tự mãn, kiêu ngạo, bị phá hủy hầu như không còn, không có để lại một tia dư âm.

Hiên Viên Cô Phong mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đêm u tĩnh, hai mắt đỏ ngầu. Sĩ nhục, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ trải qua sự sỉ nhục phô bày cho thiên hạ như vậy.

Mà những người đứng phía sau Hiên Viên Cô Phong, không có một người nào dám mở miệng nói chuyện, cũng chỉ là ngơ ngác đứng ở phía sau Hiên Viên Cô Phong. Những sự việc phát sinh trước mắt vừa rồi đã vượt qua khỏi phạm vi nhận thức của bọn họ, cũng là lần đầu tiên thấy thái tử điện hạ điên cuồng thất thổ như vậy.

Trên bầu trời, Hiên Viên Cô Vân nhìn cảnh sắc ở bên dưới, hai mắt một mảnh sương mù. Ánh trăng tản ra ánh sang nhu hòa, phủ lên khắp nơi một tầng ánh sáng thần bí. Giống như hết thảy đều ở dưới chân, cảm xúc mãnh liệt dâng trào. Tất cả mọi thứ dường như nhỏ bé như vậy. Quay đầu lại, chỉ nhìn thấy những ánh đuốc sáng nhỏ bé.

"Cô Vân" Nhưộc Khả Phi mỉm cười quay lại nhìn Hiên Viên Cô Vân, hô to, "Ngươi thấy được cái gì?"

"Thiên hạ!" Hiên Viên Cô Vân cũng quay đầu lại lớn tiếng trả lời, "Ta thấy được thiên hạ!"

"Ngươi muốn đến nơi nào?" Nhưộc Khả Phi hô, gió thổi khiến thanh âm của Nhưộc Khả Phi nghe vô cùng xa.

"Ta nghĩ nếu có một ngày có thể mở đường bay lên trời được, ta xuống biển thì nước cũng sẽ chia làm hai bên." Trên mặt Hiên Viên Cô Vân tràn đầy kiệt ngạo tà mị. Nhưộc Khả Phi cười, vẫn cười rộ lên không có ngừng lại.

Hai người bay hồi lâu, mới chậm rãi rớt xuống. Nhưộc Khả Phi dùng cần điều khiển điều chỉnh lại vị trí, hướng đến nơi đã cùng Diêm Diễm ước định bay vòng quanh.

Trên cây, Diêm Diễm giống như đại điều đang ngồi xõm trên cây. Bên dưới cây buộc ba con tuần mã, đã chờ ở nơi này thật lâu, một bước cũng không dám rời đi. Không rõ dụng ý của Nhưộc Khả Phi, nhưng Diêm Diễm không có bất kỳ nghi vấn, vẫn chờ đợi ở nơi này.

Bỗng nhiên, nghe thấy một trận thanh âm kì dị trên đầu. Diêm Diễm ngẩng đầu nhìn lên, cả người toàn bộ đều cứng đờ. Trên không trung bay lượn, đây là cái gì? Là người! !

Diêm Diễm dùng sức trừng mắt nhìn, nhìn kỹ lại, chứng thật là người. Là Vương gia cùng nàng! Hai người mỉm cười từ trên trời giáng xuống, giống như là một bức tranh tuyệt đẹp, như vậy khiến cho người ta muốn hưởng về.

Hai người chạm đất cũng hoàn mỹ, dừng lại ở trên cây. Hiên Viên Cô Vân đem mọi thứ trên người bỏ xuống hết, sau đó mới giúp Nhưộc Khả Phi cõi bỏ, lại ôm Nhưộc Khả Phi nhảy xuống cây.

"Chủ tử, Vương gia." Diêm Diễm nghe thấy tiếng chạy đến đây.

"Diêm Diễm." Nhưộc Khả Phi ở trong lòng Hiên Viên Cô Vân cười, trong mắt tràn đầy tín nhiệm cùng cảm kích khắc sâu vào mắt Diêm Diễm, tiến thẳng vào trong lòng.

"Ngựa ở bên kia, còn có quần áo." Diêm Diễm phức tạp nhìn hai người trước mắt. Rốt cuộc, nàng là người như thế nào? Vật như vậy cũng có thể làm ra. Khó trách quái nhân làm ra thứ này lại mừng như điên như vậy. Thì ra, vật này sử dụng gây chấn động như vậy. Cho dù người giỏi khinh công nhất thiên hạ cũng chỉ có thể bay được vài trượng, còn phải nhờ vào thứ gì đó. Mà nàng thiết kế ra cái này không cần bất kì vật gì hỗ trợ từ vách núi kia nhảy xuống!

"Cám ơn." Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng nói ra hai chữ. Nhưộc Khả Phi cùng Diêm Diễm nghe thấy đều ngẩn ra, lần đầu tiên thấy hán nói ra như vậy.

Trong quân doanh, Hiên Viên Cô Phong tựa vào ghế ở trên cùng, ngửa đầu, nhắm mắt lại, không nói được một lời. Phía dưới chúng tướng sĩ lại mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

"Theo như thuộc hạ thấy, đem toàn bộ quân của Cửu vương gia đem đến quân doanh chiêu nạp. Nếu không chịu phục tùng điện hạ thì chịu chết."

"Không ổn, hiện tại đúng là hai quân đối chọi, nếu như giờ phút này lại phát sinh chuyện như vậy, như thế lại cho đối phương cơ hội."

"Vậy như thế nào mới là tốt?"

"Ý kiến của ta là, trước tiên điều động đại quân chấm dứt chiến tranh. Mà điện hạ hãy viết một lá thư bẩm báo hoàng thượng, cáo trạng Cửu vương gia. Hấn lâm trận bỏ chạy, để hoàng thượng xử trí."

"Nhưng, người của Cửu vương gia ở bên kia cũng thật là yên tĩnh. Đường như đã sớm biết tình thế sẽ như vậy?" Rốt cục cũng có người nói ra mấu chốt của sự việc.

"Được rồi, đều đi ra ngoài. Bản thái tử đều có định đoạt. Ngày mai đại quân tiếp tục thắng tiến, đến vây thành. Bản thái tử mệt mỏi, đều lui ra đi." Hiền Viên Cô Phong không ngẩng đầu lên, vẫn tựa đầu ở ghế như cũ, ngẩng mặt lên nói ra lời này. Mọi người đối diện nhìn nhau, cùng thấy được bất an cùng không an lòng trong mắt.

"Như thế nào, cho rằng bản thái tử không đáng để các người đi theo phục tùng nữa sao?" Thanh âm của Hiền Viên Cô Phong thản nhiên mà lạnh lùng, tiếng vọng trong lầu có một loại áp lực đáng sợ mị hoặc nói không nên lời.

"Thuộc hạ cáo lui." Thanh âm đồng loạt vang lên, mọi người thối lui. Hiền Viên Cô Phong từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi như cũ vẫn đang run rẩy. Vốn cho là trò chơi cứ như vậy đã xong. Ngay cả người trong cung ở kinh thành kia cũng tham dự trò chơi này. Nhưng là, trò chơi không có chấm dứt ở đây.

Hiền Viên Cô Phong ngẩng đầu, đứng dậy chậm rãi đi tới bên sa bàn, nhìn địa hình bên trên, cười đến quỷ dị. Cục diện như bây giờ, ngài hẳn là đã đoán được, cũng đã đứng theo ý muốn của ngài rồi, phụ hoàng của ta.

Chặn giết hấn sao? Đường như không còn ý nghĩa gì nữa. Hiền Viên Cô Phong thở dài thật sâu. Lúc này, trên tay truyền đến đau đớn. Hiền Viên Cô Phong cúi đầu, nhìn đến vết thương trên tay, hai mắt lạnh như băng. Người đàn bà kia, luôn luôn có khả năng khiến hấn phải điên cuồng.

Đại phu sau khi giúp Hiền Viên Cô Phong băng bó vết thương trên tay, liền nom nớp lo sợ vội vàng lui xuống đi. Đơn giản là vì trên người thái tử điện hạ tản ra một loại hơi thở âm trầm lạnh như băng, làm cho người ta không rét mà run.

Chinh chiến vẫn còn tiếp tục. Ngoài dự đoán của mọi người, đại quân của Cửu vương gia phi thường phối hợp với sự điều hành của thái tử. Mà thái tử từ đầu đến cuối cũng không có phát biểu ý kiến gì. Ngay cả khi ở trên chiến trường đối với kẻ địch, thái tử so với ai khác đều phân chia rõ ràng hơn.

Mà ba người Nhược Khả Phi đường xá thuận lợi rồi đi. Nhược Khả Phi cũng có chút kinh ngạc Hiền Viên Cô Phong lại có thể không phải người đến chặn giết.

"Thái tử cư nhiên không phải người đuổi giết." Nhược Khả Phi cắn bánh bao trong tay, như có suy nghĩ gì. Lần này là cơ hội tốt, nếu như ở trên chiến trường trừ bỏ Cô Vân, như vậy có thể nói Cô Vân là ở trên chiến trường hy sinh, vì quốc vong thân (*vì đất nước mà bỏ mạng*). Mà bây giờ Cô Vân đã thoát đi rồi, phải người ở trên đường quay về Hứa Thành chặn giết, là có thể ở trước mặt hoàng thượng bẩm báo. Cửu vương gia lâm trận đào thoát, ngay tại chỗ tử hình. Nhưng là, cho tới bây giờ một chút động tĩnh cũng không có.

"Bởi vì, hấn còn chưa rửa nhục được, sẽ không để cho ta chết một cách tiện nghi như vậy đâu." Hiền Viên Cô Vân không chút để ý nói.

"A?" Nhược Khả Phi quay lại nhìn Hiền Viên Cô Vân khó hiểu. Rửa nhục? Chuyện đó là dư thừa có cần phải làm như vậy? Ở thời cơ thích hợp nhất khiến cho kẻ địch bị đá kích trầm trọng, đây mới là người thắng thực sự.

"Cho tới bây giờ. . . . ." Hiền Viên Cô Vân giải thích cho Nhược Khả Phi, tiếp tục buồn bã nói: "Cho tới bây giờ người cùng hấn đối địch chỉ có hai kết cục. Đầu tiên là con đường chết."

Nhược Khả Phi nhíu nhíu mày: "Thứ nhì là sống không bằng chết?" Cũng chỉ có loại phương pháp này so với chết mới có thể đáng sợ hơn.

"Không, thứ nhì là chết vô cùng khó coi." Hiền Viên Cô Vân đáy mắt trầm xuống, dường như đang nhớ lại chuyện xa xôi lắm, "Hấn chưa bao giờ lưu lại đường sống cho đối phương." Khóe miệng Nhược Khả Phi nhợt nhạt hiện lên cười lạnh.

Nếu Hiền Viên Cô Phong lần này thật sự bỏ qua cơ hội này, như vậy, hấn sẽ không bao giờ có cơ hội có thể khiến Hiền Viên Cô Vân chết vô cùng khó coi. Người chiến thắng chân chính sẽ là người không từ thủ đoạn nắm lấy thời cơ, cho đối phương đá kích trí mạng nhất. Có đôi khi, cao ngạo đối với một người mà nói, là nhục điểm trí mạng nhất.

"Cho nên, lần này, hấn thua. Ta sẽ không chết, cũng sẽ không chết vô cùng khó coi." Hiền Viên Cô Vân nở nụ cười.

"Phải" Nhược Khả Phi khẽ gật đầu, đồng ý với lời của Hiền Viên Cô Vân.

Đoàn người Nhược Khả Phi trên đường quay về Hứa Thành, vẫn nghe được biên quan truyền đến tin chiến thắng. Ngay cả Xích Quốc cũng không thể tiếp tục đấu tranh, phải sứ giả cầu hòa, đưa ra cắt đất đền tiền, còn có hòa thân.

Hiền Viên Cô Phong không đưa ra câu trả lời thuyết phục, mà viết một phong thư khẩn đưa đến kinh thành, thỉnh hoàng thượng định đoạt. Trong thư còn

báo cáo Cửu vương gia Hiên Viên Cô Vân bởi vì bệnh nặng, đã phái người đưa hân hộ tổng trở về Hứa Thành dưỡng bệnh.

Khi thư đến trên tay của hoàng thượng thì hoàng thượng đang cùng Mộc Cách ở ngự hoa viên chơi cờ .

"Ha ha." Hoàng thượng sau khi xem xong không lập tức tuyên bố vào triều thương nghị, mà là nhìn bàn cờ trên bàn , thản nhiên nói, "Mộc Cơ, ván này hình như ngươi thua a, đã không có đường lui. Từ phía đều là quân cờ của trẫm."

Mộc Cách không nói gì, mà là cầm quân cờ trong tay tùy ý đặt xuống thôi, ngẩng đầu ánh mắt sáng quắc nhìn hoàng thượng, rõ ràng phun ra: "Người thua vẫn là hoàng thượng."

Hoàng thượng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm bàn cờ, đột nhiên đứng lên, về mặt âm trầm. Thua, lại là chính mình thua! Không cần phải đánh đến con cuối cùng, chỉ cần trong cuộc Mộc Cách nói ra như vậy, chính là mình nhất định thua.

"Lập tức triệu bách quan lên điện ." Hoàng thượng xoay người rồi đi, để lại Mộc Cách về mặt bình tĩnh thu thập lại quân cờ trên bàn.

Chiến tranh ngừng lại. Hoàng thượng tiếp nhận cắt đất đền tiền của Xích Quốc, còn có hòa thân. Đối với thái tử ban thưởng hậu hĩnh, kỳ thật chính là đơn giản khen ngợi bằng mệnh cùng ban thưởng cho tài vật. Cao hơn nữa chính là chỗ dựa nơi hoàng thượng. Mà đối với Hiên Viên Cô Vân không thưởng không phạt, không có một tia tỏ thái độ. Vệ Lượng mang theo năm vạn đại quân trở về Hứa Thành, tất cả mọi chuyện đều diễn ra thật bình thường. Mà, đã muốn đủ.

Trở lại Vương phủ ở Hứa Thành , mọi chuyện đều thật sự bình tĩnh như trước. Khiến cho Tiểu Vũ khi nhìn thấy Nhược Khả Phi phong trần mệt mỏi lại ngây ngẩn cả người, lại nhìn... cũng mệt mỏi giống như vậy nữa là Vương gia cùng Diêm Diễm, nghi vấn trong lòng lại càng thêm lớn. "Mệt mỏi, chuẩn bị nước tắm rửa." Nhược Khả Phi cũng không nói gì, chỉ thản nhiên phân phó . Tiểu Vũ nhìn ba người giống như chạy nạn về mà há to miệng , nhưng vẫn là nghe lời nhanh chóng đi chuẩn bị nước tắm rửa cùng đồ ăn.

"Mộc Cách, ngươi nói xem người thật sự có thể bay lên trời sao?" Sau khi bãi triều, hoàng thượng ở trong thư phòng nhìn bức tranh trên tường .

"Lòng người tự do , tự nhiên là có thể tới bất kì địa phương nào." Mộc Cách nói ra suy nghĩ, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Ha ha." Hoàng thượng xoay người, đi đến trước bàn đọc sách, "Trẫm nói không phải điều này, ngươi sang đây xem."

Mộc Cách theo lời đi ra phía trước, theo ánh mắt hoàng thượng nhìn lên trên bản vẽ, bên trên vẽ một hình tam giác thật to, phía dưới là hai người, mà hai người đang bay lượn trên không trung . Ngay cả người vẫn luôn bình tĩnh như Mộc Cách cũng phải hơi hơi há miệng . Bức tranh trước mắt là không thể tin được.

"Trước đây, trẫm cũng cho rằng người là không có khả năng bay trên trời ." Ngón tay hoàng thượng vuốt phẳng lại bức tranh, trên mặt tất cả đều là ý cười, "Ngươi nói, đem thứ này nếu vận dụng trong chiến tranh, chính là vũ khí khiến cho bất ngờ như thế nào."

Mộc Cách nhắm mắt lại: "Nghịch."

"Tác dụng của nó có thể dùng đối với kẻ thù, phát huy tác dụng lớn nhất tại sao lại là nghịch?" Hoàng thượng cười thoải mái. Ông ta hiểu được, lúc này đây không thể thắng được Xích Quốc không phải do nguyên nhân nào khác , là lương thảo cung ứng, cuối cùng chính là địa thế của Xích Quốc . Tạm thời nghị hòa làm kẻ hoãn binh.

"Sai là không phải do một mình hoàng thượng có thể định đoạt." Mộc Cách nhẹ nhàng vãn về chuỗi phật châu trong tay, thản nhiên nói.

"Vậy sẽ do ai định đoạt đây?" Hoàng thượng khép hờ đôi mắt lại, trong mắt bắn ra tia sáng hưng phấn rồi thẳng lên bức tranh trên bàn.

"Trời." Mộc Cách phun ra một chữ.

"Trẫm chính là trời, ngươi còn không biết sao? Mộc Cách." Hoàng thượng trên mặt lộ vẻ hơi mất vui, tiếp theo lại hiện lên tươi cười, "Có lẽ, lần này trẫm đã nhặt được báu vật . Không đúng, là nhi tử của trẫm đã nhặt được báu vật. Xem ra, lại hoãn lại a." Mộc Cách nhìn hoàng thượng trong mắt ẩn ẩn lộ ra điên cuồng, phật châu trên tay càng tăng thêm tốc độ, hơi hơi thờ dài . Ma, khi nào thì có thể chuyển thành Phật?

Kế tiếp, cũng chính là ngày cùng Xích Quốc kí hòa ước cùng đón dâu. Ngay cả công chúa Xích Quốc cũng đem gả cho Hiên Viên Cô Phong, đương kim thái tử điện hạ. Đương nhiên là làm sù phi. Cho dù là sù phi, nhưng cũng không thể bớt phở trương. Ấn định vào mười lăm tháng sau cử hành. Tự nhiên sẽ mời hoàng thất cùng một số đại thần quyền quý. Mà Hiên Viên Cô Vân đương nhiên là cáo ốm nặng không thể đến, phái người đem hậu lễ đến mà thôi.

Trong cung cũng là một mảnh vui mừng, tất cả mọi người vui mừng , nhưng tâm hoàng hậu tựa hồ lại không như vậy, đương nhiên, người mất hứng còn có Trang phi. Cho dù mất hứng nhưng cũng không dám động thủ làm cái gì, đơn giản là hoàng thượng từng nói qua, ngữ khí thản nhiên cảnh cáo các nàng: "Phải nhớ , không phải trẫm cần các ngươi, các ngươi mới ở hậu cung, mà là hậu cung cần các ngươi, các ngươi mới ở trong này."

Hứa Thành. Mùa đông chậm chậm đi qua, mùa xuân dần dần đã đến. Trong vườn nhánh cây cũng bắt đầu mọc lên chồi non xanh. Thời tiết dần dần trở nên ấm áp. Hiên Viên Cô Vân sau khi quay về Hứa Thành dường như càng bận rộn hơn. Mỗi ngày đều có công văn cần giải quyết không xong, mỗi tháng đều có binh duyệt chưa xong. Khuôn mặt ngày càng trở nên thành thực và cương nghị. Mà Nhược Khả Phi có khi cũng sẽ ở trong thư phòng giúp Hiên Viên Cô Vân xem công văn, sửa sang lại vài thứ. Sau đó, Hiên Viên Cô Vân cũng không còn phản đối Nhược Khả Phi nữ giả nam trang cùng hân đi lại ở tại Lục Đại bộ.

Hôm nay, Nhực Khả Phi ở trong thư phòng sửa sang lại công văn lại phát hiện một vụ án kì dị. Đây là từ Hình bộ thẩm vấn, nha môn các nơi gửi lên các vụ án tử, đều có thủ pháp gây án giống nhau, vẫn chưa bắt được hung thủ.

"Chủ tử, đang nhìn cái gì?" Tiểu Vũ tò mò đưa đầu qua nhìn vật gì đó trong tay Nhực Khả Phi, tiếp theo kêu to lên, "A, tại sao có thể có chuyện như vậy?"

"Đúng, có chút kỳ quái." Nhực Khả Phi buông công văn trong tay xuống, bên trên ghi về vụ án thật kì quái. Nạn nhân đều là những cô gái chưa xuất giá, mà ở bên đùi mỗi cổ thi thể đều mất một miếng thịt. Hung thủ vẫn chưa tìm được.

"Chủ tử, người muốn đi xem sao? Rất khủng bố a." Tiểu Vũ không khỏi nổi lên da gà.

"Vương gia bận nhiều việc, những chuyện nhỏ nhặt này có thể xử lý liền xử lý đi." Nhực Khả Phi thần nhiên nói. Không phải đâu, chuyện này mà nhỏ sao? Tiểu Vũ sợ run cả người. Thật không biết ở trong mắt chủ tử chuyện như thế nào mới có thể coi là đại sự.

"Đúng rồi, chủ tử, hai ngày nữa Hứa Thành có mở tiệc trà xã giao, muốn mời chủ tử tham gia." Tiểu Vũ chợt nhớ tới cái gì.

"Tiệc trà xã giao?" Nhực Khả Phi nhíu mày.

"Dạ, chính là quan lại quyền quý trong thành cùng các nữ quyền tự hội lại mở tiệc trà xã giao. Nghe nói muốn mượn quan hệ để giúp cho trạng phu của mình gì đó." Tiểu Vũ giống như bà bát quái, nói liên miên cần nhắc.

"Trước kia tại sao không từng nghe nói qua?"

"Đây là mùa xuân mới cử hành." Tiểu Vũ cười đến mắt tự nhiên, kỳ thật đây không phải là mùa xuân mới cử hành, mà là từng quý đều cử hành. Hơn nửa lần mới nhất chính là khi Vương Gia cùng chủ tử đến Hứa Thành không lâu, tiệc trà xã giao chỉ có chính thất mới được tham gia cho nên Nhực Khả Phi đương nhiên không có trong hàng ngũ được mời. Mà trải qua mấy ngày nay, người trong thành mới hiểu Cử Vương gia đối với nàng vô cùng sủng ái, thế nên mới ngoại lệ mời nàng.

"Không đi, thay ta trả lời lại đi." Nhực Khả Phi rút một quyển sách ở trên giá sách, tra tìm gì đó. Tham gia cái loại tự hội nhảm chán này, không bằng đi tìm hung thủ của vụ án này còn thú vị hơn.

"Dạ." Tiểu Vũ có chút thất vọng ở một tiếng, chủ yếu là mình cũng muốn đi biết một chút. Tiểu Vũ rời khỏi cửa phòng, nói cho quản gia đi thông báo lại, sau đó mới chuẩn bị quay trở lại phòng.

"Tiểu Vũ tỷ. . . ." Có một thanh âm thật thấp yếu ợt gọi Tiểu Vũ lại.

"A?" Tiểu Vũ quay đầu, lại nhìn thấy một nha hoàn lạ mặt đang đứng ở bên cây sọt nhìn mình.

"Muội, muội có chuyện muốn nói với tỷ." Nha hoàn sợ hãi nói.

Tiểu Vũ nhíu: "Ngươi là ai? Tại sao ta lại thấy lạ mặt như vậy?"

"Muội, muội là nha hoàn của Vũ phu nhân." Nha hoàn cắn cắn môi, nói ra, "Muội, có chuyện lớn cần phải nói cho tỷ biết."

"Nói đi." Tiểu Vũ vừa nghe thấy là nha hoàn của người đàn bà kia, khuôn mặt không kiên nhẫn, lớn tiếng nói. Nha hoàn chậm rãi nhích lại gần, nhìn chung quanh, thấy bốn bề vắng lặng mới ghé sát tai Tiểu Vũ nói thầm. Càng nghe, trong mắt Tiểu Vũ thần sắc biến hóa, từ kinh ngạc đến khinh thường.

"Ngươi nói cho ta biết chuyện này, ngươi là muốn cái gì?" Tiểu Vũ mắt lạnh nhìn nha hoàn trước mắt.

"Muội, muội chỉ muốn về nhà chăm nom cho mẹ. Đã thật lâu muội chưa có về nhà." Trên khuôn mặt non nớt của nha hoàn chứa đầy vẻ mong chờ. Nàng nguyên bản cũng không phải kí văn tự bán mình, nhưng là người mà mình hầu hạ lại lại ngày ngày làm khó dễ. Đó là chưa nói về sau có người luôn lấy thứ gì đó để đánh người, hoặc dùng giấy bút uy hiếp bọn họ.

"Được rồi, ngươi đi xuống đi. Ta đã biết." Tiểu Vũ phất phất tay, ý bảo nha hoàn nên rời đi trước. Nha hoàn há miệng thở dốc còn muốn nói điều gì, thấy biểu tình không kiên nhẫn của Tiểu Vũ đành ngậm ngùi khép miệng, cúi đầu rời đi.

Tiểu Vũ vào cửa sau, đóng cửa lại đi đến bên Nhực Khả Phi.

"Chuyện gì? Ở bên ngoài nào loạn cái gì?" Nhực Khả Phi lật quyển sách trong tay tùy ý hỏi.

"Chủ tử, có chuyện lớn." Tiểu Vũ giống như có vật quý dâng lên, ở bên tai Nhực Khả Phi nói thì thầm.

"Thật sự?" Nhực Khả Phi trên mặt không lộ vẻ gì, vẫn đạm phong khinh hời.

"Hắn là thật. Phái người đi xem sẽ biết, nếu không chủ tử tìm đại phu tự mình đến kiểm tra xem, đại phu bắt mạch sẽ biết." Tiểu Vũ nhướn nhướn mày, tiện nhân Đỗ Vũ kia cư nhiên mang thai! Vương gia chưa từng qua đêm tại đó, hiện tại cư nhiên mang thai, đương nhiên là không phải của Vương gia!

"A?" Nhực Khả Phi khép sách lại, "Mang thai?"

"Đúng vậy a, chủ tử, con tiện nhân kia cư nhiên vụng trộm ! Xem Vương gia lần này xử lý nàng như thế nào !" Tiểu Vũ nói rất đúng mĩ phi sắc vũ.

Trên mặt Nhực Khả Phi vẫn không có biểu tình gì, như là chuyện đó không liên quan đến mình. Tự nhiên cũng không muốn đi để ý tới. Tiểu Vũ thấy biểu tình của Nhực Khả Phi cũng hiểu là chuyện không thú vị gì tự động ngậm miệng lại.

"Người trước đi ra giữ cửa ." Nhực Khả Phi hướng Tiểu Vũ nói.

"Dạ" Tiểu Vũ gật đầu hướng cửa di chuyển đi, có đôi khi thật sự là không hiểu chủ tử đang nghĩ gì . Tựa hồ cái gì đều không để ý, cái gì cũng không để vào mắt.

Đợi sau khi Tiểu Vũ đóng cửa lại, Nhực Khả Phi gõ cái bàn: "Diêm Diễm" Diêm Diễm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt. "Người có phải vẫn ngồi trên nóc nhà hay không..." Nhực Khả Phi uống ngụm trà thần nhiên hỏi. Diêm Diễm không nói , vẫn như cũ im lặng, cũng như là chấp nhận lời nói của Nhực Khả Phi.

"Không nói điều này, ta là muốn hỏi người, nơi lần trước người dẫn ta đi mua Vô Hồn, có thể mang ta đi tiếp hay không. Ta muốn xem có thứ gì ta cần hay không". Trong đầu Nhực Khả Phi có một vài ý niệm.

"Bánh dẻo, hoa quả cao." Diêm Diễm mặt không chút thay đổi phun ra một câu. Ngụ ý thật là rõ ràng, dẫn người đi có thể, nhưng là có điều kiện.

Ăn chính là điều kiện! Nhực Khả Phi nhin xuống khóe miệng run rẩy, cũng là thốt lên : "Muốn bao nhiêu?"

"Bánh dẻo hai chén, hoa quả cao mười hai đồng." Diêm Diễm dứt lời, nghe thấy tiếng nuốt nuốt nước miếng nho nhỏ. Lại nhớ đến đậu đỏ tô lần trước.

"Đi, ngày mai mang ta đi đi." Nhực Khả Phi nhìn nhìn kẻ ham mê đồ ăn một cái.

"Được, ngày mai có người đang chờ người." Diêm Diễm bỏ lại câu nói không đầu không đuôi liền biến mất tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Ads "Người kia đang đợi ta?" Nhực Khả Phi nhìn trong phòng đã không còn một bóng người, lặp lại những lời này. Là ai? Hiện tại những thứ này cũng không còn ý nghĩa gì, ngày mai sẽ biết.

Hôm sau, Nhực Khả Phi dậy thật sự sớm, sau khi đem Hiên Viên Cô Vân tổng xuất ra phía sau ngoài, rồi cùng Diêm Diễm ra cửa, để lại Tiểu Vũ ở Vương Phủ. Lại là vách núi đen với đám mây mù lượn lờ kia, lại đi tới cái "Chợ đêm" , đã không có náo nhiệt như lần trước. Diêm Diễm giải thích lần trước đến ngay lúc đại hội, hiện tại chỉ là hội họp buôn bán nhỏ.

. Khi vào đại hội sẽ có rất nhiều những vật quý hiếm đáng mua, còn những buổi họp chợ nho nhỏ như thế này cũng phải dựa vào may mắn của bản thân xem có thể mua được vật phẩm gì quý hiếm hay không?

Nghe thế chính là hình thức giải thích, Nhực Khả Phi không khỏi buồn cười, lần trước mình xem như đã gặp may, mới có thể mua được nhân vật quý hiếm như vậy . "Lần trước người bán Vô Hồn cho ta, người nói là đại ca của hần?" Nhực Khả Phi

chính vận khí tốt a, lại có thể mua được nhân vật bán Vô Hồn thật sự có tò mò. "Đúng vậy, kêu Âm Đàm.

Diêm Diễm nhắc tới tên hai người là không che dấu được nụ cười khinh bỉ. "Âm Đàm, Vô Hồn?"

Nhực Khả Phi đem tên của hai người đọc lên, cười khanh khách lại còn có tên như vậy. "Cha nương của bọn họ chính là quái thai, nên đương nhiên đặt tên con cũng kỳ quái."

Diêm Diễm không nói nhiều lời. Chân chính biến thái là đại ca của Vô Hồn a, trên thế gian này không có mấy ai dám trêu chọc đến hần, cũng không thể trêu vào. Không suy nghĩ, võ nghệ của Vô Hồn cao như vậy còn thường xuyên bị hần đánh đến đầu đầy bao, càng thường xuyên bị hần đánh nửa chết nửa sống .

"Ừm, thật là có tính cách ". Nhực Khả Phi gật gật đầu, cất bước cùng Diêm Diễm vào hành lang thật dài kia.

"Chủ Nhân muốn mua gì?" Diêm Diễm đột nhiên hỏi. "Ta muốn hỏi thử, có người bán thịt hay không." Nhược Khả Phi trầm ngâm, đem nghi vấn trong lòng nói ra.

"Bán thịt? !" Diêm Diễm há to mồm lộ ra vẻ mặt khó hiểu .

Mua thứ này ở trên chợ không phải có rất nhiều sao? Tại sao cần phải tới nơi này. Không đúng, hẳn là không có đơn giản như vậy. "Ha ha." Nhược Khả Phi nhìn thấy biểu tình khó hiểu của Diêm Diễm liền nở nụ cười, cũng hiểu được nghi hoặc của Diêm Diễm, giải thích nói,

"Không sai, không đơn giản như vậy, thịt này là thịt người." Diêm Diễm há miệng thở dốc không nói chuyện.

"Ngày hôm qua người cũng không nhìn thấy sao? Vụ án mạng trong công văn trên tay ta, đã có rất nhiều cô gái chết, sau khi phát hiện thi thể, toàn bộ thịt bên đùi không thấy"

Nhược Khả Phi nói một câu hai ý nghĩa, ngày hôm qua Diêm Diễm đang ngồi xổm trên xà nhà của thư phòng , hẳn làm sao có thể không thấy vật trên tay mình.

"Ý của chủ nhân là, có người đem thịt này đem đi bán?"

Diêm Diễm nhăn mày lại , thật đúng là ghê tởm hẳn thật biến thái, loại cảm giác này chẳng thoải mái chút nào. So với trực tiếp giết chóc , mấy thứ này làm cho lòng người vô cùng khó chịu.

"Này cũng không có gì kỳ quái" Nhược Khả Phi hơi hơi trầm tư một chút tiếp tục nói."Ở thời đại ta biết, ăn thịt người phi thường phổ biến ." Nhược Khả Phi không thể nói cho Diêm Diễm, vào thời Ngụy Tấn, sách sử có ghi chép lại, người Hồ xâm nhập vào trong Trung Nguyên , gần như tất cả người Hồ đều không có chữ viết của mình. Dã man nhất là, rất nhiều người Hồ còn giữ lại hành vi man rợ như ăn thịt người.

Tộc Hung Nô, người Hung Nô da trắng, Tiên Ti tộc, đó là ba tộc hung ác nhất. Lục tộc quả thực là có thể xưng là "Ác ma ăn thịt người."

Lịch sử có gì lại, những năm bọn họ hành quân tác chiến không có lương thảo, bắt người cướp nữ tử của Hán tộc làm quân lương. Tộc Hung Nô gọi nữ nhân người Hán là "Đê hai chân" Ban đêm gian dâm. Ban ngày giết ăn thịt. Khi đó người Hán bị tàn sát hầu như không còn.

Diêm Diễm nhìn thấy ánh mắt của Nhược Khả Phi có chút phiền muộn, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng cảm thấy ghê tởm, chính mình tuy rằng thích ăn, nhưng cũng có những thứ tuyệt đối sẽ không ăn . Vào cái sân rộng lớn kia, quả nhiên những quầy hàng bày bán đã giảm đáng kể.

"Ái chà , Diêm Vương, người lại tới nữa." Một thanh âm lơ lửng bay tới. Nhược Khả Phi theo hướng thanh âm phát ra nhìn lại, thấy đó là một gương mặt xa lạ, nhưng thanh âm nàng nhớ rất rõ ràng đó là đại ca của Vô Hôn, chính là người lần trước đem Vô Hôn bán cho mình! Nhưng gương mặt này là hoàn toàn xa lạ. Không lẽ đang mang mặt nạ da người sao?

"Hãy da, nữ nhân người cũng tới a?"

Đợi cho Nhược Khả Phi cùng Diêm Diễm đi đến bên cạnh hắn, hắn vẫn cầm một cây gậy nhỏ như cũ. Hắn nhìn Nhược Khả Phi từ trên xuống dưới vui cười , "Còn sống rất tốt nha, nói cách khác là đệ đệ ngu ngốc kia của ta cũng sống vô cùng dễ chịu sao."

"Đúng vậy."

Nhược Khả Phi cười khẽ gật đầu. Người này tán mắt ra thái độ lạnh nhạt nhìn như không chút để ý, nhưng lại làm cho trong lòng Nhược Khả Phi cảnh giác, người này không đơn giản."Cám ơn người lần trước đã bán một vật tốt như vậy."

"Ha, khách khí cái gì, người cũng đã cho ta dư hơn chín mươi lăm lượng bạc trắng, ta nên cảm ơn người mới đúng." Âm Đàm ngồi ở trên thùng gỗ, ngắm nhìn chung quanh , "Hôm nay mua bán vẫn không được, không thú vị gì cả."

"Ta, muốn cùng người hỏi thăm một tin tức. Nhược Khả Phi đánh giá người trước mắt, trên mặt không chút thay đổi đó là đôi mắt thâm thúy, cùng với da mặt không hợp nhau.

Đôi mắt kia thâm sâu giống như đêm tối, lại sâu thẳm giống như đáy vực sâu hấp dẫn người khác.

"Muốn nghe tin tức gì, một tin tức, một giá tiền." Âm Đàm ngáp một cái, thản nhiên nói.

"Ta muốn hỏi gần đây trên giang hồ là có người bán thịt hay không." Nhược Khả Phi nhìn chăm chú vào Âm Đàm ánh mắt không hề động. "Thịt? Thịt gì?" Âm Đàm cảm khúc gậy nhỏ gãi gãi sau lưng của mình hỏi. "Thịt người. Hơn nữa còn là loại thịt người sống mềm mại...."

Nhược Khả Phi nói từng chữ từng chữ rõ ràng . Cây gậy gãi lưng của Âm Đàm dừng lại, bình tĩnh nhìn Nhược Khả Phi, không nói gì.

"Tin tức này giá bao nhiêu?"

Nhược Khả Phi Âm Đàm nhìn trước mặt không hề cử động, trong lòng biết hẳn quả nhiên biết.

"Quên đi, cho người tính tiện nghi một chút. Năm ngàn lượng đi." Âm đàm hươu hươu côn gỗ gõ vào rương gỗ mình đang ngồi , " Trả thù lao trước."

"Một trăm lượng."

Nhược Khả Phi không nhượng bộ, "Trước tiên là nói về tin tức sau trả thù lao."

"Không, nữ nhân chết bầm này, trả giá quá đáng rồi".

Âm Đàm tức giận trực nhảy dựng lên, "Năm ngàn của ta, người chém còn một trăm lượng!"

"Đúng vậy nha." Nhược Khả Phi nghiêm túc suy tính, từ từ nói, "Tin tức để trong bụng có kiếm được tiền không, người có thể kiếm bao nhiêu nên kiếm bấy nhiêu đi. Năm trăm lượng không thể hơn."

Diêm Diễm ở bên cạnh nhìn hai người hoàn toàn là hết chỗ nói rồi. Người kia cũng không phải có tiền bình thường, tiền của Âm Đàm lại không cần phải nói rồi, ai nói hán không có tiền không phải người mù thì chính là đũa ngọc.

Tuy nhiên tên này vì mấy ngàn lượng tranh giành thành như vậy, không lẽ là keo kiệt sao? Làm cho không người nào có thể lý giải được.

"Vậy đưa cho ta trước." Âm Đàm bĩu môi, ý bảo đây là nhượng bộ lớn nhất của mình.

“Ừm”

Nhược Khả Phi lấy ngân phiếu ra đưa cho Âm Đàm, bình yên tiếp nhận xong mới ngồi trên thùng gỗ, đem ngân phiếu cẩn thận xem xét thật kỹ sau đó mới cất vào lòng. Động tác làm cho Diêm Diễm thấy rất là trợ trên. "Gần đây có một tiểu điểm đang bán loại thịt mà người nói. Theo tin tức đáng tin cậy rằng có một người có võ công cao cường cung cấp, hơn nữa toàn bộ đều là thịt của xử nữ." Âm Đàm nhếch chân bắt chéo, tiếp theo là có chút hăng hái nhìn Diêm Diễm tiếp tục nói,

"Đúng rồi, Diêm Vương, người không phải thích ăn sao"? Nghe nói của hiệu bán thịt này, bán ngon vô cùng, đem khối thịt của những cô nương trẻ này dần cho mềm, sau đó chờ thịt mềm mại mới dùng dao thái mỏng, mang lên cho khách."

Quả nhiên là làm cho sắc mặt của Diêm Diễm tái nhợt. Âm Đàm ở trong lòng cười âm hiểm. Nhược Khả Phi cũng nhận không được nhú nhú mày.

Diêm Diễm đè nén dạ dày đang sôi sục, hít một hơi thật sâu, lại hung tợn nhìn Âm Đàm nói

"Tên biến thái này có phải ăn rồi hay không?"

"Ta không có hứng thú." Âm Đàm lại gõ thùng dưới người mình, "Vấn đề cũng hỏi xong, rút ngay đi, đừng cản trở việc buôn bán của ta." "Người bán cái gì?" Diêm Diễm nhìn vào chiếc thùng gỗ kín như bưng hỏi. "Bán cái gì cũng không bán cho các người, tránh xa ta ra một chút, trả giá muốn giết ta à." Âm Đàm lấy cây gậy nhỏ vung lên, vội vàng đuổi hai người giống như đuổi ruồi muỗi.

“Tiểu điểm đó ở nơi nào, ở địa phương nào?”

Nhược Khả Phi hỏi ra vấn đề mấu chốt. "Dường như ở trên cái hồ gì đó, trên một cái thuyền hoa. Oanh Oanh các hay là gì đó, được rồi, tránh xa một chút cho ta.".

Âm Đàm dùng gậy gõ vào thùng, cất tiếng rao "Đến xem a, bão bão đây, không mua là tổn thất a."

Nhược Khả Phi xoay người rời đi, Diêm Diễm đi theo ở phía sau. Oanh Oanh các? Dường như là thanh lâu lớn nhất Hứa Thành, ở trấn Lí Huyền huyện Hứa Trình. Nói đến Lí Huyền, Nhược Khả Phi chợt nhớ tới, ở Lí Huyền có mấy viên ngoại nhà giàu mới nổi có rất nhiều tiền, đều là sau khi đến qua Oanh Oanh các mới xảy ra chuyện. Trên người không có bất kỳ miếng vết thương, nên Huyện lệnh không điều tra được nguyên nhân, cuối cùng đành phải phán là do thân thể hư nhược mà chết.

Đôi mắt Nhược Khả Phi thâm trầm xuống, hay là mấy người này cùng vụ án giết người này đều có liên quan?

"Đúng rồi chủ nhân, người kia muốn gặp người, đợi người đã lâu rồi." Diêm Diễm chợt nhớ tới còn vẫn người đang chờ bọn họ.

"Là ai?" Nhược Khả Phi cũng nghĩ đến những lời Diêm Diễm nói với mình hôm qua

. "Người lần trước làm thứ gì có thể bay trên trời cho người đó. Hôm nay hán cũng đến nơi đây mua đồ." Diêm Diễm nhớ tới ngày đó nhìn thấy một màn thần kỳ, đáy mắt thoáng hiện lên tia kinh ngạc, sau đó Nhược Khả Phi bảo hán mang những thứ đó hủy đi. Hán có thể hiểu được ý nghĩa cách làm của nàng.

Loại đồ vật này đã vượt qua sự hiểu biết của người hiện tại, nếu bị người khác dùng vào những chỗ không nên dùng sẽ mang đến tai họa hủy diệt.

Diêm Diễm mang theo Nhược Khả Phi đi đến một gian nhà, vừa mới vào nhà đã nhìn thấy một bóng dáng đang ở bên trong bận việc gì đó. "Tiền bối, người mà ông muốn gặp ta đã mang đến." Thái độ của Diêm Diễm phi thường khách khí, làm cho Nhược Khả Phi có chút kinh ngạc. "A? Cuối cùng đã đến rồi." Giọng nói già nua có chút không được tự nhiên, xoay người lại, đó là một người có tướng mạo trẻ tuổi, thoạt nhìn không cao hơn ba mươi lăm. Tuy rằng không tính là tuấn mỹ, cũng nho nhã vô cùng. Người này? Diêm Diễm gọi hán là tiền bối, thanh âm lại già nua như thế hay là số tuổi thật sự không thể nhìn giống như bề ngoài?

"Cô bé con, bức họa kia là người vẽ đấy sao?" Nam tử nhìn Nhựt Khả Phi từ trên xuống dưới, sau đó nhún mày lại, dường như không quá tin tưởng vật như vậy là do nữ tử mảnh mai trước mắt này vẽ ra. "Tiền bối, người không thể xem bề ngoài, không phải sao? Tỷ như tiền bối ngài." Nhựt Khả Phi mỉm cười cũng đánh giá người trước mắt.

Diêm Diễm lại dường như như có chút khấn trương, thái độ Nhựt Khả Phi nói chuyện vẫn là tùy ý như vậy, nhưng là người trước mắt không phải người khác, là quý tướng Mạc Ngôn. Là sư huynh của thiên hạ đệ nhất đức kiếm sư phụ, lúc trước hẳn tìm không ra người làm ra vật kia, sau khi gặp được hẳn, hẳn nhận ra kiếm trên tay mình là do sư đệ hẳn làm ra, thế này mới cùng mình bàn luận, người này tâm tính không thể đoáán trước được.

Nếu gặp được thứ hẳn yêu thích, mấy ngày không ăn không uống nhất định phải làm cho bằng được, lại không thu một phân tiền, nếu không phải muốn làm, cho dù có người lấy hoàng kim vạn lượng cầu hẳn cũng sẽ không làm, đối với vật mới mẻ cảm thấy hứng thú gì đó lại nhiệt tình vô cùng.

"Cũng đúng."

Mạc Ngôn gật gật đầu,

"Cô bé con gọi là gì?"

Giật mình, Diêm Diễm biểu tình lộ ra kinh ngạc, Mạc Ngôn mở miệng hỏi tên người khác liền đại biểu hẳn đã chấp nhận quen biết một người, nếu hẳn không đề vào mắt là tuyệt đối sẽ không hỏi đến họ tên

"Nhựt Khả Phi. Tiền bối muốn gặp ta để làm gì?" Nhựt Khả Phi nhìn người kỳ quái trước mắt. Số tuổi người này thật sự rất cuộc bao nhiêu.

"Bản vẽ kia ta thực cảm thấy hứng thú, Diêm tiểu tử lại chứng kiến tận mắt người bay lượn ở trên bầu trời, chuyện lạ này có thực hay không?" Ánh mắt Mạc Ngôn lộ ra chút khó hiểu

"Phải vật kia gọi là Tàu lượn."

Nhựt Khả Phi nói từng chi tiết. "Tàu lượn?" Mạc Ngôn trầm ngâm, lặp lại lời nói của Nhựt Khả Phi,

"Có thể nói thêm cho ta biết về vật này không?"

"Có thể."

Nhựt Khả Phi gật đầu, đợi cho Mạc Ngôn mang bản vẽ kia ra, sau đó giải thích nguyên lý của tàu lượn.

Mạc Ngôn nghe xong, ánh mắt mở càng lúc càng lớn thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục. Mà Nhựt Khả Phi cũng kinh ngạc, người trước mắt đối với những thứ này dường như vượt qua khả năng thiên phú bình thường, thông thường Nhựt Khả Phi vừa đưa ra một ý kiến, hẳn lập tức hiểu ngay được vấn đề.

"Người còn biết cái gì mới nữa không?" Mạc Ngôn hưng phấn nhìn Nhựt Khả Phi. Nhựt Khả Phi nhìn người trước mắt, khẽ gật đầu "Biết, rất nhiều". Mạc Ngôn lại hưng phấn lên

"Tốt lắm, tốt lắm, người dạy ta."

Nhựt Khả Phi bỗng nhiên cười rộ lên, không nói chuyện, mà là hướng Diêm Diễm nhún mày, ý bảo đi ra ngoài nói chuyện với mình trước. "Tiền bối, người đợi một chút trước." Nhựt Khả Phi mở to mắt nhìn, người trước mắt, năng rất muốn biết thân phận của hẳn rất cuộc là cái gì, tất cả sự vật đều là đồng giá trao đổi. Mà đối với người có thể lợi dụng tự nhiên sẽ lợi dụng đến giới hạn cuối cùng.

Mạc Ngôn gật đầu chờ ở trong phòng. Trên hành lang Nhựt Khả Phi nhìn Diêm Diễm "Người này là ai vậy?" "Quý tướng Mạc Ngôn. Người trong thiên hạ xưng hẳn là thiên tài, không có hẳn sẽ không có vật đó." Diêm Diễm thấp giọng nói. Nhựt Khả Phi giật mình, tiếp theo lộ ra tươi cười kỳ quái. Không nói chuyện cùng Diêm Diễm nữa, Nhựt Khả Phi vào phòng ở, cười nói:

"Tiền bối, nếu muốn biết những thứ mới mẻ hơn so với vừa rồi hãy cùng ta đi thôi."

Lại giật mình, Diêm Diễm sững sờ, Mạc Ngôn cũng hơi sững sờ, tiếp theo cười ha ha

"Có ý tứ, nếu người làm cho ta không hài lòng thì sao?"

"Mặc cho tiền bối xử trí a, nhưng nếu ta làm cho tiền bối vừa lòng..., tiền bối sẽ đáp ứng điều kiện của ta."

Khóe miệng Nhựt Khả Phi lộ ra ý cười thâm trầm.

"Có thể." Mạc Ngôn cũng không nói lời vô nghĩa, thu thập xong mọi thứ liền chuẩn bị đi theo Nhựt Khả Phi.

Thật lâu về sau, vũ khí mà đại quân của Cửu vương gia sử dụng đều là lực sát thương mạnh nhất, độc hại nhất, gây thương tổn nhất lời này là tuyệt không quá đáng. Đạp trên máu rất nhiều người đi lên đỉnh cao nhất, khi có người chỉ trích người chế tạo những binh khí này, thì Mạc Ngôn cũng chỉ qua loa cho xong.

Hắn hoàn toàn không để tâm đến những thứ này làm gì, hắn làm chỉ hướng thụ lạc thú, những thứ khác không liên quan gì đến hắn

Trở lại Vương Phủ trời đã tốiมืด, Nhục Khả Phi phản phó Tiểu Vũ đi chuẩn bị phòng khách cho Mạc Ngôn. Mạc Ngôn thật là không hài lòng sự sắp xếp như thế, cố gắng đòi hỏi Nhục Khả Phi cho hắn xem những thứ mới mẻ gì đó ngay lập tức.

Sau khi được Nhục Khả Phi ba lần cam đoan ngày mai sẽ cho hắn bản vẽ, hắn mới yên lòng.

Nhục Khả Phi trở về sau đó không lâu, Hiền Viên Cô Vân cũng về đến Vương Phủ, trong thư phòng, Hiền Viên Cô Vân xoay người ôm lấy Nhục Khả Phi đặt ở trên bàn công văn, nhả mảy lại:

“Ý của nàng, muốn điều tra những vụ án này phải bắt nguồn từ trong thanh lâu ở Lí Huyền?”

"Phải" Nhục Khả Phi rót chén trà cho Hiền Viên Cô Vân.

"Thanh lâu? Không cho phép nàng đi." Hiền Viên Cô Vân tức giận tiếp nhận trà, tuy rằng vụ giết người này đã gây áp lực rất lớn cho quan phủ, náo loạn lòng người khủng hoảng, nhưng hắn không muốn Nhục Khả Phi mạo hiểm như vậy. "Có Diêm Diễm đi cùng, không có việc gì." Nhục Khả Phi cười nhéo nhéo khuôn mặt tuấn mỹ của Hiền Viên Cô Vân,

"Có mùi vị của nam nhân."

"Nói bừa! Ta vẫn luôn có mùi vị của nam nhân." Hiền Viên Cô Vân lại càng không thỏa mãn, vươn tay ôm lấy Nhục Khả Phi vào lòng, đặt ngồi trên đùi mình.

“Vâng, vâng bất quá bây giờ cũng có mùi nam nhân." Nhục Khả Phi nhìn chăm chú Hiền Viên Cô Vân trước mắt, trong thời gian thật ngắn này, hắn trưởng thành nhanh chóng như thế. Ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân khắc sâu, mảy kiếm nhập tóc mai phát ra khí phách cùng khí chất mạnh mẽ. Ánh mắt kiên nghị giờ phút này đang sáng quắc nhìn chính mình. Trong tia nóng rực mang theo nhu tình, hai người vốn là mâu thuẫn, nhưng bây giờ giao hòa hài hòa như thế. "Nàng có phải càng lúc càng mê luyến ta hay không?"

Hiền Viên Cô Vân ác liệt đến gần sát nàng, khẽ cắn môi của Nhục Khả Phi. Nhục Khả Phi không đáp, ngược lại đón nhận, sau đó cắn đáp trả mạnh hơn.

Môi Hiền Viên Cô Vân đau xót, nhưng lưỡi lại không tách rời, càng nhiệt tình hôn lên môi Nhục Khả Phi.

"Phi nhi, nàng biết không, ta rất yêu ~ rất yêu ~ rất yêu nàng ~—" Hiền Viên Cô Vân khẽ cắn ở bên tai Nhục Khả Phi, hàm hàm hồ hồ nói. "Ngươi bây giờ biết cái gì là yêu sao?" Nhục Khả Phi dùng sức nhéo cơ bắp ở trên lồng ngực của Hiền Viên Cô Vân.

"Ta nghĩ, biết đại khái chứ." Hiền Viên Cô Vân hít một ngụm khí lạnh, cầm đôi tay nhỏ bé Nhục Khả Phi, ngăn lại bàn tay nhỏ bé càng tiến một bước tàn sát bừa bãi,

"Ta suy nghĩ mình có phải thích bị ngược hay không?"

"Vậy sao?" Nhục Khả Phi nở nụ cười, rút tay của mình về, đưa tay choàng qua sau gáy của Hiền Viên Cô Vân, hai người chớp mũi đối với chớp mũi.

"Mỗi lần bị nàng nhéo còn cam tâm tình nguyện, rất cao hứng." Hiền Viên Cô Vân vuốt ve chớp mũi của Nhục Khả Phi.

"Ha ha, bởi vì ngươi biến thái a." Nhục Khả Phi cười ha ha.

"Đó là người ngược biến thái, hay người bị ngược biến thái?" Hiền Viên Cô Vân tức giận muốn trả đũa, định đưa tay nhéo lấy cái mũi của Nhục Khả Phi

"Một nửa một nửa đi." Nhục Khả Phi đẩy bàn tay định nắm mũi của mình,

"Đúng rồi, đã quên nói cho ngươi biết, có người nói cho ta biết nói Đỗ Vũ mang thai rồi."

"Mang thai? !" Hiền Viên Cô Vân giống bị hỏa thiêu bắn ra, đem Nhục Khả Phi thiếu chút nữa ngã ở trên mặt đất, sau khi cuống quýt nâng Nhục Khả Phi dậy, Hiền Viên Cô Vân không ngừng khoát tay giải thích, "Không phải hài tử của ta, ta tuyệt đối không đi qua nơi đó của nàng ta." Nhục Khả Phi nhìn về mặt kích động của Hiền Viên Cô Vân, đầu tiên là sững sốt, tiếp theo hiểu được hắn lo lắng là cái gì, bật cười nói :

"Ngươi đây là không phải nên gọi là giấu đầu hở đuôi sao? Càng giải thích càng che giấu?"

Hiền Viên Cô Vân càng thêm bối rối, liên tục xoa tay, trên mặt là kinh hoàng: "Ta thề, Phi nhi, ta tuyệt đối chưa từng đi đến bên nàng ta. Thật sự, nàng phải tin tưởng ta." Nhìn bộ dạng Hiền Viên Cô Vân sốt ruột, Nhục Khả Phi rốt cục nhịn không được cười ra tiếng: "Ta đã biết. Ta nói là nàng ta mang thai, không có nói là ngươi làm cho nàng ta mang thai. Ngươi kích động làm gì?"

Hiền Viên Cô Vân ngây người, thế này mới kịp phản ứng là Khả Phi đang trêu hắn. Sắc mặt tối sầm, liền dần tối, hét lên: "Xem ta thu thập ngươi như thế nào! Dám trêu chọc ta!"

"Ha ha, là ngươi tự mình tìm đây chứ. Được rồi, đừng náo loạn nữa." Nhục Khả Phi trốn tránh Hiền Viên Cô Vân công kích, nghiêm mặt nói, "Ngươi

sẽ xử lý như thế nào?" Hiền Viên Cô Vân dừng lại, bĩu môi nói : "Này a, xoá sạch, sẽ đem nàng ta đi xử lý." "Nàng ta tốt xấu gì cũng là sườn phi của người a. Đơn giản xử lý như thế ?" Nhượng Khả Phi lại tiến lên, kéo kéo mái tóc dài đen như sa tanh của Hiền Viên Cô Vân.

"Chẳng lẽ người muốn ta bắt gian phu rồi mới đưa cho Hoàng Hậu a?" Hiền Viên Cô Vân nhìn ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của Nhượng Khả Phi, bỗng nhiên cầm lại nắm ở trong tay.

"Ha ha, người đều không để ý người ta, người ta nhìn không được liền trộm người a." Nhượng Khả Phi vui cười trên ghẹo, "Chính người tự xử lý là được."

Đứa nhỏ này có được sinh ra hay không, không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt nhất đó chính là không thể để Vương gia sinh hạ đứa nhỏ. Hiền Viên Cô Vân nhìn Nhượng Khả Phi cười đến cười run rẩy hết cả người, giận không có chỗ phát tác, nhìn thế nào cũng cảm thấy Nhượng Khả Phi là đang vui sướng khi người gặp họa. "Hừ, nhìn nàng cười." Hiền Viên Cô Vân phẫn nộ, "Không cho phép nàng đi thanh lâu, dù sao không cho phép đi." "A? Người mang thù a?" Nhượng Khả Phi dùng ngón tay dùng sức đâm vào trong ngực Hiền Viên Cô Vân, con tức giận này có ý nghĩa là hẳn đã chấp nhận cho nàng đi, hiện tại bởi vì mình vừa rồi vui sướng khi người gặp họa nên hẳn đã thay đổi ý nghĩ.

"Ta chính là mang thù đó thì sao nào?" Hiền Viên Cô Vân đưa tay ôm lấy thắt lưng Nhượng Khả Phi, đi tới cửa. "Mau buông ta xuống."

Hai chân Nhượng Khả Phi cách mặt đất, vung vẩy lung tung. "Một lát bàn tiếp." Hiền Viên Cô Vân mắt diếc tai ngơ, đi càng nhanh hơn.

"A. . . . ." Âm Đàm đánh cái ngáp thật to, khóe mắt đã sắp chảy ra nước mắt.

"Người hơi quá." Vô Hồn ôm cái mũi khoa trương kêu lên. "Thúi lắm, tiểu tử người ngựa người phải không? Ta vừa rồi có ngậm kẹo bạc hà."

Âm Đàm vung cây gậy nhỏ trong tay gõ đầu Vô Hồn

. "Tốt lắm, người đem cái rắm thả cho ta. Huyết tể ta sẽ giải."

Vô Hồn lui thật xa một chút, đến khoảng cách an toàn thế này mới trừng trừng mắt nói ra trọng điểm. "Đáng tiếc người không phải cái rắm." Trong nháy mắt, Âm Đàm đã xuất hiện trước mặt Vô Hồn

"..."

Một cái nặng côn đập vào trên trán Vô Hồn, độ mạnh yếu nắm chắc là chính xác vô cùng. Một lát sau trên trán mướt mà của Vô Hồn liền nổi lên một cục u đỏ thẫm. Vô Hồn là hoàn toàn không thể chống đỡ cùng phản kháng được. Chỉ có trợn mắt nhìn nhau.

"Nếu người là cái rắm, ta lúc đó chẳng phải là cái rắm sao?" Âm Đàm lại ách xì 1 cái tiếp tục nói, "Huyết tể sẽ giải trừ cho người. Sốt ruột cái gì? Vừa mới bắt đầu a, xem ra còn có 4~5 năm để đùa mà." Còn có 4~5 năm có thể đùa? ! Có ý tứ gì? !

Vô Hồn nháy mắt đã bắt đầu hiểu câu nói kia của hắn.

Mấu chốt là ở đây. Thối lão ca là thường xuyên trêu chọc hắn, nhưng nhiều nhất chỉ là đem mình đánh đến chết khiếp, tuyệt đối sẽ không đùa chết mình. Những lời này là có ý tứ gì? Hay là nàng sẽ xảy ra chuyện, hay là cái gì khác?

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ, Nhượng Khả Phi cùng Hiền Viên Cô Vân còn đang trong giấc mộng, cửa phòng đã bị đập rung vang trời.

"Người nào a?" Hiền Viên Cô Vân hai mắt mông lung, nhú mày, khuôn mặt tức giận. Khi nào thì Vương Phủ có người to gan như vậy, không quy củ như vậy?

"Ưm~~~~" Nhượng Khả Phi ở trong chăn phát ra một tiếng ưm, rút vào trong lòng Hiền Viên Cô Vân ấm áp.

"Cô bé con, nhanh lên một chút, người nói về bản đồ cho ta, nói cho ta xem thứ mới mẻ gì đó."

Tiếng kêu ngoài cửa càng lúc càng lớn, tiếng đập cửa lại rung trời, truyền khắp toàn bộ Vương Phủ. Con buồn ngủ của Nhượng Khả Phi tan mất, tại sao lại quên mất người kia chính mình ngày hôm qua mang về Vương Phủ chứ.

"Là loại người nào a?" Hiền Viên Cô Vân nhìn Nhượng Khả Phi trong lòng bỗng nhiên mở mắt hỏi.

"Hắc hắc, là một trân bảo, lễ vật tặng cho người đấy." Nhượng Khả Phi vừa nghe thanh âm bên ngoài tinh thần tỉnh táo. Người ngoài cửa là quý trọng Mạc Ngôn. Cũng chỉ có cao nhân này mới không chú ý tiểu tiết, phóng đảng không kèm chế được như thế.

"Trân bảo?" Hiền Viên Cô Vân nghe thanh âm la hét gõ cửa sắp sập kia, trong lòng nghi hoặc, người như vậy sẽ là trân bảo? Tại sao một chút lễ tiết đều không có.

"Đến đây, đến đây, tiền bồi đi dùng cơm trước, ta lập tức đến ngay." Nhượng Khả Phi buồn cười đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Nghe vậy, tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, bỗng nhiên lại gần. Mạc Ngôn quay trở về kêu to ở cửa: "Người nhanh chút a, nghe được không a, nhanh chút!" Nói xong, thế này mới chịu xoay người rời đi. Nghe thế, Nhượng Khả Phi là vừa buồn cười vừa tức giận. Người này tại sao lại giống như đứa bé thế.

"Người này là ai vậy?" Hiền Viên Cô Vân cũng đứng dậy mặc quần áo vào, khẩu khí đã có tức giận, tuy chưa thỏa mãn. Đơn giản là nghe khẩu khí của Nhược Khả Phi, hiểu được người vừa rồi thật sự không đơn giản.

"Là quý trọng Mạc Ngôn." Nhược Khả Phi giẫm lên giày nhanh chóng lấy quần áo mặc vào, lại ngồi ở bên giường chuẩn bị mang giày. Hiền Viên Cô Vân lại đột ngột xỏ giày, cầm giày Nhược Khả Phi lên, nở nụ cười, giúp Nhược Khả Phi mang giày vào nói : "Thỉnh thoảng cũng nên phục vụ cho nương tử vậy."

Nhược Khả Phi ngẩn ra, ánh mắt long lanh, thân nhiên lộ ra một nụ cười, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Ads "Quý trọng Mạc Ngôn?" Hiền Viên Cô Vân tự mang giày cho mình, lặp lại mấy chữ này, tại sao lại nghe quen tai thế?" Chẳng lẽ hẳn chính là người bất cứ thứ gì cũng làm được trong truyền thuyết, nhưng phải dựa vào tâm tình mới làm đó sao?"

"Vâng. Nếu hẳn lại hai đúng như trong truyền thuyết như vậy, vậy chúng ta thật sự đã nhặt được báu vật." Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười ý vị thâm trường. Có rất nhiều thứ cần hẳn làm, vì kỹ thuật thế giới này lạc hậu, có nhiều thứ không thể làm ra. Nhưng người kia lại có thể đem bốn cần điều khiển của tàu lượn làm tinh tế như thế. Như vậy đối với dụng cụ leo lên tường thành, cung nỏ dùng cung cấp cho quân đội, súng bắn đá, nếu như hẳn có thể làm ra, như vậy thời đại này có thể đổi về trong tay của Cô Vân. Nghĩ đến chỗ này ánh mắt Nhược Khả Phi càng thêm thâm thúy.

"Như thế, thật đúng là báu vật." Hiền Viên Cô Vân trầm ngâm nói, "Nhưng, Phi nhi nàng muốn để hẳn làm cái gì? Làm nhiều tàu lượn sao? Để có thể bay đến phía sau quân địch, nhưng vật kia không phải dễ sử dụng, ít nhất phải biết chọn hướng gió, đúng không?" Hiền Viên Cô Vân đang nhớ lại điều kiện cần có khi mình lần đầu tiên sử dụng tàu lượn. Minh và Phi nhi đứng ở trên vách núi rất cao, sau đó hướng gió chính xác mới có thể bay ra xa như vậy.

"Ai nha, Tiểu Vân Vân của ta trở nên thông minh rồi." Nhược Khả Phi cười rộ lên, lại trốn tránh câu hỏi kia của Hiền Viên Cô Vân, chỉ cười giúp Hiền Viên Cô Vân chải tóc, tiếp tục nói: "Vật kia thật hữu dụng, là vũ khí lợi hại dùng để đánh bất ngờ, nhưng đúng như người nói phải có điều kiện mới có thể sử dụng."

Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên vươn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhược Khả Phi chậm rãi nói: "Phi nhi ~~~"

"Sao?" Nhược Khả Phi nhìn Hiền Viên Cô Vân mái tóc đen mượt như mực, hỏi nhỏ.

"Có đôi khi, ta suy nghĩ, nàng rốt cuộc là ai?" Thanh âm của Hiền Viên Cô Vân trầm thấp, mang theo chút mờ ảo không chân thật. Giống như đang hỏi Nhược Khả Phi, càng giống như đang hỏi chính mình. Phi nhi gây cho hẳn rất nhiều ngạc nhiên và bí mật. Đường như mình làm sao cũng nhìn không thấu, xem không xong.

"Ta chính là ta a." Nhược Khả Phi rút tay ra, giúp Hiền Viên Cô Vân chải tóc xong.

"Cũng đúng, người chính là người. Ta nghĩ nhiều như vậy làm cái gì chứ?" Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên cười rộ lên, cười thoải mái. Đúng vậy a, mặc kệ Phi nhi là thần bí đến mức nào, nhưng nàng chính là Phi nhi của mình. Là tiền, là yêu, hay là người đều không có bất kỳ quan hệ gì, không phải sao? Quan trọng nhất là, nàng bây giờ đang ở bên cạnh mình. Mình có thể ôm nàng vào lòng bất cứ lúc nào.

Hai người rửa mặt xong đi đến nhà ăn, Mạc Ngôn đã sớm ăn xong đang lo lắng chờ đợi. Vừa thấy Nhược Khả Phi vào, liền kích động chạy nhanh đến tiếp đón, Nhược Khả Phi thế này mới phát hiện đôi mắt Mạc Ngôn đều là đen. Một đêm vẫn không có ngủ sao? Nhược Khả Phi hé miệng nín cười. Người này đối với mấy cái này cũng quá cuồng nhiệt rồi.

"Cô bé con, người cũng thật chậm, nhanh chút, ăn xong nhanh chút, ăn xong về giặt cho ta." Mạc Ngôn dòn đập thúc giục, liếc mắt một cái cũng không có nhìn qua Hiền Viên Cô Vân ở một bên.

Hiền Viên Cô Vân cũng không giận, tự mình ăn thức ăn sáng.

Nhược Khả Phi mỉm cười gật đầu hướng Mạc Ngôn cam đoan: "Vâng, tiền bối, ta ăn xong nhất định sẽ về cho người." Nhược Khả Phi cũng ngồi xuống ăn thức ăn sáng.

Mạc Ngôn ngồi ở một bên, chân không ngừng rung rung biểu hiện ra nội tâm nôn nóng. Còn bọn hạ nhân bên cạnh đều là vạn phần kinh ngạc cùng tò mò. Người vô lễ như thế rốt cuộc là ai vậy?

Hiền Viên Cô Vân ăn xong muốn ra khỏi cửa, Nhược Khả Phi bước đến đưa tiễn, Hiền Viên Cô Vân một phen kéo Nhược Khả Phi qua ở nàng bên tai

khẽ nói: " Mỗi một lần dừng về cho hần nhiều quá, nếu như nàng không muốn hần kiệt sức mà chết."

Nhược Khả Phi gật gật đầu, ý bảo hiểu rõ. Thì ra Hiên Viên Cô Vân đã nhìn ra trước mắt người này là cuồng nhiệt như vậy sao? Ý thức được người như thế một khi có cảm thấy hứng thú gì đó sẽ nhìn không ngủ không nghỉ. Ý nghĩ sâu sắc như thế này có thể nói lên Cô Vân của mình lại càng thêm thành thực sao? Nhược Khả Phi mỉm cười đưa Hiên Viên Cô Vân đi rồi mới mang theo Mạc Ngôn đến thư phòng.

Trong thư phòng, Tiểu Vũ đưa nước trà liền tới cạnh cửa trông chừng, Diêm Diễm lại giống như một con chim lớn ngồi trên xà ngang trong thư phòng, ăn điểm tâm mà Nhược Khả Phi nói đặc biệt làm cho hần. Thường thường không cần thận lộ ra ánh mắt thỏa mãn say mê. Nhưng trên gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Thấy thế Tiểu Vũ cứ tròn mắt nhìn mãi, nàng thực sự không hiểu nổi, một tuyệt thế cao thủ như thế mỗi khi nhìn thấy thức ăn trở nên không có tiền đồ như vậy. Còn có hoa văn khắc trên thân kiếm lại buồn cười chết người. Trên bình khí tuyệt thế lại có thể khắc sợi mì hoành thánh.

Nhược Khả Phi đưa bức vẽ thiết kế tạo nên cung nỏ. Vốn dĩ nàng biết phương pháp chế tác những cung nỏ này, nhưng nàng không nói cho Mạc Ngôn biết. Nàng không chỉ dẫn, bởi vì nàng muốn thử xem, Mạc Ngôn có thể làm ra cung nỏ thật sự giống như chờ mong của nàng hay không.

Cung nỏ theo tài liệu lựa chọn sử dụng đến công cụ chế tác, còn có cách chế tác ra tên nỏ cũng không phải rườm rà bình thường.

"Tiền bối, nhìn hiểu không?" Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Mạc Ngôn nhẹ giọng hỏi.

"Có ý tứ, vật này, so với cung tiễn bình thường thoát nhìn thoải mái hơn." Mạc Ngôn khép hờ đôi mắt thu hút, đưa tay cầm bản vẽ lên sau đó đi ra khỏi phòng.

"Đi đây, cô bé con, cảm ơn." Thanh âm của Mạc Ngôn từ rất xa bay tới.

Nhược Khả Phi không nghĩ ngợi, tiếp tục cầm bút lên bắt đầu vẽ bản đồ, vẽ suốt cho tới trưa, đến khi Tiểu Vũ tiến vào thỉnh nàng ăn cơm mới phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu Vũ." Nhược Khả Phi nhìn Tiểu Vũ nói, "Những bản vẽ này giao cho người. Nếu Mạc Ngôn làm xong những thứ kia, mới đưa cho hần thêm phần mới, đừng đưa một lượt. Chờ hần nghỉ ngơi cho khỏe hãy đưa thêm. Hiểu không? Còn có, nhất định phải đối với hần thật lễ độ, vô cùng lễ độ!"

Nhược Khả Phi thận trọng dặn dò.

"A? Chủ Nhân là có ý gì? Chủ Nhân vì sao không tự mình đưa cho hần? Người phải đi sao?" Tiểu Vũ tiếp nhận bản vẽ có chút bất an.

"Ta chỉ là đi ra ngoài làm việc mà thôi. Người hãy ở lại trong Vương Phủ để ý mọi chuyện. Còn có chú ý đến bên Đỗ Vũ, nhìn thử xem có người nào vùng trội đi tìm nàng ta." Nhược Khả Phi phân phó.

"A? ! Vâng, vâng!" Tiểu Vũ vừa nghe những lời phía sau nâng tinh thần lên, chỉ kém không vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ bắt được gian phu.

"Đến lúc đó sẽ phái vài Ảnh vệ cho người. Còn có thị vệ của vương phủ đến lúc đó người cũng có thể tìm quân gia điều động. Nhưng là nhớ kỹ, không thể làm ầm ĩ quá." Nhược Khả Phi tuy rằng không thêm đề ý Đỗ Vũ thật sự mang thai hay không, nhưng mặc kệ thiệt giả, truyền đi cũng không phải chuyện tốt.

"Chủ Nhân yên tâm. Nhất định sẽ cẩn thận làm việc." Tiểu Vũ hiểu ý gật đầu.

"Ừm, vậy là tốt rồi. Ngày mai ta sẽ ra ngoài." Nhược Khả Phi khẽ thờ dài một cái, lần này hi vọng tất cả thuận lợi.

Ngày hôm sau, Nhược Khả Phi mặc vào nam trang chuẩn bị xuất môn, lại kinh ngạc phát hiện Hiên Viên Cô Vân cũng mặc thường phục đi theo phía sau mình.

"Làm gì? Người không đến bộ lý sao?" Nhược Khả Phi trừng to mắt nhìn Hiên Viên Cô Vân đang đi theo sát bên cạnh.

"Hi hi, cùng đi với nàng a, sự tình đều đã an bài thỏa đáng. Coi như chúng ta du lịch." Hiên Viên Cô Vân hắc hắc cười lộ lên, trước đó hần không có nói cho Nhược Khả Phi biết bởi vì muốn gây sự ngạc nhiên bất ngờ cho nàng. Làm sao có thể yên tâm để cho nữ nhân của mình đi đến những loại địa phương hỗn loạn đó, đó chính là thanh lâu a! Thanh lâu!

Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nhưng trong nụ cười thoáng có nét cao hứng.

"Ừm, vậy đi thôi. Dạo nơi bướm hoa." Nhược Khả Phi cười. Cùng Hiên Viên Cô Vân còn có Diêm Diễm, tổng cộng ba người ra cửa.

Hứa Thành, Lí Huyền đường xá cũng không xa, trong vòng một ngày có thể tới. Ba người tới Lí Huyền thì đã là chạng vạng. Mặt trời chiều chiếu xuống trên tường thành nhỏ này những ánh sáng vàng nhạt nhạt. Nhìn mỗi một cây bên ven đường đều thấp một cái đèn lồng. Nhược Khả Phi có chút khó hiểu, những đèn lồng này treo ở đây để làm gì?

"Lí Huyền nổi danh là nơi bướm hoa, mỗi góc phố vào ban đêm đều có cô nương đi ra đón khách. Rất nhiều khách nhân đều không phải là người địa phương, những ngọn đèn này đều là nơi để cho khách nhân thuận tiện chọn lựa." Hiên Viên Cô Vân giải thích, "Những thứ này đều là tiền trong nha môn xuất ra."

Nhược Khả Phi vừa nghe mới hiểu rõ ra, cảm nhận nơi này thực sự là một làng chơi thật lớn. Nhưng khác biệt ở chỗ đã được hợp pháp hóa, còn được

nha môn bảo vệ. Bởi vì ở đây kỹ nữ là một công việc hợp pháp, ở cổ đại nộp thuế bằng bạc trắng. Mà sự phồn vinh ở Lí Huyền này xem ra cũng dựa vào nghề này không ít.

"Trước tìm gian khách sạn đi, tối mai đến nhìn xem." Hiền Viên Cô Vân sợ Nhược Khả Phi đi đường mệt mỏi nên đề nghị nghỉ ngơi trước ngày mai sẽ tiếp tục đến thám thính.

"Không có gì đáng ngại a." Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu, "Ồ trong xe ngựa vẫn luôn ngủ thoải. Có người làm đệm mềm mại cho ta không xóc nảy gì cả."

"Tìm gian khách sạn trước." Hiền Viên Cô Vân nghĩ nghĩ, "Khách sạn lớn nhất tốt nhất hình như gọi là khách sạn Vân Lai."

Từ miệng người qua đường hỏi thăm khách sạn Vân Lai ở đâu, ba người bắt đầu tìm kiếm, quả nhiên nhìn thấy một khách sạn không thể so với các khách sạn tầm thường khác.

Khách sạn này chia làm ba tầng, những người ra vào ăn mặc phục sức cũng xinh đẹp sang trọng.

Nói cũng phải, những người đến đây để tìm vui vẻ lạc thú, làm sao có thể ăn vận keo kiệt được, làm sao có thể ở một khách sạn bình thường.

Tiểu nhị không kiêu ngạo không siểm nịnh đem ba người nghênh đón vào cửa, sau khi trả một khoản tiền xa xỉ, tiểu nhị mang theo ba người lên lầu ba. Khi nhìn thấy Hiền Viên Cô Vân mang theo Nhược Khả Phi vào cùng gian phòng thì dường như đã nhìn mãi thành thói quen. Có người có tiền không chỉ có thể thiếp, còn có nam sủng. Muốn hình muôn vẻ đủ chủng loại bọn họ cũng đã thấy nhiều rồi, tiểu nhị đương nhiên thấy bộ dạng mặc nam trang yếu ớt của Nhược Khả Phi cho là nam sủng của Hiền Viên Cô Vân.

Ở trong phòng khách, Hiền Viên Cô Vân học theo Nhược Khả Phi xoa bóp cho hần trước kia, nay hần đầm bóp lại cho Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi thoải mái hai mắt nhắm nghiền, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên thốt lên: "Buổi tối nên đến thẳng Oanh Oanh các, hay chỉ ngầm điều tra?"

Hiền Viên Cô Vân gia tăng lực đạo nói nghiêm túc: "Nàng thì không nên đi, ta cùng Diêm Diễm một vào bên trong, một ngầm điều tra."

Nhược Khả Phi nhú mày: "Vì sao ta không thể đi?"

"Ta hoài nghi những viên ngoại và những danh môn thế gia ở Lí Huyền mới chết gần đây có liên quan đến chuyện này. Mấy viên ngoại kia danh tiếng rất tốt, luôn cứu tế người nghèo, chỉ là về phương diện này hơi tùy tiện một chút. Sau khi đi qua Oanh Oanh các liền chết bất đắc kỳ tử." Thanh âm của Hiền Viên Cô Vân có chút lạnh lùng.

"Ý của ngươi là, những viên ngoại này đã biết chuyện gì đó, cho nên bị giết bịt miệng?" Nhược Khả Phi trước kia cũng nghĩ tới khả năng này.

"Phải Oanh Oanh các trước kia là thanh lâu lớn nhất Hứa Thành, hấp dẫn rất nhiều người đến đó. Mà một thời gian trước sau khi thay đổi chủ nhân liền xảy ra những vụ án giết người gần đây. Nếu như nguồn tin của nàng là thật, như vậy quá nguy hiểm." Hiền Viên Cô Vân đem những chuyện hai người điều tra gộp chung lại, can đảm đưa ra giả thuyết.

Sau lưng của Oanh Oanh các có nhân vật chủ chốt đang thuê người bắt những cô gái trẻ, sau đó đem thịt bên đùi của những cô gái này cắt lấy nấu thành thức ăn bán cho khách. Trước tiên thử khẩu vị của khách, khi khách cảm thấy thích thú đương nhiên sẽ bỏ ra thật nhiều tiền để mua, mà vốn dĩ bởi vì những người không chịu nổi những chuyện đó, không thể tiếp nhận đương nhiên là muốn đi báo quan. Cho nên liền xuất hiện giết người diệt khẩu.

Hiền Viên Cô Vân đem ý nghĩ của mình nói cho Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi cũng đồng ý gật gù đầu. Nếu những lời của Âm Đạm nói đều là sự thật. Xem ra, nhân vật đứng phía sau Oanh Oanh các này thật không đơn giản.

"Còn có, những nơi như thanh lâu căn bản nữ nhân là loi, ta không cho phép nàng đi, chờ ta xử lý xong, nàng hãy đến đó nhìn xem." Hiền Viên Cô Vân tiếp tục bổ sung, nói cái gì cũng không để cho Nhược Khả Phi đến đó.

"Nga, ý của ngươi là cái loại địa phương đó nên để nam nhân đi? Nên ngươi muốn đến đó vui chơi có phải hay không?" Nhược Khả Phi bắt được lỗi trong lời nói của Hiền Viên Cô Vân âm thầm cười trộm nói.

"Không phải, không phải!" Hiền Viên Cô Vân nóng nảy, hối hận mình tại sao như vậy không cẩn thận lại nói lung tung lỗ lòi, "Lòng của ta, đến bây giờ Phi nhi vẫn không rõ sao? Cho dù nàng muốn ta lập tức moi tìm ra cho nàng xem cũng được a." Hiền Viên Cô Vân vô cùng ảo não.

"Ha ha ha ~" Nhược Khả Phi cười to, chợt phát hiện trêu chọc Hiền Viên Cô Vân là một việc làm người ta vô cùng vui vẻ.

Hiền Viên Cô Vân phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Nhược Khả Phi cười ha ha mới hiểu được mình lại bị đùa bỡn. Áo nào tại sao mình vừa gặp phải chuyện như vậy liền mất đi bình tĩnh, ma trảo lại vươn tới gần nàng.

"Cô Vân, trái tim của ngươi không cần ngươi phải lấy ra cho ta, nếu như có một ngày ngươi quên những lời hứa hẹn với ta, tự tay ta sẽ móc nó ra cho ngươi, như thế nào?" Nhược Khả Phi cười sáng lạn, vòng tay qua ôm lấy cổ của Hiền Viên Cô Vân, ở trên cổ Hiền Viên Cô Vân dùng sức cắn cắn.

"Được." Hiền Viên Cô Vân trả lời thật sáng khoái. Vĩnh viễn cũng sẽ không có một ngày như vậy, tiểu Phi nhi của ta, cho dù, cho dù nàng có từ bỏ ta, ta cũng sẽ không bao giờ vi phạm lời thề của mình.

"Thực ngoan." Nhực Khả Phi dường như thưởng cho Hiền Viên Cô Vân hôn nhẹ nhàng lên mặt hần.

"Nhưng, nếu nàng từ bỏ ta làm sao bây giờ?" Hiền Viên Cô Vân bắt mắt trừng mắt, " Nếu nàng từ bỏ ta, ta sẽ tự tay giết nàng nha."

"Được." Nhực Khả Phi cười ha ha, trả lời cũng không có một tia do dự.

Hiền Viên Cô Vân nghe câu trả lời của Nhực Khả Phi, cười híp mắt. Trả lời như thế là đủ rồi. Cho dù thật sự có ngày đó, mình sẽ xuống tay được sao? Sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không.

Dưới sự cứng rắn cùng nài nỉ của Hiền Viên Cô Vân , Nhực Khả Phi rốt cục đáp ứng ở tại khách sạn, chờ hần cùng Diễm Diễm điều tra trở về.

Đêm buông xuống, Nhực Khả Phi ngồi ở bên cửa sổ nhìn những chiếc đèn lồng sáng lấp lánh ở những ngã tư đường, ở ngã tư đường sáng trưng , cũng náo nhiệt. Rất nhiều cỗ kiệu dừng ở cửa các gian khách sạn , chờ người thuê đi đến những nơi hưởng lạc.

Dọc theo ven đường còn bán rất nhiều đồ ăn vặt, có trò chơi, nghiêm nhiên đã tụ họp lại thành chợ đêm rất quy mô, nhìn thấy ở trong lòng Nhực Khả Phi liên tục tán thưởng không thể tin được.

Sờ sờ túi tiền trong lòng ngực của mình , Nhực Khả Phi đi về hướng cửa. Đi dạo chợ đêm là cách giải trí không tồi.

Thức ăn vặt cái gì cần có đều có, Nhực Khả Phi xuống lầu, chậm rãi đi dạo . Bánh bao nóng hổi, thập cẩm chua cay, bánh trôi, Mì Dương Xuân, bánh nướng áp chảo. . . . . thức ăn vặt nổi tiếng khắp nơi, ở đây đều có cả. Càng làm cho nàng kinh ngạc là một quầy hàng nhỏ vốn tưởng rằng là bán chút ít vật phẩm đồ chơi gì đó, nhưng không ngờ quầy hàng này là bán những loại trang sức thượng hạng nhất.

Nhìn mấy gian hàng bán thức ăn vặt này chợt nhớ tới, nếu Diễm Diễm ở đây, chi sợ hần sẽ la hét ầm lên muốn mua hết mấy thứ này.

Tầm mắt dừng ở một nhà quán nhỏ bên đường , là bánh nếp hạt sen?

"Lão bán, bao nhiêu tiền một khối?" Nhực Khả Phi đi đến chỉ vào trên quầy hàng.

"Một lượng hai một khối." Lão bán ha ha cười trả lời.

Nhực Khả Phi vừa nghe, có chút kinh ngạc. Một khối điểm tâm đến một lượng hai! Giá trên trời sao?

Lão bán nhìn bộ dáng có chút giật mình của Nhực Khả Phi, cười nói: "Khách quan là lần đầu tiên tới nơi này ư?"

Nhực Khả Phi giật mình, vẫn gật đầu.

"Thì ra thế ." Lão bán lộ ra biểu tình như chợt hiểu, tiếp theo có chút tự hào nói, " Những thức ăn bán trên con đường này, tuy rằng ta không dám cam đoan là ăn ngon nhất , nhưng tuyệt đối là món ăn ngon nhất ở Hứa Thành. Giá tự nhiên sẽ hơi cao một chút. Các vị khách đến đây, đương nhiên sẽ không để ý chút tiền lẻ này rồi."

Qua cuộc đối thoại Nhực Khả Phi lập tức hiểu rõ ra. Những người đến nơi này làm sao có thể không có tiền. Một lượng bạc đối với những người đó mà nói chứng thật là rơi trên mặt đất cũng sẽ không thêm nhặt, giẫm lên còn có thể ngại đau chân.

"Bán một khối ném thử." Nhực Khả Phi sau khi nghĩ xong đã hiểu được, đưa tới một khối bạc vụn.

"Được ." Lão bán nhanh chóng gói khối điểm tâm đưa cho nàng.

Kết quả sau khi Nhực Khả Phi đặt ở bên môi nhẹ nhàng cắn một cái, lập tức miệng tràn ngập mùi vị, lưỡi vừa ném qua. Quả nhiên, một lượng bạc rất đáng.

"Lão bán, mùi vị không tệ, gói lại mười phần cho ta." Nhực Khả Phi đưa ngân phiếu ra, "Tách ra làm năm gói."

Nhực Khả Phi ngẩng đầu nhìn ban đêm, ngã tư đường rất náo nhiệt, bỗng nhiên giật mình trở về với sự thận trọng hiện tại.

Nhận lấy mấy gói điểm tâm lão bán đưa cho, Nhực Khả Phi vẫn tiếp tục đi trên đường. Chưa từng có qua cảm giác như thế, Nàng mỉm cười nhẹ nhàng đi dạo qua rất nhiều hàng quán nhỏ bên đường. . Cho dù ở thế giới hiện đại, mình cũng chưa bao giờ từng dạo qua chợ đêm. Đối với người nhà họ Nhực mà nói, đó là nơi chỉ dành cho những người bình dân lui tới. Nếu nàng muốn đi, chi sợ càng nhận thêm nhiều trừng phạt của phụ thân mà thôi.

Lừa dối trên đèn lồng chiếu sáng lên đường cái, người đi đường qua lại nhộn nhịp. Nhưng những người lui tới ăn mặc vô cùng sang trọng, ngay cả những kiệu phu đều ăn mặc sạch sẽ. Nếu không mặc thành như vậy sợ là những kẻ có tiền này cũng không đồng ý thuê bọn họ Ban đêm xe ngựa không thể chạy trên đường cái, cỗ kiệu đương nhiên liền trở thành phương tiện đi lại rất quan trọng.

"Công tử, đến ném thử đi." Ở phía trước có một tiểu thương nhiệt tình hướng Nhực Khả Phi ngoắc tay. Nhực Khả Phi lộ ra nụ cười bình thản, bỗng nhiên cảm thấy hiện tại đi dạo trên đường như thế này có chút cảm giác chân thật tồn tại.

Nhực Khả Phi đi từ từ về cái quán nhỏ kia, bỗng nhiên đối diện có một đứa bé chạy vọt ra, thoạt nhìn bất quá sáu bảy tuổi, thật là sốt ruột. Nam tử đi

theo phía sau nhanh chóng kêu to: "Duyệt nhi, cẩn thận một chút, đừng phải người khác, thì làm sao bây giờ? Nhìn người bướng bỉnh kia."

Nhược Khả Phi thấy đứa nhỏ chạy càng gần, nam tử phía sau cũng đuổi càng gần. Đột nhiên cảm giác được không đúng lắm. Tại sao vào giờ này lại còn đứa bé chạy trên đường cái chơi đùa? ! Hiện tại là giờ của những người khách phong lưu đến tìm vui, và những người khác mua bán kiếm sống. Từ lúc mặt trời vừa lặn thì hoàn toàn không thấy bóng dáng một bóng người thường nào đi lại trên đường. Tại sao bây giờ lại xuất hiện một đứa bé chơi đùa ở đây?

Nghĩ đến chỗ này, Nhược Khả Phi nghiêng người muốn né tránh đứa bé từ phía đối diện đang lao đến. Tốc độ đứa bé kia lại nhanh dị thường. Tiếp theo, Nhược Khả Phi cảm giác trên bắp chân hơi hơi đau đớn, ý thức liền mơ hồ, ý niệm cuối cùng trong đầu là hài tử kia đã đâm thứ gì vào mình? Bọn họ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Ads "Ai nha, công tử, ngài không sao chứ? Duyệt nhi nhà ta đã không cẩn thận chạm phải ngài, ta đỡ ngài sang một bên nghỉ ngơi nhé."

Trước một khắc khi thân thể của Khả Phi ngã nhào xuống đất thật nhanh, vẻ mặt xin lỗi trong miệng la hét đem Nhược Khả Phi đỡ vào một con hẻm nhỏ cách đó không xa.

Trên đường cái vẫn bình thường như cũ, hối hả, phi thường náo nhiệt. Không ai chú ý tới dị thường bên này.

Điểm tâm trên tay Nhược Khả Phi rơi trên mặt đất, nam tử kia đỡ nàng tiếp tục đi về phía trước. Cậu bé nhặt lên, hét lên: "Công tử đánh rơi đồ." Nam tử quay đầu phụ họa: "Vâng người giữ gìn cho vị công tử này." Hai người cứ che dấu đỡ Nhược Khả Phi rồi đi như thế.

Đi đến chỗ tối, cậu bé đi lên phía trước cùng nam tử nhìn nhau cười. "Lão đại làm sao biết là nữ nhân?" Trong ánh mắt cậu bé có kinh ngạc cùng sùng bái.

"Chỉ dựa vào ánh mắt ta đây." Nam tử đắc ý vươn ngón tay chỉ vào hai mắt của mình nói, "Hơn nữa nữ nhân này nhất định có thể bán với giá rất tốt. Gần đây thiếu hàng trầm trọng, điều kiện rất phóng khoáng không phải xử nữ cũng được, chỉ cần là cô gái là được."

"Đúng vậy, lão đại lợi hại." Trong mắt đứa bé bắn ra tia hung tàn, một tay đưa lên mặt tháo lớp mặt nạ da người ra. Dáng vẻ hân hoan phút này không còn giống như một đứa bé nhỏ nữa, trên mặt rõ ràng có rất nhiều nếp nhăn, một gã lùn!

"Người không tồi, tốc độ càng lúc càng nhanh, xuống tay cũng càng ngày càng chính xác. Không phí công ta dạy người lâu như vậy." Nam tử lộ ra nụ cười đáng khinh, rất đắc ý.

Gã lùn cũng hắc hắc nở nụ cười.

"Tốt lắm, đi. Nơi này không có người." Nam tử khiêng Nhược Khả Phi lên, đi vào nơi cuối đường tối tăm sâu thẳm.

Hai người vừa biến mất một hồi, trên mặt đất một đám hắc y nhân nằm ngổn ngang. Đầu mắt đi ý thức, một người duy nhất còn mấp máy môi thấp giọng nói: "Chủ Nhân ~~~~" Những người này đúng là những ảnh vệ thân cận mà Hiên Viên Cô Vân phải đi theo bảo vệ Nhược Khả Phi. Giờ phút này tuy nhiên cũng chật vật đến cực điểm, có nhiều người mất bầm đen, có người người chảy máu mũi, còn có mặt sưng giống như bánh bao.

"Chủ cái rắm! Ta khinh!" Một chân không khách khí bước lên đá vào trên người ảnh vệ còn có ý thức, dùng sức để hân hoan hôn mê bất tỉnh. Người này thu chân về, mắt lại hung tợn nhìn về hướng hai tên đã khiêng Nhược Khả Phi đi, chưa hết giận lại đá đá vào người trên mặt đất.

"Nàng sao! Ngay cả Chủ Nhân mình đều bảo hộ không được, một đám đầu heo. Không nghĩ tình các người là người của nàng, ta đã sớm đá bay đầu của các người rồi!" Lừa giận ngập trời, khẩu khí không kiêng dè không phải ai khác, đúng là khuôn mặt giống như yêu nghiệt – Vô Hồn! Những lúc không có nhận giao dịch hẳn luôn ẩn núp bên người của Nhược Khả Phi. Khi thấy Nhược Khả Phi bị hai người dễ dàng ám toán mang đi, sau đó lại thấy ...bọn ngu xuẩn này cùng xông lên chuẩn bị cứu người. Hẳn tức chết đi được, ngay cả nàng như thế cũng bảo hộ không được. Bị ám toán mới lại đây cứu người, thật là ngu tới cực điểm! Nữ nhân kia cũng ngu xuẩn! Vô Hồn tức giận hai mắt bốc hỏa, không có việc gì chạy ra khỏi khách sạn làm gì? Cái đường cái cũ nát này có gì để xem! Trong cơn giận dữ hẳn trước hết ra tay đánh bọn ảnh vệ sứ đầu mê trán, sau đó mới theo sau nhìn thử xem hai tên kia muốn đem nàng đưa đi đâu.

Vô Hồn xoay người cũng theo bọn họ bước vào con đường tối đen sâu hun hút. Những người ngất xỉu trên mặt đất cũng không hiểu tại sao tên nam nhân có gương mặt xinh đẹp như yêu nghiệt này vì lý do gì đánh bọn họ.

Vô Hồn đi theo hai người đi thẳng tới bên cạnh thành, bên tường thành có một cái hồ, tường thành được xây men theo bên hồ. Trong hồ có chiếc thuyền

hoa vô cùng lớn đang neo đầu, làm cho Vô Hồn phát điên. Đó là thanh lâu lớn nhất Hứa Thành! Vô liêm sỉ, lại có thể đem nàng khiêng tới đây! Thì ra là muốn cho nàng tiếp khách? Vừa nghĩ tới Nhược Khả Phi có thể bị đám nam nhân ghê tởm này làm bẩn, hai mắt Vô Hồn lại toát ra lửa giận ngập trời.

Hai tên bắt Nhược Khả Phi đi, trước khi chết cũng không biết vì sao người giết bọn hắn lửa giận lại lớn như vậy. Cũng khó trách Vô Hồn giận như thế, đem nữ nhân khiêng đến địa phương này thì còn có thể có chuyện gì?

Hai người đi đến một nơi vắng vẻ phía sau chiếc thuyền hoa, chuẩn bị lên thuyền, một thân ảnh cao lớn chắn ngang trước mắt hai người.

"Người nào?" Nam tử khiêng Nhược Khả Phi quát khê, Chu Nho bên cạnh cũng đề phòng nhìn Vô Hồn.

Vô Hồn không nói lời vô nghĩa, trực tiếp rút kiếm, hai ánh sang lạnh lẽo chớp lên, kiếm khí Vô Hồn vang lên âm thanh u ám. Không dính một vết máu, Vô Hồn lưu loát thu kiếm vào vỏ. Nhẹ nhàng đón lấy thân thể mềm mại của Nhược Khả Phi ngã xuống.

"Nữ nhân ngu xuẩn, tại sao không để cho người khác bớt lo một chút?" Vô Hồn nhìn hai mắt Nhược Khả Phi nhắm chặt, nhẹ nhàng thở dài.

Hoàn toàn không để ý đến hai thân thể không có sự sống kia, Vô Hồn ôm lấy Nhược Khả Phi, xoay người rời đi.

"Vô Hồn!" Một thanh âm trầm thấp luôn đi theo phía sau hắn vang lên.

"Diêm Vương." Vô Hồn đứng lại không hề động cũng không có quay đầu, chỉ lạnh lùng nói, "Xem ra nàng nói có một bảo tiêu xứng đáng chỉ là trò cười mà thôi a."

Diêm Diễm cứng đờ, nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất, Diêm Diễm cũng kỳ quái, võ công của mấy ánh vệ cũng không phải tầm thường a. Tại sao lại có thể để người khác ám toán nàng. *(Có kịp cứu đâu, bị anh i đáng ghét xiu hết ừi =.=!)*

Diêm Diễm không phản bác được, chỉ cứng ngắc đứng ở nơi đó. Hắn làm sao lại nghĩ đến Vô Hồn đem những người đó đánh thành đầu heo toàn bộ nằm ngất xỉu trên mặt đất!

Nghĩ rằng Diêm Diễm không biết nói gì, Vô Hồn xoay người: "Các người đến nơi này? Đừng nói bỏ nàng lại vì muốn đến đây để mua vui?" Vô Hồn nhếch môi nhìn về mặt buồn bực của Diêm Diễm.

"Đến phá vụ án giết người." Diêm Diễm bất đắc dĩ nói, "Chủ nhân của thanh lâu này hình như dùng cách kinh doanh rất tàn nhẫn, lấy thịt đùi của thiếu nữ đem đến cho khách ăn. . . . ."

"Được rồi, người đừng nói nữa, thực ghê tởm." Lời nói của Diêm Diễm chưa hoàn, Vô Hồn chán ghét cắt ngang, "Vậy các người điều tra được gì rồi?"

"Vương gia đang cùng người nọ nói chuyện làm ăn, ta đang tìm mật thất, nghe được âm thanh Vô Hồn kiếm của người phát ra nên đến xem." Diêm Diễm nghe rõ ràng, thanh âm rất nhỏ vừa rồi tuyệt đối là thanh âm của vũ khí đoạn trường của Vô Hồn phát ra. Mỗi khi Vô Hồn cực kỳ phẫn nộ rút kiếm giết người thì kiếm kia sẽ phát ra tiếng kêu quỷ dị u ám giống như đến từ địa ngục. Chẳng qua đã rất lâu chưa từng nghe qua thanh âm này.

"Vậy người tìm được mật thất chưa?" Vô Hồn nhăn mày lại, thì ra hai người kia định đem nữ nhân của mình làm thức ăn. May mắn, may mắn quá. Không đúng, may mắn con khi á! Đem nàng nấu thức ăn, như thế chính mình không phải cũng sẽ xong đời sao? Chẳng qua Vô Hồn không phát hiện lửa giận của mình hiện tại đã không còn mạnh mẽ như vừa rồi.

"Tìm được rồi." Diêm Diễm nhìn Vô Hồn đang ôm Nhược Khả Phi không chuyển mắt, nhìn hai mắt nàng nhắm chặt, cũng lo lắng không thôi, nàng không có việc gì chứ. "Đã phái người đến nha môn triệu tập nhân mã. Nàng, không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là bị kim độc đâm trúng, nhưng dường như sử dụng hơi quá tay nên nhất thời vẫn chưa tỉnh lại." Vô Hồn nhìn sắc mặt của Nhược Khả Phi, cũng không phát hiện ta gì dị thường. Nghĩ đến hai người kia ra tay cũng không độc ác, độc này dùng chỉ vừa đủ để đem người nấu thành thức ăn mà thôi.

Diêm Diễm nhẹ nhàng thở ra, nhìn chăm chăm vào mặt Vô Hồn.

"Nhìn cái gì vậy?" Vô Hồn nhăn lông mày lại khó chịu nhìn Diêm Diễm.

"Người, định ôm đến khi nào?" Diêm Diễm nói một câu kinh người.

Vô Hồn biến sắc, lại hung tợn nói: "Ôm đến lúc chờ các người đem mọi chuyện xử lý xong. Mạng của ta giao cho người thật đúng là tuyệt đối không yên tâm."

Diêm Diễm cảm thấy lời này có cái gì không thích hợp, lại tìm không ra vấn đề gì, chỉ phải nhăn nhó, đứng ở một bên không có cử động nữa.

Khi Nhược Khả Phi tỉnh lại lần nữa, liền thấy được Hiên Viên Cô Vân đang lo lắng nhìn mình.

"Phi nhi! Nàng đã tỉnh?" Hiên Viên Cô Vân rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nhìn Nhược Khả Phi.

"Vâng." Nhược Khả Phi chống đỡ thân mình muốn ngồi dậy, Hiên Viên Cô Vân đem gối đầu cho Nhược Khả Phi giúp nàng ngồi dậy. Đã xảy ra chuyện gì? Nhược Khả Phi nhăn mày. Nghĩ tới, mình bị một đứa bé ám toán. Lại nhìn xem cảnh vật quanh, đang ở trong phòng khách sạn Vân Lai, nhưng là ai

cứu mình?

"Nàng không có việc gì là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết, tại sao nàng lại tự chạy xuống đi mua này nọ?" Ngờ khi Hiên Viên Cô Vân có chút trách cứ .

"À, chuyện Oanh Oanh các thế nào rồi?" Nhược Khả Phi mở miệng hỏi.

"Nàng còn lo lắng chuyện này." Hiên Viên Cô Vân bắt mắt, nhưng vẫn nói cho Nhược Khả Phi biết, "Nàng đã ngủ hai ngày. Buổi tối hôm đó dưới khoang thuyền cuối cùng của thuyền hoa tìm được rất nhiều cô gái, cứu ra. Người chủ mưu đứng phía sau, Diêm Diễm đang đuổi theo, những tên đồng lõa khác cũng bị nha môn phát ra lệnh truy nã đuổi bắt ." Hiên Viên Cô Vân không nói thêm nữa. Địa phương kia quả thật rất là làm cho lòng người kinh hoàng. Có phòng tắm, phòng ăn, phòng mát xa, phòng bếp. Khi quan huyện biết được thân phận của hắn đã mạo muội thỉnh cầu hỏi phủ cùng hắn, nghĩ đến Phi nhi nhất định sẽ không thích thế này mới không có đi.

"Vậy, những viên ngoại chết bất đắc kỳ tử trước kia thì sao? Có phải chính là những người này xuống tay diệt khẩu không? Nhược Khả Phi vừa hỏi xong, đầu óc liền choáng váng mê muội.

"Phi nhi, nàng làm sao thế? ?" Hiên Viên Cô Vân nhanh chóng hướng cửa hô to, "Đại phu đâu?"

"Thiếp không sao." Nhược Khả Phi ngăn Hiên Viên Cô Vân lại, "Chỉ là có chút đói bụng."

Hiên Viên Cô Vân giật mình, tiếp theo lộ ra tươi cười: "Độc trong cơ thể nàng đã giả quyết xong rồi. Trước tiên có thể ăn chút gì đó mềm thôi. Uống cháo trước đi. Chờ thân thể của nàng tốt hơn một chút chúng ta trở về Hứa Thành. Chuyện kế tiếp giao cho nha môn xử lý."

"Được." Nhược Khả Phi nhợt nhạt cười, lại chợt nhớ tới , "Buổi tối chúng ta cùng đi dạo được không? Những thứ kia thật sự ăn thật ngon."

Hiên Viên Cô Vân yêu thương gật gật đầu không phản đối.

Nhược Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân đứng dậy đi về hướng cửa, nhưng trong lòng có một nghi vấn. Là ai cứu mình? Thoạt nhìn không giống như là Cô Vân. Ảnh vệ của hắn sao? Cũng không giống. Đối với vấn đề này Hiên Viên Cô Vân vẫn không nhắc đến, Nhược Khả Phi liền hiểu được, nhất định không phải là người của hắn cứu.

Mà tại trong rừng cây xa xôi nhất.

"Vô Hồn, người đi theo ta làm gì?" Hai chân Diêm Diễm nhẹ chạm vào nhánh cây, đuổi theo bóng dáng hoảng hốt chạy trốn phía trước, đuổi theo người nọ hai ngày rồi, khinh công thật đúng là không tồi. Nhưng tên kia cũng chỉ có khinh công là trên hắn một chút.

"Quản người đánh rắm " Vô Hồn rống lên sự tức giận đang cô đề nén. Người đang chạy ở phía trước, nếu hắn bắt được nhất định sẽ băm thây vạn đoạn. Thật là làm cho người ta khó chịu, đuổi theo lâu như vậy vẫn không đuổi kịp trong miệng lại tức giận nói."Đường rộng như vậy, ta muốn đi đâu là quyền ta, không chửi cha mẹ người là được rồi."

Diêm Diễm sắc mặt biến hóa thật là đẹp. Đây là đường đi sao? Giống như hai người đều đang dẫm lên nhánh cây bay đi. Nếu như là cùng đường, như vậy thật sự là đúng dịp, đã đuổi theo tên kia chạy hai ngày rồi.

"Tên ngu xuẩn phía trước, có bản lĩnh người đừng chạy." Vô Hồn phẫn nộ gào thét .

"Người không đuổi theo ta liền không chạy." Người phía trước chạy sấp tất thờ rồi, hai ngày này mình vẫn liều mạng chạy trước. Nếu hai người kia nghi ngại mới có thể nghi ngại lấy hơi.

"Người không chạy ta liền không đuổi theo." Vô Hồn vô sỉ lớn tiếng hô. Diêm Diễm liếc cái xem thường, thật vô sỉ, tên kia mà không chạy nói không chừng sớm đã bị chém thành khối thịt . Rõ ràng là ghi hận người ta, nên mới đuổi giết, lại còn nói là cùng đường. Thật sự là quá vô sỉ rồi!

Đuổi tới buổi tối ngày hôm sau, người nọ rốt cục lâm vào tình trạng kiệt sức miệng sùi bọt mép ngã trên mặt đất. Vô Hồn không để ý Diêm Diễm khuyên bảo đem hắn mang về nha môn, mặc cho nha môn đến xử trí, có thể hiểu được hắn. Để cho Diêm Diễm mang về là một thi thể. Thiếu chút nữa đem nàng làm thức ăn, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy. Quan trọng nhất là đã để cho hắn đuổi theo xa như vậy! Vô Hồn liếc mắt nhìn Diêm Diễm bất đắc dĩ, ngậm miệng. Thu hồi kiếm của mình nghênh ngang rời đi .

Mưa xuân mịn như tơ.

Buổi tối, ở trấn Lí Huyền rơi những giọt mưa bay tích tí tách .

Toàn bộ thế giới trở nên mờ lung . Nhược Khả Phi tựa vào bên cửa sổ, nhìn đường cái bên ngoài .

Trên đường vẫn sáng sủa như cũ. Chuyện ở Oanh Oanh các cũng không có công bố, chỉ âm thầm xử lý. Mà Oanh Oanh các rất nhanh liền thay đổi lão bản chuẩn bị tiếp tục kinh doanh. Tất cả cũng giống như chưa từng phát sinh qua. Người ngoài chỉ cho là Oanh Oanh các chiếm đoạt rất nhiều nữ tử thiện lương vô tội cho nên mới bị quan binh điều tra. Dù sao chuyện này nếu công bố sẽ ảnh hưởng quá lớn đối với chỗ này.

Trên đường vẫn có nhiều người qua lại như trước, những chiếc kiệu vẫn qua lại dập dờn trên đường, vài cô nương gia che ô đứng ở hai bên đường, có một vài người khách vì tìm được cô nương của riêng mình vui vẻ khoác tay rời đi.

"Phi nhi." Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng vang lên, Nhược Khả Phi xoay người lại liền thấy trên tay Hiên Viên Cô Vân cầm ô, còn có giấy dày không thấm nước.

Nhược Khả Phi giật mình, chẳng lẽ?

"Chúng ta cũng đi dạo đi. Ta không phải đã nói sao, lần này coi như tới đây du ngoạn." Hiên Viên Cô Vân giúp Nhược Khả Phi đổi lại giày ẩm áp, đỡ nằng ra cửa.

Nhược Khả Phi thân nhiên cười, không nói gì.

"Muốn ăn chút gì không?" Hiên Viên Cô Vân nhìn một hàng dài những hàng quán hai bên đường, ngửi được mùi thơm ngát bay trong không khí.

"Cô Vân chàng muốn ăn cái gì?" Nhược Khả Phi mỉm cười hỏi.

"Ăn ngon là được." Hiên Viên Cô Vân Lộ ra nụ cười sáng lạn, đôi mắt trong trẻo kia rạng rỡ đầy sức sống.

"Nhưng những thứ trên đường này đều ăn rất ngon a." Nhược Khả Phi khó xử nói.

"Chúng ta đây đều nếm thử." Hiên Viên Cô Vân một tay miễn cưỡng khen, một tay ôm Nhược Khả Phi, bắt đầu ăn uống "Dài hạn."

Hết một quán nhỏ này, lại sang quán nhỏ khác, Nhược Khả Phi nhìn thức ăn trước mặt không ngừng biến hóa, nhìn vào nụ cười ôn nhu kia của Hiên Viên Cô Vân

Thay đổi một nhà lại một nhà quây hàng. Nhược Khả Phi liếc mắt nhìn thức ăn cứ ngày một tăng trên bàn. Đây là cảm giác cuộc sống sao? Thực kỳ diệu, nằng thực sự thích, vô cùng thích như thế này.

Ở trấn Li Huyền đến ngày thứ năm, Diêm Diễm đem sự việc xử lý xong về tới khách sạn Vân Lai, ba người thế này mới chuẩn bị trở về Hứa Thành.

Khi Diêm Diễm nhìn theo Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi đi xe ngựa phía trước, bản thân mới leo lên xe ngựa phía sau. Vừa vào xe ngựa liền ngây dại. Trong xe ngựa tất cả đều là những hộp to túi nhỏ gì đó, tản ra hương thơm mê người. Là thức ăn! Kỳ quái là, mỗi thứ đều có hai phần. Hắn cũng chuẩn bị cho mình sao? Diêm Diễm lộ ra nụ cười nhẹ gần như không thể thấy, đưa tay tùy ý lấy một hộp ở cạnh bên, lại nghĩ tới câu hỏi mà Hiên Viên Cô Vân hỏi hắn..., là ai cứu nằng. Chuyện của hắn, nằng và Vô Hồn hắn vẫn chưa nói ra, chỉ nói cho Cô Vân biết là một bằng hữu của mình cứu nằng. Có những chuyện vẫn là không nói ra thì tốt hơn, ít nhất hiện tại vẫn chưa cần thiết để nói.

Chạng vạng, về tới Vương Phủ Hứa Thành. Tiểu Vũ đón chào, trên mặt là vui vẻ không che dấu được.

"Thình an Vương gia, Chủ Nhân." Tiểu Vũ vui vẻ ra mặt, nhìn thấy Nhược Khả Phi khẽ cau mày, chẳng lẽ là chuyện kia có tiến triển? Mạc Ngôn không đến tìm nằng nào loạn đòi bản vẽ mới, liền chứng minh trong tay hắn có gì đó vẫn chưa làm xong.

Trong thư phòng, Tiểu Vũ hưng phấn bấm báo chuyện phát sinh hai ngày qua. Bắt được một nam nhân chạy tới Vương phủ muốn vụng trộm mang Đồ Vũ đi, người nam nhân này chính là gian phu của Đồ Vũ, cũng chính là người làm cho Đồ Vũ mang thai.

Hiên Viên Cô Vân nghe xong không có biểu hiện gì, thân nhiên nói: "Người nam nhân kia bây giờ đang ở đâu?"

"Nhốt ở trong địa lao rồi ạ." Tiểu Vũ trả lời, trên mặt lại có chút bất an, chính là người nọ làm bị thương thiệt nhiều thị vệ, cuối cùng bởi vì bận tâm nằng kia thật vất vả mới bị bắt.

Có gay cán.

"Ừm, người đi xuống trước đi." Ngữ khí của Nhược Khả Phi cũng không biểu lộ gì.

Tiểu Vũ sớm thành thói quen với thái độ này của Chủ Nhân, gật gật đầu đang chuẩn bị đi xuống, lại chợt nhớ tới cái gì, từ trong lòng ngực đem bản vẽ lấy ra nói: "Chủ Nhân, bản vẽ cho người nọ một phần, cái khác còn ở nơi này."

"Ừm, đã biết, người đi xuống đi, vất vả cho người." Nhược Khả Phi thân nhiên cười cười, nhận lấy bản vẽ.

Đợi sau khi Tiểu Vũ lui xuống, Nhược Khả Phi mới đưa bản vẽ cất kỹ, quay đầu nhìn Hiên Viên Cô Vân nói: "Xử lý như thế nào?"

"Nếu muốn ở cùng nhau đem hai người bọn họ chôn cùng nhau." Khẩu khí Hiên Viên Cô Vân tùy ý nói.

Nhược Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân, chỉ là nhìn chăm chăm không nói gì.

Hiên Viên Cô Vân thấy Nhược Khả Phi không nói gì, hiểu được Nhược Khả Phi không có tin tưởng mình sẽ làm ra quyết định như vậy. Thế này mới bĩu môi nói: "Thuận miệng nói mà thôi."

"Vậy chàng muốn như thế nào?" Nhược Khả Phi nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hiên Viên Cô Vân, hiểu được trong lòng hắn sớm đã có tính toán.

"Người kia, lại có thể có thể ẩn vào Vương Phủ, còn có thể dễ cho nằng mang thai." Miệng xinh đẹp của Hiên Viên Cô Vân hiện lên ý cười, "Nói cách

khắc người này, còn có chút sở trường, mà cuối cùng là ả vào chỉ muốn dẫn Đỗ Vũ đi, như vậy chứng minh người này đối với Đỗ Vũ thật sự nghiêm túc."

"Cho nên?" Nhược Khả Phi nói tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Ads "Chúng ta đi thử hần một chút, nếu hần có bản lĩnh để chúng ta lợi dụng, ta đây sẽ cho hần một con đường. Nếu là ngay cả bản lĩnh để lợi dụng đều không có, vậy thật sự chôn đi." Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, đi tới cửa, "Đi thôi, chúng ta cùng nhau nhìn xem người này."

Trong vương phủ có một cái nhà tù nhỏ. Trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn lay lắt khiến mùi vị hôi hám bốc lên làm người ta cảm thấy khó chịu. Thị vệ giờ cao đèn lồng đi ở phía trước. Ánh sáng từ ngọn đuốc không đủ sáng.

"Vương gia, người đang ở nơi này." Thị vệ đứng ở một bên, cung kính chỉ chỉ gian phòng bên trong nhà tù.

Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi đứng ở trước cửa nhìn người ở bên trong.

Người ở bên trong là nam tử trẻ tuổi, ngồi xếp bằng ở điều tức, y phục trên người rách mướp, vết máu loang lổ, tràn đầy vết roi cùng dấu vết bị in bằng sắt nung. Nhìn cũng đã biết thương thế của hần là do những thị vệ trút giận ban cho.

"Uy ! Ngươi!" Thị vệ gõ song sắt hét lớn, "Vương gia có chuyện hỏi ngươi."

Dứt lời, nhưng người ở bên trong ngay cả mắt cũng không mở ra, vẫn ngồi xếp bằng không hề cử động như cũ.

"Ngươi đi xuống trước." Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng hạ lệnh.

"Vâng" Thị vệ cúi đầu, Nhược Khả Phi nhận lấy đèn lồng lui xuống về phía sau.

"Ngươi, có muốn nữ nhân cùng đứa nhỏ của ngươi?" Thanh âm lạnh lùng của Hiên Viên Cô Vân nhàn nhạt vang lên ở trong phòng giam sâu kín .

Lời còn chưa dứt, người ở bên trong chợt mở mắt ra, nhàn nhạt nhìn Hiên Viên Cô Vân không có di động nửa phần.

Sau một lúc lâu, một mảnh tĩnh mịch.

"Ngươi sẽ thả nàng?" Nam tử trẻ tuổi rốt cục cũng lên tiếng. Sẽ có nam nhân rộng lượng như vậy sao? Buông tha cho người đã cầm sừng lên đầu mình. Mặc dù thế tử của hần vẫn là xử nữ!

"Vậy phải xem ngươi có cho bốn vương lý do thả các ngươi hay không." Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân rét lạnh giống khối băng.

"Muốn ta làm gì? Ta ngoài trộm đạo cùng khinh công, không biết gì khác ." Nam tử trẻ tuổi lòng đang kinh hoàng . Thật sự có hi vọng sao? Mặc dù nội tâm kích động vạn phần, trên mặt vẫn đề nén khẩu khí, bình tĩnh hỏi như cũ.

Nhược Khả Phi nhíu mày, bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng: "Diêm Diễm."

Diêm Diễm hừ 1 tiếng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Người duy nhất kinh ngạc chỉ có người ở trong phòng giam, lên tiếng kinh hô: "Diêm Vương!"

Quả nhiên, trong lòng Nhược Khả Phi đã chiếm được đáp án. Người trong phòng giam sợ sẽ không phải là đơn giản như vậy. Trộm đạo? Khinh công? Có thể lặng yên không một tiếng động ả vào Vương Phủ cùng người hẹn hò, sẽ là tên trộm bình thường sao?

"Hần là ai vậy?" Nhược Khả Phi hỏi Diêm Diễm.

Diêm Diễm nhìn người trong phòng giam, bỗng nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái: "Tuyệt Đạo Tử Vô, không thể tin được ngươi lại có ngày bởi vì nữ nhân mà rơi vào hoàn cảnh này."

"Tuyệt đạo?" Hiên Viên Cô Vân nghĩ tới, đạo tặc này thật là kiêu ngạo, thường xuyên trộm xong những thứ quý giá gì đó, cảm thấy không hài lòng còn muốn trả lại. Nhà môn các nơi vì hần đến vô ảnh vô tung làm cách nào cũng không bắt được hần. Không nghĩ tới một người cổ quái như vậy lại có thể coi trọng Đỗ Vũ.

"Đúng vậy, Vương gia. Hẳn chính là Tuyết Đạo" Người trong phòng giam nghe nhắc đến tên mình thần sắc có chút phức tạp, "Không nghĩ tới người lại coi trọng người đàn bà kia."

"Người biết cái gì?" Từ Vô bỗng nhiên kích động rống to, "Các người căn bản không hiểu nàng! Cái gì gọi là có thể!" Lòng của Từ Vô tràn đầy lửa giận, hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp nàng. Đôi mắt bị thương kia dường như có thể đem tất cả đều hòa tan. Khi mình đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng chỉ là lấp bắp kinh hãi, tiếp theo khôi phục thần sắc. Không có thét chói tai bảo bắt thích khách. Sau đó hẳn ta mới biết, nàng không thể nói chuyện, chỉ có thể đem những thứ muốn nói viết trên giấy. Lần đầu tiên hẳn ta gặp nàng lập tức rời đi. Nhưng lại nhìn không được đến tìm nàng, nàng lại toát lên chút vui vẻ. Thì ra, người tịch tịch không chỉ có hẳn. Nàng cũng là người thực tịch tịch thực bị thương. Không biết từ lúc nào lên, nàng đã đi vào trái tim của hẳn.

"Được rồi, bốn vương không cần phải hiểu, người biết là được rồi." Hiên Viên Cô Vân đem đề tài giật trở về, "Nói đi, người muốn nữ nhân của mình cùng đứa nhỏ hay không?"

"Muốn! Tại sao không muốn! Ta muốn!" Từ Vô giống như phát cuồng hét lên.

"Tốt lắm" Hiên Viên Cô Vân lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, khẽ gật đầu, "Như vậy, người làm giúp bốn Vương làm một chuyện. Xong việc, bốn vương liền đem nàng trả lại cho người. Sẽ không sẽ truy cứu việc này nữa."

Từ Vô sững sờ. Lại có chuyện như vậy? Tuy rằng hiểu được chuyện người trước mắt muốn mình làm cũng không phải là chuyện dễ, nhưng, cho dù chỉ có một tia hi vọng, mình cũng sẽ tranh thủ.

Hiên Viên Cô Vân nhìn ánh mắt kiên nghị của Từ Vô, nở nụ cười, tốt lắm, hẳn muốn chính là loại ánh mắt này.

"Thả người." Hiên Viên Cô Vân xoay người, "Cùng bốn vương đến đây đi."

Diêm Diễm rút kiếm, một kiếm bỏ khóa sắt ra, đẩy cửa ra. Từ Vô chậm rãi đứng dậy, ra khỏi nhà tù đi theo ở phía sau Hiên Viên Cô Vân, chẳng qua đi lại có chút tập tễnh. Từ khi bị điểm trúng đại huyết sau đó lại bị người khác tra tấn bỏ trí. Về mặt Diêm Diễm phức tạp tiêu sái ở sau. Tên Từ Vô quái gở quái dị kia lại có thể cũng sẽ có nữ nhân thích hẳn?

Trong thư phòng, chỉ còn lại có Hiên Viên Cô Vân cùng Từ Vô hai người. Nhược Khả Phi lẳng lặng đứng ở trong sân, nhìn bóng cây râm mát ngăn người. Cô Vân càng ngày càng mạnh mẽ rồi, không phải sao? Bỗng nhiên, Nhược Khả Phi liếc mắt lộ ra thần sắc phức tạp, xoay người đi về hướng phòng của Đỗ Vũ.

"Chủ Nhân, người đi đâu a?" Tiểu Vũ theo ở phía sau, khó hiểu nhìn bóng dáng Nhược Khả Phi.

"Đi gặp nàng." Thanh âm Nhược Khả Phi thật thấp ôn nhu truyền đến.

Tiểu Vũ khó hiểu, nhưng cũng vội vàng đi theo phía sau. Người đàn bà kia có cái gì phải gặp chứ? Hiện tại nói không chừng khóc chết đi đi sống lại rồi. Bản thân thì thấy nàng ta không đáng thương hại, dù sao đây chỉ là cái lưới nàng ta giăng ra rồi tự vướng vào. Chẳng lẽ Chủ Nhân muốn đem phiền toái cho nàng ta. Không đúng, nếu Chủ Nhân có ý tưởng đã sớm động thủ a. Chủ Nhân đối với mấy việc nhỏ rườm rà này từ trước đến nay chẳng thèm ngó tới.

Ngoài cửa tiếng bước chân đi xa. Trong thư phòng Hiên Viên Cô Vân cùng Từ Vô lẳng lặng nhìn đối phương.

"Ngồi đi." Hiên Viên Cô Vân ngồi xuống trước, tiếp tục gật đầu một cách nhạt nhẽo.

"Người muốn ta làm cái gì?" Từ Vô chậm rãi ngồi xuống đè nén đau đớn trên người, chậm rãi mở miệng hỏi.

"Muốn người đốc sức giúp bốn vương ba năm, không, có lẽ chỉ có hai năm." Trên mặt Hiên Viên Cô Vân nổi lên tự tin cùng kiêu ngạo chưa từng có, Từ Vô nhìn thấy khí phách cường thịnh trong ánh mắt kia trong lòng cảm thấy kinh hãi.

"Giúp? Cần ta giúp gì?" Từ Vô cup mắt xuống, để người khác không thể nhìn thấy nội tâm phức tạp của hẳn.

Từ Vô bỗng nhiên ngẩng đầu, về mặt kinh ngạc nhìn người trước mắt. Hẳn đang nói cái gì? Phản hẳn? Có ý tứ gì?

Hiên Viên Cô Vân nhìn ánh mắt kinh ngạc của Từ Vô, mỉm cười: "Đương nhiên không phải thật sự phản bốn vương, nếu người thật sự phản bốn vương, người sẽ không bao giờ gặp lại nữ nhân cùng đứa nhỏ của người không bao giờ nữa."

"Rốt cuộc cần ta làm cái gì? !" Từ Vô nôn nóng gầm nhẹ.

"Muốn người đến bên cạnh thái tử." Hiên Viên Cô Vân nhạt nhẽo nói ra mục, một câu nói nhẹ nhàng lại giống như tảng đá nặng nghìn cân đặt ở trái tim của Từ Vô.

Từ Vô há to miệng. Thái tử trời sanh tính đa nghi, tâm tình tàn bạo không đoán trước được, để cho mình đến bên cạnh thái tử phản Cửu vương gia, nói cách khác làm gian tế?

"Như thế nào?" Hiên Viên Cô Vân chống đầu của mình, cười dài nhìn về mặt phức tạp của Từ Vô, "Hai năm mà thôi. Qua hai năm bốn vương sẽ đem nữ nhân cùng đứa nhỏ của người cho người, còn có thể cho các người một số tiền lớn."

"Thái tử sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng ta như vậy." Từ Vô nhủ mảy, trừng mắt nhìn Hiên Viên Cô Vân, một tia tha thiết trong mắt Hiên Viên Cô Vân không có buông tha.

"Người cũng đã nói, không quá dễ dàng, hoặc là nói người đã có biện pháp ." Từ thế Hiên Viên Cô Vân không thay đổi, vẫn nhàn nhàn nhìn Từ Vô ngồi ở một bên , "Điều kiện này kỳ thật rất hậu hĩnh, không phải sao?"

"Thái tử sẽ không hoàn toàn tin nhiệm ta." Sắc mặt Từ Vô tối sầm lại, cúi đầu thốt ra câu mấu chốt này.

"Chuyện này bốn vương đương nhiên biết. Cho nên, người chỉ cần làm cho hấn tin tưởng người ba phần như vậy là đủ rồi." Trong mắt lạnh như băng của Hiên Viên Cô Vân xuất hiện ý cười chột lóe lên, "Không! Một phần như vậy đủ rồi."

Từ Vô giật mình, nhất thời hoàn toàn đã không có lời nói.

"Như thế nào, một phần có làm được không?" Mặt Hiên Viên Cô Vân lạnh xuống, nếu một phần cũng làm không được, người trước mắt cũng không cần thiết lưu lại.

"Có thể." Từ Vô hít một hơi thật sâu, thật mạnh thốt ra hai chữ này.

"Tốt lắm." Mặt Hiên Viên Cô Vân nhu hòa xuống, lộ ra nụ cười mím ẩm áp, "Trước khi người đi ta sẽ an bài các người gặp mặt một lần."

Từ Vô nhìn nam nhân mỉm cười trước mắt, trong lòng bất chợt run rẩy. Người nam nhân này, dường như là trời sinh vương giả, đem mọi chuyện thần bí đều có thể không chế ở trong tay. Vừa tự cao tự đại lại thận trọng cảnh giác, làm cho mình hoàn toàn chấn trụ.

"Vâng, đa tạ Chủ Nhân." Từ Vô đứng dậy, hành đại lễ.

Hiên Viên Cô Vân chỉ mỉm cười, không nói thêm gì nữa . Một câu Chủ Nhân này đã nói rõ tất cả.

"Xin hỏi Chủ Nhân, ta khi nào thì có thể gặp nàng, khi nào thì khởi hành?" Từ Vô kỳ thật bức thiết muốn gặp được Đỗ Vũ, muốn biết những người đó có làm khó nàng hay không.

"Ngày mai gặp mặt một lần đi. Sau đó lập tức khởi hành." Hiên Viên Cô Vân nhàn nhạt đáp trả , "Người đi xuống đi, nghỉ ngơi dưỡng thương thật tốt. Còn có, người phải nhớ kỹ, nếu là một phần người cũng không làm được, như vậy nữ nhân của người cùng hài tử của người, sẽ vĩnh viễn rơi vào trong Địa ngục lạnh như băng."

"Ta nhất định sẽ làm được." Từ Vô cúi đầu lui xuống.

Tiểu Vũ đoán không có sai, giờ phút này Đỗ Vũ đang lệ rơi đầy mặt, si ngốc nhìn ngoài cửa sổ. Ngay cả hai người đi thông thả trong phòng vẫn không có phát hiện.

"Uy , người!" Tiểu Vũ vênh váo tự đắc hô lên một tiếng.

Đỗ Vũ cả kinh, mạnh mẽ quay đầu, đã thấy người mà mình không mong muốn thấy nhất. Tiểu Vũ đang hung tợn nhìn mình, mà người có vẻ mặt lạnh như băng không chút biểu tình kia đúng là Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi đánh giá cẩn thận Đỗ Vũ trước mắt , nàng bây giờ rất hấp dẫn rồi, còn thêm một tia quyến rũ. Trên mặt nước mắt chưa khô càng làm cho người ta nhìn thấy đau lòng, hai mắt đầy sương mù kia đã bị kính hách đang sợ hãi nhìn về hướng này. Càng làm cho người ta sinh ra một ý nghĩ muốn bảo hộ. Trước mắt nàng đã thay đổi, đã không còn là nữ tử cao ngạo vênh váo tự đắc trước kia nữa, mà là tiểu nữ nhân nhu nhược .

Tiểu Vũ đang muốn lên tiếng nói tiếp cái gì, Nhược Khả Phi thân nhiên nói: "Tiểu Vũ, người đi ra ngoài trước."

"Vâng" Tiểu Vũ có chút khó hiểu cũng có chút không tình nguyện, thật sự đoán không ra trong lòng Chủ Nhân nghĩ cái gì.

Đợi khi Tiểu Vũ đi ra khỏi phòng, Nhược Khả Phi từ từ tiến lên. Mỗi một bước, hoảng sợ trong mắt Đỗ Vũ liền tăng thêm một phần. Nước mắt lại ngăn không được chảy xuống.

"Người vẫn khóc, đối với đứa nhỏ trong bụng người thật không tốt." Nhược Khả Phi lạnh lùng nói, "Lại tiếp tục khóc, về sau sinh hạ ra, nói không chừng là thai chết."

Một câu làm Đỗ Vũ kinh hãi lập tức ngừng khóc, đưa tay gắt gao che kín bụng của mình. Khuôn mặt hoảng sợ cùng sợ hãi, liều mạng lắc đầu, trong mắt lại tràn đầy thật sâu cầu xin.

"Người yên tâm, ta tới đây không phải vì muốn lấy hài tử của người." Nhược Khả Phi thân nhiên cười đứng ở cửa đối diện Đỗ Vũ, giọng mỉa mai nói, "Ta dường như là người nhầm chán như vậy sao?"

Đỗ Vũ giật mình, tiếp theo trong mắt đột nhiên dâng lên một trận mừng như điên. Nàng không phải đến xoá sạch con của mình , may mắn, không phải.

"Người, kỳ thật rất hạnh phúc." Nhược Khả Phi bỗng nhiên nói ra câu nói kì lạ.

Đỗ Vũ lại giật mình, không rõ Nhược Khả Phi nói thế là có ý gì.

"Nam nhân của ngươi, vì ngươi cái gì cũng đều nguyên ý làm. Thậm chí là vứt bỏ mạng của mình." Nhược Khả Phi không cần hỏi cũng biết cảnh tượng thảm thiết của Từ Vô phải làm.

Đoạn đối thoại làm cho thần sắc Đỗ Vũ lại khẩn trương lên. Hắn, hẳn rồi cuộc thế nào? Minh tại sao đều hỏi không ra tin tức.

"Hắn không có chết, ngươi yên tâm." Nhược Khả Phi cười, "Ngày mai các ngươi sẽ gặp mặt, đến lúc đó tự ngươi hỏi hắn đi."

Đỗ Vũ kinh ngạc nhìn Nhược Khả Phi trước mắt có vẻ cô đơn, há miệng thở dốc nhưng không có phát ra bất kỳ thanh âm nào.

"Ngươi, thực đáng thương, cũng thực đáng buồn." Nhược Khả Phi đứng dậy chuẩn bị rời đi, kỳ thật chính nàng cũng không biết vì sao đến đây nói với nàng ta những lời này. "Nhưng cũng rất hạnh phúc, có người vì ngươi mà không quan tâm bất cứ thứ gì."

Nhược Khả Phi nói xong, bước chân liền chuẩn bị rời đi. Lại cảm giác được ống tay áo bị túm lấy.

Đỗ Vũ hướng Nhược Khả Phi gật gật đầu, ý bảo nàng không cần đi. Thấy Nhược Khả Phi không hề cử động, thế này mới chạy đến bên cạnh bàn thượng cầm bút lên, chăm mực rất nhanh viết chữ. Dội viết sau khi xong, giơ lên cho Nhược Khả Phi xem, Nhược Khả Phi nhìn thấy những chữ ở trên đó sùng sốt, sau một lúc lâu không nói gì.

Phía trên viết rõ ràng: Cảm ơn. Kỳ thật ngươi cũng rất hạnh phúc. Nếu ngươi gặp chuyện không may, Vương gia cũng sẽ vì ngươi cái gì cũng không cần.

Nhược Khả Phi si ngốc nhìn hàng chữ này trên giấy không hề động.

Thật lâu sau, cup mắt xuống nở nụ cười.

Bản thân tìm đến nàng ta, nhưng thật ra là có chút hâm mộ a, hoặc là còn có chút đồ kị?

Nhưng mình đang hâm mộ những thứ gì, và đồ kị những thứ gì đây? Thật sự là buồn cười.

Đúng vậy a, mình cũng rất hạnh phúc. Nếu mình xảy ra chuyện, Cô Vân cũng sẽ không để ý bất cứ chuyện gì a.

"Ha ha." Nhược Khả Phi cười ra tiếng, nhìn về mặt kiên nghị của Đỗ Vũ, nhẹ nhàng mở miệng, "Nếu hắn chết, ngươi sẽ mang theo đứa nhỏ sống sót, hay là cùng đứa nhỏ cùng chết xuống địa ngục tìm hắn?"

Đỗ Vũ sùng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Nhược Khả Phi có thể hỏi như vậy.

"Ngày kia, ngươi chuyển qua địa phương khác ở. Hào hảo nuôi đứa nhỏ trong bụng ngươi đi." Nhược Khả Phi không chờ Đỗ Vũ trả lời, bỏ lại một câu, đi ra khỏi phòng.

Đỗ Vũ đứng ở tại chỗ, vuốt vuốt bụng vẫn chưa nổi lên rõ, trên mặt tất cả đều là phức tạp. Hiển nhiên vẫn suy nghĩ mãi câu hỏi của Nhược Khả Phi. Trong lòng còn có chút an ủi, xem ra, mình và đứa nhỏ, còn có hẳn đều tạm thời không có việc gì. Nhưng hẳn rồi cuộc làm cái gì mới tranh thủ đến như vậy? Hẳn thật khờ a, tại sao còn quay lại tìm mình. Mình trước kia bị quyền lực che hai mắt của mình, vẫn luôn được dạy dỗ hảo hảo lợi dụng mỹ mạo cùng thân thể của mình để chiếm được sủng ái của Vương gia, như vậy con đường của mình mới có thể lâu dài. Mới có thể muốn cái gì sẽ được cái ấy. Còn có những lời mà Hoàng Hậu dặn dò phải xem như lệnh trời, nhất định cho là đúng.

Nhưng, thật sự như thế sao? Sau buổi tối nàng bị trúng độc, mỗi ngày, mỗi một buổi tối một mình bàng hoàng sợ hãi, có ai đến xem quá liếc mắt nhìn mình một cái. Ngay cả Hoàng Hậu cũng bỏ rơi mình.

Mình muốn là cái gì? Y phục hoa lệ? Thức ăn ngon miệng? Hay là quyền lợi nữ chủ nhân Vương Phủ. Bản thân có thật sự muốn những thứ này không? Hay là Hoàng Hậu cùng mẫu thân vẫn muốn? Tịch mịch, sợ hãi, bi ai, đau lòng, những ngày đó đến nay rồi cuộc hiểu rõ, đây cũng không phải là thứ mình muốn. Mình muốn, lại có thể chỉ là một tình yêu vô cùng đơn giản, thậm chí có người toàn tâm toàn ý đối tốt với chính mình. Đáng tiếc, đây là xa xỉ. Mãi đến khi gặp hắn. Trên mặt Đỗ Vũ dần dần lộ ra nụ cười ôn nhu. Sùng phi? Chẳng qua là một xưng hô buồn cười. Nữ nhân vẫn đam mê kia, trong lòng Vương gia chỉ có nàng. Minh thật sự là ghen tị a. Hiện tại, cái loại cảm giác này vô ảnh vô tung, biến mất.

Chỉ là bởi vì, mình có hắn, còn có hắn. Đỗ Vũ vuốt bụng của mình, lộ ra mỉm cười.

Nhược Khả Phi đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy biểu tình của Tiểu Vũ có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Ads Hai người một trước một sau đi về phía đại sảnh. Trong đầu Nhược Khả Phi thoáng hiện là biểu tình ôn nhu kia của Đỗ Vũ. Nữ nhân có đứa nhỏ đều là ôn nhu như vậy sao? Thay đổi to lớn như thế? Cảm tình thật sự là kỳ quái .

Trên đường, Tiểu Vũ rốt cục nhìn không được mở miệng, yếu ớt nói : "Chủ Nhân, người cuối cùng có nghe thấy nô tài nói gì không."

"Nha." Nhược Khả Phi không có phản ứng, chỉ là thản nhiên a một tiếng

"Người hỏi nàng nếu người nọ chết đi, nàng sẽ cùng đứa nhỏ sống sót hay là mang theo đứa nhỏ cùng chết." Ánh mắt Tiểu Vũ có chút thần thờ.

"Ừm."Nhược Khả Phi vẫn là thản nhiên đáp lại.

"Chủ Nhân, nô tỳ muốn hỏi người, nếu là người thì sao, nếu là người gặp phải tình huống như vậy, người sẽ làm sao? Mang theo đứa nhỏ của Vương gia sống sót, hay là cùng đứa nhỏ cùng chết?" Lời nói Tiểu Vũ thốt ra cực nhanh.

Nhược Khả Phi mạnh mẽ đứng lại, Tiểu Vũ không có phòng bị thiếu chút nữa đụng phải nàng. Cảm thấy Nhược Khả Phi cứng ngắc, Tiểu Vũ sợ hãi, cúi đầu nhận lỗi : "Chủ Nhân, thực xin lỗi, Chủ Nhân, đều là lỗi của nô tỳ. . . . ."

Nói chưa xong lại bị Nhược Khả Phi cắt ngang, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi vang lên: "Nếu là Tiểu Vũ thì sao? Người sẽ làm như thế nào?"

Tiểu Vũ mở to mắt, tiếp theo cúi đầu, thế này mới thấp giọng nói : "Không có một ngày như vậy. Bởi vì ta đã sớm không thể sinh con."

Tất cả không tiếng động. Không khí có chút trầm trọng.

Thật lâu sau, Nhược Khả Phi mới di động bước chân tiếp tục đi lên phía trước.

Tiểu Vũ cúi đầu chậm rãi đi theo ở phía sau.

Nhược Khả Phi trở về đến thư phòng thì liền nhìn thấy Hiên Viên Cô Vân đang cau mày nhìn những thứ đang bày trên bàn. Nhược Khả Phi nhẹ nhàng đóng cửa, đi đến bên cạnh Hiên Viên Cô Vân.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Nhược Khả Phi cũng cúi đầu nhìn thấy trên bàn là một tấm bản đồ.

"Xem này, nơi này là kinh thành, nơi này là giáp ranh với Xích quốc, nơi này là Hứa Thành. Phía sau Hứa Thành là nước Bắc Lăng." Nhược Khả Phi theo nhìn ngón tay của Hiên Viên Cô Vân, "Mà Hứa Thành cùng nước Bắc Lăng có một dãy núi hùng vĩ cắt ngang. Căn bản cũng không có đường."

Nhược Khả Phi nhìn sắc mặt trầm trọng của Hiên Viên Cô Vân khó hiểu, nói việc này để làm gì.

"Ta, muốn khai thông buôn bán của hai nước." Hiên Viên Cô Vân nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn núi non dọc ngang trên bản đồ, "Nhưng là bởi vì có dãy núi này, cho nên quốc gia của ta cùng bọn họ vẫn không có gì lui tới."

"Ngà?" Ánh mắt Nhược Khả Phi đã rơi vào hình ảnh dãy núi kia." Không có đường vòng sao?"

"Làm sao mở? Nơi đó thật là quái dị, hướng gió cũng kỳ quái. Buổi sáng hướng tây, buổi tối hướng đông. Tất cả đều là núi đá, đừng nói đến mở đường phí tổn cực cao, quan trọng nhất là đầu tư rất nhiều nhân lực đi mở đường, cũng không biết bên kia năm nào tháng nào mới có thể sử dụng." Hiên Viên Cô Vân ảo não đắm đắm vào dãy núi trên tấm bản đồ.

"Đợi chút." Một ý tưởng lóe lên trong đầu Nhược Khả Phi hỏi"Chàng mới vừa nói hướng gió ở dãy núi này rất kỳ quái, buổi chiều và đêm tối khác nhau?"

"Ừm. Còn thường xuyên kèm thêm thanh âm ô ô kỳ quái, cho nên cư dân hai bên không ai dám đến gần." Sắc mặtHiên Viên Cô Vân trầm xuống.

Nhược Khả Phi nghe xong , trong lòng đã đại khái hiểu được sao lại thế này .

"Cô Vân, lần khác chúng ta đến đó xem xét thử, nếu giống như thiếp nghĩ, chúng ta đây sẽ phát tài."Nhược Khả Phi nhủ mảy, nghịch ngợm nói.

"A? Phát tài?"Hiên Viên Cô Vân là hoàn toàn không hiểu ý của Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi mỉm miệng cười đắc ý. Cầm bút trên giấy bắt đầu vẽ bức tranh này nọ, vừa vẽ vừa giảng giải cho Hiên Viên Cô Vân. Theo hình Nhược Khả Phi vẽ càng nhiều, sắc mặt Hiên Viên Cô Vân càng ngày càng kinh ngạc, càng ngày càng mừng như điên.

Hai người vẫn nói tới khuya, gần rạng sáng mới cùng nhau trở về phòng ngủ.

Sắp đến giữa trưa hai người mới rời giường. Hiên Viên Cô Vân an bài Từ Vô cùng Đỗ Vũ gấp lại. Sau đó đem Đỗ Vũ tặng đi ra ngoài, ở Hứa Thành mua một ngôi nhà khác, giúp nàng an bài người hầu. Từ Vô hứa hẹn hai năm sau nhất định sẽ tới đón nàng, thế này mới một mình lên đường, biến mất ở

Hứa Thành.

Mà Nhựt Khả Phi ngập dài đi đến nơi ở của quý tượng Mạc Ngôn.

Vừa vào sân, chợt nghe thấy thanh âm thùng thùng, Mạc Ngôn đang dung búa để đục gì đó. Đối với Nhựt Khả Phi mất diếc tai ngơ. Nhựt Khả Phi cũng không lên tiếng quấy rầy hấn, chỉ đứng ở một bên nhìn hấn bận việc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Mạc Ngôn mới đứng thẳng người lau mồ hôi, tùy ý hỏi: "Cô bé con tới làm cái gì?"

"Đến xem." Nhựt Khả Phi nhìn những thứ đang bày bên cạnh, ở trong lòng hơi hơi tán thưởng. Không hổ là người được xưng là thiên tài.

"Vậy ngươi cứ tùy tiện xem, đừng lộn xộn là được. Thứ này nói không chừng khoảng ba ngày nữa sẽ làm xong rồi, đến lúc đó ngươi phải cho ta bản vẽ mới a." Mạc Ngôn vừa lòng nhìn thứ mình làm ra gì đó nói.

"Đi, ta đây không quấy rầy tiền bối rồi, tiền bối cứ làm việc trước." Nhựt Khả Phi cười đi ra sân. Máy thứ hấn chế tạo nàng đã thu cất cẩn thận. Mà lão quái vật vào Mạc Ngôn này chỉ để ý làm, mặc kệ mấy thứ này sử dụng ra sao. Làm xong đem giao cho Nhựt Khả Phi, điều kiện là phải đổi bản vẽ mới.

Giữa trưa dùng cơm xong, Hiên Viên Cô Vân cùng Nhựt Khả Phi liền chuẩn bị ra cửa, đi đến phía sau Hứa Thành chính là thành nhỏ nơi ranh giới.

Đến thị trấn Lô Huyền ở biên quan đã là vào đêm, vừa qua khỏi cổng thành, đoàn người vào dưới thành lập tức xuống xe đi bộ vào.

Mới vừa vào đêm trên đường cái ngay cả một bóng người cũng không có. Chợt có một hai gia đình ngoài cửa treo vài cái đèn lồng phát ra ánh sáng ấm áp. Sau khi tìm được khách sạn dừng chân, tiểu nhị dẫn mọi người lên phòng, cố ý dặn ban đêm nên đóng cửa sổ thật chặt, thế này mới rời đi.

Nhựt Khả Phi đứng ở bên giường nhìn sắc trời chậm rãi tối xuống, như có suy nghĩ gì.

"Cái thành nhỏ này luôn hoang vắng như thế. Không có người nào đến xem. Cũng không cần lo lắng nước Bắc Lăng quấy rầy. Bởi vì tình cảnh bọn họ cũng giống ta giống nhau. Muốn qua lại kết giao, nhưng không có đường. Muốn xâm phạm, cũng không có đường." Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng thở dài, "Nếu có thể cùng bọn họ khai thông quan hệ buôn bán, ~~~" Câu nói kế tiếp Hiên Viên Cô Vân không nói tiếp, Nhựt Khả Phi cũng hiểu được hấn muốn nói gì.

Có gió theo cửa sổ thổi vào. Gió Đông! Quả nhiên buổi tối là gió. Nhựt Khả Phi đóng cửa sổ lại. Bỗng nhiên bên tai nghe thấy từ không trung truyền đến tiếng ô ô. Nhựt Khả Phi hiểu được, đó là thanh âm của gió thổi qua những tảng đá có hình dạng quái dị mà phát ra, đều không phải là có yêu mà quỷ quái gì cả, nhưng dân chúng này rất nhiều người đã chuyển đi thì ra là nguyên nhân này.

âm nhạc nghe ô ô thanh này nói cái gì, cứ nghĩ là vậy đi.

"Phi nhi, mệt không? Trước ngủ, ngày mai hãy đi xem." Hiên Viên Cô Vân kéo Nhựt Khả Phi qua.

"Vâng, ngày mai lại nhìn. Nếu sáng sớm mai thực sự không phải gió thổi từ hướng đông mà nói..., thiếp nghĩ vật kia nhất định có thể khai thông sự thông thương của hai nước." Trên mặt Nhựt Khả Phi lộ ra nụ cười.

"Chính là nhiệt khí cầu mà nàng nói đó sao? Thật sự có thể bay trên trời?" Hiên Viên Cô Vân tuy rằng tối hôm qua nghe Nhựt Khả Phi nói rất nhiều, nhưng vẫn có chút hoài nghi. Dù sao vật kia không thể so với tàu lượn, có thể bay xa như vậy, xuyên qua dãy núi cao vút này sao?

"Có thể." Nhựt Khả Phi nhắm mắt lại, tựa vào trên vai Hiên Viên Cô Vân.

Trên thế giới này, là không có cái gọi là sức lực thần bí. Trên không trung gần như không có bố trí phòng vệ. Có nhiệt khí cầu này, gần như chẳng khác nào là nắm quyền khống chế bầu trời trong tay. Nếu như đến trận đấu cuối cùng cùng thái tử, dùng rất nhiều nhiệt khí cầu là có thể đem rất nhiều quân đội lặng lẽ chuyển đến phía sau địch nhân. . . . . Tác dụng không phải là nhỏ! ! Còn có công kích trên không trung từ từ. . . . .

Nhưng mà, bây giờ vẫn chưa đến thời kì khẩn trương đâu. Hiện tại quan trọng nhất là thu thập lực lượng. Bất kể là quân sự, hay là kinh tế.

Nhiệt khí cầu thật muốn vận chuyển mấy thứ này, dù sao còn chưa kịp một chiếc xe ngựa.

Nhưng dù sao phi hành trên không trung, tốc độ so với xe ngựa không biết nhanh gấp bao nhiêu lần. Nhưng lại an toàn, một ít vật phẩm quý giá dễ vỡ, không cần lo lắng xe ngựa đường xá xóc nảy bên trong bị rạn nứt. Nhưng quan trọng nhất là, phí tổn cũng rẻ tiền, một chiếc xe ngựa, theo giá trị chế tạo xe ngựa, hơn nửa ngựa, cùng người chăn ngựa, còn có ngựa tiêu hao cỏ khô cùng tiền lương người chăn ngựa, phí tổn tốn kém hơn khí cầu rất nhiều.

Có một việc quan trọng nhất, từ thành nhỏ nơi biên giới này, đến kinh thành của nước Bắc Lăng không thể dùng xe ngựa để vận chuyển này nọ! Vận chuyển trên không trung thành cách thức duy nhất có thể làm. Mà để cho người vui sướng là, hướng gió nơi này, sang chiều lại tương phản, lại rất thuận tiện cho việc đi lại của nhiệt khí cầu. Không có sức gió, nhiệt khí cầu là không có biện pháp di động.

Sáng sớm hôm sau, Nhựt Khả Phi vẫn chưa kịp mặc quần áo tử tế liền chạy vội tới bên giường đẩy cửa sổ ra.

"Gió tây!" Nhựt Khả Phi vui sướng hô lên. Thật là hướng gió sáng và chiều tương phản! Địa thế ngọn núi này thật cuộc là như thế nào tạo nên hướng gió như vậy chứ?

"Lại không mặc quần áo đã chạy loạn, mau trở lại cho ta." Hiền Viên Cô Vân đau lòng nhảy xuống giường, một phát bắt được Nhượng Khả Phi ấn trở về trong ổ chăn ấm áp, "Cảm lạnh thì làm sao bây giờ?"

"Cô Vân, hướng gió thật sự sáng và chiều tương phản a." Nhượng Khả Phi ôm cổ Hiền Viên Cô Vân mỉm cười.

"Ừm, Đúng vậy a." Hiền Viên Cô Vân gật gật đầu, "Hiện tại cần phải làm là xin chỉ thị của hoàng thượng, liên hệ mật dịch cùng nước Bắc Lăng. Còn phải phái người đi sứ nước Bắc Lăng."

"Hoàng thượng nhất định sẽ đáp ứng." Mắt Nhượng Khả Phi lạnh xuống. Ở trong mắt người đó, ở trong này cùng nước Bắc Lăng khai thông mật dịch quả thực chính là trò cười.

"Phải ông ta nhất định sẽ đáp ứng." Khẩu khí Hiền của Viên Cô Vân cũng nhạt hẳn xuống.

"Như vậy, kế tiếp phải làm nhiệt khí cầu." Nhượng Khả Phi cố gắng suy nghĩ những thứ ở thế giới này có thể sử dụng để làm nhiệt khí cầu.

Không ai có thể nghĩ đến, thậm chí ngay cả chính bản thân của Nhượng Khả Phi cũng thật không ngờ, nàng làm ra nhiệt khí cầu, về sau trong thế giới này rốt cuộc nổi lên tác dụng như thế nào.

Thế lực Cửu vương gia dần dần âm thầm lớn mạnh, bánh xe luân chuyển của lịch sử vào thời đại này chậm rãi cải biến phương hướng.

Ở bên kia, một cái đại phiên toái cho Diêm Diễm cũng đang rất nhanh tới gần Vương Phủ.

Hiền Viên Cô Vân vừa về tới Hứa Thành liền viết một phong thư mang đến kinh thành, thỉnh cầu hoàng thượng hạ chỉ cho phép khai thông mật dịch cùng nước Bắc Lăng. Khi hoàng thượng nhận được thư của Hiền Viên Cô Vân quả thật là kinh ngạc, kinh ngạc qua đi đó là tò mò, lại mỗi mắt mong chờ. Địa phương kia cùng Bắc Lăng khai thông mật dịch? Trước kia quả thật sẽ là trò đùa, nhưng sau khi biết qua có vật gì đó hình tam giác bay trên bầu trời, hoàng thượng đã không còn cho đó là trò cười nữa.

Trong Thượng thư phòng, hoàng thượng nhìn bức bản đồ treo thật lớn trên tường, ánh mắt dừng lại ở dãy núi giữa Hứa Thành và nước Bắc Lăng. Nhìn ra khoảng cách, đã đại khái cần bao nhiêu thời gian.

Mộc Cách lặng lẽ đứng ở một bên, nhìn hai mắt hoàng thượng tỏa ánh sáng không nói gì.

"Mộc Cách, ngươi nói hẳn làm sao khai thông mật dịch với bên kia?" Đôi mắt khép hờ của Hoàng thượng có chút hăng hái nhìn bản đồ trên vách tường.

"Bản tằng không biết." Mộc Cách nhẹ nhàng trả lời.

"Mộc Cách a, ngươi luôn luôn không thủ vị gì cả, ngươi cũng không biết đoán một chút sao?"

Khẩu khí Hoàng thượng có chút bất đắc dĩ lại lắc lắc đầu tiếp tục xem bản đồ nói, "Ngươi nói hẳn có biết dùng hình tam giác có thể bay gì đó hay không?"

Mộc Cách vẫn thản nhiên trả lời: "Bản tằng không biết."

Hoàng thượng chưa có quay đầu lại, cũng không giận chẳng qua cứ thế nói: "Không đúng, vật kia rất nhỏ, vận chuyển đồ vật rất ít a." Không nghe được phía sau có bất kỳ thanh âm gì, hoàng thượng quay đầu vẫn thấy mặt Mộc Cách không gọn sóng không sợ hãi như cũ, nhẹ thờ dài một hơi hoàng thượng đi đến bên bàn làm việc, lấy xuất ra ngọc tỷ ở phía trên đập hạ con dấu thật mạnh.

Ở trong này đoán không bằng nhanh chóng đem công văn này đưa tiễn đi, rất nhanh có thể biết hẳn để chuyển hàng hóa như thế nào.

Công văn rất nhanh đã đưa trở về Hứa Thành.

Hiền Viên Cô Vân sau khi xem qua công văn phanh một chút dùng sức khép lại, cùng Nhượng Khả Phi nhìn nhau cười.

"Ta lập tức phái người vượt qua núi non đi sứ nước Bắc Lăng." Hiền Viên Cô Vân hiểu được muốn khai thông việc buôn bán trao đổi giữa hai nước, đầu tiên là phải sai sứ đưa văn thư đến nước Bắc Lăng trước, nếu thật sự tùy tiện bay đi, hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi.

"Kế tiếp, chính là làm nhiệt khí cầu." Nhượng Khả Phi đứng ở bên cạnh án thư. Tài liệu về làm nhiệt khí cầu nàng đã suy nghĩ và chuẩn bị rất kỹ, trước dùng da trâu thử xem. Tín tướng Mạc Ngôn sẽ vô cùng vui vẻ giúp đỡ.

Mấy ngày kế tiếp, dưới sự trợ giúp của Mạc Ngôn bắt đầu với nhiệt khí cầu. Qua nửa tháng, thẳng đến nước Bắc Lăng cũng gửi thư đồng ý, nhiệt khí cầu mới đã làm xong cái thử nhất chuẩn bị bay thử.

Ở khoảng không trống vắng một vùng quê, Nhượng Khả Phi nhìn nhiệt khí cầu phải dùng hơn hai mươi da trâu để làm ra rất là vừa lòng. Phía dưới là dung mây tre rắn chắc đan thành hình cái bát đặt trên mặt đất vòng bảo hộ chung quanh cao hơn nửa người. Trải qua tính toán của Khả Phi, nhiệt khí cầu này có thể chở nặng khoảng hai mươi nam nhân trưởng thành, cũng tương đương với một tấn.

Bay thử đương nhiên là Nhượng Khả Phi muốn đi lên thao tác, mà Mạc Ngôn la hét cũng muốn đi. Hiền Viên Cô Vân lo lắng cũng đi theo, không để ý

đến đám người quân gia liêu chết khuyển bảo. Mặt Diêm Diễm cũng chút thay đổi đi theo. Tiểu Vũ hai chân run rẩy cũng run rẩy bò lên.

Hiên Viên Cô Vân khoát tay, phía dưới đám thợ thủ công bắt đầu thổi khí, không đến một lát, khí cầu trương to, từ từ bay lên, nếu không phải phía dưới dùng dây thừng cố định lại, đã sớm bay lên tận trời.

"Tốt lắm, bắt đầu đi." Hiên Viên Cô Vân nhàn nhạt nhìn người phụ trách gật gật đầu.

Phía dưới người phụ trách mở dây thừng, không bao lâu, nhiệt khí cầu liền bay lên.

Mà người vây xem phía dưới, mắt thấy con quái vật lớn như vậy thật sự bay lên, không khỏi đều ồ ồ ào ạt lên. Trong lúc nhất thời, trên vùng quê này tiếng người sôi trào, mỗi người đều là rung động không thôi. . . . Rất nhiều người đang liếc mắt xoa xoa hai mắt của mình, không thể tin được một màn này.

Người phía dưới nghị luận.

"Trời ạ, mau nhìn, thật sự bay lên rồi!"

"Ta không phải đang nằm mơ à."

"Đau quá, sao, nguoi nhéo ta làm cái gì?"

"Ta là muốn xác nhận một chút ta không phải là đang nằm mơ."

"Vậy nguoi tự nhéo chính nguoi thì được rồi à! Bệnh thần kinh!"

Mà đứng ở trên nhiệt khí cầu Tiểu Vũ đã sớm hô to gọi nhỏ. Có kinh ngạc, có không thể tin được, còn có chút cảm giác nhất thời đón nhận không nổi.

Theo nhiệt khí cầu lên cao, sợ hãi của Tiểu Vũ cũng càng lúc càng lớn. Cao như vậy té xuống, dù cho võ công có cao cũng không thể cứu a.

Mạc Ngôn lại hưng phấn cứ mãi ồ ồ ào ào: "Cô bé con, nguoi mới là thiên tài chân chính a. Lại có thể có thể phát minh ra thứ không cần khinh công cũng có thể bay trên trời, còn bay cao như vậy."

Hiên Viên Cô Vân lại thân nhiên nở nụ cười. Thật sự làm được. Kỳ tích thật sự có thể sáng tạo.

Trước mặt mọi người, người chịu trách nhiệm giám bếp lò nhỏ chậm rãi hạ lửa từ từ hạ xuống mặt đất, Tiểu Vũ ới đến mức sắp phụ cả mặt ra. Thề không bao giờ ngồi lên vật này nữa.

Sau khi bay thử thành công, Hiên Viên Cô Vân lập tức sai người các nơi gia công chế tác vận chuyển đến Lí Huyền, lại chuẩn bị mời tất cả thương nhân, phú thương và quan viên ở Hứa Thành, Hoa Thành cùng Ôn thành đến xem. Cũng tuyên bố khai thông mậu dịch hai nước sau mở dịch vụ vận chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Ads "Phi nhi, nàng nói dịch vụ vận chuyển này tên là gì mới hay?" Hiên Viên Cô Vân hưng phấn nhìn Mạc Ngôn đang chỉ huy bọn hạ nhân khuôn vác này nọ, mỉm cười hỏi Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi mở to mắt nhìn, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười kỳ quái, toát ra câu: "Gọi là Bưu Chính Chuyển Phát nhanh, như thế nào?"

Hiên Viên Cô Vân nghe thấy tên này kỳ cục, nhưng vẫn gật gật đầu: "Được, Phi nhi đồng ý là được."

Từ nay về sau, Bưu Chính Chuyển Phát này vận hành ở bốn quốc, không, thậm chí đều truyền khắp toàn bộ thế giới. Sau đó, từng có người muốn trộm cái này. Nhưng phát hiện bất những người công nhân này đều chỉ là một trong những người làm phụ bên ngoài. Tất cả trình tự làm việc đều là từng nhóm phân người chế tác. Người biết mấu chốt trình tự cuối cùng là tâm phúc của Cửu vương gia. Mạc Ngôn được ghi vào sử sách không chỉ bởi vì hắn chế tạo ra vũ khí có lực sát thương rất mạnh, còn có chính là chỗ tạo ra nhiệt khí cầu phúc cho dân. Sau đó tội lớn hơn công, hay công lớn hơn tội, vẫn luôn là chủ đề để người đời sau tranh luận.

Rất nhanh, rất nhiều nhiệt khí cầu trong thời gian ngắn nhất đã được chế tạo.

Hiên Viên Cô Vân phát ra thiệp mời, mời tất cả những quan viên và thương nhân, phú thương trong ba thành gần đó đến Lí Huyền.

"Hôm nay mời mọi người, là có chuyện muốn tuyên bố với mọi người. Từ nay về sau quốc gia của ta cùng Bắc Lãng quốc liên hệ mật dịch. Dùng nhiệt khí cầu này để vận chuyển, một ngày qua và lại một lần." Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân vang lên trên đất bằng trống trải.

Ngai thân phận của Hiên Viên Cô Vân, mọi người không nói gì thêm, trên mặt tuy nhiên cũng lộ ra biểu tình không tin. Thậm chí có người cúi đầu lộ ra vẻ nhạo báng. Cừu vương gia không phải nổi điên chứ? Dãy núi kia mọi người đều biết, chỉ có dựa vào đi bộ để vượt qua nó, cũng phải mất thời gian ba ngày, vậy mà bây giờ nói là chỉ cần một ngày qua lại mỗi bên một lần? !

Hiên Viên Cô Vân cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp tuyên bố xuất phát, sau đó cười nói: "Nếu mọi người không tin, hiện tại liền thí nghiệm một chút. Không biết có vị nào muốn tự mình thể nghiệm một chút không?"

Mọi người miễn cưỡng đi, không người nào dám lên tiếng.

"Tôi đi!" Một thanh âm áp đảo mọi người, có người bước tiến lên.

Là Triệu Quá! Con trai độc nhất của thủ phủ Hứa Thành!

Nhất thời, trong đám người vang lên tiếng bàn luận sôi nổi,

"Tốt, rất can đảm." Hiên Viên Cô Vân gật gật đầu, đương nhiên đồng ý, "Nếu về sau là mua bán của Triệu gia, phí chuyên chở toàn bộ giảm ba phần."

Triệu Quá gật đầu cười cảm ơn Hiên Viên Cô Vân rồi mới cùng thợ điều khiển lên nhiệt khí cầu.

"Các vị thỉnh xem qua, những vật này là đặc sản của Hứa Thành chúng ta, mà đặc sản nước Bắc Lãng mọi người đều biết là đồ sứ, nhất là phùng đồ sứ Hồng Thành của nước Bắc Lãng, bên trong không có bất kỳ đồ sứ nào, mà trên người ba người cũng không giấu diếm bất cứ một món đồ sứ nào. Như vậy chúng ta cùng nhau ở chỗ này chờ đến chạng vạng, xem mỗi người đều mang về một món đồ sứ." Quân gia của Hiên Viên Cô Vân lớn tiếng tuyên bố. Mọi người cũng đều tiến lên kiểm tra xác nhận.

Ra lệnh một tiếng, nhiệt khí cầu chậm rãi lên không. Những người dưới đất ồn ào hẳn lên, thậm chí có gia quyến của một phú thương hét ầm lên.

Ở trên nhiệt khí cầu Triệu Quá là lần đầu tiên lên không, tuy rằng cực lực đè nén tâm tình của mình, nhưng vẫn là khó tránh khỏi lên tiếng kinh hô. Trên bầu trời, nghe nói cảm của rất nhiều người bởi vì mờ ra lâu quá mà đau nhức vài ngày, còn có người bởi vì con mắt trùng lâu quá lớn, mà chảy nước mắt hai ngày, còn có người đem đuôi của mình nhéo đến sưng đỏ không chịu nổi. Rung động, rung động không gì sánh kịp.

Càng rung động hơn cũng là ở chạng vạng.

Khi Triệu Quá cầm giấy nhập quan của nước Bắc Lãng cùng một bộ đồ sứ trở về, những người này toàn bộ ngỡ ngàng há hốc mồm. Có người hỏi hận đến chết được, tại sao buổi sáng không phải là mình đứng ra thử nghiệm. Cũng có người đã sốt ruột đến gặp Hiên Viên Cô Vân nói đến phí chuyên chở. Tài nguyên và kinh tế nước Bắc Lãng cũng không chỉ có những món đồ sứ đơn giản như vậy.

Sắc mặt của Triệu Quá có chút tái nhợt, lại không che dấu được hưng phấn cùng cuồng nhiệt trong mắt. Triệu gia đã sớm muốn mở rộng mua bán rồi, nhưng vẫn bất hạnh không đường đi. Hiện tại chẳng những có thể qua lại rất nhanh biên giới giữa hai nước, mà mình còn được hưởng giảm bớt ba phần phí chuyên chở, đây là loại may mắn đến mức nào.

Mọi người từ quân gia trong miệng biết được dịch vụ vận chuyển này tên: Bưu Chính Chuyển Phát. Tuy rằng tên rất kỳ quái, nhưng những chuyện này không quan trọng. Không ai biết tên này có nghĩa gì, Nhược Khả Phi muốn lấy tên là chuyển phát Liên Bang, nhưng ngẫm lại mình là một người Trung Quốc, vẫn là lấy tên Bưu Chính Chuyển Phát thì hay hơn.

Tiếp theo sau quân gia lớn tiếng tuyên bố tốc độ cùng tải trọng của nhiệt khí cầu. Khi vừa tuyên bố xong, những phú thương phía dưới sắc mặt mỗi người đều không giống nhau. Điều nghĩ tới vật này xuất hiện, làm chấn động đến việc kinh doanh hiện tại của bọn họ.

Về sau những thương nhân có mặt tại đây, nếu muốn vận chuyển một ít hàng hóa, hoặc là văn thư, thư tín quan trọng. Hoặc vật phẩm quan trọng gì đó, là có thể phó thác cho Bưu Chính Chuyển Phát của Hiên Viên Cô Vân. Di chuyển trên bầu trời, thứ nhất là tốc độ nhanh, hai là an toàn, không có đạo tặc đánh cướp. Chỉ cần thời tiết sáng sủa, tự nhiên một đường thông suốt.

Ở trong thời gian ngắn ngủi không đến hai năm, Thành nhỏ nơi biên giới từ chỗ thưa thớt vắng vẻ ít người, nhanh chóng phồn vinh phát đạt. Đã trở thành một tòa thành văn minh lớn nhất ở Hứa Thành thậm chí cả nước. Thương nhân nối liền không dứt tiến đến đầu tư, quan hệ ngoại giao cùng nước Bắc Lãng.

Nhưng, người đời sau không ai biết đến tên của Nhược Khả Phi. Chỉ biết đến tên thiên tài Mạc Ngôn mà thôi. Chỉ có một vài người biết đây rốt cuộc là bởi vì sao.

Mà sau khi nhiệt khí cầu bay thử thành công qua nước Bắc Lãng, tin tức liền truyền đến hoàng cung trước tiên.

"Wow, Mộc Cách, người xem người xem, không nghĩ tới lại có thể làm ra vật như vậy." Hai mắt Hoàng thượng tỏa ánh sáng, kích động không thôi, nhìn bản vẽ thám tử mang về đến, hưng phấn có chút hí hửng.

Mộc Cách chỉ bình tĩnh nhìn bản vẽ, nhưng vẫn không thể che dấu kinh hãi ở trong mắt. Dù sao đây cũng đã vượt qua sự nhận biết của người ở thế giới

hiện tại này.

"Mộc Cách, người xem, nếu là dùng vật này, quả thật có thể bay qua vách núi kia, hơn nữa đã thành công mang những thứ từ bên kia về đến." Trong mắt Hoàng thượng trừ bỏ hưng phấn còn có cảm xúc khác, "Mấy thứ này còn có thể làm cái gì đây? Đúng rồi, có thể đem người chuyển đến phía sau quân địch. Ha ha ha ha ~" Trong mắt hoàng thượng hiện lên vẻ khát máu.

Mi mắt Mộc Cách khẽ nhúc nhích, sụp xuống, không nói gì.

"Ha ha, người nói thái tử có thể nghĩ đến điểm này hay không?" Hoàng thượng hưng phấn mở to mắt, "Người nói hẳn sẽ làm như thế nào đây? Phái người đi trộm kỹ thuật này hay là đi phá hủy?"

"Hoàng thượng, đừng để tâm ma mê hoặc ý chí." Trong mắt Mộc Cách ẩn ẩn có chút lo lắng. Hoàng thượng như thế này là lần đầu tiên ông nhìn thấy. Gần như có chút cuồng dại điên cuồng. Nhìn thấy những thứ này, lại có thể rất nhanh liền tưởng đến chiến tranh cùng giết chóc. Ma! Hoàn toàn là ma!

"Người không phải vẫn luôn nói trẫm chính là ma sao? Còn có thể bị ma nào khác bị lạc tâm trí sao?" Hoàng thượng cười lạnh lùng, nhìn bản vẽ trên bàn bỗng nhiên nói, "Người nói xem, trẫm đem người kia về hoàng cung có được không? Trẫm thật đúng là muốn gặp nàng."

"Không thể, hoàng thượng." Mộc Cách nhíu mi. Có thể làm ra vậy như thế này, trừ bỏ yêu còn có thể là gì? Yêu cùng ma hợp lại, thiên hạ đại loạn, tuyệt đối không thể!

"Quên đi, trẫm cũng chỉ là nói thôi, bây giờ vẫn chưa đến thời cơ." Hoàng thượng cảm bản vẽ lên, bước đến cửa sổ xem tí mỉ cẩn thận từng chi tiết, lầm bầm nói, "Trẫm cũng muốn được ngồi một lần trên thứ này bay trên trời. Mộc Cách, người có muốn ngồi không?"

Trả lời hoàng thượng là hoàn toàn yên tĩnh.

Hôm nay, Nhượng Khả Phi lại nổi lên cuộc sống sâu gao. Ăn cơm, ngủ, ghé vào hoa viên trong đình ngắm người. Chơi cờ đã không còn lí thú nữa.

"Chủ Nhân, người có phải thực nhầm chán a hay không?" Tiểu Vũ bước đến gần lấy lòng hỏi.

Nhượng Khả Phi mắt liếc Tiểu Vũ: "Rất rõ ràng sao?"

"Đúng vậy a, rất rõ ràng." Tiểu Vũ cười rộ lên. "Nếu không chúng ta đi xem hội hoa xuân đi. Hiện tại ở Quảng Nguyên Tự bên cạnh Hứa Thành đang mở hội hoa xuân nha."

Nhượng Khả Phi thế này mới nhớ đến hiện tại đã là mùa xuân, cũng đã đến mùa hoa mai, hiện tại mùa xuân đóa hoa nở rộ.

"Ngà, được, đi ra ngoài nhìn xem." Nhượng Khả Phi đứng dậy, cứ mãi ở trong vương phủ quả thật cũng rất buồn.

"Nghe nói còn có hai chậu Dạ Hoa được chuyển từ Nam đảo đến đây." Biểu tình trên mặt Tiểu Vũ tất cả đều là tò mò.

"Khi nào thì người biết thứ này?" Nhượng Khả Phi thuận miệng hỏi.

"Nữ nhân đều thích hoa a." Tiểu Vũ trả lời đương nhiên.

"Nha." Nhượng Khả Phi chỉ là a một tiếng, không có cảm tưởng nhiều lắm. Nữ nhân đều thích hoa sao?

Mang theo Diễm Diễm, ba người ra cửa đi về hướng Quảng Nguyên Tự.

Ngoài cửa Quảng Nguyên Tự quả nhiên phi thường náo nhiệt, mọi người đi tới đi lui, vui vẻ ra mặt. Có người đang từ Quảng Nguyên Tự đi ra, trong tay đang cầm hoa mới mua được.

Từng trận hương thơm tràn ngập lại đây. Quá thơm rồi, Nhượng Khả Phi hơi hơi nhíu mày.

"Chủ Nhân, nghe nói hai bồn kỳ hoa kia ngay tại hậu viện. Mau tới mau tới." Tiểu Vũ đi ở phía trước cao hứng ngoắc tay.

Ba người đi vào hậu viện, bên trong cũng rất im lặng, người đi lại thưa thớt.

"Kỳ quái, giống như những người này đối với hai bồn hoa kia không có gì hứng thú a." Tiểu Vũ nhìn vẻ thất vọng của người mới đi ngang qua, suy đoán như thế.

Khi Nhượng Khả Phi nhìn thấy chậu hoa kia thì lấp bấp kính hãi, lại là Tử Kim Cương! Tử Kim Cương, là thủy tiên xanh ở Ấn Độ biến dị. Hoa, chính giữa đỏ hồng, phiến lá màu xanh biếc, mặt trái hơi màu đỏ nhạt, lá hình tròn hoặc hình trứng. Ở chỗ nối tiếp của phiến lá cùng cuống lá thiếu nứt ra, sẽ sinh ra một nhánh thủy tiên nhỏ. Khi lá trên mặt già úa héo rũ thì nhánh cây nhỏ này sẽ sinh trưởng nhanh chóng thành một thân cây độc lập, có thể dùng để gây giống thêm. Đóa hoa đứng thẳng nổi lên mặt nước buổi sáng nở hoa, buổi chiều khép kín, hoa có hương rất thơm.

Loại hoa này ở thế giới của mình lúc trước rất quý báu và rất thưa thớt. Càng tới gần nơi này hương thơm mê hoặc của đóa hoa càng ngày càng đậm.

Tiểu Vũ tò mò ngồi xổm trước hai bồn hoa trước mặt: "Kỳ quái, sống dưới nước a." Bất quá, hình dạng đóa hoa này quả thật không thể nào xuất chúng,

khó trách những người đó hâm dǎng mộ danh tiếng mà đến lại thất vọng mà về. Hoa đến từ Nam đảo là như vậy sao? Không có gì đặc biệt a.

Nhược Khả Phi đứng ở một bên vẫn đang suy nghĩ, Nam đảo theo như lời của bọn họ là nơi nào? Chẳng lẽ là cùng loại địa phương với Ấn Độ ở hiện đại? Đang muốn xem thử, bỗng nhiên cảm nhận một trận gió lạnh ở phía sau. Có sát khí!

Nhược Khả Phi kinh ngạc, thích khách sao? Lúc này lại là thích khách gì đây?

Không đợi Nhược Khả Phi quay đầu, chỉ nghe thương một tiếng. Có thanh âm của binh khí giao tiếp cùng một chỗ.

Âm thanh của Diêm Diễm kia lạnh như băng truyền đến trong tai Nhược Khả Phi: "Người, muốn chết sao?"

Nhược Khả Phi kinh ngạc quay đầu, lại phát hiện một bóng dǎng màu xanh nhạt đang rút kiếm giao thủ cùng Diêm Diễm.

"Ai nha, Diêm Vương, tại sao huynh có thể nói người ta như vậy? Người ta là thật vất vả mới tìm được huynh a." Nữ nhân mặc bộ y phục màu lục nhạt nũng nịu trách cứ, sát khí nhất thời biến mất vô ảnh vô tung.

"Không cần người tới tìm" Diêm Diễm mặt lạnh, nhìn nữ tử trước mắt thu hồi kiếm, mình cũng thu trở về.

"Nhưng người ta nhớ huynh a." Nữ nhân mặc bộ y phục màu lục nhạt không thuận theo, không buông tha đi sát vào hǎn.

"Hạ Bích Linh, người không muốn tay người đột nhiên đứt rồi thì nên thành thật một chút." Ánh mắt Diêm Diễm lạnh như băng, nhìn người cổ sống chết ôm chặt lấy cánh tay của mình lạnh lùng nói, ngữ khí nghiêm nghị cùng ánh mắt làm cho tim Hạ Bích Linh đập nhanh một trận, hiểu được người trước mắt tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Hạ Bích Linh ngượng ngùng thu tay lại thế này mới nói: "Người ta là nhớ huynh nữa a."

Diêm Diễm mặt lạnh nhìn nữ tử trước mắt, nhớ mình? Nhớ mình nên đầu tiên là ra tay tập kích nàng, xem mình là ngu ngốc sao?

"Ai nha, huynh đừng nhìn người ta như vậy." Hạ Bích Linh hắc hắc cười gượng, "Không sai, người ta là được người ủy thác tới lấy tánh mạng của nàng, nhưng người ta cũng biết nàng là chủ nhân của huynh a. Cái này thật tốt, tìm được huynh rồi." Hạ Bích Linh dường như vô cùng cao hứng thấy được Diêm Diễm lúc này.

Nhược Khả Phi nhìn nữ nhân trước mắt vẫn cứ thế nói chuyện, trên người nàng lộ ra một mùi máu tanh nồng đậm. Chỉ có trải qua chân chính giết chóc mới có sát khí nồng đậm đến thế. Nàng cùng Diêm Diễm là quan hệ như thế nào, ánh mắt hào hứng nóng bỏng của nàng ta khi nhìn Diêm Diễm cũng không phải giả vờ. Người theo đuổi Diêm Diễm? Ý nghĩ này nhảy vào trong đầu Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi cũng hoảng sợ. Gương mặt như sắp giết người của Diêm Diễm cũng sẽ có người nhiệt tình theo đuổi như thế? Đáng tiếc nhìn biểu tình đối lập của hai người quá nhiều, chỉ sợ hai người một là cố tình một người vô ý.

"Gặp được Vô Hồn ta hỏi hǎn, hǎn còn không nói cho ta biết chứ. Hừ, lần này tốt lắm, tự mình tìm được huynh." Hạ Bích Linh cười sáng lạn và đắc ý.

"Hǎn không có nghĩa vụ nói cho người biết, " Đáy mắt Diêm Diễm có chút chán ghét. Hiển nhiên đối với nữ nhân trước mắt thật là chán ghét.

"A, thật đáng ghét, hǎn cũng nói như vậy a." Hạ Bích Linh nhú mày bất mãn nói, "Từ lần trước huynh thua bài cùng Âm Đạm thì hoàn toàn biến mất. Người ta tìm khắp nơi nhưng không có cách nào tìm được huynh."

Nhược Khả Phi há to miệng. Lần đó tại quán lâu thấy hǎn không có đồng nào, thì ra là bị Âm Đạm thắng hết tiền rồi. Nhưng nghĩ sao cũng nghĩ không ra hai người này lại đánh bạc. Xác thực mà nói là không tin Diêm Diễm cũng sẽ đánh bạc.

"Người cầm miệng cho ta, biến nhanh một chút, biến mất ở trước mặt ta." Ánh mắt Diêm Diễm lộ ra thần sắc bạo ngược. Nữ nhân ngu xuẩn này, luôn nói những lời nói dư thừa vô nghĩa, nếu không phải lúc trước tên khốn Âm Đạm kia lừa gạt mình, mình sẽ cùng hǎn đánh cá sao? Càng thật giận là tên khốn kia lại có thể thắng hoàn toàn! Chẳng những thắng mình, còn trối mình giống như cái bánh chưng ném ra khỏi cửa, tên hỗn đǎn này, ý vào võ công của mình cao liền xǎng bậy. Càng thật giận là, xú nữ nhân này lại còn ra, còn nói ra ở trước mặt của nàng!

"A?" Hạ Bích Linh không rõ thái độ Diêm Diễm đột nhiên không được tự nhiên như vậy, rốt cuộc là sao lại thế này. Trước kia tuy rằng cũng chán ghét mình, nhưng là không có sát khí nặng như vậy, "Tại sao lại đối với người ta như vậy a, người ta tìm huynh thật không dễ dàng."

"Cút!" Diêm Diễm không nói dư thừa, lạnh lùng phun ra một chữ sau đó hươ kiếm về hướng nàng.

"Chán ghét, tại sao huynh đối với người ta như vậy?" Khẩu khí Hạ Bích Linh uể oải, trên mặt không có cảm giác bị thất bại, giống như sớm đã thành thói quen thái độ của Diêm Diễm đối với nàng như thế.

"Người, muốn chết sao?" Diêm Diễm không nói dư thừa.

"Thật là, vậy mà người ta nhớ huynh đến như vậy. Hôm nay sao huynh lại tức giận đến như vậy, lần khác lại tới tìm huynh." Hạ Bích Linh hạ mị nhãn, biến mất ngay tại chỗ.

"Nàng, là ai?" Nhược Khả Phi nhìn Diêm Diễm mặt không chút thay đổi, nhưng ánh mắt có chút mất tự nhiên hỏi.

Diễm Diễm không trả lời vấn đề của Nhược Khả Phi, mà là bỗng nhiên nhìn phía sau Nhược Khả Phi, giật mình.

Làm sao vậy? Nhược Khả Phi theo ánh mắt của Diễm Diễm nhìn lại về phía sau, lại nhìn thấy Tiểu Vũ ngã trên mặt đất. Tiểu Vũ đã không thể nhúc nhích.

"Tiểu Vũ!" Nhược Khả Phi chạy vội đến, nâng thân mình Tiểu Vũ dậy, thế này mới phát hiện Tiểu Vũ đã bất tỉnh nhân sự, khóe miệng còn có vết máu. Nhược Khả Phi cúi đầu, phát hiện trên mặt đất có một ngụm máu tươi.

Sao lại thế này? Vừa rồi chỉ chú ý đến Diễm Diễm cùng cô gái kia, không có chú ý tới dị thường ở phía sau. Khi nào thì Tiểu Vũ xảy ra vấn đề? Cô gái kia động tay? Không đúng. Cô nương kia là hướng về phía chính mình đến, cũng không có cơ hội xuống tay với Tiểu Vũ.

"Không phải nàng làm." Diễm Diễm nhìn thân thể nhỏ bé hôn mê bất tỉnh, cúi đầu phun ra câu, lại cảm giác mình đã nói dư thừa. Mình không phải là che chở cho nàng ta, chỉ là đem sự thật nói ra. Nhưng nếu nàng hiểu lầm ý của mình thì làm sao bây giờ?

"Ừm, ta biết." Nhược Khả Phi gật gật đầu khẳng định câu nói của Diễm Diễm. Diễm Diễm nhìn biểu tình của Nhược Khả Phi biết nàng không có hiểu lầm, lúc này mới yên lòng lại.

Nhưng, rốt cuộc là ai làm?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Ads Nhược Khả Phi hồ nghi nhìn Tiểu Vũ đang hôn mê bất tỉnh một chút, không nghĩ ra được rốt cuộc là ai động tay. Hơn nữa xuống tay nặng như vậy. Vết máu trên mặt đất có chút chói mắt. Ngay cả Diễm Diễm đều không có cảm giác được? Hay là bởi vì Diễm Diễm vừa rồi mãi lo nói chuyện với nữ tử đó mà không có nhận thấy được bên này. Vậy bọn anh vệ đâu?

"Các người, ra đây." Nhược Khả Phi hướng không trung nói một câu, lập tức liền có một hắc y ảnh vệ xuất hiện ở trước mặt Nhược Khả Phi.

"Chủ Nhân, có chuyện gì phân phó?" Hắc y nhân che mặt cung kính hỏi.

"Vừa rồi, có người ra tay với Tiểu Vũ sao?" Nhược Khả Phi vỗ về Tiểu Vũ vẫn là khó hiểu.

"Không có, Chủ Nhân. Mới vừa rồi các ngài đang nói chuyện, nàng ngồi xổm bên này bỗng nhiên từ chính miệng mình phun máu tươi ra, ngã xuống." Ảnh vệ bẩm báo chi tiết. Trên thực tế hẳn cũng không rõ là chuyện gì xảy ra.

"Nga, như vậy." Nhược Khả Phi gật gật đầu hướng ảnh vệ ra vẻ đã hiểu, "Vậy, đem nàng lên xe ngựa đi, đi về trước."

Về tới Vương Phủ, lập tức tìm đại phu tới.

"Như thế nào, đại phu, nàng không có việc gì chứ?" Nhược Khả Phi nhìn mặt Tiểu Vũ có chút tái nhợt liền chau mày.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là có chút khí huyết không thông, còn có đầu óc dường như bị cái gì kích thích. Chỉ cần không tiếp tục bị kích thích thì tốt rồi." Đại phu đứng dậy đi đến bên bàn, mở hộp thuốc ra "Trước đem thuốc này uống xong, chờ ổn định sẽ xem lại."

"Được." Nhược Khả Phi gật gật đầu, nha hoàn bên cạnh nhận lấy đơn thuốc đi theo đại phu ra cửa đi lấy thuốc.

Nhược Khả Phi xoay người nhìn người trên giường đang hôn mê bất tỉnh, chịu kích thích? Làm sao có thể? Cách nói này cũng quá kỳ quái. Cũng chỉ có chờ Tiểu Vũ tỉnh lại mới hiểu được là chuyện gì xảy ra.

"Chăm sóc nàng cho tốt." Nhược Khả Phi hướng nha hoàn khác trong phòng nhẹ nói một câu, liền ra cửa đến thư phòng.

Dịch vụ vận chuyển ở Li Huyền phát triển không ngừng, từ lúc mới bắt đầu nửa canh giờ xuất phát một cái nhiệt khí cầu cuối cùng chậm rãi sửa thành 15 phút, rồi đến hiện tại 5 phút. Bởi vì phí chuyên chở cũng không cao, có rất nhiều người không chỉ là vì buôn bán, còn có là vì du ngoạn hoặc là đến bên này mở tiệm. Thu được tiền Hiên Viên Cô Vân không ngừng dùng làm mua lương thảo cùng ngựa, còn có vật liệu để chế tạo thêm vũ khí dự trữ.

Mạc Ngôn biết chế tạo vũ khí, đã cùng Vệ Lượng thuê thêm rất nhiều thợ thủ công lành nghề ở bốn phía đẩy nhanh tốc độ chế tác, thậm chí cũng bắt được không ít, đại bộ phận là thái tử phái tới. Cứ thế càng về sau, những người khi vào Hứa Thành càng được kiểm tra nghiêm ngặt.

Tất cả dường như thực thái bình, vừa dường như tràn ngập khói thuốc súng nhìn không thấy.

Nhược Khả Phi buông bản vẽ trong tay ra, chợt nhớ tới lời nói mình nói với Đỗ Vũ ngày ấy, lại nghĩ tới câu hỏi của Tiểu Vũ. Nếu như mình có đứa nhỏ, nhưng phụ thân của đứa nhỏ đã chết, là mang theo đứa nhỏ sống sót hay là cùng đứa nhỏ chết đi?

Đứa nhỏ? Chử xa lạ này, dường như mình không hề với tới. Chưa từng có qua ý nghĩ như vậy.

Thật lâu mở miệng hít một hơi, Nhược Khả Phi ghé vào mặt bàn khi nào thì ngủ cũng không biết. Dường như nằm mơ thấy một giấc mơ rất dài. Trong mộng, mẫu thân mình đang khóc kêu, còn có bóng lưng kiên quyết của phụ thân, cũng có tất cả thế giới đều là màu đỏ.

Khi đó mình, là mấy tuổi nhỉ? Nhớ không được rõ ràng rồi sao?

"Phi nhi, Phi nhi ~~~ Ta không nên sinh con ra, để cho con chịu khổ như vậy." Mẫu thân ôm mình khóc to ở trước gương như vậy, đáng vẻ thương tâm kia rơi thật sâu ở trong lòng của Nhược Khả Phi.

"Phi nhi, nếu mẹ không sinh con ra thì thật tốt. Con cũng không cần chịu khổ." Thanh âm của mẫu thân đang dần dần thay đổi âm điệu, "Nếu con không ra đời, con sẽ không thống khổ như vậy, ta cũng sẽ không có bộ dáng như thế này. Ông ấy không còn liếc mắt nhìn ta một lần. Nếu con không sinh ra, ông ấy còn đến chỗ của ta." Ánh mắt của mẫu thân dần dần trống rỗng, tiêu cự cũng dần dần tan rã. Vì sao mẫu thân muốn đem những lời hối hận đó đổ lên sự ra đời của mình? Mẫu thân không phải rất thương yêu mình sao? Nơi con bướm trên tóc vẫn là do mẫu thân tự mình mang vào cho mình.

Đối với những lời nói hối hận của mẫu thân khi sinh mình ra, tuổi Nhược Khả Phi còn nhỏ đương nhiên không rõ đây là ý gì. Ngay lúc đó nàng càng không biết người mà mình gọi là phụ thân, có bao nhiêu tí mỉ khi chọn lựa nữ nhân, mà hẳn chọn lựa tí mỉ như thế cũng bởi vì muốn những nữ nhân này sinh ra công cụ hậu nhân cho hắn. Những đứa bé được sinh ra đều phải qua tuyển chọn cẩn thận, tư chất tốt mới có thể được mang họ Nhược. Cuối cùng toàn bộ tập trung lại huấn luyện tuyển ra một người thừa kế duy nhất.

"Mẫu thân, đừng khóc, phụ thân sẽ đến a." Khi đó nàng chỉ biết an ủi mẫu thân thương xuyên khóc của mình như vậy. Mà vào một ngày, mẫu thân biểu hiện dường như rất không tầm thường. Mẫu thân ôm Nhược Khả Phi ngồi ở trước mặt một cái gương rất lớn, cẩn thận nhìn nàng.

"Con, nếu con không sinh ra thì thật là tốt." Bàn tay mảnh khảnh của Mẫu thân dần dần đặt lên cái cổ nhỏ bé của Nhược Khả Phi. Cái cổ nhỏ này, chỉ cần nhẹ nhàng dung lực, có lẽ sẽ gãy ngang?

"Mẫu thân?" Nhược Khả Phi khó hiểu nhìn mẫu thân trước mắt, rất kỳ quái, thật sự rất kỳ quái. Trong mắt Mẫu thân vì sao có những thứ này.... Những thứ khác lạ này. Trương thẩm có từng nói qua, trong mắt có sự bi thương. Bi thương rõ ràng như thế? Trước kia mình không hỏi cho rõ ràng, chỉ nghĩ đó là đau thương, thương tâm, mất hứng. Trương thẩm đã nói khi Nhược Khả Phi còn rất nhỏ. Lúc đó, Khả Phi thường thấy mẫu thân hay mất hứng, đau lòng. Nhưng hôm nay, trong mắt mẫu thân hôm nay ngoài thứ gọi là bi thương ra còn có cái gì đó rất khác lạ?

"Nếu con chết đi, có lẽ ông ấy sẽ đến đây." Tay của mẫu thân di xuống cổ chậm rãi nắm chặt Nhược Khả Phi, trên mặt hiện lên nụ cười kỳ quái. Nhưng Nhược Khả Phi cảm thấy tại sao nụ cười này còn khó coi hơn cả khóc? Mẫu thân hiện tại rất mất hứng rồi.

Cổ thật không thoải mái, thật xiết chặt. Sắp không thể thở nổi!

"Mẫu thân!" Nhược Khả Phi liều mạng giãy dụa, muốn tránh thoát ra, nhưng nàng chỉ là cô bé mới mấy tuổi, sao có thể là đối thủ với một người trưởng thành như thế. Phụ thân đã dạy nàng, nếu tấn công thẳng vào điểm giữa mắt và mũi sẽ rất đau. Nhưng, người trước mắt là mẫu thân mình a, đúng là mẹ của mình a, mình tại sao có thể động thủ? Mẫu thân muốn làm cái gì vậy?

"Nếu con chết, mẹ sẽ lại được ông ấy yêu thương, mẹ sẽ hạnh phúc, con chết rất tốt." Mặt của Mẫu thân càng ngày càng dữ tợn, trong mắt càng phát ra hy vọng mãnh liệt. Đúng vậy, nếu cô bé con trước mắt này đã chết, vậy ông ấy nhất định sẽ đến, làm cho mình mang thai. Tiếp tục sinh con nối dòng đúng không?

Nước mắt Nhược Khả Phi chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống. Thật không? Nếu mình chết, mẹ sẽ tiếp tục được hạnh phúc sao? Về sau trong mắt mẹ sẽ không còn thấy những thứ gọi là ưu thương gì đó nữa, mẹ sẽ rất vui vẻ. Như vậy mình nên chết, chuyện này cũng không có gì lớn lao, không phải sao?

"Chết đi đi, chết đi đi ~~~" Trong mắt mẫu thân càng phát ra điên cuồng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm. Lực đạo trên tay là càng lúc càng lớn.

"Mẹ ~~~" Nhược Khả Phi chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, mỉm cười. Mẹ, nếu con chết, mẹ phải hạnh phúc nhé. Còn nữa, con yêu mẹ, rất yêu mẹ. Đã sớm mong mỏi chính miệng của mình gọi ra một tiếng mẹ, hôm nay rốt cục có thể thốt thành lời. Thì ra, cảm giác là hạnh phúc như thế.

Tay của mẫu thân tựa như điện giật đã ngừng lại.

Mẹ ~ Đứa nhỏ trước mắt đang gọi mình là mẹ a! Nó, nó là con của mình mà! Mình rốt cuộc đang làm cái gì!

Mình điên rồi sao?

"Phi nhi! Phi nhi của mẹ!" Mẫu thân mãnh liệt ôm Nhược Khả Phi khóc lớn lên, đau lòng nhìn dấu vết đầu ngón tay trên cổ Nhược Khả Phi, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi a! ~~~" Mẫu thân liều mạng xin lỗi. Vừa rồi mình rốt cuộc đã bị ma xui quỷ khiến gì, lại muốn giết chết bảo bối của mình!

"Mẹ, đừng khóc, chỉ cần mẹ hạnh phúc, bất cứ chuyện gì con cũng đều đồng ý làm." Nhược Khả Phi cũng vươn đôi tay nhỏ bé ôm cổ mẫu thân. Trên mặt hiện lên nụ cười, không khóc giống mẹ. Thầm muốn làm cho bà vui vẻ a.

"Ta đang làm cái gì vậy? Ta điên rồi sao? Tại sao có thể ra tay với con." Trong mắt Mẫu thân tràn ngập hối hận khôn cùng, răng cắn chặt môi rướm máu. Đau lòng nhìn cô bé con như thiên sứ trước mắt của mình. Nó là đứa nhỏ do mình rút ruột sinh ra mà.

"Không có việc gì nữa à, mẹ, không sao đâu." Nhược Khả Phi nhỏ bé không hề khóc, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng của mẫu thân trấn an nàng.

Trong căn phòng rộng thênh thang có hai người ôm nhau thật chặt. Dường như tất cả thời gian đều dừng lại tại giây phút này, trong trời đất chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Nhưng, tất cả mọi chuyện xảy ra trong căn phòng này đều được thu lại, đương nhiên người đàn ông kia cũng biết.

Rất nhanh, người đàn ông kia xông vào trong phòng.

Nhược Khả Phi chỉ nhớ rõ tấm gương vỡ nát, đầy đất đều là mảnh nhỏ cùng máu tươi.

Mẹ khóc, Cha lạnh lùng.

Đôi tay to lớn kia, nắm lấy mái tóc đen thật dài của mẹ, dùng sức đem đầu của mẹ đập vào gương.

Từng chút, lại từng chút.

Âm thanh đùng đùng vang lên trong gian phòng nhỏ trống trải, còn có thanh âm của gương vỡ, vang dội khắc sâu vào trong lòng cô bé Nhược Khả Phi.

Rốt cuộc không thể phai nhòa.

"Không! Phụ thân, tha mẹ đi, buông tha mẹ đi mà." Cô bé Nhược Khả Phi chạy nhanh đến, ôm lấy đùi người đàn ông kia khóc, cầu khẩn.

"Nhược gia không cần phé vật! Còn nữa xưng hô của mày!" Người đàn ông vùng vằng đá Nhược Khả Phi văng ra, cảm miếng thủy tinh vỡ đâm thẳng vào bàn tay của mẹ, tiếp theo là bàn tay còn lại.

Nhược Khả Phi đứng lên rất nhanh, không dám hé môi, Khi đó nàng đột nhiên ý thức được, mình càng cầu xin mẹ sẽ càng thảm. Máu, khắp nơi đều là máu. Thế giới bị nhuộm thành màu đỏ. Khi người đàn ông thấy cô bé nhỏ tuổi đang nhìn hành động của mình một cách lạnh lùng, bỗng nhiên cười ha hả, buông lỏng tay ra. Tràn đầy vui vẻ nhìn Nhược Khả Phi, lại quay đầu lạnh lùng nhìn mẫu thân ngã vào trong vũng máu : "Ai cũng không có tư cách quyết định họ và tên của đứa con nối dõi của ta, trừ ta!" Dứt lời, ngênh ngang rời đi.

Đợi đến khi người đàn ông kia khuất bóng. Nhược Khả Phi mới chạy nhanh về phía mẫu thân người đầy máu. Khi đó trong lòng mình nghĩ gì, có một ngày nhất định phải giết người đàn ông đó! Giết cái người mà trên danh nghĩa là cha ruột của mình! Nhất định phải tự tay giết ông ta.

"A ! ! !" Nhược Khả Phi đột nhiên tỉnh lại, ngẩng đầu lại nhìn thấy mùi hương cổ xưa, màu sắc cổ xưa _Thư phòng.

Nga, mình tại sao quên mất, mình đã không còn ở thế giới kia nữa. Cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh, ngay cả ngực tất cả cũng đều là mồ hôi lạnh. Đã bao lâu không nằm mộng như thế rồi nhỉ?

"Làm sao vậy? Không có sao chứ?" Thanh âm của Diêm Diễm kia trong trẻo nhưng lạnh lùng bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi xoay người lại, nhìn thấy trên mặt của Diêm Diễm không có biểu hiện gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy lo lắng.

"Không có việc gì." Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười bình thản, "Chỉ là, thấy một giấc mộng đáng ghét thôi."

Diêm Diễm không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Nhược Khả Phi. Trong nháy mắt này, Diêm Diễm đột nhiên cảm thấy, nụ cười thản nhiên này, rất đau thương, rất đau thương.

Rốt cuộc là giấc mộng gì để cho nàng bừng tỉnh? Chẳng lẽ nàng không có phát hiện chính khúc mắt của nàng có nước mắt sao?

Diêm Diễm hơi hơi há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, lại làm sao cũng không thốt được thành lời.

Trước mắt nàng, có một loại u sầu đầy mị hoặc, dường như chỉ cần chạm nhẹ tay vào sẽ bị vỡ tan.

Muốn chạm vào đó, nhưng lại ngần ngại không dám chạm, chỉ có thể đứng lặng yên nhìn nàng như thế.

"Đừng lo lắng, ta không sao." Nhược Khả Phi vẫn nở nụ cười tự nhiên như cũ, cũng chợt phát hiện trên mặt mình lạnh lạnh .

Dường như đã phát hiện nguyên nhân vì sao Diêm Diễm lại nhìn mình chằm chằm một cách kì quái như thế, Nhược Khả Phi bình thản lau nước mắt trên mặt, quay mặt. Đây là lần đầu tiên mình rơi lệ trước mặt nam nhân khác ngoài Cô Vân.

"Ta, không nhìn thấy gì cả." Diêm Diễm đáp ứng nửa ngày mới nghẹn ra được một câu.

Lời này vừa thốt ra, Nhược Khả Phi bật cười. Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Thật là. Thật không hổ là Diêm Diễm, cũng chỉ có hần có thể nói ra những câu nói ngốc nghếch an ủi người khác như vậy.

Nhìn thấy Nhược Khả Phi nở nụ cười, Diêm Diễm nhẹ nhàng thờ ra.

"Diêm Diễm, ngươi biết không?" Nhược Khả Phi mỉm môi nở nụ cười, quay đầu nhìn Diêm Diễm.

"Cái gì?" Diêm Diễm mở to mắt nhìn Nhược Khả Phi không rõ nàng muốn nói cái gì.

"Ngươi a, đáng yêu hết thuốc chữa." Dứt lời, chính mình lại bật cười.

Diêm Diễm biến sắc, rất không tự nhiên, biến mất ngay tại chỗ.

Nhược Khả Phi nhìn xem bản vẽ trên bàn đã ẩm ướt vì nước mắt, cười thu vào. Thì ra tâm trạng đang rất nặng nề, chỉ cần một câu nói của Diêm Diễm, dường như đã nhẹ nhàng hơn một chút.

Mà Diêm Diễm lại bay đến trên cây to ngoài phòng, đứng ở những tán lá rậm rạp. Vừa ngồi xổm xuống liền phát hiện có một ảnh vẽ cũng ngồi xổm. Ảnh vẽ lấy ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn.

"Ngươi, tìm một chỗ ngồi khác." Diêm Diễm lạnh như băng thốt ra một câu rõ ràng mười phần uy hiếp. Tự nhiên dễ dàng liền chiếm đoạt lấy ‘Vùng đất tốt’ này. Nhưng câu nói kia của nàng vẫn vang dội bên trong đầu của hắn, thật lâu không thể bình tĩnh trở lại.

Hiên Viên Cô Vân ở Binh bộ cũng ghé vào trên bàn ngủ.

Mộng, giấc mộng lạnh như băng.

Ban đêm tối đen lạnh như băng, mẫu phi từng ôm mình khóc. Đau thương như thế, thống khổ như thế.

Lúc ấy hắn không hiểu rõ lời của mẫu phi... mãi đến sau này mới hiểu được.

Nhưng, đã quá muộn.

Là vào lúc nào nghe lén được những lời nói của Hoàng Hậu, bà chỉ vào mẫu phi của mình nói gì đó. Trong mơ hồ nhớ rõ dường như đang nhạo báng.

Chỗ này không có tình yêu, người kia cũng không cần tình yêu của chúng ta. Chúng ta ở trong này không phải bởi vì hắn cần chúng ta, mà là hậu cung cần chúng ta! Ngươi, nữ nhân ngu xuẩn này, lại có thể yêu, như vậy nhất định ngươi sẽ thất bại vô cùng thảm!

Lạnh quá a, khi đó thật sự lạnh quá a.

Vì sao mẫu phi lại coi tất cả y phục của mình ra, dùng nước lạnh để mình tắm rửa?

Khi đó là mùa đông a!

Vì sao còn phải đem mình hoàn toàn ngâm ở nước lạnh.

Muốn nhảy ra khỏi chậu, nhưng đôi tay kia gắt gao đè mình xuống.

Còn có đôi mắt đỏ ửng kia, và cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Con mau bệnh đi, nếu con bị bệnh hoàng thượng sẽ tới gặp ta. Ông ấy sẽ đến chỗ của ta.”

Đừng mà, mẫu phi, lạnh quá. Con lạnh quá. Đầu thật choáng váng, cả người đều rất khó chịu, giống như đang bị lửa đốt.

Phụ hoàng thật sự đến đây, mẫu phi cũng cười, cười thoải mái. Nhưng, nghênh đón cũng là phụ hoàng nổi giận cùng cái tát.

Sau lại như thế, tại sao lại như thế? Mẫu phi đi rồi, giống như rút cuộc không về được nữa. Minh cao hứng, không cần lại tắm nước lạnh vào mùa đông. Nhưng vì sao mình lại không thể cao hứng nổi? Hoàng Hậu nhận nuôi mình, Thu nhi tử vào lúc mình lạnh nhất, sợ hãi nhất đến bên cạnh mình. Nhưng vì sao mình vẫn luôn nhớ đến mẫu phi. Bởi vì, mẫu phi từng luôn ôm mình sao? Bởi vì mẫu phi từng cười với mình sao?

Hiên Viên Cô Vân đột nhiên tỉnh lại, nội tâm một trận run rẩy đau đớn.

Vì sao? Tại sao lại nằm mộng như thế? Vì sao tâm là đau như vậy? Chẳng lẽ, mình nhớ mẫu phi sao?

Hiên Viên Cô Vân Lộ ra nụ cười khổ. Cười gì vậy? Không biết, không rõ ràng lắm . . . . .

Nhược Khả Phi lại đến phòng của Tiểu Vũ, mà Tiểu Vũ vẫn chưa tỉnh lại.

Ban đêm, Nhược Khả Phi cùng Hiên Viên Cô Vân lặng lẽ nằm.

"Cô Vân, mẫu phi của chàng là người như thế nào?" Nhược Khả Phi đột nhiên hỏi.

"Không nhớ rõ." Hiền Viên Cô Vân trả lời thực rõ ràng, "Đại khái, là một người rất ôn nhu."

"Đại khái?" Nhược Khả Phi tò mò.

"Ừm. Đại khái đi." Hiền Viên Cô Vân nhàn nhạt nói, "Mới trước đây là do nữ nương chăm sóc. Sau đó, bà mất đi, Hoàng Hậu phái người đến mang ta đi." Hiền Viên Cô Vân dường như không muốn nhắc tới chuyện trước kia. Nhớ rõ sao? Những chuyện trước kia đều bị hấn chôn vùi thật sâu. Không muốn suy nghĩ đến nữa.

"Vậy mẫu thân của Phi nhi là người như thế nào?" Hiền Viên Cô Vân chợt mỉm cười hỏi, dời đi chủ đề.

"Mẹ ruột của thiếp a." Nhược Khả Phi nhìn nóc giường trên đầu, cũng cười thản nhiên, "Bà cũng là người ôn nhu, đối với thiếp tốt lắm, rất thương thiếp."

Hiền Viên Cô Vân giật mình.

"Mẫu phi của nàng có từng ôm nàng không?" Nhược Khả Phi đầu tựa lên cánh tay Hiền Viên Cô Vân, nhẹ nhàng hỏi.

"Ôm qua, mẫu phi cười với thiếp." Hiền Viên Cô Vân hơi hơi cụp mắt xuống. Bà, có lẽ cũng yêu mình. Nhưng, bà càng yêu người nam nhân kia hơn. Một người nam nhân hoàn toàn không biết yêu.

"Thật tốt, vậy đủ." Nhược Khả Phi đem mặt chôn ở trong lòng Hiền Viên Cô Vân, sâu kín nói.

"Bất quá, bà đã mất." Hiền Viên Cô Vân có chút cô đơn lại giống như thoải mái nói.

"Ừm, mẹ ruột của thiếp cũng không còn sống." Nhược Khả Phi cũng cười cô đơn.

"Nhưng, hiện tại có nàng đang ở đây." Hiền Viên Cô Vân ôm chầm lấy Nhược Khả Phi, "Vẫn luôn ở cùng ta."

"Ừm. . . . ." Nhược Khả Phi rúc vào trong lòng Hiền Viên Cô Vân ấm áp.

"Ta cũng sẽ luôn ở cùng nàng." Hiền Viên Cô Vân nhẹ giọng thì thầm.

Tạm thời quên mất đi, đoạn kí ức đen tối này.

Hai linh hồn giống nhau lẳng lặng giao hòa cùng một chỗ, chờ đợi ánh bình minh đến.

Ngày thứ hai, Nhược Khả Phi dùng xong cơm, đưa Hiền Viên Cô Vân đi, sau đó đi đến phòng Tiểu Vũ.

"Tiểu Vũ thế nào?" Nhược Khả Phi hỏi nha hoàn ngoài cửa.

"Tiểu Vũ tỷ còn ở bên trong nghỉ ngơi, vẫn chưa tỉnh lại." Nha hoàn cúi đầu trả lời.

Nhược Khả Phi đẩy cửa ra, đi đến bên giường nhủ này. Trên giường không ai! Trên giường không có một bóng người!

"Người đâu?" Nhược Khả Phi bước ra khỏi cửa hỏi nha hoàn. Vừa rồi nha hoàn nói cái gì? Ở bên trong nghỉ ngơi, vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng trên giường không ai. Sao lại thế này?

"Cái gì?" Nha hoàn há to miệng, kinh ngạc, "Phu nhân nói gì?"

"Tiểu Vũ đâu? Không ở trong phòng." Nhược Khả Phi cảm thấy có gì đó không đúng.

"Nô tỳ không biết, nãy giờ nô tỳ vẫn canh ở đây, nếu Tiểu Vũ tỷ đi ra ngoài chúng tỳ sẽ biết." Nha hoàn lại càng khó hiểu. Vẫn có người luôn thay phiên nhau canh giữ ở nơi này, nếu Tiểu Vũ tỷ muốn đi ra ngoài khẳng định sẽ có người biết. Nhưng không có ai gặp qua Tiểu Vũ tỷ đi ra a.

Nhược Khả Phi không nói nhiều, cất tiếng gọi: "Ảnh vệ!"

Nhược Khả Phi liếc mắt nhìn Hắc y nhân xuất hiện trước mắt, hiểu được Nhược Khả Phi muốn hỏi cái gì, thì lễ xong sau đó nghiêm túc nói: "Chủ Nhân, không phát hiện có gì lạ"

Không có gì lạ? Vậy Tiểu Vũ đã xảy ra chuyện gì? Bất tri bất giác biến mất như vậy sao? Có người đến bắt nàng đi?

Ngay lúc Nhược Khả Phi khó hiểu, bỗng nhiên còn có nha hoàn chạy tới bẩm báo Tiểu Vũ đã trở lại.

Đã trở lại? Nhược Khả Phi không biểu hiện gì, nhìn nha hoàn cẩn thận giúp đỡ Tiểu Vũ đi lại không xong từ đại môn đi tới.

"Chủ Nhân. Thực xin lỗi, làm cho ngài lo lắng." Đợi đến gần, Tiểu Vũ cúi đầu áy náy nói, sắc mặt lại dường như tái nhợt hơn.

"Trở về là tốt rồi." Nhược Khả Phi đi đến trước mặt Tiểu Vũ, cười nhìn Tiểu Vũ, lại bỗng nhiên ngửi được trên người Tiểu Vũ một mùi hương thật quen

thuộc. Còn có một mùi máu tươi rất nhạt.

Hương vị này! ?

"Người đi đâu?" Nhược Khả Phi liếc mắt lạnh lùng.

"Đi, đi Quảng Nguyên Tự." Tiểu Vũ có chút ngượng ngùng trả lời.

"Quảng Nguyên Tự?" Nhược Khả Phi xoay người lại, "Đi vào trong đó làm cái gì? Đi khi nào?"

"Đi, nhìn hai chậu hoa kia." Tiểu Vũ nắm thật chặt y phục của mình, cúi đầu, "Bởi vì chưa thấy qua hoa như vậy, cho nên muốn đến đó nhìn cẩn thận một chút. Rạng sáng hôm nay, lúc trời còn chưa sáng hẳn."

Thì ra, mùi hương trên người nàng mùi hoa của Từ Kim Cương sao? Vậy mùi máu tươi nhạt trên người lại là sao?

Một bên nha hoàn giật mình: "Khó trách chúng tôi không biết Tiểu Vũ tỷ đi lúc nào, khi đó chúng tôi thay đổi người, vừa vặn đến phòng bếp thúc giục thuốc cho Tiểu Vũ tỷ."

"Trước tiên đem thân mình dưỡng tốt hẵng đi nữa." Nhược Khả Phi thân nhiên nói, lại nhìn nha hoàn một bên nói, "Về sau ở bên cạnh Tiểu Vũ không được rời khỏi."

"Vâng" "Vâng" Bọn nha hoàn có chút sợ hãi gật đầu đồng ý.

"Đã để cho Chủ Nhân quan tâm" Thanh âm của Tiểu Vũ run nhẹ .

"Tốt lắm, đi vào nghỉ ngơi đi." Nhược Khả Phi nhẹ nhàng phát phát tay. Nhìn Tiểu Vũ vào phòng, ánh mắt của Nhược Khả Phi chìm xuống .

Đột nhiên đi vào trong đó làm gì? Rạng sáng đi ngắm hoa? Tuy rằng Nhược Khả Phi không quản việc riêng của người khác, cũng sẽ không để ý, nhưng hành động lần này thật đúng là kỳ quái.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, nàng lần này đi ra ngoài lại không ai phát hiện? ! Nha hoàn thì không nói đi, ngay cả ảnh vệ ngoài cửa của Vương Phủ đều không có phát hiện.

Chuyện dường như không phải đơn giản như vậy.

Từ Kim Cương? Chậu hoa kia có gì kỳ quái sao? Vì sao Tiểu Vũ hôm qua ở nơi đó ngắm hoa liền gục xuống không dậy nổi? Còn đầu óc tự hồ bị kích thích?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Ads Mùa xuân, trong không khí tràn ngập hương hoa.

Trong vườn, hoa Lê nở vô cùng rực rỡ. Thì ra, trong vườn có trồng cây lê sao?

Nhược Khả Phi miễn cưỡng tựa vào cửa sổ, nhìn nam nhân đang múa kiếm dưới gốc Lê. Một trận gió thổi qua, những cánh hoa Lê đều rơi xuống, lộ ra dáng người mạnh mẽ của nam tử, trong lúc nhất thời, giống như tiên nhân hạ phàm, làm nàng nhìn ngây ngốc.

"Đang nhìn cái gì?" Hiên Viên Cô Vân thu kiếm nhẹ nhàng phi thân đến trước mặt Nhược Khả Phi, cúi đầu đặt một nụ hôn ở trên trán của nàng.

"Đang nhìn hoa Lê." Nhược Khả Phi khẩu thị tâm phi đáp trả.

"Nói bừa, rõ ràng đang nhìn ta." Hiên Viên Cô Vân giận dữ, vươn tay nhẹ nhàng捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Khả Phi."

"Chàng khi nào thì biến thành hoa Lê rồi?" Nhược Khả Phi đưa tay vuốt ve bàn tay to đang捏o mặt mình, trêu tức hỏi.

"Mạnh miệng." Hiên Viên Cô Vân giận, cúi đầu định cắn môi Nhược Khả Phi. Lại bị Nhược Khả Phi giành trước một bước, lấy tay lôi kéo cái miệng của hắn, dùng sức kéo sang hai bên.

"Wow, đau quá a, nằng mruu sát chồng a!" Hiền Viên Cô Vân oa oa kêu to, Nhục Khả Phi lại không chút nào để ý.

"Đau chỗ nào, người hò hét làm gì?" Nhục Khả Phi vuốt ve mặt Hiền Viên Cô Vân, "Còn không mau xuất môn làm việc?"

"Sẽ đi, sẽ đi, để cho ta hôn một cái ta sẽ đi ngay." Hiền Viên Cô Vân hôn Nhục Khả Phi xong, thế này mới đem kiếm ném cho hạ nhân bên cạnh, xoay người đi tới cửa. Nhục Khả Phi đưa mắt nhìn hẩn rồi đi. Hiện tại Cô Vân đã trở nên rất mạnh mẽ rồi, hiện tại chỉ còn chờ thời gian thích hợp.

"Chủ Nhân ~" Tiểu Vũ mỉm cười bưng trà cùng điểm tâm xuất hiện ở phía sau Nhục Khả Phi.

"Tiểu Vũ à." Nhục Khả Phi xoay người lại, mỉm cười nhìn sắc mặt người trước mắt còn có chút không tốt, "Người bây giờ thế nào?"

"Tốt hơn nhiều rồi. Không có gì." Tiểu Vũ đem trà cất kỹ, "Những thứ này giao cho những người đó làm nô tỳ lo lắng."

Nhục Khả Phi không thèm nhắc lại, chỉ thần nhiên cười cười. Kết quả Tiểu Vũ nói về trà.

Ngày dường như lại khôi phục cuộc sống giống như sâu gạo, bình tĩnh mà lười biếng.

"Chủ Nhân." Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn hoa bay khắp bầu trời, bỗng nhiên khẽ hé đôi môi đỏ mọng.

"Sao?" Nhục Khả Phi cũng nhìn những đóa hoa lê đang bay đầy trời nhẹ nhàng hỏi.

"Chủ Nhân, người yêu Vương gia sao?" Thanh âm của Tiểu Vũ sâu kín nhọt nhọt vang lên.

Nhục Khả Phi sững sốt, hoa lê đang bay khắp bầu trời dường như bay lượn càng thêm cuồng loạn.

Yêu? Yêu là cái gì?

"Chủ Nhân, muốn đi ra ngoài ngắm hoa hay không?" Tiểu Vũ mỉm cười, "Đi dạo trên đường một chút?"

"Tốt." Nhục Khả Phi đứng lên. "Giúp ta chải tóc đi."

"Dạ, Chủ Nhân." Tiểu Vũ đi theo phía sau Nhục Khả Phi, đến trước mặt gương đồng, cẩn thận chải tóc giúp Nhục Khả Phi.

Gương, mình có thể làm ra chiếc gương thật sang bóng, thật rõ ràng, có thể soi rõ hình dáng bên trong. Nhưng không nghĩ đến, lại soi rõ chính mình như vậy.

Lặng lặng đi dạo ở trên đường cái, Nhục Khả Phi cảm nhận được không khí tươi mát.

"Chủ Nhân, người còn nhớ chậu hoa ngày đó chúng ta nhìn thấy ở Quảng Nguyên Tự không?" Tiểu Vũ bỗng nhiên nhắc tới, "Chính là hai bồn hoa đến từ Nam đảo."

"Từ Kim Cương?" Nhục Khả Phi cũng có chút kỳ quái Tiểu Vũ vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện này.

"A, Chủ Nhân biết tên hoa kia sao?" Tiểu Vũ có chút giật mình, "Nô tỳ có ý đến hỏi chủ trì."

"Vừa vặn biết." Nhục Khả Phi dừng lại, "Người, thực thích chậu hoa đó sao?"

"Vâng, rất thích, có thể đến đó lần nữa để nhìn không?" Tiểu Vũ hơi hơi nhăn lông mày lại khẩn cầu.

"Được, vậy đến đó xem một chút đi." Nhục Khả Phi cũng muốn hiểu được vì sao Tiểu Vũ lại để ý đến chậu hoa kia như vậy.

Khóe miệng Tiểu Vũ nở ra một nụ cười nhẹ có chút phức tạp.

Đến Quảng Nguyên Tự, Tiểu Vũ ngồi xổm trước mặt hai bồn hoa, cười.

"Chủ Nhân, người cảm thấy hoa này đẹp không?" Tiểu Vũ quay đầu nhìn Nhục Khả Phi trưng cầu ý kiến, cười sáng lạn.

"Ừm, quả là thực hi hữu." Nhục Khả Phi thật ra cũng không thấy hoa này xinh đẹp lắm.

"Có biết không, Chủ Nhân, hoa này thiếu chút nữa lấy mạng của nô tỳ đó." Tiểu Vũ lại quay đầu lại nhìn Từ Kim Cương nghiêm túc nói xong.

"Sao?" Nhục Khả Phi đột nhiên cảm giác được có chuyện gì đó không đúng, ánh mắt của Tiểu Vũ rất trước mắt kỳ quái, rất kỳ quái.

"Chủ Nhân, có người, hẩn muốn gặp người." Tiểu Vũ ha ha cười.

Trước mắt Nhục Khả Phi bỗng nhiên biến thành bắt đầu mơ hồ, thân mình cũng có chút mềm nhũn vô lực. Sao lại thế này? Mình bị hạ độc! Khi nào! Ai đã hạ độc? Tiểu Vũ?

Tất cả đều biến thành bắt đầu mơ hồ, cuối cùng khắc sâu vào mi mắt là ánh mắt phức tạp kia của Tiểu Vũ. Dường như có thanh âm của vũ khí giao đấu kịch liệt.

Tỉnh lại lần nữa, toàn thân đều không thể nhúc nhích. Nơi đang nằm dường như xóc nảy vô cùng lợi hại. Ồ, trên xe ngựa?

"A, ngài tỉnh à?" Thanh âm của Tiểu Vũ quen thuộc truyền vào trong tai Nhượng Khả Phi.

Nhượng Khả Phi xoay người lại, nhìn qua là Tiểu Vũ đang mỉm cười chính nhìn chằm chằm vào mình.

"Ừm, tỉnh." Nhượng Khả Phi thế này mới phát hiện mình bị một vài sợi dây tơ tằm gần như trong suốt cột lấy thân mình.

"Phải làm như thế sao?" Tiểu Vũ nhìn Nhượng Khả Phi nằm ở trên ghế ngồi sẵn sốc hỏi.

"Ừm, cái tư thế này thật là không thoải mái." Nhượng Khả Phi thản nhiên trả lời.

Tiểu Vũ vội đỡ Nhượng Khả Phi ngồi thẳng dậy.

Tiếp theo, đã không có thanh âm. Nhượng Khả Phi chỉ nhìn Tiểu Vũ trước mắt không nói gì thêm.

"Ngươi, ngươi không hỏi ta đang ngồi trên cái gì sao? Ngươi không hỏi ta khi nào thì hạ độc sao? Ngươi tuyệt không kỳ quái tại sao ta lại ẩn nhẫn ở bên cạnh ngươi lâu như vậy sao?" Tiểu Vũ liên tiếp đặt câu hỏi.

Ánh mắt Nhượng Khả Phi đã rơi vào chậu hoa Từ Kim Cương bên cạnh chân của Tiểu Vũ không hề động.

Tiểu Vũ theo ánh mắt Nhượng Khả Phi nhìn xuống: "Ngươi đang xem cái gì?"

"Xem hoa a." Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, "Chúng ta muốn ra khỏi thành sao?"

"Ngươi! Ngươi sẽ không hỏi ta tại sao lại phản bội ngươi sao?" Mắt Tiểu Vũ lạnh xuống, âm hiểm nói.

"Ngươi không có phản bội ta, bởi vì ngươi chưa từng nguyện ý trung thành với ta." Nhượng Khả Phi nhìn kia bỗng Từ Kim Cương lộ ra nụ cười kỳ quái.

Đồng tử Tiểu Vũ nháy mắt phóng đại, trừng mắt nhìn người trước mắt.

"Ngươi, là ai?" Nhượng Khả Phi bình tĩnh nhìn người trước mắt, "Hoặc là, nên hỏi ngươi, ngươi là người của ai?"

Tiểu Vũ ngơ ngác thật lâu không nói gì.

"Ngươi là ai?" Nhượng Khả Phi thản nhiên cười.

Nhìn Nhượng Khả Phi lạnh như băng trước mắt, Tiểu Vũ không tự giác rung mình một cái. Bỗng nhiên lại nói: "Ta, đến bên cạnh ngươi đến ngày hết hạn đó mới thôi, không có phản bội ngươi!" Ngực khí vội vàng và phức tạp.

"Ta biết." Đôi mắt Nhượng Khả Phi trong suốt, "Bởi vì, đó là một Tiểu Vũ khác."

Tiểu Vũ há to miệng, nhìn người trước mắt nói chuyện kỳ quái.

"Có ~ ý tứ gì?" Tiểu Vũ có chút khó khăn hỏi thành tiếng.

"Thôi miên sâu." Nhượng Khả Phi nở nụ cười khổ, "Thật không nghĩ tới, ở cái thế giới này lại sẽ có người lợi hại như vậy."

"Cái gì là thôi miên sâu?" Tiểu Vũ khó hiểu nhìn Nhượng Khả Phi trước mắt cười khổ, nàng nói thế là có ý gì.

"Lúc ngươi vừa đến Vương Phủ cũng đã bị thôi miên, chứng thật là một vũ cơ bình thường. Cho nên, ta mới không phát hiện. Bởi vì tất cả hành vi ngôn ngữ của ngươi đều là chân thật." Nhượng Khả Phi nhìn Từ Kim Cương bên chân của Tiểu Vũ thờ dài, "Chẳng qua, ta thật không ngờ thế giới này lại có người biết thôi miên sâu. Mà mùi hương của đóa hoa đó, chính là thứ kích thích trí nhớ của ngươi thức dậy."

Tiểu Vũ cái hiểu cái không, thôi miên sâu này rốt cuộc là có ý gì? Nhưng thật sự mùi hương của đóa hoa này đã làm cho mình nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia.

"Ngươi, là người của ai?" Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng nghiêng đầu mỉm cười nhìn vẻ mặt phức tạp của Tiểu Vũ trước mắt.

"Chuyện này không thể nói cho ngươi biết. Nhưng, ta có thể nói cho ngươi biết ta là ai." Tiểu Vũ mặt dùng hướng một bên, chậm rãi nói. "Tên thật của ta là Lưu Ly. Là một tử sĩ. Bị chủ nhân tạm thời tiêu trừ trí nhớ đưa đến bên người Thất vương gia làm vũ cơ. Sau đó, Thất vương gia đem ta đưa cho Cửu vương gia, chuyện kể tiếp ngươi cũng biết." Tiểu Vũ, không, là Lưu Ly ngắn gọn nói ra.

"Lưu Ly?" Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng nhớ kỹ tên này, "Tên, rất êm tai a." Nhượng Khả Phi lộ ra một nụ cười sáng lạn.

"Người, không hận ta?" Luru Ly lên tiếng xong, lại nở nụ cười khổ, nữ nhân trước mắt sẽ hận mình sao? Mình chỉ sợ ngay cả tư cách bị nàng hận đều không có, nàng luôn luôn với dáng vẻ nhân nhật không để ý như thế.

"Hận? Khoan hãy nói đến, chẳng qua có oán người một chút là sự thật." Nhược Khả Phi cười lạnh nhạt, nhìn Luru Ly kinh ngạc tiếp tục nói: "Ta vẫn chưa thông báo cho Cô Vân ta có việc phải vắng nhà, hẳn sẽ sốt ruột đây."

Luru Ly mạnh mẽ cắn môi, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Thôi miên sâu a ~~~" Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nhớ kỹ mấy chữ này. Thật lợi hại, dùng quân cờ này, thật lợi hại. Đem Luru Ly hoàn toàn thôi miên để cho nàng ta quên mất mình là ai, lại đem nàng ta đưa đến Tề vương phủ, cuối cùng đưa tới Cửu vương phủ. Nhưng đây rốt cuộc là vì giám thị ai, là Thất vương gia hay là Cửu vương gia, hoặc là cả hai người? Sau khi nàng ngủ được mùi của Từ Kim Cương khôi phục trí nhớ sẽ lập tức liên hệ cùng chủ nhân chân chính, nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Chẳng qua, một khi trí nhớ bị mùi hương của Từ Kim Cương kích thích để xua tan thuật thôi miên thì người thường sẽ chịu không nổi loại kích thích như thế này mà tử vong. Cho nên, ngày đó miệng Luru Ly mới có thể phun máu tươi sao? Ít nhất thuyết minh một chút, Luru Ly không phải người thường, cho nên mới có thể thừa nhận được kích thích này.

Mình, lúc này đây thật đúng là quá sơ sót a. võ nghệ của Luru Ly thoát nhìn không đơn giản, như vậy ở trong bóng tối còn có bao nhiêu người nữa đây? Lúc mình bị bắt đi có nghe thấy thanh âm của binh khí giao tiếp. Luru Ly lại có thể có thể trước mắt Diêm Diễm cùng nhiều ảnh vệ như vậy mang mình đi. Người có thực lực như vậy, sẽ là ai?

Chẳng lẽ? !

Một ý niệm trong đầu ở trong đầu Nhược Khả Phi hiện lên, Nhược Khả Phi há to mồm nhìn Luru Ly: "Chủ Nhân của người, muốn gặp ta?"

"Đúng vậy, Chủ Nhân muốn gặp người." Hai mắt Luru Ly nhắm nghiền.

"Nga, thật không?" Trong lòng Nhược Khả Phi dường như đã hiểu ra, nhẹ thở dài, "Ta mệt mỏi, muốn ngủ."

"Được." Luru Ly cũng không nói lời vô nghĩa, lấy một cái gối, lót ra phía sau lưng Khả Phi.

"Cám ơn." Nhược Khả Phi thản nhiên cười cười nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

Luru Ly cẩn cẩn môi dưới, phát ra tiếng thở dài gần như không nghe được, cũng lại lần nữa nhắm hai mắt lại.

"Mộc Cách! Mộc Cách!" Hoàng thượng ngồi xổm dưới bàn sách giống như đang tìm kiếm cái gì.

Mộc Cách lặng lẽ đứng ở bên cạnh: "Hoàng thượng?"

"Có thấy cái bút lông sói mà trẫm thích nhất hay không?" Hoàng thượng không một chút hình tượng nằm trên đất.

"Không có." Mộc Cách thản nhiên trả lời.

"Thật là kỳ quái, đi nơi nào rồi sao?" Hoàng thượng quỳ rạp trên mặt đất tìm kiếm khắp nơi.

Mộc Cách đứng ở một bên, trong mắt có chút ngạc nhiên, hoàng thượng hiện tại lại có thể đang tìm một cây viết, còn quỳ rạp trên mặt đất để tìm.

"A nha, tìm được rồi." Hoàng thượng cầm lấy chiếc bút dính đầy bụi cười thoải mái, giống như đã tìm được món đồ chơi yêu thích nhất: "Tuy có dính một chút bụi, nhưng vẫn còn dùng được."

Mộc Cách nhẹ nhàng thở dài, bắt đầu đi nhìn người trước mắt.

"Có biết không? Mộc Cách, trẫm đã mất đi một món đồ chơi thật lâu, sắp trở về đây, không đúng, là trẫm thả ra. Sau đó mang về thử mà trẫm muốn gặp đây." Hoàng thượng đứng dậy, nhìn cây bút trên tay cười thật là thoải mái.

Mộc Cách giật mình, chẳng biết tại sao, trong lòng hiện lên cảm giác bất an.

"Rất nhanh sẽ đến đây nha." Hoàng thượng cười ha ha, đem cất kỹ cây bút trong tay.

Khi Nhược Khả Phi bị bí mật đưa đến hoàng cung thì đã là vài ngày sau.

Nhược Khả Phi không bị che kín hai mắt, nhưng đôi lại được một cung nữ bí mật dẫn vào.

"Ha ha, trẫm đã sớm muốn gặp người." Hoàng thượng mỉm cười nhìn Khả Phi trước mắt tay vẫn bị trói như cũ.

Nhược Khả Phi thản nhiên cười cười, khom người thi lễ: "Tham kiến hoàng thượng."

"Chắc chắn ~~~" Ánh mắt hoàng thượng đã rơi vào trên tay Nhược Khả Phi, đi lên phía trước tự tay cởi dây trói bằng tơ tằm trong suốt cho Nhược Khả Phi "Thật sự ngại quá, người của trẫm lại vô lễ đến thế."

Tay được mở ra, Nhược Khả Phi nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của mình.

"Đúng rồi, ngươi không cần lo lắng đứa trẻ Cửu nhi kia nha. Trẫm đã phái người nói cho hắn biết ngươi đang ở nơi này làm khách của trẫm." Hoàng thượng cười đến thoải mái, "Còn có, ngươi à, tại sao lại nghĩ ra mấy thứ thần kì đó? Cung nỏ, nhiệt khí cầu, súng bắn đá? Nói cho trẫm biết được không?"

đây đâu vâng(là) nghĩ như thế nào ra vài thứ kia ? ném đá khí

Nhược Khả Phi gật gật đầu nhẹ nhàng nói: "Được." Nhưng tâm vẫn trầm xuống. Cô Vân biết mình ở trong này rồi sao? Hi vọng hắn sẽ không làm ra những chuyện không đúng. Bởi vì, hiện tại, còn quá sớm.

"Ha ha, vậy thì thật là thật tốt quá." Hoàng thượng cười.

"Bất quá, hoàng thượng, ngài có thể nói cho ta biết, người sử dụng thuật thôi miên với Lưu Ly là ai không?" Nhược Khả Phi vẫn còn có chút tò mò.

"Thuật thôi miên?" Hoàng thượng không bởi vì khẩu khí của Nhược Khả Phi mà tức giận, mà là khó hiểu trông mặt nhìn nàng.

"Chính là làm cho Lưu Ly quên chuyện trước kia." Nhược Khả Phi giải thích.

"Nga? Người kia à, người kia đã chết." Hoàng thượng hí mắt cười rộ lên, "Trẫm để cho người ta giết hắn rồi. Làm xong việc thì không cần dùng nữa."

"À, như vậy." Nhược Khả Phi giật mình, gật gật đầu.

"Mộc Cách, ngươi tới nhìn xem, đây là người đã chế tạo ra mấy thứ thần kì đó nha." Hoàng thượng cười, nhìn Mộc Cách đang đứng một bên nói.

Nhược Khả Phi thế này mới chú ý tới bên cạnh còn có một người khác.

Đầu tròn, khuôn mặt xinh đẹp, ôn nhuận như ngọc ngón tay đang mân mê Phật châu.

Hòa thượng? Trong hoàng cung tại sao có thể có hòa thượng?

Mộc Cách ngẩng đầu cùng Nhược Khả Phi ánh mắt chạm nhau.

Liếc mắt một cái, chỉ là một cái liếc mắt. Hai người chỉ liếc nhau một cái như vậy.

Lại giống như qua ngàn năm.

"Yêu nghiệt." Mộc Cách nhẹ nhàng thần nhiên thốt ra hai chữ.

Hoàng thượng sững sốt.

Nhược Khả Phi cũng giật mình.

"Yêu nghiệt sao?" Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười kỳ quái.

"Ha ha, Mộc Cách lại nói ngươi là yêu nghiệt, hắn còn nói trẫm là ma chương đây." Hoàng thượng chỉ cười to, giống như Mộc Cách đang nói chuyện hài gì vui lắm vậy.

Nhưng Nhược Khả Phi chỉ mỉm cười, không nói gì.

Mộc Cách? Người này gọi là Mộc Cách sao? Ông ta nói thật đúng a.

Nhược Khả Phi được an bài ở tại một cung điện yên tĩnh trong hoàng cung. Cho phép nàng đi lại ở chung quanh, mà Tiểu Vũ trước kia là người của nàng, cũng chính là Lưu Ly hiện Không thể không nói có chút châm chọc.

"Chủ Nhân, hoàng thượng nói rằng buổi trưa sẽ đi qua tìm ngài chơi cờ." Lưu Ly đứng ở một bên nhẹ nhàng nói với Nhược Khả Phi.

"Ha ha, không cần miễn cưỡng tiếp tục gọi ta Chủ Nhân." Nhược Khả Phi nhìn cả vườn hoa đang nở rộ.

"Không, sẽ không miễn cưỡng." Lưu Ly rũ rèm mi xuống, phức tạp nói.

Nhược Khả Phi không nói gì thêm, chỉ đứng dậy đi ra cửa, đi tới trong vườn.

Hắn, bây giờ đang ở làm cái gì đấy? Biết mình bị phụ hoàng của hắn mang đi thì sẽ phản ứng như thế nào?

Buổi chiều.

"Hoàng thượng, người thua." Thanh âm của Mộc Cách trong trẻo nhưng lạnh lùng không có...chút cảm tình nào nhẹ nhàng vang lên.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn trước mắt, chờ đợi không hề cử động. Chơi đến nửa chừng Mộc Cách đã nói ra như vậy. Lời nói Mộc Cách không có sai .

"Chơi thêm ván nữa!" Hoàng thượng nhanh tay nhanh chân sắp xếp lại bàn cờ.

Nhược Khả Phi không lộ vẻ gì cũng lẳng lặng thu hồi quân cờ.

"Hoàng thượng, người thua." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ, không mang theo cảm tình như cũ.

"Lại chơi thêm ván nữa!" Ngữ khí là không cam lòng như cũ.

"Hoàng thượng, người lại thua rồi."

. . . . .

Cũng không biết rốt cuộc đã chơi bao nhiêu ván cờ, cũng không biết lời nói của Mộc Cách rốt cuộc lặp lại bao nhiêu lần.

Hoàng thượng rốt cục ngừng lại: "Lần khác lại đến, trăm không tin, không thắng được người."

Nhược Khả Phi mỉm cười gật đầu.

"Bất quá, người cùng Mộc Cách ai lợi hại hơn?" Hoàng thượng đột nhiên giống như đang nhớ lại một vấn đề.

Mộc Cách lẳng lặng yên nhắm mắt lại không nói gì thêm. Trước kia đã từng nói với hoàng thượng, mình có thể thắng hẳn, là bởi vì tâm chính mình không hề nhiễm chút tà khí. Như vậy, cô gái trước mắt cũng như thế sao? Tâm cũng có thể không chút tà khí nào sao?

"Bất quá hôm nay đã trễ rồi, lần khác sẽ thử một lần." Hoàng thượng đứng dậy, "Hôm nay quả thật không tồi."

Tiến hoàng thượng cùng Mộc Cách đi, Nhược Khả Phi nhẹ nhàng tựa vào trên bàn, nhắm chán nhìn bàn cờ đầy đen trắng.

Nếu, tất cả trắng chính là trắng, đen chính là đen, thì sẽ rất đơn giản đi.

Lưu Ly ngẩng ngốc nhìn Nhược Khả Phi đem quân cờ đầy bàn nắm ở trong tay, lại chậm rãi từ trong tay chảy xuống, rơi đầy trên mặt đất. Thanh âm tích táp vang bên tai không dứt.

"Lưu Ly." Thanh âm của Nhược Khả Phi linh hoạt kỳ ảo.

"Có nô tỳ, Chủ Nhân." Lưu Ly nghiêng người thi lễ.

"Người, cho rằng thế giới này là màu gì?" Nhược Khả Phi nhìn những quân cờ đen trắng đầy trên đất lơ đãng hỏi.

"Trắng đen, không đúng, màu sắc gì cũng có." Lưu Ly cũng nhìn những quân cờ trên đất trước tiên là nói về đen trắng, tiếp theo lại sửa miệng.

"Thế giới này a, là màu gì nhỉ?" Nhược Khả Phi đem quân cờ cuối cùng trên tay thả rơi trên mặt đất. Màu đen? Màu xám? Màu sắc rực rỡ? Hay là không màu?

"Đúng rồi." Nhược Khả Phi chợt nhớ tới cái gì, xoay người nhìn Lưu Ly nói, "Có thể giúp ta một việc không?"

"Chủ Nhân xin phân phó." Lưu Ly cúi đầu.

"Có thể, báo với Diêm Diễm, bảo hắn ở bên cạnh Vương gia hai năm, chỉ cần hai năm là được rồi." Nhược Khả Phi cụp mắt xuống.

Lưu Ly cúi đầu, sau một lúc lâu không nói gì.

"Rất khó khăn cho người sao?" Nhược Khả Phi ngồi xổm người xuống, nhặt lên một con cờ, thở dài nói, "Vậy coi như chưa nói."

"Không, không khó khăn." Lưu Ly đột nhiên lên tiếng, "Sẽ nhấn giúp ngài."

"Thật không?" Nhược Khả Phi xoay đầu nhìn Lưu Ly nở nụ cười, "Cảm ơn người."

Lưu Ly chậm rãi đôi mắt trong suốt của Nhược Khả Phi, trong lòng một trận run rẩy, vội vã từ chối dời ánh mắt: "Không, không cần."

Màn đêm buông xuống.

Một góc sang trong hoàng cung.

Nhược Khả Phi nhìn hoàng cung xa hoa này, khẽ thở dài một cái. Nơi này, mình phải đợi cho đến khi nào đây?

"Ai nha, tiểu diên tử, nàng than thở tức giận gì thế?" Một thanh âm quen thuộc vang ở bên tai Nhượng Khả Phi, còn có một gương mặt xem ra quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Nhượng Khả Phi.

"Thật to gan a, thái tử điện hạ, lại có thể ban đêm dám xông vào hoàng cung sao." Nhượng Khả Phi gặp được "Người quen" lại lộ ra tươi cười. Trong lòng có chút cảm giác là lạ. Dù sao cũng là người đầu tiên mà mình biết từ khi đi vào hoàng cung đến giờ.

"Ha ha. Người là đang lo lắng cho bản thái tử sao?" Hiên Viên Cô Phong cười cổ quái, lại còn mang theo chút cao hứng. Thật sự có thể ở trong này gặp được nàng. Không nghĩ tới phụ hoàng thật có thể đem nàng chop tới. Bất kể như thế nào, mình ở nơi này gặp được nàng, nhiều ngày không thấy, dường như hấp dẫn nhiều hơn một chút a.

"Nàng, trở nên rất đẹp." Hiên Viên Cô Phong lỗ mãng nói, định vươn tay ra vuốt lên mặt Nhượng Khả Phi.

"Thái tử điện hạ, ngài vẫn không thay đổi a. Vẫn luôn vô sỉ, không biết xấu hổ như thế." Nhượng Khả Phi cười sáng lạn, tay lại dùng lực đánh bay tay của Hiên Viên Cô Phong ra.

"A? Thật đúng là không lưu tình. Đau quá a." Hiên Viên Cô Phong xoa xoa bàn tay hơi đau. Thật sự là, không hổ là tiểu diên tử, lúc mắng chửi người lại mê hoặc đến như thế.

"Thái tử điện hạ tới nơi này làm gì?" Nhượng Khả Phi lạnh lùng nhìn Hiên Viên Cô Phong, "Không phải vì nói những câu này chứ."

"Kỳ thật, muốn đến giết nàng." Hiên Viên Cô Phong nghiêm túc trả lời, "Có chút hối hận vì sao không giết người sớm một chút."

"Nga, vậy bây giờ thì sao?" Nhượng Khả Phi nhìn người tuấn mỹ tà mị phía trước mắt, trong ánh mắt lóe lên nguy hiểm khiếp người.

"Hiện tại, đã không còn có ý nghĩa gì nữa." Hiên Viên Cô Phong bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cổ của Nhượng Khả Phi, khiến cho Nhượng Khả Phi nhìn vào mắt của hắn, gần từng tiếng rõ ràng nói, "Nàng thật là đáng chết, người tạo ra được nhiều thứ như vậy."

"Cho nên?" Mắt Nhượng Khả Phi lạnh lùng nhìn người trước mắt.

Trả lời của nàng cũng là một đôi môi mềm mại ấm nóng dán lên môi của nàng.

Nhượng Khả Phi vùng tay lên, nhưng lại bị Hiên Viên Cô Phong sớm hơn một bước bắt lấy.

Thật lâu sau, Hiên Viên Cô Phong mới buông Nhượng Khả Phi ra.

"Nàng đáng chết, ta cũng không cho nàng chết." Hiên Viên Cô Phong cười, "Ta muốn cho nàng tận mắt nhìn thấy, xem ta tiêu diệt hắn như thế nào."

Nhượng Khả Phi không nói gì, ánh mắt lại lạnh như hàn băng.

"Nàng, không yêu hắn đúng không?" Hiên Viên Cô Phong ngừng cười, thần nhiên nói, "Người như nàng, sao có thể có tình yêu? Cũng giống như ta, nàng không có tình yêu, cũng không cần tình yêu."

"Ta, không phải người." Nhượng Khả Phi chỉ lạnh lùng thốt lên một câu.

"Ha ha." Hai tay Hiên Viên Cô Phong đặt ở trên tường, đem Nhượng Khả Phi vây ở vách tường cùng giữa hai tay của hắn, ánh mắt của hai người đối diện nhau, "Người không phải ta, nhưng, người cùng ta cũng là giống nhau. Đến bên cạnh ta, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 86.

Ads Nhượng Khả Phi nhìn về mặt tự tin Hiên Viên Cô Phong, nở nụ cười:

"Không."

"Vì sao?" Hiên Viên Cô Phong một chút không kinh ngạc, vẫn cười như cũ hỏi.

"Không có lý do gì." Ánh mắt Nhượng Khả Phi không một chút nhượng bộ, "Nếu quả thật muốn lý do, thì phải là ta rất chán ghét người." Hiên Viên Cô Phong nửa ngày không nói gì, chỉ có nhìn Nhượng Khả Phi như vậy, thật lâu sau mới buông tay của mình xuống, xoay người qua: "Người, sẽ có một ngày

hỏi hận vì những điều người đã nói."

"Sẽ không." Nhược Khả Phi ôn nhu nói, vĩnh viễn cũng sẽ không. Hiên Viên Cô Phong cười khẽ một tiếng, tràn đầy kinh thường cùng nhạo báng, dần dần đi xa.

Nhược Khả Phi lẳng lặng yên đứng, nghĩ đến câu nói kia của Hiên Viên Cô Phong. "Người, không yêu hẳn đúng không?" "Người như người vậy, sao có thể có tình yêu? Cũng giống như ta, người không có tình yêu, cũng không cần tình yêu." Nhược Khả Phi nhìn bóng đêm lộ ra nụ cười châm biếm, xoay người qua.

Yêu? Không yêu? Chẳng lẽ phải do người khác nói hay sao? Những chuyện này, chỉ có mình mới biết, không phải sao.

Ngày thứ hai, xuất hiện ở trước mặt Nhược Khả Phi là không phải là hoàng thượng, mà là một người vận trang phục màu trắng Mộc Cách. Ánh mắt trong suốt như cũ, ngón tay thon dài như ngọc nhật Phật châu như cũ. Nhược Khả Phi ngồi ở trên mặt ghế đá, nhìn Mộc Cách chậm rãi đến gần mình. Người trước mắt này có một nết cảm gần như trong suốt. Dường như lại không tồn tại, lại dường như là tồn tại lớn nhất. Làm cho người ta không tự giác đem ánh mắt đặt ở trên người của hắn không muốn rời đi. "Đại sư, tìm ta có việc?" Nhược Khả Phi nói không rõ cảm giác người trước mắt mang đến cho mình, lần đầu tiên gặp mặt, ông ta đối với mình không chỉ là đập sâu vào mắt, còn có tâm linh. Giống như đã từng quen biết ông ta thật lâu, nhưng quả thật mình chưa từng gặp qua ông ta nhưng cảm giác quen thuộc mà xa lạ, rất kỳ quái nhưng cũng thật thần kì.

"Người, quả nhiên là yêu nghiệt." Đôi môi mỏng manh của Mộc Cách nhẹ nhàng thốt ra một câu, giọng nói nghe không hay lắm.

"Ha ha, trước kia đại sư cũng đã nói qua." Nhược Khả Phi có chút buồn cười nhìn người xinh đẹp trước mắt.

"Đại sư đến đây, không phải chỉ muốn nói với ta những chuyện như thế này chứ?" Thật sự rất được, người xinh đẹp như thế, sao lại xuất gia? Cắt đứt chuyện của hồng trần? Hơn nữa lại lạnh lùng như thế.

"Cửu Vương gia khởi binh tạo phản." Thanh âm của Mộc Cách rất nhẹ, rất trống rỗng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi lại trừng lớn đôi mắt, đồ dẫn người trước mắt, dường như không dám tin những gì ông ta nói.

"Vị người." Mộc Cách nhẹ khép hờ đôi mắt, sau đó nhẹ nhàng thốt lên, đúng là yêu nghiệt. Khi mình lần đầu tiên nhìn thấy này nữ tử, liền hiểu được, nàng là yêu nghiệt, từ trong đến ngoài đều như thế.

Vì người, vì người, vì người! Những từ này không ngừng vang lên trong đầu của Nhược Khả Phi, không ngừng đánh sâu vào thần kinh của nàng. Đánh từng nhát nặng nề vào trái tim của nàng.

Nhanh như vậy! Chẳng lẽ hắn không biết nhẫn nại sao? Hiện tại mình không có việc gì, tại sao lại gấp đến như vậy? Tại sao lại nóng đến như vậy? Nàng cũng biết, sau khi hắn phát hiện nàng mất tích, sẽ phần nộ đến mức nào, nhưng, nhưng, nàng vạn lần cũng không ngờ, hắn lại xúc động đến mức hạ mệnh lệnh như thế.

"Yêu nghiệt." Mộc Cách giương mắt nhìn Nhược Khả Phi đang thất thần.

Nhược Khả Phi bị kéo khỏi suy nghĩ, cười khổ, "Đại sư, người đã nói nhiều lần."

"Thoát ly khổ hải." Ánh mắt của Mộc Cách toát lên thần sắc kỳ quái, bình tĩnh nhìn Nhược Khả Phi.

"Người xuất gia cũng sẽ sát sinh?" Nhược Khả Phi sẽ không nhìn lầm, trong mắt Mộc Cách chính là sát khí. Cái loại sát khí gần như không có này, không phải chứ, hòa thượng cũng muốn giết người sao? Còn giết đúng lý hợp tình như vậy. Thoát ly khổ hải?

"Đây là tái sinh, không phải sát sinh" Mộc Cách nói thật sự nghiêm túc, đôi mắt trong suốt kia không vương chút gì.

Lời nói này đích thực làm cho người ta dở khóc dở cười. Sát sinh về sau quả thật là tái sinh. Kỳ thật không đều là một chuyện sao. Nhược Khả Phi hiểu được hòa thượng trước mắt tuyệt đối không phải đang nói đùa, là thật sự muốn giết mình, mà hiện tại Ngọc Lưu Ly lại không có ở đây!

"Cái gì gọi là khổ hải, cái gì gọi là tái sinh? Nhược Khả Phi nhìn về mặt người trước mắt bình tĩnh. Hẳn thật là hòa thượng sao? Hoặc là, thật sự là một hòa thượng lấy từ bi làm trọng sao? ? Hiện tại điều mà nàng duy nhất có thể làm đích chính là kéo dài, chờ Ngọc Lưu Ly trở về, không thể chết được, ít nhất không thể vẫn chưa nhìn thấy Cô Vân mà chết như thế.

"Thế gian luôn đau khổ và phiền não." Mộc Cách không hề động, nhìn Nhược Khả Phi thản nhiên nói, "Người nên cắt đứt hồng trần."

Nhược Khả Phi cũng không có cử động, lạnh lùng trả lời, "Cái gì gọi là khổ hải, không sa vào hồng trần, há có thể siêu thoát khỏi hồng trần. Không vào bể khổ, làm sao biết khổ sở trong đó, người ngoài nói tất cả mọi thứ đều là đau khổ, sao biết trong đó khổ lại có ngọt ngào."

Mộc Cách sững sờ.

"Đại sư, người có dám chắc chắn rằng, nếu ta chết, sẽ không có tranh chấp nữa hay không? Sẽ không có chiến tranh hay không?" Nhược Khả Phi chậm rãi gần từng tiếng kéo dài.

Mộc Cách suy nghĩ thật nghiêm túc, trầm ngâm nói: "Không thể"

"Đại sư nếu thật sự muốn tránh cuộc chiến tranh này, nên giúp ta đào tẩu, mà không phải tới nơi này để giết ta. Nếu ta không có ở đây, hành động của Cửu Vương gia như thế nào, đại sư đã rõ?" Nhượng Khả Phi không biết trước mắt người rút cuộc là ai, trong lòng cũng hiểu được một chút, hẳn không đơn giản, không chỉ ... không chỉ là một hòa thượng đơn giản như vậy.

Một Cách nhìn Nhượng Khả Phi không hề cử động, cũng không nói chuyện, có lẽ đang suy nghĩ những lời của Nhượng Khả Phi.

Có chấp cường! Nhượng Khả Phi định nghĩ người trước mắt như thế.

"Có thể." Một Cách bỗng nhiên lên tiếng, không đợi Nhượng Khả Phi có phản ứng, xoay người lập tức rời đi, bỏ lại một bóng dáng gầy lại cao ngất.

Nhượng Khả Phi chậm rãi ngồi xuống, ngực có chút hơi hơi đỏ mồ hôi. Người này, hoàn toàn không giống với bất cứ ai mà mình đã từng gặp qua, vừa rồi nếu có một câu có nửa phần không đúng, chỉ sợ thật sự sẽ chết, loại hơi thở giết người một cách sạch sẽ như thế này, mình lần đầu tiên mới gặp được. Không có mùi máu tanh. Chỉ có cảm giác thanh tịnh nhưng đẹp đẽ. Chỉ sợ người thường chết ở hân trong tay còn có cảm thấy được là giải thoát? Đã không biết nên hình dung như thế nào. Tóm lại, người này không đơn giản.

Giết người, có thể đường hoàng như thế, sạch sẽ như thế. . .

"Chủ tử?" Ngọc Lưu Ly không biết khi nào thì xuất hiện bên người Nhượng Khả Phi, "Người làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm." Trong mắt Ngọc Lưu Ly hiện lên một tia lo lắng không đổi, cảm thấy sắc mặt của Nhượng Khả Phi có chút tái nhợt.

"Không có việc gì" Nhượng Khả Phi cúi đầu, lẳng lặng tựa vào trên ghế.

Cô Vân, người hiện tại đang làm cái gì?

"Chủ tử. Cửu Vương gia muốn khởi binh." Ngọc Lưu Ly ghé vào Nhượng Khả Phi bên tai nhẹ nhàng nói.

"Ta biết." Nhượng Khả Phi cúi đầu, trong thanh âm có chút cảm xúc nói không nên lời.

Ngọc Lưu Ly phức tạp nhìn Nhượng Khả Phi, trong lòng là cảm xúc nói không nên lời, nếu, nếu chính mình không đem nạng bắt đến đây, sự tình có phải sẽ không phát triển trở thành như bây giờ hay không? Hiện tại, nên làm sao cho phải? Hoàng Thượng sẽ vì chuyện này mà thả nạng sao? Thả nạng quay về bên cạnh Cửu Vương gia.

Ban đêm, Nhượng Khả Phi trốn ở trên giường, nhìn chằm chằm vào trần phòng.

Cô Vân, tiểu Cô Vân.

Lần đầu tiên gặp được hắn, hắn vẫn là bộ dáng ngây ngốc, một đứa bé ngây ngô cái gì cũng đều không hiểu. Thậm chí, ngay cả chuyện phòng the cũng ngờ ngác không biết gì. Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Nhượng Khả Phi bắt chợt lộ ra nụ cười ôn nhu.

Khi hắn nhìn thấy Cô Phong đến, cái loại vẻ mặt bị thương khi nghĩ mình sẽ bị cướp đi, đôi mắt trong suốt ngân ngấn nước, làm cho người ta

thương tiếc. Đó là lần đầu tiên ra tay đánh mình, cũng là một lần cuối cùng.

Lần đó đi săn bắn gặp chuyện, là lần đầu tiên mình từ lúc chào đời tới nay được người chủ động muốn bảo hộ. Khi đó, mình đã đối với chuyện sống chết không hề vương bận nhiều lắm. Sống hay chết, cũng chỉ là một con đường, không có cảm giác gì dư thừa. Được hắn cứu nội tâm cũng là có chút xúc động mà thôi.

Trong quán trà ở Hứa Thành, hắn vô cùng hung ác mệnh lệnh cho các Ảnh vệ chặt tay những người đã dám chạm vào mình.

Hắn luôn ở bên tai nhẹ giọng thì thầm, chết cũng sẽ không buông tay mình ra, nắm tay nhau đến chết. Hôn nhẹ lên trán mình một cái rồi mới đi, lúc mình xuống ngựa, hắn luôn nhẹ nhàng đỡ mình.

Trước khi rời khỏi nhà, luôn luôn cẩn thận đỡ lấy. Phía sau vĩnh viễn luôn có vòng tay ấm áp của hắn đáng tin cậy đỡ lấy mình.

Thì ra, đó là thói quen đã khắc sâu vào tận đáy lòng mình.

Luôn dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn mình, gương mặt luôn khát khao được yêu thương.

Luôn luôn ý lại, dựa dẫm vào hắn một cách lạ thường, lại chuyển thành yêu say đắm tự bao giờ?

Nương tử, tướng công.

Gian nhà gỗ nhỏ kia, giá y đồ thảm, còn có ngọn nến đỏ cao cao kia.

Đầu óc bắt đầu suy nghĩ hỗn loạn mông lung, Nhượng Khả Phi trở mình. Lại cảm thấy tư thế có chút không thoải mái, đột nhiên hiểu được, thì ra bởi vì bên cạnh không có hắn, không có ôm ấp của hắn, nên dĩ nhiên là không quen như thế.

Đêm dài, Nhược Khả Phi chậm rãi ngủ. Trong mộng, tựa hồ lại nhìn thấy căn nhà gỗ nhỏ kia, còn có Hiên Viên Cô Vân mặc hỉ phục đỏ thắm thâm tình đang nhìn mình cười. trước nhà, có một cái thùng gỗ nằm bên cạnh cái giếng nhỏ.

Nếu, có một căn nhà như thế, chỉ có mình và Cô Vân ở đó, thì thật là tốt.

Đột nhiên tỉnh lại, Nhược Khả Phi phát hiện trên mặt của mình lạnh lạnh.

Chậm rãi ngồi dậy, vuốt mặt mình, khóc, thì ra mình vừa khóc sao? Đường như sau khi đi vào thế giới này, mình khóc rất nhiều lần a. Lần này vì sao lại khóc?

Nhược Khả Phi thở ra một hơi thật dài, nhưng không lau đi nước mắt trên mặt.

Lòng đau như dao cắt.

Đau đến mức sắp không thể thở nổi.

Mình đã yêu Cô Vân, yêu thương hẳn.

Mới đầu chỉ là một đứa bé, nay đã trưởng thành thành một người nam nhân thực thụ.

Mình yêu hẳn vào lúc nào?

Ngay từ đầu, chỉ là một chút tâm huyết dâng trào, muốn cho hẳn tất cả những gì tốt nhất, muốn mang đến cho hẳn vị trí cao nhất, đến bây giờ thì sao, mình yêu hẳn! Yêu thật sâu. Vậy mà đến bây giờ mới phát hiện! Buồn cười a! Mình cũng sẽ yêu một người sao? Nếu để cho phụ thân ở trước kia biết được, không biết ông ta sẽ tức chết, hay cười chết?

Ngôi vị hoàng đế này, thật sự là Cô Vân muốn sao? Thật sự mình muốn sao?

Màn đêm yên tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, Nhược Khả Phi một mình ngồi ở trên giường nhìn chần chẫn người.

Bỗng nhiên, cảm thấy được những thứ trước kia mình làm thật vô ích, thất buồn cười. Hiện tại, mình chỉ muốn gặp hẳn, ở bên cạnh hẳn, cùng hẳn sống những ngày tháng bên nhau.

Tựa như ngày đó, trong căn nhà nhỏ đó.

Tướng công, tướng công của ta.

Nhược Khả Phi bỗng nhiên xuống giường, mang giày vào.

"Chủ tử, người làm sao vậy?" Ngọc Lư Ly lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt Nhược Khả Phi.

"Không có gì" Nhược Khả Phi phát ra tiếng thở dài nhẹ nhàng, ngồi trở lại trên giường.

"Chủ tử, đang nhớ Vương gia sao?" Ngọc Lư Ly ngồi xổm xuống giúp Nhược Khả Phi cởi hài ra, sâu kín hỏi.

"Đúng vậy" Nhược Khả Phi không che dấu, nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của Ngọc Lư Ly.

"Vương gia nhất định cũng nhớ chủ tử" Ngọc Lư Ly giúp đỡ Nhược Khả Phi nằm xuống.

"Ừm" Khóe miệng Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười thỏa mãn. Đúng vậy, hẳn nhất định sẽ rất nhớ mình.

"Chủ tử, trước tiên ngủ đi." Thanh âm Ngọc Lư Ly ôn nhu.

"Người cũng đi nghỉ ngơi đi." Nhược Khả Phi xoay người, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngọc Lư Ly nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Nhược Khả Phi đó, há miệng muốn nói, nhưng sao cũng không thốt được thành lời, mình có thể nói cái gì đây, còn có thể an ủi nàng như thế nào đây? Cái gì cũng không thể.

Sáng sớm, một luồng mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ, tiếng chim kêu ríu rít liên tiếp bên tai.

Nhược Khả Phi nằm ở trên giường không hề động dậy, không muốn rời giường, vẫn ngủ rất say, chỉ là lại sợ nằm mộng. Những giấc mộng mà mình không muốn nhìn thấy, nhưng nếu thức dậy, lại sợ đối diện với sự thực mình không muốn đối mặt.

"Chủ tử, thức dậy dùng cơm đi." Ngọc Lư Ly đứng ở bên cạnh nhìn Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nói.

"Ừm" Nhược Khả Phi thản nhiên trả lời.

Buổi sáng, Nhược Khả Phi nhìn thấy trong vườn tràn đầy xuân sắc, nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện của Hiên Viên Cô Vân.

"Chủ tử ~ ~" Ngọc Lư Ly ở phía sau Nhục Khả Phi nhẹ giọng gọi .

Nhục Khả Phi không quay đầu lại.

"Chủ tử." Ngọc Lư Ly tăng thêm thanh âm, Nhục Khả Phi quay đầu, mờ mịt nhìn Ngọc Lư Ly.

"Có việc?" Nhục Khả Phi nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Ngọc Lư Ly thân nhiên hỏi.

"Chủ tử, người trở lại bên cạnh Vương gia đi." Ngọc Lư Ly như là đã dùng dũng khí rất lớn, nói rất nhanh, "Nô tỳ sẽ giúp ngài trở lại bên cạnh Vương gia, chỉ có trở về, Vương gia mới sẽ không tạo phản, sẽ không ~~~"

"Trở về?" Nhục Khả Phi thì thảo lặp lại những lời này "Giúp ta trở về?"

"Đúng vậy, chủ nhân, ta giúp ngài trở về, quay về bên cạnh Vương gia " Ngọc Lư Ly nói rất nhanh. "Không cần hoài nghi, lúc ta mất trí nhớ, lúc bị ngài tra tấn hận ngài, muốn tranh thủ được sự tin nhiệm của ngài, nên mới xuống tay với ngài, nhưng, sau đó lại phát hiện không phải, nô tỳ đã không còn oán hận, chỉ có kính nể."

Nhục Khả Phi có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ, đúng vậy, mình chưa từng tin nàng, chính là chẳng qua, phút này nói những lời này, ánh mắt của nàng lại trong suốt như vậy, không có một tia giả vờ.

"Chẳng qua, sau khi nô tỳ khôi phục trí nhớ, nhớ tới mệnh lệnh của Hoàng Thượng cho nên, tự nhiên liên hệ cùng Hoàng Thượng." Ngọc Lư Ly cắn chặt môi tiếp tục nói "Hoàng Thượng ra lệnh cho ta mang ngài đến, muốn gặp ngài, bỏ qua tất cả án bài trước kia."

"Ừm, ta biết." Nhục Khả Phi không có biểu hiện gì.

"Chủ nhân, ta, ta có thể trợ giúp ngài đào tẩu." Ngọc Lư Ly nắm chặt nắm tay, cúi đầu nói.

"Khó mà làm được, còn có một trò chơi vẫn chưa hoàn thành." Một thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng bay tới cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Sắc mặt Ngọc Lư Ly tái nhợt, trắng như tuyết. Là Hoàng Thượng!

"Tham kiến Hoàng Thượng." Nhục Khả Phi cúi người hành lễ, Ngọc Lư Ly cứng ngắc tại chỗ không hề cử động.

"Đến đi đi." Hoàng Thượng nhẹ nhàng phát tay, lập tức xuất hiện một đám người mặc trang phục thị vệ, dẫn

Ngọc Lư Ly đi xuống. Ngọc Lư Ly một tiếng cũng không thốt lên, cũng không có cầu xin tha thứ. Chỉ quay đầu, ánh mắt phức tạp thấy Nhục Khả Phi, bị người mang đi.

"Hoàng Thượng ~" Nhục Khả Phi nhẹ nhàng mở miệng, nhìn thấy Mộc Cách đột nhiên xuất hiện ở phía sau Hoàng Thượng đích, hai người kia luôn đi lại tùy ý ở hoàng cung như vậy, không thích có người trực tiếp đi theo bọn họ, những người đó đều ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, cũng là một loại thói quen kỳ quái sao?

"Không cần vọng tưởng cầu tình, bởi vì chính bản thân ngươi cũng khó bảo toàn nha." Hoàng Thượng cười đến mị hoặc, tự mình ngồi xuống đối diện với Nhục Khả Phi nói, "Ngồi đi."

Nhục Khả Phi ngồi xuống, nhìn nam nhân trước mắt, năm tháng dường như không lưu lại vết tích nhiều lắm trên dung mạo của người này. Trên gương mặt khí phách kiên nghị vẫn như lúc trước,

phong thái đế vương càng sâu , chỉ cần một cử động nhỏ như gió tay nhắc chân đều lộ ra trầm ổn tự tin cùng khí thế mạnh mẽ, còn có cuồng vọng không ai bì nổi.

"Hoàng Thượng, có việc?" Nhục Khả Phi lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt, còn có Mộc Cách mặt không chút thay đổi ở phía sau hắn. Hoàng Thượng này rốt cuộc có thân phận gì? Tại sao vẫn luôn đi bên cạnh Hoàng Thượng, thậm chí có thể ở phía hậu cung tự do đi lại, rất không tầm thường .

"Cửu nhi vì ngươi nên có ý định muốn khởi binh tạo phản." Hoàng Thượng nheo ánh mắt lại, cười đến độ mỉa mai cong cong, "Bởi vì trăm không đồng ý đem ngươi trả lại cho hắn."

Nhục Khả Phi hơi hơi hé miệng ra, lại không biết nên nói cái gì.

"Hắn viết hơn hai mươi phong thư a, còn tất cả đều là kị mã tám trăm dặm đưa tới, thỉnh cầu trăm đem ngươi trả lại cho hắn." Hoàng Thượng buồn rầu sờ sờ cằm mình, "Chẳng qua, trăm thật sự không như thế."

Kẻ điên, đây là một kẻ điên! Cô Vân là một người điên nhỏ, lại có thể chỉ vì muốn cứu mình mà khởi binh tạo phản. Nhưng người trước mắt lại là một kẻ điên hoàn toàn. Biết rõ Cô Vân là vì cái gì tạo phản, cũng không chịu đem mình đưa trở về.

"Cô Phong cùng với Cửu nhi khai chiến đi, ai nha, thật đúng là thú vị." Hoàng Thượng gật gật đầu, nhìn Nhục Khả Phi nói, "Ai sẽ thắng, muốn đánh cược với trăm một chút hay không."

Nhược Khả Phi lẳng lặng nhìn người trước mắt, cũng không nói một câu gì.

"Nếu thái tử tiến cung trước, như vậy ngươi có thể sống sót." Hoàng Thượng hí mắt, "Thái tử cũng thực thích ngươi a, muốn đem ngươi chuyển sang cho hắn, quả thực rất hay."

Nhược Khả Phi lạnh lùng cup mắt xuống, đó không gọi là sở thích, chỉ là dự đoán, so sánh điểm thú vị của hai trò chơi mà thôi.

Hoàng Thượng thấy Nhược Khả Phi không nói gì, cũng không giận, tiếp tục tự nói với bản thân

"Nếu cuối cùng người tiến cung là Cửu nhi, như vậy, ngươi sẽ chết. Được không?"

Nhược Khả Phi mở to ánh mắt, không thể tin nhìn người trước mắt.

Cô Vân bại trận, Sẽ đem mình còn sống tặng cho thái tử. Muốn tra tấn mình và Cô Vân như thế sao?

Cô Vân thắng, mình sẽ chết, như vậy tất cả những cố gắng của Cô Vân đều sẽ uổng phí hết sao?

Đủ thâm hiểm, đủ độc! Đủ điên cuồng!

"Như vậy, đi thôi. Có địa phương càng thoải mái cho ngươi chuẩn bị tốt." Hoàng Thượng đứng dậy cười tùm tùm nhìn Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi chậm rãi đứng dậy, lẳng lặng đi theo phía sau Hoàng Thượng, Nhược Khả Phi chỉ cúi đầu, cái gì cũng không có nhìn. Cũng không biết bao lâu. Bước chân của người Pphía trước ngừng lại, tiếp theo là thanh âm kéo kẹt nặng nề, tựa hồ đang khởi động cơ quan nào đó.

Tiếp tục đi về phía trước, trước mắt tối sầm xuống, là một gian mật thất sao? Một lát sau, trước mắt sáng lên, tựa hồ có người đem đèn đốt sáng lên.

"Đến đây, ngươi đến đây nhìn xem." Hoàng Thượng cười tùm tùm hướng Nhược Khả Phi phát phát tay, Nhược Khả Phi theo lời đi qua đó.

Theo nơi mà Hoàng Thượng chỉ lại lấp bắp kinh hãi, nơi đó có một cái động, có thể rõ ràng xuyên thấu qua long ý nhìn thấy tình huống trên đại điện thượng, đây là một gian mật thất phía sau long ý!

"Đến đây, lại đến xem này." Hoàng Thượng cười đến hòa ái dễ gần, xoay người ở trong , đến bên chiếc bàn đá cầm một vật gì đó.

Nhược Khả Phi tập trung nhìn vào, đó là một cây búa nhỏ bằng vàng, làm rất tinh xảo.

"Rất đẹp có phải hay không?" Hoàng Thượng đem tiểu kim chùy cây búa nhỏ bằng vàng đó đến nâng trước mặt để cho Nhược Khả Phi nhìn cẩn thận.

"Phải" Nhược Khả Phi khẽ gật đầu.

"Ừm, ngươi cảm thấy được xinh đẹp là tốt rồi." Hoàng Thượng đem tiểu kim chùy đưa cho cất đi, đột nhiên ở bên cạnh xuất hiện một người ăn vận kiêu như cung nữ "Về sau nàng ta sẽ chăm sóc ngươi."

"Tạ ơn Hoàng Thượng." Nhược Khả Phi nhìn mọi nơi, cái này mật thất đầy đủ mọi thứ. Giường, bàn, ngăn tủ, thậm chí còn có giá sách.

"Cái tiểu kim chùy này là cố ý làm cho ngươi nga." Hoàng Thượng xoay người, thanh âm trầm thấp, "Nếu người tiến vào đại điện là Cửu nhi, như thế trăm sẽ sai người đem cái tiểu kim chùy này, đập nát xương cốt của ngươi."

Nhược Khả Phi tâm cả kinh, ánh mắt chuyển về chiếc tiểu kim chùy trong tay cung nữ kia. Thì ra, đánh bạc theo như lời Hoàng Thượng nói chính là như vậy? Mình ở trong này, nhìn thấy ai bước vào đại điện trước, nếu thật sự là Cô Vân, như vậy, mình sẽ chết trước khi hắn kịp tìm thấy mình. Đợi hắn phát hiện, chỉ sợ đã quá muộn. Nếu, thật sự xảy ra chuyện như vậy, Cô Vân sẽ như thế nào? Không cần nghĩ cũng biết đi.

"Tốt lắm, ngươi ngay ở nơi này đi." Trên mặt Hoàng Thượng lộ ra biểu tình sung sướng đi đến phía trước, "Trăm sẽ đến thăm ngươi. Ngươi ở đây cũng có thể biết trước kết quả của trò chơi."

Mộc Cách liếc mắt nhìn mặt Nhược Khả Phi không chút thay đổi, cũng xoay người rời đi.

Lưu lại Nhược Khả Phi chính mình lẳng lặng ngồi ở trên ghế.

"Mộc Cách a." Hoàng Thượng bỗng nhiên mở miệng gọi Mộc Cách ở phía sau.

"Có thần, Hoàng Thượng." Thanh âm Mộc Cách trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Trăm nói cho ngươi biết, đừng nghĩ thả nàng đi nga. Trăm thực chờ mong người đến rồi cuộc là ai đó." Đôi mắt Hoàng Thượng phát ra tia thâm sâu.

"Hoàng Thượng, vì sao phải như thế?" Mộc Cách nhìn nam nhân giống như ác ma ở trước mắt, nhẹ nhàng mở đầu. Rất muốn biết vì sao hắn lại thực hiện hành động gần như cực đoan này.

"Trẫm, đã mệt mỏi với chiếc ghế kia rồi." Hoàng Thượng bỏ lại một câu, lập tức đi về phía trước.

Chỉ là bởi vì mệt mỏi? Cho nên muốn tìm một người kế vị hoàng đế như thế? Chỉ là nguyên nhân đơn giản này thôi sao, chẳng qua, nếu thật sự là Cừu Vương gia tấn công vào Hoàng cung, Hoàng Thượng có mang để sống sao?

Nhược Khả Phi lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn trần nhà u ám.

Mình sẽ nằm ở trong này đợi kết quả sao. Cho dù thái tử hay Cô Vân tiến vào đại điện, đó cũng không phải là kết quả mà mình muốn thấy, nếu đào tẩu? Hoàng Thượng chỉ sợ đã sớm bày ra thiên la địa võng để ngừa mình đào tẩu rồi. Ở trong mắt ông ta, mình bất quá chỉ trò

là tiêu khiển mà thôi.

Nếu có Vô Hồn ở đây, có giúp mình đào tẩu hay không? Nhược Khả Phi bỗng nhiên nhớ tới Vô Hồn võ công so với Diêm Diễm võ nghệ còn muốn cao hơn? Vật mà hắn đưa cho mình lúc trước đã sớm bị lục soát lấy mất rồi. MỘC Cách, đứng rồi, MỘC Cách đã đáp ứng sẽ giúp mình đào tẩu.

Nhược Khả Phi cố gắng trấn tĩnh tâm hồn, bỗng nhiên kinh hoàng phát hiện mình chưa từng nóng vội như thế này. Chưa từng có như vậy. Tâm rối loạn sao?

Cô Vân, mình nhất định phải nhìn thấy hắn, phải về đến bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Ads Sau khi đưa Nhược Khả Phi đến mật thất, hoàng thượng thật đúng là bớt thời giờ đến gặp nàng, vẫn là chơi cờ, nói chuyện phiếm. Có đôi khi thái độ hòa ái làm cho người ta cảm thấy ông ta chỉ là một lão nhân gia bình thường. Mà MỘC Cách từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng đứng hoặc ngồi ở một bên, lạnh lùng nhìn hai người nói chuyện phiếm. "Khả Phi a, lần đầu tiên Cừu nhi gặp người có cảm giác như thế nào?" Hoàng thượng vừa hạ quân cờ xuống vừa tò mò hỏi. "Còn có thể là cái gì, gây ngạc a." Nhược Khả Phi mỉm cười trả lời. "Làm sao có thể ngạc chứ? Nhi tử của Trẫm làm sao có thể ngạc?" Hoàng thượng cau mày thật chặt. "Vậy ở trong mắt hoàng thượng Vương gia là người như thế nào?" Nhược Khả Phi nhìn quân cờ do dự trong tay hoàng thượng nở nụ cười. "Hắn a, thật là ngoài ý muốn, một sự đặc ý bất ngờ làm cho trẫm giật mình." Hoàng thượng vẫn do dự cầm quân cờ trong tay, không biết nên đặt hướng nào.

"Bất quá, thật không hổ là nhi tử của trẫm a" Nhược Khả Phi cả kinh, người trước mắt lại có thể đã biết! Thấy Nhược Khả Phi không nói gì, hoàng thượng ngừng đầu "Tối phiền người." "Nga, Được." Nhược Khả Phi thu hồn lại. Bỗng nhiên hiểu được, thì ra tất cả mọi chuyện đều không thể trốn khỏi đôi mắt của người nam nhân này. Loại cảm giác này thực chán ghét. Giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn "Hoàng thượng, ngài thua." Lần này không phải MỘC Cách nói ra, ..., mà là Nhược Khả Phi thản nhiên nói ra. Hoàng thượng cẩn thận nhìn bàn cờ, thật lâu không hề động đậy. Một lát, phát ra cười to "Ha ha, là trẫm thua, không hổ là con cháu của trẫm a." Nhược Khả Phi nhìn người cười sang sảng trước mắt, cũng nở nụ cười. Chẳng qua trong nụ cười không hề có chút độ ấm. Con cháu? Ha ha. Khắp thiên hạ này, có lẽ chỉ có mình ông ta đem con cháu ra làm trò tiêu khiển như thế. Nhưng, mình đã không còn là chính mình trước kia không quan tâm đến sự sống chết nữa, mình không thể chết, tuyệt đối không thể. "Ai nha, MỘC Cách." Hoàng thượng dường như chợt nhớ tới cái gì, "Người đến đây, trẫm đã sớm muốn nhìn thử người đánh cờ cùng nàng mà. Đến đây~ Xem các người ai lợi hại hơn ai." "Không cần." MẮT MỘC Cách lạnh lùng nhìn bàn cờ. "A?" Đứng dậy hướng Nhược Khả Phi cười cười, "Như thế coi như xong. Đi thôi, MỘC Cách." Ánh mắt Nhược Khả Phi thẳng tắp đã rơi vào trên người MỘC Cách, đã đáp ứng muốn giúp mình. Vì sao đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh, nếu quá muộn, bản thân nàng thực sự không tưởng tượng nổi sẽ là hậu quả như thế nào. Ánh mắt MỘC Cách dừng ở trên bàn cờ, cùng nàng đánh cờ sao? Nàng nhất định sẽ thua, bởi vì tâm của nàng không phải không có gì vướng bận như trước nữa rồi. Ánh mắt từ bàn cờ lại chuyển đến trên mặt của Nhược Khả Phi, ánh mắt MỘC Cách hơi tối sầm lại, xoay người đi theo phía sau hoàng thượng rồi đi. Đợi đến khi thân ảnh của hai người biến mất ở trong phòng, Nhược Khả Phi vươn tay mạnh mẽ gạt tất cả những quân cờ trên bàn xuống đất, mặt trầm như nước. Lần đầu tiên thất thố như thế. Nhược Khả Phi gặt gao nhắm nghiền hai mắt. Gục xuống bàn, tất cả không tiếng động. Từ nay về sau, Nhược Khả Phi mỗi ngày trò tiêu khiển chính là lẳng lặng ngồi ở trước cái lỗ nhỏ, nhìn các đại thần trên đại điện vào triều, đầu tiên là thương nghị đại sự, sau là một ít việc nhỏ. Nói nhiều nhất chính là chuyện tranh đoạt của Cừu vương gia cùng thái tử. Chiến tranh, nga, không, có lẽ nói đúng ra là nội loạn. Tình thế càng ác liệt, mà hoàng thượng mỗi ngày lại nhân nhả nghe các vị các đại thần bàn luận, thái tử cũng là không nóng không vội, đáng vẻ như có dự tính trước. Nhược Khả Phi nhìn tất cả mọi thứ trong phòng có chút buồn cười, mọi thứ vật dụng bên trong cấm phòng này đều tròn trịa, không có bất cứ một vật bén nhọn nào cả dù chỉ một chút, chén trà đều là sau khi dùng xong lập tức bị người đem cất đi, sợ mình tự sát? Ha ha, Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, mình tại sao lại tự sát chứ? "Đang cười cái gì?" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của MỘC Cách bỗng nhiên vang lên ở bên tai Nhược Khả Phi. "Đang cười thế nhân đều tính ta tự mình say." Nhược Khả Phi đáp trả lại một câu kì lạ. MỘC Cách lẳng lặng ngồi xuống, nhìn Nhược Khả Phi, bỗng nhiên nói ra câu: "Ta không thể thả người đi được." Nhược Khả Phi không biểu hiện gì, chỉ thản nhiên đáp: "À."

"Bên trong gian mật thất này có rất nhiều đại nãi thị vệ bao bọc chung quanh, nếu người bước ra khỏi phòng này một bước lập tức giết không tha" MỘC Cách muốn nhìn trên mặt Nhược Khả Phi nhìn ra gì đó, nhưng lại không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, vẫn như cũ, không chút nào sợ hãi. "À" Nhược Khả Phi vẫn như cũ, chỉ thản nhiên đáp một câu, không muốn đề cho Vô Hồn mạo hiểm, nhưng nếu không đánh cược thử một lần, như vậy ngay cả một tia vọng cũng sẽ không có. Nếu mình chết đi như vậy, Vô Hồn cũng sẽ chết theo, không biết hắn có thể oán mình hay không, khi đó ánh mắt mình đầu tiên

khi nhìn thấy hắn, muốn mua hắn. thực sự huyết tế coi như là mua bảo hiểm, khi đó mình hoàn toàn sẽ không bán khoản ý nghĩ của người khác. Hiện tại, lòng mình lại thấy có chút hối hận. "Người, cho rằng người cuối cùng bước vào đại điện là ai?" Mộc Cách nhìn nữ nhân linh hoạt kì ảo trước mắt, rất muốn biết ý nghĩ của nàng, bởi vì, đột nhiên phát hiện mình nhìn không thấu nàng. "Đương nhiên là Cô Vân của ta." Nhược Khả Phi bỗng nhiên ôn nhu nở nụ cười, thực tự nhiên nói ra đáp án này. "Vậy xương cốt toàn thân của người sẽ nát vụn mà chết chết." mắt Mộc Cách lạnh xuống, nàng biết ý nghĩa đáp án mà nàng nói ra hay không? Nói mình sẽ chết lại là biểu tình ôn nhu như thế.

"Đúng vậy a, ta biết" Nhược Khả Phi gục xuống bàn nhìn người xinh đẹp trước mắt.

"Tại sao phải làm hòa thượng? Người biết không, người rất đẹp." Tuy rằng từ xinh đẹp chỉ dùng để hình dung nữ nhân, nhưng, khi cái từ này hình dung trên người hắn tuyệt không quá đáng, tuyệt không đột ngột. Mộc Cách ngoảnh mặt đi, nhìn một bên không nói gì. "Thôi, người không trả lời coi như ta chưa hỏi đi." Nhược Khả Phi miễn cưỡng gượng tay lên. Im lặng như trước,

Xem qua giống như gượng tay lên đi. Như trước không thanh âm, Nhược Khả Phi lười biếng nhắm nghiền hai mắt. Thật lâu sau, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lại lần nữa vang lên

"Mới trước đây, bởi vì khuôn mặt này rước lấy đại phiền toái, những người thân của ta, vì bảo vệ ta mà chết. Khi đó, sư phó đã cứu ta, ta liền muốn theo sư phó xuất gia. Sư phó lại nói cho ta biết, ta sẽ gặp được nghiệp chương của mình. Chạy không khỏi, cũng tránh không khỏi, chỉ có tự mình vượt qua sau mới có thể theo ông ấy xuất gia"

Nhược Khả Phi mở mắt ra, lắng lắng nghe.

"Ta không phục, ta không tin. Tất cả vương bận của ta đều đã cắt đứt, cho nên, ta đi theo sư phó xuất gia." Sắc mặt Mộc Cách không có thay đổi, chỉ thần nhiên kể chuyện.

"Đáng tiếc, người vẫn chưa cắt được" Khóe miệng Nhược Khả Phi hiện lên nụ cười thần nhiên. Mộc Cách không tiếp nhận, nhưng thực sâu trong mắt lại làm cho người ta nghĩ hoặc. Là đồng ý lời nói của Nhược Khả Phi, hay là khinh thường cách nói của nàng?

"Còn bao nhiêu ngày nữa, hắn sẽ tấn công vào đại điện?" Nhược Khả Phi nhẹ nhàng hỏi. "Không đến nửa tháng." Thanh âm của Mộc Cách sâu kín. "Người sẽ làm gì đó nếu như có thể dùng để tạo phúc cho dân. . ." "Đại sư, cái gì là phúc, cái gì gọi là họa?" Nhược Khả Phi cắt đứt lời nói của Mộc Cách..., không đợi Mộc Cách đáp lời, giọng nói Nhược Khả Phi mĩa mai cười cợt, "Mỗi người lý giải cũng không giống nhau, cho nên mới có chúng sinh muôn màu." Mộc Cách trầm mặc nửa ngày "Phúc của người là cái gì?" "Phúc của ta a ~ ~" Trên mặt Nhược Khả Phi hiện lên nét ôn nhu, cười thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn Mộc Cách, "Ta không nói cho người biết" Mộc Cách sùng sốt, nhất thời cau mày, xoay người chuẩn bị rời đi. "Phúc của Đại sư là cái gì?" thanh âm Nhược Khả Phi nhẹ nhàng vang đến."

"Chúng sinh trong thiên hạ được hạnh phúc" Mộc Cách thần nhiên thốt ra một câu. Nhược Khả Phi lại nở nụ cười, cười đến lâm cầm, cười đến càng phát ra tiếng cười. Mộc Cách xoay người, nhìn chằm chằm Nhược Khả Phi. "Đại sư, người thật đúng là dối trá" Nước mắt của Nhược Khả Phi sắp rơi ra, bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, có chút chua xót nói "Ta nói cho đại sư phúc của ta nhé. Phúc của ta chính là muốn ở cùng với Cô Vân, dù sống hay chết"

"Dù sống hay chết?" Mộc Cách nhẹ nhàng lặp lại lời nói của Nhược Khả Phi. "Đúng vậy, dù sống hay chết. Lúc sống, ta muốn được ở bên cạnh hắn, cho dù chết, ta cũng muốn được chôn ở bên cạnh hắn." Nhược Khả Phi nhắm mắt lại, giống như mình đang kể một câu chuyện gì đó, "Trước kia ta không hiểu cái gì gọi là yêu, hiện tại, ta đã hiểu." "Cái gì gọi là yêu?"

Giọng nói của Mộc Cách ại có chút nghi hoặc. "Nhược Khả Phi không đáp ngược lại cười: "Đại sư. Tự người đi tìm hiểu thì tốt hơn? Bởi vì cách hiểu mỗi người không giống nhau, chỉ có thể lĩnh hội ý nghĩa, không thể nói bằng lời." Mộc Cách ngẩng người, tiếp theo trong mắt vốn không có gợn sóng thế nhưng lại nổi lên chút tức giận. Dùng sức phất tay áo cả sa rộng thùng thình, rời đi. Phía sau Nhược Khả Phi cười đến không thở nổi, xoay người nhìn căn phòng không có một bóng người, , Nhược Khả Phi cũng hiểu được, xung quanh căn phòng này, có rất nhiều người đang ẩn nấp mà mình không thể nhìn thấy được, có rất nhiều ánh mắt giám thị hành động của mình. Nhược Khả Phi nhìn ngón tay, thấp lăm lăm "Còn đến, nửa tháng sao?" Nhẹ nhàng đem tay của mình rút vào tay áo, vươn bàn tay còn lại, mạnh mẽ dùng lực, bẻ gãy ngón tay của mình, âm độc, đứt khoát, không có một tia do dự, tay đứt ruột xót, nhất thời đau nhức toàn tâm tập tễ, trên trán Nhược Khả Phi toát ra mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, tiếp tục nắm những ngón tay còn lại, nhẹ nhàng rắc rắc một tiếng, bẻ gãy một ngón, rồi lại một ngón, xuống tay tàn nhẫn lại mặt không chút thay đổi, thẳng đến toàn bộ ngón tay trái bị mình bẻ gãy hết, Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười thần nhiên, hi vọng Vô Hồn có thể cảm nhận được. Bất luận như thế nào, vào lúc này nàng cũng muốn đánh cược thử một lần. Đau sao? Càng đau hơn dường như là nơi này, Nhược Khả Phi nhẹ nhàng sờ lên lồng ngực của mình, thì ra, người kia đã sớm tiến vào trong lòng của mình, mà bản thân mình lại không phát hiện. Hắn hiện tại, là nổi trận lôi đình, hay vẫn bình tĩnh ứng phó, hẳn là phần sau chiếm đa số đi. Thật muốn, muốn nhìn thử xem dáng vẻ nghiêm túc của hắn vào lúc này.

*****

"Đau!"

Bàn tay của Vô Hồn đang cầm gì đó bất chợt run run, thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. "Làm sao vậy? Ngu ngốc, ngay cả thứ này cũng lấy không xong." Âm Đàm khinh thường ném qua một cái bánh bao, chính xác đánh vào trên trán Vô Hồn. Vô Hồn không có trốn tránh cũng không có nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm tay trái của mình, đau! Không phải đau bình thường Năm ngón tay đau đến giống như bị người chặt đứt, người đàn bà kia, đã xảy ra chuyện!

"Làm sao vậy?" Âm Đàm cũng phát hiện Vô Hồn dường như có chút không đúng nhấp một hớp cháo nghi ngờ hỏi, "Vừa sáng sớm người nổi điên làm gì?"

"Tay, rất đau." Sắc mặt Vô Hồn có chút nghiêm trọng. "Mẹ kiếp! Ta đánh là đầu của người, tay người đau cái rắm." Âm Đàm nhăn lông mày lại hét lớn,

lần này mặt nạ da người làm được phi thường tinh xảo, nhũ mảy , động tác nhỏ đều có thể biểu hiện ra ngoài. "Con mẹ nó, ta không có nói là người đánh đầu đầu." Âm Đàm dữ dội lên, đuổi theo Vô Hồn dồn sức đánh, "Dám mắng ông nội của người là đầu heo! Ta là đầu heo, vậy là người cái gì? Còn dám chửi mẹ của ta, mẹ ta không phải là mẹ người sao, người muốn chết hả?" Âm Đàm trong cơn giận dữ, xuống tay lại không lưu tình chút nào. "Nữ nhân kia đã xảy ra chuyện, đừng giận." Vô Hồn dùng tay phải kẹp lấy công kích của Âm Đàm, không kiên nhẫn hét một tiếng: "Cũng chưa chết, sót ruột con mẹ gì?"

Âm Đàm vui cười "Nếu chết sẽ trễ." Khóe môi Vô Hồn run rẩy, rất muốn đem người trước mắt hành hung một chút, nhưng, mình trước kia không phải là đối thủ của hắn, hiện tại cũng không phải, tương lai chỉ mong có thể là!

"Tạm thời không chết được, nằng bị hoàng thượng mang đi." Âm Đàm đánh một cái ngáp, ngồi xuống, tiếp tục bùng chao lên. "Cái gì?" Vô Hồn ngồi xuống, nhìn về mặt tự nhiên tự đắc của Âm Đàm, "Lão ca người cũng biết sao?" Hơi xong mình cũng cảm thấy có điểm vô nghĩa, tay chân thủ hạ Thiên Cơ cục của lão ca trải dài khắp các nước, không, phải nói rất nhiều quốc gia đều có, có tin tức gì đương nhiên sẽ là người biết được đầu tiên, Thiên Cơ cục chính là dựa vào buôn bán tin tức, cũng có thể cùng người trao đổi tin tức trọng yếu.

"Thiên cơ bất khả lộ" Về mặt của Âm Đàm rất đáng đánh đòn nhàn nhã uống. Vô Hồn cầm lấy chiếc đĩa nhẹ nhàng vurun đến, chạm nhẹ vào cái bát cháo trên tay của Âm Đàm, cháo từ lỗ nhỏ mà Vô Hồn vừa khoét chậm rãi rơi ra.

"Người, tiểu tử thú này! Lãng phí a!" Âm Đàm đau lòng gầm nhẹ. Lại hoàn toàn quên chuyện chính mình vừa rồi lấy bánh bao đánh người.

"Nàng hiện tại đã gặp chuyện gì? Người định thế nào?" Về mặt Vô Hồn nghiêm túc, vì sao bên Diêm Vương lại một chút tin tức cũng không có? Rốt cuộc là sao lại thế này?

"Một ngàn lượng!" Âm Đàm cầm chén để xuống, gác chân lên.

"Việc buôn bán cũng tính trên đầu lão đệ của người, người muốn chết a!" Vô Hồn cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị làm khó dễ.

"Nếu không trả tiền nhanh một chút, nói không chừng hai tay của người đều đau chết nha." Âm Đàm hắc hắc gượng cười.

"Người lấy nhiều tiền như vậy làm cái gì a?" Từ trong lòng ngực móc ngân phiếu ra ném cho Âm Đàm, thật không biết lão ca đang suy nghĩ gì, trong kho bạc của hắn, vàng, ngân phiếu có rất nhiều, để mặc cho mình lấy, nhưng vừa gặp phải chuyện như vậy liền nhất định đòi mình phải trả thù lao, nói cái gì đây là vấn đề nguyên tắc, hắn cho mình tiền là tiền xài vật đại ca cho tiểu đệ, nhưng khi hỏi thăm tin tức hoặc nhờ hắn giúp chút ít thì phải trả tiền, lí luận gì kì quái như thế!

"Lấy để xài a!" Âm Đàm ném cho Vô Hồn một cái ánh mắt, hắn rất ngu ngốc, thế này mới chậm rãi nói "Nàng ta trước mắt vẫn không có gì nguy hiểm, chẳng qua, nếu chờ đến khi Cửu vương gia tạo phản cũng không biết được."

"Cái gì? ! ~~~~~" Thanh âm của Vô Hồn sắp đem nóc nhà sốc ngược lên. Tạo phản? Cửu vương gia muốn tạo phản? "Người tên là cái rắm a!" Âm Đàm moi moi lấy lỗ tai của mình, "Nói không chừng nữ nhân kia muốn tìm người, mau đi xem một chút, nếu không người chết ta còn phải nhật xác cho người, còn phải mua tiền giấy."

Sắc mặt Vô Hồn nháy mắt thay đổi, hoàng cung, là địa phương sâu không lường được, có nhiều người bởi vì tiền đi đầu phục nơi đó, nếu hắn muốn lên vào hay rời đi đương nhiên là chuyện rất đơn giản, nhưng nếu là muốn mang theo nàng, sẽ rất khó.

"Muốn thuê người giúp hay không?" Âm đàm nhìn ra Vô Hồn ngượng ngịu, cười trên cọt

"Giá có thể coi như tính rẻ cho người một chút, hay là người vẫn chưa kịp cứu ra, bản thân đã bị vướng vào đó, còn nữa, cứu ra rồi trò chơi vẫn chưa chấm dứt đâu."

Vô Hồn không rảnh bận tâm câu nói cuối cùng kia của Âm Đàm là có ý gì, cứu người ra rồi không phải xong chuyện sao?

"Bao nhiêu tiền một người?" Vô Hồn nhìn đáng vẻ gian trá của Âm Đàm trước mắt.

Âm Đàm đổ kị ở phía sau đưa lên một ngón tay. "Một vạn lượng! Người quá quắt rồi!" Vô Hồn tức giận oa oa kêu.

Âm Đàm cười lắc đầu. Vô Hồn nhìn tên tiểu nhân đáng khinh Âm Đàm, thờ hỏi "Một ngàn lượng?"

Âm đàm vẫn cười đến đáng khinh, như cũ vẫn là lắc đầu. "Người đừng quá đáng a!" Vô Hồn cắn chặt răng sắp sửa nổi cơn thịnh nộ. "Một lượng." Âm Đàm cười tùm tùm báo ra giá. Vô Hồn thiếu chút nữa té nhào trên mặt đất,

"Người đùa bọn ta sao?"

"Đúng, đúng vậy, chính là đùa giỡn người." Âm Đàm cười mị mị nhìn Vô Hồn đang phẫn nộ trước mắt,

"Ai bảo người đáng yêu như vậy, chính là muốn đùa giỡn người."

Khóe miệng Vô Hồn co rút lại mãnh liệt súc , từ nhỏ đến lớn, vẫn bị lão ca trêu cợt như vậy, mà mình mỗi lần đều bị hắn cười cợt.

Ánh mắt của Âm Đàm giờ phút này rõ ràng như đang nói: Tuyệt không có tiến bộ.

"Đi chọn đi, đừng chọn đi hết là được, chừa lại vài người ta còn muốn mở rộng sang nước Bắc Lăng bên kia, nhờ phúc của nữ nhân ngươi, bây giờ qua lại bên kia phi thường tiện lợi."

Âm Đàm vuốt cằm của mình cười.

"Nàng không phải nữ nhân của ta!" Vô Hồn giống như mèo bị dẫm phải đuôi, tóc gần như sắp dựng đứng cả lên, cúi đầu gầm thét.

"Phải không? Vậy là ai ở quán lâu của người ta nói cái gì, ai nha, nữ nhân của ta đối với ta rất tốt." Âm đàm âm dương quái khí* (kì quái) háng giọng nhại lại lời của Vô Hồn.

"Ngươi muốn chết!" Vô Hồn nổi giận, chết tiệt, thậm chí ngay cả thứ này cũng nghe lén. Thiên Cơ cục cũng nên đứng mực một chút chứ. "Thật là, ngươi chậm một bước nữa, nàng bận tâm gây là không là tay trái nha." Âm đàm bỗng nhiên nghiêm túc nói, Vô Hồn trên không trung dừng ngay, nhảy tới cạnh cửa.

"Trở về cho ngươi thêm tiền, ta đi chọn người!" Nói xong liền không thấy bóng người. Âm Đàm nhìn cháo đồ đầy bàn đau lòng cực kỳ, "Tiểu tử chết tiệt, trở về sẽ thu thập ngươi." Âm Đàm đứng dậy đi đến bên giường, nhìn trăm hoa đua nở trong viện cũng lộ ra nụ cười kỳ quái. Ngươi đàn bà kia vẫn không thể chết được, trò chơi của nàng và mình còn chưa bắt đầu đâu. Sao có thể để cho nàng chết dễ dàng như vậy chứ? Lâu như vậy tới nay, lần đầu tiên gặp phải nữ nhân thú vị. Nhờ phúc của nàng, việc làm ăn của mình càng lúc càng thuận lợi. Lăng lạng đứng ở bên cửa sổ, trong mắt Âm Đàm cũng lộ ra ánh mắt hưng phấn, giống như mãnh thú đã tìm thấy con mồi mình ưng ý.

"Chủ Nhân, thiếu chủ tổng cộng mang đi bốn mươi người, tất cả đều là người có chữ Thiên trên lưng."

Ngay lúc Âm Đàm đang cười đến đắc ý, có bóng người không tiếng động bay tới phía sau hất báo một câu.

"Cái gì —————! ! !"

Thanh âm kinh tâm động phách kia của Âm Đàm vang vọng phía chân trời, tên tiểu tử khốn kiếp, dám mang đi toàn bộ người có chữ Thiên! Mà là bốn mươi người! Toàn bộ vốn liếng của mình a! Đi hơn một nửa! Bóng đen phía sau cười đến không tiếng động, chỉ có thiếu chủ mới có thể chọc Chủ Nhân giận đến như vậy.

"Còn có Chủ Nhân, thiếu chủ đến phòng của ngài, mang đi lệnh bài điều khiển Thiên Cơ cục." Bóng đen có chút bất đắc dĩ, không thể trách được, ai bảo chủ nhân lại đem thứ quan trọng như thế quăng bừa khắp nơi, mặc dù không có người dám lộn xộn, nhưng, có một người dám a. Tiếng kêu thảm thiết kinh tâm động phách kia của Âm Đàm lại vang vọng phía chân trời. "Xử tiểu tử! ! A a a ! ! ! Tức chết ta, chờ ngươi trở về, xem ta nhất định chém gãy xương của ngươi." Âm Đàm kêu thê thảm. Bóng đen ở phía sau lặng lẽ buông tay, lời này hẳn đã nghe ít nhất hai mươi lần.

Trong thư phòng Vương Phủ ở Hứa Thành, ngọn nến lay động, hiện ra thân ảnh cô đơn của Hiên Viên Cô Vân. Tờ giấy trên bàn, vẫn là mấy chữ lạnh lùng cứng nhắc của những người đó. *Muốn gì đó, tự mình tới lấy.*

Lạnh lùng nhìn trang giấy này, Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên tức giận lên, đem giấy hung hăng vò thành một cục, sau đó biến thành bụi phấn, 'Băng' giáng một quyền lên bàn, thanh âm quỵ dị phát ra từ chiếc bàn bị vỡ đôi.

Một trận đau đớn xuyên tim thấu xương chạy lên não, bị thương, phần nộ, sợ hãi nhất nhất hiện lên từ trong mắt Hiên Viên Cô Vân, Phi nhi, Phi nhi của mình, nàng chính là tất cả của mình.

Đứng dậy đi đến bên giường, nhìn bóng đêm yên tĩnh, thân hình Hiên Viên Cô Vân ần ần run rẩy lên, cái trán gân xanh toát ra, đôi mắt thâm trầm đã xuất hiện những sợi gân đỏ nho nhỏ, khuôn mặt tuần mỷ tuyết luân giờ phút này vụn vỡ, có vẻ dữ tợn vô cùng. Nắm chặt nắm tay, móng tay sớm đã đâm sâu vào da thịt, máu tươi theo khe hở chậm rãi chảy ra, Hiên Viên Cô Vân lại không hề để ý đến. Nếu, Phi nhi của mình có một chút chút sơ xuất gì, như vậy. . . . Hiên Viên Cô Vân nhìn bóng đêm, cười không tiếng động.

Nụ cười tươi hân nhiên như khi mới gặp được Nhược Khả Phi. "Phi nhi, nếu nàng bỏ ta mà đi, ta sẽ đem toàn bộ thế giới này chôn cùng nàng." Hiên Viên Cô Vân đưa tay về phía trong ngực của mình, móc ra một cái túi tiền, mặt trên thêu hai chữ Phi Vân, túi tiền Nhược Khả Phi tự tay may cho hắn!

"Như vậy, nàng cũng sẽ không tịch mịch. Ta cũng sẽ đi cùng nàng, khắp thiên hạ đều tuần táng cho chúng ta. Có phải rất đồ sộ hay không?" Hiên Viên Cô Vân đem túi tiền nhẹ nhàng để sát vào khuôn mặt, nhắm mắt lại, cười đến trong veo. Ngoài cửa, Diêm Diễm lặng lẽ đứng ở nơi đó. Động tĩnh trong phòng hắn không thể không cảm giác được, lời nói của Hiên Viên Cô Vân hẳn cũng không phải không nghe thấy. Hắn muốn cái gì? Nàng muốn cái gì? Mà mình muốn là cái gì? Muốn tự mình đã đáp ứng nàng, ở lại bên cạnh hắn hai năm, nhưng, hiện tại xem ra, ngay cả hai năm đều không cần rồi, Diêm Diễm cúi đầu. Nàng hiện tại, có tốt không? Minh bây giờ đi con đường nào? Là ở lại hay là đi tìm nàng? Đột nhiên, rất muốn, rất muốn nhìn thấy hình ảnh hai người bọn họ cùng một chỗ tươi cười. Hai mắt Diêm Diễm nhắm nghiền, mờ mịt trước nay chưa từng có xuất hiện dâng đầy trong đầu hắn.

"Diêm Diễm." Trong phòng bỗng nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Cô Vân.

"Có ta." Diêm Diễm không hề động, cũng cúi đầu trả lời. "Theo giúp ta, đi mang nàng trở về. Thế nào?" Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân nhẹ nhàng, cũng là dị thường kiên định.

"Được." Diêm Diễm cũng nhẹ nhàng trả lời.

Chương 88

Ads Khi cung nữ chăm sóc Nhục Khả Phi phát hiện bàn tay của Nhục Khả Phi dị thường đã là vào buổi dung com tối . Cái tay kia đã sưng đến mức không còn hình dạng gì nữa. Năm ngón tay đều bị bẻ gãy, mà mặt Nhục Khả Phi không chút thay đổi đang dùng tay phải dùng com. Tim cung nữ đập nhanh, hơi nhúu mày nhưng không ở trước mặt Nhục Khả Phi nói cái gì, chỉ là sau khi Nhục Khả Phi ăn com xong, thu thập xong, lập tức ra cửa đến Thượng thư phòng gặp hoàng thượng.

Khi hoàng thượng cùng Mộc Cách mang theo ngự y đi đến trước mặt của nàng, Nhục Khả Phi một chút cũng không kinh ngạc. Hoàng thượng cũng không hỏi cái gì, chỉ bảo Ngự Y nhanh chóng chữa trị những ngón tay đã bị bẻ gãy vô cùng thâm kìa, xuống tay thật đúng là âm độc, hoàng thượng nhìn những ngón tay bị sưng đến mức không còn ra hình dạng kia, đáy mắt nổi lên tia kinh ngạc. Bất quá, rốt cuộc nàng làm như vậy là vì cái gì?

"Cám ơn hoàng thượng" Mồ hôi lạnh Nhục Khả Phi trên trán không ngừng tuôn xuống, đau, đau đến mức nàng hít vài ngụm khí lạnh, trên mặt lại bình tĩnh tạ ơn hoàng thượng. Hoàng thượng nhìn mặt Nhục Khả Phi không chút thay đổi trước mắt, rất muốn hỏi nàng hành động như thế rốt cuộc là vì cái gì, nhưng cũng hiểu được cho dù chính mình hỏi, nàng cũng sẽ không thành thật trả lời, liền không mở miệng hỏi. Mộc Cách nhìn tay của Nhục Khả Phi thật lâu vẫn không dời tầm mắt, cũng giống như Hoàng Thượng không hiểu cách làm như thế của Nhục Khả Phi, cam chịu? Không có khả năng! Phát tiết? Cũng không có khả năng, nàng là người thông minh như vậy, làm sao có thể áp dụng biện pháp như thế? Rất kỳ quái,

"Dưỡng thương cho tốt đi." Hoàng thượng bỏ lại những lời này, xoay người rời đi. Nhục Khả Phi cụp mắt xuống, lẳng lặng nhìn bàn tay vừa được băng bó kỹ lưỡng của mình, Vô Hồn có thể cảm nhận được không? Hẳn sẽ đến cứu mình không? Nếu đổi thành trước kia, những việc mình làm rất yên tâm thoải mái, có thể lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng. Thâm độc đối với bản thân, và đối với người khác ác hơn. Hiện tại, trong lòng lại có thể ảm ảm có cảm giác mình có chút dễ tiện . "Ha ha"

Nhục Khả Phi cười đến có chút bất đắc dĩ, giọng có chút mỉa mai. Khi nào thì mình lại sẽ cảm thấy bản thân mình hèn hạ? Ý tưởng này không biết là buồn cười hay là thật đáng buồn.

"Người, đang cười cái gì?" Thanh âm của Mộc Cách bỗng nhiên vang lên. Nhục Khả Phi ngẩng đầu, thế này mới phát hiện trong phòng chỉ còn lại hai người ,nàng cùng Mộc Cách.

Hắn vẫn chưa đi chưa sao? "Đại sư rất muốn biết?" Nhục Khả Phi nhìn Mộc Cách, chỉ cười cũng không đáp lại lời của hắn. Mộc Cách buồn bã, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Cửu vương gia đã phát binh ." Mộc Cách bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, "Đến mức, không người có thể ngăn, đều là bởi vì binh khí mà người chế tạo ra."

"Thì tính sao?" Nhục Khả Phi không nhìn Mộc Cách, chỉ nhìn bàn tay băng bó kỹ của mình, màu trắng này rất chói mắt. "Sinh linh đồ thần" Mộc Cách nhăn lông mày lại, nhìn Nhục Khả Phi, có chút chán nản. Tuy rằng rất nhiều thành trì cuối cùng đều mở cửa đầu thành, nhưng cái chết lại luôn khó tránh khỏi . Nhiều sinh mệnh trong nháy mắt liền biến mất như vậy .

"Vậy, thì sao?" Nhục Khả Phi bình thản khép hờ đôi mắt thu hút, nhẹ nhàng nở nụ cười, quay đầu nhìn về mặt kính ngạc của Mộc Cách, cười đến xinh đẹp quyến rũ.

"Người! Yêu nghiệt! Tại sao người có thể như thế . . . ." Mộc Cách tức giận đến thân hình khẽ run, nhìn nụ cười xinh đẹp của Nhục Khả Phi vừa sợ vừa tức vừa giận. Nhục Khả Phi cắt đứt lời nói của Mộc Cách..., cười dài nhìn Mộc Cách, chỉ là nụ cười lạnh như thế, tàn nhẫn như thế,

"Đại sư có phải muốn nói tại sao ta không có trái tim như thế hay không?"

Mộc Cách trừng mắt Nhục Khả Phi không nói gì, chấp nhận câu nói của Nhục Khả Phi.

"Đại sư, người sống cũng thật mệt ." Nhục Khả Phi cười đến trào phúng, lại cười đến xinh đẹp, "Người biết không, với ta mà nói, nếu người khắp thiên hạ và người của ta phải chết, ta phải lựa chọn một bên. Người đoán ta sẽ chọn như thế nào?"

Mộc Cách co rút hàng mi, cái này không cần nghĩ, nếu là người bình thường, đều đã cứu vớt Chúng Sinh không phải sao?

"Phật viết, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục."

"Ha ha ha ha ha ha ha ~ ~" Nhục Khả Phi chột cười to, cười đến xinh đẹp vô cùng, cười đến xinh đẹp vạn phần, đột nhiên lại mạnh mẽ ngưng cười, nhìn chăm chăm vào Mộc Cách, ánh mắt lạnh xuống, cúi đầu dùng giọng nói xa xăm, nói từng chữ, từng chữ một

"Nếu cần người khắp thiên hạ chết mới có thể giữ được mạng của ta, như vậy, người khắp thiên hạ , đều đi chết đi!"

Như vậy, người khắp thiên hạ, đều đi chết đi! Trong đầu của Mộc Cách vẫn vang vọng lại những lời này, chấn động thần kinh của hắn phát đau nổi điên. Nữ nhân trước mắt là một người như thế nào? Kẻ điên! Yêu nghiệt!

Lại còn nói ra những lời nói đại nghịch bất đạo không thể tưởng tượng được như thế!!!! Thực sự là Yêu Nghiệt, Yêu Nghiệt!!!!

"Yêu nghiệt, yêu nghiệt!" Thanh âm của Mộc Cách run nhè nhẹ, đưa ra ngón tay xinh đẹp run run, chỉ vào vẻ mặt lạnh nhạt của Nhưộc Khả Phi!

"Đại sư, người đi ra ngoài đi. Ta, rất chán ghét gặp người!" Nhưộc Khả Phi mỉm cười, sáng lạn như hoa, "Ta thực chán ghét nhìn thấy người, thật sự."

Ánh mắt Mộc Cách hơi hơi tối sầm lại, không nói tiếng nào, cũng rời đi. Nhưộc Khả Phi tựa vào đầu giường, trong mắt mê ly. Sống có gì vui, chết có gì khổ.

*****

Giờ phút này Vô Hồn lại cảm lệnh bài điều khiển Thiên Cơ cục cáo mượn oai hùm.

"Thiếu chủ, hiện tại nơi đó không thể đi." Nhị Đương gia của Thiên Cơ cục chỉ vào bản đồ trên bàn, tận tình khuyên bảo,

"Thiếu chủ, người xem bản đồ này. Nơi này, này, còn có chỗ này, chỗ này, tất cả đều là đại nội thị vệ. Mà ở trong đó, toàn bộ chung quanh đều có hang vạn cung thủ thiện nghệ mai phục."

Lại ngẩng đầu nhìn gương mặt của Vô Hồn đã đen lại, lại kêu khổ. Sao lão đại cố tình vào lúc này lại không có mặt ở đây, tự mình đến ứng phó sát tinh này. Đáng sợ hơn là sát tinh này đang cầm lệnh bài, mình không thể không nghe lời nói của hắn. Chủ Nhân rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao có thể đem lệnh bài giao cho thiếu chủ để làm chuyện nguy hiểm như vậy. Xong vào hoàng cung a, đừng nói đại nội thị vệ nhiều, kể đến số cung thủ mai phục chung quanh cũng sẽ đem người lạ biến thành tổ ong, còn có những cơ quan kia, không phải bài trí cho đẹp a. Chủ Nhân nếu không có nắm chắc, sẽ không dám hành động như thế.

"Hừ, tại sao lại không thể đi?" Vô Hồn đưa tay thô lỗ kéo bản đồ qua, hừ hừ nhìn bản đồ một chút, lại nhìn vẻ mặt khó xử Nhị Đương gia bên cạnh.

Nhị Đương gia của Thiên Cơ cục, nhân nghĩa Thần Toán Tử, số tuổi là khẳng định đã ngoài bốn mươi tuổi rồi, nhưng đem nội lực vận chuyển đến trên mặt, vẫn duy trì được nét trẻ trung, thoát nhìn sẽ không vượt qua ba mươi lăm. Muốn lừa gạt ánh mắt người đời, đương nhiên Vô Hồn sẽ không tin tưởng lí do thoái thác của hắn. Lúc tuổi còn trẻ, người này nhất thời có hứng thú thì sẽ là người bán hàng rong bán thức ăn trên đường, hay hứng thú hơn thì làm phong lưu tài tử. Hay vui vẻ thì biến thành viên ngoại mập ú.

Thiên biến vạn hóa, xung bách biến linh thông. Là nơi phát ra tin tức rộng khắp nơi.

"Thiếu chủ a, đừng nóng vội a. Thuộc hạ vẫn chưa nói là không thể đi a." Vẻ mặt Nhị Đương gia cười khổ.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, nói điểm chính!" Vô Hồn đem bản đồ thu lại.

Đùa giỡn cái gì, kể lại bản đồ hoàng cung thời gian đổi trạm gác đều như vậy, lại không có cách nào tìm được cơ hội đi vào sao?

"Còn khoảng mười ngày nữa, đại quân của Cửu vương gia sẽ vây thành." Nhị Đương gia lại xoa xoa mồ hôi lạnh.

Lần này thiếu chủ dẫn theo bốn mươi người mang chữ Thiên, đây không phải là muốn hại chết Thiên Cơ cục sao? Nếu tình báo chỉ hơi sơ sót một tí, hại nhiều người như vậy, Chủ Nhân không đem mình đi chôn sống mới là lạ.

"Thì tính sao? Ta bảo người nói trọng điểm!" Vô Hồn tức giận đến mức muốn giết người. "Khi đó phòng bị trong hoàng cung là thời điểm yếu nhất, chúng ta có thể nhân lúc đó đi cứu người."

Nhị Đương gia cuối cùng đem trọng điểm nói ra. "Phải lâu như vậy? Người bây giờ có thể đi chết đi!" Vô Hồn gần như muốn phát điên. Mười ngày, người đàn bà kia hiện tại ra sao rồi, có thể sống đến ngày đó hay không?

"Thiếu chủ, nếu thuộc hạ chết, sao có thể thông báo tình hình với ngài?"

Mồ hôi lạnh làm ướt trán của Nhị Đương gia, Chủ Nhân khó hầu hạ, nhưng thiếu chủ càng khó hầu hạ hơn. Nhớ vài năm trước đây thiếu chủ đem Thiên Cơ cục khiến cho long trời lở đất, cũng chỉ vì muốn Thiên Cơ cục giúp hắn tìm người. Kết quả người nọ ngay ở trên đường cái nghênh ngang tiêu sái. "Ta phải chết. Người đương nhiên cũng phải chết."

Vô Hồn không đầu không đuôi nói câu, nghe như thế Nhị Đương gia sửng sốt. Thiếu chủ không phải muốn cứu người sao? Tại sao lại lòi chuyện sống chết của hắn vào đây, chẳng lẽ? Trên mặt Nhị Đương gia hiện lên nụ cười đáng khinh. Thiếu chủ dù sao cũng đã trưởng thành, cũng đã đến tuổi kia rồi. Lần này, nữ nhân phải cứu nhất định là người trong lòng của thiếu chủ rồi, nếu là người trong lòng chết đi, đương nhiên thiếu chủ sẽ đau lòng đến chết mất.

Đúng, nhất định là như vậy. Nghĩ đến chỗ này, Nhị Đương gia Trịnh Trọng lại trải rộng bản đồ ra, chỉ kém không moi tìm đề lên đó.

"Thiếu chủ, người yên tâm. Chúng tôi lập tức sẽ đi hỏi thăm tình trạng của người kia. Nhất định không có việc gì."

"Tốt nhất là như vậy!" Vô Hồn phiền chán đứng ngồi không yên, nếu nàng có việc gì, có lẽ đã muộn. Vết đau đớn trên tay đã giảm bớt đi không ít, có lẽ đã được chữa khỏi. Nhưng trong lòng mình lại một chút cũng không dám chắc chắn. Bây giờ thì tay đau, tiếp theo thì sao?

"Thiếu chủ, người uống trà trước, chậm nhất vào buổi tối hôm nay, nhất định sẽ có tin tức cho người." Trong lòng Nhị Đương gia cảm thấy mình có một trách nhiệm nặng nề cần phải giải quyết.

"Được, nếu tối nay không có, cẩn thận da của người, lột ra để làm mặt trống." Vô Hồn nghe nhếch miệng đe dọa, đáng tiếc biểu tình này trên gương mặt đẹp như yêu mị một chút tác dụng cũng không có.

"Dạ dạ, thiếu chủ, thuộc hạ lập tức sẽ đi làm." Nhị Đương gia xoa người chạy nhanh ra cửa. Vô Hồn nôn nóng bất an chờ đến buổi tối, trên bàn trà là một ly tiếp theo một ly. Rốt cục, Nhị Đương gia xuất hiện lần nữa ở cửa.

"Như thế nào?" Vô Hồn vội vàng xao động từ trên ghế giật bắn lên. Nhị Đương gia cười tủm tỉm nhìn động tác của Vô Hồn, trong lòng biết hẳn là dị thường để ý cô gái kia.

"Thiếu chủ yên tâm, nữ chủ kia trước mắt thực an toàn. Nhưng dường như hoàng thượng có nói sẽ đợi đến ngày cuối cùng mới quyết định sinh tử của nàng."

Nhị Đương gia có chút kỳ quái, nữ nhân kia nghe nói là tiểu thiếp của Cửu vương gia a. Một Âm vệ trong cung đã trao đổi một tin tức rất quan trọng với hắn nên mới nghe được. Nhưng nếu người ta đã có nam nhân, thiếu chủ tại sao lại có thể coi trọng người khác, còn tốn sức lực hốt hoảng đi đến cứu người như thế? Kỳ quái. Hay là khẩu vị của thiếu chủ không giống với người khác, muốn cướp nữ nhân từ trong tay nam nhân khác mới có cảm giác chinh phục thành công?

Ừm! Nhất định là như vậy! Nghĩ đến chỗ này, mặt Nhị Đương gia đã cười tươi như đóa hoa. Thiếu chủ không hổ là thiếu chủ a, ngay cả phẩm vị thích nữ nhân cũng đặc biệt độc đáo quảng như vậy.

"Ngày cuối cùng? Có ý gì? Vô Hồn kể cau đôi mày mê người kia. "Chính là thời khắc khi phản quân đánh vào đại điện." Nhị Đương gia cười đến thực đáng khinh,

"Khi đó đúng là thời cơ tốt để cứu nữ nhân của thiếu chủ."

"Ta mà thêm à! Nàng không phải nữ nhân ta, đừng nói bừa." Vô Hồn hừ một ngụm cà giận nói.

"Đúng đúng, thuộc hạ nói sai rồi, không phải. Thiếu chủ thỉnh kiên nhẫn chờ đợi ngày đó." Trên mặt Nhị Đương gia lộ ra nụ cười kỳ quái, thiếu chủ gặp được việc này lại có thể thẹn thùng a, thật hiếm thấy. Vô Hồn nhìn nụ cười kỳ quái kia của Nhị Đương gia, cả người không thoải mái, nhưng lại tìm không thấy lý do.

"Thiếu chủ nhất định phải nhẫn nại a, Tuyệt đối phải cẩn thận." Khẩu khí của Nhị Đương gia bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, trên mặt tất cả đều là trịnh trọng, lúc này đây chuyện không thể khinh thường. Không chấp nhận bất cứ chút sai sót nào. Vô Hồn đảo cặp mắt trắng dã, phẫn nộ nói

"Ta đã hiểu " Hiện tại chỉ có nhẫn nại mới đúng, lựa thời cơ tốt nhất hành động.

"Vây là tốt rồi" Nhị Đương gia thở dài ra một hơi. Thiếu chủ nóng nảy mình đã biết, nhưng ở này thời khắc mấu chốt này, vẫn là biết đúng mực. Mười ngày này sống một ngày giống như bằng một năm. Vô Hồn mỗi ngày nghe tin tức Nhị Đương gia truyền đến cho hắn, Cửu vương gia lại tấn công vây hãm tòa thành trì như thế nào, đại thần nào lại đầu quân về hướng hắn, người nào cũng không phải thiệt tình. Lại có ai nói hắn đại nghịch bất đạo. Những thứ này hắn nghe đến phát chán rồi. Mà trong hoàng cung lại dị thường bình tĩnh.

Nhược Khả Phi mỗi ngày lẳng lặng yên ngồi ở trước cái lỗ nhỏ, nhìn đại điện, nghe các đại thần trên đại điện thương nghị, ngày từng ngày chuyển biến làm hoạn loạn. Mà thái tử vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn thấy trên mặt không có bất kỳ gợn sóng nào. Giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của hắn. Nhược Khả Phi nhàm chán đến ngày. Hắn sẽ đến a? Nhưng mình còn có thể gặp lại hắn sao? Vô Hồn không có tin tức gì, chẳng lẽ là cách mình quá xa, cho nên không có cảm giác. Tầm mắt của Nhược Khả Phi lại quay về cái cánh cửa nhỏ kia, ở trong này có thể thấy thực rõ ràng người cuối cùng tiến vào đại điện là ai. Mình có thể nhìn thấy Cô Vân, nhưng sợ nhất cũng là mình vẫn chưa cùng Cô Vân nói một câu, Cô Vân vẫn chưa nhìn thấy mình, thì mình đã chết đi như vậy

Mười ngày, chín ngày, tám ngày, bảy ngày . . . . .

Cuối cùng đã tới ngày hôm nay. Ngoài cửa Hoàng cung, mặt khê chấn động, phạm vi vài dặm dần dần vọt tới một luồng cảm giác áp bách khó có thể hô hấp, sát khí đằng đằng dâng lên mênh mông. Bên tai mọi người dần dần vang lên tiếng vỗ ngựa rung động trời đất

. Xa xa bụi đất tung bay, che kín cả ánh mặt trời trên cao trên đường chân trời, đầy trời bụi đất mạnh mẽ xuất hiện đại quân giống như thủy triều, quân đội trùng trùng điệp điệp, vài lá đại kỳ ở trong gió tung bay, trên nền cờ màu trắng, thêu một chữ "Vân" bắt mắt màu hồng! Các binh sĩ võ trang đầy đủ, cầm cự kiếm sáng lấp lánh trong tay, ánh sáng của đao và kiếm lấp lánh tạo nên một loại sức mạnh kinh người làm lòng người dao động, binh lính mặc khôi giáp sáng ngời chói mắt, mang theo vẻ cô đơn, triển khai đột kích trận thế, từng bước tới gần.

Hiên Viên Cô Vân ở phía sau là Trời của bọn họ! Ở phía sau binh lính, thanh âm vang ầm ầm cũng chậm chậm tới gần, từng chiếc súng bắn đá theo ở phía sau. Quân đội của Thái tử liên tiếp bại lui, cuối cùng còn lại năm ngàn tinh binh lui về trong hoàng cung, cùng Ngự Lâm quân hội hợp, thái tử thống lĩnh mọi người giữ vững ở đại điện.

Mà trong hoàng cung đại điện. Hoàng thượng chống cằm, nhìn trong cung loạn thành một đoàn, nở nụ cười tối tăm.

"Mộc Cách, người nói người cuối cùng tiến vào là ai?" Hoàng thượng hí mắt cười đến sáng lạn.

"Không biết" Mộc Cách thần nhiên bỏ lại một câu.

"Người xuất gia cũng muốn nói dối sao?" Hoàng thượng có chút bất mãn hơi hơi chau mày, Mộc Cách biết rõ người cuối cùng tiến vào sẽ là ai, nhưng bây giờ nói không biết.

"Bản tể không có" Giọng nói của Mộc Cách thần nhiên lạnh lùng như trước.

"Thôi, cũng không còn cái gì. Kỳ thật nơi đó là của ai cũng thế." Hoàng thượng ha ha cười cười, bỗng nhiên quay đầu nhìn phía sau Long ý của mình, lộ ra biểu tình vui thích,

"Hiện tại những thứ bên trong đã chuẩn bị xong chưa?"

Mộc Cách cúi đầu, không nói gì. Trong mật thất phía sau, miệng Nhượng Khả Phi bị bịt lại, cột vào trên ghế, đối với cái kia lỗ nhỏ, tất cả vừa xem hiểu ngay.

Trên mặt cung nữ không hề có sự sống, giống như con rối bằng gỗ, cầm cái Tiểu kim chùy màu vàng lẳng lẳng đứng ở một bên, đang cùng đợi. Trong mắt Nhượng Khả Phi dường như không có gì cả, lại dường như có nhiều tình cảm. Ngón tay vẫn còn ần ần đau. Ngày đó tuy rằng đã được chữa trị lắm, nhưng vẫn không khỏi hẳn.

Cửa Đông của Hoàng cung bị công phá, Hiên Viên Cô Vân môi đỏ mọng nhếch lên, mắt phượng khẽ khép, đôi mắt màu đỏ lóe ra hai luồng ánh sáng lạnh lẽo màu đỏ của máu làm cho lòng người kinh hoàng. Gió thổi tung bay tóc của hắn, quần áo của hắn. Hàn khí trên không trung xẹt qua, luồng hàn khí ấy chỉ thẳng vào Hiên Viên Cô Phong đang đứng trên đại điện đối diện

"Người đã đến rồi." Hiên Viên Cô Phong đối mặt với sát khí nặng nề của đại quân, không một chút sợ hãi, cười nhìn hắn.

"Ừm, ta tới." Hiên Viên Cô Vân cũng cười, cười đến sáng lạn như vậy. Trong mắt Hiên Viên Cô Phong hiện lên chút ngạc nhiên, người trước mắt, sớm không phải là đứa bé trước kia nữa! Hắn hiện tại, cho mình cảm giác giống như một người! Giống ai? Giống ai? ?

"Thất ca."

Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên hô lên xưng hô kỳ quái, xưng hô thế này cũng chưa từng dùng qua. Hiên Viên Cô Phong sững sốt, nhìn chăm chăm vào người đang nghiêm nghị đứng trước mắt.

Hắn thật là đứa nhỏ hồn nhiên lại yếu đuối trước kia sao? Hải tử chỉ dám núp ở trong phòng cũng không nguyện đi đối mặt kia sao? Vì sao trước mắt hắn đang cười, nhưng lại có cảm giác không bố lạnh như băng?

"Thất ca, người tránh ra đi, ta chỉ là muốn thu hồi trần bảo của chính ta." Hiên Viên Cô Vân tươi cười lạnh như băng. Không có tự xưng bản vương, cũng không xưng hô đối phương là thái tử điện hạ, đây tất cả cũng làm cho Hiên Viên Cô Phong có chút cảm giác quái dị.

"Là này sao?" Hiên Viên Cô Phong nhẹ nhàng phát tay, những người ở phía sau nhường đường, tránh sang một bên. Có người mang theo một nữ tử áo trắng đi lên phía trước, hai tay trời tay ở phía sau lưng, ngoài miệng còn bị bịt kín lại, rõ ràng chính là Phi nhi mà Hiên Viên Cô Vân vươngong bạn!

"Phi nhi!" Hiên Viên Cô Vân thất thanh kêu lên. Khó trách người trước mắt hắn trầm ổn như thế, thì ra là thế. Hiên Viên Cô Vân đưa mắt nhìn Hiên Viên Cô Phong, lại quay đầu lo lắng nhìn Nhượng Khả Phi một chút.

Nhượng Khả Phi mở to hai mắt nhìn tất cả phía trước, trong mắt lộ ra sợ hãi. Muốn giãy dụa, lại bị người đứng phía sau gắt gao bắt lấy.

"Lui binh đi, Cửu đệ." Hiên Viên Cô Phong bí hiểm nở nụ cười, đúng là vẫn sẽ thua ở trong tay của mình. Bởi vì, người không đủ âm độc, không đủ gian xảo. Lòng của người có điều vươngong bạn, mà mình tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà phạm sai lầm như vậy. Nhất định rồi, người sẽ thua vào một khắc cuối cùng như vậy!

Tướng sĩ phía sau Hiên Viên Cô Vân đều có chút xôn xao. Tất cả mọi chuyện trước mắt làm cho bọn họ bất an. Đã sớm nghe nói Cửu vương gia dĩ thường sùng ái tiểu thiếp của hắn. Lần này khởi binh mọi người đi theo hắn, bởi vì cho là hắn tuyệt đối sẽ là một hoàng đế tốt, tuyệt đối sẽ làm cho bốn quốc đi hướng huy hoàng hơn thời đại. Bất kể là quân sự hay là kinh tế

Thiên hạ dễ như trở bàn tay, làm sao có thể vì một nữ nhân buông tha cho tất cả!

Vệ Lưỡng bên cạnh Hiên Viên Cô Vân mặc khôi giáp màu trắng bạc lóe sáng, có chút nóng nực bất an. Quân tâm, tại... thời khắc này, mọi cử động của Cửu vương gia sẽ ảnh hưởng quân tâm sau các tướng sĩ. Tạo phản, ý nghĩa của từ này tất cả mọi người biết, mình cũng rõ ràng hơn ai hết. Nhưng bản thân bởi vì việc nghĩa mà không chùn bước. Bởi vì, ở trong lòng mình, Cửu vương gia mới là chân chính vương giả. Mà bây giờ, bầu không khí như chỉ mảnh treo chuông.

"Lấy cung cho bản vương." Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị. Lập tức có người đem Kim cung của hắn cho Hiên Viên Cô Vân.

Hiên Viên Cô Vân không nói gì. Đầu mũi tên trực tiếp nhắm vào đầu của Nhược Khả Phi!

Hiên Viên Cô Phong thay đổi sắc mặt! Trong mắt tất cả đều là không thể tin! Không có khả năng! Không có khả năng a! Điều này sao có thể? ! Hắn lại có thể bắn tên vào nàng!

"Huu ~ ~" Tiếng xé gió sắc bén thật dài vang lên.

"Phốc" Thanh âm của mũi tên bắn vào thân thể phát ra, tính cả người ở phía sau Nhược Khả Phi, xuyên qua nhau

Các tướng sĩ của Hiên Viên Cô Vân phát ra tiếng hô rung trời. Vệ lượng cũng như trút được gánh nặng, thở hắt ra. Tất cả, tất cả đều không có uống phí, người nam nhân này là chân chính vương giả. Sự lựa chọn đồng hành của mình là chính xác!

"Bắn tên!" Hiên Viên Cô Phong hét lớn.

"Mở lá chắn!" Vệ Lượng cũng lập tức rống lên phát lệnh. Không trung không ngừng vang lên thanh âm của những mũi tên va vào tấm chắn. Mắt Hiên Viên Cô Phong khẽ lướt qua thi thể của nữ nhân áo trắng sớm đã không có hơi thở, trong lòng kinh hãi. Thua! Mình đã thua! Ở trong gian phòng đó hắn biết, hắn đã thua. Cho là hắn tuyệt đối sẽ không xuống tay, cho là hắn tuyệt đối sẽ không đánh lòn. Không nghĩ tới hắn lại nhẫn tâm như vậy, quyết tuyệt như vậy. Hắn không phải vì nàng mà đến sao? Chẳng lẽ, tất cả đều là biểu hiện giả dối? Mục đích chân chính của hắn là vị trí cao nhất kia? Mà mình bị hắn lừa nhiều năm như vậy? Sẽ không, sẽ không! Nhưng, hắn vừa rồi bắn tên ngoan tuyệt như thể trước ánh mắt tất cả mọi người. Mình đã thua, còn thua một cách triệt để như thế! Thật là một chuyện buồn cười

Vốn cho là mình vào khắc cuối cùng nhất định có thể xoay chuyển Càn Khôn, lại không nghĩ rằng... Khóe miệng Hiên Viên Cô Phong hiện lên nụ cười châm chọc, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. "Điện hạ cẩn thận!" Một binh sĩ nhanh chạy đến mũi tên trí mạng cho cho Hiên Viên Cô Phong. Nhưng đôi mắt của Hiên Viên Cô Phong đã không còn tiêu cự. Cái gì đều nhìn không tới, cái gì cũng không nghe thấy. Thể cực rất nhanh nghiêng về một phía. Hiên Viên Cô Vân giẫm lên thi thể đem Hiên Viên Cô Phong vấy vào giữa. Hiên Viên Cô Vân chậm rãi đi lên cầu thang, giẫm qua thi thể Nhược Khả Phi. Khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh. Đánh tráo, mình quả hiểu hắn, bộ dạng của nữ nhân này lại có thể cùng Phi nhi của mình giống nhau như đúc. Ngay cả khí chất đều bất chước thật giống. Đáng tiếc a, Phi nhi của mình tuyệt đối sẽ không lộ ra ánh mắt sợ hãi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89

Ads Hiên Viên Cô Vân một cước đá văng thi thể bạch y nữ tử dưới chân mình, đi nhanh về hướng đại điện, phía sau các tướng sĩ theo sát sau đó. Hiên Viên Cô Phong tựa như đã không có linh hồn, chỉ lặng yên quỳ gối tại chỗ, đối với tất cả mọi thứ cũng không có cảm ứng. Dường như lâm vào trong bóng đêm khôn cùng. Nghĩ đến tất cả đều ở trong lòng bàn tay của chính mình, lại chưa từng nghĩ tại thời điểm cuối cùng, tất cả hủy hoại chỉ trong chốc lát. Hiên Viên Cô Vân nện từng bước chân vững vàng chậm rãi đi lên phía trước, không còn ai có thể ngăn cản. Từng bước một, bước lên bậc thang kia. Phần đông cung nữ, bọn thái giám cướp đường mà chạy. Trên đại điện, hoàng thượng ngồi vững vàng, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, giống như đang mong mỏi người ở phía ngoài tiến vào.

"Mộc Cách a, cũng là người tốt nhất, cuối cùng vẫn là người bồi ở bên cạnh trẫm." Ánh mắt Hoàng thượng có chút thần thờ, có chút vui mừng. "Cuối cùng, vẫn không thể nào độ hóa cho hoàng thượng." Thanh âm của Mộc Cách mang theo chút tiếc nuối.

"Ha ha, không, người làm được." Hoàng thượng quay đầu nhìn Mộc Cách, "Trẫm sẽ không còn là trẫm." Ánh mắt Mộc Cách dừng ở trên mặt hoàng thượng, nhìn qua cũng là một mảnh bình tĩnh. Mộc Cách nhẹ nhàng lắc đầu. Ma vẫn là ma, vẫn chưa thành Phật.

"Mộc Cách a, người đi đi." Hoàng thượng quay đầu nhìn cửa đại điện, hơi hơi than thở nở nụ cười, "Cám ơn người bồi ta mấy năm nay. Chỉ có người dám nói thật ra với trẫm." Mộc Cách cup đôi mắt xuống, nhìn Phật châu trong tay vẫn là không tiếng động.

"Cũng chỉ có người, làm cho trẫm cảm giác mình có đôi khi mình còn hữu dụng." Hoàng thượng sờ sờ mặt mình, cười đến lạnh lùng. "Cho nên, kỳ thật người làm được. Những ngày tháng cùng người ở chung thực nhẹ nhàng. Người, đi nhanh đi."

Ở trong mật thất sau long ý, Nhược Khả Phi cũng lặng lặng nhìn cửa đại điện. Tiếng giết chóc rung trời, hơi thở tanh mùi máu, còn có tiếng bước chân nặng nề. Gần, càng gần.

Đến khi bước đầu tiên của thân ảnh quen thuộc kia bước vào đại điện thì trong mắt Nhược Khả Phi tất cả đều là ý cười ảm áp. Hắn đến đây, hắn quả nhiên đến đây! Thần thái rực rỡ nhả ánh mặt trời như thế, khí thế lấp lánh như bảy sắc cầu vồng như vậy, làm cho không ai có thể nhìn gần. Mặc dù mình biết hắn nhất định sẽ đến, nhưng, sau khi chính mình tận mắt nhìn thấy hắn đến, trong mắt vẫn không che dấu được nổi lên hơi nước. Cô Vân! Cô Vân! Ở trong lòng của Nhược Khả Phi hét lên âm thanh tên của người này. Bỗng nhiên, dưới chân truyền đến cơn đau giống như xé rách thần trí. Cung nữ Mật không chút thay đổi, tay cầm Tiểu Kim chùy ngồi chồm hổm trên mặt đất, chậm rãi đập nát xương ngón chân của Nhược Khả Phi. Ánh mắt nghiêm túc làm cho Nhược Khả Phi cười khò, người này, thật đúng là chuyên nghiệp. Tiểu Kim chùy chậm rãi dời vị trí, người cầm chùy cẩn thận tỉ mỉ gõ. Vào

chân trái của Nhượng Khả Phi, xuống tay thật chính xác thật âm độc. Tiếng vang rầm rắc thanh thúy vang lên ở mặt thất. Tưởng chỉ dùng mười phần nội lực, nhìn không ra cung nữ đỡ đỡ trước mặt cũng là cao thủ. Mà trên đại điện một trận xôn xao, nhún chìm hoàn toàn những âm thanh rầm rắc này.

Hoàng thượng thật là Ác ma! . Nhượng Khả Phi chợt nhớ tới lời nói của Mộc Cách. Muốn gặp người đang ở trước mắt, nếu có thể hô lên một câu, như vậy Cô Vân sẽ nghe được. Mà mình lại không thể kêu lên, Cô Vân cũng không nghe thấy. Nếu về sau Cô Vân biết mình từng cách hấn gần như vậy, thì như thế nào đây? . Từng đợt rồi lại từng đợt đau đớn khủng bố đánh úp về phía thân thể của Nhượng Khả Phi, đánh úp về phía thần kinh của nàng. Trong lòng Nhượng Khả Phi lại hoàn toàn bình tĩnh. Tại một khắc cuối cùng này, người kia cũng nên đến đây rồi.

Trên đại điện, mặt Hiến Viên Cô Vân không chút thay đổi, chậm rãi đi về vị trí hướng cao nhất kia, chúng tướng sĩ theo ở phía sau. Đi tới trước mặt hoàng thượng tràn đầy ý cười, bỗng nhiên, Hiến Viên Cô Vân quỳ trên mặt đất, trong miệng hô to: "Thái tử mưu phản, con cứu giả chậm trễ, mong phụ hoàng thứ tội." Hoàng thượng sùng sốt, sau đó cười to, cười đến rất là đặc ý cùng thỏa mãn. "Tốt! Tốt! ! Tốt! ! !" Liên tiếp ba từ tốt phun ra từ trong miệng hoàng thượng. Người này không hồ là con của mình, không hồ là người cuối cùng tiến vào đại điện, đừng nói đến khí chất Đế Vương trời sinh. Chúng tướng sĩ đi theo phía sau Hiến Viên Cô Vân lập tức hiểu được, toàn bộ quý xuống, hô cứu giả chậm trễ, xin hoàng thượng thứ tội. Ở trong mắt bọn họ, thiên hạ đã là của Cửu vương gia. Nhưng soán vị cùng truyền ngôi có cái gì khác nhau, bọn họ so với ai khác đều rõ ràng. Trong nháy mắt, Cửu vương gia vốn là tạo phản lập tức thành hộ giá có công, mà thái tử lại trở thành tội nhân thiên cổ.

"Đều đi xuống, rửa sạch phản đảng." Hiến Viên Cô Vân đứng dậy, lợi kiếm trong tay vung lên ra lệnh. Chúng tướng sĩ ngầm hiểu, đều đi trước rồi khỏi đại điện.

"Phụ hoàng, người có biết ta là cái gì mà đến." Hiến Viên Cô Vân chậm rãi đi vào trên ghế rồng, nhìn hoàng thượng đang cười đến tự đắc.

"Nàng, đã chết." Hoàng thượng cười đến thoải mái, thoải mái bình tĩnh kể ra. Hiến Viên Cô Vân nhún mày:

"Nàng ở đâu?"

"Cửu nhi, người là quân vương, tuyệt đối không thể bởi vì nữ nhân có ràng buộc. Cho nên, ta thay con đưa nàng một đoạn đường." Hoàng thượng giờ phút này không tự xưng là trầm nữa, nhưng là vẫn như cũ cười dài nói ra ý nghĩ của chính mình.

"Thương" một tiếng, kiếm phong của Hiến Viên Cô Vân đâm tới trên ghế dựa, mà thanh âm của hấn đã có chút ít run run.

"Nói! Nàng ở đâu? Phụ hoàng kính yêu của ta." Trong mắt Hiến Viên Cô Vân đỏ ửng đã có tơ máu làm cho người ta sợ hãi!

"Đã chết." Hoàng thượng mỉm cười, khẩu khí là dị thường tùy ý.

"Không có khả năng!" Hiến Viên Cô Vân một ngụm không kiên nhẫn cất ngang.

"Ngay một khắc người vừa bước vào đại điện kia, đã quyết định kết thúc mạng của nàng."

Hoàng thượng nghiêng cổ nhìn sắc mặt đang kịch liệt biến đổi của Hiến Viên Cô Vân trước mắt, mỉm cười,

"Bắt đầu vào thời khắc đó, nàng ở sau lưng chiếc Long ý này, hiện tại, xương cốt toàn thân của nàng đã vỡ nát rồi."

Giờ phút này Vô Hồn đau nhe răng trợn mắt. Chân trái đau giống như bị lửa đốt, nhưng may mắn thay vẫn còn một chân không đau. Thừa dịp loạn vào hoàng cung, lại phát hiện quả nhiên không dễ dàng xông vào như vậy cơ quan trùng trùng. Chờ đoàn người đến mặt thất trước, Nhị Đương gia sử xuất toàn bộ sức mạnh đem cơ quan loại bỏ tất cả, lại chỉ phát hiện bên trong có một cung nữ to lớn té trên mặt đất. Dây thừng cùng vết máu nằm rải rác trên mặt đất. Không có bóng dáng của Nhượng Khả Phi. Nghiêng mắt nhìn những vết máu trên mặt đất, Vô Hồn nhún nhún mày, cúi đầu hét lên một chữ: "Rút!"

Nơi này là không tầm thường làm cho hấn rất là bất an, nhưng có một chút có thể khẳng định, nàng không ở đây, không có thi thể, được người cứu rồi? Là Vương gia kia cứu nàng sao? Giống như cũng không phải. Nhất định có người thừa dịp loạn rút lui khỏi hoàng cung. Không tìm được người trong lòng Vô Hồn tràn đầy bất an. Nhưng bởi vì Nhị Đương gia lái nhai, cũng chỉ nên rời đi trước. Nhị Đương gia luôn mãi cam đoan sẽ nhanh nhất đem tin tức của Nhượng Khả Phi nói cho Vô Hồn, Vô Hồn thể này mới cúi kính theo sát ở phía sau.

Trên đại điện, khuôn mặt tuấn tú của Hiến Viên Cô Vân một trận dữ tợn.

"Thương" một tiếng, Hiến Viên Cô Vân thu hồi kiếm, không nói được một lời bỗng nhiên vươn tay một phát bắt được áo của hoàng thượng: "Mang ta đi." Hoàng thượng không phản đối, chỉ lẳng lặng gật đầu mỉm cười nói: "Được, dẫn người đi nhìn xem."

Hiến Viên Cô Vân đi theo phía sau của hoàng thượng, nhìn ông ta mở ra rất nhiều cơ quan, cuối cùng tiến vào bên trong một mặt thất.

"Đang ở bên trong, ha ha." Hoàng thượng gật gật đầu.

Hiến Viên Cô Vân vội vã cất bước đi về phía trước, trong gian phòng nhỏ hẹp chỉ có một người ăn mặc như cung nữ té trên mặt đất, một cái tiểu kim chùy chói mắt nằm bơ vơ bên cạnh, còn có vết dây thừng cùng vết máu chói mắt. Không có ai! Hiến Viên Cô Vân nheo mắt lại, bối rối trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra. Nàng không ở nơi này! Là bị người cứu đi rồi, hay là ông ta cố ý an bài.

Hoàng thượng thấy Hiến Viên Cô Vân không có bất kỳ phản ứng gì, có chút khó hiểu, cũng bước chân vào mặt thất, nhìn tình cảnh bên trong ngây ngẩn cả người. Lập tức thay đổi sắc mặt, vọt đi vào giống như nổi điên, nhìn Tiểu Kim chùy cùng dây thừng nằm rải rác trên mặt đất, rống giận: "Người lại có

thể phản bội ta! Người lại có thể phản bội ta! A a a a ————! !" Hiền Viên Cô Vân cau chặt mày, người trước mắt tuyệt đối không phải giả bộ. Nói như vậy, tiểu Phi nhi của mình đã được người cứu đi. Người cứu nàng có lẽ là thân tín của phụ hoàng? Hiện tại xem ra là một người được phi thường tín nhiệm

Hiền Viên Cô Vân không thèm nhắc lại, lui ra ngoài, không tiếp tục nhìn Hoàng Thượng đang sa sút kia, hiện tại hẳn vẫn còn chuyện quan trọng hơn phải làm

Trong một góc tối tăm của mật đạo. Một thân ảnh cao gầy cồng kềnh thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp đang chậm rãi đi lên phía trước. Chuỗi Phật châu bóng loáng ón nhuận kia đang đưa ở trước ngực

"Người, tại sao lại muốn tới cứu ta?" Nhược Khả Phi ghé vào trên lưng Mộc Cách, suy yếu nói .

Xương cốt chân trái đã bị hoàn toàn đập nát đau toàn tâm, ngay cả hấp đều có chút không thông thuận .

"Người thì tại sao biết ta sẽ tới cứu người?" Thanh âm của Mộc Cách trong trẻo nhưng lạnh lùng lại ả ả lộ ra phức tạp. Nhược Khả Phi lộ ra nụ cười yêu mị, bỗng nhiên vươn tay sờ vào ánh sáng trên đầu của Mộc Cách, đã sớm muốn làm như vậy rồi, đầu trống trơn, nóng nóng , sờ thật là kỳ quái. Khi bàn tay của Khả Phi đưa đến trên cái đầu bóng lờng của Mộc Cách thì thân mình Mộc Cách bất chợt cứng đờ, tiếp theo ngừng lại.

"Người vì sao biết ta sẽ tới cứu người?" Mộc Cách lại nhẹ nhàng mà đặt câu hỏi.

"Cần lý do sao?" Nhược Khả Phi thu tay về, mỉm cười.

"Cần." Bước chân của Mộc Cách lại tiếp tục đi lên phía trước.

"Trực giác." Tay Nhược Khả Phi chậm rãi đưa đến trước ngực Mộc Cách, mò tới chuỗi Phật châu kia, nhẹ nhàng mà nắn vuốt.

"Trực giác là cái gì?" Mộc Cách thân nhiên hỏi . "Người không thể cắt đứt hồng trần a, từ lúc người đến cứu ta, người đã không còn là đại sư rồi, cũng không còn Mộc Cách ." Nhược Khả Phi đem đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai của Mộc Cách, thanh âm sâu kín ,

"Tên của người, là gì?"

"Minh Nguyệt." Mộc Cách báo ra tên thật.

"Minh Nguyệt sao? Tên rất êm tai." Thanh âm của Nhược Khả Phi càng ngày càng nhẹ, đau đớn kịch liệt làm cho nàng sắp mất đi tri giác, "Người muốn dẫn ta đi đâu?"

"Đến chỗ không có không ai." Minh Nguyệt nhẹ nhàng mà nói. "Ha ha, lời của người thật đúng là mờ ám a." Nhược Khả Phi muốn cười, nhưng cơn đau từ vết thương ập đến làm nàng cười không nổi. Thật đúng là đau a. Minh Nguyệt không nói được một lời, tiếp tục đi lên phía trước.

"Minh Nguyệt, ta nhớ được người đã nói, sư phụ người nói người gặp đến nghiệp chướng của cuộc đời người, trốn không được, cũng trốn không ra. . . ."

Thanh âm của Nhược Khả Phi càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhỏ.

"Đúng vậy." Minh Nguyệt nhẹ nhàng trả lời, cũng Nhược Khả Phi lẳng lặng tiếp tục đi về phía trước. Tay Nhược Khả Phi buông thong xuống, Phật châu bị xé đứt, ào ạt rơi trên đất. Lăn tròn trên đất, tí tách lăn đến rất xa. Nhược Khả Phi rốt cục đau đến chịu không nổi hôn mê bất tỉnh.

"Đúng vậy a, ta gặp, nghiệp chướng của cuộc đời ta, trốn không được, cũng trốn không ra." Minh Nguyệt xuyên qua những viên Phật châu này, tiếp tục đi lên phía trước, "Vào lần đầu tiên khi nhìn thấy người, ta đã biết ."

Liếc mắt một cái ngàn năm.

Nghiệp chướng, trốn không được, cũng trốn không ra.

Yêu nghiệt, chính mình lúc trước nói không chỉ là nguyên nhân này. Còn có, là yêu nghiệt của mình. Minh Nguyệt cũng Nhược Khả Phi dần dần biến mất ở tại mật đạo. Duy nhất lưu lại là những Phật châu nằm vương vãi trên mặt đất.

Khi Nhược Khả Phi tỉnh lại, trên chân đã không có đau đớn như vậy nữa. Một đôi tay mềm mại ấm như ngọc áp, đang xoa gì đó lên chân của mình, sau khi xoa xong cẩn thận dùng hai mảnh trúc cố định .

Một mùi hương nhẹ nhàng từ trên chân truyền đến, Nhược Khả Phi nhìn không chớp mắt người trước mắt. Minh Nguyệt sớm đã thay tăng phục ra, mặc trên người bộ quần áo trắng như tuyết, đầu đương nhiên vẫn là trống trơn . Đôi mắt trong suốt đón nhận ánh mắt hơi sùng sờ của Nhược Khả Phi, hỏi tiếp: "Người đã tỉnh? Còn đau không?"

"Ta chưa từng nghe nói, y thuật của người cũng rất cao a." Nhược Khả Phi nhìn chân trái xử lý gần như hoàn mỹ, mỉm cười .

Xử lý vô cùng tốt, mình còn tò mò thoa là thuốc gì đây. " Chuyện người không biết rất nhiều."

Minh Nguyệt xoay người đi hướng vừa đi.

Nhược Khả Phi xoay người, đưa mắt đánh giá chung quanh.

Đây là một căn nhà nhỏ đơn sơ, tất cả đều làm bằng gỗ. Trong phòng đầy đủ mọi thứ. Ngoài cửa sổ tiếng gió rít ào ạt, Nhược Khả Phi quay đầu nhìn lại, nhưng đều là bầu trời bao la xanh thẳm là.

"Đây là đâu?" Nhược Khả Phi ôn nhu hỏi. "Đây là một nơi thâm sơn, vì là vách núi đen, vách đá, người không thể đi xuống." Minh Nguyệt ở trong chậu gỗ rửa tay, lau khô tay xong bước đến bên người Nhược Khả Phi.

"Vĩnh viễn." Minh Nguyệt nhẹ nhàng mà phun ra hai chữ nặng nề này, "Người, không thể trở về."

"Vì sao?" Nhược Khả Phi không thể lý giải hành động của người trước mắt. Muốn trở lại bên cạnh Cô Vân, muốn lập tức trở về đến bên cạnh hắn. Muốn nói cho hắn biết, mình rất muốn hắn, muốn nói cho hắn biết mình không có việc gì. "Nếu người ở bên cạnh hắn, thiên hạ sẽ đại loạn." Minh Nguyệt lạnh lùng bỏ lại một câu.

"Người đã không còn là hòa thượng, quan tâm đến chuyện này để làm gì?" Nhược Khả Phi phát ra tiếng cười lạnh. Minh Nguyệt không quan tâm đến Nhược Khả Phi, xoay người ra cửa nhẹ nhàng đóng cửa lại, để lại mình Nhược Khả Phi ở trong phòng.

Mình bây giờ rốt cuộc là ở nơi nào? Cô Vân sẽ tìm được gian mật thất kia, nhất định sẽ. Phát hiện không thấy mình, hắn sẽ điên cuồng tìm mình. Hắn hiện tại đã ngồi trên vị trí cao nhất kia, nhìn xuống bá tánh chưa? Hắn hiện tại nhất định đang mặc Long bào huyền đen mạ vàng, đầu đội kim quan, nhất định là mây kiềm thật dài bay xéo nhập tóc mai, ung dung bên trong, biểu hiện uy nghiêm vô thượng, làm cho không ai có thể nhìn gần.

Khi Minh Nguyệt lại trở về lần nữa, lại còn mang theo một nữ nhân đã lớn tuổi. Nhược Khả Phi tập trung nhìn vào, lại phát hiện trong mắt nữ nhân lớn tuổi này không có bất kỳ tiêu cự, là người mù? "Trương thẩm, về sau phải làm phiền Thẩm chăm sóc cho muội muội của ta."

Minh Nguyệt khách khí nói. Trương thẩm!! Hai chữ này giống như một tảng đá quăng vào mặt hồ vốn tĩnh lặng trong lòng của Nhược Khả Phi, khơi dậy từng trận gợn sóng. Xung hô rất quen thuộc a.

"Công tử yên tâm, lão thân tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nghe vô cùng rõ ràng, tay chân cũng linh hoạt, làm việc tuyệt đối sẽ không kém so với người thường." Trương thẩm ha ha cười. "Như thế, đã làm phiền Trương thẩm rồi, tiền tiêu vật hàng tháng ta sẽ đúng hạn đem đến nhà của Thẩm."

"Còn có Trương thẩm, thẩm phải nhớ kỹ, phạm vi hoạt động ngay trong phòng cùng hàng rào ngoài phòng."

"Vâng, công tử, lão thân hiểu được." Trương thẩm gật gật đầu. Nhược Khả Phi thực có chút kinh ngạc, lại có thể tìm người mù tới chăm sóc mình, hắn sợ hãi người khác nhìn thấy tướng mạo của mình và nhận ra nơi này hay sao? Bất quá, quả thật cũng đúng, bản thân mình cử động không được tiện lắm, mọi thứ sinh hoạt hoạt cũng không thể để Minh Nguyệt giúp đỡ được, tuy rằng hắn trước kia là hòa thượng, nhưng bây giờ hắn cũng không phải, hắn là một nam nhân!

Không thể vượt qua hàng rào ngoài phòng, điều đó là chắc chắn, bởi vì chung quanh toàn là vách núi cao, vực sâu vạn trượng, vừa qua khỏi sợ là sẽ ngã chết chứ. Thực châm chọc, người phụ nữ luống tuổi trước mắt mình cũng họ Trương, làm cho mình lại nhớ lại một vài chuyện rất chán ghét. Nhược Khả Phi có chút chán ghét nhắm nghiền hai mắt, nhốt mình ở nơi này là vì cái gì? Vì bá tính sinh linh? Lý do này thật sự là buồn cười a. Mà Trương thẩm không có nói sai, bà làm việc quả nhiên linh hoạt tựa như mắt sáng bình thường. Kỳ thật, chỉ giúp nàng thay quần áo lau người và vài chuyện riêng vặt vãnh. Những chuyện còn lại đều là Minh Nguyệt làm, một ngày ba bữa, còn có mỗi lần tỉ mỉ thay thuốc giúp Nhược Khả Phi. Mà Minh Nguyệt không biết lấy đâu ra chiếc xe lăn bằng gỗ, hay hắn tự làm. Mỗi khi Nhược Khả Phi muốn đi ra ngoài hít thở không khí thì hắn bế nàng lên xe, đẩy ra ngoài thay đổi không khí.

Căn nhà gỗ này quả nhiên nằm lơ lửng trên vách đá, bốn phía không có bất kỳ chỗ nào có thể bám víu

Hàng rào bằng trúc dài hơn ba trượng, bên ngoài hàng rào đương nhiên là vách núi đen. Nơi này chính là một nơi biệt lập, cách thật xa. Hắn lại chọn một người mù đến chăm sóc mình hiển nhiên cũng là vì tránh tai mắt của người, cho dù có một ai đó dò la được tung tích của mình, nhưng Trương Thẩm bị mù lòa này cũng không có cách nào dẫn người tìm đến mình.

"Người thật sự cho rằng nếu ta không ở bên cạnh hắn, thiên hạ sẽ Thái Bình sao?" Nhược Khả Phi nhìn bầu trời bao la xanh thẳm không tiếng động thờ dài. Nam nhân đứng phía sau mình, rốt cuộc trong đầu của anh ta đang nghĩ những gì?

"Nếu hiện tại người đang ở bên cạnh hắn, người sẽ như thế nào?" Minh Nguyệt hỏi lại.

Nhược Khả Phi giật mình. Nếu mình ở bên cạnh hắn sẽ như thế nào?

"Là tạo càng nhiều vũ khí để chinh chiến sao?" Minh Nguyệt bỗng nhiên xoay chuyển lời nói,

"Hắn bây giờ là hoàng thượng, mặc kệ hoàng thượng có cần hay không, đều đã có hậu cung."

Nhược Khả Phi trầm mặc như trước. Đạo lý này nàng biết. Hậu cung bất kể như thế nào đều sẽ có Tàn phi, bất kể là hoàng thượng có cần hay không. Đây là một quy chế từ trước đến nay. Lúc trước mình là vì cái gì muốn cho hắn làm hoàng đế, nàng đương nhiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai, chỉ là trong một phút bốc đồng. Từng bước một dự hoặc hắn bước lên con đường kia. Nhưng, hiện tại đã đi đến cuối đoạn đường, hắn thành công. Mà bản thân nàng thì lại mơ mơ hồ hồ. Mình nên làm cái gì bây giờ? Phong Hậu? Bản thân mình không cần những thứ này. Cùng một đám nữ nhân chia xẻ nam nhân của

mình? Mình cũng không rộng lượng đến cái loại trình độ này. Bảo hấn bỏ xuống ngôi vị hoàng đế cùng mình xa chạy cao bay ẩn cư? Có thể làm sao? Vậy những cố gắng trước kia, tất cả chỉ là trò đùa sao? Sắc mặt Nhượng Khả Phi càng phát ra phức tạp, dần dần có chút tái nhợt. Bỗng nhiên lần đầu tiên cảm giác vô lực như thế, nghi ngờ bản thân như thế.

Mắt Minh Nguyệt nhìn xuống, một câu cũng không nói. "Ta, sai lầm rồi sao?" Thật lâu sau, Nhượng Khả Phi sâu kín thốt ra một câu. Hỏi ai đây? Hỏi trời cao hay là hỏi chính mình?

"Ồ lại đây, không tốt sao?" Minh Nguyệt bỗng nhiên nhẹ nhàng thờ dài.

"Không tốt." Nhượng Khả Phi thản nhiên cười, "Ta muốn trở lại bên cạnh hấn, cho dù chết cũng muốn chết ở trong lòng hấn."

Minh Nguyệt không nói gì thêm, chỉ là cúi đầu, đi vào phòng. Nhượng Khả Phi tự mình lẳng lặng ngồi trên xe lăn, nhìn mãi nhìn bầu trời xanh ngắt.

Muốn quay về bên cạnh hấn, nhất định phải trở về. Đối với những sai phạm trước kia không cần thiết phải nghĩ đến.

*****

Hiên Viên Cô Vân cuồng bạo sắp nổi điên.

Không có, khắp nơi đều không có tung tích của Phi nhi. Sớm hạ lệnh phong tỏa tất cả cửa thành, nhưng hoàn toàn không tìm ra. Diêm Diễm khẳng định vô cùng chắc chắn với hấn, nàng nhất định còn sống, hấn nhiên biết nàng còn sống. Nhưng người đâu? Người đã ở đâu? Rốt cuộc ai đã mang nàng đi đâu?

Tướng sĩ các đại thần đã thượng triều không biết bao nhiêu lần mong hấn nhanh chóng cử hành lễ đăng cơ đại điển, hấn luôn kiểm soát từ chối lần lượt, không có nàng ở bên cạnh. Hấn ngồi lên vị trí cao nhất kia để ai xem?

"Bẩm báo hoàng thượng, Thái Hậu nương nương cầu kiến." Một thanh âm, vừa êm vừa mịn của thái giám vang lên ở bên tai, thái giám thật cẩn thận bẩm báo. Tuy rằng vẫn chưa đăng cơ, nhưng mọi người sớm đã sửa cách xưng hô

Thái giám ở ngoài cửa bẩm báo xong đã không dám hé răng nói nữa lời, bản thân hấn vẫn còn tham sống.

"Không gặp!" Hiên Viên Cô Vân cúi đầu rống giận một tiếng, người nào cũng không gặp, trong lòng chỉ muốn gặp Phi nhi của mình!

"Cửu nhi, con ngay cả Bốn cung cũng không chịu gặp sao?"

Cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, Thái Hậu mỉm cười hiền lành đi đến. Đáy mắt không che dấu được đắc ý cùng vui sướng. Cửu nhi làm hoàng thượng a! Đây là ước mơ mình vẫn tha thiết mong chờ, hiện tại niềm vui đến một cách đột ngột như vậy, mình cũng có chút không dám tin tưởng sự thật trước mắt.

"À, mẫu hậu." Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, thản nhiên gật gật đầu, quên hành lễ. Mà Thái Hậu cũng không để ý Hiên Viên Cô Vân vô lễ, có chút gắt giọng:

"Cửu nhi, con còn kéo dài làm gì? Tại sao không tiến hành lễ đăng cơ đại điển?"

Hiên Viên Cô Vân không kiên nhẫn hơi hơi nhíu nhíu mày, thản nhiên nói: "Thời cơ chưa tới."

"Như thế nào mới gọi là thời cơ chín muồi. Bây giờ còn không phải sao?" Thái Hậu có chút gấp gáp. Người trước mắt một ngày không chính thức bước lên vị trí kia, lòng mình một ngày cũng không yên theo. Con tiện nhân Trang phi kia, bà vẫn luôn mong mỏi có một ngày tính sổ với ả ta, hiện tại, điều quan trọng nhất là thúc giục Cửu nhi nhanh chóng đăng cơ.

"Mẫu Hậu, mời trở về đi, con đã biết."

Trong giọng nói của Hiên Viên Cô Vân gần như không thể giấu được sự mất kiên nhẫn. Trên mặt Thái Hậu cũng có chút tức giận, chẳng lẽ Cửu nhi còn nghĩ đến con tiểu thiếp kia?

Chẳng lẽ hấn không biết, đi lên vị trí cao nhất kia, muốn bắt cứ loại nữ nhân nào mà chẳng có.

"Cửu nhi, hay là còn đang suy nghĩ đến người đàn bà kia?" Hàng mày của Thái Hậu cau lại thật sâu, có chút nghiêm túc nhìn Hiên Viên Cô Vân,

"Con cũng đã biết, có lẽ nàng ta đã chết. Về sau con muốn bắt cứ nữ nhân nào mà không có."

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Ads "Cửu nhi, hay là còn đang suy nghĩ đến người đàn bà kia?" Hàng mày của Thái Hậu cau lại thật sâu, có chút nghiêm túc nhìn Hiên Viên Cô Vân,

"Con cũng đã biết, có lẽ nàng ta đã chết. Về sau con muốn bắt cứ nữ nhân nào mà không có."

"Mẫu hậu, chuyện của con không cần người quan tâm." Ánh mắt Hiên Viên Cô Vân trầm xuống, lạnh như băng nhìn nữ nhân duyên dáng sang trọng trước mắt. Trong ánh mắt nồng đậm ý cảnh cáo làm cho Thái Hậu không lạnh mà run. Trong ánh mắt nguy hiểm cùng vẻ khát máu làm Thái Hậu nhìn sao cũng không dám vọng động.

Thái Hậu lộ ra nụ cười xấu hổ, uyển chuyển nói:

"Như thế rất tốt, chẳng qua chuyện đăng cơ đại điển này không nên chậm trễ."

"Vâng, con hiểu được. Cung tiền mẫu hậu." Hiên Viên Cô Vân Liền lạnh lạnh nói một câu.

Thái Hậu có chút chán nản xoay người rời đi.

Hiên Viên Cô Vân suy sụp ngồi xuống. Tựa vào ghế trên vô lực ngẩng đầu lên nhìn phía trên. Phi nhi ở chỗ nào? Chỉ biết, có lẽ là vị hòa thượng bên cạnh phụ hoàng mang nàng đi. Mật đạo kia, phụ hoàng chỉ nói cho một mình người đó biết, ngoài ra không một ai biết. Kết quả, người mà ông ta tín nhiệm nhất lại phản bội ông ta. Mang theo Phi nhi đào tẩu. Thật đúng là chậm chạp.

Bên trong mật đạo đó còn vương vãi những chuỗi Phật châu chứng minh bọn họ đã từng đi qua nơi đó. Nhưng, hiện tại dù tìm như thế nào cũng không thể tìm thấy người. Phải đi biết bao người tìm kiếm lại một chút tâm hơi cũng không có.

Tìm. Cho dù đem khắp thiên hạ này lật tung lên bao nhiêu lần cũng phải tìm nàng ra.

Cho dù chết. Cũng nên chết ở trước mắt của mình. Chết ở trong ngực của mình.

Hiên Viên Cô Vân mỗi một nhắm mắt lại, thời gian mỗi ngày đi ngủ không đến hai canh giờ. Vừa nhắm mắt lại, đều là lúm đồng tiền như hoa như ngọc của Phi nhi luôn ẩn hiện trước mặt.

Muốn gặp nàng. Muốn...rất muốn gặp nàng. Muốn đem nàng ôm vào trong lòng. Muốn dung môi hôn lên trán của nàng, lên mặt của nàng, môi của nàng, muốn đoạt tất cả thuộc về nàng. Muốn cùng nàng chia xẻ tất cả những thứ hân có hiện tại. Bất cứ ai cũng không muốn gặp. Trong lòng. Chỉ muốn gặp Phi nhi của mình!

Mà người nóng nảy lo âu không chỉ một mình Hiên Viên Cô Vân, còn có Vô Hồn.

"Người không phải nói, rất nhanh sẽ có tin tức của nàng sao? Hừm? Mấy ngày? Vẫn chưa tin tức!"

Vô Hồn bóp cổ Nhị Đương gia của Thiên Cơ cục không buông, Nhị Đương gia trợn trắng mắt, tay liều mạng vung. Mọi người ở phía sau Vô Hồn chỉ dám trợn mắt há hốc mồm nhìn, không dám tiến lên ngăn lại.

"Nói chuyện a! Nói a!" Vô Hồn bóp cổ Nhị Đương gia, đem Nhị Đương gia lắc giống như cái trống bỏi, "Người vì sao không nói lời nào, Hả!"

"Thiếu, thiếu chủ." Rốt cục có người yếu ớt ở phía sau đã mở miệng.

"Cái gì?" Vô Hồn quay đầu lại, ánh mắt giống như con báo hung mãnh nhìn, làm người ta không thể nhúc nhích.

Người nói chuyện nuốt nuốt nước miếng, cố gắng nói: "Thiếu chủ, ngài bóp cổ Nhị Đương gia, ông ấy làm sao lên tiếng?"

"A?" Vô Hồn quay đầu lại, nhìn Nhị Đương gia đã trợn trắng mắt, lưỡi thè dài ra, thế này mới vội buông ông ta ra.

"Nhị Đương gia, không có sao chứ?" Người bên cạnh vội vã chạy đến giúp Nhị Đương gia vỗ vỗ lưng, vuốt ve ngực, thuận hạ khí. Nhị Đương gia thế này mới phục hồi tinh thần lại.

"Thiếu chủ. Người không nên gấp gấp a Cửu sắp có manh mối." Nhị Đương gia sờ vào cổ của mình, thiếu chút nữa cùng thế giới tốt đẹp này nói lời chào tạm biệt rồi. Minh vẫn còn rất nhiều giai nhân chưa kịp gặp a, làm sao có thể chết một cách vô nghĩa như vậy?

"Cũng sắp có, người nói cũng sắp có là bao lâu?" Vô Hồn nóng nảy thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Lúc còn ở hoàng cung, cảm nhận sâu sắc được hương chân của mình đau đớn càng phát ra mãnh liệt. Tuy nhiên, dung cách nào cũng không thể tìm thấy người. Và cảm giác đau trên chân càng ngày càng nhạt dần đi. Nàng rốt cuộc đã bị đưa đi đâu chứ?

"Sắp có nghĩa là rất nhanh, thiếu chủ bình tĩnh chờ nóng a." Mồ hôi lạnh của Nhị Đương gia ứa ra.

"A nha, muốn ăn kẹo hồ lô không?"

Một chuỗi kẹo hồ lô đỏ rực đột nhiên đưa vào giữa hai người, tiếp theo là gương mặt cười đến thật sáng lạn của Âm Đàm.

"Ngu xuẩn, lão ca, ngươi cho ta là Diêm Vương sao? Cho dù Diêm Vương cũng không dễ dàng bị một xâu kẹo hồ lô dụ dỗ như thế." Vô Hồn rất bất mãn nhìn người đột nhiên xuất hiện. Ngay sau đó lại bị bắt buộc nhét kẹo hồ lô vào miệng, bịt miệng lại.

Âm Đàm giờ chân lên, một cước đem Vô Hồn đá văng đến góc sáng sủa, nhìn về mặt ngọc nhiên của mọi người cười cười, nhìn lại Nhị Đương gia nói: "Người mà hần muốn tìm vẫn chưa có tin tức sao?"

"Chủ Nhân." Nhị Đương gia xoa xoa mồ hôi lạnh, Chủ Nhân vừa đến câu đầu tiên đã đưa vào chủ đề, phiền toái lớn rồi!

"Mau chóng tìm được đi." Âm Đàm sờ sờ cằm, lúc này không tìm được người, bất quá cũng không còn làm cho mình có bất kỳ tổn thất nào, coi như tốt. Hiện tại Vô Hồn không có việc gì, liên chứng minh người đàn bà kia cũng không sao. Muốn tìm được nàng, vấn đề là thời gian mà thôi.

"Vâng, Chủ Nhân, nhất định sẽ mau chóng." Nhị Đương gia liên tục cam đoan.

"Vậy được. Đi làm chuyện của mình đi." Âm Đàm nhẹ nhàng phát phát tay, tất cả mọi người tan đi.

Vô Hồn phun một miệng đầy kẹo hồ lô ra, phẫn hận nhìn Âm Đàm.

"Được rồi, ngươi đừng đá ta." Âm Đàm nhún vai, "Nếu ngay cả bọn họ tìm khắp nơi vẫn không được, vốn không có ai có thể tìm được. Kiên nhẫn chờ vài ngày đi."

Vô Hồn phẫn nộ cúi đầu, đạo lý này hần làm sao có thể không hiểu. Nhưng vẫn không thêm đề ý tới Âm Đàm, hừ theo cửa sổ phi thân đi ra ngoài.

Âm Đàm nhìn theo hướng Vô Hồn biến mất hơi hơi nhíu mày. Xem ra người lần này mang nàng đi vẫn có chút năng lực, lại có thể che dấu đến bây giờ vẫn không thể phát hiện. Nhưng, cũng không phải hoàn toàn có thể che dấu được mãi. Khóe miệng Âm Đàm hiện lên ý cười tàn khốc, còn có chuyện càng thú vị hơn vẫn chưa làm đâu.

"Hát xi" Nhược Khả Phi hát hơi nhỏ một cái, làm cho Minh Nguyệt lập tức quay đầu nhìn nàng.

"Có phải ở đây hơi lạnh hay không? Có nên đi vào hay không?" Minh Nguyệt nhìn sắc trời một chút, có mây đen thổi qua, dường như sắp giao mùa. Hiện tại tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng tại nơi cao như thế này, gió đương nhiên hơi lớn một chút.

Nhược Khả Phi cũng ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói: "Khi nào mưa thì hăng vào." Chân đã không còn đau, khôi phục rất nhanh. Thân thể hiện tại của nàng bất quá chỉ mới mười sáu tuổi, hiện tại đang ở giai đoạn dậy thì. Bởi vì chuyện này, Minh Nguyệt quyết định ngày mai sẽ đem Trương thẩm đưa trở về.

"Ngày mai, ngươi có muốn mua gì hay không? Ngày mai ta đem Trương thẩm đưa trở về." Giọng nói của Minh Nguyệt không bao giờ còn lạnh nhạt giống như trước kia nữa.

"Đưa bà ấy về?"

"Thuận tiện mua vài món đồ trở về." Minh Nguyệt cũng nhìn chân của Nhược Khả Phi, khôi phục rất nhanh, mà ngón tay cũng không có cái gì đáng ngại.

Trên mặt Nhược Khả Phi đột nhiên hiện lên nụ cười quý dị, cúi đầu nói: "Ngươi xác định muốn đưa bà ấy về? Hoặc là an toàn đem bà đưa tiễn đi?"

Minh Nguyệt giật mình.

"Ngươi cũng biết, nếu ngươi đưa bà ấy xuống núi, có lẽ sẽ có người từ trên người của bà tra được thứ gì đó và tìm đến đây." Nhược Khả Phi khép hờ đôi mắt quyến rũ, nhẹ nhàng cười nhìn về phía gương mặt tuyệt mỹ của Minh Nguyệt, thành công nhìn được vẻ phức tạp trên mặt hần.

"Bà ấy, không nhìn thấy gì." Minh Nguyệt giống như đang an ủi chính mình.

"Ha ha." Nhược Khả Phi thản nhiên cười to, sau đó không thêm nhắc lại, hai mắt nhắm nghiền, "Mua một ít thịt bò đi, ta muốn ăn thịt bò." Ý cười trên khóe miệng kia lạnh lùng mà chân thật. Ngày mình rời khỏi đây sẽ không còn xa nữa. Nếu, Minh Nguyệt xuống tay giết đại thẩm này, như vậy có lẽ mình thật sự vẫn đợi ở chỗ này, không ai có thể tìm tới. Đáng tiếc, Minh Nguyệt không phải là Cô Vân, nếu Cô Vân của mình nhất định sẽ xuống tay. Vì muốn ở chung với mình, hần gặp thân sát thân, gặp Phật giết Phật, chính mình cũng như thế.

Đáng tiếc, Minh Nguyệt chính là Minh Nguyệt, hần làm không được.

Cho nên, ngày mình rời khỏi đây sẽ không xa.

Chẳng qua, sẽ là ai trước tiên tìm tới nơi này nhỉ. Trong lòng của mình còn mơ hồ có chút mong đợi.

Đại điển đăng cơ rốt cục được diễn ra trong tiếng hoan hô vang dội của mọi người.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Thanh âm điếc tai nhức óc kia phá tan phía chân trời.

Hiên Viên Cô Vân toàn thân mặc chiếc áo dài mà đen thêu hình con Kim Long bay lượn, đầu đội vương miện sang lấp lánh, từng bước một đi lên vị trí cao nhất kia. Tia cô tịch trong mắt không ai có thể nhìn thấy được.

Trên đại điện, một đám người đông nghìn nghịt đang quỳ. Đều đang triều bái đế vương mới của bọn họ.

Tay Hiên Viên Cô Vân xiết chặt.

Giờ khắc này, nàng không ở đây! Nàng không ở đây! Vậy những thứ này có ý nghĩa gì?

Tất cả trước mắt cũng không có ý nghĩa. Hiên Viên Cô Vân tựa như một con rối gỗ, máy móc hoàn thành tất cả nghi thức.

Đau lòng, ngập trời đau lòng.

Phi nhi, ta muốn chỉ có nàng, không biết, nàng bây giờ có cảm nhận được không? Tại sao vẫn chưa có tin tức của nàng, nàng rốt cuộc ở nơi nào.

Mặt Thái Hậu cười đến thật chói lọi rực rỡ như hoa đào. Mà mặt Trang phi đen giống như than, nhưng cũng cố gắng gượng nở nụ cười.

Tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ, cũng giảm miễn thu nhập từ thuế hai năm. Cả nước vui mừng.

Âm Dạm nhìn hóa đơn trong tay, mặt đều cười đến sang lạn. Giảm miễn thu nhập từ thuế hai năm, thật sự là một tin tức tốt động trời. Đối với tiểu hoàng đế kia tăng thêm vài phần hảo cảm.

"Chủ Nhân." Nhị Đương gia giống như quý hồn đột ngột xuất hiện ở phía sau Âm Dạm.

"Phóng." Âm Dạm tóm tắt ba chữ *Có rắm mau*, trực tiếp thốt ra một chữ phóng.

"Dường như có manh mối." Hai mắt Nhị Đương gia tỏa ánh sáng, rốt cuộc tìm được manh mối. Thiếu chủ đều sắp vội muốn chết, nói không chừng dung mạo của nữ nhân kia là khuynh quốc khuynh thành, hoặc là có cái gì đó đặc biệt mới có thể hấp dẫn thiếu chủ.

"Nơi đó?" Khóe miệng Âm Dạm gọi lên nụ cười tàn khốc.

Nhị Đương gia để sát vào lỗ tai Âm Dạm nói thầm một trận.

"Đi thôi, để cho tiểu tử đó dẫn người trở về," Âm Dạm nheo mắt lại, "Nếu. . . . . ." Thanh âm dần dần thấp xuống, câu nói kế tiếp trừ bỏ hai người không ai có thể nghe rõ.

Minh Nguyệt đem Trương thẩm đưa tiễn phía sau núi, mua rất nhiều thức ăn, đương nhiên cũng bao gồm thịt bò nàng muốn ăn.

"Người không phải hòa thượng sao? Tại sao phải làm món ăn mặn?" Nhược Khả Phi ở trên xe lăn, trêu đùa Minh Nguyệt đang bận việc.

"Đều là một đạo lý, có cái gì không giống nhau chứ?" Minh Nguyệt thuần thục làm thức ăn.

"Có phải rượu thịt mặc đạo bào hay không, Phật tử ở trong tâm?" Nhược Khả Phi nhìn Minh Nguyệt cái đầu trống trơn, nghĩ đến lúc nào sẽ tóc dài ra. Nếu tóc hắt dài ra, chỉ sợ cũng là một mỹ nam.

Động tác của Minh Nguyệt dừng một chút, khẽ giận dữ nói: "Ta, đã không còn là người xuất gia. Những chuyện này đừng nhắc đến nữa."

"Ha ha" Nhược Khả Phi nở nụ cười, nhìn bóng lưng bận rộn của Minh Nguyệt, bỗng nhiên lên tiếng tiếp tục nói: "Nếu không, đem ta ở lại đây vì cái gì? Đừng nói cho ta biết người yêu thích ta, muốn cùng ta sống ở nơi này trải qua cuộc sống của hai người chứ."

Thân mình Minh Nguyệt rõ ràng cứng đờ, vẫn không quay đầu lại. "Ta, nếu trải qua cuộc sống hai người, ta cũng chỉ muốn trải qua cùng với hân; hai người mỗi ngày nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, đơn giản mà khoái hoạt."

Ánh mắt Nhược Khả Phi có chút thần thờ, đúng vậy, tự mình nghĩ qua. Thực hoài niệm, thực hoài niệm gian nhà gỗ nhỏ kia.

Minh Nguyệt vẫn không quay đầu, bận rộn như trước, nhưng động tác rõ ràng cứng ngắc lại rất nhiều.

"Nhưng, người kia không phải người a." Nhược Khả Phi hơi hơi than thở, chậm rãi đem lời nói cuối cùng nói ra. Người mà mình muốn sống cùng nhất, là Cô Vân a. Là Cô Vân của mình.

Minh Nguyệt lại giống như không có nghe thấy gì, làm xong thức ăn, bày ra bát.

Ngày cứ bình tĩnh mà buồn tẻ như vậy.

Hôm nay, Minh Nguyệt lại muốn xuống núi mua một ít vật dụng.

"Nếu người là cảm thấy lạnh thì đi vào nhà đi." Minh Nguyệt nhìn về mặt lạnh nhạt của Nhược Khả Phi, giờ phút này nàng đang lẳng lặng mặt vách đá, không có bất kỳ biểu tình gì.

"Ừm, đã biết, người đi đi, trên đường cẩn thận." Nhược Khả Phi tùy ý nói một câu, ánh mắt nhưng không dời qua. Minh Nguyệt một trận kinh ngạc. Câu này dẫn dò sao...., Là nàng đang quan tâm mình sao? Hay là những lời vô tình thốt lên? Bất kể là xuất phát từ ý nghĩa, trong lòng Minh Nguyệt dâng lên một tia ấm áp. "Ta đi, rất nhanh sẽ quay về." Minh Nguyệt xoay người, nhẹ nhàng nhảy, ở trên vách đá như giẫm trên đất bằng, nhẹ nhàng lướt đi.

Thật lâu sau, Nhược Khả Phi ăn xong thức ăn lại quay đầu, nhìn về hướng Minh Nguyệt biến mất, thân nhiên nở nụ cười, cười không tiếng động. Minh Nguyệt, kỳ thật mình nên cảm ơn hần cứu mình. Nhưng chính hần cũng không biết vì sao lưu mình lại, những đã không thể thực hiện được nữa, tất nhiên đã có người điều tra được mình ở đây.

Thật hy vọng, thật hy vọng người đầu tiên mà mình nhìn thấy là Cô Vân.

Tiếng gió, vù vù rung động. Trong gió, lại hòa quyện với thanh âm không phải của tiếng gió. Đã đến rồi? Nhược Khả Phi xoay người lại, nhìn vài thân ảnh trên vách đá đang tới gần, trên mặt lộ ra một chút thân nhiên thất vọng. Người cầm đầu chính là Vô Hồn. Bất quá, cũng tốt. Minh rốt cục có thể đi gặp Cô Vân. Về phần gặp qua chuyện sau này, chờ thấy nói sau thôi.

"Nữ nhân. Tìm người thật không dễ dàng." Vô Hồn nhẹ nhàng phi thân rơi ở trước mặt Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi ngẩng mặt lên, lộ ra nụ cười sáng lạn:

"Nhưng, người cũng đã tìm đến đây." "Đi thôi." Vô Hồn đưa tay ra. "Xoay qua chỗ khác."

Nhược Khả Phi cũng không đưa tay,

"Công ta là được" Vô Hồn bĩu môi, nhưng vẫn ngồi xổm xuống thành thật xoay người qua, Nhược Khả Phi mềm nhẹ ghé vào trên lưng của hần. Mọi người đi theo Vô Hồn, ánh mắt đều trừng thật to. Đây là lần đầu tiên bọn hần nhìn thấy thiếu chủ thực nhu thuận như vậy. Tất cả mọi người liếc mắt trừng mắt nhìn, không có sai, người trước mắt chính là thiếu chủ nóng mọi người quen thuộc, hiện tại lại, lại ôn nhu giống như chủ cừu nhỏ. Đồng hành, là Nhị Đương gia lại càng không thể tin được, ánh mắt của ông ta nhìn đến mức muốn rách cả mí mắt. Càng không thể tin được khi nhìn cô bé trước mắt. Rất đẹp, tuy rằng tuổi vẫn chưa trưởng thành, ngũ quan còn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng chỉ cần qua hai năm nữa nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nhân. Mà để cho người ta càng ngạc nhiên hơn, là khí chất toát ra từ người nàng. Linh hoạt kì ảo như vậy, mê hoặc lòng người đến như vậy.

Đôi mắt trong suốt kia, phảng phất như có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện. Mọi người xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng lại tuyệt đối không kinh ngạc. Vô Hồn thật cẩn thận bế Nhược Khả Phi lên lưng, nhẹ nhàng nhún chân một chút, thả người nhảy xuống, mọi người theo sát ở tại phía sau. Vô Hồn công Nhược Khả Phi giẫm lên những tảng đá nhô ra trên vách núi mượn lực, nhún nhẹ vài cái đã chạy ra khỏi sơn cốc. Cảnh vật chung quanh cấp tốc lui về phía sau. Nhược Khả Phi núp ở sau lưng Vô Hồn, Vô Hồn dường như cảm nhận được gì, thả chậm tốc độ.

Lên đỉnh núi, Vô Hồn công Nhược Khả Phi đi trước, cũng không biết đi được bao lâu. Nhị Đương gia ở phía sau âm thầm tán thưởng, đây là tình yêu. Thiếu chủ rốt cục đã có người trong lòng. Vô Hồn dường như đắc ý, cũng chú ý tới Nhị Đương gia cũng kích động lệ nóng sắp doanh tròng.

Rốt cục ở trong một rừng cây ngừng lại. "Chân của người, còn đau không?" Vô Hồn cẩn thận đem Khả Phi buông xuống, có chút bận tâm hỏi.

"Người còn đau không?" Nhược Khả Phi hỏi lại nhỏ hơn.

Vô Hồn ngăn ra, lập tức kịp phản ứng chính mình hỏi là thật sự vô nghĩa. Tiếp theo Vô Hồn có chút bất đắc dĩ nở nụ cười:

"Là ta hỏi ngu xuẩn một chút."

Nhược Khả Phi mỉm cười lắc lắc đầu, nghiêm túc nói:

"Cảm ơn người tới cứu ta."

Vô Hồn đem mặt ngoảnh qua một bên, bình thần nói:

"Cũng không phải, giống như ta đang cứu chính mình chứ."

"Bất kể như thế nào, cảm ơn người." Trên mặt Nhược Khả Phi tràn đầy nhu hòa Vô Hồn chưa từng có gặp qua,

"Có thể mang ta đến một nơi không?"

"Đi đâu?" Vô Hồn tùy tiện hỏi.

"Đi đến, đi đến chỗ Cô Vân." Nhược Khả Phi nhìn Vô Hồn trước mắt, thì thảo mở miệng nói.

"Được." Vô Hồn không có nửa phần do dự,

"Ở đây nghỉ ngơi một chút, Nhị Đương gia." Vô Hồn vừa quay đầu nhìn Nhị Đương gia về mặt vẫn kinh ngạc.

"Thiếu chủ?" Nhị Đương gia hỏi thần lại.

"Đi chuẩn bị ngựa xe đi." Vô Hồn phân phó, "Đến kinh thành"

Nhị Đương gia không có trả lời, bỗng nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái, nhẹ nhàng lắc đầu: "Thiếu chủ, đến kinh thành chỉ sợ không được." Vô Hồn ngẩn ra, Nhược Khả Phi cũng giật mình, đều nhìn Nhị Đương gia khó hiểu. "Bởi vì Chủ Nhân nói qua. Muốn đem vị cô nương này mang về." Nhị Đương gia bỗng nhiên phát tay ra hiệu, những người ở một bên đột nhiên làm khó dễ, đều đánh về phía Vô Hồn.

Trong lúc Vô Hồn ngăn cản những người kia, Nhị Đương gia chuẩn xác bắn ra vật gì đó, trúng vào huyệt đạo của Vô Hồn.

"Người, dám đánh lên? ! Người có xấu hổ hay không?" Vô Hồn nổi giận, trong mắt lại khó hiểu.

Ánh mắt Nhược Khả Phi chìm xuống, xem ra, đây tất cả đều không phải là đơn giản như vậy.

"Thiếu chủ, người thật thông minh, làm sao người biết ta không cần đây khuôn mặt." Nhị Đương gia thuận tay ở trên mặt phát một cái, kéo xuống cái mặt nạ da người, bỏ mặt nạ nhưng trên mặt vẫn còn mang một cái mặt nạ khác.

"Người có biết người đang ở đây làm cái gì không?" Vô Hồn giống như phát cuồng hướng về phía huyệt đạo của mình.

"Biết. Chủ Nhân đã phân phó rồi, nhất định phải mang vị cô nương này về. Mà thiếu chủ nhất định sẽ ngăn trở, cho nên Chủ Nhân ra lệnh cho chúng thuộc hạ nếu xảy ra chuyện thế này liền nhất định phải kiềm giữ ngay trước, phải không lưu tình chút nào." Nhị Đương gia khó xử nói, nhưng trong mắt không có một chút hối hận.

"Người muốn chết!" Vô Hồn rống giận, vẫn liều mạng hướng về phía huyệt đạo của mình.

"Thiếu chủ, ngài ở nơi này luyện tập một chút đi, nói không chừng lần này ngài chỉ cần một canh giờ có thể giải khai, chúng tôi đi trước." Nhị Đương gia không dám nhìn gương mặt vận vẹo vì phẫn nộ của Vô Hồn chậm rãi tiêu sái nói với Nhược Khả Phi trước mặt, ngồi xỏm thân mình xuống. "Cô nương, xin mời." Thanh âm của Nhị Đương gia giờ phút này lạnh như băng, đã không có một chút độ ấm.

Nhược Khả Phi nhìn nhìn về mặt cuồng nộ của Vô Hồn, buông mắt xuống, thân nhiên nói: "Không cần làm bị thương chính mình." Dứt lời, đưa tay ra, để cho Nhị Đương gia giúp mình lên lưng ông ta. Lời này cũng là có ý nghĩa khác, Vô Hồn cùng nàng vốn là đồng thể, nếu Vô Hồn bị thương, nàng cũng sẽ bị thương. Giờ phút này Vô Hồn cũng hiểu được Nhược Khả Phi không phải là có ý kia, chỉ đơn thuần là đang lo lắng cho hắn. Một tia ấm áp dâng lên trong lòng Vô Hồn.

"Thiếu chủ, kính xin bảo trọng. Chúng tôi trở về trước chờ ngài." Nhị Đương gia thân nhiên một nói câu. Vô Hồn không cam lòng im lặng. Nghe đoàn người phía sau đi xa, cau chặt mày. Lão ca đang muốn làm gì? Mặc kệ hắn muốn làm cái gì, bản thân hắn hiểu rất rõ, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Nhị Đương gia công Nhược Khả Phi cấp tốc phi thân hướng về phía trước, nhưng trong lòng sợ hãi thầm than vì về bình tĩnh của nữ nhân này. Tình thế đột nhiên biến hóa cũng không thấy nàng có bất kỳ bối rối nào. Thất Dạ Sùng Cơ! Khi hắn vừa biết được thân phận của nàng thì thật sự lắp bắp kinh hãi. Thì ra nàng chính là người đàn bà đó. Cảm tình của thiếu chủ đối với nàng chỉ sợ không chỉ là đơn giản như vậy. Hắn liều mạng tìm kiếm nàng rốt cuộc là vì cái gì? Nhưng tất cả những chuyện này không phải thuộc phạm vi mà hắn có thể quan tâm đến, việc hắn cần phải làm bây giờ là mang nàng về bên cạnh chủ nhân.

"Cô nương, thỉnh nhậm nại, ở phía trước có xe ngựa." Nhị Đương gia nhẹ nhàng nói.

"Người nên gọi ta là phu nhân." Nhược Khả Phi lạnh lùng đáp trả một câu Cô nương cùng với phu nhân trong lúc đó sai biệt thật sự quá lớn. Nhưng Nhược Khả Phi vẫn bình thân kể ra một sự thật. Chính mình. Là người đã có phu quân. Nhị Đương gia trầm mặc xuống, không nói gì thêm, tiếp tục chạy về phía trước. Vật mà hắn đánh lên thiếu chủ đó chính là một cơ quan nho nhỏ phát ra ra ngân châm, tốc độ so với chính mình ra tay nhanh hơn rất nhiều. Nếu mình không lên sử dụng loại ám khí đó chỉ sợ không thể chế phục được thiếu chủ. Chủ Nhân luôn luôn liệu việc như thần.

Sau khi ngồi trên xe ngựa. Nhược Khả Phi nhìn Nhị Đương gia đem thư cột vào dưới chân bồ câu cho phép cất cánh, đã hiểu hắn ta đang thông báo với người kia sắp mang mình trở về.

Nhược Khả Phi khẽ nhắm mắt. Tựa vào phía sau. Đang suy tư. Âm Đạm. Tên nam nhân này cho mình cảm giác thật thật không tốt. Vô cùng nguy hiểm. Vô Hồn cùng hắn mặc dù là huynh đệ, nhưng cảm giác hai người mang đến cho người khác thì hoàn toàn khác nhau.

Người kia dường như làm cái gì đều thực tùy ý, tựa hồ chỉ cần hắn cao hứng, mọi người khắp thiên hạ đều có thể dùng để đùa bỡn.

Xe chạy không ngừng bánh suốt một ngày, xe ngựa rốt cục ngừng lại. Rèm cửa xe ngựa bị xốc lên, Nhược Khả Phi giương mắt liền nhìn thấy đôi mắt nguy hiểm quen thuộc kia. Cho dù da mặt hắn luôn thay đổi, nhưng ánh mắt này tuyệt đối sẽ không sai. Là Âm Đạm!

"Hoan nghênh." Âm Đạm cười ha hả, làm một động tác mời. Nhưng Nhược Khả Phi không có cử động.

"A. Tại sao ta lại quên mất chứ, chân của người không có tiện." Âm Đạm nhẹ nhàng gõ đầu của mình, chậm rãi đi lên phía trước, không cho phép Nhược Khả Phi kịp lên tiếng, một phen ôm Nhược Khả Phi đi vào cửa. Vào phòng, Âm Đạm đem Nhược Khả Phi đặt ở trên ghế ngồi xong, lại mình ngồi ở đối diện, nhìn chằm chằm vào Nhược Khả Phi.

"Nói đi, tới tìm ta, chuyện gì?" Nhược Khả Phi có chút bất đắc dĩ, hơi hơi thờ dãi.

Chương 91

Ads Nhược Khả Phi nhìn nam nhân trước mắt cười đến mặt mày cong cong, trong lòng lại chỉ có thể dâng lên hàn ý. Đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác như vậy với một người.

"Cũng không có gì, chỉ là không muốn thả ngươi quay về bên cạnh hắn thôi!" Âm Đàm cười nói một cách thoải mái tùy ý,

"Đối với ngươi rất hứng thú, muốn nhìn thử một chút ngươi là hạng người gì."

"Hiện tại không phải đang nhìn sao?" Mắt Nhược Khả Phi lạnh xuống. "Chờ ngươi nhìn chán rồi, nhìn đến ghét rồi nói sau."

Âm Đàm hưng phấn giống như một tiểu hài tử bình thường có món đồ chơi mới, nữ nhân trước mắt cho hắn cảm giác thực mới mẻ thực chờ mong.

"Khi đó sẽ đem ngươi trả lại."

Nhược Khả Phi nhìn hai mắt Âm Đàm tỏa ánh sáng, tâm không ngừng mà chìm xuống.

"Đúng rồi, ngươi cũng không cần khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, nếu ngươi nghĩ mình có thể đào tẩu..., ngươi phải biết ta có thể làm những gì. Ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi trở thành tro bụi trước khi ngươi kịp gặp mặt hắn. " Âm Đàm cười đến sáng lạn, "Nói vậy, ngươi sẽ rất không cam tâm đúng không?"

Nhược Khả Phi khép hờ đôi mắt thu hút, trở thành tro bụi? Còn Vô Hồn thì sao?

"Ha ha, ta biết ngươi đang nghĩ gì, ngươi đang nhớ đến Vô Hồn của ngươi sao?" Âm đàm vuốt cằm của mình đắc ý nói

"Huyết tề ? Ngươi chết hắn cũng sẽ chết, nhưng không phải chết ngay lập tức. Ít nhất cũng phải vài ngày, khi đó ta đem huyết tề của hắn giải là được rồi chứ sao." Âm Đàm cao thấp nhìn Nhược Khả Phi, trong giọng nói tràn đầy ý cười.

"Ngươi muốn ta làm cái gì?"

Nhược Khả Phi bình tĩnh hỏi.

"Ừm, ta thích ngươi nói chuyện như vậy, không tốn sức lực." Âm Đàm gật gật đầu,

"Ngươi bây giờ trước tiên đem chân dưỡng cho tốt, chờ ngươi khỏe hẳn sẽ nói cho ngươi biết nên làm cái gì. Nếu làm tốt sẽ có thưởng." Âm đàm nhíu mày.

"Thực hoài nghi ngươi đang muốn ta trả giá chuyện gì đó." Nhược Khả Phi mặt không đổi sắc cười đều.

"Ha ha ha ha ~~~" Âm Đàm cười to, cười đến mắt nhắm lại, "Tốt lắm, nữ nhân, không nói nhiều lời, trước thưởng cho ngươi một phần thưởng nhỏ đây. Tiểu nam nhân của ngươi đăng cơ rồi, lễ đăng cơ tiến hành thật to a, chắc chắn ~~ Hoàng đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử."

Mắt của Nhược Khả Phi trong nháy mắt sáng rõ, thật không, hắn rốt cục đã đăng cơ rồi, thật tốt.

"Hắn vẫn đang liều mạng tìm ngươi đó, ha ha." Âm Đàm cười đến không có tim không có phổi, "Nhưng là ta bây giờ vẫn chưa muốn để hắn tìm được ngươi."

Dứt lời, cửa bỗng nhiên bị đá văng ra, lực đạo thật mạnh, thế cho nên cửa bị đá rung rẩy chấn động không ngừng. Ngoài cửa là Vô Hồn đang đứng, khuôn mặt yêu nghiệt xem ra rất phần nộ. "A nha, chú bé ham chơi lạc đường đã tự mình tìm được đường về nhà."

Âm Đàm vui cười, không một chút xin lỗi.

"Tên khốn kiếp này, muốn làm gì?" Vô Hồn xông đến, hung tợn nhìn Âm Đàm, Âm Đàm cũng không chờ Vô Hồn ra chiêu, vươn tay rất nhanh đã điểm trên người của Vô Hồn một chút, Vô Hồn lập tức hóa đá ngay tại chỗ.

. "Trước kia ta dạy ngươi như thế sao? Ngươi nên kính già yêu trẻ a." Âm Đàm duỗi ngón tay ra ở trên trán của Vô Hồn bắn một cái, một cục u sưng đỏ nhanh chóng nổi lên.

"Ngươi rất già sao?" Vô Hồn đau đến nhếch nhếch miệng, "Thả nàng đi."

"A? Đây là lời thật lòng của ngươi sao?" Ngón tay kia của Âm Đàm nhẹ nhàng chọc chọc vào ngực Vô Hồn, "Sao ta lại cảm thấy ở đây là ngươi đang

nói dối?"

"Mẹ kiếp, người nói bừa cái gì? Mau thả nàng đi." Vô Hồn tức giận tới mức muốn giơ chân lên, bắt đắc dĩ đã bị điểm huyết đạo nên làm sao cũng không nhúc nhích được.

"Trước kia ta đã dạy người phải thành thực." Âm Đàm chắc chắn tiếc hận lúc đầu, "Bất quá, quên đi, lần này nha, người nên ngoan ngoãn đứng ở một bên nhìn là tốt rồi, nếu như người dám lên mạng nàng chạy." Âm Đàm dừng một chút, quay đầu nhìn về mặt sắc lạnh của Nhược Khả Phi nở nụ cười: "Như vậy, khi tiểu nam nhân kia của nàng nhìn thấy tuyệt đối là thi thể của nàng."

Nhược Khả Phi lạnh lùng quét mắt nhìn Âm Đàm, không nói gì thêm.

"Cho nên, người phải ngoan, biết không, người có biết lúc tâm tình lão ca người không tốt hậu quả thực sẽ nghiêm trọng."

Âm Đàm cười tủm tỉm sờ sờ đầu Vô Hồn, hoàn toàn là một đại ca từ ái. "Được rồi, người mang nàng đi nghỉ ngơi đi, đợi nàng khỏe hẳn, sẽ dẫn dò nàng làm một số chuyện, nếu làm xong thì có lẽ ta sẽ vui về thả nàng đi." Âm Đàm giải khai huyết đạo của Vô Hồn, thần minh Vô Hồn được tự do lại muốn dùng toàn lực để ra tay, Âm Đàm quệt quệt khoe môi, lại đưa tay điểm trúng huyết đạo của Vô Hồn, nhủ thầm. "Người có phải muốn ta tức giận hay không?" Lời nói của Âm Đàm nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa một sự khùng bỏ không lường trước được.

. Vô Hồn không cam lòng không dám lên tiếng, Nhược Khả Phi nhìn sự tình trước mắt, trong lòng rất rõ ràng, người này không phải đang nói đùa, hẳn là nghiêm túc.

"Tốt lắm, tiểu hài tử phải biết ngoan một chút, biết không?" Âm Đàm đưa tay giải khai huyết đạo của Vô Hồn, xoay người đi tới cửa,

"Muốn cùng tiểu nam nhân của người gặp mặt sớm một chút cùng thì nên ngoan ngoãn nghe lời."

Đợi khi thân ảnh của Âm Đàm biến mất ở tại cửa, về mặt của Vô Hồn đầy thất bại tiêu sái đến trước mặt Nhược Khả Phi, ngồi chồm hổm xuống. Nhược Khả Phi nhìn về mặt không cam cùng mày nhíu chặt của Vô Hồn, nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn tay vuốt lên hàng mày nhíu chặt của Vô Hồn:

"Không sao đâu, chuyện người muốn ta làm, ta nhất định sẽ làm được."

Ánh mắt Vô Hồn thoáng buồn bã, đưa tay nắm chặt lấy tay của Nhược Khả Phi, cắn chặt môi, nghẹn ra một câu: "Thực xin lỗi."

"Tại sao phải xin lỗi chứ? Không phải lỗi của người a." Nhược Khả Phi cup mắt xuống nở nụ cười, "Cám ơn người đem ta mang ra a." Nhìn thần sắc cô đơn kia của Nhược Khả Phi, tim Vô Hồn đập dồn dập, buông tay Nhược Khả Phi ra, xoay người sang chỗ khác:

"Ta mang người trở về phòng nghỉ ngơi trước."

"Ừm, cám ơn." Nhược Khả Phi vươn tay, đặt lên tấm lưng của Vô Hồn rộng lớn. Nam nhân ở trước mắt, mình thật biết ơn hắn. Từ đầu tới đuôi, mình vẫn luôn lợi dụng hắn, hắn hiểu được, hắn rõ ràng, nhưng vẫn lần lượt đến giúp mình, tới cứu mình. Tiểu Vũ thế nào rồi? từ đầu tới đuôi cũng là lợi dụng nàng, chưa từng có tín nhiệm qua nàng. Nàng ngay từ đầu làm bộ đầu chân thành mình không phải là không biết, nhưng vẫn nàng lưu tại bên người. Bởi vì mình có tự tin nàng không có cách nào thương tổn được chính mình. Nhưng, sau đó, mọi chuyện đều đã thay đổi.

"Vô Hồn ~~~" Nhược Khả Phi ghé vào lưng Vô Hồn bị thương, nhẹ nhàng nắm. Người nam nhân này cũng thật là, từ lúc mới bắt đầu lợi dụng đến bây giờ, tâm tình của mình dường như có chút thay đổi.

"Chuyện gì?" Vô Hồn công Nhược Khả Phi đi vững vàng. "Đại ca người là loại người gì?" Nhược Khả Phi bỗng nhiên rất muốn hỏi vấn đề này.

"Hắn, ở trong mắt ta là một đại ca thật sự. Trong mắt của hạ nhân là một Chủ Nhân tốt." Thanh âm của Vô Hồn nhẹ nhàng mà truyền đến.

"À, như vậy a." Nhược Khả Phi chậm rãi nhắm mắt lại. Câu nói kế tiếp của Vô Hồn sợ là cũng không thể thốt thành lời đâu, đối với người xa lạ hoặc là địch nhân, hẳn chính là ác ma.

"Không cần lo lắng, ta sẽ giúp cho người." Vô Hồn trầm trọng nói, giống như đang thề nguyện.

"Ừm, cám ơn người." Thanh âm của Nhược Khả Phi ôn nhu. Vô Hồn hơi nhếch môi, không nói gì thêm. Xa xa, Âm Đàm nháy đôi mắt nhìn bên này, Nhị Đương gia cũng lẳng lặng theo bên cạnh nhìn về bên này. "Lão Nhị, cảm thấy như thế nào?" Âm Đàm hỏi. "Tương đối đặc biệt." Nhị Đương gia mặt lạnh như băng sương, trong mắt cũng không có một tia độ ấm. Đây mới là bộ dáng chân chính của hắn.

"Tên mù nhà ta có lẽ rất coi trọng nàng a, thật phiền phức."

Âm đàm chống tay lên trán, "Nhưng trong lòng nha đầu kia cũng chỉ có tiểu nam nhân của nàng."

"Nếu thế, dùng cổ đi" Mặt Nhị Đương gia không chút thay đổi nói ra phương pháp vô cùng tàn nhẫn độc ác,

"Để cho nàng quên người trong lòng trước kia là được rồi."

"Có điểm khó giải quyết, người cũng nói nàng tương đối đặc biệt, nếu ý thức của nàng phản kháng..., cổ sẽ tác động ngược, nàng sẽ chết, ta đi đâu để tìm trả lại cho tên tiểu tử gốc nhà ta?" Âm Đàm sờ sờ cằm của mình, nhìn bóng lưng hai người biến mất ở hành lang dài.

"Vậy Chủ Nhân có biện pháp gì không?" Nhị Đương gia hơi hơi híp híp đôi mắt băng lãnh . "Trước hãy chờ xem ." Âm Đạm lộ ra nụ cười quỷ dị,

"Đợi nàng khỏe hẳn, ta chuẩn bị đem chuyện đó giao cho nàng làm. Đến lúc đó nàng muốn tin tức của Thiên Cơ cục các người liền nói cho nàng biết."

"Chuyện gì?" Nhị Đương gia khó hiểu. "Chuyện ta thực chán ghét trang chủ Yên Hà son trang." Âm Đạm khẽ gất. Nhị Đương gia sững sờ. Yên Hà son trang? ! Trang chủ Hách Tam Nguyên tội ác chồng chất đó sao? Nhị Đương gia hồ nghi quay đầu nhìn Chủ Nhân nhà mình, lại nhìn thấy trong mắt Chủ Nhân thật sự nghiêm túc. Thật muốn đem việc này giao cho cô gái kia đi làm sao? Phải biết rằng, Hách Tam Nguyên này tâm địa độc ác, ra tay ác độc, vô tình vô nghĩa, thậm chí đối với vợ của mình khi xúc phạm hắn cũng xuống tay không lưu tình chút nào. Cũng không biết đã nạp thêm bao nhiêu thị thiếp. Tháng trước đã nạp tiểu thiếp thứ mười chín. Bị hắn đánh chết không phải một mà là đến tám tiểu thiếp . Như vậy, không gọi người có võ công cao cường đến nhận lại kêu một nữ tử nhu nhược đi ám sát? ! Chủ Nhân rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Chủ Nhân, người nghiêm túc?" Nhị Đương gia có chút nghi hoặc muốn biết sự thật.

"Ta có từng nói đùa sao?" Âm Đạm quay đầu, trong mắt lạnh như băng làm cho Nhị Đương gia phát lạnh.

"Đạ, thuộc hạ minh bạch rồi." Nhị Đương gia biến sắc gật gật đầu. Âm Đạm xoa xoa cằm của mình, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì:

"Hiện tại nên đem thuốc đưa cho nàng, thật đúng là muốn nhìn thử xem nàng sẽ làm như thế nào."

Nhị Đương gia cung kính đồng ý, hừ một tiếng biến mất ngay tại chỗ.

Âm Đạm nhẹ nhàng mà thở dài, lầm bầm: "Mỗi lần thấy bộ dạng trấn định như thế của nàng, lại càng muốn hủy nàng, càng muốn nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc cầu xin tha thứ của nàng, thật là."

Dứt lời, nhún vai cũng biến mất ngay tại chỗ. Còn có chút chuyện phải bố trí. Dường như người kia cũng tra được tòa vách núi này, kế tiếp là tuyệt đối không thể để bọn họ tra được nơi này . Bởi vì trò hay vừa mới bắt đầu a.

Kinh thành, tân hoàng vừa mới đăng cơ, tự nhiên có nhiều chuyện cần phải xử lý. Trong thượng thư phòng Diêm Diễm một thân trang phục đứng ở bên cạnh Hiên Viên Cô Vân.

"Diêm Diễm, cảm ơn người." Hiên Viên Cô Vân có chút mệt mỏi tựa vào trên ghế, nhìn công văn trong tay, "Người, có thể không cần tiếp tục ở chỗ này . Trở về với cuộc sống mà người muốn đi."

"Hoàng thượng, ta đã hứa với Chủ Nhân, phải ở lại bên cạnh ngài hai năm." Diêm Diễm nhìn không chớp mắt thản nhiên thốt ra một câu. Đó là chuyện cuối cùng mà mình hứa với nàng, trước khi gặp lại nàng, mình nhất định phải làm được. Hiên Viên Cô Vân giật mình, tiếp theo nở nụ cười khổ: "Cũng tốt."

"Hoàng thượng lại đang nhớ Chủ Nhân rồi?" Diêm Diễm nhìn thư phòng trống rỗng, nhẹ nhàng hỏi.

"Đúng vậy, rất muốn, rất muốn nàng." Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân đột nhiên tràn đầy thương yêu.

"Chủ Nhân cũng rất nhớ ngài." Diêm Diễm là không lộ vẻ gì như cũ, thanh âm lại mềm nhũn ra. Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, nụ cười lần này là thỏa mãn.

"Đã điều tra được nơi Chủ Nhân bị mang đến, chỉ là chúng ta đã chậm một bước. Sẽ tiếp tục gia tăng điều tra ." Diêm Diễm có chút hoài nghi, có thể nhanh chóng mang nàng đi như vậy, chẳng lẽ có liên quan cùng Âm Đạm? Nhưng không có lý do gì hẳn lại mang nàng đi a.

"Ừm." Hiên Viên Cô Vân có chút suy sút đáp trả.

"Hoàng thượng, thần có một thỉnh cầu." Diêm Diễm bỗng nhiên vòng vo đề tài.

"Nói đi." Hiên Viên Cô Vân buông xuống công văn trong tay . "Là chuyện của Tuyệt Đạo Tử Vô, hẳn và. . . ." Câu tiếp theo Diêm Diễm phía không nói ra. Lúc này đây, Tử Vô cũng không có lấy được tín nhiệm của thái tử, chỉ là bởi vì lần này căn bản cũng không cần đến thời gian hai năm.

Hiên Viên Cô Vân không rõ hẳn muốn nói cái gì, nhẹ nhàng mà phát phát tay:

"Đúng, để cho hắn mang người đàn bà kia đi đi." Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên hơi mệt một chút, việc này, mình đã không hề để ý . Mặc bọn họ đi thôi.

"Thuộc hạ thay mặt cho Tử Vô tạ ơn hoàng thượng." Xoay người hành lễ.

"Được rồi, người không cần hành lễ với trẫm, người quên lời nói của trẫm rồi sao?" Hiên Viên Cô Vân cắt đứt lời nói của Diêm Diễm...

"Đi đi." Diêm Diễm nhìn mặt Hiên Viên Cô Vân, không tiếng động lui xuống. Đau thương trong mắt Hoàng thượng, cũng chỉ có ở trước mặt mình mới có thể bộc lộ ra. Thái thượng hoàng bị giam lỏng trong cung, mà thái tử điện hạ trước kia cũng bị giam lỏng. Hiện tại, không còn ai có thể cùng hắn chống lại. Nhưng, hoàng thượng cũng không cao hứng, chỉ cần không có nàng, vĩnh viễn trên mặt hắn không thể nở nụ cười.

"Thái Hậu nương nương đến." Ngoài cửa, thanh âm lạnh lạnh vang lên. Hiên Viên Cô Vân không kiên nhẫn nhíu mày.

Ngoại cửa một gương mặt duyên dáng sang trọng lại xuất hiện, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn.

"Mẫu hậu, sao người lại tới đây?" Hiền Viên Cô Vân đứng dậy, thản nhiên hỏi.

"Bỏn cung cố ý tìm đến hoàng thượng." Trên mặt Thái Hậu tràn đầy ý cười, "Bỏn cung cố ý tặng cho con một cái kính hi."

"Nga, đã nhọc lòng mẫu hậu." Giọng nói của Hiền Viên Cô Vân vẫn thản nhiên, một chút cũng không có để ở trong lòng.

"Hoàng thượng ~~~" Thái Hậu có chút bất mãn, "Hoàng thượng, hiện tại đến ngự hoa viên nhìn xem a. Bỏn cung cố ý chuẩn bị cho con." Trong mắt Thái Hậu tràn đầy tự tin. Cũng không tin hoàng thượng nhìn đến cái kia tâm sẽ không động!

"Đã biết, trầm đi xem." Hiền Viên Cô Vân gật gật đầu, đi một chút cũng tốt. Thái Hậu vui mừng tiêu sái ở phía trước, cái kia là mình đã tổn rất nhiều công sức mới tìm được. Đi tới ngự hoa viên, Thái Hậu chỉ phía xa giữa hồ:

"Hoàng thượng, ngay tại Hồ Tín đình." "Nha." Hiền Viên Cô Vân nhìn ngự hoa viên muôn hoa nở rộ, trong lòng lại nghĩ đến khuôn mặt tươi cười như hoa của Nhục Khả Phi.

Thái Hậu trừng mắt nhìn bọn thái giám cung nữ đi theo phía sau, ý bảo không cần bọn họ đi theo nữa. Hiền Viên Cô Vân tự mình bước từ từ đi lên phía trước, Phi nhi bây giờ đang ở đâu? Có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy hay không?

Bên trong Hồ Tín đình bỗng nhiên truyền đến tiếng đàn. Hiền Viên Cô Vân ngẩng đầu có chút kinh ngạc, chậm rãi đi ra phía trước. Một thân ảnh xinh đẹp rơi vào tầm mắt của hắn, trong đình có một nữ tử mặc áo lụa trắng, nàng đang đưa lưng về phía mình đánh đàn, trên mái tóc suôn dài chỉ cuộc một sợi dây màu hồng một cách tùy ý. Hiền Viên Cô Vân nhũ nhũ mảy vì sao lại có cảm giác quen thuộc? Đúng rồi, Phi nhi, Phi nhi của mình, luôn luôn thích trang điểm đơn giản như thế.

Nữ tử nghe được tiếng bước chân phía sau, dừng động tác, chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của Hiền Viên Cô Vân, Doanh Doanh nhẹ nhàng hành lễ:

"Tham kiến hoàng thượng." Hiền Viên Cô Vân định trụ, sững sốt, hoàn toàn cứng đờ. Người trước mắt, mặt của nàng rõ ràng chính là Phi nhi của mình! Quen thuộc như vậy, làm cho mình tưởng niệm như vậy.

"Phi nhi! !" Hiền Viên Cô Vân nhẹ nhàng gọi thành tiếng.

"Có nô tỳ, hoàng thượng." Nữ tử áo tơ trắng ngẩng đầu, sóng mắt lưu động, làm rung động lòng người, cứ thâm tình nhìn Hiền Viên Cô Vân như vậy. Hoàng thượng trẻ tuổi, thật sự rất tuần mỹ a. Nếu như có thể bắt được tim của hắn, như vậy mình sẽ có hưởng vinh hoa phú quý vô cùng. Hiền Viên Cô Vân không để cho nàng đứng dậy, mà là si ngốc nhìn gương mặt này, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, vươn tay thật cẩn thận xoa khuôn mặt này. Ôn nhu như vậy, để ý đến như vậy, sợ rằng mình vừa dùng lực người trước mắt đã không thấy tầm hơi mất.

"Phi nhi! !" Ánh mắt Hiền Viên Cô Vân mông lung.

"Hoàng thượng, hoàng thượng!" Áo tơ trắng nữ tử thăm thì đáp lại.

"Người, con tiện nhân kia." Bỗng nhiên trong môi Hiền Viên Cô Vân thản nhiên thốt ra mấy lời này, nháy mắt ánh mắt trở nên âm độc khủng bố giết mình, tơ máu nhọt nhọt hiện lên ở trong đôi mắt Hiền Viên Cô Vân, "Người, hoàn toàn không xứng có khuôn mặt giống Phi nhi." Chỉ nghe răng rắc một tiếng, Hiền Viên Cô Vân dùng sức cứng rắn đem cầm nữ tử áo tơ trắng bóp nát, trong lúc nữ tử không kịp phản ứng thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, lại dùng lực đem nữ tử kia quăng đến giữa hồ, không có một chút do dự. Trên gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ khát máu lạnh lùng.

"Người đâu." Hiền Viên Cô Vân đứng ở Hồ Tín đình nhìn nữ tử kia, cùng với Thái Hậu mắt nhìn quên không cả chớp, vội vàng chạy tới khi nhìn thấy một màn trước mắt. Lạnh lùng hạ lệnh. Trong đình lập tức xuất hiện hai Hắc y nhân, quỳ trên mặt đất, cung kính hành lễ.

"Hoàng thượng."

"Mang nữ nhân kia vớt lên, băm nát, cho sói ăn." Hiền Viên Cô Vân ngắn gọn dặn dò xong, bước ra khỏi đình. Hai Hắc y nhân lĩnh mệnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ nhân đang thống khổ gầy dựa ở giữa hồ.

Ở hoàng cung Hoàng thượng có nuôi một đám sói, không nghĩ tới nữ nhân này là người đầu tiên làm thức ăn cho bọn chúng. Thái Hậu đã chạy tới, đem những lời nói của Hiền Viên Cô Vân, nghe rành mạch, nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Hiền Viên Cô Vân, há hốc mồm định nói cái gì. Ánh mắt Hiền Viên Cô Vân lạnh lẽo, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thái Hậu, chậm rãi nói: "Về sau, đừng bao giờ làm tiếp những chuyện ngu xuẩn như vậy."

Sắc mặt của Thái Hậu kịch liệt biến chuyển, cả người khẽ run lên, Cử nhĩ của mình lại có thể đối với mình vô lễ như thế! Làm sao có thể! Làm sao có thể!

"Cửu nhĩ!" Thái Hậu chắn trước mặt Hiền Viên Cô Vân đang định rời đi, thanh âm lạnh lẽo quát, phẫn nộ nhìn người trước mắt. Phải biết rằng, là mình nuôi hắn lớn, là mình mới có hắn hôm nay!

"Thái Hậu, ngài nên xưng trầm là hoàng thượng!" Hiền Viên Cô Vân gần từng tiếng rõ ràng nói, "Những chuyện trước kia Thái Hậu đã làm, trầm sẽ

không tiếp tục truy cứu. Nhưng, về sau không nên làm tiếp những chuyện vô vị." Thái Hậu vô lực lui về phía sau, thân hình run rẩy, thái giám ở phía sau vội vàng bước đến đỡ bà. Thái Hậu mở to mắt nhìn bóng Hiền Viên Cô Vân càng lúc càng xa, trong lòng không ngừng dâng lên nỗi bất an cùng tuyệt vọng. Hoàng thượng xung hô thay đổi, thái độ thay đổi, cả người hần đều thay đổi. Không bao giờ còn là Cửu nhi mặc cho chính mình bài bố nữa. Những chuyện mình làm trước kia không truy cứu, ý hoàng thượng muốn nói là chuyện gì? Hần đã biết cái gì? Tâm của Thái Hậu cũng càng lúc càng là không yên tĩnh, đứng cũng gần như không vững nổi nữa. Hiện tại, mình nên làm gì đây?

Hiền Viên Cô Vân nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm trên cao phát ra tiếng thở dài thật dài. Phi nhi, nàng ở đâu vậy? Dù là ai cũng không cách nào thay thế được nàng. Nàng chính là duy nhất của ta.

"A ~~~" Nhược Khả Phi bỗng nhiên phát ra thanh âm rất nhỏ.

"Làm sao vậy, chân lại đau rồi?" Vô Hồn ở một bên nhìn đại phu cẩn thận giúp Nhược Khả Phi thoa thuốc, lại nghe thấy thanh âm hút không khí của Nhược Khả Phi, không khỏi lên tiếng thân thiết hỏi. Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu:

"Không phải, chỉ là, đột nhiên cảm giác được trong lòng có chút không thoải mái."

Vô Hồn ngẩn người, không nói chuyện.

"Cô nương phải đúng hạn uống thuốc, lão phu mỗi ngày sẽ lại đây thay thuốc cho cô nương. Mấy ngày nữa, hẳn là có thể đi đứng được."

"Đại phu dặn dò, đổi thuốc xong, thu thập cái hòm thuốc rồi đi. Nhược Khả Phi nhìn chân của mình, nhẹ thở dài. Từ khi chân bị gãy đến nay. Đã qua gần một tháng. Mà Minh Nguyệt cùng Âm Đạm dường như dùng thuốc rất tốt, cho nên mới khôi phục nhanh như vậy. Hẳn là rất nhanh có thể đi lại. Nhưng muốn khôi phục hẳn có lẽ phải chờ một thời gian.

Cô Vân, vì sao đột nhiên vừa rồi mình lại nhớ đến Cô Vân. Mình không ở bên cạnh hẳn, hẳn sẽ như thế nào? Sẽ nhớ mình, sẽ giận dữ, sẽ bất an sao?

"Người, lại đang nhớ hẳn." Thanh âm của Vô Hồn thân nhiên.

Nhược Khả Phi lộ ra chút tươi cười, gật gật đầu thừa nhận. "Mấy ngày tới, đại ca ta sẽ bảo người làm việc." Vô Hồn có chút không đành lòng nói ra, tuy rằng không biết lão ca sẽ bảo nàng làm cái gì, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

"Ừm." Nhược Khả Phi thân nhiên đáp lại.

"Ta, sẽ giúp người." Vô Hồn ngồi chồm hổm xuống, nhìn chăm chăm vào gương mặt bình tĩnh của Nhược Khả Phi. Không chờ Nhược Khả Phi lên tiếng, một thanh âm quen thuộc lạnh lùng cắt đứt hai người: "Khó mà làm được, người sẽ không giúp, quên đi."

Âm Đạm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hai người, đứng ở giữa hai người, cúi đầu nhìn chân của Nhược Khả Phi, lại gật gật đầu,

"Không sai, có lẽ mấy ngày nữa sẽ làm việc được. Làm chuyện đó không cần khôi cũng làm được."

Vô Hồn ra tay định làm khó dễ, lại bị Âm Đạm đánh bật ra chằm chằm nhìn hẳn.

"Muốn đứng suốt đêm nay không?"

Vô Hồn dừng lại, đứng ở một bên ánh mắt lạnh lẽo nhìn Âm Đạm. Âm Đạm cũng đứng dậy, ngồi vào một bên, cười tủm tỉm nhìn Nhược Khả Phi,

"Trước tiên ta sẽ nói cho người biết chuyện người cần làm, nếu làm xong có thưởng cho nha."

Về mặt của Vô Hồn giận dữ nhìn Âm Đạm, bỗng nhiên dùng nội lực truyền âm "Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Thả nàng trở về."

"Chỉ đùa mà thôi a. Lão ca giúp người lưu nàng ở lại không tốt sao?" Âm Đạm cũng nội lực truyền âm đáp. Trên mặt vẫn cười tủm tỉm như cũ.

"Không cần, ta không muốn bắt buộc nàng ở lại." Vô Hồn nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ôi, tiểu tử nhà ta rốt cục thừa nhận tâm tư của mình rồi." Âm Đạm cười vui vẻ. Vô Hồn hừ lạnh một tiếng, thần kỳ không tiếp tục phản bác, nhưng ánh mắt không hề nhìn về phía của Âm Đạm.

"Mấy ngày nữa, người đi giết người này." Âm Đạm từ trong lòng ngực lấy ra bức họa đưa cho Nhược Khả Phi, "Nhớ kỹ, Vô Hồn không thể giúp người, nếu giúp người sẽ không tính. Như vậy, ngày người trở lại bên cạnh hẳn nói không chừng sẽ hoãn lại không thời hạn nha."

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Ads Âm Đàm cười đem bức họa đưa cho Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi bình tĩnh nhận lấy bức họa, mở ra xem.

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Lại có thể bảo nàng đi giết người!" Vô Hồn nổi giận, gầm thét hướng Âm Đàm phát ra hỏa.

Âm Đàm lại hoàn toàn thất vọng: "Người như thế là sao hả, hay là người cho rằng người trước mắt là một cô nương xinh đẹp hồn nhiên thuần khiết thiện lương? Cảm thấy tay nàng thực sạch sẽ sao? Ân của ta ở cửa ta, còn dùng thuốc tốt nhất của ta, làm ít chuyện cho ta cũng là đương nhiên a."

Vô Hồn cắn chặt răng, quả quyết quát: "Không được!"

"Ta không gọi người đi. Người ở đây phóng cái rắm cái gì." Âm Đàm đẩy mặt Vô Hồn ra, vui cười,

"Tại sao người không hỏi xem ý kiến của nàng?"

"Ta đi." Nhược Khả Phi bình thần nói, cẩn thận nhìn người trên bức họa. Người trong bức họa gương mặt sắc sảo cương nghị cũng là một người tuấn lãng, nhưng về âm độc trong mắt cùng đôi môi mỏng manh phá hủy cảm giác kia, tổng thể làm cho người ta thấy đây là một kẻ hung thần ác sát. Giết người này?

"Thành công, ta sẽ suy nghĩ cho người gặp tiểu nam nhân của người nha." Âm Đàm cười nheo mắt lại, "Nhưng không thể để người khác giúp người, đặc biệt là người này. Nếu không, tất cả cũng không có ý nghĩa."

Nhược Khả Phi không ngạc nhiên cũng không tranh cãi, chỉ thần nhiên gật đầu, nói tiếp: "Bất quá ta cần toàn bộ tin tức của người này, trước kia cùng hiện tại, phải từng chi tiết về tất cả những thói quen của hắn, bao gồm thích ăn cái gì, thích đi nơi nào."

"Quá đơn giản, ta đã cùng lão Nhị nói về việc này. Chính là người cộng người trở về hôm đó, hắn sẽ đem tất cả những thứ người muốn biết đều nói cho người biết." Trong mắt Âm Đàm hiện lên một tia khen ngợi, quả nhiên, phản ứng đầu tiên của nàng là muốn tìm hiểu về người này. Chỉ có biết tất cả về đối phương mới có thể xuống tay dễ dàng.

Vô Hồn nhìn hai người nói chuyện hợp ý, cắn chặt môi đứng ở một bên không nói gì.

Âm Đàm ách xì 1 cái, đưa tay ra dánh lưng môi: "Ta đi trước, đến lúc đó lão Nhị sẽ đến nói cho người biết tất cả."

"Đa tạ." Nhược Khả Phi lạnh lùng thốt ra hai chữ, ánh mắt vẫn không dời khỏi bức họa.

Đôi bóng lưng của Âm Đàm biến mất ở sau cửa, Vô Hồn đưa tay đoạt lấy bức tranh, có chút tức giận: "Tại sao người phải đồng ý với hắn?"

Nhược Khả Phi bỗng nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái: "Đại ca người, nói rất đúng. Người nghĩ rằng đôi tay này của ta thực sạch sẽ sao? Vì hắn làm chút chuyện cũng nên a."

Vô Hồn nhìn nụ cười trên mặt Nhược Khả Phi, trong lòng không khỏi dâng lên một trận đau đớn. Người trước mắt thoát nhìn giống như vừa chạm vào sẽ biến mất, làm cho người ta gần không được đau lòng. Không phải, cái gì sạch sẽ hay không sạch sẽ, những lời này, những lời này không đúng!

Vô Hồn cúi đầu nhìn bức họa trong tay, vừa thấy sắc mặt chợt biến. Là hắn! !

Tại sao có thể như vậy? Tại sao Đại ca lại có thể kêu một người không có một chút võ công như nàng đi giết người này? Không phải để cho nàng đi chịu chết sao? Vô Hồn ngẩng đầu nhìn Nhược Khả Phi, há mồm muốn gọi nàng dừng đi, lại chỉ nhìn thấy Nhược Khả Phi nhắm mắt lại, trên mặt không có một tia gợn sóng, tiếp theo Nhược Khả Phi chợt mở mắt ra, trong mắt một mảnh thanh thản.

"Yên tâm. Ta sẽ còn sống trở về, hơn nữa, nhất định sẽ giết được hắn." Đôi mắt của Nhược Khả Phi trong suốt thấy đáy, Vô Hồn không nói gì đem bức họa cầm trong tay đưa trả cho Nhược Khả Phi. Nhưng sâu thẳm trong lòng đã hạ quyết tâm, mình nhất định sẽ âm thầm đi theo, nếu như nàng gặp phải nguy hiểm, trước tiên mình cũng có thể đi ra nghĩ cách cứu viện.

Qua mấy ngày, đại phu quả nhiên đến giúp Nhược Khả Phi tháo cái bị chân băng bó, Nhược Khả Phi có thể miễn cưỡng đi lại được. Mà Nhị Đương gia cũng xuất hiện ở trước mặt Nhược Khả Phi, đem một chồng giấy thật dày giao cho Nhược Khả Phi.

"Đây là tất cả tin tức của Hách Tam Nguyên, bao gồm tất cả thói quen của hắn, thứ hắn thích ăn cùng quá khứ của hắn như người muốn." Nhị Đương gia lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng có chút tò mò, nữ nhân nhu nhược như vậy có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Chủ Nhân nhấn giao?

Trừ mình cảm thấy nàng có vẻ bình tĩnh ra, ánh mắt có chút đặc biệt ra, vẫn không cho rằng nàng còn có chỗ đặc biệt nữa. Nếu thiếu chủ muốn nàng, chỉ cần dung Thượng Cổ không phải xong hết mọi chuyện sao? Người nhu nhược như vậy, có thể kháng cự được cổ làm phản ứng ngược sao?

"Cám ơn." Nhược Khả Phi nhận lấy, cẩn thận nhìn lên.

"Nếu người cần gì cứ nói một tiếng." Nhị Đương gia có chút không thèm để ý, người trước mắt này có thể giết được người làm cho Chủ Nhân đau đầu sao?

"Tỳ bà, áo trắng, phấn ảo giác. . . . ." Nhược Khả Phi nhanh nhanh chóng xem những thứ đã ghi bên trên, cũng nhanh chóng nói ra những thứ mình cần dùng. Đọc rất nhanh cùng trí nhớ phi phàm làm cho Nhị Đương gia có chút giật mình, càng giật mình hơn là những thứ nặng vừa mới yêu cầu.

Muốn những thứ này làm cái gì? Kỳ quái, rất kỳ quái.

Nhị Đương gia nghiêm túc ghi nhớ thứ Nhược Khả Phi cần, sau đó mới lên tiếng: "Bốn ngày sau, hấn sẽ ở trong lầu hai Vạn Thanh Lâu dùng cơm. Một mình."

"Đúng vậy, hàng năm cũng sẽ vào thời gian này." Nhược Khả Phi nhận lấy nói, cũng đưa mọi thứ trong tay toàn bộ xem hết.

Nhị Đương gia trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ thần nhiên gật gật đầu: "Đến lúc đó chúng ta sẽ đưa ngươi đi."

"Đa tạ." Nhược Khả Phi vẫn là lạnh như băng, khách khí .

"Những thứ ngươi muốn, một lát nữa sẽ mang tới cho ngươi. Đã nhiều lời, nghỉ ngơi nhiều đi." Những lời nói cuối cùng Nhị Đương gia nói có chút giống như quan tâm, trong mắt hấn, Nhược Khả Phi chín phần mười là không thể làm được nhiệm vụ này.

Nhược Khả Phi gật gật đầu, hai mắt nhắm nghiền, không tiếp tục nhìn Nhị Đương gia.

"Ngươi biết đàn tỳ bà?" Âm Đạm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Nhược Khả Phi.

"Vâng." Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lên tiếng, không mở mắt ra. Máy thứ này, mình trước đây đã biết thật lâu, chẳng qua đã lâu lắm chưa từng sờ qua.

"Đừng làm ra vẻ oán khí tận trời như thế chứ. ." Âm Đạm cười hi hi, "Ta không cho các ngươi gặp mặt nhanh như vậy, cũng tốt mà."

"Không có." Nhược Khả Phi chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt trong suốt nhìn Âm Đạm lại thay đổi mặt nạ .

"Ngươi nghĩ thử a, hấn hiện tại đã lên làm hoàng thượng, muốn cái gì có cái đó, đặc biệt là nữ nhân." Âm Đạm cười toe toét, miệng nói đầy hứng khởi, "Muốn thấy rõ trái tim của hấn bây giờ là thời cơ tốt nhất chứ sao. Xem hấn lâu như vậy xem trong lòng hấn chỉ có mỗi ngươi hay không."

"Ta không biết được, ngươi lại nhiều chuyện đến như vậy ." Khóe miệng Nhược Khả Phi hiện lên nụ cười nhạo thần nhiên.

"Ha ha." Âm Đạm cười khan hai tiếng, "Ta là giúp ngươi khảo nghiệm nam nhân của ngươi chứ sao." Nói chuyện một chút ý tứ áy náy cũng không có.

Nhược Khả Phi lại lần nữa nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt: "Thật không, vậy ngươi hãy đợi xem kết quả đi."

"Ngươi thật đúng là tin tưởng hấn." Âm Đạm bĩu môi, có chút lờ đờ.

"Hôm nay dường như ngươi thực rồi rãnh?" Trong lời nói của Nhược Khả Phi đã có ý đuổi người.

"Ừm, đúng, mọi chuyện đều xử lý xong ." Âm Đạm làm ra vẻ không hiểu ẩn ý của Nhược Khả Phi, da mặt dày ngồi ở một bên.

Nhược Khả Phi không thèm nhắc lại, chỉ mở mắt ra nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Mùa xuân sẽ đi qua, những ngày hè nóng bức sẽ đến . Âm Đạm muốn chứng minh cái gì? Chứng minh tình yêu trước mắt của thời gian không thể bền sao? Phá hủy lòng tin của người khác là chuyện rất thú vị sao? Nghĩ đến chỗ này, tâm Nhược Khả Phi bỗng nhiên run lên. Ý nghĩ này làm sao có thể quen thuộc như vậy?

"Chủ Nhân, những thứ vị cô nương này muốn đã đưa tới." Ngoài cửa một thanh âm bay tới.

"Mang vào đi." Âm Đạm tùy ý phân phó , đem ánh mắt thu lại từ trên người Nhược Khả Phi. Vừa rồi thất thần trong mắt nàng, chỉ một cái chớp mắt là chuyện gì xảy ra? Suy nghĩ cái gì?

Người tới mang một thứ vào,sau khi cất kỹ, lui ra ngoài.

"Đàn một khúc đi." Âm Đạm lên tiếng đem suy nghĩ của Nhược Khả Phi kéo lại.

"Đưa ta." Nhược Khả Phi không hề cử động, chỉ dùng ánh mắt nhìn về hướng chiếc đàn tỳ bà.

Âm đạm ngẩng ra, lập tức tiến lên đem tỳ bà đưa cho Nhược Khả Phi, nhưng tim có chút đập nhanh. Cô nương trước mắt có một cỗ mị lực làm cho không người nào có thể kháng cự được . Lời nói thần nhiên thốt ra lại làm cho không ai có thể không vâng lời nàng mà làm.

"Muốn nghe gì?" Tay của Nhược Khả Phi lướt lên tỳ bà, nhẹ nhàng điều chỉnh âm.

"Tùy tiện." Không đợi Âm Đạm lên tiếng, một thanh âm bỗng nhiên chen vào, Vô Hồn từ cửa sổ đang mở phi thân vào. Vô Hồn nhếch môi, ánh mắt buồn bã không nhìn. Âm Đạm trêu tức nhìn Vô Hồn, tiểu tử này rốt cục nhìn không được chạy vào rồi, ngồi xồm bên ngoài đã bao lâu?

Nhược Khả Phi nhìn Vô Hồn, bỗng nhiên nở ra một nụ cười sáng lạn: "Vậy đàn một khúc Thập diện mai phục."

"Thập diện mai phục?" Âm Đạm nhẹ nhàng lặp lại tên khúc nhạc, chưa từng nghe qua tên khúc nhạc này a. Đây là khúc nhạc gì.

Nhược Khả Phi không tiếp tục trả lời nữa, ngón tay nhẹ nhàng xúc động cầm đàn lên, nhẹ nhàng gảy. Tiếng đàn mượt mà vang lên, ẩn chứa nước mắt, phun đầy máu, bi tráng, như khóc như oán than, hát lên một khúc nhạc ngắn.

Tiết tấu mạnh mẽ, giống như tiếng trống trận xao động hồn người, trường âm cao vút dâng trào, như tiếng gió lửa qua khe núi, âm thanh đặc thù của chiến trường. Cuối cùng, thanh âm như nước nở nghẹn ngào, chậm rãi kết thúc.

Trong phòng, hai người nghe ngậy ngốc say mê. Thanh âm này là gì? Cảnh tượng này là ra sao? Chưa từng có nghe qua khúc nhạc nào như thế, đừng nói đến cho tới bây giờ chưa từng có ai có thể đàn như vậy.

"Đã lâu không đàn, không quen tay." Nhược Khả Phi có chút bất mãn, xoa nhẹ lên chiếc tỳ bà.

Suy nghĩ của hai người bị kéo lại. Nhìn chăm chăm vào Nhược Khả Phi, trong mắt có kinh ngạc, có tán thưởng, không dám tin.

"Người, rốt cuộc là ai?" Thật lâu sau Âm Đàm nhẹ nhàng phun ra một câu.

Nhược Khả Phi nở nụ cười, lời này, dường như nam nhân của mình cũng từng hỏi qua.

"Ta, chính là ta a." Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, bởi vì câu này làm cho nàng lại nhớ đến hắn. Hắn ngây ngốc hỏi mình là ai, bộ dáng kia hồn nhiên tốt đẹp như vậy, làm cho mình vĩnh viễn cũng không có cách nào quên.

"Bốn ngày sau, ta sẽ phái người đưa ngươi đi." Âm Đàm nheo mắt lại, lại hưng phấn nhìn nữ nhân trước mắt, hắn bỗng nhiên có cảm giác, nữ nhân này nhất định sẽ cho mình kinh hi vào một ngày nào đó.

"Đã biết." Nhược Khả Phi buông tỳ bà xuống, không hề để ý tới Âm Đàm, nhìn Vô Hồn cười hỏi, "Hôm nay không có giao dịch nào sao?"

"Không có hứng." Vô Hồn nhếch khóe miệng, "Ngươi muốn đi ra ngoài dạo một chút hay không?"

"Được." Nhược Khả Phi đứng lên, nhưng chân vẫn không thể dùng sức quá mạnh, có chút khập khễnh.

Vô Hồn bước lên phía trước đỡ lấy nàng, hai người làm như Âm Đàm không hề tồn tại, chậm rãi đi ra cửa phòng. Âm Đàm mắt nhắm sờ sờ cái mũi của mình, hưu biến mất ngay tại chỗ.

Bốn ngày sau, Âm Đàm quả nhiên phái người dùng xe ngựa đem Nhược Khả Phi đưa đi, khi Vô Hồn tới thì trong phòng đã không có ai.

"Chết tiệt!" Vô Hồn bất mãn mắng một tiếng, vội vàng lui ra ngoài. Bỗng nhiên bên tai truyền đến một thanh âm sâu kín: "Nhớ kỹ, không cho phép giúp nàng."

Hôm nay, Hách Tam Nguyên cũng giống như trước kia, một mình đến Vạn Thanh Lâu ngồi vào chiếc ghế đó.

"Hách gia, ngài đã tới." Tiểu nhị cười hi hi nhận lấy bạc Hách Tam Nguyên vừa quăng tới, vô cùng vui vẻ ở phía trước dẫn đường. Hàng năm vào ngày này, Hách gia đều tới gian phòng đó, ngồi trên chiếc ghế đó, gọi một bàn lớn rượu và thức ăn một mình uống rượu. Mà cả gian tửu lâu này đã bị hắn bao hết, không người nào có thể đi vào. Tuy rằng người trước mắt là một người có tội ác chồng chất, nhưng hàng năm vào ngày này chi tiền rất hào phóng, cũng chưa từng chạm vào bất cứ ai ở gian tửu lâu này, đó là nguyên nhân tửu lâu này hoan nghênh hắn.

"Được rồi, đi ra ngoài, không cho phép bắt luận kẻ nào tới quấy rầy." Hách Tam Nguyên lạnh lùng phân phó.

"Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên." Tiểu nhị vui vẻ đáp ứng, đây đã là quy củ.

"Đây là cái gì?" Hách Tam Nguyên chỉ vào cái ấm hương trên góc ngăn tủ nhũ này.

"Đó là vừa mới đem đến, có ý chuẩn bị vì ngài an thần." Tiểu nhị liên tục không ngừng lập công.

"Được rồi, mang thức ăn ngon nhất lên đây, đi xuống đi." Hách Tam Nguyên không kiên nhẫn khoát tay áo.

"Dạ dạ." Tiểu nhị ước lượng thời bạc nặng trĩu vừa được thưởng, nhanh chóng thúc giục thức ăn mang lên.

Hách Tam Nguyên coi thanh kiếm xuống, nhét vào một bên. Đường nói chỗ kiếm cùng vỏ kiếm, rõ ràng có chút màu đỏ sẫm. Trong lòng Hách Tam Nguyên có chút phiền chán, hôm nay, hắn sắp ra khỏi cửa thì một tiểu thiếp ỷ vào mình bình thường có vẻ sủng nãi, lại có thể làm nũng nịu hắn lại không cho hắn rời khỏi nhà, hắn thuận tay rút kiếm giết nãi. Phiền lòng!

Rượu và thức ăn rất nhanh chóng được mang đến, tiểu nhị lấy lồng đống cửa lại, lui xuống.

Trong phòng, chỉ còn lại có mình uống rượu Hách Tam Nguyên cùng với cái ấm hương đang tỏa mùi thơm ngát.

Một lúc lâu, Hách Tam Nguyên si ngốc nhìn đầy bàn rượu và thức ăn, thờ dài thật sâu.

Bỗng nhiên, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Hách Tam Nguyên giận dữ, quay đầu chuẩn bị mắng to: "Là ai cho phép. . . . ." Nói đến một nửa lại bỗng nhiên dừng lại.

Ngoài cửa có một nữ tử áo trắng đang đứng, trên đầu mang một ít trâm cài, nhẹ nhàng lay động . Trong tay ôm một chiếc tỳ bà, đang ngai ngùng nhìn hân. Thấy Hách Tam Nguyên đang trừng mắt nhìn nàng, nàng lập tức thẹn thùng, cúi mặt xuống.

"Bình nhi. . . . ." Hách Tam Nguyên thì thào mở miệng, si ngốc nhìn người ngoài cửa.

Áo trắng nữ tử nhọt nhạt nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Đại quan nhân muốn nghe một khúc không?"

"Người sẽ đàn cái gì?" Hách Tam Nguyên nhìn nữ tử ngoài cửa không chuyển mắt.

"Đại quan nhân muốn nghe cái gì ta sẽ đàn cái ấy." Bạch y nữ tử từ đầu đến giờ vẫn cúi đầu cười ngai ngùng.

"Vậy đàn khúc một Xuân Mai đi." Ánh mắt Hách Tam Nguyên mờ lung .

"Vâng, đại quan nhân." Bạch y nữ tử nhỏ giọng đáp trả, nhẹ nhàng đóng cửa, ngồi ở một bên, ngón tay nhỏ và dài lướt nhẹ lên tỳ bà, tiếng nhạc chậm rãi vang lên.

Bạch y nữ tử nhẹ nhàng đàn, chậm rãi hát .

Ánh mắt Hách Tam Nguyên càng ngày càng mờ mịt, trong mắt dần dần nổi lên tầng hơi nước.

"Bình nhi, nàng là Bình nhi của ta ~~~" Khóe mắt Hách Tam Nguyên chậm rãi tràn ra nước mắt. Bình nhi a, Bình nhi của mình, khi đó mình vẫn chưa phải là trang chủ Yên Hà son trang, mình chỉ là một tên vô danh tiểu tốt. Chỉ là tiểu Bộ đầu của bốn huyện, bởi vì đắc tội Huyện lệnh, bị giam vào đại lao, nhận hết tra tấn. Mà Bình nhi, là nữ tử mình đã cứu ở tù lâu này, cùng mình tư định chung thân Bình nhi. Vì cứu mình, nàng đem mình đưa đến trước mặt tên Huyện lệnh đó. Đến khi mình được phóng thích tìm đến nàng, ở trước mặt mình đã không còn đầy đủ là nàng. Một con mắt không thấy, chỉ để lại lỗ thủng đen sẫm, cái mũi cũng bị cắt bỏ, ngay cả ngực cũng bị chém tới một bên. Thi thể lạnh băng đó, áo trắng bị nhuộm đỏ đó, còn có chiếc trâm cài mà mình đã tặng cho nàng vẫn còn đứng đưa. Từ nay về sau, tâm mình điên rồi, không còn có tâm .

Nhưng là, người trước mắt chính là Bình nhi của mình! Đứng ở trước mặt mình rõ ràng như vậy, vẫn là bộ dáng ngai ngùng thẹn thùng như vậy.

Chiếc ám hương ở một bên càng cháy càng lớn .

"Bình nhi ~~~" Hách Tam Nguyên chậm rãi đứng dậy, đi về hướng nữ tử áo trắng, cũng không dám chạm vào nàng, sợ mình vừa chạm vào nàng đã không thấy tăm hơi.

"Tề ca ~~~" Thanh âm của bạch y nữ tử có chút nghẹn ngào.

Thân thể Hách Tam Nguyên run run một trận! Tề ca! Chỉ có Bình nhi của mình mới có thể gọi mình như vậy! Cũng chỉ có nàng mới biết được nhũ danh của mình!

"Bình nhi, là người sao? Người tới gặp ta sao?" Khóe mắt Hách Tam Nguyên nổi lên nước mắt, thật là Bình nhi của mình!

"Vâng, ta nhớ chàng, Tề ca." Tỳ bà bị đặt ở một bên. Bạch y nữ tử dang hai tay ra.

"Bình nhi!" Hách Tam Nguyên chạy đến, quỳ trên mặt đất, gất gao ôm bạch y nữ tử, "Ta đã biết, ta đã biết nàng sẽ không vứt bỏ ta. Ta hàng năm vào ngày này đều đến đây , chỉ là muốn gặp lại nàng." Thanh âm của Hách Tam Nguyên nghẹn ngào, lộ ra bi thương vô tận.

"Vâng, Tề ca, chúng ta, rốt cuộc không cần tách ra." Bạch y nữ tử cười ôn nhu, cười ngai ngùng.

"Nàng tới dẫn ta đi , đúng hay không? Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa, đúng hay không?" Hách Tam Nguyên vội vàng mà lo lắng.

"Đúng vậy, Tề ca, ta tới mang chàng đi, chúng ta, không bao giờ xa nhau nữa." Bạch y nữ tử vươn tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt lo lắng của Hách Tam Nguyên, lại nhỏ chiếc trâm cài nhỏ trên đầu mình xuống,

"Xem này, Tề ca, trâm cài chàng tặng ta, ta vẫn luôn mang theo."

"Bình nhi, Bình nhi của ta, dẫn ta đi đi." Ánh mắt Hách Tam Nguyên mê ly, mỉm cười thỏa mãn mà hi vọng.

"Vâng, ta mang chàng đi, chúng ta không xa nhau nữa." Trâm cài trong tay bạch y nữ tử ôn nhu nhẹ nhàng đâm vào huyệt Thái Dương của Hách Tam Nguyên, vẫn xâm nhập đến tận cùng bên trong. Mà Hách Tam Nguyên cũng không nhúc nhích, không một chút giây dụa, giống như không hề có cảm giác đau đớn.

Máu, chậm rãi chảy ra, chậm rãi từ trên huyệt Thái Dương của hân chảy tới trên mặt, chảy tới trên người, còn có dính ướt cả áo trắng của nàng. Trên mặt Hách Tam Nguyên mỉm cười, cười thỏa mãn, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra , Âm Đàm cùng Nhị Đương gia kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt .

Hách Tam Nguyên đã chết! Chỉ đơn giản chết đi như vậy! Mang theo nụ cười thỏa mãn hạnh phúc chết ở trong lòng Nhục Khả Phi!

Từng trận hàn ý dâng lên ở trong lòng Nhị Đương gia.

Người đã làm cho Chủ Nhân thực khó giải quyết nhất, lại có thể dễ dàng chết đi như vậy! Còn chết một cách rất thỏa mãn, cam tâm tình nguyện như vậy! Đây là thật, một màn trước mắt này là chân thật! Nhị Đương gia đi lên phía trước, tất cái ám hương đang nghi ngút phần ảo giác bên trong đã không còn.

Nhục Khả Phi vẫn chưa buông người trong lòng ra, chỉ trầm mặc nhìn người hạnh phúc thỏa mãn trong lòng ngực của mình.

"Người, quả nhiên rất khác biệt." Âm Đàm nhìn Nhục Khả Phi chậm rãi thốt lên.

"Không phải ta khác biệt, mà là sâu tận trong đáy lòng hắc có một tình yêu, , cho nên mới bị ta giết." Nhục Khả Phi nhìn người trong lòng nhắm mắt lại, khóe miệng lại mang theo nụ cười, nhẹ nhàng thở dài thật sâu.

Âm đàm thần kì không có phản bác, chỉ thần nhiên nói: "Người còn muốn ôm bao lâu?"

Nhục Khả Phi không nói gì, trong lòng chỉ là đơn thuần muốn ôm người này lâu hơn một chút.

"Người làm được, ta nói sẽ thưởng cho người." Âm Đàm nhìn Nhục Khả Phi không hề động đậy, tâm tình đột nhiên phiền chán, "Ta sẽ để người gặp nam nhân của người."

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Ads Nhục Khả Phi nhìn Âm Đàm, thần nhiên nói: "Khi nào?"

"Đừng vội a, nếu ta đáp ứng, nhất định sẽ đưa người đi." Âm Đàm cười ha hả, ánh mắt lạnh lùng nhìn người của trong lòng Nhục Khả Phi, xoay người rời đi. Đưa lưng về phía Nhục Khả Phi, trong đôi mắt của hắc càng phát ra âm hàn.

Yêu? Loại buồn cười này thật sự tồn tại sao? Nếu không phải, Hách Tam Nguyên làm sao có thể chết một cách đơn giản như vậy, hạnh phúc thỏa mãn như vậy, cam tâm tình nguyện như vậy. Thật sự là ngu xuẩn, thật sự là buồn cười! !

Nhị Đương gia phức tạp nhìn trong phòng một chút, trong phòng thoang thoang mùi máu tươi làm cho người ta rất không thoải mái. Kế tiếp bọn họ nên giải quyết tốt hậu quả. Nữ nhân này thật sự làm được. Nhị Đương gia xoay người rời đi, chuẩn bị giải quyết tốt hậu quả.

Hai người vừa rời đi, thân ảnh của Vô Hồn đã hiện ở cửa.

"Đi thôi." Vô Hồn phức tạp nhẹ nhàng bước đến gần Nhục Khả Phi, biểu tình nàng như vậy thật sự thực làm cho người khác đau lòng.

Nhục Khả Phi cúi đầu nhìn nhìn Hách Tam Nguyên dần dần đã không có độ ấm, phát ra tiếng thở dài nhẹ, chậm rãi buông lỏng tay ra. Lợi dụng lòng người mềm mại nhất, để giết người, mình trước kia cũng đã từng làm. Trước kia làm xong chuyện như vậy chỉ biết khinh thường những người đó yếu đuối cùng ngu xuẩn. Hiện tại, tiếp tục làm chuyện như vậy, vì sao trong lòng của mình ảm ảm có chút đau đớn, đau là cái gì đây? Chấn ở trước mặt mình và Cô Vân, mình tuyệt đối sẽ không nương tay, bất kể là ai.

Vô Hồn nhìn Nhục Khả Phi thất thần, khẽ nhăn lông mày. Nàng đang suy nghĩ gì? Tại sao lại có ánh mắt như thế.

"Đi thôi." Nhục Khả Phi đứng lên, chậm rãi xoay người đi về hướng cửa, không quay đầu liếc mắt nhìn thân thể dần dần giá lạnh trên mặt đất.

Vô Hồn nhìn áo trắng đã thấm máu của Nhục Khả Phi trong mắt buồn bã yên lặng đi theo phía sau Nhục Khả Phi. Hai người lẳng lặng quay về.

Trở lại phòng, Nhục Khả Phi tắm rửa sau thay đổi quần áo sạch sẽ, ngồi ở bên cửa sổ, mặc cho nha hoàn giúp nàng nhẹ nhàng lau tóc.

Đột nhiên, động tác nha hoàn ở phía sau ngừng lại, tiếp theo là tiếng bước chân nhẹ nhàng dần dần đi xa. Một đôi bàn tay to cầm khăn mặt lên, giúp Nhục Khả Phi lau khô tóc.

"Này, coi như là phần thưởng của người sao?" Nhục Khả Phi vẫn không quay đầu lại, cười khẽ một tiếng. Cười cũng là mệt mỏi.

"Xem như thế đi." Âm Đàm dường như không phải thực am hiểu làm chuyện như vậy, không để ý kéo một dùm tóc của Nhược Khả Phi qua, làm cho Nhược Khả Phi có chút bị đau, nhúu mày. Thật sự là không hiểu nổi người nam nhân này, có đôi khi hưng phấn giống như một ác ma, có đôi khi hưng phấn lên lại giống như một đại ca tâm lòng rất tốt.

"Hoàng thượng muốn phái người xuất chinh đến Xích Quốc, nhưng lương thảo lần này sung túc vô cùng, hơn nữa thái tử bị tù, điều ước đã kí kết trước kia xem như hủy bỏ." Âm Đàm chậm rãi nói.

Nhược Khả Phi không đáp, chỉ lẳng lặng suy nghĩ những điều mà Âm Đàm nói. Hẳn xuất chinh đến Xích Quốc, vì sao? Tuy rằng nội loạn lần này không hao tổn binh lực quá lớn, nhưng tại sao lại phải tấn công quốc gia khác?

"Ta nghĩ không thông mục đích hẳn làm như vậy." Âm Đàm sửa sang lại mái tóc dài của Nhược Khả Phi, "Người biết không?"

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết.

Nhưng, rất nhanh, hai người đã biết nguyên nhân.

Chiến sự rất nhanh liền truyền đến, ngay cả Liên Xích Quốc mặc dù là dân tộc dũng mãnh thiện chiến, nhưng dưới sức mạnh của vũ khí kinh khủng của Hiên Viên Cô Vân, trở nên nhỏ bé cùng vô lực.

Mỗi khi đánh hạ một tòa thành trì, đều lấy tên của Nhược Khả Phi đặt.

Phi Tương thành, Khả thành, Nhược Thành. . . . .

Chiến hỏa bay tán loạn, chính xác mà nói không gọi chiến tranh, mà gọi là xâm lược, giết chóc. Tiếng kêu than dậy khắp trời đất, ngay cả biết bao nhiêu người ở Liên Xích Quốc đang nguyên rửa Hiên Viên Cô Vân, lại có bao nhiêu người đang nguyên rửa người đã chế tạo ra những loại vũ khí kia. Nhưng, tất cả những thứ này cũng không thể ngăn cản những bước chân xâm lược đang tiến đến gần. Ngán nguyền bảy ngày, đã chiếm đóng năm thành trì của Liên Xích Quốc, ngày điều tàn của một đế quốc, đã không còn xa nữa.

Trong hoàng cung.

"Hoàng thượng, Đức Phi nương nương cầu kiến." Tiểu thái giám hắng giọng bẩm báo.

"Không gặp." Hiên Viên Cô Vân cúi đầu nhìn bản vẽ trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, những thứ này là do Phi nhi tự tay vẽ nên.

"Hoàng thượng, nên, nên thay đổi thể bài." Tiểu thái giám nom nớp lo sợ đưa khay trong tay đẩy tới. Tân hoàng đăng cơ không lâu, Thừa tướng cùng các vị đại thần liên hết lòng giúp hoàng thượng nạp phi, lập hậu. Hoàng thượng không đồng ý, cuối cùng dưới sự can thiệp ngang ngược của Thái Hậu, tuy rằng không lập Hoàng Hậu, nhưng phi tần nạp cũng không ít.

Hiên Viên Cô Vân tùy ý rút ra một thể bài, thần nhiên nhìn tiểu thái giám nói: "Đi thôi, đem đồ vật chuẩn bị tốt cho tắm."

"Vâng" Trong lòng tiểu thái giám thờ dài, không biết đêm nay lại là vị phi tử nào lại gặp xui xẻo. Lúc trước, lần đầu tiên được hoàng thượng chọn trúng lên bài, các phi tử đều dị thường cao hứng, cho là mình chiếm được sủng ái. Nhưng hoàng thượng lại ra lệnh cho mình chuẩn bị những thứ kia. Đêm đó, tầm cung của hoàng thượng truyền đến tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế. Hoàng thượng chưa bao giờ đến hậu cung của phi tử nào qua đêm, đều là các phi tử đến hầu hạ tại tầm cung của hoàng thượng, xong việc lại trở về, cũng không thể qua đêm nơi đó của hoàng thượng. Nhưng đêm đó, vị phi tử kia kêu thê thảm làm cho lòng người kinh hoàng, vốn tưởng rằng hoàng thượng đã biết thương hương tiếc ngọc, kèm theo thanh âm từng trận roi quất xuống, cuối cùng phi tử được mang ra, cả người đều là vết roi vết máu, mọi người mới minh bạch là chuyện gì đã xảy ra.

Hoàng thượng chỉ ngược đãi các nàng, chứ không hề làm những chuyện để có con nối dòng! Một lần so với một lần, càng lúc càng âm độc hơn, một lần so với một lần, càng lúc càng đa dạng lợi hại hơn.

Không biết phi tử nào sẽ được hoàng thượng chọn sủng hạnh. Tất cả các phi tử đều sợ hãi khi hoàng thượng rút lệnh bài chọn trúng các nàng.

Mà hôm nay, Đức Phi đến để van cầu gặp hiển nhiên là một người không biết rõ tình hình.

"Vì sao không cho Bồn cung gặp hoàng thượng? Bồn cung muốn gặp hoàng thượng." Ngoài cửa truyền đến thanh âm la hét ầm ĩ.

Hiên Viên Cô Vân híp nửa ánh mắt, đối với tiểu thái giám còn chưa rời đi thần nhiên nói: "Hôm nay chọn trúng lệnh bài của ai?"

"Bẩm hoàng thượng, là Cẩm phi." Tiểu thái giám cúi đầu cung kính trả lời.

"Vậy đổi thành Đức Phi đi." Hiên Viên Cô Vân tùy ý nói, "Đi thôi."

"Dạ, hoàng thượng." Tiểu thái giám ở trong lòng thờ dài tiếc nuối giùm Đức Phi.

Đội tiểu thái giám ra cửa, thanh âm la hét ầm ĩ ngoài cửa biến mất. Nghĩ cũng biết là tiểu thái giám đem tin tức này nói cho Đức Phi, Đức Phi cao hứng phần chần trở về chuẩn bị. Nữ nhân ngu xuẩn và ghê tởm. Hiên Viên Cô Vân cúi đầu, cầm thư lên.

Vệ Lượng, lúc trước là tiểu tướng tràn đầy nhiệt huyết, giờ phút này hóa thân thành Tu La, dường như đang hưởng thụ khoái cảm vui sướng cùng giết

chọc do chiến tranh mạng đến. Không ngừng đi tới, dường như không biết mệt mỏi.

"Bẩm báo hoàng thượng, Vương đại nhân cầu kiến." Thái giám nom nớp lo sợ bẩm báo, đối với cái này vị đế vương trẻ tuổi hi vọng vô thường, tận sâu trong tâm linh của hắn sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

"Tuyên." Hiền Viên Cô Vân tùy ý, đem thứ trong tay bỏ xuống, dựa vào ghế.

"Vi thần khấu kiến hoàng thượng." Vương Triệt sau khi đi vào cung kính hành lễ.

"Miễn lễ." Hiền Viên Cô Vân đưa mắt nhìn người trước mắt, thần nhiên hỏi: "Có chuyện gì?"

Vương Triệt không đứng dậy, quỳ trên mặt đất như trước không chịu đứng lên: "Thần cả gan khấn cầu hoàng thượng, đem Vệ tướng quân triệu hồi."

"Sao?" Hiền Viên Cô Vân nhíu mày, "Sao Vương đại nhân lại nói ra lời ấy?"

"Tiền phương liên tục báo cáo thắng lợi, nhưng giết chóc quá nặng, thần lo sợ. . . . ." Vương Triệt cau mày, đau lòng nói. Liên Xích Quốc sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt vong, chỉ là cứ tiếp tục như vậy, dân chúng tử thương vô số, chờ đến khi trở thành thuộc địa của bốn quốc, đã trở thành một đất nước hoang tàn.

"Trẫm hiểu được ý của khanh." Hiền Viên Cô Vân nhàn nhạt nói, ngẩng đầu lên, "Bất quá, trẫm cần dân chúng Liên Xích Quốc để làm cái gì?"

"Được dân tâm là được thiên hạ a. Hoàng thượng." Vương Triệt có chút nóng nảy, nếu hoàng thượng hiểu được, vì sao còn muốn nói ra lời như vậy.

"Dân tâm? Thiên hạ?" Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên cúi đầu, giống như nghe được câu chuyện hài hước buồn cười nhất, châm chọc nhìn Vương Triệt, "Trẫm cần thứ này sao? Trẫm muốn những thứ đó có ích gì?"

Đồng tử của Vương Triệt phóng đại, gất gao mở to tròn mắt, dường như không tin những gì mình nghe được. Hoàng thượng vừa mới nói cái gì? Không cần dân tâm không cần thiên hạ? Vậy tại sao lại trèo lên vị trí này? Vì sao lại ngồi ở chỗ này mệnh lệnh Vệ tướng quân bốn phía chinh chiến thảo phạt? Vì sao? Vì sao?

"Trẫm có chút mệt mỏi, khanh lui ra đi." Hiền Viên Cô Vân không nhìn người đang cứng nhắc quỳ trên mặt đất, đứng dậy đi tới cửa.

"Hoàng thượng! ! !" Thanh âm của Vương Triệt có chút tuyệt vọng mang theo âm điệu run run, "Hoàng thượng thỉnh cân nhắc a."

Nhưng Hiền Viên Cô Vân không dừng bước lại, cũng không liếc mắt nhìn người quỳ trên mặt đất một lần nào, lập tức bước qua hắn đi ra cửa.

Vương Triệt suy sút quỳ mọp trên mặt đất, đã không thể thốt thành lời.

Hiền Viên Cô Vân lẳng lặng tiêu sái trong hoàng cung, bên cạnh không có ai. Nhưng là từ một nơi bí mật gần đó, đã có rất nhiều người đang âm thầm bảo vệ. Hiền Viên Cô Vân ngựa quen đường cũ ở trong cung đi tới, theo thói quen tiêu sái đến một cung điện âm u lạnh lẽo. Cung nữ canh cửa thấy được hắn, vội vã hành lễ, Hiền Viên Cô Vân lại nhẹ nhàng vẫy tay, ý bảo hai người rời đi.

Chậm rãi đẩy cửa ra, trong phòng phát ra thanh âm nhẹ nhàng, dường như là thanh âm lưỡi dao cùng đầu gối va chạm nhau. Một nam tử tuấn mỹ ngồi ở bên cửa sổ, cầm trong tay một cây tiểu đao đang khắc gì đó trên một khúc gỗ.

"Thất ca. . . . ." Thanh âm của Hiền Viên Cô Vân rất nhẹ.

"Người đã đến rồi." Nhưng ánh mắt của Hiền Viên Cô Phong không rời khỏi đôi tay, vẫn chuyên chú khắc như cũ.

"Ta, lại nhớ nàng." Hiền Viên Cô Vân dời qua một cái ghế, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, nhìn Hiền Viên Cô Phong điều khắc.

"Thật sao? Ta cũng vậy, có chút nhớ nhưng nàng, nhưng, nàng đã mất." Khóe miệng Hiền Viên Cô Phong lộ ra nụ cười bi ai, nhìn khúc gỗ nhỏ trong tay.

"Huynh, lại đang khắc nàng." Hiền Viên Cô Vân nhìn rồi gỗ trong tay Hiền Viên Cô Phong, lại nhìn những hộp gỗ trên bệ cửa sổ đang bày đầy những con rối gỗ. Tất cả đều là dáng vẻ của một người có cười, có lạnh lùng suy nghĩ, có mặt không chút thay đổi, trông rất sống động. Rõ ràng tất cả đều là bộ dáng của Nhược Khả Phi.

"Đúng vậy a, ta lại đang khắc nàng." Ánh mắt của Hiền Viên Cô Phong có chút trống rỗng, "Kỳ thật, ta thực ghen tị với ngươi, thực hâm mộ ngươi a."

Hiền Viên Cô Vân không nói gì, lẳng lặng lắng nghe. Đoạn văn này mình đã nghe rất nhiều lần, nhưng, mình nghe không hề chán, nghe không đủ. Muốn nghe, vẫn rất muốn nghe.

"Nàng đối với ngươi tốt như vậy, làm cho ngươi nhiều như vậy." Khóe miệng của Hiền Viên Cô Phong hiện lên nụ cười châm chọc, "Ta nghĩ đến, nàng không thương ngươi, ta nghĩ đến ngươi thực sự yêu nàng."

Hiền Viên Cô Vân nghe, trên mặt hiện lên nụ cười ôn nhu thỏa mãn. Nàng yêu mình, nàng thực yêu mình.

"Nhưng, ngươi cuối cùng lại giết nàng." Động tác trên tay Hiền Viên Cô Phong không ngừng lại, "Ta còn tưởng rằng, ngươi thực sự yêu nàng."

Hiên Viên Cô Vân chỉ cười hạnh phúc, không nói gì. Người trước mắt, đến bây giờ cũng không biết, Phi nhi nàng không chết.

"Đội nàng mất đi, ta mới phát hiện, bản thân ta đối với nàng dường như không chỉ là muốn đơn giản như vậy." Hiên Viên Cô Phong khắc lông mày tượng người gỗ, như trước chậm rãi nói, "Ta còn tưởng rằng mình chẳng qua đã tìm được sủng vật để đùa giỡn. Kết quả, giống như không được bình thường."

Vụn gỗ chậm rãi rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm rất nhỏ.

"Nàng đã chết, ta chợt phát hiện mình nhanh chóng sẽ không còn suy nghĩ được gì nữa." Hiên Viên Cô Phong ngừng khắc, nhẹ nhàng vuốt lông mày tượng người trên tay, mắt, mặt, còn có môi.

"Thất ca, ta đã nghĩ huynh không có tâm." Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, "Người đối với nàng, cũng không phải yêu chứ."

"Vậy là cái gì?" Hiên Viên Cô Phong ngừng đầu, nhìn vào đôi mắt sáng trong của Hiên Viên Cô Vân, khó hiểu và khát vọng hỏi, "Vậy là cái gì?"

"Chính huynh cũng không biết, đệ làm sao có thể biết?" Hiên Viên Cô Vân ác liệt cười cười, không trả lời.

Hiên Viên Cô Phong rũ mắt xuống, phát ra tiếng thở dài thật sâu. Đột nhiên cảm giác được mọi chuyện đều giống như một trò đùa. Sống không có bất kỳ ý nghĩa gì. Mình muốn là cái gì? Cuối cùng lại trở nên bắt đầu mơ hồ.

"Thất ca, huynh có muốn làm hoàng thượng hay không?" Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn thuần khiết.

"Không muốn, không có ý nghĩa." Hiên Viên Cô Phong không hề nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt, nếu là trước kia, mình thật sự rất muốn ngồi trên vị trí kia, cúi xuống nhìn thiên hạ, nhưng bây giờ cảm thấy, hình như là một trò hài hước rất xa vời.

"Nhưng, đệ muốn huynh làm thì sao?" Trong đôi mắt của Hiên Viên Cô Vân tràn đầy kiên định.

"Người, muốn đi đâu?" Hiên Viên Cô Phong nhìn Hiên Viên Cô Vân trước mắt có chút không tầm thường, hơi hơi sững sờ.

"Đến bên cạnh nàng." Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười. Nếu nàng đã mất, như vậy mình sẽ làm toàn bộ thế giới đều chôn cùng nàng. Nhưng, nàng còn sống, mình sẽ đến bên cạnh nàng. Muốn ôm nàng thật chặt, muốn cùng nàng cùng nhau xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, muốn tự tay nướng thức ăn cho nàng. Muốn nhìn nụ cười của nàng, hôn lên mặt nàng.

"Người, muốn đi sao?" Hiên Viên Cô Phong kinh ngạc nhìn người trước mắt, hẳn muốn đi theo nàng sao? Vậy tại sao ngày ấy lại muốn bắn chết nàng! ?

"Ừm, đệ phải đi. Những thứ này không phải thứ đệ muốn." Hiên Viên Cô Vân mỉm cười gạt đầu.

"Nhưng, nàng đã mất." Hiên Viên Cô Phong thì thào nói. Cùng với cô gái kia cùng nhau xuống địa ngục sao?

"Mặc kệ nàng đến đâu, ta nhất định sẽ mang nàng trở về." Hiên Viên Cô Vân vươn tay lấy một con rối gỗ trong hộp.

"Huynh có biết vì sao nàng yêu đệ nhưng lại chán ghét huynh không?"

Hiên Viên Cô Phong lấy lại tinh thần, nhìn người trước mắt, Hiên Viên Cô Vân trước mắt, đôi mắt rạng rỡ đầy sức sống, sáng quắc nhìn mình.

"Vì sao?" Hiên Viên Cô Phong mở miệng hỏi, đây cũng là chuyện mình nghĩ đã sớm biết.

"Bởi vì, chúng tôi đã từng nói qua, sẽ luôn luôn ở bên cạnh nhau cho đến chết đi. Vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay." Hiên Viên Cô Vân cười đem rối gỗ nhét trở về trong tay Hiên Viên Cô Phong. "Mà huynh, làm không được." Ngay cả nàng chính xác như thế nào cũng nhận không rõ, thì làm sao có thể đến gần nàng?

Hiên Viên Cô Phong cúi đầu nhìn rối gỗ trong tay, hồi lâu mới nói: "Người muốn cùng với nàng chôn cất cùng một chỗ sao?"

"Đúng vậy, Thất ca, chuyện còn lại đã làm phiền huynh." Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên đứng dậy, đối với Hiên Viên Cô Phong hành lễ một cái, "Thật sự thực xin lỗi, chuyện còn lại phải nhờ huynh đến thu thập."

Hiên Viên Cô Phong lộ ra nụ cười cô đơn: "Chỉ có người, vẫn còn gọi ta một tiếng Thất ca."

"Chuyện của Ngũ vương gia cùng Trang phi, thất ca tự mình xử lý đi. Thái Hậu cũng mặc cho huynh xử lý đi." Hiên Viên Cô Vân nói lên những điều này gần như đã muốn tuyên cáo ba người diệt vong.

"Người a, thật đúng là tùy hứng. Người xấu luôn muốn ta đảm đương." Trong mắt Hiên Viên Cô Phong bỗng nhiên hiện lên vẻ sùng nịch chưa từng có xuất hiện. Lúc này đây, lòng mình dường như thật sự thay đổi.

"Huynh vẫn luôn là người xấu a, tiếp tục làm tiếp không tốt sao?" Hiên Viên Cô Vân cũng lộ ra nụ cười.

"Đúng vậy a, ta vẫn luôn là người xấu, muốn người chết, muốn người chết vô cùng thảm. Muốn tất cả những người không thuận theo ta đều chết." Hiên Viên Cô Phong nhẹ nhàng kể ra.

"Phụ hoàng, huynh hãy giữ lại." Hiền Viên Cô Vân cuối cùng đưa ra một yêu cầu.

Hiền Viên Cô Phong thật lâu sau không nói gì, nhìn chăm chăm vào Hiền Viên Cô Vân, ánh mắt của Hiền Viên Cô Vân lại không hề nhượng bộ chút nào.

"Được thôi, giữ ông ta lại." Hiền Viên Cô Phong rốt cục nhượng bộ.

"Thật sự, thực cảm ơn huynh a, Thất ca." Hiền Viên Cô Vân lộ ra nụ cười hiểu ý.

"Người, dễ dàng đem thiên hạ nhường cho ta như thế, người không hối hận sao?" Hiền Viên Cô Phong đột nhiên hỏi.

"Huynh muốn thiên hạ sao?" Hiền Viên Cô Vân cười khở, "Huynh không muốn, ta cũng không muốn, là ta áp đặt huynh. Như thế nào?"

Buổi nói chuyện này, Hiền Viên Cô Phong cười khanh khách.

Hiền Viên Cô Vân xoay người: "Thất ca, huynh bảo trọng."

Hiền Viên Cô Phong nhìn bóng lưng của Hiền Viên Cô Vân đi xa, thật lâu không nói tiếng nào.

Bảy ngày sau khi Nhựt Khả Phi hoàn thành nhiệm vụ mà Âm Đạm yêu cầu.

Âm Đạm lại xuất hiện lần nữa ở trong phòng Nhựt Khả Phi, Vô Hồn đi theo phía sau.

"Đi thôi." Âm Đạm bữu môi.

Nhựt Khả Phi không nói gì, chỉ là đứng dậy yên lặng đi theo phía sau hai người.

Ra đại môn, lên xe ngựa, xe ngựa vội vã phi nhanh trên đường lớn.

Ngoài thành, một gian khách sạn đơn sơ, bị dư âm của ánh mặt trời chiều chiếu rọi lên những lớp ánh sang vàng yếu ớt.

Xe ngựa ngừng lại ở trước khách sạn.

Ngoài mái che nắng của khách sạn, Âm Đạm kê ba chén rượu, ba người lẳng lẳng ngồi ở trước bàn.

Âm Đạm nhìn về mặt bình tĩnh của Nhựt Khả Phi, chợt nhớ tới những câu nói của mình và Nhị Đương gia.

"Cứ thả nàng như vậy?" Nhị Đương gia nghĩ làm sao cũng không thể tin Chủ Nhân của mình lại là độ lượng như vậy.

"Nếu không còn có thể như thế nào? Người cũng thấy đấy, nếu dùng cổ, người cũng biết sẽ là hậu quả như thế nào." Âm Đạm nhún vai.

Nhị Đương gia trầm mặc một lát, mới thốt lên: "Nhưng, Chủ Nhân, ngài đã nói, cho dù không dùng cổ, nàng cũng sống không lâu. Nàng chỉ có thể sống đến hai mươi đi."

"Đúng vậy, Ly Tâm độc độc trong cơ thể nàng, đã bị hạ khi nàng vẫn còn là thai nhi. Loại độc này ta chỉ gặp qua một lần. Người trúng loại độc này tuyệt đối sống không quá hai mươi. Bởi vì giải được tìm quá khó khăn. Lần đầu tiên Âm Đạm nhìn thấy Nhựt Khả Phi cũng đã hoài nghi nàng dường như là trúng Ly Tâm độc độc, sau tiếp xúc càng nhiều mới khẳng định chắc chắn

Cái loại độc thể gian hiểm có này, mình lại có thể nhìn thấy lần thứ hai. Càng làm cho hấn khó hiểu là, nàng rốt cuộc là ai? Vì sao trong cơ thể sẽ có loại độc như vậy? Mấu thân của nàng là ai, trong lúc mang thai đã bị người ta hạ loại độc hiểm thấy và khủng bố này?

"Vậy thiếu chủ làm sao bây giờ?" Nhị Đương gia nhớ tới vấn đề này.

"Ngừng, nàng không thích tiểu tử gốc nhà ta, cho dù chết cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta." Âm Đạm bình thản nói.

"Thật sự sao?" Nhị Đương gia nhăn mày lại, nàng không thích thiếu chủ, nhưng thiếu chủ có thể buông tha cho nàng sao?

Âm Đạm cũng trầm mặc, sắc mặt có chút khó coi.

"Hắn sẽ đến?" Nhựt Khả Phi nhẹ nhàng lên tiếng, làm Âm Đạm thu hồi thần trí lại.

"Ai biết, có lẽ thế." Âm Đạm giang tay, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Người có ý gì?" Vô Hồn có chút nổi giận, lại đùa giỡn người khác như vậy, "Người căn bản cũng không có thông báo cho hấn!"

"Ai nha, đầu óc người rốt cục đã thông suốt." Âm Đạm cười đắc ý, "Đúng vậy a, ta không nói cho bất luận kẻ nào, nếu hấn tìm đến ta liền đem người cho hấn, nếu không tìm đến, mang về làm nương tử cho người, được không?"

Vô Hồn biến sắc, thì ra đây là trò chơi đùa là do lão ca tự chủ trương. Vô Hồn khẩn trương quay đầu nhìn Nhược Khả Phi, nhưng trên mặt Nhược Khả Phi không có biểu tình gì.

Âm Đạm cũng có chút giật mình, tiếp theo chậm rãi nói: "Hắn, hiện tại chinh chiến khắp nơi, người nói hắn có thể đã quên người rồi hay không? Còn nữa, trong hậu cung của hắn dường như nạp rất nhiều phi tử, những vẫn chưa lập hậu." Âm Đạm gãi gãi đầu, "Chẳng lẽ, vị trí kia vẫn chuẩn bị cho người?"

Nhược Khả Phi không đáp lại lời của Âm Đạm..., chính là thân nhiên nói, "Chúng ta ở chỗ này chờ bao lâu?"

Âm Đạm ngẩng đầu nhìn trời: "Đợi đến trời tối đi, nếu không đến, người làm tân nương tử của tiểu tử nhà ta nhé, được không?"

"Đại ca, người thật khôn khéo, đang nói bậy bạ gì đó!" Vô Hồn giận dữ, chính là ra tay quá nặng.

"Người biết cái gì." Âm Đạm đón lấy sự công kích của Vô Hồn, "Nếu nàng làm vợ của người, ta liền nói cho nàng biết cách giải trừ Ly Tâm độc độc trong cơ thể của nàng như thế nào."

Cái gì? ! Động tác của Vô Hồn ngừng lại, Nhược Khả Phi cũng khẽ trừng mắt nhìn Âm Đạm

"Vây. Người thật đúng là không biết à?" Âm Đạm vuốt cằm của mình cười rộ lên, "Trong cơ thể người trúng Ly Tâm độc độc a, sống không quá hai mươi, lúc người còn ở trong bụng của mẫu thân người đã bị ai đó hạ độc. Thật đúng là kỳ quái, mẫu thân của người là ai?"

"Không biết." Nhược Khả Phi lạnh lùng thốt lên. Sau khi đến thế giới này, mình chỉ biết là thân phận thân thể này là nha hoàn, cái khác một mực không biết.

Lúc này đổi lại Âm Đạm có chút khó hiểu. Vốn dĩ mình cũng phái người điều tra thân phận của nàng, nhưng tra đến tra đi tất cả đều là chỗ trống, chỉ biết là nàng là nha hoàn trong Vương Phủ. Nghĩ đến chính bản thân nàng có lẽ biết chút gì đó, nhưng bây giờ lại nhận được câu không biết.

"Quên đi, mặc kệ đi, sắc trời càng ngày càng tối rồi. Cũng không biết tiểu nam nhân của người có thể đến hay không." Âm Đạm cười tự đắc. Từ ngày đó đến nay, mình vốn không hề khóa kín tin tức của Nhược Khả Phi nếu là có tâm, người kia hẳn sẽ nhanh chóng điều tra được. Tính tính lộ trình thời gian, cũng nên là hôm nay có thể đến kịp. Nếu hôm nay không đến..., vậy tất cả là vô nghĩa.

Vô Hồn mâu thuẫn nhìn sắc trời một chút, lại nhìn về mặt bình tĩnh của Nhược Khả Phi. Trên người nàng trúng kịch độc, vì sao mình lại không biết? Hiện tại, nên làm gì đây?

Nhưng Nhược Khả Phi không nói lời nào, chỉ là kinh ngạc nhìn chăm chú vào hướng con đường phía trước.

Hắn sẽ đến, hắn nhất định sẽ đến!

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Ads Vô Hồn nhìn ánh mắt kiên định của Nhược Khả Phi, chợt nhớ tới đại ca từng đã nói, cái gì còn có 4~5 năm, khi đó chẳng lẽ ám chỉ nàng chỉ có thể sống đến hai mươi? Làm sao có thể như vậy?

Vô Hồn ngẩng đầu nhìn sắc trời, càng ngày càng mờ. Lúc bọn họ đến nơi này đã là hoàng hôn, đến trời tối cũng bắt quá chỉ có nửa canh giờ, người nọ thật sự sẽ đến đây sao?

Nhược Khả Phi nhìn chăm chăm về phía trước, bỗng nhiên lộ ra tươi cười.

Vô Hồn vừa quay đầu, theo ánh mắt của Nhược Khả Phi nhìn lại. Ở phía trước, một đám người đang cười ngựa chạy vội mà đến, từ xa mà đến gần, càng ngày càng rõ ràng. Mà người dẫn đầu, toàn thân mặc y phục màu đen, áo choàng cũng màu đen tung bay trong gió. Trên khuôn mặt tuyết trắng, đôi mắt làm lòng người kinh hoàng, sáng quắc nhìn về phía trước. Tiếng vó ngựa dày đặc mà dồn dập càng ngày càng gần. Vang ầm ầm một góc trời, tiểu nhị khách sạn đều tò mò chạy vội ra, khi nhìn thấy phía trước xuất hiện một đám người ngựa thì hoảng sợ, đơn giản là khí thế kia thật sự làm cho người ta rất sợ hãi. Nhược Khả Phi chậm rãi đứng lên, chỉ nhìn chăm chăm vào người cách mình càng ngày càng gần. Khóe môi chậm rãi, chậm rãi hiện lên ý cười đầy ôn nhu. Đã đến, rốt cuộc người đã đến!

Một đám người chạy đến gần, Hiên Viên Cô Vân ở phía trước nhất. Mạnh mẽ ghì ngựa, nhanh chóng xoay người xuống ngựa, nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu của lại Nhược Khả Phi, Hiên Viên Cô Vân nở nụ cười, ôn nhu cười nhìn người mình vẫn vương luôn bên nhất đang ở trước mắt.

Hai người cứ như vậy ôn nhu mỉm cười đối diện nhau, không tiếng động, trong thiên địa giống như chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Vô Hồn nhìn mặt Diêm Diễm đi theo phía sau Hiên Viên Cô Vân, giật mình, lập tức cúi đầu, không nói tiếng nào.

"Ta, tới đón nàng." Hiên Viên Cô Vân nhìn người trước mắt thật sâu, rốt cục đã gặp được nàng, rốt cục a.

"Ừm, ta biết ngươi sẽ đến." Trong nụ cười của Nhược Khả Phi có chứa nước mắt.

Hiên Viên Cô Vân không thèm nhắc lại, tiến lên mạnh mẽ đem Nhược Khả Phi kéo vào trong lòng, dùng hết khí lực toàn thân, muốn đem nàng hòa tan vào cơ thể, hòa tan cùng một chỗ. Nhược Khả Phi vươn tay ôm lấy hắn, găt gao dán sát vào lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim đập dồn dập, kia hai mắt nhắm nghiền, hưởng thụ niềm vui sướng thật lớn. Lâu như vậy không gặp, Cô Vân của mình lại cao lớn, mà lồng ngực của hắn lại ấm áp cùng vững chắc như thế.

Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên vươn tay nâng cằm của Nhược Khả Phi lên, dùng sức hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia. Trần trọc, càng ngày càng mãnh liệt. Tất cả mọi người ở phía sau Hiên Viên Cô Vân mất tự nhiên quay mặt đi, dưới mái hiên mọi người đều há to miệng, nhìn hai người. Trong mắt Vô Hồn dâng lên mắt mắt, lẳng lặng nhìn hai người. Trên mặt Diêm Diễm hiện lên nụ cười thần nhiên, trong mắt ấm áp. Dưới trời chiều, bóng lưng hai người kéo vô cùng dài rất dài, giao hòa cùng một chỗ.

Cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu, hai người mới tách ra. Hiên Viên Cô Vân bá đạo ôm thất lưng của Nhược Khả Phi không buông ra, lạnh lùng nhìn dáng vẻ hí hửng của Âm Đạm ở bên kia.

"Âm Đạm, Thủ lĩnh của tổ chức thiên hạ đệ nhất sát thủ, Chủ Nhân của Thiên cơ cục tin tức linh thông nhất, Giáo chủ của nhị thập nhất hội thiên hạ tam giáo, trong tay nắm giữ một nửa quyền sinh sát của nền kinh tế cả nước, ba thành mua bán tơ lụa, bốn thành vận chuyển kinh doanh Muối." Hiên Viên Cô Vân nhàn nhạt đem tất cả thân phận của Âm Đạm nói ra một lượt, sắc mặt của những người đứng phía sau Hiên Viên Cô Vân đồng loạt trầm xuống. Người trước mắt làm sao biết được.

Trong mắt Âm Đạm hiện lên một tia ngạc nhiên cùng tán thưởng, lập tức lại biến mất không thấy.

"Ha ha, ngồi xuống trước." Âm Đạm làm tư thế xin mời, ý bảo Hiên Viên Cô Vân ngồi xuống, "Tiểu nhị, dâng trà."

Tiểu nhị gần như đã quên mất đường đi vào rồi, run rẩy chạy vào khách sạn không trở ra, Âm Đạm ở trong lòng thở dài, tiểu tử này là không phải cố ý a. Khách sạn này xem ra lại phải tẩy rửa sạch sẽ, sao có thể ở trước mặt nhiều người bại lộ thân phận của mình như vậy chứ.

"Không cần, chính là nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ta không dám động tới ngươi." Về tàn bạo khát máu trong mắt Hiên Viên Cô Vân cùng bạo ngược dần dần dâng lên. Nhớ đến đã tồn biết bao nhiêu thời gian không tìm được Phi nhi đều là bởi vì người trước mắt lần lượt cản trở, mỗi lần có manh mối lập tức biến mất không tung tích một cách kì lạ. Sao có thể không làm cho hắn nổi giận chứ?

Âm Đạm nhú mày, giễu cợt nói: "Đừng đến ta, ngươi cũng biết một khi chạm đến ta, vận mệnh ngươi trong thiên hạ sẽ như thế nào?"

"Ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm chuyện này?" Tay Hiên Viên Cô Vân căng thẳng, cười giọng mỉa mai. Người trước mắt cũng không hiểu tại sao mình lại ngồi trên vị trí kia, cũng không hiểu chính mình chỉ để ý cái gì.

Nhìn về phía tay Hiên Viên Cô Vân đang ôm, ánh mắt của Âm Đạm chìm xuống, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, không nói tiếng nào.

Trong không khí dường như hết sức căng thẳng, những đốm lửa vô hình dường như đang rung chuyển ở chung quanh.

Những người ở phía sau của Hiên Viên Cô Vân, tay của tất cả mọi người đều đặt trên kiếm. Diêm Diễm cũng nhú mày.

Âm Đạm hít một hơi nhìn người trước mắt, khí phách mười phần a. Khiêu khích. Cười nói: "Vậy, nếu, là có liên quan đến tánh mạng nữ nhân của ngươi thì sao?"

Dứt lời, sắc mặt Hiên Viên Cô Vân đột nhiên biến đổi, tình thế hết sức căng thẳng.

Nược Khả Phi nhẹ nhàng lôi kéo y phục của Hiên Viên Cô Vân, lắc lắc đầu.

"Chắc chắn, ngươi cũng thật không phải là bạn tốt, ta vẫn chưa từng xuống tay với nữ nhân của ngươi, nàng ở cạnh ta, ăn tốt, mặc tốt, lại là dùng những loại thuốc tốt nhất." Âm Đạm làm ra vẻ vô cùng đau đớn.

"Đây chính là chuyện liên quan đến tánh mạng của nữ nhân ngươi a, thật không ngồi xuống nghe một chút sao?"

Hiên Viên Cô Vân hơi hơi hít đôi hơi lạnh lùng, nhìn Âm Đạm, lại cúi đầu nhìn Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi lại nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không cần nghe lời nói của hắn.

"Hừ." Hiên Viên Cô Vân liên hừ một tiếng, ôm chặt Nhược Khả Phi liền chuẩn bị xoay người rời đi.

"Wow, thật đúng là máu lạnh, trong cơ thể của nữ nhân ngươi có độc Ly Tâm độc, chỉ có thể sống đến hai mươi tuổi, ngươi cũng không quan tâm?" Âm Đạm không chút để ý nói.

Quả nhiên, dứt lời, thân mình Hiên Viên Cô Vân cứng đờ, mạnh mẽ xoay người qua, gắt gao nhìn chăm chăm vào Âm Đạm: "Người nói cái gì?" Làm cho Hiên Viên Cô Vân để ý những lời này mà quay đầu về hỏi không bởi vì khác, đơn giản là hắn đã từng nghe qua loại chất độc này, ở ngự thư phòng trong một quyển sách quả thật có gặp qua.

Âm Đạm xoa đầu, ngồi xuống, ách xì 1 cái, mỉm cười: "Ta cũng không nói gì, xin cứ tự nhiên."

Vô Hồn cúi đầu, thanh âm thật thấp truyền đến: "Nàng trúng Ly Tâm độc độc."

Hai mắt Hiên Viên Cô Vân trừng thật to, bước chân không hề di chuyển.

"Nơi này không phải địa phương để nói chuyện, nếu muốn biết giải dược hãy đi cùng ta, như thế nào a?" Âm Đạm cười ác liệt.

"Hắn đang nói láo." Nhược Khả Phi lạnh lùng nói thêm vào một câu. Hiện tại nhìn thấy hắn, tất cả đều đủ, cho dù hiện tại sẽ chết ở trong lòng hắn, cái gì cũng đều đủ. Không cho phép nhìn thấy hắn bị người khác áp chế, không cho phép hắn bị người khác chi phối. Hắn, trời sinh có mệnh đế vương, vĩnh viễn đứng ngạo nghễ trên muôn người.

Hiên Viên Cô Vân cúi đầu, mắt nhìn Nhược Khả Phi, lại chỉ thấy trong đôi mắt trong suốt của nàng tất cả đều là lạnh như băng.

"Ai nha, nữ nhân nói dối cũng không hay." Âm Đạm cười, bỗng nhiên trong nháy mắt vung lên, bắn ra vật gì đó bay về phía Nhược Khả Phi. Hiên Viên Cô Vân định nhân vừa thấy, đây chẳng qua chỉ là một hạt đậu rất nhỏ, lạ lùng là hắn không có ra tay ngăn trở, hạt đậu đánh vào huyết đạo của Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi mềm nhũn tuột xuống, Hiên Viên Cô Vân vội vã bế nàng lên.

"Đi đâu?" Hiên Viên Cô Vân lạnh lẽo nhìn Âm Đạm, thân nhiên hỏi Âm Đạm.

"Ha ha." Âm Đạm sờ lên cằm nở nụ cười, người trước mắt thật không hổ là người đi lên vị trí cao nhất kia, xem xét thời thế có khí phách như thế. "Vậy ta đi thôi."

Hiên Viên Cô Vân cúi đầu nhìn người trong lòng mắt đi tri giác, trong mắt lộ ra ôn nhu thật sâu, thân nhiên nói: "Có xe ngựa không?"

"Có." Âm Đạm hi hi cười, dùng ngón tay chỉ vào chiếc xe ngựa đứng ở một bên, lại nhìn Vô Hồn vẫn cúi đầu nhìn không thấy biểu tình nói, "Người, đến cưỡi ngựa của hắn."

Một chiếc xe ngựa chậm rãi khởi động, đi theo phía sau hơn hai mươi kỵ mã.

Trong xe ngựa, Âm Đạm nhìn Hiên Viên Cô Vân ôn nhu ôm Nhược Khả Phi, cũng không hề liếc mắt nhìn qua mình một cái, chỉ nhìn thật sâu người đang nằm trong lòng mình.

"Tốt xấu gì cũng liếc lấy ta một cái đi chứ." Âm Đạm trêu tức nói.

"Người có cái gì đẹp, người thích xem mặt nạ?" Hiên Viên Cô Vân chỉ lạnh lùng thốt lên một câu đánh ngay trọng điểm trên mặt Âm Đạm là mặt nạ da người.

"Ai nha ~~~" Âm Đạm làm ra vẻ giật mình, "Bị người nhìn thấy rồi, xem ra lần này làm vẫn là không đủ hoàn mỹ."

Hiên Viên Cô Vân không đáp lại lời hắn, mà là nhìn người trong lòng, ôn nhu nở nụ cười, tiếp theo làm như Âm Đạm không tồn tại, nhẹ nhàng hôn lên môi Nhược Khả Phi.

Âm Đạm vẻ mặt hắc tuyến, khóe miệng run rẩy: "Người thật đúng là xem ta người chết a."

Hiên Viên Cô Vân ngẩng đầu, tiếp theo đưa tay sờ ở chân của Nhược Khả Phi, Âm Đạm nhìn thấy cả kinh, không phải chứ, chẳng lẽ trước mặt của mình mặt sẽ làm cái gì kia. . . . .

"Chân của nàng." Hiên Viên Cô Vân nhăn lông mày lại, "Vẫn là cảm ơn người."

Âm Đạm ngẩn ra, nở nụ cười: "Người muốn cảm ơn thì còn một người khác, nếu không phải người nọ, chân của nàng chỉ sợ sớm đã bị phế đi."

"Ta biết, nếu không phải người nọ, ta cũng sẽ không thể gặp lại nàng." Hiên Viên Cô Vân biết Âm Đạm nhắc đến ai, là Mộc Cách, là người cuối cùng đã mạng đi Phi nhi của mình, bắt kẻ là xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn cứu Phi nhi mình, như vậy bản thân hắn đã từng sớm nói qua, mặc kệ về sau như thế nào, đều sẽ buông tha cho người nọ một lần.

Âm Đạm bĩu môi, trên mặt không có quá nhiều biểu tình, nhưng trong lòng đang thầm giật mình, người bên cạnh này, sẽ không dễ dàng đối phó giống như mình nghĩ.

Nhưng, hắn có tử huyết, cho dù mạnh mẽ cường đại đến đâu, cũng có tử huyết của mình.

Ánh mắt buồn bã nhìn trở lại trên người mà Hiên Viên Cô Vân đang ôm trong lòng, vẻ mặt điềm tĩnh an ổn như thế, là vì nàng biết người đang ôm nàng hắn sao?

Phía sau xe ngựa, một đám người chậm rãi đi theo, mỗi người thân hình mạnh mẽ, đồng loạt trầm ỏn. Vừa thấy đã biết đều là cao thủ hiếm có, Diễm Diễm cùng Vô Hồn song song dẫn đầu ở phía trước.

"Thật đúng là anh của ngươi mang nàng đi." Diễm Diễm chính mắt xác nhận hoài nghi của mình nhưng vẫn là có chút không thoải mái.

"Ừm." Vô Hồn một mội đáp.

Diễm Diễm liếc mắt nhìn Vô Hồn, ở trong lòng khê thờ dài, tiểu tử này, sợ là đã trúng độc.

"Nàng thật sự trúng Ly Tâm độc độc sao?" Diễm Diễm chuyển khai đề tài, trong lòng kỳ thật vẫn ỏn ỏn lo lắng.

"Phải" Vô Hồn vẫn là một mội, ngắn gọn trả lời.

Diễm Diễm nhìn dáng vẻ sa sút tinh thần của Vô Hồn mình cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chẳng lẽ hẳn không biết, biểu hiện của hắn như vậy là rõ ràng đến mức nào sao?

Nàng giống như đóa hoa nở trên vách núi đối diện, biết rõ đến ngắt lấy có thể sẽ vạn kiếp bất phục, tuy nhiên hắn vẫn là nhịn không được đi lên trước, trúng độc của nàng, còn cam tâm tình nguyện.

Xe ngựa ngừng lại, xuống xe vào một khoảng sân u tĩnh lại rộng rãi.

Nhị Đương gia giật mình nhìn vào một đám người, dáng vẻ mạnh mẽ cùng tu vi đều cao như thế, là người của ai? Lại liếc mắt một cái nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc kia, giờ phút này được một nam tử tuyệt mỹ khí độ bất phàm ôm vào trong ngực, Nhị Đương gia lập tức liền hiểu được. Đương kim tiểu hoàng đế là như vậy sao? Mình chưa từng nhìn gần hắn khí thế khiếp người quả nhiên giống như lời đồn.

Vì nàng, mà đến?

Ảm Đạm cùng Hiên Viên Cô Vân vào phòng, người còn lại đều chờ đợi ở bên ngoài, Vô Hồn hừ một tiếng biến mất ở nguyên chỗ, Diễm Diễm cũng đi theo biến mất không thấy gì nữa.

"Nói đi, ngươi muốn muốn cái gì?" Hiên Viên Cô Vân nhìn nam nhân trước mắt, thân nhiên hỏi ngay vấn đề, nhưng vẫn ôm lấy người trong lòng từ đầu đến cuối vẫn không chịu buông ra, thật cẩn thận như vậy, ôn nhu như vậy.

"Ta muốn." Ảm Đạm vòng vo đám mắt chung quanh, "Ta muốn Bưu Chính tốc hành của ngươi ở Lí Huyền."

"Có thể." Ánh mắt Hiên Viên Cô Vân cũng không hề chớp.

"Vận tải đường thủy của Bồn quốc, ta nghĩ muốn năm phần." Ảm Đạm tiếp tục công phu sư tử ngoạm.

"Được." Hiên Viên Cô Vân như cũ không một chút chần chờ, thân nhiên đáp.

"Mò vàng. . . . ." Lời nói của Ảm đạm còn chưa nói ra, đã bị Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng cắt ngang.

"Có thể, nói điểm chính đi." Hiên Viên Cô Vân nhìn người trước mắt, nếu hắn chỉ là muốn muốn tài phú đơn giản như vậy, đương nhiên cũng không phí nhiều công sức làm nhiều chuyện như vậy.

"Ai nha! !" Ảm Đạm cười xấu hổ, lại bị đã nhìn ra, "Ngươi thật sự để ý nữ nhân này như vậy?"

Mặt Hiên Viên Cô Vân không chút thay đổi nhìn người đang hí hửng trước mắt: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Nếu, ta muốn ngươi lấy thiên hạ để đổi nữ nhân này, ngươi có chịu không?" Khóe miệng của Ảm đạm hiện lên ý cười lạnh như băng.

"Chuyện này rất khó." Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân không có độ ỏm.

Ảm Đạm trong lòng cười lạnh, quả nhiên, thiên hạ vẫn là quan trọng nhất. Tình yêu là cái chó má gì.

"Bởi vì ta đã đồng ý đem thiên hạ cho người khác rồi, cho thêm ngươi, dường như thất tín." Hiên Viên Cô Vân bình lặng nói ra tin tức như sét đánh ngang tai này.

Ảm Đạm hoàn toàn sững sốt, giật mình, cứng đờ, định trụ.

Chỉ kinh ngạc nhìn bộ dáng bình tĩnh của người trước mắt, thật lâu nói không ra lời.

"Đổi lại yêu cầu." Hiên Viên Cô Vân đạm mạc nói, "Phong vương thì có thể."

"Không cần." Khóe miệng Ảm Đạm nhếch lên nụ cười lạnh, "Yêu cầu của ta ngươi đã đáp ứng toàn bộ rồi." Chính mình yêu cầu hắn dùng thiên hạ để đổi nàng, cũng không phải mình muốn, cho ai cũng không sao, chẳng qua mình đã chiếm được đáp án.

"À, vậy nói giải được của Ly Tâm độc độc đi." Hiên Viên Cô Vân cúi đầu nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Nhượng Khả Phi, khóe miệng nở một nụ cười ôn nhu. Thật vất vả mới tìm được nàng, làm sao có thể để cho nàng rời khỏi mình sớm như vậy?

"Trước tiên nói một chút về quyết định của ngươi đi." Trong lòng Âm Đàm bỗng nhiên thực phức tạp, có chút rung động, còn có chút khó chịu. Muốn phá vỡ sự tin tưởng thương yêu của hai người này, muốn phá tan sự tín nhiệm tin yêu tuyệt đối của bọn họ, nhưng bản thân hắn lại cảm thấy vô lực yếu ớt trước bọn họ như vậy, thật sự là buồn cười.

Hiên Viên Cô Vân mỉm cười: "Lần này mang nàng trở về, là muốn cho nàng cũng đi lên kia vị trí cao nhất."

"Nàng không cần." Âm Đàm thay Nhượng Khả Phi nói ra.

"Ta biết, hơn nữa cuộc sống nơi đó nàng cũng sẽ không thích." Hiên Viên Cô Vân tiếp nhận nói, "Ta, chỉ là muốn cho nàng ngồi thử một lần trên vị trí cao nhất đó xem thử một lần thôi." Bởi vì Thiên hạ này, mình là vì nàng mà đánh hạ, , nàng vẫn chưa nhìn thấy, như thế tất cả đều không có bất kỳ ý nghĩa gì

"Sau đó, ngươi sẽ mang nàng rời xa tất cả những ân oán thị phi?" Âm Đàm đoán được quyết định của Hiên Viên Cô Vân. Thật là một kẻ điên a! Hoàng thượng với niên đại cai trị ngắn ngủi như thế, chỉ sợ là là người đầu tiên cũng là người duy nhất trong lịch sử. Còn có chuyện lập hậu, đây càng là phù dung sớm nở tối tàn. Cũng chỉ vì để cho nàng đứng ở vị trí cao nhất nhìn thử một lần mà thôi. Kẻ điên, nam nhân ở trước mắt thật sự chính là người điên. Đẳng cấp làm một hoàng thượng có thời gian cai trị ngắn nhất, nhưng thời gian Hoàng Hậu tại vị còn ngắn hơn.

Hiên Viên Cô Vân chỉ cười không, chấp nhận lời nói của Âm Đàm.

"Làm xong việc này mất bao lâu?" Âm Đàm tính toán thời gian.

"Một tháng thôi." Hiên Viên Cô Vân nhàn nhạt nói.

"Như vậy, một tháng sau tới tìm ta, ta sẽ nói cho ngươi biết giải được của Ly Tâm độc, nhưng, có thể lấy được hay không ta không dám cam đoan." Âm Đàm nhún vai, "Ta thật muốn nhìn xem một khắc đó khi nàng làm Hoàng Hậu."

"Như vậy, cùng đi. Như thế nào?" Trên mặt Hiên Viên Cô Vân tất cả đều là khí phách mà tự tin cười.

Âm Đàm trừng mắt nhìn, gật gật đầu, : "Cũng tốt, vẫn chưa từng quang minh chính đại đi vào. Ngày mai sẽ xuất phát thôi, hôm nay nghỉ ngơi trước đi."

"Như thế, cảm tạ." Hiên Viên Cô Vân đứng dậy hướng Âm Nghiên gật gật đầu.

Trong đình, Vô Hồn ngồi yên ở trên mặt ghế đá, không nói được một lời.

"Vô Hồn." Diêm Diễm bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Vô Hồn không nói gì, chính là ngơ ngác nhìn bầu trời bao la dần dần ngảm rồi dần xuống.

"Ngươi đang ở đây khóc à?" Diêm Diễm bỗng nhiên không khỏi liếc nhìn một câu.

"Chết tiệt, ánh mắt mù nào của ngươi thấy ta đang khóc?" Vô Hồn nóng nảy thấp giọng gầm thét, nói xong thế này mới phát giác chính mình đã bị trêu cợt. Hùng hăng tròn mắt nhìn mặt gương mặt mỉm cười của Diêm Diễm, thần kỳ là không có ra tay, mà là vươn thẳng đầu, nhìn về phía một bên.

"Ngươi, thật đúng là ngu xuẩn a." Diêm Diễm cũng ngồi xuống, nói thật nhỏ.

"Ít nói nhảm đi, ngươi cũng không tốt hơn được bao nhiêu so với ta đâu!" Vô Hồn khinh bỉ khoát tay áo.

Diêm Diễm không phản bác, chỉ là nhẹ nhàng thở dài: "Đúng vậy a, ta cũng vậy ngu xuẩn a."

"Đi." Vô Hồn đứng lên.

"Đi đâu?" Diêm Diễm nhìn về mặt suy sụp của Vô Hồn.

"Uống rượu, đi không?" Vô Hồn bĩu môi, "Đi trộm Túy sinh mộng tử của lão ca ta."

"Tốt." Diêm Diễm cũng đứng dậy, mỉm cười đi theo phía sau Vô Hồn.

Túy sinh mộng tử, là rượu mà Âm Đàm tự tay ủ.

Hương nồng, đậm.

Nghe nói, uống vào sẽ làm cho người tạm thời quên mất tất cả.

Thời gian sau, khi Âm Đàm phát hiện trong hầm rượu thiếu nhiều rượu như vậy, đầy trời phóng hỏa đó là chuyện sau này hằng nói.

Đêm buồn vắng, hoàn toàn yên tĩnh.

Ảm Đạm phân phó người chuẩn bị xong phòng dành cho khách, nhưng những người tùy tùng của Hiền Viên Cô Vân cũng không vào hết, chia làm hai phe một số ngủ, một số ẩn núp canh gác quanh đó.

Nhị Đương gia tán thưởng lại đồ mắt nhìn những người được huấn luyện nghiêm chỉnh này, nếu những người này đều là của mình thì thật tốt biết bao.

Trong một gian phòng khách sạch sẽ, bọn nha hoàn đưa nước ấm tới tắm rửa liền lui xuống.

Nhược Khả Phi vẫn chưa có tỉnh lại, vẫn lẳng lặng nằm ở trong lòng Hiền Viên Cô Vân như cũ. Bọn nha hoàn lui ra ngoài cũng nhin không được vụng trộm liếc mắt nhìn nam tử tuổi trẻ kia, từ khi vào cửa đến bây giờ, hắn vẫn không từng rời người hắn đang ôm trong lòng của hắn.

"Phi nhi ~~~" Hiền Viên Cô Vân vươn tay, giúp Nhược Khả Phi cởi đi huyết đạo.

Chậm rãi, Nhược Khả Phi sâu kín mở mắt, khắc sâu vào mi mắt là khuôn mặt tuyệt mỹ quen thuộc của xem ra Hiền Viên Cô Vân, giờ phút này đang ôn nhu, mắt mang ý cười nhìn chính mình.

"Cô ~~~ Vân ~~~" Nhược Khả Phi chậm rãi gọi.

"Ta đây, ta ở đây, Phi nhi" Hiền Viên Cô Vân ôm Nhược Khả Phi nhẹ nhàng hôn hít khắp khuôn mặt của nàng.

"Cô Vân, Cô Vân của ta." Phi nhi vươn tay ôm cổ của Hiền Viên Cô Vân.

"Ta đây. Ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng." Hiền Viên Cô Vân nhẹ giọng lẩm bẩm, "Yên tâm, ta sẽ không biến mất, dù bất cứ ai cũng không thể tách rời hai chúng ta."

Phi nhi cười rộ lên, giọt nước mắt nơi khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

"Đừng khóc, đứa ngốc, ta đang ở đây a." Hiền Viên Cô Vân nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt của Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi bỗng nhiên gạt mình, trước kia là hình mình rất hay thích gọi hắn là đứa ngốc.

Gắt gao dán tại lồng ngực ấm áp của Hiền Viên Cô Vân, cái gì cũng muốn suy nghĩ, cũng không muốn làm bất cứ cử động gì.

"Tắm rửa ~~~" Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên đứng dậy, cao hứng ôm Nhược Khả Phi, động tác trên tay nhanh hơn, thoát quần áo của Nhược Khả Phi, từ trên giường đến bức bình phong quần áo vương vãi đầy trên đất, cẩn thận đem Nhược Khả Phi bỏ vào thùng gỗ, Hiền Viên Cô Vân cũng nhanh chóng cởi quần áo, cao hứng phần chân tiến vào.

Nhược Khả Phi nhìn người đang cười thoải mái trước mắt, cũng cười, hắn, thật sự là hắn.

"Rất nhớ nàng." Hiền Viên Cô Vân ở bên tai của Nhược Khả Phi thì thầm.

"Ta. Cũng rất nhớ ngươi." Nhược Khả Phi một ngón cắn vành tai của Hiền Viên Cô Vân, dẫn đến Hiền Viên Cô Vân run rẩy một trận.

"Tối hôm nay, đem ngươi ăn sạch đến xương cốt cũng không thừa." Hiền Viên Cô Vân nhẹ răng cười, ở Nhược Khả Phi trên người giờ trò.

Nhược Khả Phi cười, vỗ tay của Hiền Viên Cô Vân, nhéo thịt của hắn.

"Đáng thương cho tướng công của nàng, đã đói bụng lâu đến như vậy a." Hiền Viên Cô Vân đáng thương nói, trước mắt hắn không còn vẻ uy phong lẫm lẫm, khi phách cao ngạo không sợ bất cứ điều gì của ban ngày nữa.

Nhược Khả Phi nghe được hai chữ tướng công, lộ ra nụ cười ôn nhu, vươn tay vòng qua trên cổ Hiền Viên Cô Vân, cúi đầu kêu lên: "Tướng công."

"Nương tử." Hiền Viên Cô Vân nghiêm túc gọi.

"Đứa ngốc!"

"Đại ngốc!"

"Ta nhớ nàng."

"Ta cũng rất nhớ ngươi."

"Ta yêu nàng. . . . ."

"Ta cũng rất yêu ngươi. . . . ."

Một đêm này, Hiền Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi hết sức triền miên.

Cũng không biết Hiền Viên Cô Vân rốt cuộc muốn Nhược Khả Phi bao nhiêu lần, cuối cùng Nhược Khả Phi mang theo hạnh phúc cười mơ màng ngủ

say, Hiền Viên Cô Vân mới từ Nhục Khả Phi trên thân của xuống. Lặng lặng nằm ở một bên, Hiền Viên Cô Vân ôm Nhục Khả Phi, nhìn khuôn mặt tươi cười điềm tĩnh của nàng, nhìn không được lại hôn lên đó. Xem không đủ, hôn không đủ, mãi không đủ. Thì ra, trước kia hắn nghĩ rằng, gặp được Phi nhi của mình, sinh từ đâu có gì quan trọng. Hiện tại, mình đã không còn suy nghĩ như vậy. Còn có rất nhiều nơi vẫn chưa mang Phi nhi đến đó, vẫn còn có rất nhiều nơi có món ngon vẫn chưa mang nàng đi thưởng thức, hắn muốn cùng Phi nhi sống những ngày thực sự vui vẻ khoái hoạt.

Độc Ly Tâm, nhất định phải giải.

Còn có rất nhiều ngày dài muốn cùng bảo bối của mình trải qua.

Nhẹ nhàng ôm lấy Nhục Khả Phi, hai mắt của Hiền Viên Cô Vân cũng nhắm nghiền.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Ads Ngày thứ hai, Nhục Khả Phi mở mắt ra, liền cảm nhận được vòng tay ấm áp quen thuộc kia. Hiền Viên Cô Vân ngủ điềm tĩnh bình yên. Nhục Khả Phi uốn người, co rút vào lồng ngực của hắn thật tốt, lại được trở về với vòng tay này. Bất tri bất giác đã trở thành thói quen, khắc sâu vào tận đáy tâm hồn.

"Tỉnh rồi? Ngủ tiếp đi." Hiền Viên Cô Vân cảm thấy thân thể mềm mại trong lồng ngực của mình, thấp giọng nói.

"không ngủ được ư?" Nhục Khả Phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn còn đang mơ màng của Hiền Viên Cô Vân.

"Như thế nào? Còn có tinh thần sao? Nếu không chúng ta ~ Hắc hắc ~" Hiền Viên Cô Vân cười. "Đáng khinh". Mọi đã muốn tiến vào trong cổ của Nhục Khả Phi.

"Đừng mà, mệt mỏi quá." Nhục Khả Phi vận vẹo uốn éo thân mình, tránh thoát khỏi đôi môi của Hiền Viên Cô Vân.

"Được rồi, bỏ qua cho nàng đó." Hiền Viên Cô Vân kỳ thật rất xót xa, không muốn cho Phi nhi mệt mỏi, nhưng đêm qua dù làm sao hắn cũng không khống chế nổi chính mình, muốn một lần lại một lần, dù thế nào cũng vẫn cảm thấy không thể có đủ. Môi của Phi nhi, sự ngọt ngào của Phi nhi, hôn như thế nào cũng hôn không đủ.

Nhục Khả Phi mỉm cười, kỳ thật nàng quả thật có chút đau lưng. Đêm qua giằng co lâu như vậy, mà Hiền Viên Cô Vân vẫn tinh lực tràn đầy.

"Rời giường, rời giường!" Cửa bị đập đập rung vang trời, ngoài cửa một thanh âm ác liệt truyền đến, rõ ràng chính là thanh âm của Âm Đàm.

Hiền Viên Cô Vân đảo cặp mắt trắng dã: "Đây là đạo đãi khách của người sao, sáng sớm quấy rầy chuyện tốt của hai vợ chồng người khác."

"Còn sáng sớm? Hôm nay có phải các người không cần đi ra hay không? Cho các người ba ngày triển miên ở đây rồi mới lên đường sao?" Âm Đàm càng nói càng ác liệt. Mặt trời đã lên cao rồi, nếu không gọi hai người bọn họ dậy sớm có thể ngủ đến chạng vạng luôn, đủ để thấy đêm hôm qua hai người này quần nhau lợi hại đến bậc nào.

"Ra ngay." Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên nghĩ tới độc trên thân của Nhục Khả Phi vẫn chưa giải, là nên sớm đi ra ngoài.

Nghe được Hiền Viên Cô Vân trả lời, Âm Đàm thế này mới rời đi, không một ai dám đến đánh thức bọn họ, chỉ có ủy khuất chính mình đến đây.

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa đi xa, Hiền Viên Cô Vân quay đầu hôn nhẹ lên trán Nhục Khả Phi, thế này mới đứng lên mặc quần áo. Nhục Khả Phi cũng chậm chậm đứng lên, lại phát hiện tứ chi của mình gần như không có chút khí lực nào.

Hiền Viên Cô Vân quay đầu nhìn Nhục Khả Phi mềm nhũn, nhếch môi nở nụ cười, lại bò lên giường, ở trên mặt Nhục Khả Phi dùng sức vừa hôn, vừa cười đùa nói: "Nuông tử, đừng động, ta tới thay quần áo cho nàng đây." Nhục Khả Phi ôn nhu nở nụ cười, nghe lời không hề động, chờ Hiền Viên Cô Vân tự mình mặc quần áo từ từ sau đó cũng mặc quần áo từ từ giúp nàng.

Trên bàn tròn, Hiền Viên Cô Vân ngồi ở bên cạnh Nhục Khả Phi, Âm Đàm, Vô Hồn, Diêm Diễm lần lượt ngồi ở bên kia, trên bàn cơm không nói một lời, không khí dùng cơm thực quái dị.

"Tiểu tử, ta muốn đến tham quan hoàng cung, thuận tiện xem đại điển phong hậu, người có đi hay không?" Âm Đàm bỗng nhiên nhìn Vô Hồn ở một bên hỏi.

"Không đi." Vô Hồn trả lời rõ ràng.

Diêm Diễm lại hơi hơi run rẩy khoe miệng, rõ ràng chính là cố ý hỏi như vậy .

Quả nhiên, Nhược Khả Phi sừng sốt , nhìn Vô Hồn. Buổi sáng, Hiên Viên Cô Vân đã nói cho nàng biết quyết định của hắn, chính là muốn Phi nhi bước lên ngôi ở vị trí cao nhất đó nhìn xem thiên hạ thử một lần mà thôi, sau đó liền quy ẩn. Phi nhi cũng đồng ý, đối mặt với sự cự tuyệt rõ ràng như thế của Vô Hồn, Phi nhi có chút không hiểu.

Vô Hồn quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Nhược Khả Phi, giật giật môi, khoe mắt lại nghiêng mắt nhìn đến Âm Đạm ác liệt đang cười trộm, lớn tiếng nói: "Được rồi, ta đi, cùng đi!"

"Đưa nhỏ, ngoan a." Âm Đạm cười ha hả, "Vậy lên đường đi."

Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi lên xe ngựa, Âm Đạm, Vô Hồn cùng Diêm Diễm lên một chiếc xe ngựa khác ở phía sau, người còn lại lên một lượt, lập tức đi theo phía sau.

Trong xe ngựa, Hiên Viên Cô Vân đem Nhược Khả Phi cả người vô lực ôm vào trong ngực, sợ mình buông lỏng tay nàng đã không thấy tăm hơi.

"Mấy ngày nay, ngươi đã làm gì?" Nhược Khả Phi vươn tay nhéo nhéo trong ngực của Hiên Viên Cô Vân, nhẹ nhàng hỏi.

"Ta suy nghĩ a." Hiên Viên Cô Vân làm dáng vẻ đang vắt óc suy nghĩ. "đường như đánh giấc, mở rộng bờ cõi."

"Thái tử thế nào. Còn phụ hoàng của ngươi đâu?" Nhược Khả Phi đang nhớ lại hai người kia.

"Thất ca? Ha ha, về sau thiên hạ sẽ giao cho huynh ấy đi xử lý, chúng ta sẽ ung dung thoải mái đi du ngoạn, đến bây giờ huynh ấy vẫn còn không biết nàng không chết, hẳn nghĩ rằng nàng đã chết. Hắn giống như thay đổi, cho dù biết nàng còn sống, cũng không giống như trước kia như vậy." Hiên Viên Cô Vân đang nhớ lại thời gian gần đây mình thường xuyên ở bên cạnh hắn, nhìn thấy cách sống của hắn, nói như thế nào đây, hắn giống như hoàn toàn đã hiểu ra mọi chuyện.

Nược Khả Phi thấy Hiên Viên Cô Vân thay đổi xưng hô, bộ dạng lại như có suy nghĩ gì, trong lòng hiểu được, Hiên Viên Cô Phong sợ là thật sự đã lột xác.

"Vậy phụ hoàng ngươi đâu?" Nhược Khả Phi hỏi một nhân vật mấu chốt khác.

"Ta bảo Thất ca buông tha cho ông ấy." Hiên Viên Cô Vân vuốt ve hàng mày cong của Nhược Khả Phi tiếp tục nói."Nhưng Ngũ vương gia cùng Trang thái phi không thể lưu, còn có Thái Hậu nữa." Ánh mắt của Hiên Viên Cô Vân âm trầm xuống, mấy người này hiện tại đang ở sau lưng mình ở rục rịch, thực cho là mình không biết sao? !

Nược Khả Phi không nói gì, hiện tại Cô Vân sớm không còn là Cô Vân trước kia nữa, làm chuyện gì đều có lựa chọn riêng của mình .

Lại bước vào trong bờ tường thành đồ cao vút kia, nhưng cảm giác lại khác biệt hẳn ra.

Hiên Viên Cô Vân sắc mặt sang rực rỡ, nắm tay Nhược Khả Phi từng bước một tiến vào hoàng cung, bọn thị vệ canh giữ cổng thành theo thứ tự khom thân thể xuống trang trọng hành lễ, bọn thái giám cung nữ quý lạ chỉnh tề.

"Mấy ngày nữa, nàng chính là Hoàng Hậu của ta, duy nhất của ta." Hiên Viên Cô Vân ghé vào bên tai Nhược Khả Phi thì thầm.

Nược Khả Phi thân nhiên ôn nhu nở nụ cười. Hắn vẫn là đứa bé hồn nhiên tốt đẹp của mình trước kia, làm những chuyện như thế này mới thật sự chính là giống hắn, tính trẻ con, tính trẻ con vô cùng, tất cả cũng chỉ vì muốn mình ngồi một lần lên vị trí kia.

"A nha." Đi theo phía sau ở Hiên Viên Cô Vân, Âm Đạm nhìn thấy thế này, nhẹ nhàng cảm thán: "Thực uy phong, cảm giác thật không tồi, như thế này bỗng dưng ta có chút muốn làm hoàng đế ." Lời này vừa nói ra đôi lấy Vô Hồn lạnh lùng trừng mắt nhìn. Âm Đạm đứng thẳng, khẽ nhún vai, tỏ vẻ mình chỉ đùa.

Hiên Viên Cô Vân phân phó hạ nhân đem đoàn người Âm Đạm an bài ở lại sau Hành cung, mang Nhược Khả Phi đi trước.

Vô Hồn nhìn bóng dáng hai người biến mất thật lâu không có rời ánh mắt. Bỗng nhiên, hai ngón tay đung đưa trước mắt hắn: "Hồi hồn ." Âm Đạm cười ác liệt , không ai nhìn thấy sâu trong đáy mắt của hắn thoáng hiện lên nét đau lòng.

"Lão ca chết tiệt!" Vô Hồn hừ lạnh một tiếng

Diêm Diễm đi ở phía trước: "Trong cung, hậu cung bên kia đừng nên đến, những nơi khác muốn đi chỉ cần nói với ta một tiếng."

"Được rồi, đi thôi." Âm Đạm ách xì 1 cái, tràn đầy không kiên nhẫn.

Hiên Viên Cô Vân lôi kéo Nhược Khả Phi lập tức trở về tẩm cung của mình.

Trên giường rộng to như vậy, Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi nằm ở phía trên, mười ngón tay hai người đan xen nhau.

"Thực sợ nha." Hiền Viên Cô Vân sâu kín phun ra, "Thực sợ sẽ không còn được gặp lại tiểu Phi nhi của ta."

"Đây không phải đã gặp được sao?" Nhược Khả Phi ghé vào trên lồng ngực của Hiền Viên Cô Vân, nhẹ nhàng cười.

"Nếu nàng mát, ta sẽ lôi kéo khắp thiên hạ chôn cùng nàng." Hiền Viên Cô Vân vươn tay kia gắt gao ôm chầm lấy Nhược Khả Phi. "Có người chôn cùng thì tốt rồi, còn kéo khắp thiên hạ." Nhược Khả Phi cười không đến không thờ nổi.

"Ha ha ~" Hiền Viên Cô Vân cười, cùng Nhược Khả Phi ở trên giường quần quýt lấy nhau thành một đoàn.

"Thái Hậu nương nương đến." Ngoài cửa truyền đến thanh âm lạnh lạnh. Hai người đang cùng nhau đùa giỡn ngừng lại, cùng nhìn đối phương, bạo ngược trong mắt của Hiền Viên Cô Vân bỗng nhiên dâng lên mạnh mẽ, đơn giản là bởi vì hấn chợt nhớ tới Thái Hậu đã năm lần bảy lượt muốn lấy tánh mạng của Phi nhi.

Khóe miệng Hiền Viên Cô Vân hiện lên ý cười tàn khốc, Nhược Khả Phi nhìn thấy ngẩn ra, nhẹ nhàng lôi kéo chéo áo của hấn, lại lắc lắc đầu. Hiền Viên Cô Vân cầm tay của Nhược Khả Phi, cười cười, ý bảo tự mình hiểu được nên làm như thế nào.

Hiền Viên Cô Vân đứng dậy đi tới cửa, nhìn nụ cười giả tạo trên gương mặt tinh xảo của Thái Hậu cảm thấy một trận phiền chán.

"Thái Hậu đến có chuyện gì?" Hiền Viên Cô Vân lạnh lùng hỏi.

"Bồn cung nghe nói hoàng thượng đột nhiên xuất cung, bây giờ trở về nên đặc biệt tới thăm." Thái Hậu mỉm cười, ở chỗ sâu trong đáy mắt cũng đầy oán hận. Vì sao hiện tại biến thành như vậy?

"Thái Hậu nếu đã thấy được, mời trở về đi." Khẩu khí của Hiền Viên Cô Vân băng lạnh làm cho Thái Hậu lại càng thêm oán hận.

"Bồn cung, là nghe nói Khả Phi đã trở về." Thái Hậu cười đến hiền lành như trước, "Bồn cung chỉ là muốn vội tới đề nghị với hoàng thượng, phong Khả Phi làm quý phi." Trong lòng Thái Hậu tính toán mạnh mẽ, hoàng thượng phí nhiều công sức đem người đàn bà kia tìm trở về, có thể thấy được đối với nàng coi trọng như thế nào, nếu mình không thuận nước giong thuyền, đề nghị phong Nhược Khả Phi làm quý phi, thân phận của nàng ta đề tiện như vậy, phong làm quý phi đã là vinh quang cùng bổ thí rất lớn.

"Không nhọc Thái Hậu lo lắng, trẫm muốn lập Phi nhi làm hậu." Lời nói của Hiền Viên Cô Vân uy nghiêm mạnh mẽ, không hề có chút cho phép cự tuyệt.

Thái Hậu mở to hai mắt, không thể tin nhìn về mặt lạnh như băng của Hiền Viên Cô Vân trước mắt, làm sao có thể? ! Làm sao có thể? ! Nữ nhân đề tiện kia làm sao có thể làm Hoàng Hậu? Đây là làm bản huyết thống của hoàng thất! Đây là nhục nhã đối với chính mình ! Làm sao có thể như vậy? ! Còn có, mình trước kia luôn tìm mọi cách làm khó dễ nàng ta, nếu nàng ta là lên làm Hoàng Hậu, về sau sẽ đối đãi với mình như thế nào? !

"Không thể, hoàng thượng, lễ pháp này không hợp, hoàng thượng, thỉnh cân nhắc, làm sao có thể a?" Thái Hậu có chút khàn cả giọng, cố gắng khuyên bảo .

"Đã nói, không nhọc lòng Thái Hậu lo lắng, trẫm luôn đứng mực." Hiền Viên Cô Vân không kiên nhẫn nhíu mày, "Thái Hậu mời trở về đi."

"Hoàng thượng, nếu hoàng thượng cứ khư khư cố chấp, Bồn cung, Bồn cung liền. . . . ." Thái Hậu nhìn cây cột to lớn màu đỏ thẫm bên cạnh cửa, cắn cắn môi, đề nén nói, "Bồn cung sẽ lấy cái chết đề can gián."

"Xin cứ tự nhiên." Ngắn gọn bốn chữ phun ra từ đôi môi khêu gợi của Hiền Viên Cô Vân, trong mắt cũng là vô tận khinh bỉ.

Thái Hậu há to miệng, trừng lớn mắt, ngơ ngác nhìn người trước mắt lạnh lùng, đây, đây là Cửu nhi một tay của bà đào tạo lớn lên sao? Hiện tại lại có thể nói với mình những lời nói như vậy !

"Trẫm bề bộn nhiều việc." Hiền Viên Cô Vân không liếc mắt nhìn Thái Hậu vẫn đang cứng ngắc ở tại chỗ xoay người vào cửa. Thái Hậu kinh ngạc nhìn thân ảnh của Hiền Viên Cô Vân biến mất, nét ác độc trong mắt trào dâng, mình đã bỏ ra thời gian cùng công sức lâu như vậy, cũng chỉ mong mỏi có một ngày nó có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, để mình hưởng hết phú quý quyền thế. Hiện tại cũng bởi vì con nữ nhân đề tiện kia, Cửu nhi lại có thể nói với mình như vậy, từ lúc nào thái độ của Cửu nhi đối với mình bắt đầu thay đổi? Là từ lúc mình giúp hấn nạp thiếp, hay là lần đầu tiên mình triệu người đàn bà kia tiến cung? Cửu nhi đối với mình hoàn toàn thay đổi, thậm chí cảnh cáo mình không cần làm những chuyện vô vị. Ngay cả lần này đề nghị lập người đàn bà kia làm quý phi, Cửu nhi cũng không đồng ý.

Tuyệt đối, tuyệt đối không cho phép người đàn bà kia còn tồn tại như vậy được, tuyệt đối không cho phép nàng ta phá hư tất cả những thứ giữ mình và Cửu nhi, Thái Hậu nắm tay cầm càng ngày càng gấp, thẳng đến đốt ngón tay trắng bệch, tơ máu trong mắt dần dần dâng lên cũng không có phát hiện.

Kế tiếp chính là nghĩ biện pháp loại trừ con tiện nhân kia như thế nào. Minh thật sự không tin, một con tiện nhân xuất thân từ nha hoàn cũng đâu không lại!

Nhưng, những ngày tiếp theo, Thái Hậu làm cách nào cũng không tìm thấy cơ hội.

Hiền Viên Cô Vân không hề giúp Nhược Khả Phi an bài tẩm cung, mà đem nàng ở lại trong tẩm cung của mình, ngoài lúc vào triều, vô luận đi nơi nào đều mang theo nàng, đã làm cho rất nhiều người phê bình chỉ trích, nhưng không ai dám nói ra. Thậm chí, ngay cả lên phê bình cũng không có, đơn giản là có cung nữ thái giám nhỏ giọng nghị luận việc này, lập tức liền có Hắc y nhân mang bọn họ chê đi, cắt lấy đầu lưỡi.

Cơ hội duy nhất chính là lúc Hiền Viên Cô Vân vào triều, khi đó, con tiểu tiện nhân kia ở tẩm cung một mình, cho dù là dùng sức mạnh cũng phải xử quyết nằng, tiền trăm hậu tấu, hoàng thượng dù sao cũng là tự tay mình nuôi lớn, cho dù về sau có giận dữ, cũng sẽ không dám làm gì mình, sau đó thêm một thời gian để an ủi hân, như vậy tim của hân nhất định sẽ trở về biết lí lẽ, trong mắt của Thái Hậu bắn ra tia âm hàn, khóe miệng hiện lên cười lạnh. Sáng sớm, ngày mai Cừu nhi lên triều chính là lúc mình động thủ.

Sáng sớm hôm sau, Hiền Viên Cô Vân mở mắt ra, nhưng không thức dậy, trở mình thân liền đặt ở trên người của Nhượng Khả Phi, giống như vòi bạch tuột quấn lấy Nhượng Khả Phi thật chặt, Nhượng Khả Phi đang ở trong mộng bỗng cảm thấy giống như có một tảng đá đè mình khó có thể hô hấp, mở mắt ra, lại nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười đỏ của Hiền Viên Cô Vân.

"Nặng quá a, mau xuống dưới cho ta." Nhượng Khả Phi vươn tay không khách khí ở trên tấm lưng trơn bóng của Hiền Viên Cô Vân mạnh mẽ bấu một cái thật mạnh, đau đến mức Hiền Viên Cô Vân nhẹ nhàng trợn mắt nhưng vẫn không đi xuống. Thời gian này, Hiền Viên Cô Vân càng lúc càng trở nên vạm vỡ to lớn, bộ ngực trắng rần chắc đè áp lên bộ ngực mềm mại của Nhượng Khả Phi hơi đau. Mấy ngày nay, hai người mỗi đêm đều tận tình tận miên sau đó cứ thế mà ngủ. Theo như cách nói của Hiền Viên Cô mà nói muốn đem tất cả những ngày thiếu khuyết trước kia, bồi bổ trở về..

"Không đi xuống." Hiền Viên Cô Vân đầu tựa vào ngực của Nhượng Khả Phi, nhẹ nhàng liếm liếm.

"Người hôm nay không lên triều sao? Không nhanh chóng xử lý xong những sự tình kia sao?" Nhượng Khả Phi cảm thấy hạ thân của Hiền Viên Cô Vân biến hóa, có chút đau đầu nói. Mấy ngày này, đều sắp đem mình nuốt sạch sẽ. Sáng sớm còn có phản ứng này, không lẽ muốn nàng không thể rời giường?

"Ừm~~~" Hiền Viên Cô Vân cúi đầu rên rỉ, không muốn đứng dậy, lại càng không đồng ý buông ra ngọt ngào bên môi.

"Vậy không được, vào triều đi!" Nhượng Khả Phi đưa tay捏 thật mạnh trên tấm lưng kiên mỹ của Hiền Viên Cô Vân.

"Ôi, nhẹ chút a, nàng muốn mưu sát chồng sao. Ta chết, người đi đâu đi tìm được một nam nhân mạnh mẽ như vậy a?" Hiền Viên Cô Vân đưa tay qua bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang dùng sức捏 mình.

"Sớm xử lý xong một chút, sớm một chút đi." Nhượng Khả Phi lật người đem Hiền Viên Cô Vân đặt dưới thân, nhẹ nhàng cắn cắn yết hầu của hân nói thầm.

"Tuân lệnh, nương tử đại nhân." Hiền Viên Cô Vân đành phải đứng dậy mặc quần áo vào.

"Ừm, ngoan a. Ta chờ người trở lại." Nhượng Khả Phi cũng đứng dậy ở trên mặt Hiền Viên Cô Vân ấn xuống một nụ hôn.

"Được. Nàng ngủ tiếp đi." Hiền Viên Cô Vân đem Nhượng Khả Phi lại ấn trở về trên giường, hân cũng hiểu được mấy ngày qua chính mình đòi hỏi hơi có chút quá độ.

Nhượng Khả Phi kéo chăn lên, nhìn Hiền Viên Cô Vân mặc quần áo xong, khóe miệng lộ ra nụ cười thần nhiên, trước mắt hân chỉ nhẹ giơ tay nhắc chân đều toát lên một mực khiếp người, mi tâm tự tin cùng khí phách khiến người tâm động, làm cho lòng người mê say. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ dù lạnh lùng với bất kì ai, nhưng chỉ có ở trước mặt mình mới có thể hòa tan ra.

Trước khi ra cửa. Hiền Viên Cô Vân ôn nhu ở hôn nhẹ lên trán Nhượng Khả Phi, thế này mới vừa lòng ra cửa.

Nhượng Khả Phi trở mình, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Hiền Viên Cô Vân đi được một lát, Nhượng Khả Phi chưa kịp tiến vào mộng đẹp, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng thông báo lạnh lạnh: "Thái Hậu nương nương đến."

Nhượng Khả Phi nhú mày, bà tới làm gì?

Nhượng Khả Phi vội vã mặc xong quần áo, ngồi vào chỗ của mình. Cửa không khách khí bị đẩy ra, Thái Hậu vênh vao tự đắc tiêu sái tiến vào, tiếp theo là cung nữ thái giám, cuối cùng là cung nữ vốn nên canh giữ ở cạnh cửa, vẻ mặt sợ hãi cùng khó xử.

Nhượng Khả Phi nhìn này nhất đám người hùng hổ xông vào, sắc mặt dần dần trầm xuống. Nếu mình không nhanh chóng mặc quần áo thì sao, có phải sẽ toàn bộ bại lộ ở trước mặt những người này hay không? Thái Hậu mang theo nhiều người xông vào tẩm cung của hoàng thượng như vậy, bất cứ ai chỉ nhìn cũng đủ biết đến không có ý gì tốt.

"Thái Hậu, đến là vì chuyện gì?" Nhượng Khả Phi không hành lễ, cũng không có động dậy, chỉ lẳng lẳng ngồi ở bên giường lạnh lùng nhìn đám người kia.

"Lớn mặt! Thấy Thái Hậu còn không hành lễ!" Lập tức liền có thái giám hô quát.

Khóe miệng của Nhượng Khả Phi hiện lên nụ cười lạnh, những người này thật đúng là, tính toàn thời gian Cô Vân vừa lên triều, liền lập tức tới nơi này, thật đúng là có ý đồ.

Thái giám thấy Nhượng Khả Phi không nhúc nhích tí nào, không khỏi giận dữ, nhưng cũng không dám tiến lên động thủ, đơn giản là khắp trong cung đã sớm loan truyền tin tức nữ nhân thần bí này được sủng ái như thế nào, liên tục nhiều ngày đều ở tại tẩm cung của hoàng thượng, cùng hoàng thượng như hình với bóng. Nếu mình động thủ, cho dù có mười đôi tay cũng không đủ để chém a.

"Ha ha." Thái Hậu thấy thế cười lạnh, nhưng trong lòng thầm hận vị trí của nữ nhân này ở trong lòng hoàng thượng, đưa đến ảnh hưởng lớn như vậy. "Bồn cung tới là vì cầu ngươi một chuyện."

Nhược Khả Phi nhìn Thái Hậu cười lạnh, nhắm mắt lại, vẻ ác độc trong mắt của người trước mắt mình không phải là không thấy được. "Nói đi." Nhược Khả Phi thản nhiên đáp.

"Cầu ngươi, đi chết đi." Thái Hậu chợt mở to mắt, gần từng tiếng ác độc nói, "Hiện tại, phải chết ngay lập tức." Tay lại vung lên, phía sau cung nữ đem khay đĩa bung lên, phía trên có một thanh kiếm, một dây lụa trắng, còn có một chén rượu.

"Vậy sao?" Nhược Khả Phi nhìn những thứ trước mắt, nở nụ cười. Trong nụ cười tất cả đều là miệt thị.

"Bồn cung cho ngươi tự mình chọn lựa." Nụ cười trên mặt Thái Hậu cười càng phát ra liễu lĩnh vận vẹo, Cửu nhi đã lên triều rồi, có người nào có thể ngăn cản mình, có cái gì có thể tới cứu nàng ta đây?

Nhược Phi khẽ liếc mắt nhìn, ý cười càng phát ra lạnh như băng, chậm rãi nói: "Nếu, ta cho bà một lựa chọn giống như thế thì sao?"

"Ha ha, đừng nói mớ nữa, lựa chọn nhanh một chút đi, những phương pháp này đều là để cho ngươi được toàn thân, coi như là đã có câu trả lời với hoàng thượng." Sắc mặt của Thái Hậu lạnh xuống, nhất định phải nhanh lên một chút, nếu có người đi thông báo, hoàng thượng tới đây thì sẽ hỏng mọi chuyện. "Nếu ngươi không muốn chọn, Bồn cung chọn cho ngươi được không?"

Nhược Khả Phi vẫn không có động đậy, nhưng cũng không nói gì.

"Người đâu, rót rượu cho Bồn cung!" Thái Hậu cuối cùng chọn chén rượu độc kia.

Nhược Khả Phi nở nụ cười: "Thái Hậu thích rượu sao?"

Thái Hậu giật mình, nhìn Nhược Khả Phi trấn định tự nhiên như trước, trong lòng hiện lên một tia bất an.

"Tiện nhân, cười cái gì! Rót nhanh cho Bồn cung, nhanh lên!" Thái Hậu có chút hỗn hển gầm nhẹ.

"Nhìn đủ rồi chứ? Còn không ra?" Nhược Khả Phi bỗng nhiên hướng về phía không khí nói một câu kì lạ.

Thái Hậu kinh hãi, lui về phía sau, nơi này còn có người? Ở nơi nào? Vì sao mình lại không biết?

"Ai nha, hiếm khi sáng sớm tới tìm ngươi liền nhìn thấy được hình ảnh phản kích như vậy, đương nhiên là muốn thương thức thêm một chút." Thanh âm lỗ mũi của Âm Đàm nhẹ nhàng truyền đến.

Nhược Khả Phi bĩu môi, người này cố ý nói như vậy, ở chung quanh tầm cung này đều có rất nhiều Ảnh vệ âm thầm bảo hộ, cho dù hán không đến, ảnh vệ môn cũng lập tức sẽ đi ra. Mà hán ngày hôm qua cũng đã nói sẽ đến đây tìm mình vào sáng nay, mà len lỏi xuyên qua những mật thất bảo vệ tầm cung của Nhược Khả Phi làm hán cảm thấy vô cùng hứng thú. Bởi vì mật đạo kia dường như bốn phương thông suốt, có rất nhiều lối rẽ. Thậm chí Âm Đàm có đôi khi nghĩ ở bên trong có thể có một kho bảo tàng hay không. Càng muốn biết con đường mà lần trước hòa thượng đã mang theo Nhược Khả Phi đi là thế nào.

"Lão yêu bà này xử lý như thế nào?" Vô Hồn bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, nghiêng mắt nhìn qua Nhược Khả Phi, nhưng khi nhìn thấy, bộ y phục chỉ mặc bên ngoài của nàng thì hơi hơi đỏ mặt, nhanh chóng ngoảnh mặt sang một bên, Âm Đàm nhìn thấy nhú mày, khoe miệng cười trộm.

Thái Hậu kinh hãi, nam nhân đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là ai? Lại có thể đối với mình không cung kính như thế! Diêm Diễm ngoài cửa thì bà biết, đó là người ở bên cạnh hoàng thượng, mà hai nam nhân là ai? Nghe nói lúc hoàng thượng mang con tiện nhân kia từ bên ngoài về còn dẫn theo hai người trở về, chẳng lẽ là bọn họ? "Lớn mật! Nhìn thấy Thái Hậu còn không mau quỳ xuống!" Thái giám hét lớn, đối với Nhược Khả Phi hán ta không dám động thủ, nhưng là đối với hai người kia đã có thể động thủ rồi.

"Nếu chúng ta bây giờ liền độc chết lão bà này, hoàng thượng có thể trách tội chúng ta hay không a?" Âm Đàm sờ sờ cằm của mình nghiêm túc làm bầm lâu bầu.

"Không biết." Diêm Diễm bỗng nhiên bình tĩnh chen lời vào.

Mặt Thái Hậu lập tức biến thành màu gan heo. Muốn tạo phản sao? Những người này lại có thể lớn mật dám nói những lời bất kính này với mình như thế!

"Ha ha, hiếm khi thấy được Diêm Vương lại nói tiếng người a." Âm Đàm cười ngả ngớn, "Bất quá vẫn là giao cho hoàng thượng chính mình xử lý thì tốt hơn."

Khoe môi Diêm Diễm khẽ co rúm, bắt đầu không nói nữa.

"Mặc kệ các người xử lý như thế nào, đều rút ra ngoài cho ta!" Nhược Khả Phi nhìn ánh mắt lỗ mũi kia của Âm Đàm làm cảm lướt dọc ngang trên người mình thì giận dữ, những thái giám này mình còn chịu không nổi huống chi bây giờ là ba nam nhân tùy tiện xuất hiện ở bên giường của mình!

"Ai nha ~ nữ nhân nổi giận." Âm Đàm gãi gãi đầu, bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Vô Hồn. Trùng mắt nhìn, một cước đá vào mông Vô Hồn, "Còn

đứng ngây đó làm gì, người nên biểu hiện đi, ta theo những người này ra bên ngoài."

Vô Hồn phần nộ muốn xoay người phản kích, bắt đắc dĩ Âm Đạm lại biến mất ngay tại chỗ, nháy mắt đã bay đến cửa.

Con tức giận của Vô Hồn toàn bộ chuyển đến trên người những người khác trong phòng, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Vô Hồn ra tay là oán khí mười phần, đương nhiên xuống tay cũng không nhẹ, cũng có thái giám đã gãy nát xương cốt ngay tại chỗ.

Động tĩnh bên này lớn như vậy, Hiên Viên Cô Vân đương nhiên rất nhanh đã biết. Qua loa thối triều liền nhanh chóng chạy về hướng bên này.

Khi Hiên Viên Cô Vân gấp gấp trở về thì đã nhìn thấy ba nam nhân đang canh giữ ở cửa kia, trên mặt Âm Đạm lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa, Vô Hồn là xanh mặt, mà bộ dạng của Diêm Diễm là việc không liên quan đến mình, trước mắt sớm đã không thấy bóng dáng của Thái Hậu.

Hiên Viên Cô Vân vội vã đẩy cửa đi vào, khi nhìn đến cung nữ đang cẩn thận chải tóc giúp Nhục Khả Phi, nhìn thấy hoàng thượng tới, cung nữ hành lễ xong, lui xuống.

Hiên Viên Cô Vân từ phía sau lưng ôm lấy Nhục Khả Phi, thanh âm có chút run run mang theo ả ả phần nộ: " Ầ ngu xuẩn kia, lại muốn thừa lúc ta không có ở đây, ra tay với nàng."

"Ta đây không phải có việc gì sao? Cho dù Diêm Diễm bọn họ không có tới, ảnh vệ môn của người cũng sẽ ra tay mà." Nhục Khả Phi xoay người nhẹ nhàng dùng trán đụng nhẹ vào trán của Hiên Viên Cô Vân.

"Không thể giữ bà ta lại, vốn định giữ để mặc Thất ca xử lý, để cho huynh ấy làm người xấu ." Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng cụp mắt, lạnh như băng nói, "Vẫn là nên sớm xử lí thì tốt hơn."

"Nhưng bà dù sao cũng là Thái Hậu." Nhục Khả Phi nhẹ nhàng nói.

Ta biết." Hiên Viên Cô Vân ôm chặt Nhục Khả Phi, "Bất kể là ai, chỉ cần muốn thương tổn đến nàng, ta cũng sẽ không buông tha." Trong mắt của Hiên Viên Cô Vân bắn ra những tia sáng lạnh lẽo, một lần lại một lần xúc phạm điểm mấu chốt của mình, là bà tự đáng giá cao bản thân, hay đã đánh giá thấp chính mình?

Nhục Khả Phi nhẹ nhàng thở dài, còn có vài ngày nữa là mình đã rời xa địa phương nặng nề này, không nên khinh thường lại đi làm những chuyện vô vị nhưng, nếu lần này dễ dàng buông tha, chỉ sợ chuyện không dễ dàng chấm dứt như vậy? Sau khi lập hậu? Cũng không biết sẽ có bao nhiêu người phản đối.

"Đúng rồi, mấy người bọn họ chạy tới nơi này làm cái gì?" Hiên Viên Cô Vân nhớ tới cửa vài người.

"Bọn họ muốn đi xem mặt đạo của hoàng cung, nhất là chỗ đã giam giữ ta lần trước." Nhục Khả Phi thản nhiên nói nguyên nhân mấy người kia xuất hiện ở cửa.

Hiên Viên Cô Vân bĩu môi, những điều này là bí mật của hoàng thất, bất quá, đối với những người này mà nói cũng chẳng qua chỉ là tò mò mà thôi, không thể nào tiết lộ ra ngoài là, mặc kệ bọn họ đi nữa.

"Bên Liên Xích Quốc như thế nào?" Nhục Khả Phi vẫn tương đối quan tâm chuyện Hiên Viên Cô Vân vẫn không xử lý xong này.

"Đã không có quốc gia này nữa rồi." Khoe miệng xinh đẹp của Hiên Viên Cô Vân gợi lên ý cười, "Cho nên, đại diện phong hậu định ở ba ngày sau."

Nhục Khả Phi bắt đắc dĩ cười cười, đem thiên hạ này đánh xuống, lại chỉ vì nụ cười của mình, trong thiên hạ, Hiên Viên Cô Vân tùy hứng nhận thứ hai, sẽ không có ai dám nhận thứ nhất.

"Ta đem bản vẽ đưa cho Âm Đạm, bảo bọn họ tự mình đi. Chúng ta ~~~~" Hiên Viên Cô Vân cười xấu xa , thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ mặt của Nhục Khả Phi hơi có chút sợ hãi, thế này mới đem câu nói kế tiếp nói ra, "Chúng ta đến ngự hoa viên một chút."

"Hừ." Nhục Khả Phi hừ lạnh một tiếng, vươn tay không lưu tình chút nào nhéo ở trên cánh tay của Hiên Viên Cô Vân.

Hiên Viên Cô Vân vui cười , nhìn xuống đau nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nhục Khả Phi, sau khi lấy tấm bản đồ bên trong hộp gấm đưa cho Nhục Khả Phi giao cho Âm Đạm, Hiên Viên Cô Vân nắm tay Nhục Khả Phi đi đến Ngự hoa viên.

Ngăn lại cung nữ bọn thái giám đi theo, Hiên Viên Cô Vân tâm tình thật tốt lôi kéo Nhục Khả Phi tản bộ trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở. Hương thơm say lòng người bay ngào ngạt đến, muôn hồng nghìn tía, khoe sắc tranh hương, cho người lưu luyến quên về.

"Nghe nói, Nam đảo có rất nhiều kì hoa dị thảo, còn có rất nhiều động vật kỳ quái, về sau chúng ta đến đó xem, được không?" Hiên Viên Cô Vân sớm đã hạ quyết tâm , nhất định phải mang Phi nhi đi xem hết những cảnh đẹp của thiên hạ, đem mỹ thực của thiên hạ thưởng thức hết.

"Tốt, đi theo người đến đâu cũng được được." Nhục Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân đang cười sáng lạn dưới ánh mặt trời , sùng nịch nhéo nhéo khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn.

"Đúng rồi!" Nhục Khả Phi chợt nhớ tới một sự kiện, "Bạch Hạnh! Ta tại sao thiếu chút nữa đã quên mất nàng, nàng ~~~"

"Ta biết rồi." Hiền Viên Cô Vân ngừng lại, cười, "Nàng chính là người mà nàng đã nhắc đến một lần với ta, nhưng ta vẫn nhớ rất rõ, ai kêu tướng công của nàng là ta đây rất lợi hại." Nhược Khả Phi gạt mình, thì ra hẳn cũng biết tất cả.

"Ta đã sớm phái hơn người đi đón nàng, giúp nàng chuộc thân, nhưng nàng không chịu, nói muốn chờ một người, nói người kia đã sớm đáp ứng nàng, để nàng ở lại bên cạnh người ấy." Hiền Viên Cô Vân khẽ cau mày, hẳn cũng không nguyện ý cùng một nữ nhân tranh nung từ của mình. Sát ý không thể dẫn được, chỉ là khi nghĩ đến nếu sau này Nhược Khả Phi biết được, nhất định sẽ tức giận, thế này mới từ bỏ.

Nhược Khả Phi rũ mắt xuống, cúi đầu nói: "Ta, nên đi đón nàng ấy."

Hiền Viên Cô Vân thấy Nhược Khả Phi như vậy, tức giận nói: "Được rồi, được rồi, lần khác đi đón nàng ấy, được rồi chứ?"

Nhược Khả Phi ngẩng đôi mắt thu hút nhìn hẳn, cười tươi đến rạng rỡ, Hiền Viên Cô Vân nhìn thấy trận xao động, nhin không được liền cúi mặt xuống, hôn lên đôi môi hồng thắm kiêu diễm kia.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng." Một thanh âm bỗng nhiên đột ngột vang lên. Nhược Khả Phi nhìn thấy gương mặt đang phóng đại trước mắt này tràn đầy tức giận, chợt cảm thấy buồn cười, người đột nhiên lên tiếng này sợ là cố ý a. Trong giọng nói mang theo ả ả oán khí cũng quá rõ ràng, mặc dù mình đã nghe nói hẳn nạp vài phi tử, lại tin tưởng hẳn chưa từng chạm qua những nữ nhân kia.

Hiền Viên Cô Vân không kiên nhẫn xoay người, nhìn thấy một nữ nhân khuynh thân hành lễ, khẽ cau mày. Xa lạ! Không biết, chưa thấy qua. Nữ nhân này là ai? Vài cung nữ quý ở phía sau chứng tỏ nàng ta là phi tử của mình. Là vị phi tử nào? Bất quá bất kể là ai, nếu dám lên tiếng cắt ngang chuyện tốt của mình, nhất định là người chưa từng bị mình triệu kiến. Người bị mình triệu kiến qua khi gặp mình như gặp quý vậy.

"Người là ai?" Hiền Viên Cô Vân lạnh lùng hỏi.

"Nô tì là Vân phi Thụý Nghênh cung." Vân phi nũng nịu đáp trả, hoàng thượng không kêu bình thân, mình cũng không dám. Từ xa đã nhìn thấy thần thái tuấn đạt phi phàm của hoàng thượng, trong lòng mừng như điên, chờ mãi cuối cùng đã đến, nhưng nữ nhân đi bên cạnh hoàng thượng là ai? Chưa thấy qua a, Là phi tử cung nào thế? Nhìn thấy cách ăn mặc của nàng lại không giống như là phi tử, chẳng lẽ là? ! Trong lòng Vân phi đoán càng ngày càng rõ ràng, sớm nghe nói hoàng thượng mang về một nữ tử từ dân gian, hàng đêm sùng hạnh, chẳng lẽ chính là nàng ta? !

"Nha." Hiền Viên Cô Vân chỉ thản nhiên đáp, cũng không cho phép nàng ta đứng dậy liền lôi kéo Nhược Khả Phi đi về phía trước đi. Lập tức xuyên qua bên người Vân phi.

"Hoàng thượng đang dạo hoa ở Ngự hoa viên, không biết nô tì có thể đồng hành hay không?" Vân phi sao có thể buông tha cơ hội thật tốt như thế này.

Hiền Viên Cô Vân chán ghét dừng lại, nói cái gì? Nhược Khả Phi lôi kéo ống tay áo của hẳn, lắc lắc đầu, ý bảo hẳn không nên vì chút ít tức giận này phá hư tâm tình của hai người, Hiền Viên Cô Vân thấy thế mỉm cười, gạt gạt đầu, hai người không coi ai ra gì rồi đi.

Nhưng mà trong mắt của Vân phi nhìn thấy là do Nhược Khả Phi ngăn cản nàng ta cùng hoàng thượng đồng hành. Không khỏi hận nghiêng răng nghiêng lợi, ở trong thâm cung này, cơ hội duy nhất để leo lên bậc cao đó chính là nắm chặt người nam nhân trước mắt này, hiện tại, cơ hội tốt như vậy lại có thể bị người đàn bà kia ngăn cản, không cam lòng, ngáp trời là không cam lòng.

"Hoàng thượng." Vân phi cười khanh khách bước từng bước nhỏ đuổi theo.

Hiền Viên Cô Vân nhú mày, ngừng lại. "Hoàng thượng, nô tì vừa học được một thủ khúc, muốn đàn cho hoàng thượng nghe." Vân phi côi lòng đầy chờ mong nói.

"Người, muốn chết sao? Hay là muốn bán thân làm thức ăn cho sói?" Hiền Viên Cô Vân chậm rãi xoay người qua, lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt. Lại lần nữa quấy rầy mình và Phi nhi, không biết chết sống, nữ nhân ngu xuẩn.

Vân phi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo kia, thân thể không thể nhúc nhích, trong lòng sợ hãi lan tràn ra, ánh mắt người trước mắt sao lại đáng sợ như thế, không có một tia độ ẩm, dường như có thể lập tức đem mình xé nát ra. Cho sói ăn? Nàng ta cũng đã sớm nghe nói nơi nào đó ở trong cung, hoàng thượng có nuôi một đám sói. Nghe đồn thường hay đem phi tử đến đó cho sói ăn, chẳng lẽ đây đều là thật sự? !

Nhược Khả Phi bình thản lôi kéo tay của Hiền Viên Cô Vân, đi lên phía trước, Hiền Viên Cô Vân lạnh lùng thốt ra một chữ: "Cút." Rồi mới xoay người cùng Nhược Khả Phi đi khỏi.

Lưu lại Vân phi một mình ở nguyên chỗ run run. Vừa rồi, thật sự cho là mình chết chắc rồi. Người đàn bà kia, rốt cuộc là ai? Vì sao trong mắt của nàng lại lạnh nhạt như vậy, giống như không để bất cứ thứ gì vào trong mắt. Thì ra vừa rồi hành vi của nàng không phải ngăn cản mình tiếp cận hoàng thượng, mà là cứu mình. Không, có lẽ hoàn toàn không phải là cứu, ánh mắt thản nhiên kia, làm cho Vân phi cảm thấy nàng thậm chí không thèm liếc mắt nhìn mình một cái.

Những chuyện này đều đã rơi vào trong một đôi mắt ở đằng xa, Trang thái phi lãnh lùng nhìn thấy tất cả. Con tiểu tiện kia đã có thể trở lại. Hơn nữa hẳn lại sùng nàng như vậy. Trang thái phi lại nghĩ tới khi mình sáng khoái đánh người đàn bà kia một cái tát, kết quả tay của cung nữ kia bị chặt đứt thành những lát mỏng, hẳn hiện tại, đã là quyền khuynh thiên hạ, nếu muốn trả thù tuyệt đối là chuyện dễ dàng, bản thân tuyệt đối không thể ngồi chờ chết!

Đêm nay, gió mát trăng thanh.

Trong hoàng cung vẫn trầm mặc yên ả như cũ.

Đột nhiên , tấm cung của Thái Hậu ồn ào lên.

Đơn giản là, trên giường của Thái Hậu xuất hiện hai nam nhân, hai nam tử thân thể cường tráng mạnh mẽ, quan hệ bất chính của Thái Hậu cùng hai người đó bị phát giác.

Gièm pha, thiên đại gièm pha.

Thái Hậu bị đánh vào lãnh cung, chuyện này bị đàn áp xuống dưới. Tất cả những cung nữ thái giám có mặt trong lúc ấy toàn bộ xử tử, còn đối với người ngoài tuyên bố là Thái Hậu bị bệnh nặng, một lòng dưỡng bệnh, nên không gặp bất luận kẻ nào.

Sau lại có người ngẫu nhiên nghe được từ hậu cung truyền đến tiếng kêu rên: Bồn cung oan uổng, Bồn cung không cam lòng, tại sao. Đều nghe đồn nơi đó có một nữ nhân điên, tự nhận là mình là Thái Hậu, còn mỗi ngày đều đang la hét không ngừng.

Hiên Viên Cô Vân nằm ở trên đầu gối của Nhượng Khả Phi, thích ý ăn những quả anh đào của Nhượng Khả Phi đút cho hắn.

"Chuyện của Thái Hậu, người phái người làm?" Nhượng Khả Phi cầm lấy một quả anh đào đút cho Hiên Viên Cô Vân.

"Nương tử đang nói bậy bạ gì đó? Thái Hậu tác phong bất chính, sao có thể liên quan đến ta?" Hiên Viên Cô Vân lười biếng trả lời, lại há to miệng, chờ tiếp quả anh đào tiếp theo.

Bỗng nhiên , mũi chọt bị cái gì đó lạnh lạnh ngăn chặn, thì ra là Nhượng Khả Phi trực tiếp đem quả anh đào nhét vào trong lỗ mũi của hắn.

"A nha, Phi nhi, nàng đang làm gì vậy?" Hiên Viên Cô Vân ủy khuất cố gắng lấy hạt anh đào trong lỗ mũi ra, ánh mắt dần dần nổi lên hơi nước, bộ dáng kia rất đáng thương, làm cho người đau lòng.

"Hừ." Nhượng Khả Phi hừ lạnh một tiếng, không để ý tới.

"Được rồi, được rồi, là ta gọi người làm." Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, ôm Nhượng Khả Phi, "Ai bảo bà già ấy muốn gây bất lợi với nàng."

Nhượng Khả Phi kéo khỏe miệng ra, việc làm này thật đúng là xấu xa, so với giết bà ấy còn khủng bố hơn, nhưng nếu Hiên Viên Cô Vân ngỗ nghịch bất hiếu giết Thái Hậu, chỉ sợ không thể nào tránh nổi dị nghị, xem ra, như thế này là tốt nhất.

"Ngày kia, sau khi sắc phong xong chúng ta sẽ đi." Hiên Viên Cô Vân yêu thương hạ nụ hôn nhẹ lên mặt của Nhượng Khả Phi.

"Vâng." Nhượng Khả Phi tựa vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân ."Còn phải đi đón Bạch Hạng."

Hiên Viên Cô Vân suy sụp sụp mặt, phần nộ nói : "Vậy cũng phải xem nàng ta có nguyện ý đi theo nàng không, người ta không muốn nàng cũng đừng có khuyên bảo ."

Nhượng Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân đang sùi mắt, không hiểu tại sao lại nổi lên cơn ghen nữa rồi.

Hai ngày, rất nhanh liền trôi qua.

Đại điển phong Hậu rốt cuộc đã tới, quần thần phản đối, nhưng không hề có bất kỳ tác dụng cùng ảnh hưởng nào, Hiên Viên Cô Vân làm theo ý mình, đối với đề nghị cùng kháng nghị của bất kì ai đều không để vào tai.

Nhượng Khả Phi đứng ở trước mặt chiếc gương đồng thật lớn, hơi nhún người kéo thân váy lên, Chiếc váy hoa đỏ thắm viền vàng điểm lệ, làm tôn thêm nét xinh đẹp động lòng người của Nhượng Khả Phi. Cung nữ cẩn thận búi tóc của Nhượng Khả Phi thành những búi tròn với những sợi tóc mai vương hai bên má, thấp phần cung kính giúp nàng đội chiếc mũ phượng bằng vàng ròng.

Phong Hậu, tiếng cổ nhạc rung trời.

Đi từ từ trên chiếc nệm gấm đỏ thắm, Nhượng Khả Phi lững lờ đi về hướng người đang mặc chiếc áo hoàng bào đang đứng ở giữa đại điện.

Hiên Viên Cô Vân mắt mang ý cười, ôn nhu vươn tay, kéo lấy tay của Nhượng Khả Phi.

Tể Tì chủ trì đại điển mặt tái lại, việc này không hợp a! Ngay cả nghi thức cũng không hợp ! Hoàng Hậu nương nương nên quỳ xuống lễ bái trước, sau đó tiếp Ân Ngọc cũ Chính Cung! Sao có thể như vậy?

Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng nhìn Tể Tì, Tể Tì trong lòng ứa ra mồ hôi lạnh.

"Nhất bái Thiên, Thiên Phượng Đế Long." Tể Tì nuốt nước miếng, lớn tiếng ngâm từ . Hiên Viên Cô Vân lôi kéo Nhượng Khả Phi, song song hướng về ngoài điện cúi đầu.

"Nhị bái Địa, trời trao quyền uy."

Hai người xoay người hướng trong đại điện cúi đầu.

"Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Hoàng Hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Quần thần lễ bái, trống nhạc vang trời.

.....

Góc sáng sủa, Diễm Diễm nhìn trên hai người chói lọi trên đại điện, lộ ra ý cười âm áp. Chỉ có khi hai người bọn họ ở bên nhau, mới có thể cảm thấy không khí chung quanh đều là âm áp như vậy.

Vô Hồn lặng lẽ nhìn mọi thứ, không nói gì.

Âm Đàm nhìn thấy vẻ cô đơn không dễ dàng phát giác trong mắt của Vô Hồn, khẽ cau mày.

Kế tiếp, hoàng thượng cùng Hoàng Hậu đi lên đài, vị trí cao nhất, cử hành nghi thức tế thiên.

"Nhìn này, Phi nhi, thiên hạ này, chỉ vì nàng." Hiên Viên Cô Vân tự tin cười, đưa tay chỉ vào dân chúng.

Nhược Khả Phi chỉ cười, không nói một lời.

Giờ phút này, tất cả ngôn ngữ đều trở nên vô vị, không thể dùng lời gì để biểu đạt nỗi tâm tình của Nhược Khả Phi bây giờ.

Đại điện phong Hậu long trọng làm cho mọi người đời sau khắc sâu trong tâm khảm, là vị hoàng hậu thấp kém nhất và có thời gian ngắn nhất trong lịch sử.

Đại điện hai ngày sau, tân hoàng chết bất đắc kỳ tử, Hoàng Hậu mới phong tuần táng.

Thái tử điện hạ Hiên Viên Cô Phong trước kia đi lên ngôi vị hoàng đế, xưng đế, hậu tang tiên hoàng cùng Hoàng Hậu. Trang thái phi cùng Ngũ vương gia bởi vì mưu phản bị đánh nhập Thiên Lao, nhốt chung thân.

Lịch sử, lại lật sang một trang mới.

"Thật sự muốn đi theo ta? Ta không thể cho ngươi thứ gì." Trong xe ngựa, Nhược Khả Phi nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Bạch Hạnh có chút bất đắc dĩ nói.

"Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần đi theo cạnh ngươi." Bạch Hạnh mỉm cười, nhìn Nhược Khả Phi. Khi nàng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, trái tim của mình gần như ngừng đập, nàng tới đón mình. Một bên Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng cup mắt nhìn nữ tử mỹ lệ trước mắt, vội vã ôm chặt Nhược Khả Phi, lạnh lùng nói: "Là theo ở bên cạnh chúng ta."

Bạch Hạnh chỉ cười không thêm nhắc lại. Nam nhân ở trước mắt suy nghĩ những gì, mình làm sao không biết chứ. Chỉ là mình không muốn nghĩ nhiều. Thâm chí muốn đi theo cạnh nàng. Tất cả cũng không có vương bận, giúp nha hoàn của mình tìm một gia đình tốt, sau đó tự chuộc thân rồi đi theo nàng, lại biết được bọn họ đang trên đường đi tìm giải dược của độc Ly Tâm.

Nhược Khả Phi cũng thân nhiên nở nụ cười, rời xa chốn phồn hoa hỗn loạn này, con đường phía trước nàng muốn đi cùng với Cô Vân.

Tùy tùng cùng với ánh vệ của Cô Vân đem theo khoảng hơn năm mươi người, đây là số người tình nguyện lưu lại sau khi Cô Vân ra lệnh giải tán bọn họ. Mà Vệ Lượng nói như thế nào cũng muốn tháp tùng theo bọn họ. Bởi vì, những điều hắn muốn, hắn điều đã làm qua, hiện tại hắn chỉ muốn được đi theo để nghe Hiên Viên Cô Vân phân phó, mang theo phần đông ánh vệ môn đi tìm một nơi dần xếp xong xuôi.

Ban đêm, đoàn người tìm nơi ngủ trọ ở tại khách điểm.

Lúc ăn cơm, một hàng sáu người ngồi xuống.

"Giải dược của độc Ly Tâm." Hiên Viên Cô Vân không hề động đũa, trực tiếp hỏi. Mấy ngày nay, Âm Đàm không hề nói gì, chỉ nói là sau đại điện phong hậu sẽ nói cho mọi người biết. Mà bây giờ, đã sắp rồi xa kinh thành.

"Phải có bảy thứ." Âm Đàm nghiêm túc nói, "Còn có bốn năm đúng không, nếu vào mấy ngày tới, nếu ko tìm được giải dược, như vậy, nàng sẽ mỗi ngày học máu, cho đến khi chết."

"Bảy thứ gì?" Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng hỏi.

"Năm món tinh huyết của Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, sau đó còn có thủy lộ tiên hoa cùng một loại trân châu." Âm Đàm nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, tiếp tục giải thích nói, "Tinh túy của Ngũ Hành phân bố ở những nơi khác nhau, có khi là vật chí bảo của người khác, canh chừng nghiêm ngặt, có khi là sinh trưởng ở những địa phương hiểm ác không dễ lấy được, mà thủy lộ tiên hoa lại sinh trưởng trên một vách núi cao, hai mươi năm mới nở hoa một lần, và lại, loại trân châu mà ta nhắc đến không phải là loại trân châu bình thường, không ai có thể lấy được, bởi vì một khi vô ngọc trai này được cạy mở ra, vô ngọc trai này sẽ lập tức phân bố ra một loại chất, hòa tan trân châu."

Theo lời nói của Âm Đàm..., sắc mặt mọi người càng lúc càng nghiêm trọng. Máy thứ này, quả nhiên đều là có thể gặp nhưng không thể cầu. Khó trách ngay cả Âm Đàm cũng không có cách nào. Phải cẩn thận sự nhiều lắm, hơn nữa quả khó khăn.

"Có thể cụ thể một chút ở địa phương nào không?" Hiên Viên Cô Vân cũng không vì thế mà thay đổi, thản nhiên hỏi.

"Này a, " Âm Đàm nở nụ cười, "Không nói trước, bởi vì ta cũng muốn đi theo các ngươi."

Nhược Khả Phi giật mình: "Ngươi, không cần phải cùng đi theo vào chốn nguy hiểm, hơn nữa, ta hiện tại đã gặp được Cô Vân, đã đủ rồi. Độc này có giải được hay không cũng không sao."

Hiên Viên Cô Vân nắm chắc lấy tay của Nhược Khả Phi, mỉm cười: "Không, ta muốn đi tìm"

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng lắc đầu: "Còn có bốn năm, đã đủ rồi. Bốn năm này chúng ta có thể làm rất nhiều chuyện."

"Không đủ." Hiên Viên Cô Vân cười, nhéo nhéo tay của Nhược Khả Phi. Bốn năm làm sao đủ, bốn mươi năm, bốn trăm năm cũng sẽ không đủ! Trong lòng thầm muốn, mãi mãi, vĩnh viễn cùng Phi nhi của mình chung sống cùng nhau.

"Được rồi, các ngươi bớt ghé thăm một chút đi." Âm Đàm cau mày, "Dù sao ta cũng muốn đi, coi như du ngoạn." Mà đáy mắt của Âm Đàm thâm thúy nhưng không ai chú ý tới.

"Ta sẽ vẫn đi theo bên cạnh của Khả Phi." Bạch Hạch thản nhiên lên tiếng.

"Ta đi." Diêm Diễm chỉ thốt lên hai chữ không hề nghĩa, mà sự kiên quyết cũng không cho phép ai có thể nghi ngờ cùng phản đối. Cúi đầu rất nhanh vung chiếc đĩa lên, đánh về hướng những thức ăn kia.

"Hừ. Vô nghĩa." Vô Hồn cũng hừ lạnh một tiếng, ý bảo bản thân không muốn đi hoàn toàn chính là vô nghĩa, nghiêng khोक mắt liếc về phía Diêm Diễm lại có thể thừa dịp mọi người đang nói chuyện, tấn công mấy đĩa rau, vung chiếc đĩa lên gia nhập tranh đoạt,

Sắc mặt Hiên Viên Cô Vân lại lạnh xuống: "Không cần các ngươi."

"Chắc chắn, ta nói, ngươi có biết máy thứ kia ở đâu không?" Âm Đàm khẽ lắc lắc đầu, cười trừ tức .

Một câu này làm Hiên Viên Cô Vân nghẹn không tiếng động, máy thứ này mình có thể hỏi thăm, nhưng thời gian không cho phép đã trở nên cấp bách.

"Nên tìm tinh hoa của Thủy trước." Âm Đàm cúi đầu, nhìn những chén đĩa trên bàn đã trở nên trống rỗng, giận dữ, "Đưa ta thịt nướng."

Diêm Diễm đem một khối thịt nướng cuối cùng ném vào miệng, mơ hồ không rõ nói: "Ngươi, ngươi không có thể ăn đồng bào a, hay là để ta giải quyết đi."

"Muốn chết!" Âm Đàm phẫn nộ vung chiếc đĩa gia nhập chiến đấu.

"Tinh hoa của Thủy ở nơi nào?" Hiên Viên Cô Vân cau mày nhìn ba đôi đĩa cao thấp lật qua lại trước mắt.

"Ở trong một khe sâu nước Bắc Lăng, nơi thượng nguồn của Bách Hoa cung, đó là bảo vật của nơi ấy." Âm Đàm tùy ý nói.

Bạch Hạch vừa nghe có chút kinh ngạc nhìn Nhược Khả Phi một chút.

"Hạnh nhi ngươi có biết?" Nhược Khả Phi hồ nghi hỏi.

"Vâng, có nghe nói qua. Đó là một địa phương do một nữ nhân lập ra, không cho phép nam nhân bước vào, oán hận nam nhân, hàng năm sẽ ra bên ngoài mua một vài cô gái hoặc là thu dưỡng một vài bé gái mồ côi đến làm lớn mạnh thể lực của bọn họ ." Bạch Hạch dù sao gặp qua rất nhiều người, bao gồm quyền quý cùng một ít kỳ nhân, đương nhiên nghe nói rất nhiều.

"Di, nữ nhân này lại có thể biết?" Âm Đàm có chút kinh ngạc. Những điều này là chuyện rất bí mật. Vì sao nàng ta lại biết, lại đột nhiên nhớ lại thân phận của nàng ta, hoa khôi, đương nhiên gặp qua không ít kỳ nhân, biết những chuyện này cũng không kỳ quái.

"Các nàng ấy, cứ mười năm sẽ ra bên ngoài bắt một ít nam tử tuổi mười bảy đến hai mươi, kéo dài hương khói, sau khi dùng qua, lại giết chết chôn ở bách hoa , hoa ở Bách Hoa cung lớn và thơm ngát dị thường, cũng là bởi vì hấp thụ thi thể con người làm phân bón, " Bạch Hạch đem tất cả những thứ mà mình nghe được nói ra toàn bộ. Dứt lời, lại ngẩng đầu nhìn một vòng các nam nhân đang ngồi, nơi này vài người giống như đều thực tuổi mười a, ngoài Âm Đàm hơi kém còi một chút. Bạch Hạch đương nhiên không biết Âm Đàm hiện tại đang mang mặt nạ.

"Nhìn cái gì vậy!" Vô Hồn bị ánh mắt này nhìn cảm giác không được thoải mái, ánh mắt này giống như đang nói mình sẽ bị bắt ngay lập tức.

"Vô Hồn nếu bị những cô gái kia nhìn thấy, nhất định là người đầu tiên bị bắt vào." Nhược Khả Phi cười khẽ một tiếng, các nam nhân đang ngồi, đáng về của Vô Hồn tuyệt đối giống như một yêu nghiệt.

Vô Hồn run rẩy khोक miệng, không lên tiếng, trong lòng đã có chút chua xót.

"Như vậy, quyết định, chúng ta đến Bách Hoa cung trước." Âm Đàm đem lời vừa chuyển, vui vẻ . Nhìn Vô Hồn, sâu tận trong đáy mắt, nét đau lòng càng hiện rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Ads Một hàng sáu người, đều là đáng vẽ làm cho người ta muốn phạm tội. Âm Đàm suy nghĩ, trêu ghẹo mãi nửa ngày, làm ra vài tấm mặt nạ, cho mỗi nam nhân này mỗi người một tấm , mà Nhược Khả Phi cùng Bạch Hạnh không có. Bởi vì hần chỉ chuẩn bị cho nam nhân , không chuẩn bị cho nữ nhân dùng. Thuận lợi được vài ngày, cuối cùng đã tới Hứa Thành Lí Huyền.

Đến Lí Huyền đã là buổi chiều, Âm Đàm nhún vai, tiếc nuối nói: "Chỉ có đi vào lúc sáng sớm, buổi chiều đến tối đều là quay về Lí Huyền ." Đây tất cả đều là do

ngày mai đến đây theo hướng gió quyết định, Nhược Khả Phi cũng hiểu được. Hiện tại cũng chỉ có ở lại trước. Mà ở nơi này, dịch vụ vận chuyển Bưu Chính Chuyển Phát sớm là sản nghiệp trên danh nghĩa của Âm Đàm . Vừa đến khách điểm, lập tức liền có người đi ra nghênh đón.

"Ha ha, không cần khách khí." Âm Đàm cười giống như con hồ li, giống như sản nghiệp nơi này vốn là của hần vậy.

Bạch Hạnh lại ngẩng đầu nhìn những Nhiệt Khí Cầu đầy trời đang dòng loạt bay trở về. Trùng lớn mắt. Vẫn cũng chỉ là nghe nói, đây là lần đầu tiên chính mình nhìn thấy tình cảnh kỳ diệu như thế. Ngày mai chính mình đã có thể ngồi trên cái kia bay trên trời rồi!

"Khả Phi, những thứ này thực sự do ngươi làm sao?" Trong mắt Bạch Hạnh lóe lên những ánh sao nhỏ, si mê nhìn Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi thân nhiên nở nụ cười, khẽ gật đầu. Đây là những thứ mình mô phỏng làm theo, chứ không phải do mình phát minh, nhưng làm sao có thể nói rõ ràng đây.

Ánh mắt Bạch Hạnh càng phát ra si mê. Sáng quắc nhìn Nhược Khả Phi. Trước mắt lại bỗng nhiên bị một thân ảnh chắn ngang tối sầm, Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng nghiêm mặt đứng ngay giữa. Nhược Khả Phi bất đắc dĩ cười cười, vừa gặp phải chuyện như vậy, Hiên Viên Cô Vân liền lại biến thành đứa bé bình thường.

Ban đêm, sau khi mọi người ăn xong liền nghỉ tạm.

Nhược Khả Phi đứng ở bên cửa sổ, nhìn đèn đuốc bên ngoài sáng trưng như trước, ngựa xe như nước, lộ ra ý cười. Minh thấy nơi này tĩnh mịch hoang sơ, sau đó không lâu, nơi này chắc chắn biến thành một thành lớn phồn vinh. Bên ngoài các thương nhân còn đang sửa sang lấy hàng hóa. Có khi là vận chuyển đi, có khi là vận chuyển đến chuẩn bị sáng sớm hôm sau vận chuyển đến nước Bắc Lăng.

"Phi nhi" Một tiếng gọi mềm nhẹ ở phía sau, một đôi bàn tay to ấm áp từ phía sau lưng ôm chặt lấy Nhược Khả Phi, "Nàng đang xem cái gì?"

"Nhìn mấy thương nhân đi, người xem bọn họ đều đang cười." Nhược Khả Phi xoay mặt qua, nhìn mặt Hiên Viên Cô Vân , "Kỳ thật, độc có giải được hay không cũng không quan trọng, được cùng người cùng nhau vượt qua những ngày còn lại là được rồi."

"Nhưng không đủ, chỉ có mấy năm làm sao đủ." Hiên Viên Cô Vân cọ cọ vào mặt Nhược Khả Phi, "Không cần lo lắng, mấy thứ kia theo lời của Âm Đàm nói ta nhất định sẽ lấy được."

Nhược Khả Phi không lên tiếng, không biết nên nói gì mới đứng đây.

"Ngủ đi, sáng mai còn phải đi." Hiên Viên Cô Vân không nói lời gì, ôm lấy Nhược Khả Phi đi đến bên giường. Hai người lẳng lặng ôm nhau ngủ đến sáng.

Buổi sáng, mọi người đi tới dịch vụ vận chuyển, phía trên có bốn chữ to mạnh mẽ hữu lực " Bưu Chính Chuyển Phát" . Bạch Hạnh lại cảm thấy tên này thực phù hợp, chuyển phát, rất nhanh chuyển về. Một người có ý chuẩn bị một cái nhiệt khí cầu cho mọi người, sau khi lên đó, Bạch Hạnh nhìn không được kinh hồ, hoảng sợ tiếp theo lại là hưng phấn, không ngừng thăm dò nhìn phía dưới. Làm cho người đang điều khiển Nhiệt khí cầu không ngừng dặn dò phải cẩn thận.

Một người tiếp một người, nhiệt khí cầu bay lên trời xanh, xếp thành hàng chỉnh tề ngay ngắn bay về phía nước Bắc Lăng. Chỉ một buổi sang đã bay xong lộ trình bằng hai ngày đường, khi xuống mặt đất, Bạch Hạnh vẫn luôn quay đầu liên tiếp nhìn nhiệt khí cầu phía sau.

"Tiếp theo nên đến Bách Hoa cung ." Âm Đàm chỉ chỉ một chiếc xe ngựa đứng ở ven đường, ý bảo tất cả mọi người đi lên, "Đi, lên xe nói sau." Chiếc xe ngựa này là hần cố ý gọi người chuẩn bị, có thể chứa được tám người ở bên trong.

Xa phu nhìn thấy Âm Đạm, lập tức nhảy xuống xe ngựa, từ trong lòng lấy một cái quyền trục cung kính đưa cho hắn, rồi mới lại leo lên trước xe ngựa.

Đội mọi người lên xe hết xe bắt đầu đi, Âm Đạm mới đem quyền trục vừa rồi mở ra, thì ra là bản đồ kèm theo những ghi chú.

"Bách Hoa cung cách thành biên quan năm mươi dặm, ở Bách Hoa cốc, Phương Viên hơn bốn trăm km, trong cốc hoang vắng. Nơi này là Chủ Điện của bọn họ, nơi này chính là thần điện Tế Tự, ở tận cùng bên trong có một hồ nước lạnh lẽo, tinh hoa của Thủy ngay tại chỗ sâu nhất, cho dù có thể trà trộn vào, cũng không biết có bình yên ẩn vào đó không."

Âm Đạm nhíu mày, phần tin tức tuyệt đối này sẽ không sai. Nhưng những câu cuối cùng này có ý gì. Người của Bách Hoa cung cũng có ý định muốn vào đó để lấy, lại tay không trở về. Nước ngoài trừ lạnh lẽo dị thường, dường như còn có cái đáng sợ gì đó tồn tại.

Cô Vân nhìn những câu cuối cùng trong tấm bản đồ. Khẽ cau mày, thấp giọng nói: "Nói cách khác bọn họ cũng muốn lấy tinh hoa của Thủy trong hồ nước này?"

"Không sai. Chẳng qua, cho đến tận bây giờ vẫn không thành công." Âm Đạm đem bản đồ đưa cho Vô Hồn,

"Chúng ta nên ẩn vào, hay là quang minh chính đại đi vào?"

"Cốc khẩu có hai mươi tám người canh giữ, đều là cao thủ bậc nhất, các điện trong cốc có phân bố một trăm hai mươi tám người tuần tra.", Vô Hồn đọc những tin tức phía sau, bùi bùi nói, "Như thế này làm sao quang minh chính đại đi vào?"

Âm Đạm nở nụ cười, cười một cách thô tục đầy hiểu biết: "Năm nay vừa đúng lúc mười năm một lần các nàng kéo dài hương khói, dâng tặng một vài mỹ nam, mới có thể thả cho nữ tử đi vào."

"Phi, ngươi muốn hiến thân, tự mình đi, ta ẩn vào." Vô Hồn tức giận cắt đứt lời nói của Âm Đạm..., không chấp nhận đề nghị của hắn.

"Mỗi hai canh giờ liền đổi một lần phòng ngự, có thể lợi dụng lúc này ẩn vào." Nhìn thấy đến Vô Hồn gần như muốn nổi giận, lúc này Âm Đạm mới nói lên kế hoạch đúng đắn.

"Dương đông kích tây đi." Âm Đạm tiếp tục thần nhiên nói, "Diêm Vương phụ trách dẫn dụ bọn họ rồi đi, chúng ta tìm thời cơ đi vào. Người đàn bà kia không cần đi." Âm Đạm duỗi ngón tay ra chỉ vào Bạch Hạnh.

Hiên Viên Cô Vân nhíu mày: "Phi nhi cũng không cần đi."

"Vậy không được, nếu lấy được vật kia, phải cho nàng ăn vào ngay lập tức." Âm Đạm buông tay bắt đầu đi nói.

Quyết định sau cùng tự nhiên là Bạch Hạnh ở trong khách điểm ở một trấn nhỏ gần đó chờ bọn họ trở về.

Một con đường lớn đi đến Bách Hoa cốc, đám xa phu đưa người đến gần lộ khẩu liền rời đi. Trước lộ khẩu có dựng một tấm bia đá: Bách Hoa cung. Phía dưới có khắc một hàng chữ nhỏ rõ ràng: Cấm nam nhân đi vào, người vi phạm Chết! Sắc trời đã muốn dần dần tối xuống.

"Ha ha, các ngươi nói xem sao chủ nhân nơi này lại oán hận nam nhân như vậy? Chẳng lẽ là bị nam nhân mình yêu mến phụ bạc?" Âm Đạm trêu đùa hỏi mọi người.

"Có lẽ thế." Nhược Khả Phi thần nhiên đáp trả.

Bỗng nhiên, thân mình Nhược Khả Phi chợt nhẹ, Hiên Viên Cô Vân đem nàng lôi kéo lại đây, đi đến trước mặt của nàng ngừng lại.

"Ta công nàng." Hiên Viên Cô Vân khoát tay áo, ý bảo Nhược Khả Phi leo lên lưng của hắn. Nhược Khả Phi mỉm cười đưa tay ra đặt lên lưng Hiên Viên Cô Vân. Một hồi lên vào Bách Hoa cung Nhược Khả Phi thì không cách nào đuổi kịp bước tiến của bọn hắn.

Động tác của hai người tự nhiên cùng âm áp như vậy. Nhất thời mọi người nhìn thấy có chút giật mình.

Đêm, mỏng như nước lạnh.

Cốc khẩu nơi cửa chính làm bằng đá, hai bên đốt những cây đuốc chiếu sáng rực rỡ chung quanh. Mọi người ngừng thở, lẳng lặng nhìn một đám bạch y nữ tử mang bội kiếm đứng canh ở cốc khẩu, đều đứng thẳng tắp. Nhìn không chớp mắt về phía trước. Trên cửa lớn có khắc đá hoa mẫu đơn thật lớn.

Âm đạm hướng Diêm Diễm hát cảm lên, Diêm Diễm bùi bùi, nhặt tảng đá, ý bảo hiểu rõ. Nắm chắc kiếm trong tay, dưới chân nhẹ nhàng một chút, bay lên không, nhảy lên đem tảng đá cảm trong tay, trong nháy mắt ném về phía bạch y nữ tử gần nhất.

"Ai!" Bạch y nữ tử khẽ kêu rút ra lợi kiếm, hướng về phía Diêm Diễm vọt tới.

Diêm Diễm thành công dẫn dụ đám bạch y nữ tử canh giữ cốc khẩu, người khác thuận lợi vào cốc.

Âm Đạm nhanh nhẹn, linh hoạt tránh thoát những bạch y nữ tử tuần tra, mang theo đoàn người phía sau nhanh chóng đi về hướng thần điện. Nhược Khả Phi lẳng lặng tựa vào trên tấm lưng vững chãi của Hiên Viên Cô Vân, cảm nhận được trên người hắn phát ra hơi thở dễ chịu. Trong lòng có chút kinh

ngạc, khi nào thì tu vi của Cô Vân lại tăng cao như thế, công minh nhưng không hề thua bước của hai người Âm Nhiên cùng Vô Hồn.

"Phải là nơi này." Âm Đạm ngồi xổm sau một hòn giả sơn, nhìn vật kiến trúc thật lớn trước mắt, trầm ngâm nói.

Mọi người để ý cẩn thận ẩn vào, trong đại điện cũng là một mảnh bằng phẳng, càng hoàn toàn yên tĩnh, không có gì cả. Chỉ có từng trận gió lạnh từ bên cửa sổ thật lớn trên kia thổi vào. Tiếng gió vi vu, làm cho lòng người có chút phiền chán, cũng có chút âm trầm

Ở tận cùng bên trong thần điện xuất hiện một đám ánh sáng màu bạc, mọi người đến gần, mới phát hiện là một cái ao, chung quanh cái ao là một bậc thang cẩm thạch. Âm Đạm vươn tay chạm vào nước, rút tay về run lên, nhẹ giọng nói: "Chính là nơi này." Hiên Viên Cô Vân buông Nhược Khả Phi xuống. Nhược Khả Phi đến gần mép nước, theo ánh trăng xuyên qua từ cửa sổ nhìn đến, một ao nước xanh biếc sâu không thấy đáy, cái đầm nước này chỉ sợ không phải dễ dàng lặn xuống dưới như vậy.

Vấn đề là cách tìm tinh hoa của Thủy thể nào chỉ sợ chỉ có Âm Nhiên mới biết được, hồ nước này sâu bao nhiêu? Không thể biết được.

Âm Đạm nhắc chân bước lên bậc thang của ao nước, lại vươn tay thử một chút độ ẩm. Thật là lạnh, nhưng cũng không phải lạnh như băng làm cho không người nào có thể chịu được. Người có tu vi tương đối cao mới có thể chịu đựng được một ít thời gian. Không ai chú ý tới chân Âm Đạm vừa bước đi, trong phòng phát ra thanh âm rất nhỏ. Giống như tiếng gió bình thường.

Đột nhiên, chung quanh phát ra tiếng vang kỳ quái thật lớn.

"Không xong." Âm Đạm nhăn mày lại, cúi đầu mắng một tiếng. Vô Hồn mạnh mẽ ngừng đầu nhìn chung quanh.

"Âm vang" Vài tiếng nổ, còn ẩn chứa những ánh sáng lạnh lẽo Từ trên trời giáng xuống một cái lồng sắt thật lớn bao vây mọi người ở bên trong.

Nương theo ánh trăng, cảm Âm Đạm gần như trật khớp. Lồng sắt này? ! ! Dường như là chạm trúng nhằm cơ quan nào rồi. Không nghĩ tới Bách Hoa cung lại có cơ quan tinh diệu như thế. Mà nguyên nhân làm cho cảm hấn thiếu chút nữa trật khớp không phải bởi vì hấn rơi vào trong cơ quan này, mà là hấn phát hiện chất liệu lồng sắt này dường như là. . . . . Rất nhanh rút kiếm chém một nhát, lại có thể phát ra những ánh lửa đỏ lấp lánh, thật sự là huyền thiết(*)ngàn năm! ! Xem ra không chỉ là tinh diệu, còn rất nhiều tiền. Lồng sắt Lại có thể dùng huyền thiết ngàn năm để tạo ra một cái lớn như vậy. Nhìn thấy, Âm Đạm đau lòng một trận nhiều huyền thiết ngàn năm như vậy, nếu để cho mình dùng để đúc kiếm thực sự quá tốt rồi, ít nhất mỗi cao thủ có chữ Thiên trên lưng đó mỗi người đều có thể có một thanh kiếm

"Dừng!" Vô Hồn khinh thường cất một tiếng. Đối với cơ quan thuật số mình và lão ca là hoàn toàn ngu ngốc, chỉ có Nhị Đương gia mới tinh thông nhất về chuyện này. Hiện tại có chút hối hận không mang theo hấn.

Hiên Viên Cô Vân vươn tay ôm chầm Nhược Khả Phi, cảnh giác cảm nhận được biến hóa chung quanh. Một lát sau tiếng bước chân rầm rập vang lên, trong đại điện dần dần phát sáng lên. Phần đông bạch y nữ tử mang đuốc sang trung. Xem ra thực sự không phải là mai phục, mà do bọn họ đã chạm phải cơ quan nên mới bị giam bên trong lồng sắt này.

"Người nào! Ban đêm dám xông vào thần điện!" Một thanh âm nữ nhân truyền đến, trong đại điện đã trở nên sáng rực rỡ như ban ngày.

Một đám bạch y nữ tử nhìn thấy những người bên trong lồng sắt đều ngơ ngẩn. Nam nhân, lại có nam nhân dám xông vào!

Nữ tử cầm đầu vừa sợ vừa giận. Chẳng lẽ là những nam nhân vừa mới bắt về đã chạy trốn? Không đúng, những người bị giam bên trong lồng sắt này tương mạo đều bình thường không phải là người mà các nàng bắt. Chẳng lẽ là thân nhân những nam nhân kia đến cứu bọn họ? Đây còn có chút khả năng.

Âm Đạm mỉm cười nhìn một đám nữ tử tuổi còn khá trẻ trước mắt

, nhũ mào, thật sự là chính tề, tất cả đều là áo trắng, tất cả đều là một vẻ mặt lạnh lùng. Ngay cả tu vi võ công đều cũng tương đương nhau.

"Nói! Các ngươi là ai? Dám can đảm ban đêm xông vào thần điện!" Nữ tử cầm đầu nhìn người trong lồng sắt ngang nhiên mỉm cười, lại phẫn nộ. Dưới sự ngu xuẩn hạ tiện đáng ghê tởm của đám nam nhân lại có thể dám nhạo báng mình!

"Lạc đường mà thôi. Không cần thận đi đến nơi này. Kính xin các vị tỷ tỷ xin thương xót, đem chúng ta cứu ra khỏi lồng sắt này." Âm Đạm nói dối mặt là tuyệt đối không đồ, vui cười trợn mắt nói trắng ra.

"Nói bậy! Lớn mật! Lại có thể dám trêu chọc bản sứ!" Bạch y nữ tử cầm đầu không giống như những nữ tử khác, trên thắt lưng của nàng mang chiếc ngọc bội có hình hoa Mầu Đơn, những nữ nhân khác thì mang một đóa hoa đỏ trên thắt lưng.

"Tả sứ đại nhân, xin hỏi nên xử lý những tên cuồng đồ này như thế nào?" Bên cạnh, một nữ tử áo trắng cung kính hỏi.

"Làm bản thần điện, loạn tiễn bắn chết!" Tả sứ không hề do dự, âm độc nói.

"Chuẩn bị bắn tên!" Bạch y nữ tử kia xoay người quát.

"Đợi chút." Âm Đạm vuốt cằm của mình nghiêm túc nói, "Tả sứ đại nhân, người nói tất cả chúng ta đây là làm bản thần điện, chẳng lẽ người cho rằng máu chúng ta chảy xuống đây không phải càng bản hơn sao?"

Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng nghiêm mặt nhìn tất cả trước mắt, đem Nhược Khả Phi gắt gao ôm vào trong lòng. Về mặt Nhược Khả Phi lại bình tĩnh, nếu ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này đều không giải quyết được, hẳn sẽ không gọi là Âm Đạm.

Tả sứ hiển nhiên sững sốt, suy nghĩ sâu xa, nhú mày, cười lạnh nói: "Muốn gạt ta thả các người ra?"

"A nha, ngay cả chuyện này cũng bị nàng nhìn trúng." Âm Đạm cười tủm tỉm nhìn người trước mắt, hào phóng thừa nhận. Tả sứ há to miệng, thoáng chốc không biết nên nói tiếp như thế nào.

Vô Hồn không nói gì đem mặt xoay sang một bên, cũng chỉ có lão ca của mình mới có thể thoải mái đùa cợt trong tình huống nguy hiểm như thế này. Bốn phía không hề có một vậy nào che chắn, nếu thật sự đối phương quá mức giận dữ mà bắn tên, không ổn vẫn là bọn hắn. Tuy rằng tu vi võ công đều cao, có thể che chắn được, nhưng nếu cứ liên tục bắn tiếp mãi thì sao? Nếu giăng co hai ngày, đảm bảo những người bên trong lồng sắt này đều bị biến thành tổ ong.

"Hừ! Cường vọng!" Tả sứ dường như thẹn quá thành giận rồi, "Để cho các người chết một cách thoải mái như vậy thì quả thật quá ưu ái người rồi." Tả sứ tức giận thiếu chút nữa nghiêng nát hàm răng, nam nhân hạ lưu này, đem mình làm đùa ngốc sao! Cái gì gọi là chuyện này cũng bị nàng nhìn trúng?!

"A nha, người xinh đẹp như vậy, tức giận sẽ không đẹp đâu. Còn có nữ nhân tức giận rất dễ già a. Lòng dạ hẹp hòi sẽ tăng thêm nếp nhăn đó." Âm Đạm như trước không biết sống chết hồ ngôn loạn ngữ.

Khóe miệng Hiên Viên Cô Vân hiện lên ý cười, hẳn hiểu được Âm Nhiên nói như vậy có đạo lý của hắn.

Quả nhiên, mặt tả sứ đỏ lên, phần nộ quát: "Câm miệng! Người đâu, phóng khói mê cho ta. Tất cả lui ra ngoài."

Vô Hồn nhìn đám bạch y nữ tử thối lui, khóe miệng kéo ra: "Tốt hơn hiện tại bị bắn thành tổ ong vò vẽ."

"Ha ha, ha ha." Âm Đạm cười quỷ dị, "Nữ nhân không có việc gì, cho dù là xông vào thần điện của các nàng, tối đa cũng chỉ có thể đầy xuống dưới làm nô dịch, hai người các người cẩn thận đừng để bọn họ phát hiện mặt thật của mình, nếu bị phát hiện..., hậu quả ~~~~"

Hiên Viên Cô Vân cùng Vô Hồn nhìn nhau thoáng qua, không nói gì.

Nhìn theo cửa cùng cửa sổ cuộn cuộn khói đặc tràn vào, Âm Đạm làm ra vẻ đau đớn kịch liệt: "Các vị, ta đi trước. Ta không thể nhìn thờ lâu được. Hẹn gặp lại."

Hiên Viên Cô Vân ôm sát Nhược Khả Phi, tuy rằng nghe xong Âm Đạm nói Nhược Khả Phi tạm thời không có việc gì, nhưng trong lòng vẫn là không bỏ xuống được.

"Yên tâm, nàng xinh đẹp như vậy, cung chủ Bách Hoa cung tuyệt đối luyện tiết giết nàng." Âm Đạm dường như nhìn ra lo lắng của Hiên Viên Cô Vân, bình thần giải thích, "Người vẫn nên lo lắng chính người thì tốt hơn."

Nhược Khả Phi hướng Hiên Viên Cô Vân gật gật đầu, ý bảo hắn không cần lo lắng cho mình.

Mắt Vô Hồn trắng dã, nghẹn ra một câu: "Chúng ta sẽ đi cứu người."

Hiên Viên Cô Vân quay đầu trừng mắt Vô Hồn, lại có thể đoạt những lời mình muốn nói. Trước kia tại sao lại không phát hiện ra tên này đáng ghét như vậy chứ?

"Được rồi được rồi, Diêm Vương còn chưa có chết mà, chúng ta cũng không phải chết, không phải nên hôn mê trước sau?" Âm Đạm nhìn thấy ba người giống như sinh ly tử biệt, nhin không được lên tiếng châm chọc.

Bên ngoài Thần điện, tả sứ lắng nghe động tĩnh bên trong. Tả sứ lại nghĩ tới người nam nhân cười kia còn có lời của hắn. Minh thật sự rất đẹp sao? Nữ nhân tức giận thật sự dễ già sao? Tả sứ nhin không được đưa tay sờ sờ mặt của mình giác. Không có nếp nhăn, may quá.

Nữ tử bên cạnh nhìn hành động tả sứ kỳ quái có chút kinh ngạc, cũng không dám nói gì.

Khói không ngừng tuôn vào bên trong, đơn giản bởi vì Tả sứ đã phát hiện ra, võ công của những người bên trong không thấp, nếu thời gian không đủ lâu, không hít đủ khói gây mê, vậy thả mấy người đó ra, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi,

Qua hồi lâu, tả sứ mới vẫy tay sai người ngừng lại. Đợi khói tan hết, thế này mới cất bước đi vào.

Vào thần điện nhìn bên trong lồng sắt, thấy những người bên trong đã ngã xuống, tả sứ nhẹ nhàng thờ ra. Chẳng biết tại sao, mình bỗng nhiên không muốn giết gã nam nhân nhìn mình cười cợt đó.

"Trước trời lại, nhốt vào địa lao." Tả sứ phát phát tay, hạ mệnh lệnh xuống.

Theo tiếng ầm vang, lồng sắt được đưa lên. Các Bạch y nữ tử đi lên phía trước, lấy dây thừng gân bò ra chuẩn bị trói bọn họ lại.

"Tả sứ! Mau tới đây!" Bỗng nhiên, một tiếng kêu vội vàng truyền đến.

Tà sử nhú nhú mày, vừa định răn dạy nữ tử hồ hoàng kia, lại bị người trước mắt làm sợ ngây người. Là một nữ nhân, bởi vì bị một nam tử gắt gao ôm vào trong lòng, vừa rồi mình không chú ý tới bên trong còn có nữ tử. Lại nhìn thấy sắc mặt của Nhược Khả Phi, sắc mặt tà sử ngưng trọng.

"Đem ba nam nhân này cột chắc, nhốt vào địa lao. Vị cô nương này cẩn thận một chút, trước đưa đến Thiên điện." Tà sử ở trong lòng hít một hơi lạnh. Người trước mắt, chỉ có cung chủ mới có thể định đoạt .

Ba nam nhân cùng Nhược Khả Phi đối xử hoàn toàn khác nhau, bị mang đến địa phương cũng khác nhau.

Nhược Khả Phi được cẩn thận đưa đến Thiên điện, ôn nhu đặt ở trên giường. Tà sử vội vàng vàng đến tắm cung chủ cầu kiến.

"Người tốt nhất là thật sự có chuyện." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không có bất kỳ độ ấm từ kia tắm lụa trắng thân nhiên truyền ra.

"Thuộc hạ quả thật có chuyện quan trọng bẩm báo." Tà sử mồ hôi lạnh ứa ra, ai cũng biết quỷ rầy giấc ngủ của Cung chủ hậu quả thực nghiêm trọng.

"Nói." Âm thanh lạnh như băng kia ả ả sự không kiên nhẫn.

"Thuộc hạ bắt được một nữ nhân ban đêm xông vào thần điện, diện mạo của nàng cùng cung chủ họa ra gần như giống nhau như đúc." Tà sử đem câu nói kể tiếp nói ra rất nhanh. Nếu chậm, không biết cung chủ có thể tùy ý đem người kia xử tử hay không.

"Cái gì? !" Người phía sau miếng lụa trắng kinh hô một tiếng, tiếp theo lụa trắng bị xóc lên mạnh mẽ, lộ ra khuôn mặt tinh xảo đầy kinh ngạc. "Người đang ở đâu? Vị nữ tử kia sao rồi?" Tà sử chú ý tới cung chủ ngay cả giày cũng không mang, đã nhảy xuống đất, chạy ra bên ngoài.

"Cung chủ, giày của ngài a." Tà sử yếu ớt nói.

Cung chủ xoay người lại, qua loa mang giày vào, mặc lên bộ y phục, quát khê: "Người đâu? Mau dẫn đường? Có ủy khuất gì nàng ấy hay không?"

"Không có. Cung chủ, nàng ấy đang ở tại Thiên điện." Nhìn thái độ khản này của trương cung chủ, tà sử bốc lên mồ hôi lạnh, nếu là cung chủ biết mình dùng khói mê hun hôn mê nàng kia, không biết có thể giận dữ hay không. Nhưng, vậy cũng không thể tự trách mình a. Là nàng ấy ban đêm xông vào thần điện, mà mình vừa rồi không hề phát hiện trong lòng sắt còn có nữ nhân a.

Khi Nhược Khả Phi tỉnh lại lần nữa, bên mũi ngửi được một mùi hương mát nhẹ. Trong cơn mơ hồ, dường như có người đem một cái bình nhỏ đặt ở dưới mũi của mình. Chậm rãi mở mắt ra, là một gương mặt xinh đẹp, một đôi mắt đẹp đang lo lắng nhìn mình.

"Người đã tỉnh?" Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến trong tai Nhược Khả Phi, đúng là thanh âm của cô nương xinh đẹp này phát ra.

"Người là?" Nhược Khả Phi khẽ nhú mày, đầu vẫn còn có chút choáng váng. Nói vậy vừa rồi mình hít vào khói mê nhiều lắm. Lo lắng trong mắt cô nương trước mắt này không giống giả vờ. Là ai vậy?

"Thuộc hạ gọi là Cố Tích Vân." Nữ tử xinh đẹp mỉm cười nói: "Thiếu chủ, người rốt cuộc đã tới!"

"Thiếu chủ?" Nhược Khả Phi nghi hoặc nhìn người trước mắt, đang nói cái gì? Minh hình như là lần đầu tiên thấy nàng ấy mà? Chẳng lẽ chủ nhân thân thể này trước kia cùng nàng ấy có liên quan?

"Chủ Nhân nói qua, nếu là người tìm, sẽ nói cho người biết chỗ của thủy tinh hoa. Nhưng Chủ Nhân nói qua phải người tự mình nghĩ biện pháp lấy." Thái độ của Cố Tích Vân có chút tiếc hận, "Nô tỳ vốn cũng gọi người điều tra quá, muốn biết phương pháp lấy vật kia ra xử lý, chờ sau khi người đến đây lấy, sẽ cho người ăn vào. Nhưng từ đầu đến cuối không có cách nào biết được."

Nhược Khả Phi nhìn người trước mắt, trong đầu ở nhanh chóng sắp xếp lại. Chủ Nhân mà nàng ấy nói là ai? Chẳng lẽ là cùng thân thể này có liên quan?

"Thiếu chủ, người không cần suy nghĩ, ta không có nhận lầm người, bất quá chúng ta chứng thật là lần đầu tiên gặp mặt." Cố Tích Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, "Chủ Nhân để lại bức vẽ ở đây, người xem"

Cố Tích Vân cảm xúc tranh bên cạnh cẩn thận mở ra cho Nhược Khả Phi xem

Theo bức họa từ từ mở ra, kinh ngạc trong mắt Nhược Khả Phi càng đậm

Nhược Khả Phi trừng lớn mắt, người trên bức họa kia, rõ ràng là phiên bản bộ dáng chính nàng, tuy rằng hình dạng rất giống, nhưng tuyệt đối không phải là mình. Bởi vì nhìn nụ cười khê cùng khéo léo trên gương mặt đó không phải là vẽ mặt của mình. Còn có nét bướng bỉnh, chăm chọc nhìn thẳng về phía trước.

Nữ nhân giống mình như thế là ai vậy? !

"Thiếu chủ, Chủ Nhân đã phân phó, nếu người đến đây, sẽ lập tức mang ngài đến Thần điện. Bảo rằng tinh hoa của Thủy phải tự ngài nghĩ biện pháp để lấy lên." Cố Tích Vân mỉm cười, trong mắt tất cả đều là sự sùng bái.

"Chủ Nhân của người, là một người như thế nào?" Trong lòng Nhược Khả Phi tràn đầy nghi hoặc, bảo cô nương này gọi nàng là Chủ Nhân, là thiếu chủ! Hay là người trong bức tranh này chính là mẫu thân của thân thể này? Nếu có thể thành lập Bách Hoa cung, vì sao để cho con của mình đến Vương Phủ

làm nha hoàn? Nếu biết tinh hoa của Thủy là giải được của thân thể này sao lại không lấy ra cho thân thể này ăn vào.

"Chủ Nhân a, ngài ấy là một người rất Kỳ diệu, không, Chủ Nhân là thần." Trong mắt Cố Tích Vân dâng lên sùng bái thật sâu.

Nhược Khả Phi nhìn vẻ mặt si mê của người trước mắt, ở trong lòng khe khẽ thở dài. Đã biết lão nương đời trước này dường như là người không đơn giản a. Cô gái trước mắt thật đúng là một người giống như đã bị tẩy não hoàn toàn.

"Đã nhiều năm như vậy, thuộc hạ luôn nghĩ đến thiếu chủ ngài sẽ không tìm đến đây. Kết quả, thật sự đã đến đây." Cố Tích Vân có chút kích động cầm tay của Nhược Khả Phi, "Chủ Nhân lúc đi nói cho thuộc hạ biết, nói nếu ngài tìm đến phải có được sự tán thành đầu tiên của bà. Nếu ngài không tìm. . . ." Câu nói kế tiếp Cố Tích Vân ngừng lại, nhưng sắc mặt khẽ biến thành hơi biến.

"Không sao, người cứ nói thẳng đi." Nhược Khả Phi thân nhiên nói, rút tay mình về.

"Chủ Nhân nói nếu ngài không tìm, sớm an bình chết đi cũng tốt. Không cần thừa nhận tất cả thế gian này." Cố Tích Vân đối với lời này cũng không phải thực hiểu rõ lắm, dù sao khi đó mình mới hơn mười tuổi.

Khóe miệng Nhược Khả Phi lộ ra ý cười, xem ra, đã biết lão nương đời trước không phải là một nhân vật đơn giản a. Tâm địa cũng ngoan độc, làm việc cũng ngoan độc. Nhưng hiện tại mình đã tìm đến đây. Cái gì gọi là sự tán thành đầu tiên của bà ta? Nhược Khả Phi trong lòng nghi hoặc, nhưng không cách nào biết được đáp án.

"Vậy Chủ Nhân của người đâu?" Nhược Khả Phi nhìn bức họa hỏi vấn đề mấu chốt.

Lời nói vừa ra, sắc mặt Cố Tích Vân u ám xuống, thật lâu không nói gì. Cuối cùng thở dài một tiếng thật dài mới nói: "Đi rồi, đã đi rất sớm. Chỉ để lại bức tranh cùng những lời này."

"Bách Hoa cung là bà ấy thành lập?" Bà ấy từ trong miệng Nhược Khả Phi đương nhiên là chỉ lão nương đời trước này, nhưng nàng thủy chung không thể hô lên chữ kia. Nhớ rõ Âm Đàm đã nói qua mỗi mười năm sẽ đi bắt mỹ nam một lần, vậy Bách Hoa cung này từ lúc nào bắt đầu có hành vi ngoan độc kỳ quái này?

nàng này thể là Nhiên là mà? Có lẽ không lâu lắm.

"Phải" Cố Tích Vân gật gật đầu, đắm chìm ở trong hồi ức. Chủ Nhân trong ấn tượng của mình, là cường đại như vậy, hoàn mỹ như vậy, nhưng lại rất chán ghét đàn ông. Nói nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ. Nhưng, nếu chán ghét nam nhân như vậy, vì sao lại muốn đem thiếu chủ sinh hạ ra? Còn có một đám nam nhân vĩ đại đi theo bên cạnh bà không rời không xa, đều âm ỷ nói mình mới là phụ thân của đứa nhỏ. Chủ Nhân lại thường xuyên cười nhạt, không để ý tới bọn họ. Ngẫu nhiên mới có thể tâm huyết dâng trào quan tâm bọn họ một chút. Chỉ là ngẫu nhiên quan tâm gọi mấy người nam nhân kia thập phần vui vẻ. Không hiểu hành động của Chủ Nhân, cũng không có cách nào để hiểu, lúc trước khi bà mang thai, còn nói là nếu là nữ nhi thì sẽ sinh ra, nếu là nam nhân thì xoá sạch. Lúc ấy mấy người nam nhân kia thiếu chút nữa liền điên mất. Kết quả kiểm tra ra là một bé gái, Chủ Nhân mới cảm thấy mỹ mãn rồi khỏi, mà đám nam nhân bên cạnh bà cũng biến mất theo không thấy gì nữa. Từ đó về sau mình không gặp qua Chủ Nhân nữa.

"Những người đi cùng với ta ra sao rồi?" Nhược Khả Phi trong lòng không có rõ ràng, bây giờ là cứu Cô Vân và mọi người ra trước.

"Thiếu chủ có bằng hữu cùng đi sao?" Cố Tích Vân nghi hoặc.

"Ừm, có lẽ là bị đám thuộc hạ của người nhốt tại nơi nào đó." Nhược Khả Phi trầm tư, Cô Vân và mọi người thì không sao rồi, cũng không biết Diễm Diễm như thế nào rồi.

"Thuộc hạ tức khắc bảo mọi người thả các nàng ấy ra hội ngộ với thiếu chủ." Cố Tích Vân hiển nhiên thật không ngờ người đến cùng Nhược Khả Phi sẽ là nam nhân, lập tức ân cần muốn thả người.

"Ừm, đa tạ." Nhược Khả Phi gật gật đầu, lạnh nhạt nói cảm ơn.

"Người đâu, mang những bằng hữu của thiếu chủ đến đây." Cố Tích Vân nhẹ nhàng phát nhẹ tay, nhẹ giọng quát.

Tả sứ tiến vào, vẻ mặt khó xử, không hề nhúc nhích chân.

"Đứng làm gì? Còn không mau đi dẫn người!" gương mặt xinh đẹp của Cố Tích Vân lập tức lạnh lùng, phát ra khí thế áp bách khiếp người.

"Không phải a, cung chủ." Tả sứ khó xử nói, "Nhưng mấy vị kia đều là nam tử, chẳng lẽ cũng muốn đưa đến nơi này sao?" Không phải là mình không đi dẫn người a, nhưng thiên điện này chưa từng có nam tử bước vào qua a.

"Cái gì!" Cố Tích Vân thét một tiếng kinh hãi, không thể tin nhìn Nhược Khả Phi, "Đến cùng thiếu chủ là nam tử? ! !"

Nhược Khả Phi khẽ gật đầu, nói một chữ: "Phải"

Cái chữ này lại giống như sét đánh ngang tai làm cho Cố Tích Vân phát điên, Cố Tích Vân vội vàng ngồi xuống bên cạnh Nhược Khả Phi: "Thiếu chủ! Nam nhân đều không phải là thứ gì tốt. Bọn họ hạ lưu, chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ. Nữ nhân có thể làm được bất cứ chuyện gì, không cần dựa vào nam nhân! Sao người có thể ở cùng với bọn họ chứ?"

Nhược Khả Phi nhìn Cố Tích Vân chăm chăm, chỉ bình tĩnh hỏi: "Là ai nói cho người biết điều này?"

"Chủ Nhân a." Cố Tích Vân đương nhiên trả lời, trong mắt lại hiện lên sùng bái. Lúc trước lời Chủ Nhân nói với mình, vẫn còn văng vẳng bên tai. Nam nhân đều không phải là thứ tốt. Nếu không, mấy người nam nhân kia quần quít lấy Chủ Nhân, đều náo loạn nói rằng mình mới là tướng công của Chủ Nhân, là phụ thân của đứa nhỏ, một nữ tử tại sao có thể có nhiều tướng công như vậy, một đứa bé sao lại có nhiều cha như vậy? ! !

Quả nhiên, Nhược Khả Phi khê thờ dài ở trong lòng, mẹ của mình rốt cuộc là cái gì đây? Lại có thể cực đoan như thế còn đối với những người này tiến hành rồi tẩy não. Là nàng nói chuyện phương thức không chính xác, hay vẫn là người trước mắt lý giải là không chính xác đâu?

"Nhưng, trong mấy người kia còn có tướng công ta." Nhược Khả Phi thân nhiên bỏ lại một câu nặng cân càng làm cho người ta sợ hãi, Cố Tích Vân kinh hãi trừng lớn mắt, há to miệng, không biết nói cái gì cho phải.

"Vậy người, thả hay là không thả đây?" Mắt Nhược Khả Phi lạnh xuống, nhẹ nhàng thốt lên vài tiếng.

"Thả người." Tay Cố Tích Vân nhẹ nhàng vung lên, suy sút không thể nói nên lời. Thiếu chủ trước mắt cùng Chủ Nhân lúc trước giống nhau có một luồng áp lực khiếp người. Trong lòng có một ý niệm khác trong đầu là nếu có Chủ nhân ở đây thì tốt rồi, có Chủ Nhân sẽ sửa chữa quan điểm sai lầm này của thiếu chủ.

Tả sứ xoa xoa mồ hôi lạnh, nhanh chóng chạy đến địa lao thả người. Cho tới nay, cung chủ đã đem người trong bức tranh tôn sùng như thần thánh, lần này xuất hiện nữ nhân cùng bức họa kia gần như giống nhau như đúc, cũng khó trách cung chủ sẽ khách sáo với nàng ấy như thế, Nhưng cung chủ nói người trong bức tranh kia mới là người sáng lập Bách Hoa cung, là thật sao?

Nhược Khả Phi cúi đầu, cẩn thận nhìn bức họa trong tay. Người trong bức họa cười rực rỡ sang lạnh như hoa đào, tính mỹ tuyệt luân. Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho một nữ tử như vậy chán ghét nam nhân chứ? Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt người bên trong bức họa. Đây là người thân ở thế giới này của mình sao? Bà ấy dự đoán được mình sẽ đến đây? Nếu bà ấy chán ghét nam nhân như vậy, tại sao lại cùng nam nhân sinh hạ ra mình? Cha mình kiếp này là loại người như thế nào?

Một lát sau, tả sứ vội vội vàng vàng chạy tới, chẳng màng đến chuyện thờ, giọng đầy gấp gáp: "Bẩm báo cung chủ, không thấy, những nam nhân đến cùng với thiếu chủ đều đã biến mất. Những thủ vệ đều bị đánh ngất xỉu."

Cố Tích Vân biến sắc, nhăn mày lại. Đào tẩu? Nhanh như vậy? !

Mắt Nhược Khả Phi ẩn chứa nụ cười, hiểu được đích thị là Diêm Diễm cứu bọn họ. Bất quá, động tác này quả thật cũng quá nhanh.

"Phé vật!" Cố Tích Vân khê cần đôi môi đỏ mọng của mình, "Đi tìm cho ta!" Lại có thể ở trước mặt thiếu chủ làm ra chuyện mất mặt như vậy, ngay cả mấy nam nhân đều không thể giữ được.

Khỏe miệng Nhược Khả Phi hiện lên nụ cười khó thấy. Kỳ thật không cần tìm, bọn họ cũng sẽ xuất hiện.

"Không cần tìm đâu, chúng ta tới rồi." Một thanh âm trên cột bỗng nhiên vang lên ở trong đại điện.

"Người nào!" Cố Tích Vân tức giận đứng lên, xem xét mọi nơi. Trong phòng lại có thể hơn bốn hơi thở trầm ổn, công phu mấy người này sợ là không thấp.

"Phi nhi." Hiên Viên Cô Vân nhẹ giọng gọi, bỗng nhiên xuất hiện ở bên giường Nhược Khả Phi. Cố Tích Vân khóa chặt mày nhìn một màn trước mắt. Muốn ra tay ngăn trở, lại nhìn thấy ý cười trên mặt Nhược Khả Phi ôn nhu thân nhiên, vì thế cố gắng đè nén xúc động của mình.

Nhược Khả Phi nhìn về phía vẻ mặt không hề vui vẻ của Cố Tích Vân nhàn nhạt nói: "Không cần khẩn trương, bọn họ là người cùng đi với ta. Vị này chính là tướng công của ta."

Diêm Diễm, Âm Đàm cùng Vô Hồn cũng xuất hiện ở trong phòng.

Cố Tích Vân tràn ngập địch ý nhìn mọi người, phát ra một tiếng cười lạnh, lạnh lùng nói: "Thiếu chủ, đứng làm lẩn, chúng tôi chỉ thừa nhận ngài, nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận bọn họ, càng sẽ không thừa nhận nam nhân này là tướng công của ngài!"

"A nha a nha." Vẻ mặt Âm Đàm đầy vẻ tiếc hận, cười yếu ớt nói: "Cung chủ không nên giận a, người có thể đem chúng ta trở thành tùy tùng thiếu chủ nhà người cũng được mà."

Vô Hồn liếc mắt xem thường. Cô Vân nhủ mày, Diêm Diễm còn lại là không nói gì. Ba người đều ở trong lòng khinh bỉ, Âm Đàm nhập diễn thật đúng là mau.

"Các người ngay cả làm tùy tùng của thiếu chủ cũng không xứng! !" Cố Tích Vân nói như đinh chém sắt. Nếu không phải bởi vì bọn họ cùng đến với thiếu chủ, đã sớm để cho bọn họ máu tươi tại chỗ.

"Phi nhi, đây là có chuyện gì?" Hiên Viên Cô Vân nghi hoặc nhìn thấy bức tranh trong tay Nhược Khả Phi, đang muốn vươn tay đi đón. Bỗng nhiên phía sau lưng nổi lên một trận gió lạnh sắc bén, Hiên Viên Cô Vân nhanh chóng né sang một bên. Chỉ thấy một đạo hàn quang, Cố Tích Vân huy chương phóng đến, mà bàn tay lại có thể bị kết băng. Có thể nghĩ, nếu bị một chương này đánh trúng sẽ là cái dạng gì.

"Xú nam nhân không xứng đựng tới bức họa của Chủ Nhân, nếu là còn dám tiến đến, nhất định phải phải lấy cái mạng hèn của ngươi!" Cố Tích Vân mặt trầm như nước, nói chuyện lại ngoan độc.

"Hàn Băng chương!" Âm Đàm thất thanh kêu lên, "Không nghĩ tới trên đời thật là có môn công phu này." Nếu cùng nàng ta giằng co, phía mình phần thắng thật đúng là không lớn.

"Hừ!" Cố Tích Vân lạnh lẽo nhìn mọi người, "Niệm tình các ngươi là người thiếu chủ mang đến, tha các ngươi một mạng! Nếu tiếp tục vô lễ với thiếu chủ, đừng trách ta không khách khí!" Nhưng trong lòng có chút giật mình, Hàn Băng chương này là Chủ Nhân năm đó truyền lại, người biết được chương pháp này trong thiên hạ tuyệt đối không vượt quá năm người, nam nhân tướng mạo bình thường trước mắt này sao lại có thể biết được? Môn tuyệt học này mình chưa từng sử dụng trước mặt bất cứ người ngoài nào. Những người này rốt cuộc là ai?

Mấy nam nhân đối diện nhìn nhau, chuyện này biến hóa cũng quá nhanh.

"Tốt lắm, cung chủ. Bọn họ đều là đi theo ta tìm thuốc giải." Nhược Khả Phi cười thần nhiên, nhìn về mặt kính ngac của mấy nam nhân, tâm tình của mình lại có chút sung sướng.

"Phải" Cố Tích Vân khép hờ đôi mắt đẹp lạnh lẽo, lạnh lùng đảo qua mấy nam nhân liếc mắt một cái. Người mà được gọi là tướng công của chủ nhân tướng mạo cũng bình thường thôi, trong cung tùy tiện chọn một người nào cũng đẹp hơn so với hắn. Thật không biết thiếu chủ nghĩ như thế nào, tìm một nam nhân bình thường như thế làm tướng công, còn tìm vài nam nhân sắc bình thường làm tùy tùng.

"Khi nào thì ta có thể đến lấy tinh hoa của thủy?" Nhược Khả Phi không muốn so đo quá nhiều.

"Chỉ cần thiếu chủ nguyện ý, khi nào thì cũng có thể." Dừng một chút, Cố Tích Vân tiếp tục nói, "Bất quá thiếu chủ hôm nay cũng mệt mỏi rồi, thỉnh trước nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai đến lấy cũng không muộn."

"Cũng tốt." Nhược Khả Phi cười cười, "Vậy hãy chuẩn bị cho chúng ta một địa phương nghỉ ngơi 1 chút đi."

"Không, Thiếu chủ thỉnh hãy an tâm nghỉ ngơi ở đây." Cố Tích Vân nghiêm túc trả lời, lại quay đầu nhìn mọi người, "Bọn họ nghỉ ngơi địa phương ta sẽ an bài."

Hiên Viên Cô Vân há mồm muốn nói gì, lại bị Âm Đàm âm thầm nhẹ nhàng lôi kéo góc áo.

Nhược Khả Phi bất đắc dĩ nhìn tà sứ dẫn theo bọn họ đi xuống, lại rơi vào ánh nhìn nồng nhiệt của Cố Tích Vân, trong lòng lại không nói gì. Rốt cuộc năm đó lão nương đời trước đã giáo huấn tư tưởng đám người kia như thế nào?

Bốn đại nam nhân bị dẫn tới một gian phòng hình như là phòng chứa củi, ném cho bọn hắn một chiếc đèn, nữ tử dẫn đường liền nghênh ngang rời đi. Âm Đàm nhìn đầy phòng củi lửa, lại nghĩ tới Nhược Khả Phi ở trong một gian phòng trưng bày đẹp đẽ quý giá, khê bửu mới. Đãi ngộ này dường như khác biệt quá nhiều nhỉ?

Âm Đàm nhìn bộ dạng tâm thần không yên của Hiên Viên Cô Vân, nhìn lại Vô Hồn cũng là một bộ dạng không yên lòng, hơi hơi giận dữ nói: "Các ngươi lo lắng cái gì? Mọi chuyện rồi nàng cuối cùng cũng sẽ nói cho chúng ta biết. Các ngươi cũng nhìn thấy đó, người đàn bà kia đối với nàng không có ác ý. Ngược lại là dị thường cung kính. Nếu hiện tại cố ý đi tới gần nàng, ngược lại sẽ cùng nàng kia xảy ra xung đột. Chỉ cần có thể lấy được Thủy tinh hoa là được rồi."

"Bức tranh trong tay Phi nhi." Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên thốt lên 1 câu, "Người vẽ trên đó, cùng nàng giống nhau như đúc."

"Lạ thật. Nhất định có quan hệ. Nàng sẽ nói cho chúng ta biết." Âm Đàm nhún vai, "Quan trọng là, võ công của người đàn bà kia, sâu không lường được."

"Nữ nhân kia gọi nàng là thiếu chủ." Diêm Diễm chậm rãi thốt ra một câu.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đoán càng thêm sáng tỏ.

"Bách Hoa cung này là mẫu thân của nàng sáng lập ra? ! ! " Vô Hồn kinh ngạc nói ra kết luận này.

"Đây chính là nguyên nhân vì sao người đàn bà kia cung kính gọi nàng thiếu chủ như vậy." Âm Đàm vuốt cằm của mình, nhưng trong lòng vẫn luôn 'nhớ thương' Hàn Băng chương mà Cố Tích Vân vừa thi triển. Xích Diễm chương cùng Hàn Băng chương mình cũng chỉ nghe nói qua, không nghĩ tới thật sự có công phu như vậy. Một người khi chuẩn bị phát công, chương lực đánh ra đóng thành băng, âm hàn vô cùng. Người trúng chương toàn thân rét run, quanh thân máu đông lại mà chết. Mà Xích Diễm chương cũng từ lòng bàn tay phun ra ngọn lửa đỏ, người trúng chương giống như đặt mình trong biển lửa, cuối cùng nóng rực thống khổ chết đi. Vốn cho là những điều này là do truyền thuyết hư vô mờ mịt, chưa từng nghĩ đây tất cả đều là sự thật.

"Nhưng là, người đàn bà kia là cung chủ nơi này, mà mẫu thân của Phi nhi không hề xuất hiện." Hiên Viên Cô Vân trầm tư. Nói như vậy mẫu thân Phi nhi hoặc là qua đời hoặc đã đi rồi.

"Nàng trước kia không phải người trong Vương Phủ sao của ngươi? Nàng rốt cuộc là ai?" Âm Đàm hỏi vấn đề đã sớm muốn hỏi.

Câu hỏi vừa được đặt ra, tất cả mọi người nhìn về phía Hiên Viên Cô Vân, chờ đợi đáp án đầy chờ mong từ hắn nói ra.

Sắc mặt Hiên Viên Cô Vân nhất thời suy sụp, mắt tự nhiên nói: "Ta cũng không biết. Nàng lúc trước chỉ là một nha hoàn trong vương phủ ta. Chuyện khác ta cũng không biết."

Ánh mắt thiêu đốt của mọi người hồ nghi thêm khinh bỉ, làm cho sắc mặt Hiên Viên Cô Vân càng thêm mất tự nhiên, sao có thể nói cho bọn hắn biết, mình ban đầu là tại sao cùng Phi nhi gặp gỡ bất ngờ. Sao có thể nói cho bọn hắn biết, Phi nhi vốn là nha hoàn bao dưỡng của mình!

"Thôi, chờ khi lấy được tinh hoa của thủy, chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này." Âm đạm tuy rằng rất muốn biết bí quyết của Hàn Băng chương, nhưng giờ phút này không phải thời điểm để nghiên cứu.

"Vậy ngủ đi, ngủ đi." Vô Hồn đuổi lưng một cái, dẫn đầu nằm xuống.

Một đêm này, tất cả mọi người đều ngủ không được ngon giấc, đều là nghĩ đến chuyện của Nhược Khả Phi cùng Bách Hoa cung.

Mà người ngủ ngon duy nhất chỉ có Nhược Khả Phi. Vừa cảm giác nằm ngủ, ngủ rất say. Trong mộng có một nữ tử đáng vẻ giống mình như đúc nhìn mình cười lớn, vỗ bả vai của mình cười sang sảng). Dường như còn đang nói gì đó. Đang nói gì đấy? Nhược Khả Phi muốn nghe rõ ràng, lại dùng cách nào cũng không thể nghe được, chỉ nhớ rõ nụ cười ngạo mạn cũng với ánh mắt hài lòng.

Sáng sớm hôm sau, Nhược Khả Phi tỉnh dậy trong tiếng chim hót véo von. Đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, Nhược Khả Phi kinh hoàng ngơ ngẩn ngày hôm qua lên vào lúc ban đêm, nên thấy không rõ hoàn cảnh chung quanh lắm, bây giờ nhìn rõ ràng.

Cảnh xuân diễm lệ, cảnh xuân tươi đẹp, Chim Yến quay về tổ, riu rít hát ca, vạn vật bắt đầu sinh, đột nhiên phồn thịnh dạt dào. Ngon gió xuân mềm mại mon man, không khí tươi mát, ánh mặt trời ấm áp không thô ráp, có màu trắng trong thuần khiết của mùa đông đột phá nhân gian.

Đỏ, cam, vàng, lục, nâu, lam. Tím, trắng, đen, đưa mắt nhìn lại đều là trăm hoa màu sắc rực rỡ.

Thật là thiên đường của nhân gian.

"Thiếu chủ, người đã tỉnh." Phía sau truyền đến thanh âm ôn nhu của Cố Tích Vân.

"Ừm." Nhược Khả Phi quay đầu lại nhìn nữ tử xinh đẹp này, trong lòng có chút phức tạp. Nàng chính là nữ tử đã gặp qua mẫu thân. "Có thể hỏi một vấn đề không?"

"Thiếu chủ xin cứ hỏi." Cố Tích Vân mỉm cười.

"Bà ấy tên gọi là gì?" Nhược Khả Phi sâu kín hỏi, mình vẫn không biết Chủ Nhân trong miệng nàng ấy, cũng chính là mẫu thân đời này của mình rốt cuộc tên gọi là gì.

Cố Tích Vân sững sốt, tiếp theo mới kịp phản ứng Nhược Khả Phi hỏi là ai.

"Kêu Trình Thiên Miếu." Dáng vóc Cố Tích Vân gần như tiêu tụy khi nói ra tên này, "Chủ Nhân tên gọi Trình Thiên Miếu."

Nhược Khả Phi giật mình, nhẹ nhàng lặp lại tên này: "Trình Thiên Miếu. . . . ." Là cười thiên hạ quá nhỏ bé sao? Hảo một cái Thiên Miếu!

"Thiếu chủ, thỉnh rửa mặt. Sau khi ăn sáng xong, mọi người sẽ đi thần điện. Người lấy xong vật đó, hẳn là còn có chuyện quan trọng muốn đi làm." Ngờ ngợ của Cố Tích Vân phiên muộn sâu kín.

Nhược Khả Phi ngẩng đầu nhìn Cố Tích Vân có chút giật mình, hay là người trước mắt cũng biết mình trúng Ly Tâm độc?

"Chủ nhân có nói qua, khi người đến lấy được vật kia. Bảo rằng người còn có chuyện quan trọng cần làm. Ta không tiện lưu người lại." Cố Tích Vân nở nụ cười tiếu nuối.

Buổi nói chuyện làm cho Nhược Khả Phi hiểu được, người trước mắt cũng không biết mình trúng Ly Tâm độc. Người hiểu rõ chuyện này chỉ sợ sẽ là Trình Thiên Miếu. Bà ấy đã sớm biết mình sẽ đến nơi này tìm kiếm? Có rất nhiều nghi vấn không có đáp án.

Bỗng nhiên, trong đầu Nhược Khả Phi vừa hiện. Thủy tinh hoa trong Hàn đàm (hồ băng) của Thần điện, vẫn luôn luôn nằm ở nơi đó, hay có người cố ý muốn bỏ vào? Nếu là về sau, ... Đồng tử của Nhược Khả Phi càng phát ra phóng đại. Nếu là có người bỏ vào trong đó! !

"Thiếu chủ? Thiếu chủ?" Thanh âm ôn nhu của Cố Tích Vân kéo suy nghĩ Nhược Khả Phi trở lại. "À?" Nhược Khả Phi nhìn người trước mắt có chút lo lắng, thán nhiên nói, "Làm sao vậy?"

"Thiếu chủ, vật bên trong hàn đàm, dường như có một ít vật gì đó sinh sống, để cho không ai có thể lặn xuống." Cố Tích Vân nhú mày, "Mỗi lần có ai đó may mắn lên bờ được, nhẹ thì hôn mê bất tỉnh, nặng thì đánh mất tánh mạng. Nhưng trên người cũng không có vết thương nào."

Nhược Khả Phi trầm tư, không có vết thương? Vừa mới nghe lời này còn tưởng rằng phía dưới thực sự có loại gì đó giống như người cá, hiện tại xem ra đều không phải là như thế. Cũng chỉ có thể nhìn thấy mới biết được.

Dùng xong cơm, Cung chủ mang theo Nhược Khả Phi đến thần điện, mà tả sứ cũng mang theo đoàn người Hiên Viên Cô Vân đi tới cửa thần điện chờ.

Cố Tích Vân che ở phía trước Nhựt Khả Phi, không cho mấy nam nhân nhìn đến mặt Nhựt Khả Phi, chỉ lạnh lùng nói: "Đều mang vào đi." Làm như quyết định của nàng ta là, lát nữa, ném những nam nhân này vào trong nước trước, dò xét đáy hồ một chút.

Mọi người đứng ở đó, nhìn xuống mặt nước hồ xanh biếc.

"Đem hân, ném xuống nước." Cố Tích Vân dùng ngón tay chỉ vào Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng quát. Hôm qua, thiếu chủ nói tướng công của nàng chính là nam nhân này, trước tiên đem hân đi xuống đó trước. Nếu chết thì tốt nhất, nam nhân dơ bẩn như thế này làm sao có thể xứng đôi với Thiếu chủ chứ!

Mặt Hiên Viên Cô Vân không chút thay đổi, lẳng lặng tiêu sái bước đến, vì Nhựt Khả Phi lấy thủy tinh túy, đây là chuyện thuộc bốn phận hân, không cần người khác uy hiếp.

Nhựt Khả Phi nhìn dưới nước, bỗng nhiên thấy một bóng đen hẹp kỳ quái đang giẫy dụa nhanh chóng.

"Đợi chút." Nhựt Khả Phi vươn tay ngăn lại.

"Thiếu chủ?" Cố Tích Vân bất mãn nghi vấn.

Phía dưới, dường như có gì đó thú vị, Nhựt Khả Phi nở nụ cười, quay đầu nhìn Cố Tích Vân hỏi: "Người xuống đó không phải sẽ có cảm giác choáng váng sao?"

Cố Tích Vân giật mình, lập tức gật gật đầu: "Vâng, mọi người còn sống đi lên đều nói như vậy."

Thì ra là thế, Nhựt Khả Phi nhìn trong nước, nhưng trong lòng nghi vấn. Loại này vốn là động vật nên sinh sống ở vùng nhiệt đới, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Có loại động vật này tồn tại, đương nhiên cũng không thể tùy tiện xuống nước được.

Không thể nói cho mọi người biết loài động vật này là một loại cá Chình điện (*), biết phóng điện đánh người vì thời đại vẫn chưa có điện. Chẳng lẽ, đây cũng là do Trình Thiên Miếu nuôi?

Cá chình điện (tên khoa học: Electrophorus electricus) là một loài cá. Nó có thể phát ra điện để giết kẻ thù và để săn mồi.

Sống ở vùng sông Amazon (Nam Mỹ), tại những nơi có ít có khí oxy. Ở hai bên sống lưng của cá chình điện, có 2 "nhà máy điện", mỗi "nhà máy" gồm 70 "cột điện" đứng song song, mỗi "cột" là một chông gồm 6.000 tế bào phát điện đầu nối tiếp.

Lúc gặp mồi hoặc kẻ thù, cá chình điện có thể phóng một loạt từ 10 đến 30 "cú điện" với điện thế lên tới 900 vôn, mạnh có thể 1000 vôn, để quật ngã và làm tê liệt đối thủ.

Ngoài ra, cá chình điện còn có thể phát liên tục những xung động điện với điện thế thấp để định hướng và thăm dò môi trường trong những vùng nước đục hoặc tối tăm. Thực ra cơ quan phát điện chình của cá nằm ở phần thân, điện ở đuôi tạo ra yếu hơn và giữ vai trò định vị, định hướng bơi của cá. Ngoài ra 550 V là điện áp phát ra từ một con cá chình Nam Mỹ trung bình, với con trưởng thành điện áp lên tới 750V. Cá chình điện Nam Mỹ (Electrophorus electricus) hay còn gọi là Lươn điện (The Electric Eel) sống ở phía Bắc Nam Mỹ chủ yếu ở lưu vực sông Amazon và sông Orinoco Peru, con trưởng thành có thể dài 2,5m nặng 20kg. (Theo Wikipedia)

Xem thêm chi tiết ở đây http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%A1_ch%C3%ACnh_%C4%91i%E1%BB%87n

"Cung chủ, ta có biện pháp không hề làm thương tổn bất cứ ai cũng có thể lấy được vật dưới nước." Nhựt Khả Phi cười khẽ một tiếng, "Còn nữa, lúc lên thỉnh cung chủ cho ăn một bữa thịnh soạn nhé."

Cố Tích Vân nhìn nụ cười tự tin trên mặt Nhựt Khả Phi, sùng sốt, trong nháy mắt này, giống như đã gặp được Chủ Nhân của mình, nữ tử thần bí kì lạ kia, đứng ở trước mặt của mình, nhẹ nhàng vượt đầu của mình, cũng là ngập trời tự tin. Đoàn người Hiên Viên Cô Vân cũng không hiểu nhìn Nhựt Khả Phi, không rõ trong hồ lô của nàng rốt cuộc muốn làm cái gì. Mà trong lòng Âm Đàm lại nghi hoặc. Trước đây, hân đã biết được trong đầm nước dường như có loại sinh vật thần bí nào đó, làm cho không ai có thể bình an xuống nước để lấy vật trong đó. Mà nàng lại có thể liếc mắt một cái có thể nhìn ra phía dưới là cái gì, càng có thể lập tức nghĩ đến biện pháp?

"Đuôi một đám dê bò hoặc là ngựa cũng được, đuôi xuống đó đi." Nhựt Khả Phi thần nhiên phân phó, chỉ có thể tiêu hao toàn bộ điện năng của cá Trình điện này mới có thể xuống nước.

"Này. . . ." Tả, Hữu nhị sứ đứng ở một bên trên mặt xuất hiện vẻ mặt khó xử, nơi này là thần điện a, sao có thể để cho bọn súc sinh đó bước vào.

"Theo lời của thiếu chủ làm ngay đi!" Cố Tích Vân quát khẽ một tiếng. Những người này hoàn toàn là không biết giá trị tồn tại của thần điện, đây tất cả cũng là vì ngênh đón thiếu chủ mới chuẩn bị, nhưng, Chủ Nhân đã cảnh cáo mình, không thể nói ra, tuyệt đối hơn nữa chính là không thể nói cho chính thiếu chủ!

Một lát sau, một đám dê bò bị lừa vào đây, bị vội vàng xuống nước. Nước lạnh như băng làm cho bọn chúng giằng co, nhưng mép nước đã bị nữ nhân Bách Hoa cung gác, không thể đi lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đám dê bò đều bị chết, choáng váng, bị mọi người kéo lên. Mà những con cuối cùng khi bị lừa xuống lại tung tăng thoải mái.

Đến lúc này, Nhựt Khả Phi nhìn thấy thế hiểu rằng cả Chín điện trong nước đã tiêu hao hết điện năng.

"Đưa hân xuống nước." Cố Tích Vân lại chỉ vào Hiên Viên Cô Vân kiên quyết nói. Nếu như có thể, hiện tại rất muốn đem người đàn ông này bầm thây vạn đoạn!

Sắc mặt Nhựt Khả Phi trầm xuống, vừa định lên tiếng, Hiên Viên Cô Vân lại hướng về phía Nhựt Khả Phi mỉm cười lắc lắc đầu, hỏi Âm Đàm "Âm Đàm, hình dáng của thủy tinh túy kia như thế nào?"

"Trắng, phát sáng." Âm Đàm nhún vai, tiếp theo cười xấu xa, "Đừng chết ngạt ở bên trong. Bất quá, nếu người chết ở bên trong, chúng ta sẽ rất vui giúp người chăm sóc cho nàng."

"Nằm mơ đi! !" Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng hừ một tiếng, "Người chết ta cũng sẽ không chết." Ánh mắt lại ôn nhu nhìn Nhựt Khả Phi, ý bảo nàng không cần phải lo lắng.

Nhựt Khả Phi nhếch môi muốn nói gì, lại bị Cố Tích Vân chen ngang đứng chắn ở giữa ngăn chặn tầm mắt của hai người. Gương mặt Cố Tích Vân khinh thường: "Người không phải tướng công của thiếu chủ sao? Muốn lấy vật đó, nên phải tự người lấy mới đúng, cho dù chết đó cũng là quang vinh của người!"

Hiên Viên Cô Vân cười nhẹ, không hề phản bác lời nói của Cố Tích Vân..., bỏ đi quần áo bên ngoài, tùy tay ném cho Diêm Diễm. Khuôn mặt tự tin, chậm rãi tiêu sái đến mép nước, cời giày ra.

Cố Tích Vân không nhìn thấy ánh mắt bất mãn lạnh như băng của Nhựt Khả Phi, chỉ che ở phía trước Nhựt Khả Phi nhìn chăm chăm động tác của Hiên Viên Cô Vân. Nhựt Khả Phi chỉ nghe tiếng nước rất nhỏ, Hiên Viên Cô Vân đã xuống nước. Nhưng tiếng nước rất nhỏ kia lại giống như một tảng đá to quăng vào trong tim của Nhựt Khả Phi, khơi dậy ngàn ngàn lớp lớp cơn sóng. Dưới nước, hiện tại có lẽ không còn gì nguy hiểm nữa đúng không? Nhựt Khả Phi cắn môi, lướt qua Cố Tích Vân, đi tới bên cạnh hồ, nhìn chăm chăm vào mặt nước hồ đang xao động.

Cô Vân, người không thể có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Ads Nhựt Khả Phi nhìn chăm chăm vào mặt nước yên tĩnh không gợn sóng. Cố Tích Vân lại khẽ nhếch miệng miệt thị mấy nam nhân trước mắt. Thật là một kẻ so với một kẻ lại càng khó coi, thật không biết thiếu chủ suy nghĩ như thế nào. Năm đó đi theo bên người chủ nhân cũng có vài nam tử, nhưng là một người so với một người lại đẹp mặt, một người so với một người lại càng vĩ đại hơn. Còn mấy tên nam tử trước mắt mình thật muốn đem chúng chôn ở hoa viên làm phân bón!

Âm Đàm không yên lòng đánh giá xung quanh, Vô Hồn và Diêm Diễm thủy chung cùng bất động nhìn mặt nước. Thật lâu sau, mảy Nhựt Khả Phi càng lúc càng nhú lên. Vì sao hân vẫn chưa đi lên, vừa nghĩ đến thì từ mặt nước một cái đầu mạnh mẽ nhô lên. Hiên Viên Cô Vân há miệng cô hồ hấp, xông về phía bờ, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Khả Phi thì khẽ cười ôn nhu. Nhựt Khả Phi chợt sửng sốt nhưng lại rất nhanh chóng thả lỏng, trên mặt là nụ cười đưa tay về phía Hiên Viên Cô Vân. Hiên Viên Cô Vân mặt mày cả thân mình ướt đầm đi lên, không nhiều lời đưa vật đang nắm trong tay ra. Trên tay hân là một vật nhỏ nhỏ trắng như tuyết lại lập lòe phát sáng suốt ruột hỏi: "Đây có phải hay không?"

Âm Đàm liền không ngừng nhỏ giọng nói: "Đúng rồi! mau đưa nàng nuốt vào"

Hiên Viên Cô Vân liền đem thủy tinh túy đặt vào trong tay Nhựt Khả Phi, khẽ nói "Nàng mau ăn vào đi". Nhựt Khả Phi cảm nhận được vật nhỏ lạnh lẽo trong tay, không chút do dự đưa lên miệng một ngụm nuốt vào. Nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận được toàn thân một luồng không khí tươi mát, một cảm giác thoải mái nhẹ nhàng nói không nên lời.

Nàng lại mạnh mẽ mở to đôi mắt nhìn cả người ướt đầm của Hiên Viên Cô Vân, nhẹ nhàng bước lại đau lòng vuốt bớt nước đọng trên người hân, ở đây nước lạnh như băng, nếu không mau thay đồ khô thì hân sẽ bị nhiễm lạnh. Nghĩ đến đây nàng quay qua phía Cố Tích Vân muốn nói, nhưng lại phát hiện nàng ta đang chăm chăm nhìn vào Cô Vân, trong mắt hiện lên tia kinh diễm!!

Nhựt Khả Phi quay đầu nhìn lại Cô Vân thì phát hiện mặt nạ da người không biết từ lúc nào đã bị nước lột đi mất, hiện tại Cố Tích Vân đang nhìn thấy bộ dạng chân chính của Hiên Viên Cô Vân. Cố Tích Vân kinh ngạc nhìn thẳng mặt Hiên Viên Cô Vân, gương mặt người này tuyệt mỹ so với các nam tử khác của nàng đều tuấn mỹ hơn. Thì ra hân vẫn luôn mang mặt nạ bên ngoài, vậy còn những người khác thì sao? Cố Tích Vân nhìn về phía mấy người Âm Đàm, vậy mấy người này cũng là đang mang mặt nạ bên ngoài rồi!!?

"Cung chủ" Nhựt Khả Phi khẽ lên tiếng gọi, đem hồn của Cố Tích Vân quay về. "Có thể có một bộ quần áo nam nhân không?"

“ Có” Cố Tích Vân cố lấy lại tinh thần, mặt biến lạnh thần nhiên nói: “ Trong cung này có nam nhân, tất nhiên sẽ có quần áo cho nam nhân”. “ Hãy dẫn hắn đi thay quần áo” Cố Tích Vân hướng Tả sử phân phó.

“ À đúng rồi Cung chủ, người có thể sai người vớt Tương Thủy ở dưới này lên mà dùng!!” Nhục Khả Phi trong lòng thấy không vui, sớm ngày rời khỏi nơi này thì tốt!!! Nơi này không khí như thế nào cũng là làm người ta cảm thấy không thoải mái.

“ Vâng, Thiếu chủ” Cố Tích Vân gật gù đầu lập tức phân phó người đi vớt. Nhục Khả Phi nhìn Cố Tích Vân lạnh lùng nói: “ cung chủ, chúng ta.....”

Lời chưa kịp dứt, Cố Tích Vân đã giơ tay ngăn lại, cười sáng lạn nói:

“Thiếu chủ, người không cần phải nói. Ta là hiểu được. chờ người kia thay quần áo xong, các người mau tiếp tục lên đường đi” .

Khả Phi nhìn nữ nhân xinh đẹp bất phàm trước mặt, bỗng cảm thấy không biết nói gì cho phải. rút cuộc lúc trước Trình Thiên Miểu đã dạy dỗ nàng những gì, Trình Thiên Miểu rốt cục là người như thế nào??? Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy tò mò về một người khác.

Tại cửa Bách Hoa Cung, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, Cố Tích Vân còn có chuẩn bị thêm cho nàng một ít đồ dùng hàng ngày cùng lễ vật. Đoàn người của Nhục Khả Phi lẳng lặng đứng ở cửa vào, nhìn nơi này đẹp như tiên cảnh, kỳ hoa dị thảo, có hoa thậm chí nàng chưa bao giờ thấy qua!

Trong lòng Nhục Khả Phi bỗng thấy nghi vấn, trước mắt đây là do con người hay thiên nhiên tạo ra? Nếu là do con người. .... Đôi mắt Nhục Khả Phi lạnh lùng nhìn, nghiêm túc thẩm định sơn cốc thần kỳ! Lại càng muốn biết Trình Thiên Miểu rốt cục là loại người như thế nào???

Cố Tích Vân một thân quần áo trắng như tuyết, một đám nữ tử đứng phía sau cũng là áo trắng, cùng nhau chính tề cung kính hướng Nhục Khả Phi hành đại lễ:

“ Thiếu chủ đi cẩn thận”!!!

Khỏe miệng Nhục Khả Phi khẽ cười nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc, khẽ gật đầu. Cố Tích Vân bỗng nhiên tiến lên một bước chỉ vào mũi của Hiên Viên Cô Vân nói: “Tiểu tử, Bách Hoa Cung chúng ta vẫn chưa thừa nhận ngươi là tướng công của chủ nhân”.

Hiên Viên Cô Vân cười khở vẻ mặt bất đắc dĩ, các người thừa nhận hay không thừa nhận có quan hệ gì đến ta đâu!?

“ Ngươi nhớ kỹ, khi thiếu chủ gặp nguy hiểm ngươi nhất định phải che ở phía trước, vì thiếu chủ chết ngươi cũng phải chết theo” Cố Tích Vân vênh vao tự đắc nói.

Âm Đàm nhẹ nhàng run rẩy khỏe miệng, nữ nhân như vậy, dù rất xinh đẹp cũng rất khó làm người ta thích. Về mặt Nhục Khả Phi bất đắc dĩ, đang muốn lên tiếng nói gì thì Hiên Viên Cô Vân lại cười nhẹ ra tiếng, thần nhiên lại kiên định trả lời:

“ Đó là vô nghĩa, không cần ngươi nói”.

Cố Tích Vân nhất thời ghen lời, ngượng ngừng thu hồi lại ngón tay của mình: “ Biết là tốt rồi”.

Trong lòng Nhục Khả Phi một mảnh rất áp áp, mỉm cười nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, nhẹ nhàng nói: “ Cung chủ, không cần đưa tiễn nữa, tóm lại, cảm ơn ngươi”.

“ Thiếu chủ. ....” Cố Tích Vân tiến lên mạnh mẽ cầm tay Khả Phi, thanh âm bỗng có chút ghen ngào: “ Thiếu chủ, ta có một thỉnh cầu..” Mà mọi người phía sau Cố Tích Vân cũng ngạc nhiên trừng lớn mắt, Cung chủ khi nào lại nhu nhược như vậy a??

“ Nga” Nhục Khả Phi nghi hoặc nhìn Cố Tích Vân, “ Cung chủ mời nói”

“ Nếu thiếu chủ gặp lại chủ nhân, xin nói cho bà biết, ta rất muốn gặp lại bà”. Cố Tích Vân đè nén tâm tình của mình. Rất muốn nói với chủ nhân, mình thật sự rất muốn gặp bà, rất muốn bà lại mỉm cười vuốt đầu mình nói chuyện, rất muốn bà lại một lần nữa dùng Hàn Băng Chương cho mình xem. Cho dù, Chủ Nhân là dùng Hàn Băng Chương để ướp lạnh hoa quả ăn. Nhục Khả Phi nhìn Cố Tích Vân trong mắt thâm thúy chờ đợi, cuối cùng gật gù đầu. Thực sự, mình cũng không biết có thể gặp Trình Thiên Miểu kia hay không.

“ Thiếu chủ, đi đường cẩn thận” Cố Tích Vân được nàng cam đoan, lộ ra nụ cười cao hứng.

Xe ngựa chậm rãi nhanh chóng rời khỏi Bách Hoa cốc, thân ảnh của những bạch y nữ tử phía sau càng lúc càng nhỏ, cho đến lúc không còn thấy nữa.

“ Bách Hoa cung là do mẫu thân ngươi lập?” Trong xe ngựa tĩnh lặng, Âm Đàm bỗng nhiên lên tiếng.

“ Đường như thế.” Nhục Khả Phi thần nhiên trả lời. “ ta càng ngày càng hiểu kỳ người đó rốt cục là người như thế nào.” Âm Đàm vuốt cằm gât gao nhìn Nhục Khả Phi.

“ Ta cũng muốn biết” Nhục Khả Phi lại đạm mạc nói.

Âm Đàm chợt giật mình, những người khác cũng chợt giật mình. Mà Hiên Viên Cô Vân lại ôn nhu cười, nhẹ nhàng ôm Nhục Khả Phi vào lòng.

“Nàng chính là nàng” Hiền Viên Cô Vân ôn nhu nói, nhìn thấy, Âm Đạm thật muốn đánh người. Càng lúc càng xem những người trên xe này như người chết.

“Người có muốn ới hay không?” Âm Đạm khinh thường lên tiếng châm chọc.

“Nương tử của ta, ta muốn làm sao, hay như thế nào, thì nắc mớ gì đến người?” Hiền Viên Cô Vân nhìn Âm Đạm phát biểu tâm tình rất khó chịu. Lời hấn nói với mình trước kia tại Hàn đàm vẫn còn rõ như mới. Hai người bắt đầu đấu khẩu, Diêm Diễm mắt nhắm nghiền dường như không thấy, Vô Hồn lại im lặng không nói gì nhìn xem phong cảnh bên ngoài xe.

Đến trấn nhỏ đón Bạch Hạnh, mọi người lại tiếp tục ra đi.

“Trước đi tìm một tinh tú. Lướt qua nước Bắc Lăng, ở bên phải nước Bắc Lăng là nước Thánh Viễn. Tìm một tinh tú xong rồi lại quay về Bắc Lăng tìm hóa tinh tú.”

Âm Đạm gãi gãi đầu cẩn thận nói.

“Vì sao không ở nước này tìm Hóa tinh tú trước?” Vô Hồn lên tiếng hỏi.

“Ngu xuẩn!” Âm Đạm duỗi ngón tay mạnh mẽ gõ vào trán Vô Hồn, quá đau Vô hồn muốn nổi điên.

“Xe sẽ tan nát” Diêm Diễm trước đem hậu quả nếu Vô Hồn nổi điên thản nhiên nói ra, quả nhiên Vô Hồn liền hạ hỏa xuống.

“Bởi vì thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy. Chúng ta sẽ dựa theo trình tự này đi tìm, cuối cùng là tìm Kim tinh tú, đúng hay không?” Hiền Viên Cô Vân trầm ngâm chậm rãi nói ra lý do.

“Thông minh, không hổ là người từng làm qua hoàng đế.” Âm Đạm cười ha hả, nói lời khen ngợi nhưng không mang một chút tán thưởng.

“Một tinh tú là hình dạng gì?” Hiền Viên Cô Vân nhìn miệng cười châm chọc của mọi người, kéo kéo khóe miệng thản nhiên hỏi.

“Là màu xám, cũng sang lấp lánh” Âm Đạm trừng mắt nói “nghe nói là như vậy ,sinh trưởng ở trên cùng của cây cỏ thụ Xích Huyết cự mộc, ở đỉnh cây dường như có vật nhỏ ở”.

“Vật nhỏ, vậy đơn giản chứ sao?” Vô Hồn khinh thường nói, trong xe ngựa mấy võ công của nam nhân không cần nhắc đến, đối phó với một vật nhỏ, có lẽ chỉ cần mình là đủ rồi đi.

Âm Đạm không thèm nhắc lại, chỉ cười gian trá.

Sau đó, chờ mọi người đến nhìn được trên cùng của Xích Huyết cự mộc, thì mới hiểu được Âm Đạm cười là có ý gì.

Trong thời gian ngắn như thế lấy được Thủy tinh tú làm mọi người thêm tin tưởng sáu loại tinh tú còn lại cũng có thể thuận lợi lấy được.

Còn đến 4 năm, trong 4 năm này nhất định có thể tập hợp đủ 6 loại giải được.

Xuyên qua Bắc Lăng quốc, đoạn đường này mặc dù có chút sóng gió nhỏ, nhưng mà nói tóm lại là thật thuận lợi.

Muốn nói sóng gió ,cũng chính là khi mọi người ở một trà quán nhỏ bên đường lớn tại một nơi heo lạnh, vừa uống trà vừa nghỉ ngơi nói chuyện.

Ngày ấy, Hiền Viên Cô Vân cùng Âm Đạm được Nhược Khả Phi dạy bọn họ chơi cờ 5 quân đơn giản, chính là đang bắt phân thắng bại. Mà Vô Hồn ở bên cạnh lớn tiếng châm chọc lão ca của mình là đầu heo, nên trực tiếp bị đánh bay đi. Diêm Diễm đang nhắm nháp trà cùng một ít điểm tâm lão bản mang lên.

Nhược Khả Phi cùng Bạch Hạnh thản nhiên nhấp trà. “Phanh” một tiếng vang lên, một thanh kiếm mạnh mẽ rút ra đánh vào giữa bàn mọi người đang ngồi, đem các quân cờ của Hiền Viên Cô Vân cùng Âm Đạm toàn bộ đánh bay, còn Diêm Diễm thì nhanh chân nhanh tay đem điểm tâm của mình nhanh chóng cứu thoát.

“Tiền lưu lại, hai tiểu cô nương này lưu lại, còn các người có thể biến”

Người nói chuyện đem kiếm đâm vào bàn ở giữa mọi người. Mọi người ngẩng đầu, lúc này mới thấy một đám hung thần ác sát cười ngạo đứng ở phía sau người vừa nói chuyện, mà cái người vừa cùng mọi người nói chuyện về mặt hung dữ, trên mặt có vài vết sẹo dữ tợn đang đứng nhìn xuống mọi người.

Thăm nghĩ trong lòng hôm nay đúng gặp vận may, lại có thể ở quán trà heo lạnh tìm được hai nữ nhân như hoa như ngọc. so sánh với hai nữ nhân này, mấy nữ nhân trong sơn trại của mình... Thật đúng chính là phân!!! Hai người mang về một làm vợ cả, một làm tiểu lão bà!!!

Lão bản trà quán đã sớm rúc đầu trốn vào dưới mặt bàn. Sơn tặc nay ra đánh cướp, các khách nhân hãy ráng cầu nhiều phúc đi. Âm Đạm không nói gì nhìn những quân cờ bị đánh bay ra xa nằm trên mặt đất, chỉ thiếu chút nữa là mình đã có thể thắng. Cái tên khốn kiếp này!!!

“Uy, các người điếc rồi phải không? Ta gọi các người đem hết tiền giao ra đây!” Đầu lĩnh son tặc tham lam nhìn mọi người ăn mặc bắt phàm trước mắt.

Còn chưa chờ tên đầu lĩnh nói xong, hần đã bị Âm Đạm tiêu sái xinh đẹp một phát đánh bay. Máu tươi từ miệng hần phun ra hóa thành những đường cong hấp dẫn trên không, hần run rẩy hai cái rồi nằm bất động.

“Cho tới bây giờ...” Âm Đạm hừ lạnh một tiếng, bắt đầu nhặt các quân cờ lên.

“Tiếp tục” Hiền Viên Cô Vân cũng cúi xuống nhặt các quân cờ của mình.

Mấy son tặc đang đứng bất động phía sau nhìn hai người im lặng nhặt các quân cờ, lại nhìn đến đầu lĩnh đang nằm bất động, bỗng nhiên hoảng sợ lập tức giải tán.

Đến nhanh cũng đi rất mau, chỉ để lại cuộn cuộn tro bụi phía xa xa. Giống như tất cả đều chưa có phát sinh chuyện gì.

Lão bản từ dưới đáy bàn chui ra, lẳng lặng nhìn tất cả sự việc trước mắt, bộ dáng như không thể tin được. Lại choáng váng nhìn thấy thi thể trước mắt, người này chết ở nơi này rồi về sau son tặc sẽ lại không tìm mình để trút giận sao!?

Nghĩ đến đây, khổ sở cúi mặt, ngay cả Diêm Diễm lên tiếng gọi mang cho hần thêm bàn điểm tâm cũng không nghe thấy.

“Chủ quán”! Diêm Diễm cầm chiếc đĩa trống ở trước mặt lão bản lắc lư.

Lão Bản lại đứng đó si ngốc, nước mắt theo khóe mắt rớt xuống thì thảo tự nói: “Sống không được rồi, các người vừa đi, bọn họ sẽ trở về giết ta, ta nên làm gì bây giờ? Trước kia chỉ cần đưa tiền cho bọn hần là được, bây giờ đầu lĩnh của họ bị các người giết chết a!!!”

Diêm Diễm cố chấp gờ đĩa không trước mắt, không chịu chuyển bước. Hiền Viên Cô Vân quay đầu, lấy mấy tấm ngân phiếu trong người ra, dùng nội lực ném cho Diêm Diễm, lại quay đầu nhìn quân cờ trên bàn, lơ đãng nói:

“Đem tiền đưa chủ quán” Diêm Diễm nhìn trong tay là hơn ngàn lượng ngân phiếu, đưa cho chủ quán còn đang sững sờ. Đờ đẫn phun ra vài câu: Chủ quán, điểm tâm”.

Chủ quán không thể tin nhận lấy ngân phiếu, nhiều tiền như vậy mua mười quán trà đều đủ. Mình có thể đi đến địa phương khác mưu sinh.

Diêm Diễm bất mãn nhìn chủ quán đứng đó si ngốc cười, đem đĩa không mạnh mẽ tiến đến trước mắt hần, lạnh như băng phun ra hai chữ: “Điểm tâm”!

Trong nháy mắt tỏa ra hàn khí khủng bố làm cho lão bản không rét mà run. Lão bản vội vã nhận lấy đĩa không, vội vàng đi vào trong nhà chuẩn bị.

Bạch Hạnh mở to mắt nhìn hai người đang chơi cờ năm quân, mặc dù chỉ vô cùng đơn giản mỗi người năm quân, nhưng lại có thể chứa chấp hạ pháp kỳ diệu như vậy! Mà cái nhìn như đơn giản, kỳ thực đối với nàng rất khó có thể nghĩ ra được!

Bạch Hạnh quay đầu nhìn về mặt bình tĩnh uống trà của Nhược Khả Phi, trong lòng lại sợ hãi than. Mình trước kia liền đã ảm ảm cảm thấy đi theo bên cạnh nàng sẽ có thể thấy rất nhiều chuyện kì lạ. Đối với con đường về sau, trong lòng Bạch Hạnh lại tràn ngập cảm giác hiếu kỳ cùng chờ mong.

Ở quán trà, sau khi lão bản tặng cho Diêm Diễm 4 bàn điểm tâm, hần mới cảm thấy mỹ mãn đi theo mọi người lên đường. Dọc theo đường đi, sóng gió nho nhỏ đương nhiên là rất nhiều, đều bị mọi người thoải mái mà hóa giải.

Làm văn thư nhập quan xong, mọi người bước vào biên cảnh Thánh Viễn quốc. Âm Đạm cẩn thận nghiên cứu bản đồ, nói không chừng nhiều nhất cần 9 ngày mới có thể tới.

Nhắc tới Thánh Viễn quốc, Âm Đạm là vẻ mặt khinh thường. Nhược Khả Phi hỏi tất cả những gì liên quan đến quốc gia này, Âm Đạm liền ngậm miệng không nói chuyện.

Rất nhanh, Nhược Khả Phi liền chú ý đến quốc gia này là dị thường. Trên đường cái, đều là nữ nhân tiêu sái bước đi, rất ít nhìn thấy nam nhân. Ngẫu nhiên nhìn thấy nam nhân, đều là âm nhu che mặt cẩn thận đi theo bên người nữ nhân.

Buôn bán là nữ nhân, xuất đầu lộ diện bên ngoài cũng là nữ nhân, thậm chí ngay cả binh lính tuần tra cũng đều là nữ nhân. Thánh Viễn quốc là đất nước Nữ tôn. Khó trách Âm Đạm là vẻ mặt không thích.

Quốc gia này địa vị của nam nhân không bằng nữ nhân. Mà phu xe của bọn họ bởi vì là nam nhân nên trên đường luôn khiến cho mọi người quay đầu nhìn lại.

“Thì ra là Nữ tôn quốc, nói cách khác nơi này nữ nhân có thể Ba chồng bốn thiếp, mà nữ hoàng là nam sủng ba ngàn?” Nhược Khả Phi trêu tức nhìn sắc mặt khó coi của các nam nhân trên xe ngựa.

Vừa biết được quốc gia này là nữ tôn, trong xe ngựa các nam nhân đều là sắc mặt đen xạm lại.

“Thực hâm mộ, thực hâm mộ a” Bạch Hạnh nhìn qua cửa sổ đánh giá tất cả xung quanh, cười tùm tùm nói.

“Hay là, Hạnh nhi người lưu cưới năm phu quân, tám thị thiếp đi?” Nhược Khả Phi hiểu được ý trong lời nói Bạch Hạnh, tự nhiên mà nói. Thậm chí

muốn trêu ghẹo mọi người, bằng tư sắc của bọn họ, tại quốc gia này tuyệt đối sẽ coi trọng bọn họ, cho bọn họ đi làm nam sủng.

Hiên Viên Cô Vân run run một trận, mạnh mẽ ôm chặt Nhược Khả Phi, bụm miệng nàng lại, sợ nàng lại nói ra những lời nói hùng hồn.

Mà trong xe ngựa một hàng nam nhân, bao gồm cả Diêm Diễm đều âm u không rên một tiếng.

Đi thẳng đã tới ngoại ô không bóng người, mọi người lại mới tiếp tục nói chuyện. Mọi người vẫn tiếp tục đi hướng về phía tiến vào đại thụ Xích Huyết.

Đến phụ cận hỏi thăm những người ở gần đó, biết được ở một sơn cốc không xa phía trước, nhưng là khe sâu hàng năm sương mù dày đặc rất dễ lạc đường.

Có người chính là đi vào khe sâu kia không hề trở ra, phân phó cho xa phu ở ngoài hẻm núi làm lều trại chờ đợi sau, một hàng sáu người cùng nhau đi vào khe sâu.

Lúc này đã là giữa trưa, sương mù dày đặc trong hạp cốc đã muốn tan đi. Người ở lân cận sớm cảnh báo tiến vào sớm muộn gì sương mù cũng lại lên dày đặc, muốn mọi người trăm ngàn lần không nên lưu lại trong hạp cốc.

Trong hạp cốc, hoa quả cây cối hình dáng thật kỳ quái, có lá to như đầu, có lá nhỏ như kim châm, có lửa đỏ như ánh đuốc, lại có trong suốt không màu sắc.

Thế giới sâu bọ bay qua, mới đầu là lơ đãng sau lại thấy rõ ràng là dọa người.

Kia dường như là ong mật, to lớn như sâu lại là con kiến! Từng con bướm xinh đẹp nhưng lại quá to lớn, như cây quạt lớn nhỏ, lên xuống trong bụi hoa nhất thời làm mọi người ngây dại.

“Cái này thật xinh đẹp!” Bạch Hạnh khẽ kêu lên, chỉ vào lá Ba Tiêu điệp (chuối tây) có lá màu đỏ như ngọn lửa.

Nhược Khả Phi lẳng lặng nhìn, đột nhiên cảm giác loại thực vật này có chút quen mắt. Rốt cục là đã thấy qua ở đâu? Bạch Hạnh nhìn không được vươn tay ra chạm đến, vừa mới chạm đến, lá Ba Tiêu Diệp đỏ như lửa kia liền thẹn thùng cụp xuống.

Bạch Hạnh kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, Nhược Khả Phi lại bỗng nhiên quát khẽ: “Mau tránh ra!!”

Gần Bạch Hạnh nhất là Diêm Diễm không chần chờ chút nào liền đem Bạch Hạnh cách xa ra. Chỉ nghe phũ một tiếng, Ba Tiêu Diệp kia đã phun ra một luồng chất lỏng, ngay tại vị trí Bạch Hạnh vừa đứng, đất kia liền biến thành khô cằn.

Nhược Khả Phi bỗng nhiên ngấm lại, loại thực vật kia mình đã từng gặp trên một hòn đảo hẻo lánh, bị người đụng chạm đến liền ngay lập tức phun ra chất lỏng ăn mòn cực độ!

Mọi người lặng lẽ nhìn xem mảnh đất khô cằn, trong lòng vang lên cảnh báo, xem ra địa phương này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Không nên tùy tiện chạm vào hoa cỏ động vật ở nơi này” Âm Đàm nhíu mày, rất nhiều loại thực vật mà mình cũng chưa từng nhìn thấy, hay biết đến.

Hiên Viên Cô Vân hoang mang nhìn về phía trước sừng sốt lắm bầm nói: “Kia chính là cây đại thụ Xích Huyết sao?”

Mọi người theo ánh mắt hần nhìn lại, khắc sâu vào trong mắt là một gốc cây đại thụ to lớn che trời. Thân cây đỏ đậm như máu, cùng lá cây rục rờ rạng ngời dưới ánh mặt trời!!!

Mà làm cho người giật mình không phải là màu sắc của cây, mà là nó thật sự rất to lớn. Liếc mắt nhìn lại một lần nữa, mơ hồ nhìn thấy được, thì có thể tính được đường kính cũng hơn mười thước, cao vút trong mây.

Mọi người cẩn thận để ý chậm rãi tới gần, càng giật mình hơn ở phía sau. Ở dưới tàng cây thật lớn kia, dường như có cửa lớn, lại còn có cửa sổ.!?

Ở bên dưới tàn cây này lại có người đào ra không gian, làm nhà ở! Đang lúc mọi người quay mặt nhìn nhau ngạc nhiên hết sức, cửa gỗ bỗng nhiên mở ra, một lão nhân đầu tóc lộn xộn vận vớ bẻ cổ bước ra.

“A.....” Tóc của lão nhân trông như một cái ổ gà vừa ngáp vừa vận vớ bẻ cổ đi ra, lại nhìn thấy trước cửa đột nhiên có nhiều người như vậy, đứng ngây ngẩn cả người.

“Tiền bối, xin chào!” Âm Đàm cười tủm tỉm lên tiếng chào hỏi. Nhưng trong lòng thâm hô không ổn chút nào, lão nhân trước mắt chính mình cũng nhìn không ra tu vi của hắn!

Lão nhân đầu tóc như một cái ổ gà rõ ràng không thoải mái, mắt lạnh lùng đảo qua nhìn mọi người. Ánh mắt lạnh lùng như băng kia lại như độc xà làm cho người ta phi thường không thoải mái.

Ánh mắt bỗng nhiên nhìn đến trên người Nhược Khả Phi, lão nhân liền há to mồm, bỗng nhiên rót nước mắt liền lao đến, vừa chạy vừa hô to: “Tiểu Thiên Thiên của ta, người tới thăm ta nữa à!!” Tiểu Thiên Thiên?! Miệng mọi người đều nghiêng về một bên, xưng hô như thế này cũng thật quá mức ới đi? Rõ ràng là hần nhận nhầm người, đem Nhược Khả Phi trước mắt nhận thức thành Trình Thiên Miếu! Nhược Khả Phi đã đem chuyện ở Bách Hoa cung nói ra tường tận, mọi người đều biết mẫu thân của Khả Phi là Trình Thiên Miếu. Trong lòng mọi người lại càng nghi ngờ, tại Mộc tinh túy này lại có

thể cũng có người quen biết Trình Thiên Miếu! ““Ông đã nhận nhầm người!” Nhựt Khả Phi lạnh lùng tránh qua, né vòng tay ôm của lão nhân tóc ỏ gà.

“A?” Lão nhân tóc ỏ gà đứng lại, cẩn thận nhìn bộ dáng Nhựt Khả Phi. Nghiêng đầu nhìn lại, rốt cục giật mình, đưa tay nắm thành quả đấm đánh vào mặt chính mình, rồi cười nói: “Quả nhiên không phải Tiểu Thiên Thiên của ta, Tiểu Thiên Thiên của ta sẽ không lạnh lùng như thế, nếu như là Tiểu Thiên thiên của ta sớm vung một quyền đem ta đánh bay. Nha... Tiểu Thiên Thiên của ta, nàng rốt cục đang ở nơi nào đâu?”

Nói xong, không hề để ý đến mọi người, về mặt say đắm chìm vào hồi ức của chính mình. Mọi người im lặng không nói gì, nhìn về mặt say mê của lão nhân tóc ỏ gà, một quyền đánh bay? Vậy không gọi là lãnh đạm rồi?

Mà Âm Đàm lại vừa sợ vừa nghi ngờ khép hờ đôi mắt. Vừa rồi nếu lão nhân kia không nói láo, tu vi của hắn mình đã nhìn, vậy còn mẫu thân của Khả Phi Trình Thiên Miếu kia tu vi rốt cục như thế nào?

“Cái kia, tiền bối à...” Âm Đàm cười tủm tỉm mở miệng: “Ngài luôn không phải đợi cơ hội để nhớ lại? Chúng ta là ....”

“Im miệng!!!” Lão nhân tóc ỏ gà đột nhiên sống lại, duỗi ngón tay ra chỉ vào Âm Đàm, tiếp theo đem ánh mắt hướng về phía Nhựt Khả Phi: “Người, chính là nữ nhi đoàn mệnh của Tiểu Thiên Thiên?”

Nhựt Khả Phi lạnh nhạt gật đầu, nhìn lão nhân tóc ỏ gà có tổ chất thần kinh trước mắt, không nhanh không chậm nói.

“Ha ha, tiểu nha đầu, ngươi muốn cái gì đó ở trên ngọn cây, nếu muốn lên đó thì phải qua được cửa ải của ta.”

Lão nhân đầu ỏ gà gỡ gỡ đầu tóc của mình, bỗng nhiên một nhánh cây trên đầu hắn rút xuống khiến cho mọi người nhìn thấy kinh hãi một trận.

Tiếp theo càng kỳ quái hơn là lại lấy xuống một cái mầm móng cây đã muốn nảy mầm. Mọi người hoàn toàn hồng mắt, đầu kia của đã bao nhiêu năm không được gọi sạch?

“Lão nhân, nói điều kiện của ông đi” Mặt Nhựt Khả Phi không đổi sắc nhìn cái đầu phong phú tài nguyên của lão nhân đầu ỏ gà lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, tiểu nha đầu ngươi với nương ngươi giống nhau, ngay từ đầu đều cuồng vọng như vậy, làm cho người ta chán ghét.” Lão nhân đầu ỏ gà cười lạnh lạnh: “Điều kiện của ta nha, rất là đơn giản. Tiểu Thiên Thiên lúc trước đánh cược với ta, ta thua, làm hại ta đây sau nhiều năm cũng không thể gọi đầu. Lần này không cược nữa, ngươi chọc cho ta nở nụ cười ta liền tha cho các người đi qua.” Lão nhân đầu ỏ gà nhìn thấy Nhựt Khả Phi kỳ thực cũng rất cao hứng, đã nhiều năm như vậy, rốt cục mình cũng có thể gọi đầu rồi!

Ông trời đất ơi, rốt cục đánh bạc chấm dứt hôm nay. Nhựt Khả Phi nhìn cái đầu lộn xộn như ỏ gà, trong lòng thấy lạnh run. Trình Thiên Miếu rốt cục là loại người như thế nào? Lại có thể ác tính trên cọt người khác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Ads Kê lão nhân xoay người, hướng phía sau mọi người ngoắc ngón tay: "Tất cả vào đi." Mọi người đi theo phía sau ông ta vào cửa gỗ đó. Đi vào càng kinh ngạc hơn khi phát hiện tất cả đồ vật trong phòng này đều là dung gỗ Xích Huyết để làm ra. gỗ, giường gỗ, bàn gỗ đều không cần phải xẻ gỗ ra, mà là từ khúc gỗ to lớn đục đẽo mà thành, tất cả đều tạo thành một cách tự nhiên. "Các ngươi muốn uống chút trà hay không?" Kê lão nhân gỡ gỡ đầu, "Thật lâu không nhìn tới người xa lạ." Mọi người thấy tóc của lão, rồi nhìn bàn tay đang bói móc trên đầu của lão ta giống như cái ỏ gà, nhất trí ấn ý lắc đầu nói không cần. "Ông muốn nghe chuyện cười như thế nào?"

Nhựt Khả Phi nhìn lão đầu quái dị trước mắt, nhưng trong lòng đang suy tư hẳn rốt cuộc là ai, vì sao Trình Thiên Miếu một mình ở nơi này, lại là một người có quen biết với! Tính cách cổ quái như thế, truyện cười bình thường mà làm ông ta có thể thỏa mãn mới là lạ. "Ta muốn nghe chuyện cười đậm đắng một chút." Kê lão nhân nhếch môi nở nụ cười. Trước kia Tiểu Thiên thiên thường hay kể chuyện cười đậm đắng cho lão nghe, buồn cười chết đi được. Mọi người không nói gì, dường như có hàng ngàn con quạ đen đang bay trên đỉnh đầu. Đầu quay đầu nhìn Nhựt Khả Phi, yêu cầu này đối với nàng mà nói có phải có chút quá mức hay không.

"Thuở xưa, có một nam tử chưa thành thân, một mình đi ngang sa mạc. Mang theo lương thực cùng nước chỉ đủ dung, cho là mình có thể xuyên qua được. Lại không nghĩ lạc đường, làm sao cũng chạy không thoát."

Nhựt Khả Phi mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói, tất cả mọi người giật mình, không nghĩ tới Nhựt Khả Phi lại còn có thể mở miệng nói. Về mặt Kê lão nhân lại rất hiếu kỳ, cẩn thận lắng nghe. Cái trán Nhựt Khả Phi nổi lên hắc tuyến, thực không hiểu nổi bản thân nghĩ như thế nào. Lại còn thực sự nói về mấy thứ này. "Nha đầu, còn gì nữa không, còn gì nữa không?" Kê lão nhân bất mãn khi thấy Nhựt Khả Phi ngừng lại, sốt ruột thúc giục. "Nam tử đi được mấy ngày mấy đêm, phát hiện mình thật sự đi ra không được. Trong lòng rất bị thương, cũng rất không cam lòng. Bởi vì hắn ta vẫn chưa thành thân, cho là mình vẫn chưa xem như nam nhân chân chính. Muốn trước khi chết trở thành nam nhân chân chính. Nhưng trong sa mạc mênh

mông vô bờ, không người ở. Nam tử phát sầu ngồi xuống, lại bỗng nhiên phát hiện bên cạnh có một con Lạc đà cái đi lạc. Trái tim bất chợt đập rộn lên, nghĩ rằng Lạc Đà cũng được, tốt xấu trước gì trước khi chết cũng làm được một nam nhân." Nhục Khả Phi hơi nhếch môi, nhìn tất cả mọi người há to miệng, tiếp tục chậm rãi nói, "Nam tử bắt được Lạc Đà, muốn làm chuyện đó, nhưng Lạc Đà liều mạng giãy dụa, nam tử bắt không được nó, như thế nào cũng làm không được. Nam tử buồn rầu cực kỳ, chợt nghe có một thanh âm vô cùng suy yếu của một nữ nhân. Thì ra là có một nữ nhân xinh đẹp té xỉu ở phía trước. Nữ nhân bị gió cát thổi tới nơi này, đã vừa đói vừa khát thỉnh cầu nam nhân cho nàng ta chút nước. Cũng hứa hẹn rằng muốn nàng ta làm cái gì cũng được." Thanh âm của Nhục Khả Phi trong trẻo nhưng lạnh lùng vang ở trong phòng, tất cả mọi người trừng mắt nhìn, câu chuyện kể này không phải sẽ đoán trước được kết quả hay sao. Không có gì tri hoãn, giống như cũng không có gì buồn cười a.

"Nam nhân đồng ý, vì thế đem thức ăn nước uống của mình phân cho nữ nhân xinh đẹp. Nữ nhân xinh đẹp sau khi ăn xong uống xong, thẹn thùng nhìn nam nhân nói hiện tại muốn bắt nàng làm gì cũng được. Nam nhân vừa nghe cao hứng cực kỳ, một phen lôi kéo tay của nữ nhân đi đến bên cạnh Lạc Đà cái nói, người giúp ta đem về lại con Lạc Đà này." Nhục Khả Phi vừa mới nói xong, Kê lão nhân đã ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất. Sắc mặt Nhục Khả Phi mất tự nhiên, ngoảnh sang một bên, sắc mặt của mọi người khác nhau, có dùng sức nén cười, có cười miệng rút gân, không hề tin nhìn Nhục Khả Phi. "Ha ha ha ha. . . . . Còn có nam nhân ngu xuẩn như vậy a." Lão nhân cười đến mặt mũi rúm rỏ, "Có nữ nhân xinh đẹp không cần, chỉ cần dùng Lạc Đà. . . . . Ha ha, chết cười ta. . . . ." Nhục Khả Phi rũ mắt xuống, lạnh lùng nói: "Hiện tại chúng ta có thể lên rồi sao?" "Có thể, có thể. . . ." Kê lão nhân gãi gãi đầu của mình, cười ánh mắt híp lại thành một sợi chỉ nhỏ, "Các người đi lên chú ý cẩn thận không nên thương tổn đến tiểu oa nhi bên trong Mộc tinh túy nhé. Nhớ kỹ chỉ có thể lấy một cái, lấy nhiều hơn thì cây sẽ phải chịu thương tổn, mà tám khe sâu cũng sẽ nguy hiểm." Sau đó mọi người hồi tưởng lại lời nói của Kê lão nhân, đều đồng loạt muốn tiến lên đàng ông ta. Cái gì gọi là không nên thương tổn đứa bé kia!

"Ý của Tiên bối là, mộc tinh túy trên đó không chỉ một cái?" Âm đạm có chút kinh ngạc.

"Nói nhảm, chỉ cho lấy một cái." Kê lão nhân vuốt vuốt tóc của mình, tha thiết nhìn Nhục Khả Phi. "Nha đầu à, hay là người kể thêm một chuyện nữa đi."

"Không!"

Nhục Khả Phi lạnh lùng cự tuyệt rõ ràng. Đối lão nhân cổ quái trước mắt cũng không đồng ý để ý tới ông ta nhiều quá .

"Thật nhỏ mọn." Lão nhân bĩu môi chỉ chỉ góc sáng sủa của cửa gỗ, "Theo cánh cửa kia đi lên, nhớ rồi lời ta nói."

"Cám ơn." Nhục Khả Phi không hề liếc mắt nhìn Kê lão nhân lần nào nữa

Kê lão nhân nhìn mọi người nối đuôi nhau mà vào, nhún vai. Nha đầu kia có một chút rất giống mẹ của nàng, đều là quyết tuyệt ánh mắt như vậy. Mọi người tiến vào cánh cửa kia, bị điêu khắc sắc xảo điêu luyện trước mắt chấn động. Cầu thang, là dùng khối gỗ lớn tạo thành hình xoắn ốc cùng gần như hòa thành một với Thân Cô thụ này, trực tiếp ở trên cây khô mà tạo ra. Kê lão nhân nhìn mọi người đi trên cầu thang xoắn ốc, từng bước một hướng lên trên leo trèo, bầu vùi, mãi đến khi bóng dáng bị biến mất không thấy gì nữa thế này mới ý vị thâm trường cười nói:

"Hi vọng các người có thể còn sống sót xuống đây." Đi được gần nửa canh giờ, mọi người cuối cùng đã tới ngọn cây. Trên đỉnh cây kia, có một nhánh cây rất lớn, trên nhánh cây rõ ràng có vài bụi điểm tóa sáng. Chẳng lẽ là mộc tinh túy? Dễ dàng lấy như vậy sao? Mọi người đối diện nhìn nhau. Âm đạm lại nhíu mày. Nghe nói phía trên này có cái gì đang bảo vệ, tuy rằng không nghe nói qua có người đem đại thụ Xích Huyết trở thành nhà, nhưng lại nghe nói qua phía trên này có một thứ gì đó bảo vệ mộc tinh túy

"Rất đơn giản." Vô Hồn cứ thế vừa nói vừa đi về hướng mộc tinh túy màu xám. Bỗng nhiên, một trận sóng nhiệt mạnh mẽ làm cho người ta sợ hãi đánh úp lại.

"Cẩn thận!" Âm Đạm găm nhẹ thành tiếng, trong thanh âm là nồng đậm lo lắng. Vô Hồn ngay tại chỗ lăn một vòng, tránh thoát thứ gì đó đột ngột tấn công này. Trong không khí một trận khô nóng. Tập kích mình chẳng lẽ là vật nhỏ bảo vệ mộc tinh túy giống như lời của lão ca ca mình? Vô Hồn sau khi đứng vững ngẩng đầu lên nhìn "Vật nhỏ" tập kích mình, trừng lớn mắt.

Có hai con hồng điều lớn nhỏ như con trâu lớn đang nhìn mình chăm chăm, miệng phun ra khói đen, dường như vừa mới phun lửa xong. Nhẹ nhàng khẽ đập cánh mang đến một luồng gió nóng bỏng, đôi cánh dài sang lấp lánh dưới ánh mặt trời. Móng vuốt sắc bén thật lớn chặt chẽ bầu chặt lên nhánh đại thụ màu đỏ. Nhục Khả Phi cũng bị một màn trước mắt làm kinh hãi. Ngay lúc Vô Hồn sắp chạm đến mộc tinh túy kia, nháy mắt, hai con đại hồng điều này từ trên trời giáng xuống, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai từ miệng phun một luồng lửa đánh úp về phía Vô Hồn. Đây là loài động vật gì?!

"Khốn kiếp, lão ca, huynh là con lợn chết, đây là vật nhỏ mà huynh nói sao? Đầu óc huynh bị cửa kẹp nát rồi à, lớn nhỏ đều phân không rõ ràng!" Vô Hồn lòng còn sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực của mình. "Cẩn thận một chút, nó sẽ phun lửa!"

Sắc mặt Âm đạm cứng lại, tuy rằng đã sớm nghe nói vật bảo vệ Mộc tinh túy là một động vật vô cùng to lớn vật, nhưng lại chưa từng nghe nói nó sẽ phun lửa a. Diêm Diễm lạnh lùng rút kiếm ra, che chắn phía trước Bạch Hạo cùng Nhục Khả Phi. Hiên Viên Cô Vân cũng trầm mặt, rút kiếm tiến lên, cúi đầu nói: "Hai người các người lui ra phía sau." Bốn nam nhân đều kiếm ra, cẩn thận nhìn hai con hồng điều thật lớn kia.

Đại hồng điều bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, lại mạnh mẽ cúi xuống, phun một đoàn lửa về phía Âm Đạm. Âm đạm mạnh mẽ xoay người, đoàn lửa phun về nơi mà hắn vừa đứng ban nãy, âm thanh vang dội phát ra từ nhánh cây. Cũng không hề bốc cháy, nhưng thế lửa cực mạnh, vẫn đốt cháy xém góc áo của Âm Nhiên, nhanh chóng bắt lửa lan tràn ra, Âm đạm vội vã chém đứt góc áo, mọi người thấy mảnh vải dẹt kia lập tức biến thành tro tàn, gió thổi qua lập tức biến mất không thấy gì nữa. Bạch Hạo lôi kéo Nhục Khả Phi đứng ở cầu thang, lo lắng nhìn bên này. Bốn nam nhân đều than thầm không ổn ở trong lòng.

Hai đại hồng điều này tốc độ không chỉ nhanh, lửa lại vô vùng nóng. Muốn lấy vật gì trước mắt nó quả thật có chút khó khăn, chỉ cần không cẩn thận bị nó phun trúng thì phiền toái. Diêm Diễm nắm chặt thanh Huyền Thiết Kiếm trong tay, hướng mọi người nháy mắt một cái. Mọi người gật gù đầu ý bảo đã

hiểu rõ tâm ý của hắn. Nháy mắt tiếp theo, mọi người đã bay lên trời, thi triển khinh công rất nhanh vây quanh bốn phương của hai con hồng điều này.

Ba người khác thu hút sự chú ý của nó, do Diêm Diễm trực tiếp tấn công bọn chúng. Bạch Hạch khẩn trương nhìn tất cả trước mắt, mình vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con chim lớn đến như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy con chim biết phun lửa. Sắc mặt Nhược Khả Phi nghiêm trọng, không biết có phải mình đã nhìn sai hay không, nàng cảm thấy con chim kia dường như đang cười, nụ cười nhẹ nhàng miệt thị.

Âm ầm, Vô Hồn cùng Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên dữ dội lên, huy kiếm đánh thẳng về phía hai chân cùng đuôi của đại hồng điều, mà Diêm Diễm lại tấn công về phía cổ của bọn chúng. Ngoài ý muốn, đại hồng điều không né cũng không thèm né tránh, chỉ nghe thanh âm "Leng keng", của binh khí chém vào trên người đại hồng điều phát ra. Đó chính là thanh âm của binh khí va chạm vào nhau.

Hồng điều đột nhiên vùng cánh cùng đuôi của mình trực tiếp bay lên, bốn người hung hăng té thẳng vào trên nhánh cây Xích Huyết chung quanh. Không có bất kỳ đường sống phản kháng, bốn người đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi.

"Phi nhi, chạy mau!" Hiên Viên Cô Vân cố hết sức hét lên mấy chữ này. Trong thân thể liền giống bị lửa thiêu cháy, khí huyết đang tán loạn. Toàn thân dường như sắp nứt ra. Mà ba người còn lại sắc mặt cũng tái nhợt, cũng giống như Hiên Viên Cô Vân. Chỉ bị hai con đại hồng điều này nhẹ nhàng phát một cái, mọi người lại đều bị thương thành như vậy. Đùng nói rat ay, ngay cả đứng dậy cũng đã thực khó khăn.

"Phượng Hoàng! Dục Hỏa Phượng Hoàng! ! !" Nhược Khả Phi không trốn, mà là nhìn hai con đại hồng điều đang đứng ngạo nghễ kia kêu thất thanh! Làm sao có thể? ! Đó chẳng phải là thần thú chỉ có trong thần thoại mới có thể xuất hiện, làm sao có thể xuất hiện ở trước mắt mọi người? Nếu thật là Phượng Hoàng, mình có thể trốn được sao? Còn nữa, bỏ lại Cô Vân ở nơi này một mình, có thể sao? Bạch Hạch nắm thật chặt tay của Nhược Khả Phi, muốn mang nàng rời khỏi nơi này, Nhược Khả Phi lại không chút sứt mẻ. Mọi người cũng giật mình nhìn đại hồng điều đứng ngạo nghễ kia, Phượng Hoàng? Đây là Phượng Hoàng? ! Phượng Hoàng có được thần lực thật lớn trong truyền thuyết? Bỗng nhiên, Phượng Hoàng đứng ở chính giữa hú một tiếng thật dài, nhẹ nhàng huy vũ hạ cánh, nhìn chăm chú vào Hiên Viên Cô Vân cách mình gần nhất, đi từ từ đến gần hắn. Một luồng song nóng bỏng tay đang từ phía trước ào ạt xông đến, trên mặt Hiên Viên Cô Vân lộ ra cười khô, mình sẽ lúc này sao? Dường như có chút không cam lòng. Vẫn chưa mang Phi nhi đi xem những cảnh đẹp trên thế giới này, ăn tatas cả những thứ ngon nhất trong thiên hạ. Quan trọng nhất là, mình và Phi nhi vẫn chưa có cục cưng. Âm ầm che lồng ngực của mình, để nên một luồng máu tươi không ngừng dâng trào, nhìn mong vuốt sắc bén đỏ của Phượng Hoàng đang từng bước một tới gần Hiên Viên Cô Vân, nhẹ nhàng ho khụ, hộc ra một ngụm máu. Hay là, hôm nay, tất cả mọi người sẽ bỏ mạng tại đây?

"Đứng lại!" Nhược Khả Phi bỗng nhiên bỏ tay Bạch Hạch ra, chạy vội chắn trước mặt Hiên Viên Cô Vân

"Phi nhi!" Sắc mặt Hiên Viên Cô Vân tái nhợt như tờ giấy, lại như cũ dùng sức ôm chặt lấy Nhược Khả Phi, Nàng đến đây làm cái gì? Ta bảo nàng nên nhanh chóng trốn đi, "

Khả Phi nhìn chăm chăm vào Phượng Hoàng sóng nhiệt ngập trời trước mắt, khép hờ mắt, vờ tay cầm đôi tay nóng cháy của Hiên Viên Cô Vân, thần nhiên nói:

"Nếu như ngươi chết, ta sống một mình có ý nghĩa gì? Còn có bọn họ." Nhược Khả Phi nhìn mọi người còn lại bị thương không nhẹ, "Nếu các ngươi đều chết, ta sống một mình không có chút ý nghĩa nào." Phượng Hoàng dừng bước, đứng vững không hề động, bỗng nhiên mạnh mẽ vỗ cánh, phát ra tiếng hú dài kỳ quái. Cũng không bình tĩnh dậm chân tại chỗ. Dường như đang vẫy gọi cái gì, và đợi cái gì. Mọi người khó hiểu, Vô Hồn vừa định động, một ngọn lửa nóng bỏng từ miệng Phượng Hoàng phun tới trước mặt hắn, đốt cháy xém một chòm tóc trên trán của Vô Hồn. Cái này, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, lại không rõ ý của nó.

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi thực làm cho người ta chán ghét a." Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc truyền đến trong lỗ tai mọi người, "Bọn họ đã chết mất mớ gì tới ngươi, ngươi chết cái gì mà chết chứ? Còn nữa, ngươi thật là một người quái dị!"

Mọi người giật mình, thanh âm này là từ kia cầu thang truyền đến, Bạch Hạch kinh hãi run run một cái, quay đầu lại. Đúng là Kê lão nhân mới vừa rồi còn ở phía mặt, lại có thể trong một thời gian ngắn ngui chạy tới. Phượng Hoàng nhìn thấy Kê lão nhân, cao hứng vẫy vẫy cánh không ngừng, lại khơi dậy sóng nhiệt lớn hơn nữa, mọi người thấy một màn này lại giật mình.

"Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta, nha đầu, lời này không phải ta nói, là nó muốn nói, nó nói ngươi thật sự rất xấu." Kê lão nhân hắc hắc gượng cười, ý bảo Phượng Hoàng triệu hồi mình đến vì để cho mình làm phiên dịch. Kê lão nhân đến gần Nhược Khả Phi cùng Hiên Viên Cô Vân,

"Nó còn nói ngươi thật là một người ngu ngốc. Người khác chết ngươi chết theo làm gì? Nó không có ý định giết ngươi. Nói rằng nó rất phong độ, không giết nữ nhân."

"Ông, có thể nghe hiểu lời của nó?" Nhược Khả Phi kinh ngạc nhìn lão nhân trước mắt. Vốn dĩ phượng hoàng thần thú chỉ có thể xuất hiện ở trong thần thoại cũng đã làm cho mọi người giật mình rồi, hiện tại lão nhân trước mắt còn có thể nghe hiểu lời của nó, làm mọi người càng thêm giật mình. Có phong độ, không giết nữ nhân? Hay là Phượng Hoàng này là đực? "Ha, có thể nghe hiểu được một chút, " lão nhân gãi gãi đầu của mình, cười cười, "Đây là Phượng Hoàng cuối cùng còn sót lại trên thế gian này, không nghĩ tới nha đầu ngươi lại có thể nhận ra."

"Con cuối cùng?" Nhược Khả Phi nhìn Phượng Hoàng vênh vao tự đắc trước mắt, trong lòng khiếp sợ, thế giới này còn thực sự có Phượng Hoàng tồn tại. Phượng Hoàng cúi đầu lại cúi đầu kêu vài tiếng, Kê lão nhân cười gượng, phiên dịch: "Nó nói ngươi rất xấu." Mọi người sắc mặt khác nhau, khác mỗi Nhược Khả Phi run rẩy, con chim chết tiệt này, luôn luôn cường điệu mình xấu, có ý gì!

"Lông chim của ngươi bị xé tả rồi, lông hai bên cánh không đối xứng."

Nhược Khả Phi mặt không chút thay đổi, thần nhiên nói ra hai câu nói, tiếp theo không hề nhìn Phượng Hoàng cùng Kê lão nhân, cẩn thận xem xét thương thế của Hiên Viên Cô Vân.

Kê lão nhân trừng liếc mắt nhìn nhìn lông Phượng Hoàng, lại nhìn xem hai bên cánh, nghiêm trang trả lời: "Thật sự đúng thế."

"Nha. . . . . Nha. . . . . !" Phượng Hoàng bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hú thật dài, mãnh liệt vỗ cánh. Sóng nhiệt nóng rực điên cuồng đánh úp lại. Kê lão nhân ngồi xồm người xuống, ôm lấy đầu, kêu thảm:

"Nó tức giận."

Khóc mất lại nghiêng mắt nhìn về phía mặt không thay đổi sắc Nhục Khả Phi, nha đầu kia, đã kích người quá đáng, à không, đã kích điều sắc mặt cũng có thể không thay đổi như vậy, bình thản như vậy. Quả nhiên là một nha đầu làm cho điều chán ghét. Càng làm cho mình tán thưởng là, nha đầu kia lại có thể liếc thấy nhục điểm của Phượng Hoàng.

(Chết cười, theo ta biết Phượng Hoàng là loài ăn diện nhất trong tất cả ác loại Thần thú, ta thích huyền huyền nên đọc cũng khá nhiều.)

Đúng vậy, Phượng Hoàng thích chưng diện, siêu cấp tự kỷ. Nó vẫn lấy lông chim xinh đẹp của mình làm kiêu ngạo, hôm nay lại bị người đã kích như vậy, không phát điên mới là lạ. Tiếp theo, Phượng Hoàng hú dài, vỗ cánh bay lên, bay thẳng lên trời cao càng bay càng xa.

"Nha, giận dữ rồi, nói không chừng trốn ở góc khe sâu nào khóc rồi." Kê lão nhân đứng lên, lấy tay che ở trên trán, nhìn về hướng Phượng Hoàng bay mất lâm bầm. Được cứu rồi! Đây là ý nghĩ trong lòng của bốn nam nhân nằm trên mặt đất.

Nhưng, đây không phải là quá mức quá đáng sao. Không nghĩ tới Phượng Hoàng trong truyền thuyết lại tự kỷ cuồng, lại là một con chim ngọc có lòng tự trọng siêu cấp mạnh mẽ. Bốn người im lặng ngồi điều tức trước. Nhục Khả Phi cùng Bạch Hạnh đi tới một tỉnh túy lóe sáng trước mặt.

"Thật đẹp." Bạch Hạnh kinh ngạc nhìn một tỉnh túy lóe sáng kia. Nhục Khả Phi không nói gì, chỉ cầm một cái trong đó lên, một ngum nuốt xuống. Một trận thoải mái truyền khắp toàn thân, truyền khắp tứ chi. Lấy được một tỉnh túy, đợi mọi người khôi phục thể lực, thể này mới xuống khỏi cây đại thụ.

Ngoài cửa, Kê lão nhân hướng mọi người vẫy tay nói lời từ biệt, Kê lão nhân lưu luyến không rời nhìn Nhục Khả Phi: "Nha đầu, sau này nhớ đến thăm ta, à, nhớ kể thêm truyện hài dân gian đó cho ta nghe nhé."

"Nha đầu. . . . . Đừng lạnh lùng như vậy a. Ta sẽ chờ ngươi a, có rảnh nhớ rõ đến thăm ta." Kê lão nhân không thể để ý thái độ ác liệt của Nhục Khả Phi.

Nhục Khả Phi quay đầu lại chợt thấy vài nam tử đều là vẻ mặt tái nhợt, khẽ nhíu mày không dễ dàng phát giác, quay đầu nói cùng Kê lão nhân: "Ngươi nói cho con chim lớn đó, nó là con chim xấu nhất mà ta từng thấy." Dứt lời, cũng không quay đầu lại, đi theo mọi người rời đi. Kê lão nhân cười lệch miệng nha đầu kia thật đúng là mang thù không quên. Chỉ cần những lời này, nói không chừng muốn cho Phượng Hoàng buồn bực một tháng. Hiền Viên Cô Vân vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay của Nhục Khả Phi, ôn nhu cười cười. Con đường phía trước còn dài. Âm đạm lại vuốt cằm của mình đang nghiêm túc nghĩ một vấn đề. Có phải rồi xa những chốn phồn hoa, đem ước số tà ác trong cơ thể Nhục Khả Phi tỉnh lại rồi hay không? Chẳng lẽ mang tính thù dai mới là bản tính của nàng? Nếu về lãnh khốc tàn nhẫn trước kia xuất hiện phía sau, vậy về nghiêm trang đã kích người khác vừa rồi của nàng mới là bộ mặt thật của nàng? Nếu thật là như vậy, ha ha, Âm Đạm cười rộ lên, nếu thật sự là như vậy, từ nay về sau, trên đường sẽ rất vui rồi.

Lúc này đây, mọi người thật sự bị thương không nhẹ, cũng không phải chỉ cần điều tức, uống vài viên thuốc thì đã xong. Nên cách tốt nhất chính là tìm một thôn xóm gần đây tìm nơi ngủ trọ, dưỡng thương thật tốt rồi mới lên đường. Nhìn sắc mặt của mọi người càng ngày càng tái nhợt, Nhục Khả Phi có chút hối hận mình chỉ nói một câu đã kích Đại Điều kia như vậy.

Thánh Viên quốc bởi vì là nước nữ tôn, cho nên khi bọn họ tìm được nơi ngủ trọ thì chường quầy đều nghĩ rằng mấy nam nhân này đều là nam sủng của Nhục Khả Phi.

Trong lúc mọi người đang chữa thương, chỉ có Nhục Khả Phi cùng Bạch Hạnh xuất môn giúp bọn họ mua vật dụng cần thiết, còn thỉnh đại phu trở về khám và chữa bệnh, hốt thuốc

Nếu là nước của bọn họ, hai nữ nhân xinh đẹp đi lên phố, làm sao cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của những người khác, ở Thánh Viên quốc lại hoàn toàn không cần cố kỵ. Bởi vì trên đi lại đường cái, gần như đều là nữ nhân, không hề xuất hiện lưu manh đùa giỡn phụ nữ đường hoàng. Bốn người bị thương cả ngày đều oa ở trong phòng, tận lực dưỡng thương. Bởi vì việc ở lại nước Thánh Viên với chế độ nữ tôn thế này bọn họ đều e ngại! Chỗ như thế ở lâu một lát đều là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Mà Nhục Khả Phi cùng Bạch Hạnh lại dường như thực thích nơi này, cả ngày hai người đều cùng nhau dạo phố, ăn đặc sản của nước này. Nhìn hai nữ nhân thích ý vô cùng, bốn nam nhân lại càng cố gắng dưỡng thương hơn, để có thể sớm ngày rời khỏi quốc gia giống như địa ngục này.

Ngày hôm đó, Hiền Viên Cô Vân không để ý thương thế muốn cùng Nhục Khả Phi thân thiết thì cửa lại bị gõ vang đột ngột. Hiền Viên Cô Vân cầm giận lên tiếng hỏi: "Ai a?"

"Là ta, Hạnh nhi. Khả Phi có đó hay không a?" Thanh âm ôn nhu của Bạch Hạnh từ ngoài cửa truyền đến.

"Ở đây. . . . ." Nhục Khả Phi mới lên tiếng đã bị nụ hôn của Hiền Viên Cô Vân ngăn chặn.

"Hôm nay không cho phép đi ra ngoài." Tay Hiền Viên Cô Vân không thành thật đang lần mò khắp người của Nhục Khả Phi. Mấy ngày nay mình luôn luôn cấm dục, xem đến ăn không được, khó chịu chết đi được. Hôm nay bất cứ giá nào cũng phải ăn cho no.

"Ngươi không sợ thương thế tăng thêm sao?" Nhục Khả Phi cúi đầu thờ dốt, tránh được ma trảo của Hiền Viên Cô Vân, "Chờ thương thế của ngươi

tốt lại đã."

"Không cần, ngay bây giờ ." Hiền Viên Cô Vân giống như làm nũng ôm Nhục Khả Phi, khẽ hôn cổ của nàng.

"Vết thương của ngươi nhất định sẽ không nhanh khỏi như của Âm Đàm." Nhục Khả Phi không chút để ý thốt ra một câu, động tác của Hiền Viên Cô Vân lập tức cứng đờ.

"Vậy ngươi đi chơi đi, đi sớm về sớm."

Hiền Viên Cô Vân ảo não nói, máy móc xoay người về tới trên giường.

Dọc theo con đường này, bất tri bất giác, hẳn cùng với Âm Đàm hai người luôn luôn âm thầm so với cao thấp, ai cũng không chịu thua. Mặc kệ trên phương diện nào cũng đều phải âm thầm so tài cao thấp. Nhục Khả Phi mím môi nở nụ cười, nhìn Hiền Viên Cô Vân ngoan ngoãn chữa thương trên giường, xoay người đi về hướng cửa. Kỳ thật, nam nhân đơn thuần lúc thức dậy thật đúng là đáng yêu a. Mở cửa, Bạch Hạnh cười dài ở ngoài chờ, hai nữ nhân lại cao hứng trên đường đi. "Khả Phi, ta tìm được một chỗ rất vui nha." Bạch Hạnh thần thần bí bí nói, theo chuông quây kia nghe nói việc này liền vội vàng tìm đến Nhục Khả Phi đi đến đó.

"Chỗ nào?" Nhục Khả Phi nhìn trên đường chợt có nam nhân che mặt đi ngang qua, thân thể lại uyển chuyển. Thật không biết nam nhân như vậy tại sao phải có nữ nhân thích.

"Mua bán nô lệ ." Bạch Hạnh che miệng nở nụ cười, "Đi xem có nam nhân tốt để mua hay không." Trong lòng cười xấu xa, nếu mua người đàn ông trở về, nam nhân đang ở trong phòng điều dưỡng chữa thương có thể bị tức chết hay không. Nhục Khả Phi không nói gì, cái loại địa phương đó làm gì có nam nhân tốt để bán chứ? Hẳn là đều là nam nhân âm nhu làm ra vẻ. Đường như nữ nhân Thánh Viên quốc chỉ thích nam nhân như vậy. Tuy rằng nghĩ như vậy , nhưng vẫn để mặc cho Bạch Hạnh đem nàng kéo đến hướng chợ nô lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Ads Khách điểm, Âm Đàm lẳng lặng tĩnh tọa, cửa bỗng nhiên bị nhẹ nhàng gõ vang. "Vào đi." Âm đàm nghe ra tiếng bước chân kia, thân nhiên lên tiếng. Cửa bị đẩy ra , ánh mắt Vô Hồn phức tạp tiêu sái tiến vào. Âm đàm ở trong lòng khe khẽ thở dài, vẫn phải tới.

"Lão ca." Vô Hồn ngồi ở bên cạnh bàn, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

"Vết thương thế nào?" Âm Đàm thấy thế, trước tiên là khơi gợi đề tài. "Tốt hơn nhiều." Vô Hồn nhú mày, nhìn chén trà trên bàn trầm mặc nửa ngày thế này mới chậm rãi mở miệng,

"Ta tới, là muốn hỏi lão ca một sự kiện ." Đến rồi đó! Âm Đàm nhắm mắt lại, lại chỉ có thân nhiên nói:

"Chuyện gì?" Vô Hồn vẻ mặt phức tạp, chậm rãi mở miệng nói : "Huyết tề của ta với nàng. . . . Trong lúc Phụng Hoàng đánh ta trọng thương thì nàng cũng không hề thống khổ giống ta."

"Đây không phải chuyện tốt sao? Ngươi hi vọng nàng giống như chúng ta thân mang trọng thương không thể ra khỏi cửa hay sao?" Âm Đàm nhanh chóng xoay chuyển đề tài

"Không phải! Lão ca ngươi biết rõ ta muốn hỏi là không là chuyện này!" Vô Hồn có chút cấp bách, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thoải mái ý cười của Âm Đàm, có chút tức giận.

"Nghe, vậy ngươi muốn hỏi cái gì?" Âm Đàm vẫn giả vờ ngốc.

"Huyết tề của ta và nàng có phải là đã được giải trừ rồi hay không?" Vô Hồn cắn môi, rốt cục thốt lên nghi vấn đã xoay quanh trong lòng mình nhiều ngày qua, hình xăm kỳ quái trên cánh tay đã biến mất không thấy gì nữa, điều này nói rõ cái gì? Huyết tề đã được giải trừ, mình và nàng không còn có bất kỳ quan hệ gì nữa sao? ! Âm đàm nhìn Vô Hồn ánh mắt phức tạp, thật lâu không nói gì. Mình nên nói như thế nào đây? Nói cho hắn biết huyết tề đã được giải trừ, nói cho hắn biết hai người tất cả cũng không có liên hệ? Nhưng mình làm sao có thể mở miệng đây!

"Nói như vậy, đã được giải rồi?" Vô Hồn nhìn Âm Đàm trầm mặc , hiểu rõ ra. Lão ca thường xuyên lừa gạt mình, nhưng trong một vài chuyện nhất định huynh ấy sẽ không bao giờ gạt mình, lúc huynh ấy không thể thốt thành lời, huynh ấy sẽ nhìn mình trầm mặc. Âm đàm khẽ nhếch môi, muốn nói cái gì. Vô Hồn lại cúi đầu, lộ ra nụ cười khổ, chậm rãi nói: "Như vậy, cũng tốt." Âm đàm đau lòng nhìn bóng dáng cô đơn của Vô Hồn, đáy mắt nổi lên nỗi đau đớn đau lòng.

"Thực xin lỗi. . . . ." Thanh âm của Âm đạm sâu kín nhẹ nhàng vang lên ở trong phòng, vang lên ở tại bên tai Vô Hồn.

"Sao phải nói xin lỗi? Huynh không phải là lão ca ta sao?" Vô Hồn nở nụ cười miễn cưỡng, nhìn ánh mắt thâm thúy của Âm Đạm

"Nếu lúc trước không phải ta làm huyết tể với các người, sẽ không. . . . ." Âm đạm không đem câu nói kế tiếp nói ra, sao có thể nói ra khỏi miệng được chứ, nếu lúc trước không phải là mình nhất thời bốc đồng, làm sao có thể biến thành cục diện bây giờ.

"Ngu xuẩn lão ca, người đang ở đây nói bậy bạ gì đó a? Biến thành như vậy có cái gì không tốt ?" Vô Hồn nhún vai. Nhếch môi nở nụ cười. Nếu không phải lão ca nhất thời bốc đồng, mình làm sao có thể quen được nàng? Gặp được nàng là chuyện tốt nhất từ trước đến nay, mình tuyệt đối không hề hối hận.

Âm đạm buồn cười, nhưng đau lòng nhìn khuôn mặt tươi cười làm ra vẻ thoải mái của Vô Hồn. Trong mắt thâm thúy lại càng ngày càng mờ. "Vậy, lão ca, là lúc nào coi bỏ huyết tể ? Ta không nhớ rõ huynh đã làm gì với chúng ta mà?"

Vô Hồn hỏi vấn đề đã sớm muốn biết. Âm Đạm nhẹ nhàng thở dài một hơi, thế này mới nói : "Ngay lúc nàng ấy vừa nuốt vào thủy tinh túy. Ngũ Hành tinh túy bất kỳ một cái nào cũng có thể giải trừ thứ đó." Đây cũng là chuyện mà mình sau này mới xác định.

"Như vậy a." Vô Hồn cup mắt xuống, làm cho người ta không thể biết hắn đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên Vô Hồn đứng dậy, cười nói: "Vây đầu heo lão ca người tiếp tục dưỡng thương, đừng tút lại phía sau tên tiểu tử đó."

Dứt lời, xoay người đi tới cửa. Nếu bình thường, Vô Hồn kêu đầu heo lão ca tất nhiên sẽ bị đánh một trận, hiện tại Âm Đạm làm sao cũng không thể thốt được thành lời, đừng nói đến có tâm tình đề trêu cợt Vô Hồn Âm Đạm trầm xuống mắt thấy thân ảnh của Vô Hồn biến mất ở cửa, trong mắt thoáng chốc lại nổi lên một tia sang lạnh lẽo. Lại nháy mắt, biến mất không thấy gì nữa.

Vô Hồn trở về phòng của mình, lẳng lặng tựa vào bên cửa sổ, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm ngơ ngác trệ. Huyết tể giải trừ a. . . . . Minh và nàng không còn có bất kỳ quan hệ gì nữa sao? Không còn có lý do đi bảo hộ nàng, đi quan tâm nàng? Khóe miệng lộ ra nụ cười chua xót, Vô Hồn nhẹ nhàng đề lại lồng ngực của mình. Là vết thương lại tái phát sao? Vì sao nơi này có chút ần ần đau. Ồm, vì sao bất chợt đau nhói? Vô Hồn chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt cô đơn.

Giờ phút này Nhược Khả Phi lạnh lùng đánh giá nhìn các nô lệ bị mua bán ở chợ nô lệ. Bạch Hạng tròn mắt ngạc nhiên, nơi này có nam tử ôn nhu tuấn mỹ, cũng có nam nhân cường tráng thô kệch. Mà các chủ nô đều đang ra sức hướng các khách hàng thời phong , giới thiệu.

"Khả Phi, người xem!" Bạch Hạng chỉ vào một đài cao hô nhỏ ra tiếng, trong giọng nói tràn đầy ngạc nhiên. Nhược Khả Phi theo ánh mắt Bạch Hạng nhìn lại, lại nhìn thấy một nữ tử trắng kiện tay cầm roi đang nó gì đó. Bạch Hạng không nói lời gì lôi kéo Nhược Khả Phi liền đẩy đi lên. "Các vị, đến xem a, gần đây mới xuất hiện một mặt hàng cực phẩm nha." Nữ nhân trắng kiện nhẹ nhàng cười , dùng roi chỉ hướng mấy cái lồng sắt bị trùm vải đen ở phía sau

, "Quy tắc cũ, ai trả giá cao nhất!"

Bán đấu giá? ! Nhược Khả Phi cũng có chút kinh ngạc, đây chính là hình thức bán đấu giá sơ cấp. Nữ nhân trắng kiện này thoạt nhìn còn có chút đầu óc

. "Tốt lắm, hãy bớt sàm ngôn đi." Nữ nhân cao to nghe đám người dưới đài ồn ào không tiện nói thêm nữa, duỗi tay ra, kéo tấm vải che chiếc lồng sắt thứ nhất ra

"Món thứ nhất mời mọi người xem. Tuyệt đối là một cực phẩm"

Miếng vải đen rút ra, trong mắt mọi người lộ ra kinh diễm, phát ra tiếng kinh hô. Bên trong một nam tử ôn nhu tới cực điểm, nếu không phải cổ của hắn hằn có vết hầu thì gương mặt đáng vẻ tuấn mỹ như nữ nhân đó tuyệt đối sẽ làm cho người khác hiểu lầm giới tính. Nam tử có chút phát run, sợ hãi nhìn đám nữ nhân dưới đài đang phát ra kinh hô.

"Khởi điểm một trăm lượng."

Nữ nhân trắng kiện lớn tiếng quát , dứt lời, phía dưới đã có người không ngừng lên tiếng.

. Đối với nam tử như vậy Nhược Khả Phi đương nhiên là không có bất kỳ hứng thú, mà về mặt Bạch Hạng cũng thật thất vọng. Cuối cùng, ôn nhu nam tử bị một nữ tử xinh đẹp quý khí lấy 1500 lượng mua đi. Nữ tử trắng kiện đá đá cửa lồng, cười hài hước:

"Người thật có phúc, cô nương mua người là thủ phủ của bốn huyện, nàng là người hào phóng nhất ở đây đó. Người cẩn thận hầu hạ, muốn cái gì có cái đó." Tiếp theo đã có người tới mang nam tử ôn nhu .

"Món thứ hai."

Nữ tử trắng kiện tháo ra miếng vải đen cái lồng sắt thượng thứ hai, nhìn thấy Nhược Khả Phi há to miệng, Bạch Hạng trừng lớn mắt. Còn lại đám nữ tử lại phát ra thanh âm kỳ quái. Đều đang nuốt nước miếng ở tập thể. Trong lồng tre là một nam tử cường tráng cơ bắp đầy người. Bình thường, nhưng đáng người lại rắn chắc. Cuối cùng được ra giá là ba ngàn lượng. Trong lồng Nhược Khả Phi rung mình, thì ra, nam nhân mạnh mẽ cường tráng như vậy càng được nữ nhân nơi này hoan nghênh. Cái lồng sắt cuối cùng được vạch lên. Xem ra cũng sẽ không vượt qua mười ba tuổi, bên trong rõ ràng là một đôi tiểu nam hài như ngọc , hai đứa bé bị trói chặt, miệng cũng bị bịt kín đang đưa đôi mắt đầy oán hận nhìn tất cả mọi người trước mắt.

"Đây đôi song bào thai, khối điểm một trăm lượng." Nữ tử trắng kiện đắc ý hô, xinh đẹp như vậy thiên hạ rất ít gặp, huống chi lại là song bào thai! Đây chính là mất không ít khí lực có được.

"Thực ghê tởm, vẫn còn là đứa nhỏ a." Bạch Hạng nhỏ giọng nói thầm, những nữ nhân này cũng thật là biến thái. Yêu thích trẻ con thích thật đúng là nhiều.

"Nghe thử thanh âm nhé, đem miếng vải của mấy đứa bé xuống." Có một thanh âm bén nhọn bỗng nhiên hô lên. Nữ nhân vạm vỡ sắc mặt biến hóa, khó xử nói: "Hai tên tiểu tử này nói chuyện không sạch sẽ, hay là không nên."

"Chúng ta làm sao mà biết có phải cảm điếc hay không? Mau cho chúng ta nghe thử thanh âm" Thanh âm bén nhọn tiếp tục nói, đưa tới càng nhiều nữ nhân phụ họa. Nữ tử vạm vỡ khó xử mở cửa lồng ra, lột miếng giẻ nhét miệng hai đứa bé xuống

Hai hài đồng lập tức mắng to: "Ngươi, á đầu heo này, ngươi có biết chúng ta là ai không? Chúng ta là hoàng tử nước Bắc Lăng! Các ngươi chờ khai chiến đi!"

Phía dưới, các nữ nhân đều bắt mắt ồn ào, đều náo loạn, khó trách không chịu lột miếng giẻ ra, thì ra là hai tên điên! Ai lại xuất ra một số tiền lớn để mua hai đứa bé điên đó chứ? Nữ nhân trắng kiện vội vàng đem miếng hai đứa bé bịt lại. Nhìn mọi người dần dần tan ra rồi đi, trong lòng đại hận. Quay đầu nhìn hai nam hài cũng nhìn mình lom lom, vung vẩy chiếc roi trong tay

"Đợi một chút!" Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ngăn trở hành vi của nàng ta. Nữ nhân vạm vỡ, lại nhìn thấy Nhục Khả Phi đang lạnh lùng nhìn mình. Nhìn kĩ... hai nữ tử trước mắt ăn mặc bất phàm, lập tức nở nụ cười lấy lòng nói:

"Hai vị khách nhân coi trọng sao?"

"Bao nhiêu tiền?" Mắt Nhục Khả Phi không có một tia gọn sóng, lạnh lùng hỏi. Bạch Hạng kinh ngạc nhìn Nhục Khả Phi, lại nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên mặt nàng, không giống như đang nói đùa.

Không phải chứ, thật sự muốn mua nam nhân trở về? Nếu bị Hiền Viên Cô Vân biết là chính mình giết gây Khả Phi tới nơi này, còn không đem mình đánh chết sao?

"Ha ha, khách quan ngươi cũng biết, mặt hàng cực phẩm như vậy không dễ dàng được đến, mất thật lớn sức lực của chúng tôi." Nữ nhân vạm vỡ ha ha cười gượng. "Hai kẻ điên mà thôi, ngươi muốn bao nhiêu tiền?" Nhục Khả Phi lạnh lùng cắt đứt lời nói của nữ tử trắng kiện..., khóe mắt lại nghiêng về hai người mà mình bảo là kẻ điên, thì thấy trong mắt hai hài tử kia bắn ra ánh sáng phần hận

"A, cái này sao, khách quan tốt xấu gì cũng cho tiền vốn đi." Nữ nhân vạm vỡ cười lấy lòng, biết mình gặp được không phải người hiền lành

"Hai trăm lượng đi." Nhục Khả Phi thản nhiên nói.

"Thành giao!" Nữ tử vạm vỡ mặt cười tươi rói, vốn là muốn lừa dối đem đôi bào thai này bán giá tốt, không ngờ lại bị người nhìn ra. Bây giờ có thể bán được hai trăm lượng đã là không tồi

"Khách quan ngài thỉnh." Nữ nhân vạm vỡ mở ra lồng sắt, nhưng không buông sợi dây trên người hai người ra. Thô bạo đem hai người kéo đi ra, đẩy ngã trên mặt đất.

Nhục Khả Phi nhìn thấy lửa giận cùng quật cường, trong mắt hai người, nở nụ cười, vươn tay đem hai người đỡ lên. Bạch Hạng lẳng lẳng nhìn cảnh này], trong lòng hoài nghi chẳng lẽ Khả Phi ưa thích nam tử? Vừa nghĩ đến chuyện này, lại sợ run cả người, làm sao có thể! Mình đang đoán mò thứ gì thế? Nhục Khả Phi đỡ lấy hai người, hai người giãy dụa, Nhục Khả Phi nhẹ nhàng ở bên tai của bọn hắn dùng thanh âm chỉ bọn họ có thể nghe được nói: "Nếu không muốn bị những nữ nhân kia chà đạp chỉ từ ở trên giường, thì ngoan ngoãn theo ta đi." Hai người ngẩn người, cô gái trước mắt là loại người nào? Vì sao có một cỗ ma lực làm cho người ta không thể không nghe theo? Bạch Hạng giật mình, ngồi xổm xuống cùng Nhục Khả Phi cúi bỏ dây thừng trên chân hai người. Nữ nhân trắng kiện lên tiếng:

"Chạy ta mặc kệ nha."

Nhục Khả Phi mất điếc tai ngơ, tiếp tục cúi dây thừng trên tay nam hài, thám mấy miếng giẻ trên miệng bọn họ xuống, cùng Bạch Hạng dẫn theo bọn họ rời khỏi. Nữ nhân trắng kiện nhìn hai nam hài vốn dĩ không hề an phận lại có thể ngoan ngoãn nghe lời, vô cùng kinh ngạc

. "Các ngươi, gọi là gì?" Nhục Khả Phi nắm tay một nam hài thản nhiên hỏi,

"Hoàng tử nước Bắc Lăng vì sao khinh địch, lại bị người ta bắt đến như vậy?" Vừa dứt lời, bao gồm cả Bạch Hạng, ba người cứng đờ. Nắm tay Nhục Khả Phi, nam hài ngẩng đầu lên, há miệng thở dốc, thế này mới ngập ngừng nói:

"Ngươi, tin tưởng lời nói chúng ta? Không cảm thấy chúng ta là kẻ điên?"

Nhục Khả Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, mình làm sao có thể giải thích với hai đứa bé này đây? Trên người bọn họ có loại khí chất cao quý khó có thể che dấu? Hay là nên nói mình cũng chỉ là tin tưởng lời nói của bọn nó mà thôi?

"Tên của ta là Hoàng Phủ Từ Hiền, hần là đệ đệ của ta Hoàng Phủ Từ Mặc." Nắm tay Nhục Khả Phi, nam hài cắn cắn môi, thế này mới nói: "Là chúng ta đi ra ngoài du ngoạn một mình, bị bắt ở biên quan." Nhục Khả Phi nhìn hai đứa bé như ngọc cùng sóng vai với mình, trên mặt có chút tiều tụy,

y phục trên người cũng có chút rách nát rồi, vẫn như cũ không thể che dấu được tuyệt đại tao nhã của hai người. Nho nhỏ tuổi đã là như thế, sau khi lớn lên lại càng không phải nói .

"Cám ơn người đã cứu chúng ta." Hoàng Phủ Từ Mặc cúi đầu. Hai người đã sớm hối hận vạn phần. Nhược Khả Phi cũng nở nụ cười đầy ẩn ý, mình cho tới bây giờ vốn không có hảo tâm như vậy. Cứu người? Đó đâu phải là tác phong của mình, hai người này, mình nhìn ra được hai người không nói dối, đúng là hoàng tử chân chính của nước Bắc Lăng. Mà Hòa tinh tú dường như đã ở bên trong nước Bắc Lăng

Mà hòa tinh tú, nghe Âm Đàm từng đề cập qua, dường như là ở địa phương bí mật của hoàng gia. Có binh lính canh gác hùng hậu, nếu có phương pháp đơn giản, sẽ không cần nghĩ biện pháp để đến đó.

"Đói bụng không? Ăn cơm trước, sau đó lại quay về khách điểm tắm rửa nhé?" Nhược Khả Phi mỉm cười, nhìn hai người vừa nghe đến tắm rửa là biểu tình đầy đề phòng nhìn không được cất giọng mỉa mai nói : "Ta đói tiểu hài tử không có hứng thú ."

"Ta không phải tiểu hài tử rồi!" Hai thanh âm trầm miêng một lời phản bác.

"Gặp qua người ta uống rượu nói say không?" Nhược Khả Phi ác liệt đá kích hai hài tử. Dứt lời, chính mình cũng không biết là nguyên nhân gì. Từ cây đại thụ Xsich Huyết đó đến giờ, mình đã không còn đáng về không quan tâm đến bất cứ việc gì như trước kia nữa đến . Bạch Hạnh che miệng cười trộm , cho tới nay nàng ta chỉ nhìn thấy đáng về lạnh nhạt thờ ơ của Nhược Khả Phi, chưa từng gặp qua gương mặt có chút xúc động nào của nàng. Hiện tại, lại có thể đang khi dễ hai hài tử. Thật là ngoài ý muốn. Hoàng Phủ Từ Hiến cùng Từ Mặc mặt đỏ lên, muốn phản bác, nhưng không biết nên nói cái gì.

"Được rồi, được rồi, đi ăn cơm trước, các người muốn ăn cái gì?" Bạch Hạnh nhìn bộ dạng ảo não của hai hài tử, bước ra giảng hòa.

"Các người muốn cho chúng ta ăn thứ gì?" Hoàng Phủ Từ Hiến không hề động, cũng rất chân thành hỏi vấn đề. Nhược Khả Phi nhìn ánh mắt kiên nghị của đứa nhỏ trước mắt, bỗng nhiên vươn tay mạnh mẽ nhéo ở trên mặt xinh đẹp của nó, dưới tình huống như thế phản ánh, càng cho thấy xuất thân của hai người. Phản ứng bình tĩnh không xứng với tuổi tác như thế mình nhìn thật không thuận mắt, bởi vì giống như nhìn thấy quá khứ chính mình.

"Người, người làm gì a?" Hoàng Phủ Từ Hiến ngây dại, nhìn trong mắt nữ tử xinh đẹp trước mắt dường như có chút tức giận, nàng đang tức giận cái gì? Hoàng Phủ Từ Mặc cũng ngây ngẩn cả người, không rõ hành vi của Nhược Khả Phi.

"Không có gì, muốn nhéo thì nhéo thôi. Ăn cơm trước." Nhược Khả Phi lạnh lùng đáp trả, không thu tay cũng không thêm nhấc lại. Vì sao, khi mình nhìn thấy bản sao của mình trước kia lại tức giận như vậy? Mình đang tức giận những gì? Chẳng lẽ mình kỳ thật thực chán ghét quá khứ của mình sao? Hoàng Phủ Từ Hiến xoa xoa gương mặt ê buốt của mình, tuy rằng cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Nhược Khả Phi. Mang theo hai hài tử dùng qua cơm, lại mua quần áo mới về tới khách điểm.

Phân phó tiểu nhị dọn phòng cùng chuẩn bị nước ấm thì trong mắt tiểu nhị là rõ ràng hâm mộ. Như Bạch Hạnh suy nghĩ, khi Hiến Viên Cô Vân biết được Nhược Khả Phi mua hai nam tử trở về, phát điên một trận. Vọt tới trong phòng hai người đó, nhìn kỹ lúc này mới yên lòng lại. Hai đứa bé mà thôi, mình lại lo lắng cái gì? Hoàng Phủ Từ Hiến cùng Hoàng Phủ Từ Mặc nhìn nam tử tuyệt mỹ đột nhiên tiến vào lại đột nhiên đi ra ngoài, không hiểu nổi nhìn nhau, âm thầm suy đoán đây là người nào.

. "Nàng nói bọn họ là hoàng tử nước Bắc Lăng?" Hiến Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi hai người trong phòng, Hiến Viên Cô Vân vuốt cằm của mình hỏi. Âm đàm, Vô Hồn cùng Diêm Diễm cũng trung cầu nhìn Nhược Khả Phi.

"Phải" Nhược Khả Phi nghiêm túc gật gật đầu. "Vậy rất tốt lắm." Khỏe miệng Âm Đàm nở nụ cười, "Trực tiếp dùng hai người trao đổi hỏa tinh tú. Vật kia ở trong cấm địa hoàng gia của nước Bắc Lăng."

"Nếu đối phương không chịu thì sao?" Bạch Hạnh chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, ra tiếng hỏi.

"Vậy đi vào trộm ." Âm Đàm nói đương nhiên, "Bất quá, vật kia đối với bọn họ mà nói hoàn toàn là không quan trọng. Quan trọng nhất là chỗ là cấm địa kia, không cho phép ai đi vào, bảo bọn họ trao đổi đi, không giao đổi còn có biện pháp khác." Những ngày tiếp theo, thương thế của mấy nam nhân cũng tốt hơn được 7 đến tám phần. Vào buổi tối hôm vừa cứu hai huynh đệ Hoàng Phủ về . Nhược Khả Phi liền nói với ghai người họ rằng sẽ đưa bọn họ về nước, nhưng muốn một vật của phụ hoàng bọn họ về phần là vật gì cũng không nói luôn cho hai người, hai người họ bình thân. Đưa mình về nước, thì mình cũng nên trả chút thù lao.

.Mấy ngày sau, mọi người lên đường. Bởi vì thêm hơn hai người, cho dù xe ngựa to có thể cất chứa tám người, nhưng mọi người nhất trí quyết định đi hai chiếc xe ngựa. Âm đàm khiêu khích muốn cùng Hiến Viên Cô Vân ở trên đường tiếp tục hạ cờ năm quân. Vì thế Vô Hồn cùng Nhược Khả Phi còn có hai huynh đệ Hoàng Phủ ngồi trên một chiếc xe ngựa, mà Âm Đàm lôi kéo Hiến Viên Cô Vân cùng Diêm Diễm Bạch Hạnh ngồi trên một chiếc xe ngựa khác. Yên tĩnh trong xe ngựa, tay của Nhược Khả Phi chống đỡ cằm của mình lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, mà Vô Hồn lẳng lặng bên cạnh nhìn Nhược Khả Phi. Có rất nhiều lời muốn nói cùng nàng, nhưng không biết nên nói như thế nào. Nàng biết huyết tể giải trừ sẽ có tam trạng như thế nào? Đột nhiên, mình rất muốn biết ý nghĩ của nàng. "Đang nhìn cái gì?" Nói đến bên miệng lại trở thành chủ đề không hề quan trọng. Vô Hồn run rẩy ở trong lòng, đối với bản thân hoàn toàn không biết ăn nói. Mình muốn hỏi không phải là chuyện này!

"Cũng không có cái gì, chỉ là đang nghĩ nếu ta cũng sinh ở Thánh Viễn quốc thì sẽ ra sao Nhược Khả Phi nhẹ nhàng cười ra tiếng.

"Sẽ có một đoàn nam sủng." Hoàng Phủ Từ Hiến bỗng nhiên chen vào nói.

Nhược Khả Phi xoay người qua nhìn Hoàng Phủ Từ Hiến, thần nhiên nở nụ cười: "Đó là ý tưởng của người, chứ không phải là của ta."

Hoàng Phủ Từ Hiến trừng mắt nhìn: "Cũng đúng, ta không phải người, không biết suy nghĩ của người."

Vô Hồn hừ lạnh một tiếng, không có hảo ý quét mắt liếc qua Hoàng Phủ Từ Hiến một cái, Hoàng Phủ Từ Hiến tuy rằng không rõ nam nhân ở trước mắt vì sao đối với mình như vậy, nhưng vẫn thức thời ngậm miệng lại, không thèm nhắc lại.

Nhược Khả Phi lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong xe ngựa vừa trầm lặng yên tĩnh hẳn xuống. Vô Hồn nắm chắc nắm tay, rốt cục thốt ra một câu: "Cái kia, huyết tể đã được giải, ngươi biết không?" Nhược Khả Phi kinh ngạc quay đầu, thế này mới nhớ tới, lúc ở đỉnh cao nhất của đại thụ Xích Huyết, Vô Hồn bị thương vô cùng nghiêm trọng, mà mình không có... chịu ảnh hưởng chút nào. Nói như vậy, thật sự đã được giải?

"Ngay lúc ngươi ăn vào thủy tinh túy đã được giải, lão ca nói Ngũ hành tinh túy đều có công dụng đặc thù." Vô Hồn chậm rãi nói ra nguyên do. Nhược Khả Phi nhìn mặt Vô Hồn, bỗng nhiên lộ ra tươi cười: "Vậy là tốt rồi."

Đôi mắt ai đó bỗng nhiên phóng đại. Nàng nói vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi! Cùng mình nhất thể năng thực chán ghét cảm giác như vậy sao? Thì ra nàng hoàn toàn đem cái này cho rằng là trời buốc sao? Tim gần như đau đến sắp nứt ra rồi. Cùng nàng không còn có bất kỳ quan hệ gì rồi, mình rốt cuộc không thể chạm đến nàng.

"Nếu giải được chưa tìm đủ. . . . ." Nhược Khả Phi ôn nhu cười, "Mấy ngày nay, vất vả ngươi. Cảm ơn."

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu đó giống như lông chim nhẹ phẩy qua tim Vô Hồn, giống như tình cảnh khi hai người gặp mặt lần đầu tiên. Vô Hồn sững sờ, nhìn chằm chằm Nhược Khả Phi đang mỉm cười. Thì ra câu kia là tốt rồi của nàng là có ý này! !

"Không, không khổ cực." Vô Hồn bỗng nhiên vụng về đáp trả, biểu tình trên mặt cũng không tự nhiên. Vui sướng, thật lớn vui sướng che mất Vô Hồn. Vừa rồi còn đau đến mức không thể thở nổi, nhưng bây giờ cao hứng đến muốn cười to, tất cả lo lắng cùng thương tâm trong nháy mắt chỉ vài câu nói này của Nhược Khả Phi tan không còn một mảnh.

"Kỳ thật, các ngươi thật sự có thể không cần theo đến đây, " Sắc mặt Nhược Khả Phi có chút phức tạp, đơn giản là đang nhớ lại chuyện trên đỉnh đại thụ Xích Huyết. Hiện tại huyết tể đã được giải trừ Âm Đạm cùng Vô Hồn tuyệt đối đã không có lý do gì tiếp tục vì mình mà lâm vào nguy hiểm nữa.

"Chúng ta, chỉ là muốn theo đến mà thôi." Vô Hồn nhìn Nhược Khả Phi, gần từng tiếng rõ ràng nói, "Không có gì là không thể, chỉ là muốn mà thôi." Đúng vậy, không có bất cứ lý do nào, chỉ là tự mình muốn mà thôi. Nhược Khả Phi nhìn ánh mắt sáng quắc của Vô Hồn, gạt mình, tiếp theo lộ ra nụ cười hiểu ý, không thèm nhắc lại. Vô Hồn cũng nhìn Nhược Khả Phi mỉm cười.

"Ngươi thích nàng!" Bỗng nhiên, thanh âm của Hoàng Phủ Từ Hiến đột ngột vang lên. "Đại ca nói không sai, ngươi thực thích nàng." Hoàng Phủ Từ Mặc tiếp tục nhắc lại lần nữa. Hai người khẩu khí không hề sai biệt, đều là nghiêm túc trần thuật, mà không phải là ngữ khí nghi vấn. Ngán ngùng hai câu nói giống như sét đánh ngang tai, chấn động ở tại hai người trong lòng, hai người gạt mình, đồng thời nhìn đối phương. Trong xe ngựa nháy mắt một mảnh tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100

Ads Trong xe ngựa một mảnh tĩnh mịch, Hoàng Phủ Từ Hiến cùng Hoàng Phủ Từ Mặc lặng lẽ nhìn hai người. Vô Hồn mạnh mẽ quay sang, hung tợn nhìn Hoàng Phủ Từ Hiến nói:

"Ngươi biết cái gì! Tiểu hài tử biết cái gì!"

"Thích chính là thích, ngươi có phải nam nhân hay không ? !" Hoàng Phủ Từ Hiến nói chuyện lại không khách khí, "Nếu ta là ngươi, thích nàng ta sẽ đứng ra tranh đoạt."

"Đúng vậy, chết cũng không buông tay." Hoàng Phủ Từ Mặc kiên định hơn nói.

Dứt lời, hai người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Vô Hồn. Nhìn thấy Vô Hồn run rẩy một trận, quả muốn bão nổi.

"Xú tiểu tử thật sự là đáng đánh đòn!" Vô Hồn không nói lời gì vươn tay gõ thật mạnh vào trán của hai người. Trán hai người lập tức sưng hai cục u to tướng, dung mắt thường là có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Đau quá a." Hai người ôm đầu rên rỉ, phần nộ nhìn Vô Hồn, miệng Hoàng Phủ Từ Hiến lại không buông tha

"Ngươi chính là thích nàng, còn không dám thừa nhận, có phải là nam nhân hay không a?"

"Đúng đúng! Càng che dấu lại càng chột dạ!" Hoàng Phủ Từ Mặc cũng ôm đầu của mình phụ họa, "Ngươi cũng không phải là một nam tử hán!"

Vô Hồn tức giận, nổi trận lôi đình, vươn tay một tay nhéo ở mặt hai người, khóe mắt cũng đang nghiêng mắt nhìn phản ứng của Nhược Khả Phi. Trong lòng lại có chút bối rối, nếu là nàng biết mình tâm ý, nàng có thể không bao giờ để ý tới mình nữa hay không? Lại nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Nhược Khả Phi, ngơ ngác nhìn mình không hề động. Sao lại thế này? Nàng tại sao là phản ứng này? Mờ mịt?

"Vô Hồn. . . ." Bỗng nhiên, Nhược Khả Phi chậm rãi mở miệng, nhìn Vô Hồn không hề động. Vô Hồn nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên rất nhanh chóng vươn tay điểm huyệt đạo của Hoàng Phủ Từ Hiên cùng Hoàng Phủ Từ Mặc, nhìn hai người bất tỉnh nhân sự thế này mới yên tâm quay đầu nhìn Nhược Khả Phi, cúi đầu ngập ngừng nói:

"Cái gì?"

"Người, yêu thích ta?" Nhược Khả Phi mở to hai mắt nhìn Vô Hồn, chậm rãi hỏi.

Vô Hồn há to miệng, cảm đầu sắp trật khớp. Làm sao cũng không hề nghĩ đến người trước mắt sẽ hỏi trực tiếp như vậy, may mắn đã điểm huyệt đạo của hai tiểu hài tử phá hoại kia, nhưng là, mình làm sao trả lời? A a a a! ! ! Vô Hồn ở trong lòng kêu thảm thiết thiên biến vạn biến, mình nên nói như thế nào? Nhược Khả Phi nhìn sắc mặt đột biến Vô Hồn, lại khó hiểu nhìn của hắn. Vô Hồn trán toát ra mồ hôi lạnh, mình rốt cuộc nên trả lời như thế nào, phủ định nói không phải? Nhưng là trong đầu lại vang lên tiếng vọng vừa rồi của hai tiểu quý..., Người có phải nam nhân hay không a, người có phải nam nhân hay không a! Thanh âm càng lúc càng lớn, dường như muốn đầu óc của mình nổ tung. Chẳng định nói đúng, nói mình thích nàng thì sao? Vậy sau này làm sao bây giờ? Có phải, khi nàng nhìn thấy mình, sẽ không bao giờ để ý tới mình nữa?

Theo tính cách của nàng, thật sự sẽ làm như vậy. "Thích, đương nhiên thích." Vô Hồn bỗng nhiên liền thốt ra tiếng, tiếp theo đột nhiên cắn rớt đầu lưỡi của mình. Mình tại sao lại nói ra như vậy? Xong rồi, nàng không bao giờ để ý tới mình nữa. Mình nên làm sao bây giờ? Nhược Khả Phi ngơ ngác nhìn Vô Hồn, còn chưa kịp nói cái gì, Vô Hồn gãi gãi đầu, gượng cười: "Ta đều thích, cũng thích cảm giác ở cùng người, thích mọi người cùng một chỗ." Trong lòng mồ hôi tuôn như thác đổ a.

Vì sao mình lại nói như vậy?

"Ta, dường như cũng rất thích cảm giác ở cùng một chỗ cùng các người." Nhược Khả Phi rũ mắt xuống khẽ nở nụ cười, lại chậm rãi ôn nhu nói cảm giác chân thực nhất trong lòng mình. Chưa từng có quá cảm giác như thế. Cảm thấy cho dù không cần tìm thuốc giải, cùng những người này tiếp tục ngao du như thế dường như thực sự không tồi.

Vô Hồn giật mình, lập tức cười sáng lạn, gật đầu thật mạnh: "Ừm, thích là tốt rồi, " Nụ cười cười chút có thả lỏng, có thần nhiên. Mình thích nàng, thật sự thực thích nàng. Nhưng mình chỉ cần được ở bên cạnh nàng, nhìn nàng mỉm cười, dường như cũng đã đủ rồi. Đây là cảm giác loại gì thế? Khóe mắt liếc về phía hai tiểu quý đang mê man kia, trong lòng đau khổ, đây là tiểu hài tử gì a, lại có thể nhạy cảm như vậy. Liếc thấy ra bản thân thích nàng, là mình rất rõ ràng hay là bọn hắn quá sâu sắc?

"Trước kia người đã tới Thánh Viên quốc sao?" Nhược Khả Phi tò mò hỏi Vô Hồn.

"Còn khuya." Vô Hồn bĩu môi, nước nướu tôn như thế, ai thèm đến?

"Ha ha, nếu là người, nhất định sẽ có rất nhiều nữ tử chạy đuổi theo người." Nhược Khả Phi mỉm cười nhẹ. Dáng vóc xinh đẹp yêu nghiệt như thế Vô Hồn nhất định là loại hình nữ tử Thánh Viên quốc thích nhất. Chỉ là lúc đó đội mặt nạ da người, những người đó không thể nào biết được diện mục thật của hắn. Vô Hồn nấp máy môi, không nói gì. Mà trên xe ngựa phía trước, Hiên Viên Cô Vân cùng Âm Đạm đang chiến đấu hăng hái kịch liệt, thiên hôn địa ám. Bạch Hạng ở bên cạnh xem có chút hăng hái, chỉ có Diêm Diễm là đang nhai thức ăn mà Nhược Khả Phi khi đi dạo ở trên đường mua cho hắn, ăn cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Bỗng nhiên, xe ngựa xóc nảy một cái, quân cờ đều thay đổi vị trí.

"lâm lại nào, lâm lại nào. . . ." Âm Đạm hắc hắc cười bày lại quân cờ.

"Người nằm mơ đi, tiếp tục vừa rồi." Hiên Viên Cô Vân nhìn nam tử tro trên trước mắt, biết rõ mình sẽ thắng, nhưng bây giờ xấu xa muốn bày lại từ đầu.

"Quân cờ đã thay đổi vị trí, chỉ có đánh lại mà." Âm Đạm nói rất đúng đúng lý hợp tình.

"Người nằm mơ đi! Ta đều nhớ rõ vị trí, sắp lại ván vừa rồi." Hiên Viên Cô Vân không nói gì, sửa lại quân cờ giống như thế trận lúc trước, không kiên nhẫn nhìn Âm Đạm có chút giật mình, "Nhanh chút, đến lượt người." Âm Đạm sờ lên cằm giả vờ suy nghĩ: "Đội đã, ta xem xem có phải vị trí vừa rồi hay không, để cho ta ngắm lại bước tiếp theo nên đi như thế nào." Khóe mắt cũng không dịch phát hiện liếc về phía ngoài cửa sổ, cũng không biết hai người trên chiếc xe ngựa đã như thế nào. Mọi người sau khi vào nước Bắc Lăng, trực tiếp chạy tới kinh thành nước Bắc Lăng, sau khi đến kinh thành mới biết được, hai người mà Nhược Khả Phi cứu đúng là hai vị hoàng tử đương kim hoàng đế thương yêu nhất, lại là người được chọn vào vị trí Thái Tử. Hoàng đế triệu kiến mọi người nói chút lời khách sáo, sau đó biết được mục đích của mọi người, chỉ hơi trầm tư một chút liền vẫy tay đáp ứng

Đồng ý cho mọi người tiến vào cấm địa lấy vật mà bọn họ cần, cố ý cảnh cáo mọi người ở trong cấm địa có chút hiện tượng không tầm thường phải đặc biệt coi chừng. Về phần rốt cuộc là cái gì không tầm thường, nhưng hoàng đế cũng nói không ra.

Được sự nhiệt tình chiêu đãi của hoàng đế, mọi người nghỉ ngơi hồi phục xong xuôi. Sau đó liền đi đến cấm địa hoàng gia ở phía cửa thành Tây, do Hoàng Phủ Từ Hiên cùng Hoàng Phủ Từ Mặc mang theo thuốc giải đi trước mọi người, đến trước một cánh cửa bằng đá khổng lồ đứng vững ở giữa không trung, ngoài cửa quả nhiên là được bảo vệ nghiêm ngặt

Mà chung quanh tường cao thượng cấm đầy đao nhọn bén nhọn, phòng ngừa người tiến vào.

"Đi vào bên trong, đi thẳng, nhìn thấy một chiếc cầu treo thật dài bị sương mù bao phủ, sau đó là Hỏa diễm động rộng rãi. Các người tự cẩn thận."

Về mặt Hoàng Phủ Từ Hiên thận trọng, đã sớm nghe nói bên trong rất kỳ quái, nhưng mình cùng đệ đệ cũng chỉ là chuồn êm đến cầu treo đã bị phát hiện, khẩn cấp bị bắt mang về.

"Còn sống trở về a." Hoàng Phủ Từ Mặc không chút để ý nói, "Nghe nói có người chuồn êm đi vào cũng không hề đi ra."

"Ngừng." Vô Hồn khinh thường cất ngang, hai tên tiểu quỷ này thật là làm cho người ta chán ghét. Sải chân dẫn đầu đi đến phía trước, mọi người đi theo phía sau.

"Cám ơn." Nhược Khả Phi cười nhẹ, mọi người đi theo phía sau vào trong cánh cửa đó. Theo con đường lớn bên trong đi vào trong, một nén hương thời gian, quả nhiên thấy một chiếc cầu treo chơ vơ trên vách núi đen. Cầu treo toàn bộ được làm từ sắt, ngay cả thành cầu cũng được làm từ sợi xích, phía trên có lớp sương mù bao phủ dày đặc, không thể nhìn thấy người đối diện, cũng không thể nào biết được cầu treo rốt cuộc dài bao nhiêu. "Đi thôi." Âm đạm thân nhiên nói, bước lên cầu treo trước, vừa giẫm lên đi đã nghe âm thanh 'kẽo kẹt' người biến mất ở trong sương mù dày đặc. Mọi người cũng theo thứ tự bước lên cầu treo. Nhược Khả Phi đi theo cuối cùng, cũng đi tới. Giẫm phải những thanh sắt, phát ra thanh âm kẽo kẹt quỷ dị, Nhược Khả Phi cúi đầu nhìn dưới chân, một mảnh trắng, sương mù quá dày, không thể nhìn thấy được gì. Thật sự là kỳ quái, hoàn cảnh ở chung quanh này là vì mà lại có sương mù dày đặc như thế này? Nhược Khả Phi lại ngẩng đầu lên, lại kinh ngạc phát hiện Bạch Hạch vốn dĩ đi ở trước mặt mình không thấy, thay thế là một mảnh hư không trắng xóa phía trước. Người đâu? Nhược Khả Phi mở to mắt, muốn bước nhanh hơn để đuổi theo, lại bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp. Cúi đầu vừa thấy, không có cầu treo. Dưới chân của mình không có gì cả! Lại nháy mắt, chung quanh lại là căn phòng tối trước kia mình quen thuộc nhất! Một đôi mắt hồ sáng quắc đang nhìn mình.

"Giết à." Lại nhớ tới cái trong phòng hắc ám kia, người trên danh nghĩa là phụ thân của mình, lời nói lạnh lùng lại vang lên bên tai. Ngón tay chỉ vào người đang bị cột vào trên ghế, là mẫu thân của mình!

"Không!" Mười hai tuổi, Nhược Khả Phi quả quyết cự tuyệt. "Giết à, người mới là người thừa kế chân chính của Nhược gia." Âm thanh của phụ thân lạnh như băng tràn đầy dữ tợn.

"Không! Không! Tuyệt đối không! Ta hoàn toàn là không muốn làm cái gì người thừa kế, ta chỉ muốn mẫu thân!" Nhược Khả Phi liều mạng lắc đầu.

"Hừ! Phế vật!" Một bàn tay mạnh mẽ đầm thẳng vào bụng của Nhược Khả Phi, đánh đến khi Nhược Khả Phi kêu rên ngã trên mặt đất, hộc ra máu tươi.

"Không, không thể!" Nhược Khả Phi quỳ rạp trên mặt đất, vô lực vươn tay, muốn bắt lấy phụ thân đang đi về hướng của mẫu thân. Làm sao có thể, bà thương ông ta như vậy, lại bị chính tay ông ta giết chết sao? Phòng tối tăm âm đạm, có thanh âm của giọt nước, trừ thanh âm máu của mình nhỏ giọt trên mặt đất ra, còn có âm thanh rõ ràng của tiếng nước mưa. Mẫu thân, mẫu thân đang khóc sao? Là người đang rơi lệ sao? Nhược Khả Phi thống khổ vươn tay, hướng trong hư không gặt gao nắm bắt, nhưng hoàn toàn không nắm bắt được gì.

"Không. . . . .!" Thanh âm của Nhược Khả Phi tuyệt vọng hô lên, nước mắt mãnh liệt tuôn xuống. Làm sao có thể! Tại sao phải như vậy! Nhìn nam nhân cao lớn kia giống như từ thần đi từ từ đến gần người đang bị trói trên ghế. Tuyệt vọng, vô tận tuyệt vọng xông vào trong lòng Nhược Khả Phi. Cho tới nay, mình cố gắng như vậy, vì bảo vệ phần mềm mại cuối cùng trong lòng mình này, hiện tại, ngay cả năng cũng sắp mất đi sao? Một mảnh hắc ám, không nhìn thấy gì cả. Đột nhiên, Nhược Khả Phi bùng tỉnh. Không đúng, mới vừa rồi mình cảm nhận được là cái gì? Mình bây giờ ở đâu? Cô Vân! Mình và Cô Vân cùng một chỗ, đang tìm hòa bình tụy! Sau khi đi lên tòa cầu treo y lại liền biến thành như vậy. Nhược Khả Phi mạnh mẽ nhéo ở tay của mình, đau đớn kịch liệt truyền đến. Hắc ám trước mắt toàn bộ tan đi, trước mắt lại là cảnh tượng một mảnh trắng xóa. Lại nhớ tới trên cầu treo. Nói như vậy, vừa rồi tất cả đều là ảo giác của mình? Thiếu chút nữa mình liền không tỉnh lại nữa. Vậy những người khác thì sao? Nhược Khả Phi đi lên phía trước, chạm đến lưng Bạch Hạch cứng ngắc.

"Hạnh nhi! Hạnh nhi!" Nhược Khả Phi nhanh chóng hô hoán lên, mà Bạch Hạch không chút sứt mẻ, hiển nhiên cũng gặp phải tình cảnh giống như Nhược Khả Phi

"Hạnh nhi!" Nhược Khả Phi bắt chước mọi chuyện, đưa tay dùng sức bấm một cái thật mạnh, phát ra tiếng xuyt xoa, xoay người qua.

"Khả Phi?" Thanh âm nghi hoặc của Bạch Hạch truyền đến, "Ta tại sao lại ở chỗ này? Vừa rồi dường như ta nhớ đến lúc chúng ta mới gặp nhau lần đầu tiên." Nhược Khả Phi nhăn mày lại, vì sao Bạch Hạch lại sinh ra ảo giác như vậy? Mà mình lại nghĩ đến lại là hắc ám thống khổ. Vậy những người khác thì sao? Nhược Khả Phi lướt qua Bạch Hạch, lôi kéo tay nàng rất nhanh đi lên phía trước.

Lớp sương mù này, có vấn đề! Làm cho người ta sinh ra ảo giác, hoặc là thống khổ nhất, bị thương nhất, hoặc là cao hứng nhất, muốn hướng tới nhất. Làm cho không người nào có thể tỉnh lại sao?

Thẳng đường đi tới, phía trước chậm rãi vang lên tiếng bước chân. Dường như mọi người cũng đều tỉnh lại, mọi người không tiếng động, đều yên lặng tiêu sái qua cầu treo. Qua cầu treo thế này mới thấy rõ ràng sắc mặt của mọi người khác nhau, lẫn nhau đều hiểu được dường như người còn lại cũng gặp phải tình huống tương tự cùng mình, nhưng không ai mở miệng nói ra mình rốt cuộc nhìn thấy gì.

"Đi thôi." Thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Cô Vân vang lên, đi ở phía trước. Mọi người sắc mặt khác nhau đi theo phía sau, rốt cuộc mọi người ở trên cầu nhìn thấy gì, cũng chỉ có trong lòng của mọi người mới rõ ràng. Cửa Hỏa diễm động đã là sóng nhiệt ngập trời, Bạch Hạch cảm quạt quạt, tò mò nhìn bên trong, mọi người nối đuôi nhau mà vào, từng trận sóng nhiệt thiêu đốt bức bối.

Trong động đá vôi, quái thạch đá lờm chờm, đại bộ phận tảng đá là màu đỏ sậm, để cho người ngạc nhiên là rất nhiều nắm nhỏ cháy hồng đang trải dài khắp các góc ngách

Đường kéo dài không đứt, nóng bức làm cho người ta phiền muộn.

"Là cái kia?" Bỗng nhiên Hiền Viên Cô Vân chỉ vào một vật nhỏ phát sáng ở phía trước lên tiếng hỏi.

Âm đạm hít mắt cẩn thận nhìn một chút, điểm sáng lấp lờ ở phía trước.

: "Đúng rồi." Hình dáng của ngọn lửa sáng lấp lánh cùng thủy tinh túy và mộc tinh túy lúc trước không sai biệt lắm, chỉ là màu sắc không giống với mà thôi. "Lấy chạy nhanh đi ra ngoài đi. Nóng đến chết rồi." Vô Hồn lồi kéo ngực áo, lộ ra xương quai xanh kêu gọi.

Trong lòng vô cùng phiền muộn, ở trên cầu cảnh tượng mà mình nhìn thấy rốt cuộc là cái gì? Là chuyện mình khát vọng nhất trong lòng sao? Thật đúng là kỳ quái. Hiền Viên Cô Vân đi về điểm sáng đó rực rỡ đó trong lòng lại nghĩ đến chuyện mà mình đã nhìn thấy trên chiếc cầu treo.

Cây cầu đó thực sự rất cổ quái. Nhẹ nhàng gõ xuống hóa tinh túy đỏ rực rỡ đó, nhanh chóng đưa cho Nhược Khả Phi phía sau. Đợi Nhược Khả Phi ăn vào, mọi người lúc này mới yên lòng lại, ra khỏi động. Nhưng mọi người không bước tiếp lập tức, đều dừng ở tại chỗ. "Chiếc cầu treo. này. . . ." Hiền Viên Cô Vân sâu kín mở miệng, "Cổ cổ quái."

"Là sương mù có cổ quái." Âm Đạm nhận lấy nói, trong giọng nói lại có chút còn sợ hãi, đi đến bên thành cầu lại có chút mâu thuẫn, "Thỏ tinh túy ở trên một cái đảo nhỏ gần Nam đảo. Thuận tiện tìm viên trân châu kia luôn."

"Vây mau chóng lên đường đi." Vô Hồn cau mày. "Ừm, nhanh lên đi." Khóe miệng Âm Đạm hiện lên ý cười, đã tập hợp đủ ba loại tinh túy. Rất nhanh. . . . . Đợi khi tất cả tinh túy cùng viên trân châu đó đều tập hợp đủ, cũng chỉ còn lại có Thủy lộ tiên hoa. Đợi đến khi đó. . . . . Trong mắt Âm Đạm càng phát ra thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Ads "Mục tiêu kế tiếp, Nam đảo." Âm đạm vuốt cằm của mình mỉm cười, ánh mắt lại bỗng nhiên rơi xuống một tảng đá bên cạnh cầu treo

"Đi?" Âm Đạm nghi hoặc mở to đôi mắt, phía trên dường như có chữ viết?

"Làm sao vậy?" Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Âm Đạm.

Âm đạm không trả lời, đến gần tảng đá kia. Trên tảng đá thật sự khắc lại chữ. "Trình Thiên Miêu đã đến đây du ngoạn." Âm Đạm nhìn những chữ xiêu vẹo này, cố hết sức đọc ra. Dứt lời, sắc mặt mọi người thay đổi, Trình Thiên Miêu! Lại là bà ấy! Tại sao đi đến đâu cũng đều có tung tích của bà ta. Mọi người kinh ngạc, đều cùng nhau đi lên, cẩn thận nhìn hàng chữ trên đó

"Bất quá, chữ này thật đúng là xấu." Vô Hồn đề cái mũi, nghiêm túc nói ra cảm nhận của mình. Hiền Viên Cô Vân lại chú ý tới những chữ trên đó dường như không phải dùng một loại bình khí gì đó khắc lên. Diêm Diễm vươn tay vỗ nhẹ nhẹ tro bụi bám trên tảng đá chữ viết càng thêm rõ ràng. Chữ là khắc thật sâu vào trong viên đá. Nhược Khả Phi đem năm ngón tay của mình ấn lên lỗ hồng của nét chữ trên tảng đá thử, vừa vặn ăn khớp. Mọi người lại kinh hãi, kia rõ ràng cho thấy dung ngón tay viết vào tảng đá! Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nhún mày. Trình Thiên Miêu, rốt cuộc là một người như thế nào?

Khi mình mỗi đến chỗ có tinh túy Ngũ Hành, nhất định sẽ gặp tung tích của bà ta. Là ngẫu nhiên hay là cố ý? Hiện tại xem ra, về sau tỷ lệ khá lớn đi Trình Thiên Miêu, người đáng sợ.

"A, thật đáng ghét qua cầu kia a." Âm Đạm kéo kéo khóe miệng của mình, tràn đầy không tình nguyện.

"Không biết a, ở trên đó dường như ta nhìn thấy một giấc mơ rất đẹp nha Bạch Hạnh xen mồm không giải thích được nói.

Khi mình đi lên đó, mình lại có thể thấy được tình cảnh mình cùng Nhược Khả Phi lần đầu tiên gặp mặt, còn có lần thứ hai cùng nàng gặp mặt thì cùng mình bàn luận những chuyện mới mẻ rất vui vẻ Làm cho mình đang nhớ lại thiệt nhiều thiệt nhiều, làm sao có thể chán ghét chứ?

Những người khác sắc mặt không tốt lắm, đều không nói chuyện. Nhược Khả Phi như có suy nghĩ gì, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: "Hạnh nhi, từ trước đến giờ người có gặp chuyện gì thực chán ghét, thực u ám không?"

"Không có a." Bạch Hạnh ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ liền trực tiếp thốt ra. Đừng nói chuyện mình khi còn ở chỗ mấy mama ở thanh lâu tốt vô cùng, những khách nhân người nào đối với không phải cẩn thận dụ dỗ. Mình cũng không phải là không có bạc chuộc thân, chỉ là không muốn mà thôi, làm sao có quá khứ u ám gì chứ. "Cái cầu đó, để cho ta nhớ lại chuyện thật lâu trước đây, chuyện ta thực chán ghét." Nhược Khả Phi thần nhiên nói,

"Mà Hạnh nhi nghĩ đến đều là chuyện cao hứng. Nói cách khác, năng lượng sương mù trên cầu đó làm cho người ta nghĩ đến hai cái cực đoan."

Mọi người giật mình, đều đồng loạt hữu dâm chiêu. Còn có một chút, Nhược Khả Phi không có nói ra, bất kể là nghĩ đến thống khổ hay là khoái hoạt, sương mù kia còn có tác dụng kích thích nhịp tim Sẽ cho người bất tri bất giác đắm chìm ở bên trong không thể tự kiềm chế. Đương nhiên, đây cũng là nhằm vào người có ý chí bạc nhược, cho nên vẫn không thể tỉnh lại cũng chỉ có Bạch Hạnh.

"Thật làm cho người ta không thoải mái." Âm Đàm bĩu môi, bỗng nhiên dùng hai ngón tay bịt mũi của mình, ồm ồm nói,

"Ta không hít sương mù vào là được rồi, nhanh chóng bay qua không phải được rồi sao."

"Ngươi công Hạnh nhi trên lưng!" Nhược Khả Phi không chút nghĩ ngợi trực tiếp hạ mệnh lệnh, không cho Âm Đàm cơ hội kháng nghị, "Vô công của ngươi cao nhất."

Âm Đàm nói cũng lười nói, liền đứng ở trước mặt Bạch Hạnh. Bạch Hạnh vừa gác lên lưng của hắn, Âm Đàm liền nhảy lên chạy như điên về hướng cầu treo, vội vàng xông ào vào trong sương mù dày đặc. Tất cả mọi người có chút tò mò, làm cho hắn thất thố như vậy, hắn rốt cuộc ở trong sương mù nhìn thấy gì vậy?

"Đi thôi, Phi nhi." Hiên Viên Cô Vân đứng ở trước mặt Nhược Khả Phi, đưa hai tay ra. Nhược Khả Phi bỗng nhiên cười rộ lên, gác lên lưng của hắn, duỗi ra ngón tay ngăn chặn mũi của hắn, mà chính mình chính là ngưng thờ. Hiên Viên Cô Vân cũng bất đắc dĩ cười rộ lên, vội vã đứng dậy cũng xông ào vào trong sương mù dày đặc.

Diêm Diễm cùng Vô Hồn đối mặt nhìn, Vô Hồn cười quái dị nói: "Diêm Vương, nếu không ngươi công ta, ta sẽ bịt mũi của ngươi."

"Muốn chết!" Diêm Diễm lạnh lùng thốt ra hai chữ, nín thở chui vào trong sương mù dày đặc.

Trong mắt Vô Hồn thoáng hiện lên tia chua , sao mình lại không nhìn thấy, nhưng càng thấy rõ chính là trong mắt hắn phản chiếu lại chính mình, lại có thể cũng là có thoáng chua xót. Vô Hồn nhún vai, cất thanh: "Đầu gối không biết nói đùa."

Dứt lời, cũng ngừng thở chui vào trong sương mù dày đặc. Mình ở trong sương mù dày đặc nhìn thấy là chuyện mà mình mong muốn nhất, nhưng mình lại vô cùng hiểu rõ rằng, đây không phải là sự thật , mặc dù là mình muốn , nhưng cũng không thuộc về với mình. Lúc này đây, bởi vì ngừng lại hô hấp, mọi người rất nhanh chóng thuận lợi xuyên qua chiếc cầu treo

Âm Đàm đem Bạch Hạnh để xuống, quay đầu mọi người nhìn phía sau, một đám chui ra từ sương mù dày đặc. Mọi người đi ra khỏi cấm địa, Hoàng Phủ Từ Hiên cùng Hoàng Phủ Từ Mặc còn chờ ở bên ngoài, nhìn mọi người trở về có ngạc nhiên cũng có cao hứng.

Khi Nhược Khả Phi nói cho hai người kia biết trong sương mù có kỳ quái, hai người dường như có chút hiểu được vì sao không cho ai bước vào nơi này.

"Tốt lắm, chúng ta cũng phải đi rồi, cảm ơn các ngươi." Nhược Khả Phi cười hướng hai vị hoàng tử cáo biệt.

"Không ở lại thêm một thời gian sao? Chúng ta có thể khoản đãi các ngươi thật chu đáo mà." Hoàng Phủ Từ Hiên dường như có chút không đành lòng.

"Không được, chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm." Hiên Viên Cô Vân tiến lên một phen ôm chầm bả vai Nhược Khả Phi, khẩu khí có chút không tốt. Có chút chán ghét ánh mắt hai tiểu quỷ này nhìn Phi nhi của mình.

"Chuyện rất quan trọng sao?" Hoàng Phủ Từ Mặc không nhìn Hiên Viên Cô Vân, nhìn đôi mắt trong suốt của Nhược Khả Phi hỏi.

"Ừm, rất quan trọng, phải đến Nam đảo." Nhược Khả Phi có chút buồn cười hành vi của Hiên Viên Cô Vân, tại sao ngay cả tiểu hài tử cũng sinh ghen tị. Trước kia ghen tức với Bạch Hạnh , hiện tại lại có thái độ đối với hai tiểu hài tử này cũng vậy

"Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không lưu các ngươi. Bất quá, có thể lại vì các ngươi làm một chuyện. Sẽ chuẩn bị một chiến thuyền lớn cho các ngươi đi đến nam đảo."

Hoàng Phủ Từ Hiên trầm ngâm một lát nghiêm túc nói.

"Như thế, cảm ơn nhiều." Nhược Khả Phi vẫn khách khí như cũ. "Chúng ta nên cảm ơn ngươi." Trên mặt Hoàng Phủ Từ Hiên hiện lên nụ cười cảm kích.

Trong hoàn cảnh khi đó, chỉ có cô gái trước mắt tin tưởng mình cùng đệ đệ là hoàng tử. Bất kể như thế nào, kết quả cuối cùng là nàng cứu mình cùng đệ đệ.

"Chúng ta sẽ sai người ở cảng tiếp các ngươi, phụ hoàng chắc chắn sẽ không cho chúng ta xuất cung nữa đâu." Hoàng Phủ Từ Mặc tiếc nuối và bất đắc dĩ nhún vai. Mình cũng không muốn lại tùy tiện xuất cung rồi, lần này bị người ta bắt thiếu chút nữa thành nô tài làm ẩm giường đã đủ cảm thấy thẹn .

"Nghỉ ngơi vài ngày hẵng đi." Hoàng Phủ Từ Hiên đề nghị , "Bên kia ta sẽ sai người đem mọi thứ, đều chuẩn bị cho các ngươi đầy đủ hết." "Không được, chúng ta muốn tìm là giải được của nường tử ta, phải mau chóng." Lý do của Hiên Viên Cô Vân là đường hoàng lại đương nhiên. Hoàng Phủ Từ Hiên trợn trắng mắt, không thêm nhắc lại.

"Vậy, lúc này nghỉ ngơi một đêm, sáng mai xuất phát được không? Nghỉ ngơi ở biệt viện của chúng ta." Hoàng Phủ Từ Mặc lên tiếng đề nghị. "Này

không cần, chúng ta không quen, ở khách điểm là được rồi." Hiền Viên Cô Vân nhân nhặt cự tuyệt. Hoàng Phủ Từ Mặc cũng trợn trắng mắt, không thèm nhắc lại. Mọi người cáo biệt cùng hai vị hoàng tử,

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Ads Xuống thuyền, Âm Đàm tựa như đã lấy lại được cuộc sống, há hốc miệng hít lấy hít để không khí trong lành của đất liền, rồi lại thở ra một hơi thật dài.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt, bờ cát dài vàng rực rỡ. Trên bờ cát vàng rực là vô số đủ mọi màu sắc, trên bờ biển còn có một ít động vật sinh sống.

Vừa thấy mọi người bước xuống nước, trên mặt biển một đàn cá màu bạc như một dải lụa hẹp tung mình trên mặt nước, lòe lòe phát sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Trên bờ biển, những con rùa biển kỳ quái nằm úp sấp trên cây, thấy người vừa đi qua liền liên tục nhảy vào trong nước, phát ra nhiều âm thanh bùm bùm liên tiếp.

“Thật xinh đẹp.....”

Trong lòng mọi người phát ra tiếng than thở. “Cuối cùng cũng sống lại” mà Âm Đàm không chú ý cảnh sắc xung quanh, chỉ vuốt lòng ngực của chính mình, thuận thuận khí.

“Đúng vậy, bước chân đi trên mặt đất cảm giác thật tốt!”

Vô Hồn không sợ chết đứng ở bên cạnh Âm Đàm vui cười. Diêm Diễm đã sớm thông minh rồi đi tìm chỗ cách xa Âm Đàm. Quả nhiên một lát sau, tiếng kêu thảm thiết của Vô Hồn truyền đến. Lại một lát, trên trán Vô Hồn xuất hiện hai cục u lớn cảm tức nhìn Âm Đàm.

Âm Đàm vỗ vỗ tay làm như không có việc gì nói: “Đây là đảo nhỏ không có người ở, nên dựng lều trại đi.”

“Tại sao phải dựng lều trại?”

Vô Hồn ôm đầu mình ngồi lên bao lớn ngây ngốc hỏi: “Trực tiếp tìm được con sò mở ra bên trong lấy ngọc trai rồi đi không được hay sao?”

Kế tiếp, Vô Hồn lại hét thảm một tiếng, trên đầu lại thêm một cục u lớn. Vô Hồn ôm đầu không hiểu nhìn Âm Đàm.

“Ngu xuẩn, ta sớm đã nói, con sò kia nếu cạy mở, nó sẽ lập tức tiết ra chất hòa tan ngọc trai ngay. Chúng ta chỉ có đi tìm loại sò đã chết tự nhiên.”

Âm Đàm đưa mắt ngắm nhìn, nói thêm: “Có lẽ còn không có đội người cạy mở, vừa đụng chạm đến liền hòa tan.”

“Như vậy là tà môn.” Vô Hồn sờ sờ u lớn trên đầu mình, có chút bất mãn. “Cũng không tính là kỳ quái.”

Hiền Viên Cô Vân suy nghĩ sâu xa, lúc trước tất cả mọi người đã nhìn thấy được Dục Hòa Phượng Hoàng vốn chỉ có trong thần thoại, mà Bối Xác tiết ra chất gì đó hòa tan ngọc trai thì cũng không có gì là lạ.

“Nhưng, lão ca, trên thuyền có giường tốt, tại sao chúng ta lại phải làm lều trại vậy?”

Vô Hồn lúc này đã có kinh nghiệm, lắc mình ra cách xa Âm Đàm rồi mới phát biểu. Biết rõ Âm Đàm không muốn ở trên thuyền nên mới đề nghị hạ lều trại nhưng cứ muốn hỏi lại.

Âm Đàm đen sầm mặt, lại muốn động thủ, nhưng phát hiện Vô Hồn đã chạy cách hẳn khoảng cách rất ra. Kéo khóe miệng ra: “Ta sẽ ở lều trại, các người cứ ở trên thuyền đi.”

Có thể ở lại trên đất bằng, đánh chết hẳn cũng không trở lại thuyền. Thuyền lay động nhấp nhô, mình đã ói ra hai ngày rồi, lại lên thuyền phun ra tiếp thì xong đời.

“Đám người kia trước hết đem lều trại dựng lên đi.”

Hiền Viên Cô Vân tức giận cười cười, nhìn hai huynh đệ đấu võ mồm, cảm tình thật tốt. Chợt nhớ đến Hiền Viên Cô Phong, giờ phút này hẳn đang làm gì nhỉ?

Mấy nam nhân ba chân bốn cẳng giúp đỡ Âm Đạm đắp lều trại, Bạch Hạch lôi kéo Nhượng Khả Phi đi dạo trên bờ cát, nhìn cái gì mới lạ cũng đều cảm thán.

Nhượng Khả Phi không phải là chưa từng đi qua biển, nhưng cùng nhiều người như vậy cùng đi trên biển cũng là lần đầu tiên. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên người ấm áp, nhìn mấy người đang làm lều trại, Nhượng Khả Phi lộ ra ý cười.

Kỳ thực, có tìm ra giải được hay không đã không còn quan trọng nữa, cùng những người ở đây mỗi ngày trải qua vui vẻ thoải mái, mà Cô Vân luôn ở bên cạnh mình, như vậy là đủ. Cô Vân ngây ngốc của mình, vì mình buông tha tất cả vinh hoa phú quý, tất cả quyền thế.

Ánh mắt Nhượng Khả Phi dừng lại ở trên người Hiên Viên Cô Vân, giờ phút này hẳn cùng Âm Đạm bàn bạc xem cái cọc nên cắm ở đâu. Đường như Âm Đạm không đồng ý, hai người đứng đó tranh luận gì đó. Cô Vân ... dường như cũng có bằng hữu a. Nhượng Khả Phi nhìn bọn họ cười ôn nhu.

“Khả Phi, người đang nhìn gì thế?”

Bạch Hạch lôi kéo tay Khả Phi hỏi. “Nga, không có gì.” Nhượng Khả Phi quay qua nhìn về mặt tò mò của Bạch Hạch: “Hạnh nhi lần đầu tiên ra biển?”

“Vâng, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nơi nào xinh đẹp đến như vậy”

Bạch Hạch dường như rất cao hứng, khom người xuống nhặt lên một cái vỏ sò. Vui sướng nhìn vỏ sò ở trong tay, trước kia nàng cũng đã gặp qua thứ này, rất nhiều nam nhân muốn lấy lòng nàng luôn đưa chút lễ vật kỳ kỳ quái quái, đương nhiên cũng có vỏ sò, nhưng là lần này không giống như vậy. Đây là chính mình ở bãi biển tự tay nhặt lên.

Nhượng Khả Phi nhìn Bạch Hạch cười thỏa mãn, cũng lộ ra nụ cười thân nhiên.

“Tốt lắm, làm xong rồi...” Âm Đạm lớn tiếng nói xong

“Đêm nay ở chỗ này làm lửa trại nướng thịt ăn”.

“Có ăn là được!” Diêm Diễm nói gọn gàng dứt khoát.

“Có thể a” Hiên Viên Cô Vân gật đầu.

Nhượng Khả Phi lẳng lặng nhìn mọi người ở bên kia, trừ bỏ Âm Đạm, Vô Hồn cùng Diêm Diễm cũng đã đem mặt nạ bên ngoài tháo xuống, mỗi người mỗi vẻ đều tuấn mỹ, hợp lại thành một bộ hình ảnh đẹp tuyệt vời.

Mặt Âm Đạm vẫn luôn mang mặt nạ da người, rốt cục là hình dáng như thế nào?

Trên thuyền, thủy thủ cùng thuyền trưởng lưu lại trông coi, mọi người đem vật dụng cần thiết chuyển xuống. Ở trên đảo tuần tra một vòng quả thật không có phát hiện bất kỳ một người nào.

Mà Vô Hồn vẫn không tin, tìm được trai ngọc cùng vỏ sò liền cạy mở bên trong tìm ngọc trai, kết quả thất bại phát hiện quả nhiên là vừa đụng đến, con sò liền tiết ra một chất kỳ quái đem ngọc trai hòa tan mất. Mà cái không có bị hòa tan thì sau khi Âm Đạm xem qua lại tiếc nuối nói đây lại không phải là ngọc trai họ muốn tìm.

Ban đêm, mọi người ngồi xung quanh đống lửa trại, Hiên Viên Cô Vân thuần thục nướng cá cùng thịt, Diêm Diễm lại chuyên cần làm người phụ tá, muốn cái gì liền lập tức đưa lên.

Vô Hồn ngồi một chỗ tìm một đồng con sò mở ra, nói cũng không tin tay mình lại không nhanh hơn con sò. Âm Đạm bắt đầu nhìn hành vi của Vô Hồn, Bạch Hạch thì chạy tới lui đưa trà cho mọi người.

Nhượng Khả Phi lấy tay chống cằm, mỉm cười nhìn bộ hình ảnh hài hòa trước mắt.

“Âm Đạm.....” Bỗng nhiên Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng mở miệng.

“Cái gì?” Âm Đạm quay đầu khó hiểu nhìn Nhượng Khả Phi.

“Mặt nạ của người, nơi này bị bung nè” Nhượng Khả Phi sờ sờ cằm của mình ý bảo Âm Đạm coi bỏ mặt nạ da người đang dính ở cằm hẳn.

“Nga, thật không?” Âm Đạm vươn tay sờ lên cằm của mình, quả nhiên là đã đã muốn rớt ra.

“Phiền quá” Âm Đạm nói thảm một câu, thuận tay đem mặt nạ đã muốn rớt tháo xuống, lộ ra khuôn mặt thật của hẳn.

Trừ bỏ Vô Hồn thì toàn bộ mọi người đều giật mình, đây là khuôn mặt như thế nào?!!! Làm cho người ta nhìn thấy đều quên mất hô hấp, rốt cục tòa hào quang lóa mắt.

Ánh sáng mặt trời đang tắt dần, tất cả đều làm nền cho hẳn, qua ánh lửa trại xem ra khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh được. Về mặt không có vấn đề gì, đem mặt nạ đang cầm trong tay vuốt vuốt nói thảm “mặt nạ này cũng nên đổi rồi”.

Vô Hồn kéo kéo khỏe miệng, nhìn dáng điệu sừng sốt của mọi người. Bọn họ có phản ứng như thế cũng là bình thường. Nhớ ngày đó Lão ca biến thái đi giết một người võ công cao cường khó giải quyết. Đối phương vừa nhìn thấy mặt của hắn, biết rõ là tới giết hắn lại có thể không có chút phản kháng nào, hắn ngược lại, giống như đang dỗ dành người đó, hai người giống nhau nhắm mắt lại một đao giải quyết.

Đối phương lại có thể phi thường nghe lời nhắm mắt lại, ngay cả lúc chết biểu tình đều là thỏa mãn như vậy. Mà quan trọng nhất, đó lại là một nam nhân!!! Sau đó, hắn không muốn làm cái dạng không có tính khiêu chiến như chuyện vừa rồi, đối mặt với thuộc hạ cũng đeo mặt nạ, là vì bọn thuộc hạ nhìn mặt của hắn mất hồn, ngay cả hắn vừa nói gì cũng không nhớ rõ, điển hình của lam nhan họa thủy!!!

Nửa ngày mọi người mới hồi hồn trở lại, thật là xinh đẹp như không phải là người, giờ phút này trong lòng mọi người đều suy nghĩ như vậy.

“Sao ngươi lại đột nhiên tháo mặt nạ xuống rồi?” Nhược Khả Phi có chút giật mình hỏi, kỳ thực ý là muốn hỏi vì sao lại khinh địch tháo mặt nạ xuống như vậy, hắn vẫn mang theo mặt nạ không phải là vì không muốn làm cho người khác nhìn được khuôn mặt thật của hắn sao?

“Hồng rồi thì phải tháo xuống!” Âm Đàm trả lời đương nhiên, lại kỳ quái nhìn Nhược Khả Phi, coi như nàng hỏi ra một vấn đề rất bình thường.

“Trước kia không tháo xuống là vì không bị hư?” Nhược Khả Phi có chút không hiểu được, đây là logic gì đây?

“Trước kia không tháo xuống là vì nhiều người.” Âm Đàm trả lời ngắn gọn, ánh mắt quay lại trên tay Hiên Viên Cô Vân,

“Tuyệt thật” Hiên Viên Cô Vân lấy thịt nướng trong tay, nhìn mặt Âm Đàm nghiêm trang nói: “Ngươi tuyệt đối có thể lên làm hoàng hậu Thánh Viên quốc.”

Âm Đàm biến sắc, phi thân hướng về phía Hiên Viên Cô Vân đánh tới, Hiên Viên Cô Vân lắc mình một cái tránh thoát, Âm Đàm lại nhào tới. Diêm Diễm nhìn tay Hiên Viên Cô Vân đang cầm thức ăn liền thấy sốt ruột, lòng đầy cảm phẫn gia nhập “chiến đấu”. Âm Đàm rõ ràng võ công cao hơn hai người, nhưng hai người võ công cũng không yếu, hai đấu một miễn cưỡng cũng đánh ngang tay.

Vô Hồn nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, tiếp tục tự mình nạy ra các con sò, nhưng là nạy một đồng lớn rồi vẫn như trước không thu hoạch được gì.

“Vô Hồn, đừng nạy nữa, ngày mai lại đi tìm đi”. Nhược Khả Phi nhìn vẻ mặt ảo não của Vô Hồn liền lên tiếng ngăn lại. Vô Hồn buồn bực ném vỏ sò trong tay xuống, buồn bã ngồi đó không thèm nhắc lại.

“Cảm ơn ngươi” Thanh âm ôn nhu của Nhược Khả Phi truyền đến, Vô Hồn ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Nhược Khả Phi, không khỏi sừng sốt, tiếp theo hắc hắc cười: “Này, không có gì mà!”

Bạch Hạnh như có suy nghĩ gì nhìn mặt hai người một chút, tiếp theo lại thêm trà cho chính mình, mảy cau lại, giống như chính mình đã phát hiện chuyện gì đó.

Đêm dài, tất cả mọi người đều về thuyền ngủ, Âm Đàm cảm thấy thỏa mãn vào lều trại, chuẩn bị ngày hôm sau bắt đầu tìm kiếm con sò chết tự nhiên còn lưu lại ngọc. Mấy ngày kế tiếp, tất cả mọi người đau khổ sưu tầm ngọc trai kỳ dị kia, tuy rằng hiếm lạ, nhưng không phải là giống ngũ hành tinh tú khó tìm được.

Ngày thứ tư đi tìm ngọc trai, chỉ chốc lát đã tìm được hai cái.

“Cái này cũng muốn ăn luôn?” Vô Hồn nhìn ngọc trai trong tay nghi ngờ hỏi.

“Ăn cái rắm, ngươi cho rằng cái gì cũng có thể ăn sao” Âm Đàm quát khế, vươn tay lấy lại đây “Ta bảo quản trước, thứ này phải nghiền nát kết hợp với thủy lộ tiên hoa, cuối cùng mới có thể dùng.”

Tiếp theo Hiên Viên Cô Vân lại tìm được lao đến đem qua.

“Đây còn không phải là muốn ăn luôn sao?” Vô Hồn nhỏ giọng thì thầm, nhìn đến Âm Đàm ánh mắt lạnh lẽo quét qua lại lập tức sửa miệng,

“Tại sao ngươi phải bảo quản vậy?” Vô Hồn trừng mắt không phục.

“Bởi vì võ công của ta cao nhất so với các ngươi, nếu bị người ta trộm đi thì làm sao bây giờ?”

Âm Đàm nói ra lý do cũng thực là đầy đủ, tất cả mọi người đều đồng ý. Âm Đàm đem ngọc trai cất xong, ánh mắt lại hướng về chiếc thuyền gỗ, mặt lại xụ xuống, thổ tình túy còn ở một nơi khác của đảo, ý nghĩ chính mình lại lên thuyền, chịu bị tra tấn.

Trước khi lên thuyền, Âm Đàm lại lấy mặt nạ ra đeo, lại biến thành tướng mạo nam tử bình thường nhất, tiếp tục lên thuyền bắt đầu hành trình về đất liền.

“Về sau không bao giờ ngồi thuyền nữa!” Âm Đàm vừa ới vừa phẫn hận thề, chộc cho mọi người cười vang một trận.

Nhược Khả Phi cười nhìn Âm Đàm, trong lòng lại âm áp, nếu không phải vì giúp mình tìm giải được, hắn làm sao lại tới nơi đây chịu những khổ sở này.

Thực sự thực cảm tạ, cảm ơn bọn họ, Nhược Khả Phi đi về hướng đầu thuyền, ngẩng đầu nhìn trời xanh thăm bao la, biển xanh bao la, lại quay đầu chung quanh nhìn xem người ở chung quanh mình, Nhược Khả Phi lẳng lặng nhắm nghiền hai mắt, khỏe miệng hiện lên một tia âm áp tươi cười không dễ phát hiện, hiện tại đã biết chính là cảm giác này, có phải gọi là hạnh phúc hay không?

Cái kia cả người cuối cùng là máu thiên hạ, ôm chính mình, muốn mình nhất định phải hạnh phúc, như vậy mình là không phải đã làm được đáp ứng câu hỏi đầy của nàng? Mẹ ta... Nhược Khả Phi lại mở mắt ra, miễn nhãn trong suốt, nếu còn có thể nhìn thấy mẹ, tự mình nghĩ sẽ nói cho người biết, mình bây giờ là đang hạnh phúc.

“Phi nhi....” Thanh âm của Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên nhẹ nhàng vang lên bên tai Nhược Khả Phi, tiếp theo thân mình bị kéo đi qua, ngẩng đầu liền nhìn thấy Hiên Viên Cô Vân ôn nhu mỉm cười.

“Nàng đang ở đây nghĩ gì thế?”

“Không có gì, suy nghĩ cuộc sống như thế thật tốt.”

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Hiên Viên Cô Vân. Gió biển nhẹ nhàng thổi tới, thổi qua khuôn mặt hai người.

“Đúng vậy, có nàng đang ở bên cạnh ta đây, đi nơi nào cũng đều tốt.” Hiên Viên Cô Vân ôm bả vai của Nhược Khả Phi thật chặt.

Bản thân luôn tịch mịch cô độc, vẫn đều luôn trốn tránh, vẫn trầm luân, là Phi nhi đã cứu vớt mình, làm cho mình không hề cảm thấy lạnh lẽo, không hề cảm thấy cô độc cùng tịch mịch, cuộc sống như thế mới là cuộc sống mình muốn, với nàng cùng một chỗ như thế này mới là điều mình mong muốn nhất.

“Cô Vân, về sau chúng ta sẽ làm gì? Tìm được giải được xong về sau sẽ làm gì?” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Cô Vân.

“Ừm, tìm một chỗ không có người ẩn cư đi. Để Vệ Lượng đi tìm.”

Hiên Viên Cô Vân cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Nhược Khả Phi.

“Còn rất nhiều người, ẩn cư giống như không có khả năng nha, làm sao người nuôi sống nhiều người như vậy?”

Nhược Khả Phi chợt nhớ đến Ảnh Vệ Môn cuối cùng đi theo Hiên Viên Cô Vân.

“Vấn đề này là vấn đề lớn” Hiên Viên Cô Vân cầm tay Nhược Khả Phi, trầm tư một lát, bỗng nhiên giãn chân mày mỉm cười nói.

“Chúng ta cũng làm thương nhân đi, chuyên môn theo việc làm ăn của Âm Đạm”

“A?” Nhược Khả Phi sững sốt

“Tại sao phải theo việc buôn bán của hắn?”

“Hừ, theo việc của hắn, không lý do” Sắc mặt Hiên Viên Cô Vân có chút mất tự nhiên, cũng không thể nói cho Phi nhi mình là muốn cướp của hắn, không muốn thua bởi hắn.

“Muốn cướp việc làm ăn của ta, ủa...”

Âm Đạm loạng choạng phun ở bên mép thuyền, bỗng nhiên xuất hiện, vừa nôn vừa nói,

“Vậy phải nhìn xem người có khả năng này hay không... ủa...”

“Người trước ới ra hết rồi hãy đến nói lời này đi.”

Hiên Viên Cô Vân không khách khí khiêu khích nói, trước mắt ngay cả đứng đều đứng không vững, nói chuyện thế nào còn có khí thế bình thường, Âm Đạm vừa muốn nói gì, bỗng nhiên trên thuyền xao động, bọn thủy thủ ở trên boong có chút bối rối. Mà thuyền trưởng giờ phút này cũng là gấp gáp chạy vội tới, trong miệng hô to

“Công tử, không xong, không xong rồi!”

“Lăn tăn cái gì?” Âm Đạm đè nén bụng của mình đang cuộn cuộn, không kiên nhẫn hỏi.

“Hải tặc, là hải tặc!” Thuyền trưởng vội vàng không ngừng vung tay, vội vàng nói.

“Cái gì?” Âm Đạm ánh mắt mỉm cười hỏi, thủy vực này khi nào thì có hải tặc? Trước kia không hề nghe qua.

“Tại sao có thể có hải tặc? Trước kia chưa từng có nghe nói qua.”

“Đúng vậy, thưa công tử, trước đây lâu lắm thủy vực này là có Thiên Long hải tặc, nhưng là sau khi bị triều đình nam đảo phái người tiêu diệt, sau đó không ai nghe qua có hải tặc. Nhưng là, nhưng là cờ hiệu phía trước thuyền kia quả thực là hai chữ Thiên Long”

Thuyền trưởng nhanh chóng nói, trong lòng lại thấy khủng hoảng, trong nhà mình lại còn có thể tử cùng con nhỏ, không muốn lại chết vào lúc này như vậy. Nhưng mình không hề lảm, không ai dám tùy ý treo cái cờ hiệu kia lên, đã sớm nghe nói Thiên Long hải tặc dùng chỉ màu đỏ thêu chữ trên lá cờ màu

đen, vừa rồi chúng kiến không hề sai biệt, đây rốt cục phải làm như thế nào cho phải đây?

Mọi người đi lên đầu thuyền đưa mắt nhìn về phía xa, quả nhiên nhìn thấy phía trước là một chiếc thuyền lớn khí thế dào dạt đang tiến về hướng bên này, mà trên thuyền tất cả lá cờ đúng là chữ đỏ trên nền cờ đen.

“Hải tặc?” Nhược Khả Phi nghi hoặc nhìn chiến thuyền thực lớn kia. Tiếp theo trên tay căng thẳng, Hiên Viên Cô Vân nắm tay nàng thật chặt, nhẹ giọng nói

“Yên tâm, có ta ở đây!”

“Vâng” Nhược Khả Phi quay đầu nhìn Hiên Viên Cô Vân cười, đúng rồi, có Cô Vân ở bên cạnh mình, sinh tử có gì quan trọng đâu? Sinh thì đi cùng hân, tử cũng có hân đồng hành, còn có gì chưa đủ đây?

“Được rồi, hai người, ghê tởm chết, ai chết còn chưa biết đâu!” Âm Đàm đề lại cảm giác muốn phun trong ngực mình, làm mất vui lớn tiếng cắt đứt lời hai người nói.

“Đến một người giết một người không được sao?” Vô Hồn nhìn thuyền kia đang dần dần đến gần, khoe miệng hiện lên nụ cười khát máu, tay nhẹ nhàng đặt ở trên thanh kiếm của mình.

“Công tử, làm sao bây giờ? Không thể để bọn họ lên thuyền a”. thuyền trưởng ở bên cạnh sốt ruột đến phát khóc.

“Vậy người có thể chuyển hướng thuyền chạy nhanh hơn sao?” Âm Đàm đã sớm xem ra tốc độ con thuyền ở phía xa đã tăng tốc lên.

Thuyền trưởng nghẹn họng, nói không ra lời. Trốn không thoát, vậy phải làm thế nào đây?

“Nhìn xem ý đồ của đối phương rồi nói sau.” Âm Đàm bình tĩnh nhìn con thuyền phía trước đang ngày càng tới gần.

Sắc mặt Thuyền trưởng xanh mét, gật gật đầu, hi vọng đối phương chỉ là đòi tiền tài, đem thứ quý giá cho bọn hân thì sẽ có thể đi.

“Hửm?” Âm Đàm nhìn con thuyền càng ngày càng tới gần, nhú mảy, sắc mặt Hiên Viên Cô Vân cũng khác thường. Đứng ở đầu thuyền là một hắc y nhân, khuôn mặt che một miếng vải đen, đang giơ đao vung lên, người đứng phía sau đều theo hân vung đao lên, hân dường như là thủ lĩnh của đối phương.

Nhưng, dáng hình người nọ cũng quá nhỏ gầy, Nhược Khả Phi nhìn nhìn, vẫn chưa đến 1m6, nhỏ như vậy lại là nam tử thủ lĩnh đối phương? Âm Đàm nheo mắt lại cẩn thận đánh giá người ở trên thuyền đang ngày càng tới gần, Hiên Viên Cô Vân cũng trầm mặt, trong hai mắt giống nhau là đều lộ ra tia sáng rực kỳ quái.

“Để cho bọn họ lên thuyền” Hai người trăm miệng một lời nói ra, nghe được thanh âm của họ giống nhau, hai người lại liếc mắt nhìn nhau, lại trăm miệng một lời phát ra tiếng *Hừ* lạnh.

“Tốt, thật tốt, Lên thuyền!!!” Vô Hồn liêu lĩnh nhìn thuyền kia chậm rãi tới gần.

“Trước tiên đừng tùy tiện động thủ.” Âm Đàm vuốt cằm của mình, híp nửa mắt cười nguy hiểm.

Hiên Viên Cô Vân nhăn mày nhíu mày, xem ra hân cũng đã phát hiện sao? Trước đừng tùy tiện động thủ? Mọi người đối diện nhìn nhau, lời này ý là kêu mọi người trước tiên không cần phản kháng sao?

Thuyền chậm rãi tới gần, người trên thuyền điều khiển, hai thuyền dựa vào gần một chút, nhẹ nhàng đánh lên, lập tức có người ở hai thuyền liền mang tấm ván gỗ đi tới, đi ở đằng trước đúng là một hắc y tiểu tử đầu lĩnh đối phương.

“Đã kiếp! không nên cử động, không cần phản kháng, tiền đều giao ra đây...”

Một người đứng ở phía sau đầu lĩnh áo đen giơ cổ họng tru lên, một đôi mắt nhỏ lại làm càn đánh giá xung quanh.

“Nữ... ừm, ừm...” Hắc y đầu lĩnh vừa mới nói chữ ừm ừm hai tiếng, hắng giọng một cái, tiếp tục nói: “Tiền tài lưu lại, nữ nhân... không, mỹ nữ lưu lại, những người khác có thể rút”

Cắt lời, đưa đôi mắt nhìn ngó lung tung. Nhược Khả Phi cẩn thận nhìn đầu lĩnh áo đen đi tuốt ở đằng trước, lại nhìn thấy ánh mắt hân, lại có thể trong suốt thân kỳ, lại theo miếng vải đen che mặt xem tiếp

Mắt Nhược Khả Phi lạnh xuống. “Nhanh chút, tiền giao ra đây, mỹ nhân lưu lại, người... còn người nữa lưu lại” đầu lĩnh áo đen chỉ chỉ Bạch Hạnh và Nhược Khả Phi.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắc y đầu lĩnh dừng lại ở trên mặt Vô Hồn, bỗng trong mắt là một mảng kinh diễm, khi thấy vết sẹo trên mặt hân thì lại là tiếc hận. Thế này mới chậm rãi đánh giá mỗi người đang đứng trên boong. Nhìn đến mặt lạnh của Diêm Diễm thì lại chỉ vào Diêm Diễm nói

“Người, cũng lưu lại.” Âm Đàm híp mắt nhìn tất cả, không hề động. Kỳ quái là nhóm người đứng phía sau đầu lĩnh áo đen cũng đều không hề động, dường như là đội thủ lĩnh phân phó xong.

“Di...” Mắt hắc y thủ lĩnh dừng ở trên mặt Hiên Viên Cô Vân thì trong mắt phát ra thần thái không hiểu, thẳng tắp đi về phía bên này, vừa đi vừa cười

“Người cũng phải lưu lại” Âm Đàm trắng dã đôi mắt, không nói gì, Vô Hồn cùng Diêm Diễm trừng mắt nhìn chằm chằm thủ lĩnh áo đen, muốn biết hắn rốt cục muốn làm gì.

“Hắc hắc, người... ở lại bên cạnh ta.” Hắc y đầu lĩnh cười kỳ quái, đi hướng về phía Hiên Viên Cô Vân, đưa tay ra định sờ mặt của Hiên Viên Cô Vân.

Mắt Nhược Khả Phi lạnh xuống, bình tĩnh đón nhận trước, đưa chân của mình ra, mà đầu lĩnh áo đen hiển nhiên không có chú ý tới phản ứng của Nhược Khả Phi, chính là đang si ngốc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Hiên Viên Cô Vân.

“Bùm” một tiếng, kèm theo tiếng kêu sợ hãi của đầu lĩnh áo đen

“Ôi!!!” đầu lĩnh áo đen ngã thật mạnh trên boong, mặt cùng sàn tàu tiếp xúc thân mật, hẳn lúc này đầu kêu lên tiếng.

“Công... Đầu lĩnh, người không sao chứ?” Người ngay từ đầu, lúc lên thuyền lên tiếng vội vàng đi lên tiến đến đỡ đầu lĩnh. Nhược Khả Phi mặt không chút thay đổi thu chân về, đi trở về bên người của Hiên Viên Cô Vân, mắt lạnh lùng nhìn người đang đau cau chặt chân mày.

Khóe miệng Hiên Viên Cô Vân tràn đầy nụ cười, nhìn thật kỹ, cũng là nụ cười âm áp hạnh phúc. Âm Đàm kéo kéo khóe miệng, nàng... đang ghen?

Người khác ghen hòng nhìn trần trối, đặc biệt là mọi người ở trên thuyền. Đây là có chuyện gì? Đầu lĩnh hải tặc bị một nữ tử nhỏ bé nhu nhược đưa chân bẫy ngã? Bọn hải tặc hiển nhiên cũng giật mình, mà cũng có vài người chú ý tới, người vừa rồi hô muốn cướp thuyền, bắt đầu là kêu hắc y đầu lĩnh kia là “Công” cái gì...? Là nam tử gì đây?

“Lớn mật” Đầu lĩnh áo đen đứng lên phần nộ nhìn Nhược Khả Phi.

“Lớn mật cái gì?” Khóe miệng Hiên Viên Cô Vân hiện lên nụ cười, trên tay lại ôm chầm Nhược Khả Phi, trong lòng đã muốn nở hoa, tiểu Phi nhi của mình hiển nhiên là nhìn ra kia là nữ nhân, muốn có ý đồ phi lễ với hắn nên mới đưa chân gạt chân của nàng ta

Ha ha, Phi nhi của mình là đang ghen. “Lớn mật .... Ừm...”

Đầu mục áo đen không có chú ý tới chính mình đã dùng thanh âm vốn dĩ của mình, thanh âm mềm nhẹ, rõ ràng là nữ tử, mà nàng chính là si ngốc nhìn khuôn mặt mỉm cười đẹp tuyệt mỹ của Hiên Viên Cô Vân, quên mất đem lời nói ra.

Nhược Khả Phi hơi hơi nheo mắt lại, bắn ra tia sáng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Ads Cô gái áo đen ngây ngốc nhìn khuôn mặt mỉm cười tuyệt mỹ của Hiên Viên Cô vân

“Người, lưu lại, những người khác có thể biến!” Hắc y nữ tử đứng lại chỉ vào Hiên Viên Cô Vân vênh vao tự đắc nói.

Nhược Khả Phi nhìn nữ nhân kia ngây ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của Hiên Viên Cô Vân, trong ánh mắt càng phát ra nguy hiểm.

“Khanh” một tiếng, Nhược Khả Phi đột nhiên rút kiếm của Hiên Viên Cô Vân ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phóng hướng tay của hắc y nữ tử, trước mặt mình đã dám nghĩ sờ vào khuôn mặt nam nhân của mình, thực chọc mình tức giận dâng cao mà!!!

“Đầu lĩnh, cẩn thận!” người vừa hô lên kia nhanh chóng đem hắc y nữ tử kéo qua tránh sự công kích của Nhược Khả Phi. Hàn quang hiện lên, chỉ cắt đứt một mảnh góc áo của nữ tử áo đen, làm tất cả mọi người sửng sốt.

“Lớn mật!” nam tử kia cao giọng kêu lên, mà nữ tử áo đen kinh hồn không tưởng nhìn kiếm trong tay Nhược Khả Phi, thực nguy hiểm, nữ nhân này thiếu chút nữa chém đứt tay mình.

“Ha Ha” Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, lộ ra nụ cười sáng lạng, nhìn xem nữ tử áo đen xuất thần một trận. Hiên Viên Cô Vân lấy kiếm ở trong tay Nhược Khả Phi, không để ý đến ánh mắt mọi người ở đây, ôn nhu đặt lên trán Nhược Khả Phi một nụ hôn.

Chém đứt tay của nữ nhân muốn sờ mặt của mình, thật đúng là tính cách của Phi nhi. Nhưng, mình thực sự rất thích. Kế tiếp, nên do mình giải quyết.

“Ngươi cười cái gì?” Nam tử kia phẫn nộ nhìn một màn trước mắt. Hiện Viên Cô Vân đem kiếm chỉ hướng cô gái áo đen vẫn chưa định hồn, khe hở đôi môi xinh đẹp mím cười nói

“Không biết là Nam đảo nghèo quá rồi sao, Nam đảo vẫn là một quốc gia dã man, không hiểu được lễ nghi lễ nghi, ngay cả công chúa Nam đảo cũng đều phải đi làm hải tặc!”

Cười sáng lạng, trong lời nói nói ra cũng thực là cay nghiệt. Hiện Viên Cô Vân vừa dứt lời, sắc mặt mọi người liền đại biến, Âm Đàm lộ ra nụ cười khê, xem ra hẳn cũng đã nhìn ra. Người trên thuyền về mặt đều là khiếp sợ, đặc biệt mọi người lại giật mình, đã bắt đầu xì xào bàn tán, hải tặc trước mắt lại là công chúa Nam đảo, sao có thể không làm cho người ta khiếp sợ chứ?

Mà thuyền trưởng giật mình, đã nói khu vực này đã sớm không còn hải tặc nha, thì ra là có người giả trang.

“Ngươi! Ngươi nói bậy bạ gì đó? Ta mới không phải là công chúa Nam đảo”

Nữ tử áo đen có chút bối rối lui về phía sau hai bước, nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, mới vừa rồi đối với nụ cười của hắn còn thực thích, nhưng bây giờ lại chán ghét đến mức, nói chuyện lại có thể ác độc vậy.

“Còn mang thái giám đến đây, Nam đảo đã sa đọa đến trình độ này?”

Hiện Viên Cô Vân cầm kiếm đi từ từ đến gần nữ tử áo đen, trong mắt dần dần nổi lên ánh sáng sát khí đáng sợ. Mọi người lại liên tưởng đến ngay từ đầu thanh âm của nam nhân kia, cùng với câu nói hô lên công chúa. Thái độ ngạo mạn của cô gái áo đen, động một chút là giận dữ kêu lớn mặt làm mọi người càng khẳng định lời nói của Hiện Viên Cô Vân.

“Không, không cho phép lại đây!” Nữ tử áo đen phát hoảng, nam tử bên cạnh cũng biến sắc, giúp đỡ nàng lui về phía sau, hướng người đang sừng sốt phía sau hô

“Còn đứng ngây đó làm gì? Mau ra tay!”

Trong chớp mắt, tất cả động tác của mọi người đều cứng đờ, kiếm của Hiện Viên Cô Vân đã muốn gác ở trên cổ của nữ tử áo đen, người nữ tử áo đen mang đến đều đi đứng vững vàng, vừa nhìn là biết người đều có chút ít võ công, nhưng là động tác của Hiện Viên Cô Vân vẫn nhanh hơn.

“Không nên lộn xộn đó, ta không dám cam đoan tay có thể trượt đi hay không, đem cổ của công chúa đáng yêu của bọn ngươi cắt qua”

Hiện Viên Cô Vân cười sáng lạng, ý cười lạnh như băng khiến tim nữ tử áo đen đập nhanh. Người này không phải đang nói đùa, mình chỉ trong một lúc ham chơi mới giả làm hải tặc, người bị đánh cướp sau khi biết thân phận của mình thì ai cũng khúm núm, nhưng bây giờ người ở trước mắt, cho mình cảm giác đáng sợ như vậy, hẳn có thể thực sự giết mình!

“Điều dân lớn mặt! Mau buông công chúa ra!” Thái giám rốt cục hoảng thần, bộc lộ ra thân phận thực sự.

“Vậy sao?” Hiện Viên Cô Vân ác liệt dùng kiếm đem nữ tử áo đen kéo qua trước mắt

“Công chúa? Còn có người giả mạo công chúa sao? Vừa rồi chúng ta nghe thấy gì nhỉ?”

“Buông” Cô gái áo đen không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ tức giận rống to muốn Hiện Viên Cô Vân buông nàng ra.

Mọi người đi theo nữ tử áo đen lên thuyền cứng người tại chỗ, không biết nên làm như thế nào.

“Gọi bọn hắn lui về, không cần đi theo phía sau chúng ta, nếu không sẽ đem công chúa của các ngươi bỏ lại cho cá ăn!”

Âm Đàm lạnh lùng chấm dứt trò khôi hài này, không có tâm tình tìm hiểu vì sao công chúa Nam đảo mang theo đàn thị vệ đến giả trang làm hải tặc.

Nhưng đã làm trễ thời gian, làm cho = mình hiện tại rất không thoải mái, trong dạ dày bốc lên như cày lợi hại hơn. Hiện Viên Cô Vân phối hợp dùng kiếm ở trên cổ nữ tử áo đen nhẹ nhàng vẽ một cái, máu đỏ tươi chậm rãi rơi xuống trên boong, dị thường diêm dúa lắng đọng.

“Lui! Toàn bộ lui về!” Thái giám liên tục không ngừng lớn tiếng kêu to, tiểu tử tông cũng không thể xảy ra chuyện gì nha, lần này vận khí sao lại kém như vậy, gặp được không phải người của bốn quốc, còn không phải người lương thiện.

Trước kia là sau khi cướp, lại đem tài vật trả lại cho những người đó, nói ra thân phận công chúa. Công chúa chỉ vui thích, nhưng bây giờ lại... Lưng của tên thái giám toàn là mồ hôi lạnh.

“Gọi bọn hắn đi xa chỗ này”

Khóe môi Âm Đàm hiện lên cười lạnh, nhìn những người này cuống quýt quay trở lại thuyền của mình, công chúa Nam đảo lại có thể làm càn như thế, thật đúng là thiếu quân giáo. Trong mắt Âm Đàm lạnh như băng, đối với nữ nhân điều ngoa như vậy, mình thật không có nhiều nhẫn nại.

“Tiếp tục xuất phát” Âm Đàm hướng thuyền trưởng phát phát tay

“Nếu thuyền kia theo kịp sẽ đem hai người đó quăng xuống biển”

Âm Đạm nói, mặt không chút thay đổi, khẩu khí cũng là dị thường nghiêm túc. Công chúa hoảng sợ nắm chặt tay thái giám, đám người kia... Không, bọn họ cũng không phải là người, biết rõ mình là công chúa còn dám làm như vậy!

Hiên Viên Cô Vân nhìn toàn bộ người vừa rời lui về trên thuyền của mình, khi thuyền của mình bắt đầu xuất phát mới thu hồi kiếm, ôm chăm lấy Nhược Khả Phi, không liếc mắt nữ tử áo đen một cái hướng đi đến cái bàn ở trên boong.

“Công chúa, hiện tại nên phải làm thế nào?”

Thái giám nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, mà trên tay lại mềm nhũn, thì ra thân mình công chúa cứ như vậy mềm nhũn đi. Thuyền lại xuất phát, dần dần đem chiếc thuyền giả mạo thuyền hải tặc kia bỏ xa lác phía sau. Mà tên thái giám nhìn thấy chiến thuyền kia ngày càng rời xa, trong lòng lại lo lắng cùng bối rối, rời xa thị vệ như vậy làm thế nào mới có thể đem công chúa bình an trở về?

Trước mắt đám người kia mang theo mình và công chúa xuất phát đơn giản chính là để đảm bảo an toàn, nhưng khi bọn họ đến được nơi an toàn sẽ bỏ qua cho mình và công chúa sao?

“Muốn uống trà không?” Bạch Hạnh cầm ấm cùng chén trà xuất hiện trước mặt hai người. Thái giám cùng công chúa chăm chăm nhìn về mặt mỉm cười xinh đẹp của nữ tử trước mắt, có chút không biết làm sao.

“Yên tâm, một lát nữa sẽ thả các ngươi” Bạch Hạnh khẽ cười nói, dù sao bây giờ cũng đang ở trong Nam đảo quốc, nếu giết công chúa như vậy đối với hành trình của mọi người rất bất lợi, còn không biết có thuận lợi trở về không.

“Vừa rời ra thật là muốn đem nàng bỏ lại cho cá ăn” giọng nói của Nhược Khả Phi khinh khinh phiêu phiêu truyền đến, chọc công chúa biến đổi sắc mặt.

“Ha ha, hiện tại sẽ không” Bạch Hạnh nhìn công chúa run run sợ hãi, cười ôn nhu, nghiêm túc nói

“Ngươi chạm vào nam nhân của ai đều được, nhưng không thể chạm vào nam nhân của nàng ấy!”

Công chúa run run, từ này về sau dường thành thói quen tốt, nhìn trổng nam nhân nào trước đều phải tra cho rõ đối phương là đã có người trong lòng chưa.

“Các ngươi, khi nào có thể thả chúng ta?” Ngắn ngủn vài ngày hiểu được tình thế trước mắt, thật cẩn thận mở miệng hỏi.

“Xem tâm tình” Âm Đạm tùy ý trả lời. Hai người không dám lên tiếng, không dám nói nữa.

“Tìm được đồ chúng ta sẽ thả các ngươi đi” Bạch Hạnh đi trở về ngồi xuống bên cạnh bàn, quay lại xem hai người đang ngồi trên boong nói

“Muốn qua ăn chút gì sao?” Hai người lắc đầu, vẫn chưa nói chuyện. Cuộc hành trình kế tiếp tuy rằng đoàn người Âm Đạm đối với hai người đều không có sắc mặt tốt, nhưng thuyền trưởng cũng là người cẩn mật. Dù sao Nam Đảo cùng Bắc Lãng quốc cũng có quan hệ hữu hảo, không thể đắc tội với công chúa Nam đảo.

“Chính là hòn đảo này” Âm Đạm nhìn bản đồ trong tay lại chỉ vào đảo nhỏ mỏng lung như ẩn như hiện nói với mọi người.

“Vòng xoáy?” Đứng ở mép thuyền, công chúa nhìn theo ngón tay chỉ của Âm Đạm, thất thanh kêu lên. Giờ phút này nàng đã đổi lại nữ phục do thuyền trưởng chuẩn bị cho nàng, khuôn mặt nàng lộ ra, thoát nhìn là một tiểu cô nương thanh thuần động lòng người, nhưng tất cả mọi người đều biết đây là bề ngoài gạt người mà thôi.

“Vòng xoáy?” Âm Đạm bắt chước công chúa, ngoắc ngón tay ý bảo công chúa đi qua. Công chúa nhìn chung quanh một chút, phát hiện là chỉ có mình đứng ở bên này, giờ mới hiểu được là đang gọi mình, khẽ nhếch miệng nhưng vẫn tiêu sái đi tới.

“Ngươi biết đảo này?” Âm Đạm giơ ngón tay chỉ đảo nhỏ trên bản đồ.

“Ừm!” Công chúa gật gật đầu, nhưng trong lòng lại khinh bỉ, mình là công chúa Nam Đảo, làm sao có thể không biết quốc thổ nước mình. Tất cả đảo lớn nhỏ của Nam đảo mình đều biết tất cả.

“Vậy ngươi nói về đảo này một chút đi!” Âm Đạm sờ sờ cằm của mình, nhìn bản đồ.

“Hòn đảo này là vòng mờ, bên ngoài có một đảo nhỏ, bao quanh tiểu đảo bên trong. Bên trong tiểu đảo không có bóng người, đất đai lại rất phì nhiêu, nhưng lại không có người ở bên trong. Bởi vì vùng nước xung quanh đảo có chút kỳ quái. Các người đến chỗ đó làm gì?” Công chúa khó hiểu nhìn bản đồ này.

“Chuyện này không cần ngươi quan tâm” Âm Đạm lạnh lùng nói

“Tìm xong thứ cần tìm, chúng ta sẽ rời khỏi Nam đảo để lại ngươi trở về”.

Công chúa bĩu môi không nói gì, trong lòng lại căm tức vô cùng, nhất định phải bẩm báo phụ vương đem họ trị tội, nhưng, cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, đến lúc đó họ đều xuất cảnh cả rồi, đi đâu tìm người trị tội chứ.

“Nước có gì kỳ quái?” Hiền Viên Cô Vân nhú mi hỏi.

“Người có thể nổi trên mặt, không cần động cũng không cần ôm cây gỗ nha” Công chúa khẽ đảo mắt hỏi tương.

“Nên vùng nước đó bị cho là có điềm xấu, cho nên đảo không có người cư ngụ”.

Biển chết? Trong đầu Nhược Khả Phi lập tức hiện lên suy nghĩ! Điềm xấu? cũng khó trách, người của thế giới này không biết nguyên lý của Biển Chết, đương nhiên sẽ nghĩ đó là hiện tượng điềm xấu.

Như vậy cũng tốt, thổ tinh túy không phải bảo bối của ai, cũng không cần xung đột với người ta để lấy được. Con thuyền chậm rãi đến gần cảng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Ads Con thuyền to như vậy tới gần cảng, lập tức làm người dân trên đảo chú ý, cùng nhau nhìn về phía thuyền này.

“Đi, dẫn đường, cho bọn họ tin tưởng rằng người là công chúa”

Âm Đàm hiển nhiên hiểu chuyện lợi dụng tài nguyên hợp lý, cho dù công chúa mọi cách không muốn, nhưng nhìn đến Âm Đàm mặt trầm như nước, chỉ có thể ngoan ngoãn biểu thị thân phận.

Các cư dân trên đảo ồn ào hẳn lên, có hoài nghi, có vững chắc tin tưởng, còn có người đi bẩm báo quan viên lớn nhất đảo... Phủ Đài đại nhân. Từng hòn đảo đều có quan viên phụ trách chuyên môn, chỉ có bọn họ đều đã tiến cung yết kiến, nói cách khác chỉ có họ mới có thể nhận ra công chúa.

Phủ Đài đại nhân vội vàng tới thì quả nhiên thấy công chúa đứng ở trên cảng, vội vàng thi hành lễ, các cư dân trên đảo mới biết nữ tử đáng yêu thật sự là công chúa. Nhất thời thanh âm “Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế” vang vọng khắp cảng.

“Được rồi!” Thanh âm lạnh băng của Âm Đàm truyền tới tai công chúa.

Công chúa kéo ra khoe miệng, khoe mắt nghiêng nhìn thanh kiếm trong tay Âm Đàm nuốt một ngụm nước bọt, hướng người quý chờ trên mặt đất phát phát tay, thần nhiên nói: “Hãy bình thân, bổn cung muốn đi nội đảo, chuẩn bị thuyền nhỏ”.

Trời sinh hoàng thất khí thế oai hùng bức người làm cho người ta ghé mắt. Dứt lời, Mặt Phủ Đài đại nhân tái đi, nơi đó có điềm xấu, công chúa thân mình tôn quý đi vào trong đó, xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bị Hoàng Thượng và Hoàng Hậu biết còn không chém đầu của mình đi!

Nghĩ đến chỗ này, Phủ Đài đại nhân theo bản năng đưa tay sờ cổ của mình, toàn thân kinh hoảng đổ mồ hôi lạnh, lên tiếng ngăn cản: “Công chúa, trăm triệu lần không thể được, nơi đó là nơi có điềm xấu!”

Ngữ khí vội vàng cùng lo lắng. “Bổn cung nói chính mình sẽ đi sao? Là bằng hữu của Bổn cung muốn đi, chuẩn bị nhanh đi!” Công chúa sắc mặt trầm xuống quát khê.

Phủ Đài đại nhân giật mình, lập tức phân phó người đi chuẩn bị thuyền nhỏ, tiếp theo tự mình dẫn đoàn người theo hướng nội đảo đi đến.

Âm Đàm cùng Vô Hồn tùy chung hai bên trái phải đi sát công chúa, mà Phủ Đài đại nhân trung thành một chút cũng không có phát hiện công chúa tôn quý của bọn họ là bị cưỡng ép.

Đi vào phía bên ngoài đảo nhỏ giao tiếp với hải vực. Mọi người từ xa nhìn lại, từ trong ra ngoài đảo nhỏ giao tiếp hải vực không vượt quá mười thước.

Phủ Đài đại nhân vẫn có chút bận tâm, công chúa nổi danh điều ngoa tùy hứng, nhưng được Hoàng thượng cùng Hoàng hậu vô cùng sủng ái.

Sớm nghe nói công chúa là người tùy hứng, khó có thể nói năng một hồi có hay không cũng đi theo vào nội đảo. Nếu thực như vậy thì bản thân nên làm sao cho phải?

Thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Quả nhiên sau khi đưa thuyền nhỏ tới, công chúa cũng muốn đi lên theo, một nửa là tự mình muốn đi lên, một nửa là đám người Âm Đàm bức lên. Phủ Đài đại nhân khóc không ra nước mắt, nhìn mọi người đi lên thuyền nhỏ, chỉ có cầu nguyện ở trong lòng, cầu mong Hoàng Thượng không biết điều này.

Tám người chậm rãi đem thuyền nhỏ hướng bờ bên kia. Lên bờ, Âm Đàm nhìn tất cả trước mắt mờ mịt. Trên đảo cây cối sum xuê, cỏ dại mọc thành bụi,

một ít kỳ hoa đang nở rộ.

“Làm sao vậy? Thổ tinh túy đang ở chỗ nào?” Hiền Viên Cô Vân đến gần bên cạnh hấn hỏi.

“Không biết” Âm Đàm trả lời rõ ràng: “Dù sao cũng ở đây, các người không thấy thổ nhưỡng trên đảo này thực phì nhiêu sao? Phải cùng Thổ tinh túy có quan hệ. Rốt cục, quá phì nhiêu nên mới có Thổ tinh túy hay là có Thổ tinh túy nên vùng đất này mới phì nhiêu cũng không biết chừng!”

Hiền Viên Cô Vân trầm tư chốc lát nói: “Như vậy đi, chúng ta tới vùng đất nào phì nhiêu nhất thì tìm, hẳn là sẽ có manh mối.” Mọi người vừa nghe cũng hiểu được là có đạo lý, cùng nhau hướng về phía vùng đất phì nhiêu nhất tìm kiếm.

Mấy nam nhân ở phía trước dùng kiếm chặt cỏ dại cao tới ngang người làm thành con đường, một đường tìm kiếm, lại có thể đi từ từ đến trung tâm của đảo. Trung tâm đảo là một vùng đất trống không, không có cỏ dại cũng không có cây cối, là một mảnh đất trơ trọi.

“Đây là cái gì?” Công chúa chỉ vào thứ nào đó kêu lên, mọi người cũng nhìn thấy vật gì đó. Là một khối bia đá cao cỡ nửa người! Nơi này không phải là nơi không có người ở sao? Tại sao lại có vật như vậy?

“Phía dưới còn có con rùa!” Bạch Hạnh lại phát hiện ra nơi kỳ quái này. Tấm bia đá kia dựng đứng ở trên lưng con rùa!

Mọi người kinh ngạc, chậm rãi đi đến phía trước, đến khi đến gần mới phát hiện con rùa kia thì ra cũng làm từ đá. Bởi vì thủ pháp điêu khắc cực kỳ tinh tế, nhìn từ xa lại thấy như là vật sống!

“Kỳ quái, thứ này ở đâu ra đây?” Công chúa ngồi xổm người xuống, sờ sờ đầu rùa đá cùng móng vuốt.

Nơi này vẫn không có bóng người, là ai đem tấm bia đá này đặt ở đây? Đám người Nhược Khả Phi trong lòng không hiểu, vây chung quanh tấm bia đá, cùng nhau đi tới đều là nơi không có bất kỳ người nào ở, càng không có dấu vết từng có người ở, tại sao ở chỗ đất trống này lại có tấm bia đá do con người tạo ra? Công chúa cũng không an phận, vuốt ve rùa đá trông rất sống động, sờ soạng đầu rồi lại sờ lưng, chậm rãi mò đến đuôi rùa.

“A?” Công chúa nghi hoặc cuối đầu nhìn: “Cái đuôi này như thế nào có thể cử động?” Tầng đá làm cái đuôi rùa cử động?

“Không tốt, tránh mau!” Âm Đàm hét lớn một tiếng, chuẩn bị vận công bay lên, nhưng vẫn là chậm, công chúa nhất thời động vào cái đuôi rùa đá, chung quanh tầng đá lớn toàn bộ sụp đổ xuống dưới, mang theo một thanh âm vang lên, tất cả mọi người đều rơi xuống.

Hiền Viên Cô Vân ở giữa không trung ôm chặt lấy Nhược Khả Phi, gất gao ôm nàng vào lòng. Một lát, mọi người cũng bình yên rơi xuống bùn đất mềm mại.

Thái giám phát ra tiếng “Ô?” Thì ra hẳn dùng thân thể mình làm cái đệm, tiếp được công chúa rơi xuống. Mà Bạch Hạnh vốn không có được cái may mắn của Nhược Khả Phi cùng Công chúa, cái mông ngã xuống ầm ầm đau.

Chung quanh là một mảng tối đen, chỉ ở phía trên có ánh sáng mờ mờ, bởi vậy nhìn ra chỗ mọi người ngã xuống cách mặt đất khá xa. Âm Đàm lấy ra môi lửa, thấp sáng cho mọi người nhìn rõ được chung quanh.

Chung quanh là vách tường bóng loáng ẩm ướt, rất nhiều chỗ còn mọc rêu xỉ, tường leo lên trên cao như vậy là không đủ khả năng. Âm Đàm đem môi lửa đưa ra xa một chút, mới phát hiện phía trước có đường. Phía trên không có khả năng leo lên, chỉ có đường trước mắt là có thể thử một lần.

Ngay khi mọi người vừa nhìn thấy đường liền ngăn cản cả người, phía trước có ngã ba, nên đi về phía nào đây?

“Ừa?” Âm Đàm lại kinh ngạc phát hiện trên vách tường còn có cây đuốc, nói cách khác nơi này từng có người đi đến?

Âm Đàm tháo cây đuốc xuống châm lửa, quay đầu: “Đi bên kia?”

“Trái!” “Bên phải!” “Ồ giữa!”

Vài âm thanh vang lên, tuy nhiên đáp án lại không thống nhất. Âm Đàm suy nghĩ, nhớ rõ Nhị Đương gia nói qua, rất nhiều nơi cửa vẫn hướng phía bên phải, gặp được lối rẽ cũng là nên hướng phía bên phải mà đi.

“Đi trước bên phải đi” Âm Đàm trầm tư nói ra lý do biến hóa của mình, mọi người gật đầu đồng ý đi xuống dưới, đi theo phía sau Âm Đàm.

Không khí ẩm ướt, con đường dưới chân cũng có chút trơn trượt, Hiền Viên Cô Vân cẩn thận nắm tay Nhược Khả Phi, mà Nhược Khả Phi vươn tay còn lại dắt cánh tay Bạch Hạnh. Thái giám thật cẩn thận giúp đỡ công chúa đi ở chính giữa, Diêm Diêm cùng Vô Hồn đi ở cuối cùng.

Quả nhiên, đi một đoạn, lại xuất hiện ngã ba đường. Âm Đàm cũng như cũ giờ cây đuốc hướng phía bên phải đi, mọi người trầm mặc đi theo phía sau Âm Đàm, ánh đuốc làm thân ảnh của đám đông chiếu lại lên tường, kéo ra dài vô cùng, có vẻ thập phần quỷ dị.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, chỉ cần nhìn thấy lối rẽ liền quẹo phải, cuối cùng Âm Đàm ngừng lại, phát ra một tiếng sừng sờ khó chịu. Mọi người lúc này mới ngẩng đầu nhìn rõ ràng, lại nhớ tới chỗ ngay từ đầu bọn họ rớt xuống, nói như vậy đây là một mê cung sao? Chỗ không có người như nơi này lại có một mê cung dưới đất sao?

“Vậy với biện pháp, đem quần áo xé thành sợi, làm dấu hiệu, như vậy có thể biết đã đi qua nơi nào”

Nhược Khả Phi thở dài, lời nói ngốc nhất cũng là biện pháp tốt nhất. Bất quá, y phục này lấy của ai? Hiện tại đã là đầu hạ, lại đi tới đảo quốc nóng bức, đều chỉ mặc mỗi bộ y phục này, thoát y phục của ai đây? Ở đây có 3 nữ nhân, quần áo của họ nhất định không được.

Mọi người nhất trí đưa ánh mắt quăng về phía Âm Đàm đang giong cây đuốc, đều cười ôn nhu.

“Nhìn cái gì vậy?” Âm Đàm hờn hển nhìn ánh mắt không có hảo ý của mọi người

“Nghĩ cũng đừng nghĩ đến lấy áo của ta!” Dứt lời, rất nhanh vươn tay bắt lấy thái giám đang đứng bên cạnh công chúa.

“Làm... làm gì?” Thái giám nhìn hàn quang trong mắt Âm Đàm, run rẩy hỏi.

“Không thể” Công chúa ra tiếng muốn ngăn cản

Âm Đàm trừng mắt nhìn lạnh lùng nói “Vậy ngươi nghĩ sẽ thay hần?”

Nói xong, công chúa ngậm miệng lại không nói một chữ, cũng tự quay mặt đi, không nhìn ánh mắt cầu cứu của thái giám.

“Ngươi chính là tự mình cởi ra hay là ta giúp ngươi?” Âm Đàm cười,

hàn quang trong mắt càng sâu.

“Ta tự mình cởi” Thái giám run run đem quần áo bên ngoài cởi ra, lộ ra thân mình gầy teo, đưa cho Âm Đàm, trong lòng thầm mắng Âm Đàm không phải là người, quả thực chính là ác ma.

Âm Đàm đưa cho Hiên Viên Cô Vân ý bảo hần xé quần áo, Hiên Viên Cô Vân cầm kiếm cắt quần áo, xả ra thành sợi.

“Lần này đi bên kia?” Âm Đàm nhìn ba đường giống nhau như đúc, hỏi đến ý kiến mọi người.

“Bên trái đi, lần này gặp lối rẽ liền quẹo trái, có lẽ người thiết kế mê cung này ý tưởng cùng người khác tương phản.”

Hiên Viên Cô Vân nói ra ý nghĩ của chính mình, có lẽ kiến tạo mê cung này là người tính tình cổ quái, luôn làm khác lẽ thường. Âm Đàm gật gật đầu, cảm thấy có lý.

Mọi người lại tiến vào đường bên trái tiếp tục đi, Hiên Viên Cô Vân đi ở sau cùng rắc sợi vải. Nhược Khả Phi nắm tay Bạch Hạnh đi ở phía sau Âm Đàm, vừa đi vừa rắc vải, cũng không biết đi bao lâu rồi, chuyên qua đi tới lộ khẩu liền thấy được lộ tuyến, quay lại tìm đường mới tất cả đều là sợi vải, đây là có chuyện gì?

“Chúng ta đều là đi qua đây rồi?” Vô Hồn khó hiểu, hồ nghi nhìn vải rắc trên đường.

“Không có, con đường này không hề đi qua” Nhược Khả Phi khẳng định trả lời. Nhưng là, không có đi qua con đường này, trên đất lại có sợi vải đánh dấu là sao? Âm Đàm ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận nhìn vải, Hiên Viên Cô Vân nhìn sợi vải như có suy nghĩ gì. “Sợi vải rắc chỉ đường đã bị người ta động qua!”

Hiên Viên Cô Vân cau chặt mày, nói ra đáp án làm người ta giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Ads Dây vải đánh dấu bị người ta động đây rồi? Chắc chắn không phải do bọn họ làm, vậy là ai làm? Trong mê cung này trừ tám người bọn họ ra còn có ai khác? Hơn nữa rõ ràng là cố ý làm bọn họ lẫn lộn đường đi, không cho mọi người thuận lợi rời khỏi mê cung.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, trong lòng đều nổi lên nghi ngờ, ở nơi như thế này lại cũng có người sao? Âm Đàm lộ ra nụ cười kỳ quái, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi nhìn xem ai đang cùng chúng ta đùa bỡn!”

Mấy nam nhân gật gật đầu, Âm Đàm bỗng nhiên thổi tắt cây đuốc, trong bóng đêm tất cả đều yên ắng, Âm Đàm ngưng hô hấp nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Trong bóng đêm, dường như có vật gì đó rất nhỏ đang di động tới. Âm Đàm lặng lẽ hướng về phía có tiếng vang bên kia ngang nhiên xông qua, Vô Hồn

cùng Diễm Diễm cũng chậm rãi đi theo qua, Hiền Viên Cô Vân không một tiếng động đứng yên tại chỗ.

Trong bóng đêm, truyền đến âm thanh kịch liệt, dường như ba người đang đuổi theo cái gì. “Hình như không tốt !” Hiền Viên Cô Vân ghé môi vào bên tai Nhượng Khả Phi nói thật nhỏ, nhẹ nhàng thổi nhiệt khí, vào lúc đó còn không quên đưa giỡn một phen.

Nhượng Khả Phi bỗng nhiên vươn tay miết ở môi Hiền Viên Cô Vân, dùng sức chà mạnh, Hiền Viên Cô Vân đau thiếu chút nữa là chảy nước mắt.

“Làm gì nha, Phi nhi, đau quá đi!” Hiền Viên Cô Vân ủy khuất kéo ra khóe miệng. Trước mặt Phi nhi, hấn vĩnh viễn đều có thể nhu nhượng làm nũng với nàng.

Một bên công chúa nghe xong, toàn thân cả người đông cứng, người kia lãnh khốc lạnh lùng như vậy, đặt thanh kiếm trên cổ mình ánh mắt cũng không chút thay đổi, vậy mà giờ phút này lại có thể làm nũng?

“Hừ!” Nhượng Khả Phi không nói gì hừ lạnh một tiếng, thổi vào lỗ tai mình rất ngứa, đương nhiên là muốn động thủ. “A? Giống như bắt được rồi!” Hiền Viên Cô Vân ngẩng đầu nhìn về phía bóng đêm.

“Buông ra, bọn người các ngươi là người xấu! Tùy tiện xông vào nhà của người khác, thả ta ra!!!”

Một thanh âm non nớt truyền đến trong lỗ tai của mọi người. Trong nhà của người khác? Nhượng Khả Phi nhíu mày, đây là nhà của người khác? Lời này có ý gì?

Cây đuốc được thắp sáng, làm chung quanh sáng dần lên, mọi người lúc này mới nhìn thấy trong tay Âm Đạm dẫn đến một bé trai, bắt quá chừng bảy hay tám tuổi, gương mặt cũng gọi là xinh đẹp. Đôi mắt to, đen lũng lừng phần nộ nhìn mọi người, bị điểm huyết không thể nhúc nhích.

Nhìn kỹ lại, lại thấy bên mắt phải của thằng bé có một cái bớt màu đen, phá hủy gương mặt xinh đẹp kia, lại có vẻ dữ tợn khiến người ta sợ hãi. Mọi người nhìn thấy đều không khỏi hít vào hơi lạnh, thật sự đáng tiếc cho cậu bé xinh đẹp này! Trong lòng Âm Đạm cũng có chút giật mình, khi thời điểm đứa nhỏ này bị bắt, hấn dường như có thể nhìn thấy dễ dàng trong bóng đêm.

“Đây là nhà của người?” Nhượng Khả Phi lại cảm thấy cái bớt kia làm cho đứa bé này thoát nhìn đáng yêu y như gấu trúc.

“Hừ!” Cậu bé gấu mèo lên tiếng hừ lạnh không muốn nói.

“Chúng ta không phải cố ý xông vào nhà em, cho nên thực sự xin lỗi em!”

Nhượng Khả Phi nhìn đứa trẻ trước mắt, nhẹ nhàng giải thích.

“Chúng ta là bị roi xuống, cũng muốn rời khỏi nơi này, nhưng là bị người làm rối loạn dấu hiệu, nên ra không được!”

Nhượng Khả Phi thanh âm ôn nhu dường như cũng có sức thuyết phục. Cậu bé gấu mèo chớp chớp đôi mắt to nhìn Nhượng Khả Phi nửa ngày do dự nói: “Người không gạt ta?”

Nhượng Khả Phi ôn nhu mỉm cười lắc đầu. “Có thể đưa bọn ta ra ngoài không?”

“Có thể” Cậu bé gấu mèo do dự đáp ứng, tiếp theo lại nói ra điều kiện. “Nhưng mà ta nói nơi nào không được đi thì các người không được vào!”

“Có thể!” Âm Đạm đồng ý, giải huyết cho cậu bé gấu mèo rồi để hấn xuống.

“Đi theo ta!”

Cậu bé gấu mèo đi ở phía trước, quả nhiên y như suy nghĩ của Âm Đạm, trong bóng đêm không cần ánh sáng hấn cũng có thể đi lại như bình thường, cậu bé gấu mèo linh hoạt đi ở phía trước, mọi người bước nhanh ở phía sau. Cũng không biết là đi bao lâu, phía trước lại dần có ánh sáng.

“Theo hướng kia ra ngoài, đừng trở lại nữa!” cậu bé gấu mèo phát phát tay, giống như là đuổi ruồi, đuổi mọi người. Mọi người giương mắt nhìn thấy hình như là cửa động. “Cám ơn người!” Nhượng Khả Phi hướng cậu bé gấu mèo mỉm cười gật gật đầu.

“Đi đi thôi, cha ta thực chán ghét nhìn thấy người xa lạ, sẽ giết mọi người đem ném hết vào trong hồ!” Cậu bé gấu mèo mỉm cười.

Nhượng Khả Phi có chút không đành lòng vội vàng nói. “Tiểu hài tử, ta hỏi em chuyện này, em có từng thấy vật nhỏ như vậy, màu đen, sáng sáng không?” Vừa ra hiệu, Âm Đạm vừa lên tiếng hỏi.

Cậu bé gấu mèo hiển nhiên đối với người vừa bắt mình lúc này không có chút cảm tình gì, khinh thường nói: “Nhà ta có rất nhiều, rồi sao? Muốn ư? Ta sẽ không đưa nó cho người!” Dứt lời, xoay người tiến vào huyết động vừa đi ra.

“Đợi chút!” Không thèm quan tâm đến âm thanh sót ruột của mọi người, cậu bé gấu mèo đã chạy mất không còn bóng dáng. Chuyện này có thể như thế nào làm tốt đây? Xem ra theo như lời hấn nói, trong nhà hấn chắc chắn có Thổ tinh túy rồi, còn nhiều nữa là khác.

“Không cần nóng nảy!” Âm Đạm cười đắc ý, kéo sợi dây trong tay mình, sợi dây hơi động, vẫn còn tiếp tục chạy đi. Thì ra không biết khi nào Âm Đạm đã đem dây lạng lẽ thắt ở trên người cậu bé gấu mèo. Hiện tại theo sợi dây này là họ có thể tìm được cậu bé gấu mèo để lấy được Thổ tinh túy rồi.

“Đi thôi!” Âm Đàm nhủ mảy, đi đầu dẫn mọi người vào. Mọi người đi thật sát phía sau, theo sợi dây kéo dài, mọi người cũng càng lúc càng đi vào sâu trong mê cung này.

Vách tường hai bên bắt đầu khô ráo dần, đường đi ở dưới chân cũng bắt đầu rộng lớn hơn, sợi dây vẫn còn kéo dài... Phía trước dần dần có ánh sáng, dường như là lối ra.

Sau khi mọi người đi ra ngoài, khắc sâu vào trong mắt là một nơi vô cùng rộng lớn xinh đẹp, cỏ xanh mọc dài ở khắp nơi, làm cho người ta nhìn không được muốn bước đi trên đó.

Đưa mắt nhìn lại, thì thấy có một gốc cây thật lớn, ở dưới tàng cây có hai gian nhà gỗ, khói bếp chậm rãi bay lên giữa không trung. Ở nhà gỗ bên cạnh, bao bọc chung quanh là một cái hàng rào nhỏ, bên trong nuôi mấy con gà, mấy con vịt con. Nhà gỗ phía trước được quét sạch sẽ, mang một bộ dáng ấm áp hài hòa. Trên đất là một sợi dây dẫn thẳng đến trước cửa nhà gỗ, nơi này chính là chỗ ở của cậu bé gấu mèo?

Bỗng nhiên, cửa nhà gỗ bị mở ra, cậu bé gấu mèo bung cái chậu gỗ đi ra, hướng về phía hàng rào đang nuôi nhốt gà cùng vịt con. Mọi người chuẩn bị tiến lên, cửa lại truyền đến một tiếng hét to: “Thỉnh nhĩ, trên người con lại có sợi dây, tại sao lại thế này?”

Tiếp theo, từ cửa một thân ảnh mạnh mẽ bay nhanh tiêu sái đến bên người của cậu bé gấu mèo, nắm sợi dây ở phía sau người hấn mạnh mẽ kéo, lại theo hướng sợi dây nhìn qua, thấy được đoàn người của Nhược Khả Phi.

Cậu bé gấu mèo cũng nhìn thấy họ đứng đó, trên mặt là kinh hãi. “Lại có thể dám theo dõi con ta tới đây, muốn chết sao?”

Dứt lời, nam tử mạnh mẽ mang về mặt hung hãn, mặt lộ ra hung quang đã trong nháy mắt phiêu nhiên bay đến trước mặt mọi người, làm cho mọi người kinh hãi.

“Phụ thân, đợi chút!” Cậu bé gấu mèo thất thanh kêu lên, chẳng biết tại sao cậu lại không muốn phụ thân giết tỷ tỷ ôn nhu mỉm cười kia, cho dù nàng theo dõi mình đến tận đây.

“Chờ cái gì?” Nam tử kia mặt đen lại nhìn một đám người trước mắt, trên tay đã muốn vận công. Mọi người kinh ngạc nhìn năng lực kinh người của nam nhân trước mặt, càng kinh ngạc hơn là dung mạo của hắn, là một nam nhân thật xuất chúng, tướng mạo bất phàm, khí thế giữa lông mày lại càng bất phàm.

Công chúa xem ngây người, tại nơi hoang vắng sao lại có một nam tử đẹp đến vậy. Không hề kém cỏi dung mạo của Hiên Viên Cô Vân, mà so với Hiên Viên Cô Vân còn có nhiều hơn một phần cảm giác thành thực.

“Tới đây rồi cũng đừng nghĩ đi ra ngoài, chết đi!”

Nam nhân kia ra tay bay nhanh tới đánh úp về phía người đang đứng trước nhất là Âm Đàm. Âm Đàm nghe được thanh âm sắc bén trong không khí, sự cảnh giác trong lòng nổi lên, không dám xem thường, ra tay đón đánh, mới vừa qua ba chiêu thì Âm Đàm đã rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Vô Hồn cùng Diêm Diễm thấy thế bất chấp tất cả cũng gia nhập vào, Hiên Viên Cô Vân đem Nhược Khả Phi kéo ra phía sau, cũng tiến lên tiếp chiêu.

Nhược Khả Phi kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, chờ dẫn đếm mấy người bị nam nhân kia đánh học máu bay ra, một người, hai người, ba người, bốn.... Xong rồi, bọn họ đều bị đánh thành như vậy, lúc này nên làm sao bây giờ? Bạch Hạnh cắn cắn môi, nhìn tất cả mọi việc trước mắt.

“Hừ, một bầy kiến hôi cũng dám tới quấy rầy cuộc sống của ta!”

Nam tử kia nhìn mấy người bị thương không nhẹ, khinh thường thốt lên, lại mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về hướng Nhược Khả Phi, từng bước một tiêu sái bước tới.

“Đứng lại...” Hiên Viên Cô Vân kiên cường chống lấy thân thể, có hết sức đứng lên, làm sao có thể cho hắn động đến nữ nhân của mình?!

Âm Đàm an tâm nằm trên mặt đất, cố gắng học máu, ánh mắt lại nghiêng nghiêng nhìn về phía bên này, muốn nhìn Nhược Khả Phi như thế nào giải quyết tình huống này. Vô Hồn cùng Diêm Diễm vẻ mặt sốt ruột, nhưng cũng không thể gượng người dậy nổi.

Một âm thanh lớn hơn át tiếng Hiên Viên Cô Vân. “Phụ thân, không cần nha, tỷ tỷ là người tốt!” Cậu bé gấu mèo vội vàng chạy lại, chắn ở trước mặt Nhược Khả Phi.

“Người tốt? Trên thế gian này còn có người tốt sao?!” Nam nhân kia trào phúng cười rộ, nếu còn có người tốt, hắn sẽ không mạng theo thể tử cùng ẩn cư tại nơi này rồi, mà sinh hạ được đứa bé này, trời sinh trên mặt lại có tàn tật, những người đó lại lấy ánh mắt như thế nào nhìn hắn?

“Thật sự, phụ thân, không cần giết tỷ ấy nha!!!” Cậu bé gấu mèo đưa ra hai tay ngăn ở trước mặt Nhược Khả Phi. Tỷ ấy hướng về phía mình cười, nương đã từng nói qua, nếu là có người khác nhìn thấy mặt mình sau đó lại còn đối xử với mình ôn nhu như trước thì nhất định người đó là người tốt. Mẫu thân là người tốt, phụ thân là người tốt, đại tỷ này cũng là người tốt!

“Người tốt?” Nam tử kia một phen đẩy cậu bé gấu mèo ra, tiến sát lại gần nhìn chăm chăm vào mặt Nhược Khả Phi, Hiên Viên Cô Vân thấy thế, liều mạng chống đỡ thân thể, hướng phía này đánh úp lại. Nam tử kia thoải mái vung tay lên lại đem Hiên Viên Cô Vân đánh bay đi.

Nhược Khả Phi nhìn Hiên Viên Cô Vân mặt tái nhợt cùng máu ở khóe miệng, chân mày chau lại, mà công chúa cùng thái giám đã bị hù đến đứng thẳng bất động ở kia, người này năng lực đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi thường nhân!!!

“Nha đầu, ta hỏi ngươi, ngươi thấy được mặt con ta thì phản ứng như thế nào?” Ánh mắt nam tử kia nhìn chăm chăm ánh mắt của Nhược Khả Phi, dường như muốn dùng ánh mắt đem nàng đâm thủng qua. Mọi người tim đều thót lên tới cổ họng, hiểu được nếu Nhược Khả Phi trả lời mà không làm hài lòng người trước mắt kia thì hậu quả đã có thể biết được.

“Giống gấu mèo, thực đáng yêu!” Nhược Khả Phi thân nhiên nói ra suy nghĩ thành thật nhất ở trong lòng. Nam tử kia nhú mày, nhìn chăm chăm vào mắt của Nhược Khả Phi, muốn từ bên trong tìm ra dối trá, lại chỉ nhìn thấy một mảng trong suốt.

“Tốt, ha ha ha ha... Nha đầu, ngươi liền ở lại đây làm con dâu của ta đi, còn người khác... chết!”

Nam tử kia cười thoải mái, trong tiếng cười tất cả đều là liêu lĩnh cùng vừa lòng, hắn nắm lấy tay Nhược Khả Phi kéo đến bên cạnh cậu bé gấu mèo. Chết chết lại nói ra cứng rắn như chém đinh chặt sắt!!!

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Ads Cậu bé gấu mèo vội vã đỡ Nhược Khả Phi, cũng đã rất cố hết sức, dù sao chỉ là đứa nhỏ mới có sáu bảy tuổi, lại chọn một nữ nhân mười sáu tuổi làm con dâu, chỉ sợ có nam tử kỳ quái trước mắt này có thể nghĩ ra được. Nhược Khả Phi đứng lại, cau chặt mày nhìn nam nhân trước mắt.

Nam tử kia cười liêu lĩnh, nhìn mấy nam nhân té trên mặt đất, vẻ mặt suy nghĩ: “Trước hết giết ai thì tốt đây?” Ánh mắt từ trên người Âm Dạm lại dao động đến trên người Hiên Viên Cô Vân, nhớ rõ vừa rồi khi chính mình muốn giết nàng kia, hắn là người kích động nhất, hai người này là có quan hệ sao?

“Tốt, trước hết là giết ngươi!” Nam tử kia chỉ vào Hiên Viên Cô Vân sắc mặt tái nhợt quyết định.

“Không!!!” Nhược Khả Phi một bước chạy tới che ở phía trước Hiên Viên Cô Vân

“Hắn chết ta cũng sẽ không cần sống nữa!”

“Nha đầu, ngươi đang ở đây uy hiếp ta?”

Nam tử kia tuổi cũng không vượt quá ba mươi, nhưng khẩu khí nói chuyện lại là của lão phụ, giận dữ trừng mắt nhìn Nhược Khả Phi không hề nhượng bộ chút nào.

“Phụ thân, không nên thương tổn tỷ ấy!” Cậu bé gấu mèo có chút nóng nảy, cũng nhào đầu về phía trước chắn ở trước họ.

Nam tử kia cau chặt lông mày, có chút khó xử nói: “Tiểu tử nhà chúng ta thích ngươi như vậy, nhưng mà ngươi lại thích nam nhân này, chuyện này có thể như thế nào tốt? Đem nam nhân này chặt thành mảnh nhỏ là được. Sau đó, trong lòng ngươi cũng chỉ có tiểu tử nhà ta thôi!”

Cậu bé gấu mèo vội vàng lắc đầu “Phụ thân, cha đang ở đây nói cái gì vậy? Tỷ tỷ này là người tốt, tha bọn họ đi đi!”

“Đi!? Làm sao có thể!”

Nam tử kia trào phúng cười cười: “Những người này vừa đi ra ngoài sẽ dẫn người đến gây phiền phức cho chúng ta, phải giết họ trừ hậu họa.”

“Sẽ không có, đại tỷ tỷ sẽ không làm vậy, ta tin tưởng tỷ ấy!”

Cậu bé gấu mèo vội vàng quay đầu nhìn Nhược Khả Phi nói: “Tỷ tỷ, tỷ nói mau, tỷ sẽ không làm vậy!”

“Chúng ta đi đến đây chỉ vì muốn tìm kiếm thổ tinh túy, tìm được rồi dĩ nhiên sẽ rời đi, tuyệt đối sẽ không tiết lộ tông tích của các người!” Nhược Khả Phi lạnh lùng nói.

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng lời của ngươi?” Nam tử kia chế nhạo, một tay đem cậu bé gấu mèo đẩy ra, cũng đem Nhược Khả Phi một phen đẩy đến bên cạnh, lại vươn tay muốn đánh về phía Hiên Viên Cô Vân.

Nhược Khả Phi không nói một lời, chính là lại chắn ở phía trước Hiên Viên Cô Vân, lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt, cùng ánh mắt âm trầm của nam tử kia không hề nhượng bộ chút nào. Mà Hiên Viên Cô Vân cố hết sức vươn tay, cầm tay của Nhược Khả Phi.

“Nha đầu, người đừng có không biết phân biệt tốt xấu. Đừng tưởng là con ta thích người, ta liền không dám giết người.” Nam tử kia mặt lạnh xuống, ngữ khí cũng lạnh lạnh.

“Nương... nương...!!! Người mau ra đây a!!!” Đột nhiên cậu bé gấu mèo mở to miệng hướng phía nhà gỗ hô to lên.

“Xú tiểu tử, mau câm miệng!” Nam tử kia lại có thể hoảng loạn lên, ôm lấy cậu bé gấu mèo bịt kín miệng của hắn, cậu bé gấu mèo liều mạng tránh, trong cổ họng cứ luôn phát ra âm thanh ô ô, nam tử kia đột nhiên nhìn nhà gỗ một chút, dường như đang sợ hãi điều gì.

“Thính nhi, làm sao vậy?” Một thanh âm ôn nhu nhuần nhuyễn truyền đến, làm cho xương cốt người ta đều nhanh nhũn ra, chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Mọi người nhìn lại theo phía thanh âm kia truyền đến, lại nhìn thấy một nữ tử áo trắng chân thành đi đến, làm cho mọi người ngây ngẩn cả người, đơn giản đó là một nữ tử vô cùng xấu xí, một bên mặt có một vết bớt màu đen, chính là gương mặt âm dương! Mà môi cũng có chút to, cái mũi sụp xuống, đôi mắt nhỏ nhỏ.

Nữ tử xấu xí chính là thể tử của nam tử cường hãn xinh đẹp này? Là mẫu thân của cậu bé gấu mèo? Nói như vậy vết bớt trên mặt của cậu bé gấu mèo là do mẹ ruột hắn di truyền cho hắn, có đúng không?

Thấy được mọi người có chút bối rối, nam tử kia then quá hóa giận, quay đầu hung tợn nhìn mọi người, buông cậu bé gấu mèo ra, hắn sẽ ra tay độc ác, bọn người đáng chết dám chê cười nương tử của hắn!

Mình đã mang nàng đến đây ẩn cư rồi, còn tìm tới cửa chê cười nàng, không thể tha thứ được! Đề đi chết đi!!!

“Tướng công, dừng tay!!!” Thanh âm ôn nhu lại có tác dụng với nam tử kia, tay hắn dừng lại giữa không trung, ôn nhu quay đầu mỉm cười nhìn mọi người

“Làm sao vậy nương tử?”

“Chàng vừa muốn giết người sao?”

Nữ tử xấu xí vội vàng chạy tới, một phen ôm lấy cậu bé gấu mèo, lại nhìn mấy người bị thương nằm trên đất, trong thanh âm đã ẩn ẩn tức giận

“Ta đã nói với chàng bao nhiêu lần rồi, không cho phép tùy tiện động thủ dẫm thương người! Chàng có nghe lời của ta hay không?”

Nam tử kia làm như thật vô tội, khoát tay, về mặt ủy khuất: “Không phải đâu, nương tử! Nàng hãy nghe lời ta nói, là bọn họ động thủ trước muốn làm tổn thương Thính nhi, ta mới ra tay, thật sự đó!” Nam tử kia lo lắng lại ủy khuất.

Mọi người khòe miệng co giật, gặp qua bao nhiêu người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua người nào mặt dày đến như vậy, lại có thể trợn mắt bịa đặt, còn nói đến ủy khuất đến thế!

Càng làm cho người khác không thể tin được là mới vừa rồi còn như ác ma đến từ địa ngục, giờ phút này lại ôn thuận giống như chó con trong nhà, mặt dày mày dạn dán lên người của nữ tử xấu xí.

“Nói vậy, phụ thân nói vậy!”

Cậu bé gấu mèo đứng trong lòng của nữ tử xấu xí hiển nhiên là không sợ cha của hắn, lập tức liền lật tẩy cha hắn nói dối, đối mặt với ánh mắt cảnh cáo của cha, cậu bé gấu mèo vẫn kiên trì lời của mình

“Phụ thân chính là nói vậy, cha muốn giết bọn họ, tỷ tỷ kia là người tốt, cha cũng muốn giết”

“Ôi...”

Nam tử kia bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, đơn giản là do nữ tử xấu xí đang hung hăng nhéo lỗ tai hắn, hắn đau đến nhếch miệng, nhưng hắn lại không có một chút phản kháng, miệng hừ nhẹ

“Nương tử, ta sai lầm rồi, nàng nhẹ nhàng một chút nha, ta sai lầm rồi!”

“Sai lầm rồi? Nếu mà Thính nhi không có gọi ta thì có phải hay không chàng vừa muốn giết người!?”

Nữ tử xấu xí hiển nhiên không tin lý do thoái thác của hắn, lực đạo trên tay càng lớn. Mọi người đều kinh hãi, nhìn một màn không thể tin được trước mắt, chẳng lẽ vô quyết dày có móng tay nhọn, đối với đôi vợ chồng này thực sự khiến cho người ta phải ghen hòng trần trời. Mỹ nam với xấu nữ, nhưng vẫn có thể hạnh phúc ân ái như thế.

“Không phải nha, bọn họ dám chê cười gương mặt của nàng, đương nhiên là đáng chết!!!”

Nam tử ôm lấy lỗ tai của mình, nói giọng cực kỳ ủy khuất.

“Phụ thân lại nói vậy, người có thấy người nào trong bọn họ cười chê không?”

Cậu bé gấu mèo một lần nữa không để lại mặt mũi cho cha mình, lên tiếng chống đối. Nam tử kia đen mặt tức giận, trong lòng quả thực muốn đánh, chờ xong chuyện này rồi nhất định phải đánh cho mông nó nở hoa!!!

“Nương! Người xem cha kia, cha nhất định là nghĩ lát nữa sẽ đánh cho con mông nở hoa luôn!!!”

Cậu bé gấu mèo không hề yếu thế chống lại ánh mắt cáo hung ác của cha, ở trong lòng mẹ mình dụi dụi làm nũng.

“Chàng dám nghĩ!!!” Nữ tử xấu xí hiển nhiên là nổi giận, lực ở trên tay cũng tăng lên

“Nói lời xin lỗi với người ta, hơn nữa còn phải giúp người ta chữa thương!!!”

“A a a...” Nam tử kia kêu la thê thảm, nhưng vẫn không hề có ý định phản kháng, miệng đáp ứng ngay

“Được thôi, được thôi!!”

Khi nữ tử xấu xí buông tay khỏi tai của hắn, thì lỗ tai của nam tử kia đã đỏ bừng, nhìn thấy lỗ tai của hắn đỏ bừng, nữ tử xấu xí dường như lại có chút không đành lòng, vươn tay sờ nhẹ, đẩy mắt lộ ra vẻ đau lòng

“Không giết bọn họ cũng được, nhưng bọn họ phải ở lại nơi này, không cho phép rời đi!” Nam tử tuần mỹ hớn hờ sờ lên bàn tay nhỏ bé mềm mại đang xoa lỗ tai cho mình nói ra điều kiện

“Nếu bọn họ đi ra ngoài đem tung tích của chúng ta nói cho người khác biết, chúng ta sẽ không còn yên ổn ở đây qua ngày nữa!”

“Thật có lỗi, chúng tôi không thể lưu lại, nàng ấy trúng độc Ly Tâm, chúng tôi đang đi tìm thuốc giải, còn thiếu Kim tinh túy và nước thủy lộ tiên hoa nữa?” Âm Đàm chỉ chỉ Hiến Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi thân nhiên biểu lộ thái độ của mình.

“Độc Ly Tâm?”

Nữ tử xấu xí nhủ mảy, bỗng nhiên buông cậu bé gấu mèo ở trong lòng ra, đến gần Nhược Khả Phi, không nói lời nào bắt mạch của Nhược Khả Phi, sắc mặt chậm rãi chìm xuống, quay đầu nói với tướng công của mình:

“Bọn họ không có nói dối, nàng đích thực trúng độc Ly Tâm, hơn nữa bệnh tình của nàng đang nặng thêm!”

“Người là đại phu?” Nhược Khả Phi nhìn nữ tử xấu xí trước mắt, trong ánh mắt lại tràn đầy ôn nhu

“Phải” Nữ tử xấu xí gật đầu, lộ ra nụ cười thân nhiên chua xót. Đúng vậy, mình là đại phu, nhưng là bất kỳ ai nhìn thấy gương mặt của mình, cũng đều không dám cho mình xem bệnh!!!

“Chúng tôi vô tình xâm nhập vào nơi này, vì cậu bé gấu mèo nói trong nhà hắn có thổ tinh túy, chúng tôi mới đi theo sau hắn, đến quấy rầy, thực sự xin lỗi!!!” Nhược Khả Phi nhìn nữ tử có chút đau thương trước mắt, tự nhiên là hiểu được nàng đang thương tâm chuyện gì.

“Ta xem ra ngươi cũng không có ý nhạo báng đối với Thính nhi!”

Xấu xí nữ tử nghe xưng hô của Nhược Khả Phi chột mím cười. Nhớ rõ lần trước cũng có người nhầm lẫn xông vào nơi này, người nọ nhìn thấy Thính nhi thì cười nhạo, thậm chí còn muốn dùng chủy thủ móc cái bớt trên mắt của Thính nhi xuống, phu quân của mình một chưởng đánh gục, thì thể bị dùng làm cái gì đó nhưng ông ấy không nói cho mình biết, mà cô gái này, trong mắt không hề có một tia trào phúng

“Chúng tôi cũng không để lộ tung tích của các người!” Trong giọng nói của Nhược Khả Phi thân nhiên lộ ra khẳng định nồng đậm!

“Ta tin tưởng ngươi!” Nữ tử xấu xí ôn nhu nở nụ cười, cảm nhẹ tay của Nhược Khả Phi nói

“Ngươi phải nhanh chóng lên, vốn dĩ ngươi trúng độc Ly Tâm sẽ sống không quá hai mươi tuổi, nhưng mà độc trong cơ thể ngươi dường như là đang mạnh mẽ hơn! Không quá 2 năm, ngươi sẽ học máu mà chết!”

Khẩu khí của nữ tử xấu xí rất nghiêm túc khiến cho mọi người cau chặt mày lại, nàng không giống như đang nói dối!

“Cảm ơn!” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nói ra cảm kích tự trong đáy lòng mình.

“Thả bọn họ đi, tướng công!” Nữ tử xấu xí đứng lên, nhìn về mặt cảm phần của nam nhân tuần mỹ.

“Ai có thể cam đoan bọn họ sẽ không đem tung tích của chúng ta tiết lộ ra ngoài?” Nam tử tuần mỹ kia lạnh mặt, tức giận nói. “Ta cam đoan, vậy là được rồi chứ?” Nữ tử xấu xí trên mặt có vẻ giận dữ.

“Được rồi!” Nam tử kia thấy nương tử của mình muốn tức giận, liền liên tục không ngừng đồng ý.

“Trước hết giúp bọn hắn chữa thương đã!” Nữ tử xấu xí đứng một bên nhìn dáng điệu ngốc nghếch đám người của công chúa

“Các ngươi, mỗi người một tay, phụ ta diu họ vào!”

“Cảm ơn người!”

Nhược Khả Phi nhìn nữ tử xấu xí trước mắt, mỉm cười tạ ơn, thế gian này luôn trông mặt mà bắt hình dong, cho nên hai người bọn họ mới bị mọi người chối bỏ, phải tới nơi này để ẩn cư, mà người nam nhân rất không biết phân rõ phải trái kia lại có một trái tim ôn nhu với thê tử, vì không để cho thê tử xấu xí của mình chịu đựng ánh mắt của thế gian, đã mang theo nàng rời xa khỏi chốn phồn hoa nhiều thị phi kia.

Tình yêu này, thật đúng là vô cùng kỳ quái, hai người bọn họ chắc hẳn cũng có câu chuyện đằng sau !!!

Mọi người được đỡ vào gian nhà gỗ kia, cảnh tượng trước mắt làm cho mọi người không nói nên lời, một lượng lớn thổ tinh túy kia lại bị xem là đồ trang sức để bên cạnh cửa sổ hay trên vách tường.

“Thứ các người muốn tìm là thứ này đúng không?” Nữ tử xấu xí vươn tay, đem thổ tinh túy lấy xuống.

“Phải” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng gật đầu.

Nữ tử xấu xí lấy xuống một cái, đưa cho Nhược Khả Phi

“Mau ăn vào đi!”

“Cảm ơn!”

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng tạ ơn, nhận lấy, ăn ngay, lại cảm thấy cảm giác giống như lúc trước, tươi mát thoải mái dị thường.

“Hiện tại liền chữa thương cho bọn họ, tướng công của ta cũng thật là, ra tay lại nặng như vậy!”

Nữ tử xấu xí đến chỗ người bị thương gần nhất là Hiên Viên Cô Vân, cẩn thận kiểm tra thương tích của hắn. Tướng công của nữ tử xấu xí ở một bên cẩn thận nói thầm

“Ai muốn giết người còn ra tay nhẹ nhàng?”

“Chàng nói cái gì?” Nữ tử xấu xí trừng mắt, nhìn nam tử đang nhỏ giọng thì thầm một mình.

“Không, ha...ha...ha, ta không có nói gì nha, nương tử!”

Nhìn ánh mắt hồ nghi của nữ tử xấu xí, nam tử tuần mỹ kia lại gãi gãi đầu nói tiếp

“Ta dùng nội công kết hợp với thuốc của nương tử chữa thương, bọn họ sẽ rất nhanh khỏi nha!”

Nam tử vẫn đang suy nghĩ, bọn họ nhanh khỏi, thì có thể nhanh chóng rút khỏi chỗ này rồi!

“Thỉnh nhì, mang hòm thuốc tới đây!” Nữ tử xấu xí phân phó

Sau khi cậu bé gấu mèo mang thuốc tới, mọi người uống vào xong, sắc mặt vốn tái nhợt kia đã lại chuyển biến tốt hơn, có chút màu hồng. Mọi người liền ngồi xuống điều tức.

Nam tử kia đi đến phía sau của Hiên Viên Cô Vân, đem hai tay đặt trên lưng hắn, bắt đầu giúp hắn vận hành chân khí. Sau khi Hiên Viên Cô Vân chân khí thông thuận, hắn tiếp tục đến giúp ba người kia. Giúp bốn người xong, nam tử kia lại giống như không có việc gì, phụng phịu ngồi xuống một bên.

“Thế nào?” Nhược Khả Phi lo lắng vuốt mặt Hiên Viên Cô Vân hỏi. Vừa rồi bị thương nghiêm trọng như vậy, ói ra thật nhiều máu.

“Tốt hơn nhiều rồi!”

Hiên Viên Cô Vân trong lòng rất là kinh ngạc, công lực của nam tử kia dường như sâu không lường được, giúp bọn hắn đã thông chân khí xong mà không hề có vẻ mệt.

Tay hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay Nhược Khả Phi, vừa rồi nam nhân kia muốn giết mình thì Phi Nhi che chở trước mặt mình yêu cầu có chết cùng chết, lòng mình vẫn đang rất chấn động.

“Đã tốt rồi thì mau chóng rút đi!” Nam tử kia phát phát tay, nhìn thấy ánh mắt trách cứ của thê tử mình, lại kìm xuống.

“Cảm ơn người, chúng ta quả thực là nên cáo từ!” Nhược Khả Phi hiểu được tâm tình của nam nhân kia, nhìn thấy tất cả mọi người đều có thể đi lại, liền lên tiếng cáo từ.

“Ta đưa các người đi!” Cậu bé gấu mèo đứng dậy xung phong nhận việc giúp mọi người đi ra khỏi mê cung.

“Ta cũng đi!” Nam tử kia lo lắng đứng dậy, đón nhận ánh mắt của thê tử mình, kéo kéo miệng nói

“Yên tâm, ta sẽ không động thủ nữa, chính là muốn đi ra tạo thêm cơ quan ở cửa, nếu không lại có người đi vào!”

Mê cung kia vốn là do chính mình tạo ra để ngăn ngừa người ngoài tiến vào, không nghĩ tới vẫn bị những người trước mắt này vào được.

“Vậy là tốt rồi!” nữ tử xấu xí hiểu ý lộ ra ý cười. Nam tử kia cùng cậu bé gấu mèo thoải mái xuyên qua mê cung, dẫn đám đông đến cửa ra ngoài.

“Cút đi, cút đi!” Nam tử kia xua xua tay như là đuổi ruồi, trên mặt là vẻ không có kiên nhẫn, lại nhìn đến Nhược Khả Phi nói

“Nha đầu, nam nhân kia của ngươi nếu chết thì ngươi trở lại đây làm vợ con trai ta đi, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Ads Nhược Khả Phi cười khỏ, Hiên Viên Cô vân đảo cặp mắt trắng dã hừ một tiếng không thèm nhắc lại. Âm Đàm vui sướng nhìn người gặp họa Hiên Viên Cô vân mặt dần trở nên cứng ngắt.

Gấu mèo nhỏ chớp mắt to hướng Nhược Khả Phi nói: “Đại tỷ tỷ, hẹn gặp lại. Mau tìm giải được chữa khỏi bệnh nha.”

“Ừm, gấu mèo nhỏ, Saionara~ phải ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân em đó”.Nhược Khả Phi nhìn gấu mèo nhỏ đáng yêu phát tay nói

“Tỷ tỷ tên gì? Muội gọi là Dục Thiếu Thính, còn tỷ? Gấu mèo nhỏ hướng về phía Nhược Khả Phi gọi lớn.

“Ta gọi Nhược Khả Phi, hữu duyên tương ngộ.” Thanh âm Nhược Khả Phi từ xa vọng lại.

Dục Thiếu Thính nhìn thân ảnh Nhược Khả Phi dần dần đi xa, nở nụ cười. Về sau, nếu có thể, mình thật sự muốn đi tìm nàng.”Đi, Thính nhi chúng ta đem cơ quan cố định, ngăn cửa động lại. Dục Thiếu Vân nâng nhi tử đặt lên vai, chui vào hang động.

Thầm nghĩ âm thầm bảo vệ nương tử cùng với đứa nhỏ của mình hạnh phúc sống ở nơi này, tất cả những chuyện khác không cần để ý.

Mọi người ngồi thuyền nhỏ quay trở về đảo, phủ đài đại nhân vẫn trấn giữ nơi đó chưa từng rời đi, nhìn thấy đám người công chúa trở về mừng rỡ, vội vàng nghênh đón.

“Công chúa, người không có việc gì thì tốt rồi.” Phủ đài đại nhân thiếu chút nữa nước mắt lưng tròng.

“Ta có thể có chuyện gì?” Công chúa không kiên nhẫn phát phát tay, trong đầu nhớ lại cảnh nam tử tuấn mỹ phi phạm kia thiếu chút nữa giết mình, bĩu môi không nghĩ nữa.

Phủ đài đại nhân nhìn đến người bên cạnh công chúa và thái giám coi bộ y phục thì kinh ngạc há to miệng.” Công chúa, vị bằng hữu kia là thế nào?”

“Trời nóng, hần coi y phục xuống, kết quả bị nước cuốn trôi đi rồi.” Công chúa nhẹ nhàng nói bằng quơ,” Còn không mau mang bộ y phục đến.”

“Dạ dạ!” Phủ đài đại nhân gật đầu lia lịa, quay đầu phân phó hạ nhân chuẩn bị y phục.

“Lên thuyền, xuất phát đi.” Âm Đàm không bận tâm thương thế mọi người, nhanh chóng quyết định, trước rồi đi tốt hơn. Công chúa kia là hàng nóng bỏng tay, nhanh chóng bỏ qua thì tốt hơn.

Mọi người gật gật đầu đồng ý. Vết thương không còn trở ngại, ở nơi này đêm dài lắm mộng, mang theo công chúa Nam đảo bên người, nói không chừng hoàng đế Nam đảo cũng đã sớm biết, bây giờ hần đã nhúng tay vào rồi.

Phủ đài đại nhân cung kính đưa mọi người đi, công chúa nhìn cảnh vẫy tay từ biệt mọi người, khẽ cong khóe miệng. Mặc dù biết đám người trước mắt có chút quái dị, nhưng cũng biết bọn họ không phải là người đại hung đại ác, nhất định sẽ thả mình. Bất quá trong lòng vẫn không thoải mái, đường đường là công chúa lần đầu tiên bị người ta xem nhẹ như vậy rất không thoải mái.

Thuyền xuất phát, đến thủy vực rộng lớn thì mọi người rốt cục phát hiện ở phía xa, có rất nhiều thuyền ẩn nấp đi theo. Nói vậy chính là hoàng thượng phái người tới. Lại lo ngại an nguy công chúa nên không dám tới gần quá mức.

"Phụ thân ngươi rất thương ngươi a, " Bạch Hạnh bắt tay che trán, nhìn con thuyền phía xa, cười, "Chúng ta vừa rồi để ngươi trở về nói không chừng sẽ xui xẻo."

Công chúa cong khóe miệng, nói: "Các người đến Bắc Lãng quốc Hải Vực rồi thả ta không được sao."

Trải qua vài ngày, thuyền rớt cọc ra nam đảo Hải Vực tiến nhập Bắc Lãng quốc.

Âm Đạm phân phó thuyền trưởng cho công chúa một chiếc thuyền nhỏ, rất chân thành đi lên hỏi nàng: "Vì sao người muốn ở trên thuyền chúng ta?"

Công chúa nhìn Âm Đạm hai mắt lóe hàn quang, nuốt nuốt nước miếng: "Là ta đánh cướp các người trước, cho nên. . . ."

"Sao?" Âm Đạm xụ mặt xuống, dường như không hài lòng đáp án này. Vốn dĩ bởi vì say tàu mất trở nên tái nhợt giờ phút này dần dần đen lại.

"À, ta ở lại trên thuyền các người, muốn cùng các người đi du ngoạn." Công chúa thông minh lập tức nói.

"Ồ vòng xoay thượng người gặp được cái gì?" giọng nói Nhược Khả Phi vọng tới.

"Thật là không nhìn thấy a." Công chúa cười sáng lạn, thái giám bên người mờ mờ lạnh ứa ra.

"Được rồi, bé ngoan, trở về đi." Âm Đạm vừa lòng gật gật đầu, ý muốn thuyền trưởng thả bọn họ trở về. Chuyện lần này đều là công chúa đuối lý, cho dù lên mặt bàn nam đảo hoàng đế cũng chỉ cảm thấy dọa người, cho nên không cần lo lắng.

Nhìn thuyền nhỏ đi xa, mọi người thu hồi ánh mắt. Nếu lấy được thổ tinh túy rồi, còn thiếu kim tinh túy cùng thủy lộ tiên hoa.

Âm Đạm ngồi phịch ở ghế dựa không động đậy. Rớt cọc tiến vào Bắc Lãng quốc Hải Vực rồi, cũng là mau bước trên lục địa đáng yêu.

"Lão ca, kim tinh túy ở nơi nào a?" Vô Hồn ngồi xổm bên ghế dựa Âm Đạm tò mò hỏi.

Âm Đạm mặt trắng bệch, không nói gì.

"Người chết sao? Lão ca??" Vô Hồn chọc chọc thất lưng Âm Đạm.

Âm Đạm quay đầu mạnh mẽ hướng về phía Vô Hồn nôn khan một trận.

"Wow, thật là ghê tởm a! Lão ca đầu heo." Vô Hồn lập tức chạy trốn chết.

Âm Đạm thanh âm đứt quãng: "Tên tiểu hồn đản nhà người không thể chờ đến trên bờ hãy hỏi sao?"

Vô Hồn ngồi xổm trong phạm vi an toàn, mắt lạnh lùng nhìn Âm Đạm, trong lòng tính toán, nếu về sau lão ca lại truy bắt mình, bỏ chạy lên trên nước, nhìn xem hắn có biện pháp nào.

Rớt cọc lên được đất liền, Âm Đạm nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

"Kim tinh túy thật phiền toái, là ở thanh thánh quốc một tòa Phật tháp, có người canh giữ, thật là quý giá." Âm Đạm cau mày. Tòa chùa miếu này được đương kim hoàng thượng thanh thánh quốc coi trọng. Bởi vì tòa chùa miếu có vị cao tăng đắc đạo, nghe nói trên thông thiên văn, dưới rành địa lý. Hàng năm người trong hoàng thất đều đến thăm viếng. Thủy lộ tiên hoa cũng không có gì, hơn nữa sau khi lấy được kim tinh túy, trong biên giới Thanh Thánh quốc còn có một gốc cây, năm nay nở hoa.

"Dù quý giá ta cũng muốn lấy cho bằng được." Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng nghiêm mặt, cho dù như thế nào cũng lấy được.

"Người nói, có phải hộ quốc tự Thanh thánh quốc hay không? Trước kia tên Vô Âm tự." Bạch Hạch chợt nhớ tới trước kia có một người khách nhân có nói với mình chút chuyện xưa. Chùa miếu kia vốn không có tiếng tăm gì, nhưng từ khi có vị cao tăng đắc đạo, ngay cả hoàng thượng cũng khâm phục, nghe theo hắn nhiều đạo trị quốc, cuối cùng đặt tên là hộ quốc tự.

"Ngà, người cũng biết khá nhiều. Vậy người có biết vì sao Trai thực nổi tiếng thiên hạ không?" Âm Đạm nhìn Diêm Diễm, quả nhiên thấy trong mắt Diêm Diễm sáng ngời.

"Rất đặc biệt, hương vị ngon lắm. Bất quá sau khi ăn xong phải tự mình rửa chén." Âm Đạm thả lỏng nhún vai, "Diêm ấy thật chán ghét a. Hơn nữa chùa miếu kia đối xử khách nhân bất đồng, giá cũng bất đồng. Đối đãi người nghèo, một chút cơm bố thí chỉ cần mấy quan tiền, đối đãi với kẻ có tiền thì đồng loạt cũng tới mấy lượng, còn đối với đãi đám quyền quý yêu cầu tiền càng nhiều. Không ai dám nghi ngờ, ngay cả hoàng thượng cũng đồng ý làm như vậy. Bởi vì hộ quốc tự phần lớn tiền thu như vậy đều dùng làm từ thiện.

Nhược Khả Phi có chút kinh ngạc, chùa miếu kia có quy củ như vậy. Người định ra quy củ như vậy cũng là vị cao tăng đắc đạo kia sao? Nếu đúng như vậy, người này quả thật là một kỳ nhân.

Mà Diêm Diễm hiển nhiên không có chú ý nghe câu nói kế tiếp của Âm Đạm rồi, hai mắt sáng lên, nghĩ đến trai thực kia.

"Nghỉ ngơi mấy ngày này rồi đi đi, vẫn nên dưỡng thương tốt trước đã." Thanh âm Nhược Khả Phi bỗng nhiên thấp xuống. Bởi vì giúp mình tìm thuốc giải, mọi người mới bị thương, "Người kia nói hai năm, bây giờ còn không đến một năm thời gian. Thời gian còn dài, không sao cả."

Mọi người trầm mặc một phen, đồng ý.

Mà thanh thánh quốc hộ quốc tự chủ trì là người Nhược Khả Phi không cách nào nghĩ ra.

Có lẽ tất cả đều là số mệnh. . . . .

Bắc Lăng quốc Âm Đàm đã muốn có một chút căn cơ, mọi người dừng chân tại một khu biệt viện.

Đã là cuối hạ, Nhược Khả Phi nhìn ao cá chép xanh biếc trong viện, lấy điểm tâm trong tay phân thành khối vụn ném vào trong nước. Cá chép tranh nhau lại ăn. "Khả Phi ~" Bạch Hạch đứng bên cạnh nhìn cá chép màu đỏ kia, bỗng nhiên nhẹ nhàng ra tiếng. "Làm sao vậy?"

Nhược Khả Phi tiếp tục ném điểm tâm trong tay. "Người nói, yêu rồi cuộc là cái gì?"

Bạch Hạch cũng cầm lấy điểm tâm vứt xuống nước. "Vì sao đột nhiên hỏi như vậy?" Nhược Khả Phi ngả đầu nhìn nhìn Bạch Hạch, thấy trong mắt nàng một mảnh mê mang. "Đôi phu thê ở vòng xoay nam đảo. . . . ." Bạch Hạch từ từ mở miệng, trong đầu hiện ra tuần mỹ nam tử cùng xấu xí nữ tử. Người như vậy lại là một đôi phu thê ân ái, thật sự khiến mình kinh ngạc.

"Người muốn nói, hai người kia không xứng đứng hay không?" Nhược Khả Phi thần nhiên nở nụ cười, nói ra ý nghĩ trong lòng Bạch Hạch. "Àn." Bạch Hạch gật gật đầu. "Kỳ thật, giống lời người nói trước kia, nếu là người người không thích cho dù là hoàng đế quyền quý người cũng không gả, nếu là người người thích cho dù là tên khất cái người cũng sẽ gả.

Chính là cái đạo lý này." Nhược Khả Phi nhìn Bạch Hạch mê mang ôn nhu nói. Nữ tử thông minh này khi gặp chuyện như vậy lại trở nên mê mang, thật khiến người ta chán động.

"Ta, đó là lời nói của ta trước kia. Cũng không cảm nhận được ý nghĩa thực sự của lời nói kia." Bạch Hạch cúi đầu, đột nhiên cảm giác được bản thân ở trước mặt phu thê mỹ nam xấu nữ vợ là nông cạn cùng nhỏ bé như vậy. "Hiện tại thì sao?" Nhược Khả Phi nhìn Bạch Hạch mỉm cười hỏi. "Hiện tại, dường như hiểu được một chút. Đi cùng người quả nhiên có thể thấy rất nhiều thứ.

Trước kia chỉ là nghe nói, lại không thấy tận mắt." Bạch Hạch đang nhớ lại khách nhân trước kia nói với mình chút chuyện, lúc ấy mình cứ tưởng cái gì cũng nhìn thấu rồi, nhưng lại không biết lúc tận mắt nhìn thấy lại là một cảm xúc khác.

"Ha ha, kỳ thật, có đôi khi ánh mắt cũng sẽ lừa gạt chúng ta." Nhược Khả Phi nhìn cá chép trong nước. "Không phải tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật sao?"

Bạch Hạch có chút khó hiểu nói:

"Nếu có thời điểm ánh mắt đều đã lừa gạt chúng ta, chúng ta lại nên dựa vào cái gì để cảm giác đây?"

"Dựa vào tâm chúng ta a."

Nhược Khả Phi khẽ cười một tiếng, xoay người đi vào phòng. Nên đi nhìn xem Cô Vân thế nào. "Dựa vào tâm của chính mình~"

Bạch Hạch đứng cúi đầu tại chỗ lặp lại lời nói của Nhược Khả Phi, nội tâm chợt có chút rõ ràng. Hiên Viên Cô Vân nhắm mắt ngồi bên cạnh bàn đường thần, nghe được thanh âm trước cửa, mở mắt.

Cửa Nhược Khả Phi đứng trước cửa mỉm cười. "Phi nhi ~"

Hiên Viên Cô Vân đứng dậy cười ngênh đón Nhược Khả Phi, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. "Ngày mai sẽ phải đi thanh thánh quốc. Âm Đàm nói ngay tại hộ quốc tự không xa còn có một gốc cây thủy lộ tiên hoa, nói vậy lấy được liền có thể về nhà rồi."

Hiên Viên Cô Vân cao hứng nói: "Àn."

Nhược Khả Phi gật gật đầu, nhìn thiên hạ trước mặt cười giống như tiểu hài tử, bỗng nhiên vươn tay ôm cổ hân. Hiên Viên Cô Vân ngẩn ra, lập tức nhắm mắt lại mỉm cười đem người trong lòng ôm càng chặt hơn. "Phi nhi. . . . ." Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên cúi đầu gọi tên Nhược Khả Phi, thanh âm nặng nề, dường như nghĩ thấu được cái gì. "Làm sao vậy?" Nhược Khả Phi nghe tiếng tìm Hiên Viên Cô Vân đập an ổn, khó hiểu hỏi. "Người cảm thấy Âm Nhiên là người nhiệt tình sao?" Hiên Viên Cô Vân bỗng nhiên cúi đầu khẽ cắn bên tai Nhược Khả Phi, nếu ở ngoài cửa sổ nhìn vào giống như đang thân mật. "Không biết."

Nhược Khả Phi thần nhiên nói, "Người kia, nhìn không thấu hân." "Àn, ta cũng nhìn không thấu hân." Hiên Viên Cô Vân hơi nhăn hạ mi, "Hân, là một người đáng sợ." Hiên Viên Cô Vân ánh mắt thâm trầm, người kia lòng dạ không phải bình thường, bản thân mình nhìn không thấu người nọ rồi cuộc muốn cái gì, thích gì chán ghét cái gì, bản thân mình một chút cũng nhìn không thấu. Nhược Khả Phi trầm mặc, không nói gì thêm. "Đừng lo lắng, bất kể là ai, ta cũng sẽ không để người ta thương tổn người, sẽ không bắt kì kẻ nào cướp người đi. Tuyệt đối sẽ không!"

Hiên Viên Cô Vân cúi đầu bên tai Nhược Khả Phi lẩm bẩm, dùng tánh mạng của mình thề. "Àn, ta sẽ không rời người đi." Nhược Khả Phi rúc vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân hai mắt nhắm nghiền. Sáng sớm hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường. Mười lăm ngày sau. Thanh thánh quốc, hộ quốc tự. Tiếng chuông gõ vang, chuông tăng đã đến giờ tụng kinh buổi sáng. Trong một thiền phòng, một tuần mỹ nam tử đang ngồi ở phía dưới, trên đầu tóc ngắn phiêu dật. Ngồi trên là vị tăng nhân mặc áo cà sa. "Sur pho, thỉnh người cho đệ tử quy y."

Ngồi dưới chính là tuần mỹ nam tử kia cúi đầu, chậm rãi nói. "Minh Nguyệt a, trần duyên của người còn chưa tận, hiện tại cho người quy y còn hơi sớm."

Tăng nhân nói nhỏ , nhưng vẫn nhắm chặt ánh mắt. "Sur phó. . . . ." Minh Nguyệt trên mặt có chút đau đớn, dùng sức nhắm mắt lại. Nghiệp chướng, nghiệp chướng của mình , ở trong lòng vẫn chưa bỏ sao? "Ngươi, đi ra ngoài trước đi." Tăng nhân thân nhiên nói ra những lời này không có mở miệng nữa. Từ ngày hấn trở về hộ quốc tự nhìn ánh mắt đầu tiên của hấn đã hiểu,đệ tử đắc ý nhất của mình rốt cục gặp nghiệp chướng của hấn. Hơn nữa, (tâm kết) của hấn cũng không có bỏ.

Như vậy hấn, là Minh Nguyệt, mà không phải là đệ tử Mộc Cách của mình. Bây giờ bản thân mình không thể đem y bát truyền cho hấn, truyền cho một người thế tục. "Sur phó, đệ tử ~~~" Minh Nguyệt trên mặt ẩn ẩn sâu khổ. Bản thân mình nên làm thế nào cho phải?Muốn quên nhưng không thể nào quên được.Thân ảnh của nàng thường xuất hiện ở trong đầu mình. Bản thân mình mỗi ngày dốc lòng tu phật chỉ muốn thoát khỏi oan nghiệt này, nhưng không có cách nào quên đi. "Minh Nguyệt." Chủ trì bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe ra một tia sáng, "Ngươi chỉ có tự mình tự tay chặt đứt tâm niệm kia, mới có thể thật sự xuất gia, tâm không một vật, khi đó, vì sư thì sẽ cho ngươi quy y."

"Nhưng là, sư phó, đệ tử thật sự không biết nên như thế nào mới có thể . . . . ." Minh Nguyệt trong mắt nặng nề một mảnh sâu khổ. Ngày ấy, bản thân mình quay lại nhà gỗ trên vách núi đen thì đã người không phòng trống. Vẫn có người tìm được nàng, mang nàng đi.Đúng như lời nàng nói, nếu không giết chết đại thẩm kia,sớm hay muộn sẽ có người tìm được nơi đó. Nhưng là, biết sẽ có kết quả như vậy nhưng không thể xuống tay giết chết vị đại thẩm kia. "Không nên gấp, mọi sự có nguyên nhân ắt sẽ có quả." Chủ trì nhắm mắt lại, "Nên đến tất sẽ đến." Minh Nguyệt hạ ánh mắt xuống , khẽ mấp máy: "Đệ tử cáo lui." Đứng dậy, lẳng lặng lui ra ngoài. Có nguyên nhân ắt sẽ có quả sao? Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm bao la,thở dài.

Lời nói sư phó có ý gì? Chẳng lẽ nói bản thân mình còn gặp lại nàng, gặp lại nàng nên đối mặt như thế nào? Khẽ bước chân, Minh Nguyệt chậm rãi đi trên đường, mặt đường được quét thật sạch sẽ, hai bên hoa cỏ cũng được chăm chút kĩ lưỡng.

Ánh mắt theo mặt đường chuyển qua hai bên hoa cỏ, lại nhìn về phương xa. Bỗng nhiên ,đồng tử Minh Nguyệt dần dần phóng đại. Trong mắt xuất hiện thân ảnh người kia. Áo giác sao? Lại xuất hiện áo giác? Xuất hiện trong đầu mình , bây giờ có thể xuất hiện trong mắt sao? Minh Nguyệt cười khổ. Nghiệp chướng, nghiệp chướng duy nhất của mình trong cuộc đời này, làm cho mình đau lòng như thế .

Minh Nguyệt nhìn về phía trước không hề động, nếu như là ảo giác, để mình đắm chìm trong chốc lát đi. Thật lâu sau, thân ảnh người kia vẫn không biến mất. Mà bên người nàng người càng đến càng nhiều. Cừu vương gia? ! Còn có vài người là ai? Áo giác của mình chắc chắn không thể xuất hiện nhiều người xa lạ như vậy. Nói như vậy, không phải ảo giác của mình! ! Nàng đến đây, nàng thật sự xuất hiện trước mặt mình! Minh Nguyệt nhìn chằm chằm kia thân ảnh người kia biến mất trong tầm mắt, hướng đại điện đi đến. Minh Nguyệt cắn cắn môi, quay đầu hướng thiện phòng chủ trì bước nhanh đến.

Trong lời nói sư phó có nguyên nhân ắt có quả chính là nguyên nhân này sao? Sư phó làm thế nào biết được nàng nhất định sẽ đến? Minh Nguyệt cước bộ càng nhanh hơn. Trong lòng loạn thành một đoàn, đột nhiên như thế, cứ như vậy đột nhiên gặp được nàng,bản thân mình nên như thế nào?

Bản thân mình nên làm gì bây giờ? Dồn dập gõ cửa phòng Liễu chủ trì , bên trong truyền đến thanh âm thân nhiên của chủ trì: "Minh Nguyệt, vào đi." Không cần Minh Nguyệt lên tiếng, người bên trong đã biết người ở phía ngoài là ai. "Sur phó." Minh Nguyệt vào sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, về mặt phức tạp nhìn chủ trì.

Chủ trì mở mắt , nhìn về mặt phức tạp của Minh Nguyệt. "Nàng, đến đây." Minh Nguyệt thấp giọng nói. "Ngươi phải làm như thế nào?" Thanh âm của chủ trì lẳng lặng. "Đệ tử không biết, thật sự không biết." Minh Nguyệt sắc mặt càng phức tạp , ngữ khí có chút cấp bách. "Nghiệp chướng của ngươi muốn từ bỏ nên đối mặt." Chủ trì nhắm mắt lại.

Minh Nguyệt thờ dốc, muốn nói cái nhưng không nói được. Lúc này, cửa lại lần nữa bị gõ nhẹ. "Chủ trì phương trượng, có các vị thí chủ cầu kiến." Cửa truyền đến thanh âm tăng nhân bẩm báo. "Nên đến tổng hội ." Chủ trì đứng dậy, nói nhỏ, xuyên qua Minh Nguyệt đang kinh ngạc, "Ngươi, cũng đi gặp một lần đi." "Phải" Minh Nguyệt trong lòng không yên bất an, loạn thành một đoàn.

Bản thân mình lần nữa đối mặt nàng nên làm thế nào? Mấy ngày nay Cừu vương gia vẫn chăm sóc bên người nàng sao? Chân của nàng đã khỏi chưa? Trong đại điện, mọi người lẳng lặng đứng, chờ phương trượng chủ trì triệu kiến. "Thỉnh các vị đi theo tiểu tăng ." Một tiểu sa đi đi đến trước mặt mọi người, khách khí hành lễ, "Chủ trì phương trượng ở tại hậu điện chờ." "Cám ơn tiểu sư phó." Hiền Viên Cô Vân mỉm cười gật gật đầu.

Mọi người đi theo tiểu sa đi đi đến hậu điện. Người xuất gia từ bi vì nghi ngờ, quang đem tình huống nói cho chủ trì phương trượng, xem thái độ của chủ trì phương trượng. Nếu chủ trì phương trượng đồng ý đem vật này tặng, nếu không đồng ý phải nghĩ biện pháp. Đi ra đại điện, mọi người ngửa đầu nhìn thấy tầng cao nhất của Phật tháp, kim tinh túy đang ở tầng trên cùng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Ads Lúc mọi người tiến vào điện, phương trượng trong bộ áo cà sa đã đứng đợi được một lúc rồi, nghe tiếng bước chân của cả đoàn, phương trượng quay đầu lại.

“Tham kiến phương trượng chủ trì!”

Cả nhóm cùng hành lễ. Nhìn lại trước mắt thấy phương tượng đáng vẻ thong dong, mi dài râu dài, đôi mắt sắc sảo.

“Các vị thí chủ cần gì?”

Chủ trì phương tượng nhẹ nhàng hỏi. Sau điện, Minh Nguyệt cẩn thận lắng nghe thanh âm trong điện. Nàng ở chỗ này, nàng ở rất gần mình. Rất muốn đi ra ngoài nhìn nàng, nhưng bản thân mình lại làm không được. Tiếp tục nghe, lại nghe được tin tức khiến mình kinh ngạc và đau đớn. Ly Tâm độc? Nàng lại trúng loại độc khủng bố như vậy. Thời gian của nàng chỉ còn hai năm sao? Kim chi tinh, ở chỗ cao nhất trên Phật tháp, cũng là vật rất trân quý của hộ quốc tự, sư phó sẽ cho sao?

"Vật là vật chết, người là người sống. Vật chết so với người sống, tự nhiên người sống quan trọng hơn."

Chủ trì phương tượng lắng lắng nghe mục đích của mấy người Hiền Viên Cô Vân, thản nhiên nói ra nói như vậy.

"Ý chủ trì phương tượng là có thể đem kim tinh tủy cho chúng tôi?"

Hiền Viên Cô Vân hưng phấn nói. Chủ trì phương tượng gật gật đầu:

"Thỉnh các vị thí chủ ở lại đây đợi vài ngày, vật đó dù sao cũng là bảo vật trấn tự của chúng ta, đợi chúng ta cúng bái hành lễ xong thì mời vị nữ thí chủ này đến nhận."

Mọi người nhìn nhau một cái, khuôn mặt bất giác thả lỏng. Không nghĩ tới Kim chi tinh lại dễ dàng lấy được như thế, xem ra vị phương tượng trước mắt này không phải là người không hiểu lý lẽ.

"Như vậy, thực cảm ơn phương tượng, chúng tôi rất muốn gửi đến quý tự chút tiền dầu vừng."

Hiền Viên Cô Vân nhẹ nhàng thở ra, trong thanh âm tràn đầy vui sướng.

"Thời gian tiến hành cúng bái hành lễ ta sẽ cho người thông tri đến các vị thí chủ. Các vị thí chủ đường xa đến đây, chắc cũng mệt mỏi rồi, xin mời dùng chút cơm thanh đạm rồi nghỉ ngơi." - Chủ trì phương tượng khẽ gật đầu, tiếp tục nói - "Bàn tăng cáo từ trước."

Mọi người nhìn theo phương tượng rồi đi, sau đó, tiểu hòa thượng liền dẫn mọi người đi hướng tới trà phòng dành cho khách nhân. Sau điện, Minh Nguyệt đi theo chủ trì, muốn nói lại thôi.

"Minh Nguyệt a ~" bỗng nhiên chủ trì mở miệng, thanh âm hư vô mờ mịt.

"Có đệ tử, sư phó." Minh Nguyệt trong lòng căng thẳng, đáp lại.

"Con có nghĩ vì sư giao Kim chi tinh ra bởi cho rằng nàng là nghiệp chương của con?" Chủ trì phương tượng đứng, xoay người nhìn Minh Nguyệt có chút co quắp.

Minh Nguyệt có chút mờ mịt nhìn chủ trì phương tượng, vốn dĩ hẳn đúng là nghĩ như thế, nhưng hiện tại cảm thấy không đúng.

"Vi sư ở trước điện đã nói rất rõ ràng. Vật dù sao cũng là vật chết, người là người sống. Vật chết sao có thể so sánh được với người sống?"

Chủ trì phương tượng thản nhiên nói, ngụ ý rất rõ ràng, không phải vì người cần Kim chi tinh là Nhược Khả Phi nên mới đưa ra, mà bất cứ người nào cần vật kia cứu mạng cũng đều đưa ra cả.

"Sư phó, là đệ tử ngu độn." Minh Nguyệt cúi đầu nói thật nhỏ.

"Ngày mai, người đi tới chỗ cao nhất trên Phật tháp đợi nàng. Có thể coi bỏ tâm kết của người hay không phải xem lần này." Chủ trì phương tượng thở dài, việc người có thể làm cho đồ nhi bảo bối của mình cũng chỉ vậy thôi.

"Sư phó!" Minh Nguyệt thông suốt ngẩng đầu, mắt tràn ngập sự kinh ngạc nhìn chủ trì phương tượng, trong lòng cảm động vô cùng.

"Đi thôi." Chủ trì phương tượng xoay người, chậm rãi rồi đi.

Giữa trưa, trong phòng ăn.

"Hương vị thực không tệ." Hiền Viên Cô Vân sau khi nhắm nháp xong cùng than thở. "Mặc dù là đồ chay, nhưng lại ngon hơn đồ ăn mặn."

Âm Đàm gấp rau xanh cũng mở miệng tán thưởng. Diễm Diễm miệng không rảnh nói chuyện, gấp liên tiếp. Vô Hồn cùng Bạch Hạnh cũng lắng lắng ăn không nói một lời, Nhược Khả Phi mỉm cười nhìn một màn trước mắt. Một bữa cơm mà mất tới gần năm mươi lượng, tuy có vẻ đắt nhưng đó là chi nhìn bề ngoài, chứ thực ra nếu đã biết gia tài Âm Đàm giàu có cỡ nào, vậy giá cả khỏi cần nói.

"Nhưng vì sao chủ trì phương tượng muốn Khả Phi tự mình lấy kim chi tinh? Mà không phải kêu người lấy xuống?" Bạch Hạnh có chút không hiểu. Mọi người cũng có chút khó hiểu, vì sao nàng phải tự mình lên đỉnh tháp để lấy?

"Có lẽ là để tỏ ra tôn trọng đối với trần tự chi bảo?" Bạch Hạnh thử đoán.

"Có lẽ ." Hiền Viên Cô Vân nghĩ cũng chỉ có lý do này.

"Đình tháp có cơ quan gì đó sao, không phải lại có cái Huyền trận gì đó đi?" Vô Hồn đang nhớ lại đại vụ kỳ quái lúc lấy Hỏa chi tinh.

"Có cần không, nếu chủ trì phương trượng đáp ứng đem vật kia đưa ra hẳn là cũng không làm khó dễ ." Âm Đàm trầm tư nói ra ý nghĩ của mình.

"Bất kể thế nào, chờ bọn họ cúng bái hành lễ xong rồi nói." Hiền Viên Cô Vân cũng đồng ý cách nói của Âm Đàm, thanh danh Hộ Quốc tự ở Thanh Thánh quốc rất tốt, chắc chắn sẽ không làm việc gì xấu xa.

Ban đêm, ở trong chùa, Hiền Viên Cô Vân tất nhiên cùng Nhục Khả Phi phân phòng nằm ngủ. Hậu viện tự, đại thụ che trời, mát mẻ vô cùng. Ban đêm, gió lạnh thổi qua, làm cho người ta sáng khoái. Nhục Khả Phi tựa vào bên cửa sổ, lẳng lặng đứng, để gió lạnh tùy ý lướt qua khuôn mặt. Trình Thiên Miếu trúng Ly Tâm độc khi đang mang thai, nàng là người mạnh mẽ như vậy, ngay cả bản thân nàng cũng không cách nào tránh được việc như vậy phát sinh sao? Mười sáu năm trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vốn dĩ Trình Thiên Miếu chỉ là một người bình thường. Thật không ngờ mình cũng có thể sống như một người bình thường, điều mà trước kia vẫn nghĩ chỉ là hy vọng xa vời. Xa xa, một đôi mắt trong suốt nhìn sang bên này, thật lâu thật lâu. Cuối cùng mới đóng cửa sổ nhẹ nhàng rồi chậm rãi rời đi.

Buổi chiều hôm sau, có tiểu hòa thượng đi đến thông tri Nhục Khả Phi đi tới Phật tháp, dặn dò những người khác nhất định phải chờ bên dưới.

"Nữ thí chủ, xin mời." Tiểu hòa thượng đưa Nhục Khả Phi tới cửa tháp liền xoay người đứng một bên cửa canh gác.

Nhục Khả Phi quay đầu nhìn mọi người liếc mắt một cái, gật gật đầu, quay đầu vào Phật tháp. Phật tháp tổng cộng có chín tầng, Nhục Khả Phi chậm rãi bước từng bước lên trên. Không khí xung quanh vô cùng yên tĩnh, bích họa trên vách tường rất sống động, trong mỗi tầng đều có rất nhiều tượng Phật.

Lên tới tầng cao nhất, nàng cũng có chút thở không ra hơi. Bên dưới tháp tiểu sư phó có nói là ở ngay giữa tầng cao nhất, Nhục Khả Phi ngẩng đầu nhìn lại chợt giật mình. Lúc này người đứng ở đó lại có bóng dáng quen thuộc như thế, giống như đã từng gặp. Là ai? Minh Nguyệt sớm nghe được thanh âm, cố gắng kìm nén không tiến lên nghênh đón. Phía sau yên tĩnh trở lại, Minh Nguyệt chậm rãi xoay người lại đối diện đôi mắt kinh ngạc của Nhục Khả Phi.

"Là ngươi." Nhục Khả Phi bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói.

"Là ta." Minh Nguyệt trả lời, "Ngươi đã đến rồi."

Nhục Khả Phi chợt nhớ tới chủ trì phương trượng yêu cầu chỉ một mình nàng được lên, là bởi vì hấn ở đây sao?

"Chủ trì phương trượng là gì của ngươi. . . . .?" Nhục Khả Phi nhíu mày.

"Là sư phó của ta." Minh Nguyệt cười khỏ, thật sự gặp nàng, lại không biết nói cái gì cho phải. Nhục Khả Phi lộ ra vẻ hiểu được.

"Ta. . . . ."

Minh Nguyệt muốn nói lại thôi. Đối diện ánh mắt lạnh như băng của Nhục Khả Phi, lời gì cũng nói không được. Nhục Khả Phi cũng lẳng lặng đứng, không nói gì.

"Kim chi tinh ở chỗ này." Minh Nguyệt xoay người lấy trên án thờ cách đó mấy thước một vật ánh sắc vàng đưa cho Nhục Khả Phi.

"Cám ơn." Nhục Khả Phi nhận lấy, thản nhiên cảm tạ, xoay người đi xuống lầu.

"Đợi chút!" Minh Nguyệt vội vàng lên tiếng ngăn Nhục Khả Phi lại.

"Chuyện gì?" Nhục Khả Phi không xoay người, lạnh lùng hỏi.

"Nàng, chân của nàng đã khỏi hẳn chưa?" Minh Nguyệt không biết nên nói gì cho phải, khó khăn vội vã thốt ra mấy lời.

"Rất tốt, cảm ơn ngươi, cũng nhờ thuốc của ngươi, cũng cảm ơn ngươi cứu ta ra khỏi hoàng cung." Nhục Khả Phi khẩu khí không lạnh như băng giống trước, nhưng vẫn thản nhiên.

"Nàng sống tốt chứ?" Minh Nguyệt do dự sau một lúc lâu tiếp tục hỏi - "Hắn, có tốt với nàng không?" kế tiếp lại chìm vào yên lặng.

Nhục Khả Phi chậm rãi xoay người, nhìn về mặt phức tạp của Minh Nguyệt, bỗng nhiên khẽ thở dài:

"Ngươi vẫn còn băn khoăn điều gì? Ngươi còn nhớ rõ lúc đầu ta đã nói những gì không?"

Minh Nguyệt đối diện đôi mắt trong suốt của Nhục Khả Phi, giật mình, không rõ Khả Phi định nói gì.

"Ngày ấy, ta đã nói với ngươi, ngươi để cho vị đại thẩm kia chạy thoát, nhất định sẽ có người tìm được ta." Nhục Khả Phi mỉm cười - "Ngươi làm

không được ."

Đôi mắt Minh Nguyệt tràn ngập phiền muộn, đúng vậy, mình không xuống tay được.

"Mà Cô Vân có thể, nếu như là huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ làm được." Nhược Khả Phi lộ ra ý cười, "Nói cách khác, người biết bản thân mình thua ở chỗ nào không?"

Minh Nguyệt yên lặng nhìn Nhược Khả Phi đưa ra đáp án của nàng.

"Người, không có chấp niệm sâu như hấn." Khuôn mặt Nhược Khả hiện rõ nụ cười ôn nhu, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, dường như đang hồi tưởng chuyện gì vui vẻ.

"Không có chấp niệm sâu như hấn. . . . ."

Minh Nguyệt làm bầm, như mê muội lặp lại lời Nhược Khả Phi. Bởi vì bản thân mình không có chấp niệm sâu như hấn, cho nên bại?

"Cám ơn."

Nhược Khả Phi không có để ý tới Minh Nguyệt đang kinh ngạc, xoay người chậm rãi đi xuống lầu. Minh Nguyệt nhủ mày, muốn gọi lại, bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ đi tới.

"Sur phó." Minh Nguyệt quay đầu, kinh ngạc nhìn chủ trì phương trượng xuất hiện ở phía sau mình từ lúc nào.

"Ngồi xuống đi, nghe vì sự kể chuyện xưa." Phương trượng nhẹ nhàng nói.

Minh Nguyệt theo lời ngồi xuống, cẩn thận nghe tiếng bước chân đi xuống lầu dần dần đi xa.

"Một ngàn năm trước, nàng vốn là thần nữ trên trời, lại cùng người thân là ma thần có liên lụy. Thiên Đình giận dữ, đem nàng nhốt xuống Địa Ngục, đánh cho nàng hồn phi phách tán, thần thức tan nát, không cách nào siêu sinh. Tại thời khắc cuối cùng, người vội vàng tiến đến, dùng pháp bảo người dụng tâm (nghĩa là quan tâm chú ý luyện chế) cứu được nàng. Có điều linh hồn nàng dù được bảo tồn, nhưng thân thể bị phá hủy. Người vì muốn gặp lại nàng, liền đầu thai phạm giới. Nhưng mà, pháp bảo người quăng ra đã có thần trí của mình, đã yêu nàng, lại đem hết toàn lực bảo vệ nàng. Cùng nàng chuyển thế."

Chủ trì phương trượng sâu sa nói, sự kinh ngạc trong mắt Minh Nguyệt càng phát ra nồng đậm. Pháp bảo chính là Cửu vương gia sao?

"Cuối cùng người cứu nàng là pháp bảo có thần thức kia, mà không phải là người." Chủ trì phương trượng cuối cùng nói ra tất cả mọi chuyện.

"Đây là sự thật sao? !" Minh Nguyệt sắc mặt trắng bệch. Mọi chuyện là như thế này, cho nên mình cùng nàng hữu duyên vô phận sao?

"Mọi sự có nhân ắt có quả." Chủ trì phương trượng thanh âm hư vô mờ mịt, "Mọi chuyện có thật hay không quan trọng như thế sao? Đây có thể là sự thật cũng có thể là chuyện xưa. Quan trọng là người từ trong chuyện xưa ngộ ra cái gì?"

Chủ trì một cúi đầu, lặng lẽ ngồi nhìn cảm xúc lướt qua mặt hấn

"Cẩn thận suy nghĩ đi, nếu hiểu rõ tất cả rồi thì đến tìm vì sự." Chủ trì phương trượng khẽ thở dài.

Minh Nguyệt một mình tĩnh tọa, tất cả trở nên sáng sủa. Bên dưới tháp mọi người mỉm cười nghênh đón Nhược Khả Phi vừa xuống.

"Lấy được không?" Hiên Viên Cô Vân vội vàng tiến lên, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Ở đây." Nhược Khả Phi mở tay ra, trong tay cầm một vật lấp lánh ánh vàng dưới nắng mặt trời .

"Trên đó không có việc gì chứ?" Hiên Viên Cô Vân có chút bận tâm.

"Không có việc gì, chỉ là cao một chút." Nhược Khả Phi cười nói, không nói cho mọi người chuyện nàng đã gặp ai, bởi vì không cần như vậy.

"Mau ăn vào đi." Âm Đàm ở bên chen lời.

Nhược Khả Phi đưa kim chi tinh đưa vào miệng, một cảm giác mát lạnh lan tỏa toàn thân. Nhược Khả Phi thoải mái nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu.

"Như thế nào?" trên mặt Âm Đàm bỗng nhiên xuất hiện một tia lo lắng, có điều không ai phát hiện ra.

"Hoàn hảo." Nhược Khả Phi nhẹ nhàng thở một tiếng, vừa mới nói xong, trước mắt tối sầm, thân mình mềm mại tuột xuống.

"Phi Nhi! ! !" Hiên Viên Cô Vân ôm lấy thân mình Nhược Khả Phi, sốt ruột, sắc mặt đại biến. Mọi người cũng biến sắc.

Đây là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Ads "Âm đạm! Sao lại thế này? Vì sao Phi nhi ăn kim tinh túy vào sẽ bị như vậy?" Hiên Viên Cô Vân cấp bách nhìn về mặt suy tư của Âm Đạm. Gấp gáp hỏi.

"Đừng lo lắng, không có việc gì. Chính là Ngũ Hành tinh túy tụ hợp lại với nhau. Vốn Ngũ Hành tinh túy là tương sinh, nhưng là cũng là tương khắc. Cho nên chúng ta mới từ tương sinh trình tự để nâng ăn vào. Hiện tại Ngũ Hành tinh túy ở trong cơ thể nàng dung hợp. Như vậy, ngũ vài ngày sẽ tỉnh lại." Âm đạm sờ sờ cằm, nói.

Mọi người nghe xong thì cảm thấy an tâm hơn, nhưng Hiên Viên Cô Vân vẫn có chút bất an nhìn thiên hạ trong lòng hôn mê bất tỉnh.

"Đừng lo lắng, không có việc gì. Trước đi biệt viện của ta nghỉ ngơi vài ngày. Đợi nàng tỉnh lại chúng ta đi tìm thủy lộ tiên hoa." Âm đạm liếc qua ánh mắt lo lắng của hai nam nhân khác, trong lòng thở dài.

Bạch Hạnh nhìn Âm Đạm trong lòng kinh ngạc. Ở thanh thánh quốc, Âm Đạm lại có cơ sở của mình. Người này, rốt cuộc là người như thế nào? !

Mọi người quỳ tiền đầu vâng, hướng chủ trì phương trượng cáo từ rồi đi.

Chủ trì phương trượng lẳng lặng ngồi trong đại điện, nhắm mắt lại. Tất cả, có nhân ắt có quả.

Cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

"Sur phó." Thanh âm thân nhiên của Minh Nguyệt vang lên. Chủ trì phương trượng mở mắt, chậm rãi xoay người, nhìn đôi mắt trong suốt của Minh Nguyệt. Giờ phút này trong đôi mắt trong suốt một mảnh sáng sáng, không lẫn phiến muộn.

"Mộc Cách, người đã đến rồi." Chủ trì phương trượng đứng lên nói, hướng đến người trước cửa, Ngộ rồi sao? Rốt cục cũng đã ngộ.

"Dạ, sư phó, đệ tử đến đây, thỉnh sư phụ giúp đệ tử quy y." Mộc Cách hai tay chắp trước ngực, chậm rãi đi tới trước tượng Phật, lẳng lặng quỳ xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tóc ngắn Phiêu dật, chậm rãi rơi xuống.

Trần duyên đã hết, không hề có vương bận.

Nàng hiện tại rất hạnh phúc, mà hạnh phúc của nàng không phải là mình có thể cho, cũng không phải thuộc về mình.

Tất cả đều đã được định trước

Mộc Cách lại mở mắt ra, nhìn Phật tổ trước điện, tất cả biến thành hư vô. (QH ơi sao ta thấy tội anh Mộc Cách quá!!!)

Buông xuống, thật sự hoàn toàn buông xuống.

"Nàng còn chưa tỉnh sao?"

Âm đạm không tiếng động xuất hiện bên người Hiên Viên Cô Vân, liếc qua cửa sổ, người ngồi xỏm dưới cửa rốt cuộc đã ngồi bao lâu?

"Không có. Vì sao còn chưa tỉnh lại?" Hiên Viên Cô Vân nắm bàn tay nhỏ bé của Nhược Khả Phi, ánh mắt lo lắng.

"Nhanh thôi, sẽ không vượt qua ba ngày." Âm đạm nói tràn đầy tự tin, "Còn thủy lộ tiên hoa cách nơi này bốn mươi dặm núi non, tám ngày nữa nở hoa rồi."

"Ân." Hiên Viên Cô Vân không yên lòng trả lời, liền không nói gì thêm.

"Người nghỉ tạm đi, người đã ở đây hai ngày rồi." Âm đạm bỏ lại câu nói xoay người, rồi đi.

"Ta, chỉ là muốn khi nàng tỉnh lại người đầu tiên nàng thấy là ta." Hiền Viên Cô Vân nói nhẹ nhàng mà rõ, sâu kín vào trong lỗ tai Âm Đạm. Âm Đạm cúi đầu, ánh mắt trầm xuống, không nhìn thấy, yên lặng đi ra khỏi phòng ờ.

Đêm dài, Hiền Viên Cô Vân tựa vào bên giường, đã bắt đầu buồn ngủ, trong tay vẫn như cũ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhượng Khả Phi.

Không biết khi nào, trong bàn tay nhỏ bé hơi giật giật, Hiền Viên Cô Vân giật mình, ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt mông lung của Nhượng Khả Phi.

"Nàng, tỉnh!" Hiền Viên Cô Vân kích động ngồi thẳng người, cười hưng phấn hỏi, nhìn Nhượng Khả Phi không nói gì, lo lắng sờ sờ trán của Nhượng Khả Phi, vội vàng nói: "Làm sao vậy, có phải còn không thoải mái?"

"Người, vẫn luôn ở đây?" thanh âm Nhượng Khả Phi có chút khàn khàn, ần ần mang theo đau lòng.

"Có hay không còn không thoải mái?" Hiền Viên Cô Vân quan tâm nhất điều này.

"Có a." Nhượng Khả Phi ôn nhu trả lời.

"Làm sao? Làm sao?" Hiền Viên Cô Vân nóng nảy, xem xét.

"Bụng của ta." Khả Phi liếc mắt đưa tình mang ý cười, nhìn người trước mắt có chút tiêu tụy sốt ruột còn kém thượng toan hạ khiêu.

"A? !" Hiền Viên Cô Vân nóng nảy, nhẹ nhàng sờ sờ bụng Nhượng Khả Phi, "Ta lập tức đi tìm đại phu. Lập tức tìm."

"Ta bụng rất đói bụng." Nhượng Khả Phi cười rộ lên, cười thật thoải mái.

Hiền Viên Cô Vân sững sốt, giờ mới kịp phản ứng Nhượng Khả Phi trêu chọc hấn, tức giận cúi đầu hung hăng hôn Nhượng Khả Phi

"Ta đi gọi người làm đồ ăn, đợi lát nữa. Lập tức sẽ có, nàng nghỉ ngơi trước đi" Hiền Viên Cô Vân cảm thấy yên tâm hơn, tươi cười dặn dò.

Mấy ngày qua đi, Khả Phi rốt cuộc cũng tỉnh, tất cả mọi người tụ tập trong phòng, nhìn Nhượng Khả Phi ăn cháo.

"Tỉnh là tốt rồi." Âm đạm gật gật đầu, "Mấy ngày nữa nên đi tìm thủy lộ tiên hoa."

"Cái này hạ liền đủ, Ly Tâm độc thật khó hiểu có phải hay không?" Vô Hồn cũng gật đầu hài lòng nói, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, "Lão ca, Pearl (viên ngọc) đâu? Người giữ phải không, ở chỗ nào?"

"Ở chỗ này đây." Âm đạm từ trong ngực móc ra một gói to, nhân tiện gõ đầu Vô Hồn, "Người nghĩ rằng ta và người giống nhau sao? Thứ này ta mang theo tùy thân, yên tâm, không lạc được."

"Vậy là tốt rồi." Vô Hồn yên lòng.

"Pearl (viên ngọc) cũng có thể ăn, Diêm Vương muốn hay không thưởng thức thử, Pearl (viên ngọc) ăn vào có thể dưỡng nhan." Âm Đạm nâng khoe miệng, cười xấu xa.

Diêm Diễm không lên tiếng kháng nghị lời nói của Âm Đạm. Bản thân mình không phải cái gì cũng ăn, thật là!

Nghỉ ngơi mấy ngày, Âm Đạm yêu cầu xuất phát ngay, tuy rằng lộ trình một ngày có thể đến, nhưng đi sớm phòng bất trắc.

Mọi người ngồi xe ngựa tìm thủy lộ tiên hoa.

"Nhìn kia, ngay trên cùng." Âm đạm ngẩng đầu nhìn nơi cao nhất ngọn núi, mặt trên mây mù lượn lờ, thấy không rõ hình.

"Cái gì đều không nhìn thấy sao." Vô Hồn bĩu môi. Lưng chừng núi cao cũng đã bị mây mù che phủ, mặt trên lại vụ mênh mông một mảnh (trên núi mây mù một mảnh). Núi này cao quá.

"Hi vọng tới hôm nay có thể đến đỉnh núi." Âm đạm nhìn khí trời thổi qua Đóa Bạch Vân cúi đầu thuyết cầu.

"Đi thôi." Hiền Viên Cô Vân mở miệng nói.

Mấy nam nhân mang các loại vật phẩm bắt đầu leo núi. Buổi tối muốn ở trên chân núi dựng lều trại, xe ngựa không thể đi lên, chỉ có thể tự mình đi bộ.

Mọi người càng leo càng cao, đi đến lưng chừng núi sắc trời dần dần tối. Hiền Viên Cô Vân chiếu cố Nhượng Khả Phi, Diêm Diễm nhìn Bạch Hạnh thờ hồn hèn, thân thủ đỡ nàng. Không nhìn ánh mắt Bạch Hạnh kinh ngạc có phần cảm kích.

"Hiện nghỉ tạm một đêm, ngày mai tiếp tục đi." Âm đạm nhìn trời, tự mình lên tiếng quyết định. Mọi người đều đồng ý, không ai nói gì bắt đầu dựng lều trại.

Đêm này, cực lạnh.

Bóng đêm tối đen đưa tay không thấy được năm ngón. Hiền Viên Cô Vân cùng Diễm Diễm ở một cái lều trại, Âm Đạm cùng Vô Hồn một cái lều trại, hai cái lều trại Nhược Khả Phi cùng Bạch Hạnh ở ngay trung gian.

Trong lều, Vô Hồn cùng Âm Đạm ngủ quay lưng vào nhau.

Âm Đạm bỗng nhiên mở miệng: "Lão đệ ngủ chưa?"

"Chưa, làm gì vậy lão ca?" Vô Hồn quay người, Âm Đạm cũng quay người lại, hai người trong bóng đêm đối diện. Cho dù cái gì cũng nhìn không thấy.

"Cha mẹ sau khi qua đời, ta đối với người quá mức nghiêm khắc. Nếu cha mẹ còn, nói không chừng sẽ mắng ta?" Âm Đạm ha ha nở nụ cười.

"Tại sao đột nhiên nói như vậy?" Vô Hồn nghi ngờ trừng mắt nhìn hắn, trong bóng đêm không thấy được nét mặt của Âm Đạm, vì thế gằn giọng nói, "Người phát xuân à?"

Thần kỳ, Âm Đạm không có ra tay đánh người, chính là trên mặt lộ ra nụ cười khổ: "Vẫn chưa từng hỏi quá người muốn nhất cái gì, hôm nay lão ca hỏi người, người phải thành thật trả lời, người muốn cái gì? Mặc kệ người muốn cái gì, lão ca đều sẽ làm cho người có được nó."

"Lão ca, người hôm nay có phải thật vậy hay không phát xuân nữa à?" Vô Hồn thật đàn giận lại nói ra lời nói như vậy.

"Đồng" hạ xuống, Âm Đạm vươn tay trong bóng đêm chuẩn xác đập vào trán Vô Hồn.

"Đau quá a, lão ca đáng chết." Vô Hồn che trán của mình, tức giận khê gọi.

"Ta ở nghiêm túc hỏi người, người đang ở đây nói hươu nói vượn, cất lấy đầu lưỡi người cho chó ăn đi!" Âm Đạm lại có chút chán nản.

"Muốn?" Vô Hồn yên tĩnh trở lại, "Vì sao đột nhiên hỏi như vậy?"

"Người có phải hay không muốn nữ nhân kia?" Âm Đạm thanh âm rất nhỏ nhưng cũng rất lạnh lùng.

"Lão ca! !!" Vô Hồn kinh ngạc hô nhỏ ra tiếng.

"Đừng tưởng rằng ta cái gì cũng nhìn không ra, người nghĩ rằng ta và người hảo tâm như vậy theo sát giúp nàng tìm thuốc giải là vì cái gì?" Âm Đạm thanh âm lãnh khốc nói

Vô Hồn há to miệng, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Đêm, bên ngoài lều tiếng gió từng cơn rít lên.

Tối đen một mảnh.

Hắc ám, địa phương sinh ra tội ác.

Thật sự như thế sao?

Trong lều, mọi người kéo chặt chăn.

Ngày mai, còn muốn tiếp tục leo núi. Thủy lộ tiên hoa đang ở đó trên cùng.

Hôm sau, tiếng chim hót thanh thúy làm mọi người thức giấc.

Lại tiếp tục hướng lên núi.

Vô Hồn đi sau cùng vẫn cúi đầu không nói gì, Âm Đạm hưng trí dường như cũng không cao, chậm rãi đi tuốt ở đằng trước.

Đi mãi đến buổi trưa, mọi người mới thấy được đỉnh núi.

"Cuối cùng đã tới." Bạch Hạnh sớm đã mệt mỏi thở hồng hộc, Diễm Diễm vẫn như cũ ở bên cạnh giúp đỡ nàng. Hiện tại rốt cuộc cũng đã đến được đỉnh núi, mọi người tự nhiên là ai cũng mừng rỡ.

"A" Bạch Hạnh nhìn phía trước dường như có bóng người, kinh ngạc kêu lên tiếng, "Phía trước giống như có người a, còn rất nhiều?"

Mọi người nhìn về phía trước, quả nhiên có hơn hai mươi người canh giữ ở phía trước, thanh niên anh khí bừng bừng đứng đầu, mặt bất phàm, bên trái hắn lão già mặt đầy nếp nhăn, bên phải là một người đang che mặt, theo dáng người xem ra là một nữ tử đang tuổi xuân xanh. Dưới vách gió thổi mấy người góc áo phiêu bay, thanh niên cầm đầu khuôn mặt đầy nghiêm nghị. Trước mặt bọn hắn có một gốc cây cực lớn nở đầy hoa, lửa kia hồng nụ hoa nụ hoa chớm nở. Giọt sương còn đọng ở phía trên lờ lờ sáng lên, thật là làm người yêu thích. Thoạt nhìn cũng sắp mở ra rồi, mọi người liếc mắt nhìn, kết luận đó là thủy lộ tiên hoa không sai.

Còn chưa chờ bọn người Nhược Khả Phi lên tiếng, cầm đầu thanh niên đã thấy, quét mắt nhìn, lạnh lùng lạnh nói ngay vào điểm chính: "Các vị cũng là vì

thủy lộ tiên hoa mà đến?"

Mọi người ngẩn ra, lập tức Hiên Viên Cô Vân gật gật đầu: "Không sai nương tử của ta trúng độc, cần thủy lộ tiên hoa này làm thuốc.

"Vậy thì thật là xin lỗi, ta cũng vậy cần vị thuốc này, đã ở đây chờ đợi ba năm. Nương tử của ta cũng là trúng độc sắc mặt biến thành đen, cần vị thuốc này khôi phục dung mạo của nàng, ta sẽ không để cho các ngươi lấy." Người trẻ tuổi nói giọng lạnh lùng tràn đầy kiên quyết. Dứt lời, quay đầu ánh mắt âm áp nhìn cô gái che mặt.

Mọi người nhìn về hướng cô gái che mặt nguyên nhân cũng là bởi vì trúng độc mà biến thành đen sao?

"Xem thực lực nói chuyện." Âm Đàm cười khẽ một tiếng, đem vác trên lưng gì đó nhét vào thượng, "Thủy lộ tiên hoa cũng không phải của nhà ngươi, cũng không phải ai tới trước là được."

"Các hạ có ý là cùng với chúng ta tranh?" Nam tử trẻ tuổi lạnh lùng, thân nhiên nói, "Ta không hy vọng người khác nói chúng ta lượng kiếm son trang lấy đông ép ít. Nhưng là, hôm nay vì thủy lộ tiên hoa, ta tình thế bất buộc."

"Chắc chắn ~~~ thì ra là lượng kiếm son trang chủ cát Kinh Phong a." Âm đàm vuốt cằm của mình mỉm cười, cười tràn đầy nguy hiểm, "Thật đáng tiếc, chúng ta hay là không đánh tính buông tay. Ngươi đây chẳng qua là vì khôi phục dung mạo, chúng ta đây chính là dùng để cứu mạng."

Hiên Viên Cô Vân không nói gì, rút kiếm. Bất kể là cái gì son trang, muốn hấn nhường lại, tuyệt đối không có khả năng!.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

Ads “Hừ!” Cát Kinh Phong hừ lạnh một tiếng, cũng rút kiếm ra, xung quanh người của Lượng Kiếm son trang cũng đều rút kiếm, trừng mắt đối với đoàn người Hiên Viên Cô Vân.

“Tướng công.” Nữ tử che mặt bỗng nhẹ nhàng mở miệng, “Chúng ta đem Trương thủy lộ tiên hoa này nhường lại được không? Dù sao đối phương cũng cần tới thuốc này cứu mạng. Mà mặt của ta.....”

“Không được!” Cát Kinh Phong không chờ cô gái che mặt nói cho hết lời liền một ngụm rõ ràng lạnh lùng cự tuyệt, “Vì hoa này chúng ta đã chờ ở đây ba năm rồi, thật vất vả mới chờ đợi tới lúc hoa này nở ra, chờ hoa nở để có thể chữa khỏi mặt của nàng. Trăm ngàn lần không thể đem hoa này nhường lại. Bởi vì hoa này muốn nở phải đợi hai mươi năm!”

Cô gái che mặt hơi phát ra tiếng thở dài, bất đắc dĩ cúi đầu, không nói gì thêm. Bởi vì nàng biết mình có nói gì nữa cũng đều vô dụng. Tướng công của nàng dù có thế nào cũng đều không thay đổi quyết định, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho tài cán của đối phương.

“Không cần nhiều lời vô ích.” Âm Đàm nhún vai lại rút mạnh kiếm ra, hướng Cát Kinh Phong đánh tới.

Cát Kinh Phong nhìn thấy tốc độ của Âm Dạ Đàm, biết người tới đều không phải đơn giản. Lạnh lùng khẽ quát: “Lên!”, liền hướng tới Âm Đàm nghênh chiến.

Hiên Viên Cô Vân đem Nhược Khả Phi nhẹ nhàng đẩy ra sau, cũng hướng lên nghênh đón. Vô Hồn cùng Diễm Diễm cũng không dè dặt, lập tức rút kiếm ứng chiến.

Bạch Hạnh nhíu mày lôi kéo Nhược Khả Phi sang một bên.

Nhược Khả Phi lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, hiện trường không động chính là ông lão đầy nếp nhăn, nữ tử che mặt, còn có nàng và Bạch Hạnh. Lại đem ánh mắt chuyển đến trung tâm, ánh mắt lại chìm xuống. Người mà Cát Kinh Phong kia mang đến thân thù cũng không tệ. Chia ra làm năm sáu đánh một người bên ta, đánh thành ngang tay. Nhược Khả Phi nhíu mày, nếu như tiếp tục như thế, đối với bên này là rất bất lợi.

Âm Đàm kia đâu? Âm Đàm tu vi cao nhất đây? Nhược Khả Phi nhìn về phía Âm Đàm. Đã thấy hấn chống lại Cát Kinh Phong còn phải đối phó với vài người khác.

“Không chơi.” Âm Đàm đột ngột lên tiếng, ngay sau đó, những người vây xung quanh hấn đều bị đánh hộc máu bay ra ngoài, bao gồm Cát Kinh Phong mới vừa rồi còn hăng hái. Không ai thấy rõ động tác của hấn.

“Tướng công!” Nữ tử che mặt thanh âm lo lắng vội vàng ở giữa sân kêu lên, làm cho những người còn lại của Lượng Kiếm son trang lập tức không yên.

“Trang chủi!” lão nhân mặt đầy nếp nhăn kia cũng nhanh chóng chạy tới.

Vây công của người Lượng Kiếm son trang lộ ra một chút sơ hở. Chuyện so chiêu của cao thủ chỉ cần có một điểm sơ hở nho nhỏ cũng đủ quyết định thắng bại. Một lát sau, trên dưới người của Lượng Kiếm son trang chỉ bị đá thương chứ không chết, nguyên nhân là không ai muốn ra tay độc ác.

Cô gái che mặt cùng lão nhân mặt đầy nếp nhăn kia đỡ Cát Kinh Phong thối lui sang một bên, trong mắt hai người tràn ngập lo lắng.

“Ta tài nghệ không bằng người, không còn lời nào để nói.” Cát Kinh Phong cắn chặt môi, oán hận nói, “Hoa các ngươi mang đi đi.”

Âm Đàm lại vui cười nhún vai, không thêm nhắc lại. Mọi người chậm rãi hướng thủy lộ tiên hoa kia, cẩn thận xem xét.

“Cũng sắp nở rồi.” Hiên Viên Cô Vân nhìn nụ hoa hồng rực rỡ kia, dường như ngay sau đó sẽ nở rộ.

“Ân, hẳn là sắp rồi.” Âm Đàm gật gù đầu, đồng ý với Hiên Viên Cô Vân.

Đám người Cát Kinh Phong kia không hề rời đi, đều lẳng lặng ngồi xuống ở bên cạnh.

“Nha, các ngươi như thế nào còn chưa cú?” Vô Hồn không nghĩ liền mở miệng nói.

“Hừ! Chúng ta nhìn xem thủy lộ tiên hoa nở rộ mặc mớ gì tới ngươi? Đợi lát nữa hai mươi năm liền thôi.” Cát Kinh Phong hung hăng nói, liền bắt đầu ngồi xuống. Nữ tử che mặt trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp, không nói gì thêm, chỉ là lẳng lặng ngồi bên người Cát Kinh Phong. Tất cả mọi người ở Lượng Kiếm son trang đều đã ngồi xuống nhắm mắt.

Giữa trưa, ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây chiếu xuống. Giọt sương trên thủy lộ tiên hoa lại càng lóe sáng.

“Muốn nở!” Âm Đàm kinh hô, đứng ở trước hoa nhìn cẩn thận. Hiên Viên Cô Vân cũng ngồi xổm xuống, nhìn không rời mắt khỏi thủy lộ tiên hoa sắp nở kia.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người hô hấp đều ngừng lại, thời gian như ngừng lại. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên thủy lộ tiên hoa, nụ hoa đỏ rực chậm rãi nở ra, hồng như ánh lửa, giống như đang bùng cháy lên.

Âm Đàm đưa tay vào trong ngực, lấy ra túi ngọc, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào nụ hoa đang chậm rãi nở rộ kia.

Sau khi nụ hoa hoàn toàn nở rộ, một đóa hoa đỏ rực đón gió phiêu diêu, to bằng cái bát, hồng rực như lửa. Bông hoa đua nở trong nháy mắt, hoa nở thật lớn, lá cây chậm rãi héo rũ, héo rũ cho đến khi thành tro tàn, gió thổi toan liền hoàn toàn tiêu thất. Trên cành hoa thô to kia chỉ để lại một đóa hoa thật lớn. Quả thực quái dị.

“Chính là bây giờ.” Âm Đàm Dạ khoe miệng hiện lên nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên hướng Nhục Khả Phi, ngoắc tay, “Lại đây.”

Nhục Khả Phi từ từ đi đến, cũng ngồi xuống.

Âm Đàm đưa tay về phía cành hoa, chậm rãi ôn nhu đem hoa ngắt xuống.

“Bây giờ làm sao?” Hiên Viên Cô Vân nhìn bông hoa lớn đỏ rực trong tay Âm Đàm cất tiếng hỏi.

“Cùng ngọc nghiền thành bụi phấn, ăn vào là được.” Âm Dạ đem hoa cùng ngọc đặt ở trong lòng bàn tay, vỗ mạnh, hai vật lập tức biến thành bột phấn, hướng Nhục Khả Phi nói “Đưa tay đây.”

Nhục Khả Phi vươn tay nhận lấy bột phấn trong tay Âm Dạ, cái này dùng như thế nào?

“Nước đây.” Bạch Hạnh cúi lấy túi nước, tiến lên đưa cho Nhục Khả Phi.

Nhục Khả Phi nhận lấy túi nước uống một hớp, rồi lấy bột phấn trắng hồng trong tay một mặt ăn vào, đầu lại một trận mê muội, trước mắt cũng bắt đầu mờ hồ.

“Khả Phi?” Bạch Hạnh nghi hoặc nhìn Nhục Khả Phi có chút bất thường.

“Phi nhi? !” Hiên Viên Cô Vân đứng dậy, lo lắng nhìn Nhục Khả Phi, tiến lên đỡ lấy thân hình lay động của Nhục Khả Phi. Lại giống Ngũ hành tinh tú dung hợp sao? Lần này lại muốn mê man vài ngày sao?

“Hiên Viên.” Bỗng Nhiên Âm Đàm ở bên người Hiên Viên Cô Vân cúi đầu hô, “Có chuyện quên nói với ngươi.”

“Cái gì?” Hiên Viên Cô Vân xoay người, nhưng không thấy bóng dáng Âm Đàm, chỉ thấy đối diện là vách đá đen, cùng nổi lên giữ trời mây trắng.

“Chính là, ngươi đi chết đi.” Phía sau lại vang lên thanh âm của Âm Đàm, Hiên Viên Cô Vân nháy mắt quay đầu lại, Âm Đàm liền di động đến vách đá đen phía sau Cô Vân.

Hiên Viên Cô Vân kinh hãi, định xoay người, trên lưng lại truyền đến một chưởng lực mãnh liệt đánh tới! Đường như kinh mạch toàn thân đều bị cắt đứt, lực phủ ngũ tạng dường như cũng bốc cháy, ý thức chậm rãi biến mất.

Phi nhi ~! ! ! Hiên Viên Cô Vân trong lòng chỉ có một thanh âm.

Giờ khắc này, Âm Đàm dùng hết khí lực toàn thân đánh ra một chưởng này.

Máu phun ra mãnh liệt.

Hiên Viên Cô Vân giống như điều đứt dây mà rơi xuống vách núi đen.

"Lão ca! ! !"

"Âm Đàm! ! !"

"A ——! ! !"

Tiếng ba người kinh hô, lại chỉ duy nhất không có thanh âm của Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi sớm mất đi tri giác, mở to mắt mềm mại dựa vào trong lòng Bạch Hạch.

Vốn dĩ mọi người của Lượng Kiếm sơn trang đang ngồi đều đồng loạt đứng dậy, Cát Kinh Phong nhanh hơn đứng lên. Nữ tử che mặt một phen lộ cái khăn trên mặt mình xuống, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, không có một tia màu đen, lão nhân mặt đầy nếp nhăn cũng chột đứng lên.

Bạch Hạch từng lớn mắt, trong mắt đã có chút tơ máu, sợ hãi nhìn tất cả trước mắt.

Đây rốt cục là xảy ra chuyện gì? ! !

Bạch Hạch ôm Nhược Khả Phi trong lòng, hoảng sợ nhìn về phía nữ tử che mặt cùng lão nhân mặt đầy nếp nhăn.

"Lão ca! Người điên rồi sao! Ta nói rồi, ta không cần, ta sớm nói qua là không cần! ! !!" Vô Hồn gần như điên cuồng gào lên, lại phi thân đánh về phía Nhược Khả Phi trong lòng Bạch Hạch. Hiên Viên Cô Vân đã xảy ra chuyện, nàng không thể xảy ra chuyện!

Âm Đàm trên mặt không có biểu tình, chỉ là nhanh chóng chế trụ Vô Hồn, điểm huyệt hần ngay tại chỗ. Diêm Diễm vừa rút kiếm, Âm Đàm nói ra một câu: "Người nếu cũng muốn giống như Hiên Viên....., vậy tự ra tay đi."

"Người rốt cuộc muốn thế nào? Âm Đàm, người điên rồi có phải hay không?" Diêm Diễm phần nộ nhìn Âm Đàm, trong mắt đều phát ra hỏa.

"Ta vẫn bình thường không phải sao?" Âm Đàm buông tay nở nụ cười, cười châm chọc, nhìn Diêm Diễm tim đập nhanh một trận. Minh tuyệt đối không phải là đối thủ của Âm Đàm, nếu như mình cũng chết, vậy nàng như thế nào? Diêm Diễm lo lắng nhìn người đang hôn mê trong lòng Bạch Hạch.

Vô Hồn không nói được một lời, chính là liều mạng giải huyệt đạo trên người mình.

"Phụt" một tiếng, một ngụm máu phun ra, nhuộm đỏ đất dưới chân Vô Hồn. Huyệt đạo vẫn như cũ không có giải khai, Vô Hồn hai mắt đỏ lòm nhìn chăm chăm vào Âm Đàm, từng chữ từng chữ theo kẽ răng thoát ra: "Lão ca, đừng để ta hận người!"

Âm Đàm hơi hơi hít một hơi, trong mắt tràn đầy lãnh khốc. Quay đầu nhìn về phía Bạch Hạch, từng bước một tới gần nàng. Bạch Hạch chống lại ánh mắt lạnh như băng của hắn, lại gần không được phát run. Người trước mắt thật đáng sợ! Hắn không phải bằng hữu Khả Phi sao? Vì sao vừa rồi đem Hiên Viên Cô Vân đánh xuống vách núi đen? Rồi cuộc muốn làm cái gì?

Âm Đàm chậm rãi ngồi xuống trước mặt Bạch Hạch, bỗng nhiên vươn tay miết cằm Bạch Hạch, cười khê một tiếng: "Hoa khôi Quan Nghệ lâu, Bạch Hạch, người nói ta kẻ tiếp nên an bài người làm gì mới tốt đây?"

Bạch Hạch nhìn xuống sợ hãi trong lòng, vươn tay đánh bàn tay đang nắm cằm mình của Âm Đàm.

Âm Đàm tay hơi đau, nhưng cũng không giận, chính là vẫn như cũ khê cười nhìn Bạch Hạch, ánh mắt sáng quắc dường như muốn đem nàng hòa tan. Âm Đàm sờ sờ cằm của mình: "Cũng không thể lãng phí thân thể tốt này của người a, vẫn cần dùng đến mà. Vậy đầu tiên dùng người đi đối lấy cái chức Thừa tướng đi."

Âm Đàm lời nói vừa buông, mặt Bạch Hạch hoàn toàn mất hết huyết sắc, trong mắt ngập tràn sợ hãi. Người này làm sao có thể như vậy? ! Đem mình đối xử như kỹ nữ! ! ! Hắn không phải người! Nam tử trước mắt này hẳn thật không phải người!

"Người có phải người hay không?" Diêm Diễm cau chặt mày, đưa tay đặt ở chuôi kiếm của mình, cảm tức không sao tả hết nhìn Âm Đàm.

"Lão ca, tên hỗn đản người, thả các nàng ra!" Vô Hồn hiện còn liều mạng phá giải huyệt đạo trên người mình.

Âm Đàm thở dài, bắt đầu đi lắc đầu: "Thả các nàng? Điều này sao có thể. Chẳng lẽ trước kia ta không dạy qua các người tất cả cái gì có thể sử dụng đều phải lợi dụng sao?"

“Ngươi rốt cục muốn làm cái gì?” Diêm Diễm nhìn nữ tử xinh đẹp cùng lão nhân mặt đầy nếp nhăn đang lấy ra vật gì trên người. Bạch Hạng cả người lạnh run, nhưng vẫn dùng sức ôm chặt Nhưộc Khả Phi.

Âm Đàm không đáp, mỉm cười đứng dậy hướng Vô Hồn trong mắt đã đỏ rực, cười hỏi: “Ngươi đang ở đây nhìn thấy cái gì vậy?”

“Thấy cái gì cũng không quan chuyện của ngươi!” Vô Hồn phẫn nộ cắn răng gầm lên.

“Đưa ngọc, cho dù ngươi không nói ta cũng biết” Âm Đàm vươn tay điểm tới chỗ nào đó trên người Vô Hồn, con thực khí đang quấy đảo bỗng từ từ ổn định, rồi từ từ nói: “Diêm Diễm hẳn là ngươi xem ra không kém bao nhiêu đâu.”

Diêm Diễm sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, cau chặt lông mày, nhưng không có lên tiếng.

“Để ta nói cho các ngươi biết, rốt cuộc nhìn thấy cái gì.” Âm Đàm nghiêng đầu cười lộ lên, “Ngươi nhìn thấy mình và nàng hạnh phúc sinh sống chung một chỗ, trong mắt của nàng chỉ có một mình ngươi. Nàng cùng ngươi thành thân rồi, mỗi ngày đều vui vẻ trôi qua, đã trở thành nương tử của ngươi.” Âm Đàm cười ha hả, nhìn thất sắc mặt Diêm Diễm thay đổi tiếp tục nói, “Ngươi, cũng là nhìn đến điều này, không cần phủ nhận, đây là sự thật.”

“Đàm, ta nghĩ tới, thì thế nào? ! Nhưng đây không phải là ta muốn nghĩ, đây không phải sự thật!” Vô Hồn giận trợn hai mắt, cả mắt đều là tia máu, phẫn nộ gầm thét.

Diêm Diễm nắm chặt quả đấm của mình, không nói gì. Nhưng mà Vô Hồn đã đem những điều mình nghĩ tất cả nói ra.

Bạch Hạng ôm thật chặt Nhưộc Khả Phi, hoảng sợ nhìn tất cả trước mắt. Thì ra, bọn họ đối với Khả Phi đều có tâm tư như thế sao? Cho nên Âm Đàm đối với Hiên Viên Cô Vân xuống tay? !

“Nhưng ta đem cái ngươi nghĩ đến biến thành sự thật, ta yêu đệ đệ.” Âm Đàm cười quỷ sị, “Khiến nàng trong lòng chỉ có mình ngươi. Bất quá khiến ngươi chịu ủy khuất, nàng nhìn ngươi sẽ thành tên vừa rồi chết đi kia, Hiên Viên Cô Vân.”

“Ngươi điên rồi, ngươi thật sự điên rồi! Ta nói rồi, ta không nghĩ đến, tất cả chuyện này ta đều không muốn!” Vô Hồn dường như dùng khí lực toàn thân điên cuồng hét lên.

“Cho ngươi tự mình lựa chọn, một là khiến nàng xem ta như Cô Vân, hai là vẫn xem ngươi là Cô Vân?” Âm Đàm ý cười lạnh lẽo, ý cười nhìn thế nào cũng không chạm đến đáy mắt.

“Ngươi biến thái!” Bạch Hạng dường như hiểu được người trước mắt muốn làm gì. Nhớ rõ Khả Phi đối với mình từng nói qua, có loại cổ thuật kỳ quái nào đó, lực thời miễn lớn. Người điên trước mắt này là muốn cho Khả Phi nhìn nhận một trong các nam nhân kia là Hiên Viên Cô Vân sao?

“Ha ha, cảm ơn khích lệ.” Âm Đàm mỉm cười, loại cổ không thể thực hiện được, như vậy còn có đảo phía nam trong truyền thuyết chính là vu thuật kia, không có khả năng nam nhân kia có thể thay thế nam nhân trong tâm trí nàng.

Vô Hồn trong mắt không thể tin nổi, trong thanh ngoài phẫn nộ còn có run run: “Ngươi, thực đang ép ta sao?”

“Ngươi, yêu nàng?” Thanh âm của Diêm Diễm cũng lạnh như băng, chậm rãi phun ra mấy chữ này.

Âm Đàm nghe thấy thế, cười ha hả, cười càng ngày càng điên cuồng, mạnh mẽ nhìn về phía Diêm Diễm. Châm chọc nói: “Yêu? Yêu cái nhìn? Có thể đụng đến, có thể nhìn cũng có thể ăn?”

Mọi người nghe thanh âm châm chọc của Âm Đàm, trầm mặc xuống.

Bạch Hạng lại gắt gao nhìn về vẻ mặt của Âm Đàm, giọng mỉa mai chậm rãi lên tiếng: “Ngươi thật đáng thương.”

“Ngươi cũng tương sẽ chết cùng Hiên Viên sao? Nữ nhân?” Âm Đàm nâng cằm của Bạch Hạng lên, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn khuôn mặt tái nhợt lại phẫn nộ của Bạch Hạng.

Bạch Hạng phát run nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói tiếp: “Ngươi chính là đáng thương, yêu không dám thừa nhận. Yêu là cái gì? Yêu bất quá là muốn cho người mình yêu hạnh phúc. Ngươi là biến thái, cho nên chỉ muốn phá hủy.”

“Ha ha,” Âm Đàm cúi đầu, cười tà mị, “Nữ nhân tự cho là đúng. Yêu? Yêu là cái thứ bỏ đi này?”

Bạch Hạng cắn chặt môi, không nói gì thêm. Nàng hiểu được, mình nói cái gì đều là vô nghĩa, người trước mắt nghe cái gì cũng không lọt.

“Trước cho nữ nhân này dùng cổ đi. Khiến nàng quên hết mọi thứ, chỉ cần nhớ rõ mình là danh kỹ là được.” Âm Đàm tàn nhẫn nhỏ giọng ra lệnh. Luôn Luôn tại một bên chờ mệnh lệnh Cát Kinh phong cùng hai người kia sẽ động thủ lôi Bạch Hạng đi.

“Dừng tay!” Diêm Diễm quát lên một tiếng lớn, giờ kiểm nghiệm chiến.

“Tiểu Diêm Vương, ngươi thật không ngoan.” Âm Đàm một cái lắc mình, nháy mắt hiện ra trước mặt Diêm Diễm trước mặt, tại chỗ chỉ để lại một đạo tàn ảnh.

Âm Đạm ra tay điểm ở huyệt đạo Diêm Diễm mà không có người có thể thấy rõ ràng động tác của hân, Diêm Diễm cũng không còn thấy rõ ràng, chẳng qua là cảm thấy cả người tê rần, mất đi tri giác. Kiểm trong tay rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm nặng nề.

“Nếu ta giải huyệt đạo cho ngươi, ngươi sẽ đổi với ta ra tay sao?” Âm Đạm nhìn ánh mắt phẫn nộ của Diêm Diễm, nghiêm túc hỏi. Không chờ Diêm Diễm lên tiếng, Âm Đạm chính mình cười ha ha, “Ta hỏi vấn đề thật đúng là ngốc.”

“Không sai, thật là ngu xuẩn!” Diêm Diễm khoe miệng cũng hiện lên giọng mỉa mai cười lạnh.

“Vây không còn biện pháp.” Âm Đạm bắt đắ dĩ nhún vai, Vô Hồn lại một trận tim đập nhanh, hiểu được Âm Đạm nếu nói như vậy thì sẽ phát sinh chuyện gì, Vô Hồn liều mạng hô to, “Lão ca, ngươi đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!”

“Ngu xuẩn, cái gì là sai? Cái gì là đúng? Ai định đoạt?” Âm Đạm chậm rãi nói xong, tay lại đưa về phía tứ chi đại mạch (Đại mạch trên hai tay hai chân) của Diêm Diễm

“Các ngươi bên kia, cũng đừng nhàn rồi.” Âm Đạm xem thường hướng đám người Cát Kinh Phong ra lệnh.

Cát Kinh Phong vươn tay điểm huyệt đạo Bạch Hạnh, đem Nhược Khả Phi trong ngực nâng ôm qua đặt một bên. Nữ tử trẻ tuổi cùng lão nhân mặt đầy nếp nhăn đưa tay về phía Bạch Hạnh đang sợ hãi.

“Tên súc sinh này!” Diêm Diễm phẫn nộ chửi nhỏ ra tiếng, “Thả nàng!”

“Tốt nhất là tự lo lắng cho ngươi đi.” Âm Đạm cười ôn nhu, độc tác trên tay ngoan độc đến cực điểm. Không chút do dự đem cắt đứt kinh mạch trên hai tay Diêm Diễm

Diêm Diễm phát ra một tiếng kêu rên, cái trán mồ hôi lạnh bắt đầu dần dần xông ra.

“Dừng tay a!” Vô Hồn đã cuống lên, sự tình biến thành cái dạng gì thế này? !

“Không sai, thực có năng lực a.” Âm Đạm không để ý lời nói của Vô Hồn. ..., trực tiếp một chưởng đánh lên người Diêm Diễm, Diêm Diễm giống như ở giữa ngọn lửa bốc cháy bùng bùng, cảm giác khí lực toàn thân đều bị rút đi, ngay cả hồn phách cũng muốn kéo ra khỏi thân thể. Trong miệng một trận ngai ngái, máu giống như suối phun ra không ngừng, kinh mạch toàn thân đều bị chặt đứt sao?

“Ha ha, ngươi đoán đúng rồi, kinh mạch toàn thân ngươi đều bị chặt đứt. Hân là cả đời này không thể luyện võ.” Âm Đạm giống như đứa nhỏ thích ăn kẹo hồ lô, cười ngây thơ, “Không đúng, ngươi thế nào còn có cả đời này a.”

“Khụ ~” Diêm Diễm vô lực nhìn Nhược Khả Phi lẳng lặng nằm trên mặt đất kia, ho ra càng nhiều máu tươi. Chính mình không thể bảo hộ cho nàng, rõ ràng ngày tại trước mắt của mình, vì sao cảm giác lại xa xôi đến vậy. Phi nhi, chính mình kỳ thật cũng muốn gọi nàng một câu Phi nhi.

“Vĩnh biệt, tiểu Diêm Vương,” Âm Đạm vui cười một cái nhấc cổ áo Diêm Diễm lên, nhẹ nhàng ném xuống, đem hơi thở mỏng manh của Diêm Diễm thoải mái thả xuống vách núi đen. Tiếp theo, vỗ vỗ tay mình, giống như vừa rồi là không chớp mắt ném một khối đá bình thường vậy.

Kỳ lạ, Vô Hồn cúi đầu không hề phát ra âm thanh. Âm Đạm giật mình từ từ đi về phía Vô Hồn, vươn tay nắm cầm của hân, khiến cho hân ngẩng đầu lên. Nhìn tới mặt Vô Hồn, Âm Đạm cả kinh, khỏe mắt Vô Hồn có hai giọt huyết lệ chói mắt, môi sớm bị cắn nát, răng nanh cắm thật sâu vào trong môi. Máu không ngừng chảy, trong mắt kia ngập tràn một trời cừu hận cùng phẫn nộ, Âm Đạm nhìn nhíu mày thật sâu.

Âm Đạm nhìn đôi tròng mắt của Vô Hồn, hơi hơi thở dài, buông cầm hân ra, thân nhiên buông một câu: “Nếu ngươi nghĩ thông suốt thì tới tìm ta.”

“Đi.” Âm Đạm xoay người hướng Nhược Khả Phi nằm trên mặt đất, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, rồi đi đầu tiên.

Cát Kinh Phong đem Bạch Hạnh đã hôn mê vác ở trên vai, cũng đi theo sau Âm Đạm. Mọi người đều rời đi, để lại Vô Hồn cúi đầu đứng yên tại chỗ. Có thanh âm nhẹ nhàng tích lạc của chất lỏng. Đó là máu tươi theo khỏe mắt Vô Hồn, trên môi lẳng lặng tích lạc, lại bao phủ tại tiếng bước chân mọi người. Giọt máu trên mặt đất, tóe lên đóa huyết hoa diêm dúa lẳng lơ, dần dần rót vào đất, nhiễm đỏ đất dưới chân.

Gió, tàn sát bừa bãi theo vách núi đen rủ xuống đi lên, thổi sợi tóc Vô Hồn tùy ý tung bay theo gió. Ngay cả gió dường như cũng cúi đầu gào thét, khi chứng kiến nơi này phát sinh tất cả đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

Ads Năm ngày sau.

Nước Thanh thánh trong một phủ đệ nguy nga, ở tại một gian phòng lớn. Không khí trong phòng khàn trương mà nặng nề, mọi người ai cũng bận rộn, không ai dám chậm trễ lo sắc thuốc.

Âm Đàm nhìn người nằm ở trên giường như trước không có động tĩnh gì, có chút tức giận nhìn về lão già ngồi bên cạnh: "sao còn chưa tỉnh lại?"

"Chủ Nhân đừng vội a. Vị cô nương này luôn luôn kháng cự, cho nên đến nay vẫn chưa thể tỉnh lại." Lão già mặt đầy nếp nhăn lau mồ hôi, phân phó đệ tử của mình, cũng chính là nữ tử trẻ tuổi xuất hiện ở vách núi đen kia, nữ tử lấy ra một ít hoa màu đen đem đến nghiền thành bụi phấn, đem đốt cháy ở phía trước cửa sổ phòng Nhược Khả Phi. Lại dùng quạt lông nhẹ nhàng hướng Nhược Khả Phi quạt tới, muốn cho nàng có thể cảm nhận được mùi hương này.

"Hoa này, dùng nhiều có phải hay không đối thân thể không tốt?" Âm Đàm nhíu mày, nhìn kia khói đen u hướng Nhược Khả Phi thổi tới.

"Chủ Nhân, thật không còn biện pháp nào khác." Lão già mặt đầy nếp nhăn bắt đầu nói, "Nếu là người thường, hoàn toàn không cần dùng đến một lượng lớn thuốc như vậy, nhưng là cô gái trên giường này ý thức quá mạnh mẽ, luôn luôn kháng cự."

"Hừ." Âm Đàm hừ lạnh một tiếng, nhìn thiên hạ trên giường khuôn mặt tái nhợt, cau chặt mày lại. Ba ngày rồi, luôn luôn bên cạnh nàng rót thức ăn nước uống. Không ngừng ở nàng hạ vụ thuật, lại còn không thành công. Còn muốn kháng cự tới khi nào? Còn như vậy, chỉ sợ nàng thật sự sẽ chết đi?

"Chủ Nhân, yên tâm, nhất định sẽ thành công." Lão già mặt đầy nếp nhăn cam đoan. Hắn cũng nhìn ra trên giường nữ tử này đối với Chủ Nhân dường như rất quan trọng, nếu xảy ra vấn đề, mình và đồ đệ mạng chỉ sợ cũng giữ không được. Phải mau chóng đem cái người trong nội tâm nàng thay thành chủ nhân.

"Vậy là tốt rồi, ta cho các người ba ngày thời gian." Âm Đàm trầm mặt đi ra phòng ngoài. Mấy ngày qua, Vô Hồn không thấy thân ảnh, hẳn khi nghĩ thông suốt rồi sẽ tìm đến mình, nhất định sẽ trở lại bên cạnh mình.

Mà ở lúc này, trong kinh thành nước thanh thánh mới mở một thanh lâu, tên là Quần Phương các. Trong đó hoa khôi —— Lưu Vân vừa xuất hiện liền thu hút được ánh mắt của nhiều người. Cảm kỳ thi họa đều làm cho trong kinh thành tất cả các tài tử khâm phục, ai ai cũng muốn gặp nàng, để cùng nàng làm thơ ngâm từ. Các tài tử gần như đem Quần Phương các cửa đập đổ. Bao nhiêu người quyền quý trả giá cao chỉ muốn được thấy nàng. Sau lại có người tình cờ phát hiện nàng cùng trước kia đệ nhất hoa khôi —— Bạch Hạng là bộ dạng giống nhau như đúc. Nhưng mà Lưu Vân cũng không nhận thức Bạch Hạng là người nào. Mọi người cũng không ai muốn truy cứu chuyện này, càng nhiều người bởi vì như vậy mà càng muốn thấy nàng không tiếc vùng tiền như rác, Bạch Hạng tên này bị thế nhân dần dần quên lãng, càng nhiều người bắt đầu nhận thức Lưu Vân. Tiền tài và kim ngân không ngừng chảy vào túi của Quần Phương các lão bản.

"Chủ Nhân." Âm Đàm mới vừa đi ra phòng ngoài, ở cửa Cát Kinh Phong cũng chính là Thiên Cơ cục đại đương gia lên tiếng gọi lại Âm Đàm.

"Ân?" Âm Đàm quay đầu, nhìn về mặt lộ rõ khó khăn của đại đương gia lên tiếng hỏi, "Tiểu tử đó, còn không biết tung tích?"

"Thuộc hạ bắt tài, thiếu chủ đã đem toàn bộ người theo dõi hắn loại bỏ." Đại đương gia có chút khó xử. Phải báo như thế nào với chủ nhân đây, vì hiện tại thiếu chủ mà phát hiện có người theo dõi hắn nữa, hẳn sẽ ra tay độc ác lấy tính mệnh của bọn họ, mà bọn thuộc hạ lĩnh mệnh theo dõi cũng không dám đánh trả. Hắn không biết phải tính thế nào.

"Thôi, vậy thì mặt kệ nó đi, cũng chẳng phải đứa con nít." Âm Đàm phát phát tay, trong mắt lại tràn đầy tự tin.

"Chủ Nhân phân phó chuẩn bị này nọ đều tốt." Đại đương gia trong mắt hiện lên tia khó hiểu, nhưng vẫn là không có hỏi gì thêm. Tại đây phía sau gian phủ đệ trong rừng cây tại sao muốn xây thêm một gian nhà gỗ?

"Được rồi, đã biết." Âm Đàm khước miệng lộ ra nụ cười kỳ quái. Đối với nữ nhân kia mà nói tất cả nếu là mộng, vậy phải làm cho giấc mơ kia chân thật chút.

Bây giờ sau.

Âm Đàm ở giếng nước kế bên nhà gỗ lấy nước

"Cô Vân ~" một thanh âm tiếng ôn nhu truyền đến, tiếp theo thất lưng bị một đôi mềm mại tay nhỏ bé từ phía sau gắt gao ôm.

Âm Đàm thân mình cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, đập vào mắt hắn là khuôn mặt cười như hoa của Nhược Khả Phi, lòng hắn cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, không tự giác khuôn mặt cũng lộ ra ý cười, hắn cảm thấy thật kinh ngạc, mình tại sao lại như thế? Chưa bao giờ hắn để cho bất cứ ai đến gần sau lưng hắn như thế, hiện tại lại để cho tiểu nữ nhân này đến gần mà hắn không phát hiện được. Từ lúc mới bắt đầu hắn còn cảm thấy mất tự nhiên, đến bây giờ chính là hắn tự động thích ứng. Đột nhiên kinh ngạc phát hiện, người trước mắt cười, làm cho mình cảm thấy có điểm thư thái.

"Người đi ra làm cái gì? Người bệnh còn chưa hết a." Âm Đàm thả thùng gỗ xuống, xoay người nhẹ nhàng sờ sờ đầu Nhược Khả Phi.

"Ta muốn nhìn xem người đang ở đây làm cái gì a." Nhược Khả Phi cười ngọt ngào, "Hơn nữa, chúng ta ẩn cư đến bây giờ mỗi ngày đều là người nấu cơm, ta cũng vậy muốn giúp người."

"Người biết làm thức ăn?" Âm Đàm kinh ngạc, mỉm cười nhìn trước mắt Nhược Khả Phi.

“Đương nhiên.” Nhục Khả Phi trầm tư , kỳ quái , “Chẳng lẽ ta chưa làm qua này nợ cho người ăn sao?” Chính là theo bản năng mình tự hỏi, làm cho Âm Đạm trong lòng cả kinh, lập tức đem Nhục Khả Phi đi trở về trong phòng.

“Người bệnh còn chưa hết, đợi lát nữa ta làm cho người ăn, người trước ngồi nghỉ ngơi là được.” Âm Đạm đem Nhục Khả Phi ấn trở về giường.

Nhục Khả Phi mỉm cười nhìn Âm Đạm xoay người lại đi ra, trong lòng một mảnh yên tĩnh. Nhớ rõ chính mình ăn vào kia ngọc cùng thủy lộ tiên hoa sau liền hôn mê bất tỉnh. Tỉnh lại chỉ có Cô Vân bên cạnh, còn tự nói với mình Âm Đạm có việc gấp rời đi, mà Vô Hồn cùng Diêm Diễm cũng đi theo hỗ trợ. Nhưng thật ra Bạch Hạch đi cũng quá kỳ quái , bọn họ quá vội và đi, vì sao không có chờ mình tỉnh lại cùng mình cáo biệt? Nàng cảm thấy thật buồn bã. Tựa như hiện tại, vừa nghĩ đến việc này, đầu mà bắt đầu cảm thấy đau. Nhục Khả Phi nhìn không được vрон tay đè xuống chính mình hai bên huyệt Thái Dương. Đây rốt cuộc tại sao lại thế này?

“Phi nhi?” Âm Đạm mang theo siêu đi đến, nhìn đến Nhục Khả Phi vẻ mặt thống khổ, hiểu được nàng lại bắt đầu nghĩ đến chuyện không nên nghĩ . Thả siêu xuống, đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Không cần đi miễn man suy nghĩ, nghỉ ngơi thật tốt.”

Nhục Khả Phi cau mày, cố hết sức hỏi: “Cô Vân, rốt cuộc là sao lại thế này? Vì sao ta mỗi lần nghĩ tới Bạch Hạch chuyện đầu ta lại đau như vật? Nàng vì sao không đợi ta tỉnh lại đã đi?”

“Bởi vì nàng đã yêu một người nam nhân a. Ta đã sớm nói với người, làm sao người lại quên mất. Đã yêu một cái phương xa nam nhân, nên theo hấn rồi đi. Người nhớ rõ nàng đã nói sao? Nếu là nàng vừa mất người nào, tên khát cái cũng sẽ già.” Âm Đạm nhẹ nhàng vuốt ve Nhục Khả Phi , nhẹ giọng khuyên giải an ủi .

“Chẳng lẽ nàng già cho tên khát cái?” Nhục Khả Phi kinh ngạc hô nhỏ ra tiếng.

“Đưa ngực, làm sao có thể. Đây không phải so sánh sao? Là một thương nhân.” Âm Đạm vрон tay nhẹ nhàng chà cái mũi nhỏ của Nhục Khả Phi, vui cười nói.

“Nga, như vậy.” Nhục Khả Phi cúi đầu vào trong lòng Âm Đạm , cũng cười .

Âm Đạm hạ mắt xuống, nhìn Nhục Khả Phi ôn nhu rúc vào trong lòng ngực của mình , trong lòng không khỏi một trận phiền chán. Trong đầu đột nhiên nhớ lại nàng trước kia ánh mắt lạnh như băng, trong lúc giết chết Hách Tam Nguyên bộ dáng bình tĩnh . Đây là cùng một người sao? Ở trước mặt người khác lúc nào cũng lạnh như băng, mà ở người kia trước mặt lại vĩnh viễn là như thế ôn nhu!

Âm Đạm bỗng nhiên cảm bá vai Nhục Khả Phi , đem Nhục Khả Phi dời xa ngực của mình. Nhục Khả Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Âm Đạm , có chút cảm thấy không quen, nhẹ giọng hỏi: “Cô Vân?”

Âm Đạm nhìn chằm chằm Nhục Khả Phi , trong lòng chợt cảm thấy thật tức giận. Vì sao? Vì sao trước mặt người kia nàng ánh mắt là ôn nhu như vậy.

“Cô Vân, người làm sao vậy?” Nhục Khả Phi vрон tay nhẹ nhàng ở Âm Đạm trước mắt quơ quơ.

“Nga, không có gì, ha ha.” Âm Đạm cố nặn ra nụ cười.

“Người ở nơi này đợi không nên chạy loạn, ta đi ra ngoài mua đồ, sẽ mau trở lại?”

“Nga?” Nhục Khả Phi nhìn Âm Đạm có chút bất an , gật gật đầu, nhưng vẫn là có chút không yên lòng, “Cô Vân, người thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì, thật sự.” Âm Đạm một phen ôm lấy Nhục Khả Phi đi vào bên trong, đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, ở trên trán ấn xuống một nụ hôn , thế này mới nhẹ giọng nói, “Ta đi nhanh sẽ quay về.”

“Hảo.” Nhục Khả Phi gật gật đầu, thuận theo bò lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi nhưng vẫn là rất lo lắng. Cô Vân nói đây là độc vừa được giải nên còn vài ảnh hưởng, phải nghỉ ngơi nhiều mới được.

Âm Đạm đem nhìn Nhục Khả Phi nằm xuống mới đi ra phòng ngoài. Đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ nháy mắt, trên mặt mỉm cười lập tức biến mất, trên mặt có chính là làm cho người ta sợ hãi tàn khốc lãnh ý, ngay cả không khí chung quanh giống nhau đều bị đóng băng. Cùng vừa rồi hoàn toàn là hai người khác nhau!!!!

Đi từ từ vào rừng cây, thấy khoảng cách nhà gỗ đã xa, Âm Đạm nhướng nhướng mày; “Các người canh chừng cẩn thận, không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận.”

“Dạ, Chủ Nhân.” Một mảnh thanh âm thật thấp vang lên, gió thổi qua liền toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, giống nhau vừa rồi này một mảnh cúi đầu thanh âm của chính là ảo giác.

Không ai có thể nghĩ đến, trong rừng cây phía sau ngôi phủ đệ to lớn nguy nga lại xuất hiện một ngôi nhà gỗ nhỏ, lại càng không có người nghĩ đến một lãnh khốc Âm Đạm hi vọng vô thường , lại có thể sẽ ở nơi đó lộ ra nụ cười ôn nhu như vậy.

Âm Đạm mặt âm trầm đi ra khỏi cánh rừng. Trong lòng có chút phiền chán, tại đây vài ngày, chính mình cố gắng nhập vai Hiên Viên Cô Vân. Hơn nữa, chính mình diễn phi thường thành công, này vốn là lưu loát như những người diễn tuồng chuyên nghiệp, chỉ cần diễn tập thôi, không phải sao?

Vô Hồn tiểu tử đó đã trở về. Như vậy Hiến Viên Cô Vân cùng Diễm Diễm đâu? Ở dưới vách núi, không có phát hiện thi thể hai người này .

Ý là không có chết? Âm Đàm khòe miệng lộ ra tàn khốc ý cười.

Không chết rất tốt, vậy đến đây đi, làm cho trò chơi trở nên hơn thú vị chút.

Hắn ở nơi này chờ, sẽ tiếp tục chờ!

Nhược Khả Phi lẳng lặng nằm ở trên giường, mấy ngày qua, đầu của nàng vẫn đau , chỉ cần nghĩ tới ngày ấy chuyện xảy ra ở vách núi đầu liên đau đến không chịu nổi, nhớ tới Bạch Hạnh cũng sẽ đau. Đây rốt cuộc là sao lại thế này? Cô Vân nói rất đúng Ly Tâm độc chỉ mới giải, thân thể của nàng còn rất yếu, cho nên từ lúc trở về đến bây giờ cũng không có chạm qua nàng. Ở ban đêm cũng chỉ là ôm nàng an ổn ngủ. Trong lòng nghi hoặc , kia ngọc cùng thủy lộ tiên hoa dùng cùng nhau sẽ làm cho tinh thần lâu hồi phục như vậy sao? Từ ngày đó tới giờ chính nàng vẫn ở chỗ gian nhà gỗ này, cùng ngồi nhà gỗ ở Hứa Thành trước kia cùng Cô Vân thành thân bố trí có phần giống nhau .Đầu luôn choáng váng chỉ muốn đi ngủ, đây cũng là tác dụng phụ của giải được sao? Trong đầu tràn ngập nghi vấn, Nhược Khả Phi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Âm Đàm khi trở về còn mang theo lão già mặt đầy nếp nhăn . Là vì hắn muốn kiểm tra một chút thân thể của mình và của Nhược Khả Phi hiện tại như thế nào. Vì mấy ngày nay bọn họ có hấp thụ nhiều hương hoa màu đen.

Âm Đàm nhìn trên giường Nhược Khả Phi khuôn mặt bình tĩnh , hắn chính là đứng ở trước giường không hề động, nhìn chăm chăm vào nàng. Bỗng nhiên mặt nàng khẽ động, dường như sẽ tỉnh lại. Âm đàm vội vươn tay ra điểm trúng huyệt ngủ của Nhược Khả Phi , phòng ngừa nàng tỉnh lại.

"Chủ Nhân?" Lão già về mặt đầy nếp nhăn lên tiếng kêu.

"Đi bắt mạch cho nàng." Âm đàm âm thanh lạnh lùng nói.

"Dạ chủ nhân" Lão già về mặt đầy nếp nhăn thật cẩn thận vì Nhược Khả Phi bắt mạch. Sau khi bắt mạch xong lão quay lại cung kính trả lời "Chủ Nhân, không có gì đáng ngại, xin yên tâm."

Âm Đàm suy nghĩ, thân nhiên nói: "Vậy là tốt rồi, ở đây đã hết chuyện của người, đi xuống đi."

"Chính là. . . . ." Lão già về mặt đầy nếp nhăn do dự , nói được nửa câu không dám nói tiếp nữa.

"Chỉ là cái gì?" Âm đàm khẩu khí lạnh lùng làm cho lão già về mặt đầy nếp nhăn trong lòng run lên.

"Chính là, vị cô nương này đã có thai." Lão già về mặt đầy nếp nhăn cảm thấy rất tò mò không biết nữ tử trên giường rốt cuộc cùng Chủ Nhân hình thức quan hệ là như thế nào, đứa nhỏ đến cùng có phải là của Chủ Nhân hay không. Cho nên không dám tùy tiện chúc mừng hoặc nói cái khác.

Âm Đàm sắc mặt đại biến.

Nàng mang thai!!!

Có phải là của Hiến Viên Cô Vân không????

Lão già nhìn Âm Đàm kia khuôn mặt âm tình bất định , khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Xem ra, cô gái này đứa nhỏ trong bụng không phải của Chủ Nhân , hoàn hảo chính mình không có tùy tiện mở miệng nói chúc mừng. Cô gái này rốt cuộc cùng Chủ Nhân là quan hệ thế nào? Chủ Nhân tại sao muốn đem nàng ở tại chỗ này? Tại sao muốn làm cho mình đối với nàng hạ vu thuật , đem người quan trọng nhất trong nội tâm nàng thay bằng Chủ Nhân? Nhưng chỉ là trong lòng ngầm lại cũng không dám hỏi ra.

"Xoa sạch." Âm Đàm ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp lạnh lùng nói ra hai chữ.

"Vâng thưa chủ nhân" lão già trong lòng cả kinh, cũng không động thanh sắc thân nhiên đáp ứng , "Thuộc hạ sẽ gọi người đưa tới phiên hoa hồng của nam đảo . Chỉ nửa bát là được rồi."

"Đi làm nhanh đi." Âm Đàm mặt lạnh nhìn bụng bằng phẳng của Nhược Khả Phi. Mang thai? Khi nào thì mang thai ?

Lão già mặt đầy nếp nhăn đang muốn đi ra ngoài, Âm Đàm nhíu mày hỏi "Nàng mang thai đã bao lâu rồi?"

"Không đến hai tháng." Lão già mặt đầy nếp nhăn đưa ra hai cái ngón tay.

"Không đến hai tháng nên có thể bỏ đi?" Âm đàm quay đầu hí mắt nhìn lão già, trong mắt lộ vẻ hoài nghi .

"Thật sự, Chủ Nhân, ta đâu dám lừa ngài. Chẳng lẽ Chủ Nhân quên chúng ta tổ tiên nhiều thế hệ là làm cái gì sao?" lão già mặt đầy nếp nhăn có chút nóng nảy, cổ găng phân trần .

Âm Đàm xoay người, lạnh lùng nói: "Lui ra đi, đi đem thuốc đưa tới."

"Vâng thưa chủ nhân" lão già lúc này mới yên lòng đi ra ngoài.

Âm Đàm vuốt cằm của mình nhìn nữ nhân trên giường, hẳn nếu nói là nàng mang thai thì sẽ không có sai. Nhan Thanh gia tộc nhiều thế hệ đều nghiên cứu về vụ thuật, cùng y lý, đối với thân thể con người người hẳn là phi thường hiểu biết, hẳn mười chín đã được chọn làm đại tộc trưởng thứ mười chín của Nhan Thanh gia, cho tới bây giờ đã khám cho rất nhiều người. Tuyệt đối sẽ không phán đoán sai lầm.

Hiện tại cần phải làm như thế nào xoá sạch đứa bé trong bụng của nàng. Cho dù nàng đem mình làm Hiên Viên Cô Vân, nhưng là không có nghĩa là nàng sẽ rất mù quáng nghe theo mà ngoan ngoãn đem thuốc uống vào.

Âm Đàm bỗng nhiên xoay người ra cửa, đi ra ngoài. Hẳn hiểu được hiện tại không thể thuận lợi xoá đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Ads Ngay lúc Nhan Thanh Thập Cửu đang chuẩn bị thuốc hoa hồng thì phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng của Âm Đàm: “Không cần nóng nảy”. Thập cửu, có loại thuốc muốn người tìm trước xem.

Nhan thanh thập cửu khiếp sợ, chủ nhân vào lúc nào? Vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mình, thật sự dọa chết người.

“Chủ nhân muốn thuốc gì?” nhan thanh thập cửu buông thuốc trong tay xuống, xoay người nhìn về mặt ngưng trọng của Âm Đàm cung kính hỏi.

“Có loại thuốc nào vô sắc vô vị, ăn vào làm cho người ta suy yếu, nhưng lại đối với thân thể không có thương tổn thật sự không?” Âm Đàm trầm tư một lát nói ra thuốc mình muốn.

Nam thanh thập cửu đảo tròn mắt, hít một hơi, cẩn thận nói:” Chủ nhân muốn thuốc loại này thì có, nhưng đối thân thể không có thương hại thì không thể, khó tránh khỏi sẽ có chút thương tổn”.

“Cho người thời gian ba ngày, làm cho nó đổi thân thể vô hại”. Âm Đàm không hề mất thời gian vô nghĩa, thân nhiên bỏ lại câu nói rồi đi ra ngoài.

Nhan thanh thập cửu mày chau lại. Chủ nhân ra lệnh đúng là nan đề. Điều này sao có thể? Một vật khắc một vật, đây là quy luật a. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng không dám nói ra ý nghĩ, chỉ có thể thờ dài bắt đầu nghĩ biện pháp.

Âm Đàm bước chậm bên cạnh hồ. Trong hồ, cá cho là có người đến cho ăn liền vây quanh lại. Âm Đàm nhìn với ánh mắt lạnh lẽo lấy ra một con cá chép, thai nhi trong bụng nàng phải xoá sạch. Lí do duy nhất chính là thân thể nàng quá yếu, không thể sinh hạ đứa nhỏ. Nếu sinh ra, mẫu tử đều không bảo vệ được, chỉ có như vậy mới có thể làm nàng ngoan ngoãn uống thuốc.

Thật lâu về sau, Vô Hồn chất vấn Âm Đàm, vì sao muốn xoá sạch đứa nhỏ của Nhược Khả Phi, tại sao muốn xoá sạch? Âm Đàm thùy chung trả lời không được. Bởi vì sâu trong tâm hồn hẳn, đó là một đáp án hẳn không muốn thừa nhận.

Trong nhà gỗ.

Nhược Khả Phi chậm rãi tỉnh lại, mở mắt liền thấy Âm Đàm lộ ra nụ cười nhợt nhạt khẽ nói:” Cô Vân”.

“Nàng đã tỉnh”. Âm Đàm mỉm cười đỡ Nhược Khả Phi lên, “Theo thói quen” hôn lên trán nàng.” Cảm giác thấy khá hơn chút nào không?”

“Đầu vẫn choáng váng. Còn có chút khó chịu. “Nhược Khả Phi sờ trán của mình, chau mày, rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao luôn buồn ngủ? Dường như có điều gì không thích hợp.

Âm Đàm nhìn tia nghi hoặc của Khả Phi, khoé miệng nhẹ co rúm, trong mắt lạnh xuống, ôn nhu đưa tay gắt gao ôm Nhược Khả Phi, cúi đầu bên tai nàng nói:” Bởi vì, nàng phải làm mẫu thân rồi”.

“Cái gì?!” Nhược Khả Phi chấn động, theo bản năng vươn tay sờ bụng mình. Trong bụng bằng phẳng đã có tiểu sinh mạng rồi? Nhược Khả Phi ngờ ngác sững sờ ở trong lòng Âm Đàm đầu óc trống rỗng. Làm mẫu thân? Bản thân mình nên làm gì bây giờ? Thậm chí trên mặt nên có biểu tình gì cũng không biết.

“Phi nhi?” Âm Đàm cúi đầu nhìn Nhược Khả Phi, lại thấy trên mặt nàng một mảnh mờ mịt. Tại sao lại phản ứng như vậy? Nữ nhân biết được mình mang thai không phải đều cao hứng sao? Vì sao người trong lòng cho mình cảm giác không biết làm sao?!!

“Phi nhi, nàng làm sao vậy?” Âm Đàm cảm thụ được thân thể mềm mại trong lòng, dường như có chút run rẩy, trong lòng dâng lên cảm giác kì quái chưa từng có, thầm nghĩ giờ này chỉ muốn gắt gao ôm lấy thiên hạ trong lòng, nàng mới không run. Âm Đàm không phát hiện dị thường trong lòng mình.

“Ta, ta không biết”. Nhược Khả Phi đỡ dần nói ra ý nghĩ trong lòng, trong mắt một mảnh mê man. Minh thật sự không biết nên làm thế nào đổi chuyện này đến quá đột ngột. Trong bụng mình có hài tử? Cùng Cô Vân có hài tử?! Điều này đại biểu điều gì? Thật kì quái, cảm giác thật kì quái.

“Không biết thì đừng suy nghĩ”. Âm Đàm ôn thiên hạ trong lòng, bỗng nhiên hiểu được hành động của nàng bây giờ. Trước kia bản thân mình cho rằng nàng hoàn toàn sẽ không yêu bất luận kẻ nào. Ở chợ đêm lần đầu tiên thấy nàng bản thân mình đã biết, trong mắt nữ nhân này không có độ ẩm, trong mắt của nàng chỉ có không khí trước mắt, không để người nào vào mắt, sau đó lại thay đổi. Trong lòng nàng có người nam nhân kia, trong mắt lại có độ ẩm. Thậm chí còn mỉm cười ôn nhu. Rốt cục hiểu được nàng đã yêu, cho nên còn chưa hiểu được làm thế nào đổi mặt, tiếp nhận tiểu sinh mạng này.

Thật có ý tứ. Âm Đàm khoe môi có ý cười. Xoá sạch dấu nhỏ dường như không cần phải gấp. Bản thân mình muốn xem, rất muốn xem nữ nhân trong lòng làm thế nào hiểu được đổi mặt dấu nhỏ trong bụng nàng, làm sao để tiếp nhận dấu nhỏ của nàng.

Nhược Khả Phi còn mờ mịt vuốt bụng mình. Nơi này có tiểu sinh mạng? Có hài tử?

“Cô Vân...” Nhược Khả Phi nhẹ nhàng thốt ra tiếng, đem mặt vui vào trong lòng Âm Đàm, đột nhiên cảm giác được mùi trên người Cô Vân thay đổi. Trong lòng Nhược Khả Phi dâng lên một cảm giác chán ghét, định vươn tay đẩy Âm Đàm ra, trong đầu bỗng nhiên truyền đến một cảm giác nhẹ nhàng kích thích. Cảm giác chán ghét vô ảnh vô tung biến mất, thay thế là một cỗ cảm giác ấm áp ngọt ngào.

“Ân? Muốn hỏi cái gì?” Âm Đàm ôn nhu nhẹ nhàng mà nói.

“Chàng, trong lòng chàng nghĩ thế nào?” Nhược Khả Phi tựa vào trong lòng Âm Đàm, mờ mịt, hiện tại rất muốn biết ý nghĩ của Cô Vân.

“Ta muốn làm cha, đương nhiên thật cao hứng”. Âm Đàm cười ôn nhu, ngay cả trong mắt cũng mang theo ý cười, chỉ có chính hắn mới biết, mình không phải thật sự cười.

“Còn nàng, mấy ngày này phải ngoan ngoãn ở nhà hảo chiếu cố bản thân mình. Ta sẽ ở bên chiếu cố nàng”. Âm Đàm nói như thể đương nhiên rất chân tình, suy diễn ý nghĩ của Cô Vân vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong phòng, hai người lẳng lặng ôm nhau, một mảnh nhu tình.

Còn Hiên Viên Cô Vân chân chính giờ này đang ở một gian phòng trắng lè bị ngâm mình trong vò đầy thảo dược, bên cạnh một cái vò là Diễm Diễm cùng cảnh ngộ.

Mùi vị thảo dược phiêu khắp phòng.

Hai người mặt tái nhợt, gất gao nhắm mắt, không có... chút tri giác.

Phòng to như vậy, tràn ngập mùi vị thảo dược.

“Còn phải chờ bao lâu a. Thật vô dụng”. một thanh âm từ tính dễ nghe vang lên bên cạnh.

“Ta cá cược, cá tiểu tử này khôi phục nhanh hơn”. Thanh âm dễ nghe của một nam tử khác vang lên, ngón tay thon dài như ngọc chỉ vào Diễm Diễm ngâm mình một bên.

“Thúi lắm! Đương nhiên chính phu khôi phục mau! Nam nhân nữ nhi của ta coi trọng mới khôi phục nhanh nhất”. Thanh âm từ tính dễ nghe bạo xuất nói tục, phần nộ phần bác lời nói nam tử còn lại.

“Cút! Cái gì chính phu! Nữ nhi của ta cần gì một tiểu vương được nuông chiều từ bé!”. Vốn dĩ là thanh âm ôn thuận giờ lại nổi lên nói tục dữ dội.

“Hai người các ngươi!!!Cút cho ta!”. Bỗng nhiên một tiếng hét lên, hai vật thể xinh đẹp hoa lệ bay ra rơi xuống thật xa cánh cửa. nhưng không chịu một chút đả thương nào, hẳn là người xuất thủ khổng chế lực đạo vừa vặn.

“Nuông tử!”

“Lão bà!”

Hai thanh âm uy khuất vô cùng.

“Nếu không phải hai ngươi phóng thuốc lung tung, hai người này đã sớm tỉnh. Đáng đời bị nuông tử đánh”. Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Ngươi cũng cút! Ai là nuông tử của ngươi!”. Một thanh âm không lưu tình chút nào cắt đứt lời hắn. Người nói chuyện có khuôn mặt giống y Nhược Khả Phi, chỉ là trên mặt ý nhị thành thực cùng lãnh diễm không giống với Nhược Khả Phi, còn có ý cười trong mắt, giọng mỉa mai.

Hai người nhanh chóng về tới cửa.

Phiền chết! Trình Thiên Miểu hừ lạnh một tiếng, nhìn người trong vò vẫn chưa tỉnh lại, thản nhiên nói: "Ngày mai vẫn chưa tỉnh thì bỏ lại núi cho chó ăn!"

"A?" Mọi người kinh ngạc, nhưng trong vò này là tướng công của nữ nhi bảo bối a!

"Tình cũng bỏ lại núi cho ta." Trình Thiên Miểu bỏ sung một câu. Không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người nghênh ngang rời đi. Nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, còn sống làm cái gì? Nếu không có thực lực, nữ nhi mình sống cả đời như vậy có ý nghĩa gì. Cái gì là hạnh phúc, cái gì là thật sự, cái gì mới là giả dối, ai có thể nói rõ ràng hết thấy?

Bóng lưng Trình Thiên Miểu biến mất trước cửa, ba nam nhân mới tụ lại với nhau. Ba người hai mặt nhìn nhau, nâng khóe miệng. Cũng tốt, khôi phục võ công hai người là đủ rồi, còn lại bọn họ tự mình đi làm.

"Ta cảm thấy chính phu hảo." Nam tử thanh âm từ tính dễ nghe chỉ Hiên Viên Cô Vân.

"Stop(dừng lại- mấy cha này biết nói English à?!)" Nam tử thanh âm ôn nhuận không tiếp tục dây dưa vấn đề này."Đừng thêm thuốc loạn, mặc kệ ngày mai tỉnh hay không tỉnh đều đem bọn họ bỏ lại núi đi."

"Hảo cái gì, hai người kia nếu hảo đã không bị ám toán bỏ xuống vách núi đen." Thanh âm lạnh lùng khinh thường.

Hai người không tiếng, nhún vai, đi theo nam tử thanh âm lạnh lẽo ra khỏi phòng.

Tại nhà gỗ trong rừng cây.

"Ăn cái này." Âm đạm mỉm cười, gấp thức ăn vào chén Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi hướng Âm Đạm cười, trong dạ dày đột nhiên một trận dâng lên.

"Nôn ~" Nhược Khả Phi chau mày, cổ họng không ngừng dâng lên cảm giác làm cho Nhược Khả Phi rất khó chịu. Đây là phản ứng có thai? Trước kia thời điểm mẫu thân mang thai cũng là khó chịu như vậy sao?

"Phi nhi ~" Âm Đạm nhẹ nhàng vỗ lưng Nhược Khả Phi, hơi nhịu mày, "Thế nào?"

"Hoàn hảo. Bất quá không muốn ăn, cảm thấy buồn nôn." Nhược Khả Phi cười khổ, buồn nôn tới khi nào đây?

"Vây không ăn nữa." Âm Đạm đỡ Nhược Khả Phi lên, "Nàng nghỉ ngơi trước, ta đi thu thập."

"Ăn." Nhược Khả Phi ôn nhu cười, vươn tay ôm cổ Âm Đạm, kiễng chân hôn lên mặt Âm Đạm rồi mới trở về phòng.

Lúc này, ngoài phòng vang lên tiếng mưa rơi tích tí.

"Trời mưa ." Âm Đạm vuốt ve mái tóc Nhược Khả Phi, "Vừa vặn, nàng có giấc ngủ ngon ."

Vào đầu thu, mưa hạ mát mẻ cực điểm.

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng ngáp một cái, nàng nhớ rõ phụ nữ có thai có vẻ thích ngủ, đây chính là nguyên nhân nàng mệt mỏi rồi sao?

"Ngủ đi. Ta luôn ở đây ." Âm Đạm mỉm cười theo "Thói quen" hôn lên trán Nhược Khả Phi. Đắp mền cho nàng, nhìn Nhược Khả Phi hai mắt nhắm nghiền rồi lẳng lặng ngồi một bên, đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều của Nhược Khả Phi mới đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhìn bàn đầy thức ăn, Âm Đạm chậm rãi ngồi xuống.

Tay chậm rãi sờ lên cổ mình, rồi nhẹ nhàng sờ lên mặt. Vừa rồi, lần đầu tiên có nữ nhân đối với mình thân mật như vậy. Bắt đầu từ lúc nào, mình không bài xích nàng thân mật với mình?

"Có phải rất thích không?" Một thanh âm tràn ngập nguy hiểm đột nhiên truyền đến trong tai Âm Đạm. Âm Đạm không quay đầu nhìn phía thanh âm truyền đến. Bởi vì hắn biết, có thể an toàn đi tới đây chỉ có đệ đệ mình. Sớm đã phân phó thuộc hạ không cần ngăn cản hắn. Vừa rồi hắn thấy được tất cả hay là thấy được một ít?

"Người trở về thật nhanh a." Âm Đạm cúi đầu nói, cổ họng thấp thanh âm của mình làm cho Vô Hồn phần nộ. Muốn giấu diếm không cho người trong phòng biết phải không?

Âm Đạm nói thật nhỏ, ngăn trở Vô Hồn bạo phát: "Nàng đang mang thai."

Vô Hồn sùng sốt, đứng ngây ngốc tại chỗ.

". Đi ra ngoài nói." Âm Đạm nhẹ nhàng nói rồi bay lên không, biến mất ngay tại chỗ. Vô Hồn đuổi theo phía sau.

Sâu trong cánh rừng hai huynh đệ đứng đối diện, không khí nặng nề như có thể phun hoả.

"Muốn làm phụ thân của đứa nhỏ không?" Âm Đạm khẽ cười, thanh âm không chậm chạp, nghiêm túc hỏi.

"Đứa nhỏ của Hiên Viên Cô Vân?" Vô Hồn cắn răng nói ra từng chữ. Ngày ấy, mình ở dưới vách núi đen tìm hai người, làm thế nào cũng tìm không thấy, ngay cả thi thể cũng không thấy. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, cả hai đều không tìm được, tìm nhiều ngày như vậy, mà không thu hoạch được

gi. Về đây muốn nhìn xem nàng thế nào, lại có người báo cho biết nàng đang ở nhà gỗ trong rừng. Người mai phục chung quanh cũng không phải bình thường. Điều khiến mình kinh ngạc là một màn vừa thấy kia.

Nàng ôm hân, hôn hân!

Nàng đem hân thành Hiên Viên Cô Vân ôm, hôn.

Vô Hồn đối mặt vấn đề, Âm Đàm yên lặng chính là chấp nhận.

"Ta không cần, thả nàng đi." thanh âm Vô Hồn trầm thấp ẩn chứa phần nộ, "Tôi hôm đó ta nói qua với ngươi rồi, ta không cần nàng như vậy."

"Nhưng ta cảm thấy như vậy không có gì là không tốt." Âm Đàm nở nụ cười, "Nàng bây giờ có hài tử, nhưng lại không biết đối đãi như thế nào. Có hứng thú dạy nàng"

"Làm sao ngươi có thể như vậy? !" Vô Hồn lạnh lùng nhìn người trước mắt, "Ngươi đã làm gì nàng?"

"Chắc chắn ~" Âm Đàm cười không chút để ý tiếp tục nói "Ta có thể làm gì nàng? Là nàng không biết làm mẫu thân như thế nào. Ta chỉ muốn dạy nàng mà thôi."

"Ngươi đang nói bậy bạ gì đó!" Vô Hồn phần nộ cắn chặt răng.

"Ta không có nói quàng. Nếu không ngươi lưu lại vài ngày nhìn xem." Âm Đàm cười tự đắc, không để ý tới phản ứng của Vô Hồn, xoay người rời đi.

Vô Hồn nghĩ đuổi, lại không thể nào nhấc cước bộ. Nàng mang thai! Nàng mang thai! Nếu nàng biết cho tới thời khắc này người cùng nàng ở một chỗ không phải Hiên Viên Cô Vân thì sẽ thế nào? Nếu nàng biết Hiên Viên Cô Vân bị đánh hạ vách núi đen sẽ thế nào?

Vô Hồn tâm loạn một đoàn, không rõ ràng. Minh bây giờ nên làm thế nào? Nhìn nàng cười hạnh phúc, đó vốn là nên cười với Hiên Viên Cô Vân, giờ này đang cười với lão ca của mình. Nếu ngay từ đầu mình thay thế lão ca ..., có phải nàng cũng sẽ cười với mình như vậy. Đây là trộm! Trộm hạnh phúc! Bản thân mình không cần nàng như vậy!

Trong rừng lá rụng bay tán loạn, mưa rơi lạnh lẽo bám vào trên mặt, trên người Vô Hồn. Vô Hồn nhìn bóng lưng Âm Đàm đi xa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Chậm rãi suy sụp ngồi xuống, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la. Bản thân mình, nên làm thế nào cho đúng?

Không biết bao lâu, dường như chung quanh đều biến thành hư vô, cái gì cũng không tồn tại. Vô Hồn lẳng lặng nghe tiếng tim đập của mình.

"Thiếu chủ." Một thanh âm đột ngột truyền đến.

Vô Hồn mờ mịt ngẩng đầu nhìn người quỳ trước mặt mình, là thuộc hạ của lão ca?

"Thiếu chủ, nơi này rất lạnh, Chủ Nhân mời người vào nhà." Người quỳ trên mặt đất thấp giọng.

Vô Hồn hạ mắt xuống, trên mặt không biết biểu tình gì.

"Thiếu chủ, thỉnh." Người quỳ trên mặt đất không hề động, dường như đang chờ Vô Hồn đi mới đứng dậy.

Vô Hồn nhẹ thở dài, chậm rãi đứng dậy đi ra khỏi khu rừng.

Vào nhà? Vào phòng ai? Gian nhà gỗ kia mình không có cách nào đi vào.

Loạn, tất cả đều loạn.

Vô Hồn hít một hơi thật dài, tạm thời áp chế phiền não trong lòng. Vu thuật làm thế nào giải được? Hiên Viên Cô Vân rốt cuộc đang ở đâu? Bản thân mình làm thế nào mới tìm được hân?

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Ads Bản thân mình muốn hiện tại thay đổi tất cả

Bởi vì nụ cười của nàng bây giờ không phải chân thật !

Mưa rơi tí tách, gió lạnh nhẹ thổi qua.

Vô hồn không quay đầu, ra khỏi cánh rừng, thân ảnh biến mất .

Âm Đàm tựa vào cạnh cửa nhà gỗ, nhìn mưa phùn, ánh mắt trầm xuống. Bỗng nhiên căng thẳng, trên lưng đôi tay nhỏ bé mềm mại. Âm Đàm ngẩng đầu, thân nhiên cười. Xoay người ôm người đứng phía sau vào lòng, ôn nhu hỏi: "Đây làm gì sao không ngủ nữa?"

Nhược Khả Phi cúi đầu không nói gì, càng ôm chặt Âm Đàm

"Làm sao vậy?" Nụ cười trên mặt Âm Đàm biến mất, có chút khản trương nhìn người trong lòng.

"Không biết, trong lòng cảm thấy trống vắng, là lạ ." Nhược Khả Phi nhú mày, nhẹ nói. Rốt cuộc làm sao thế này? Cô Vân bên cạnh mình, nhưng vì sao cảm thấy xa xôi. Càng cảm thấy xa xôi, càng ôm chặt hân, muốn cảm thấy sự tồn tại của hân.

Đáy mắt Âm Đàm hiện lên một tia hàn quang lạnh lẽo, thanh âm càng ôn nhu ;"Ta vẫn ở bên cạnh nàng, có phải trong bụng có đứa nhỏ, trong lòng luôn không yên?"

Nhược Khả Phi nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Âm Đàm bất lực trả lời: "Có lẽ là có chút buồn ."

Ít ngày nữa chúng ta đi ra ngoài du ngoạn được không?" Âm Đàm vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Nhược Khả Phi.

"Ân." Nhược Khả Phi không có nói nhiều, ôn thuận gật đầu.

"Lạnh không?" Âm Đàm nhìn Nhược Khả Phi chỉ mặc quần áo đơn bạc liền hỏi:

"Không lạnh." Nhược Khả Phi ôn nhu nở nụ cười, vươn tay ôm cổ Âm Đàm liền hôn lên môi hân. Nhược Khả Phi lẳng lặng nhắm mắt lại, hôn người trước mắt. Môi Cô Vân lúc nào có chút lạnh? Nhược Khả Phi hơi hơi nhíu mày, trong lòng vừa hiện lên ý nghĩ, lập tức hoàn toàn biến mất.

Âm Đàm giật mình, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh phóng đại trước mắt, nàng hôn mình? Đôi môi nhỏ mềm mại, hương vị ngọt ngào đầu lưỡi chậm rãi thẩm dò tiến vào. Âm Đàm hai mắt nhắm nghiền, đáp lại . Ôn nhu hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, tiếng thở càng ngày càng gấp. Âm Đàm bỗng nhiên luyến tiếc buông thân mình mềm mại ấm áp trong lòng. Thì ra, hôn là cảm giác như vậy sao? Làm cho người ta không muốn dừng lại.

Hai người thở hổn hển, rồi mới tách ra. Nhược Khả Phi như không có ý buông tha, Khả Phi tỉnh tã hôn trên mặt, lên cầm Âm Đàm ,kiềng chân hôn lên cổ hân.

Âm Đàm hoàn toàn cứng đờ, tùy ý Nhược Khả Phi hôn. Hạ thân bắt đầu khô nóng. Âm Đàm cảm vai Nhược Khả Phi đem nàng dò ra.

"Cô Vân?" Nhược Khả Phi tròn mắt nhìn về mặt quái dị của Âm Đàm, trong mắt thân nhiên nghi hoặc, còn có ủy khuất. Cô Vân chưa từng cự tuyệt khi mình hôn a.

"Đứa nhỏ,nàng bây giờ có đứa nhỏ a, nàng muốn phạm sai lầm sao?" Âm Đàm cười khổ, nhìn Khả Phi ủy khuất, trong lòng có chút không đành lòng. Vì sao?

"Nga ~" Nhược Khả Phi giật mình, phục hồi tỉnh thần, thân thủ sờ bụng bằng phẳng .Nơi này có đứa bé rồi, chính bản thân mình đôi khi bất tri bất giác quên, cảm giác càng ngày càng lạ, ở đây, lại có thể có sinh mệnh . Mười tháng mới có thể sinh ra? Bản thân mình phải cách xa hân mười tháng?

"Đang suy nghĩ gì?" Âm Đàm nhìn Nhược Khả Phi biểu tình mờ mịt , biết nàng đang nghi hoặc trong bụng mình là tiểu sinh mạng . Vì sao bản thân mình cảm thấy trước mắt Nhược Khả Phi đang mờ mịt có chút đáng yêu?

"Nghĩ về tiểu sinh mạng trong bụng ." Nhược Khả Phi ngây ngốc nói. Giờ phút này nàng không còn là nữ nhân tàn khốc, lạnh lẽo trước kia, nàng bây giờ là cô gái ngây thơ không biết gì.

"Ha ha ~" Âm Đàm nghe Nhược Khả Phi nói nở nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng sờ bụng bằng phẳng nói, "Về sau ở đây sẽ lớn lên"

"Ta cũng biết vậy." Nhược Khả Phi chép miệng nói thầm . Bản thân đương nhiên biết thai nhi trong bụng bình thường bốn tháng mới bắt đầu thấy, năm tháng là thời điểm thấy được rõ ràng. Nhưng mà, vẫn cảm thấy rất quái dị a.

"Về sau bụng lớn sẽ không đi được." Âm Đàm nhìn thần sắc phức tạp của Nhược Khả Phi.

"Nói vậy." Nhược Khả Phi trừng mắt nhìn Âm Đàm, mặc dù mang thai cảm giác rất kỳ quái, nhưng đây là điều cơ bản mà mình biết đến. Vươn tay nhéo Âm Đàm cảm hận nói, "Đi không được thì chàng công ta."

Âm Đàm cảm thấy trong ngực hơi đau đớn mỉm cười, vươn tay cầm đôi tay nhỏ bé của Nhược Khả Phi, chậm rãi đặt lên môi nhẹ nhàng hôn, cười rộ lên:"Đương nhiên là ta công nàng ."

"Hừ." Nhược Khả Phi cúi đầu hừ một tiếng, dựa sát vào trong lòng Âm Đàm.

Âm Đàm cúi đầu nhìn thiên hạ ở trong lòng, mỉm cười. Lúc này đây, ngay cả chính bản thân hắn cũng không phát hiện, nụ cười kia thân nhiên rõ ràng truyền thẳng đến đáy mắt.

Âm Đàm chậm rãi vươn tay, cực nhanh điểm huyết ngủ của Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi không phát hiện thân mình đã muốn mềm tuột xuống. Âm Đàm ôm Nhược Khả Phi vào trong phòng.

Đặt Nhược Khả Phi lên giường, Âm Đàm nhẹ nhàng tháo giày cho Nhược Khả Phi, nhìn chăm chăm thiên hạ trên giường. Trong lòng có chút khủng hoảng, không nghĩ sẽ cùng nàng tại đây ở chung. Nhưng trong lòng vì sao có cảm giác này, bản thân mình nghĩ thế nào cũng không thông.

Âm Đàm cúi xuống cẩn thận vén tóc trên trán Nhược Khả Phi hôn rồi mới xoay người ra khỏi phòng. Mà chính hắn cũng không ý thức hiện giờ Nhược Khả Phi đã ngủ say, hoàn toàn không cần hắn hôn theo thói quen.

Âm Đàm đứng trước cửa nhìn mưa bên ngoài trời, ánh mắt lạnh như băng. Lặng lẽ bước đi trong mưa.

Rời xa nhà gỗ, Âm Đàm chấp tay sau lưng đứng lặng trong rừng, thân nhiên hô: "Thiên vô."

"Chủ Nhân có gì phân phó?" Nam tử mạnh mẽ cả người ướt đầm bỗng nhiên ra quỳ trước mặt Âm Đàm.

"Đi, tăng người tìm Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Vương." Chậm rãi, lời nói Âm Đàm âm trầm: "Không cần sống."

"Vâng" nam tử Thiên Vô trịnh trọng lên tiếng.

"Có thể điều động toàn bộ người chữ thiên." Âm Đàm lơ đãng để lại một câu kinh nhưng lại khiến thiên vô cả kinh, như quăng cả tảng đá lớn vào long hồ yên ả vậy.

"Vâng" trên mặt thiên vô cũng không biểu tình, lạnh lùng nói, Chủ Nhân làm gì luôn luôn có ý nghĩ của mình!

"Đi thôi." Âm Đàm chấp tay sau lưng đi ra ngoài cánh rừng. "Nơi này không cần người canh giữ hạ chữ thiên cho lui xuống (sẽ đem chữ lột cùng trung chữ lột nhân điều lại đây)"

"Thuộc hạ cáo lui." Thiên vô âm thâm kinh hãi.

Mưa, nhẹ nhàng rơi vào trên mặt Âm Đàm, Âm Đàm thân thủ lột mặt nạ xuống, rào bước tiến vào phủ đệ, Nhị Đương gia vội vàng cầm theo cây dù ra đón.

"Chủ Nhân, người ướt đầm." Nhị Đương gia kêu to, nhìn Âm Đàm từ đầu đến chân quần áo đều ướt đầm.

"Chủ nhân!!!!." Âm đàm không để ý Nhị Đương gia kêu to, thân nhiên rời bước lên phía trước, đi vào trong đình viện.

Nhị Đương gia ngăn ra, theo sát phía sau.

Hai người đứng trong đình, Âm Đàm nhìn giọt mưa rơi trong hồ nổi lên sóng gợn, im lặng không có lên tiếng. Nhị Đương gia cũng không nói gì chỉ lặng lẽ đứng phía sau.

"Thật lâu trước đây, ngươi cũng đã nói ngươi có nương tử, đúng không?" Âm Đàm bỗng nhiên lên tiếng nói. Nhị Đương gia thật ra trước đây gặp rất nhiều giai nhân, cũng gặp nhiều kĩ nữ thanh lâu, nhưng chưa có qua đêm với bất kỳ nữ nhân nào.

"Chủ Nhân?" Nhị Đương gia nghi hoặc nhìn khuôn mặt Âm Đàm không chút thay đổi. Âm Đàm không nói gì chỉ nhìn mưa trong hồ.

"Vâng, thuộc hạ có nương tử". Nhị Đương gia nở nụ cười. Chủ Nhân không phải đã sớm biết tất cả sao, vì sao bây giờ đột nhiên hỏi như vậy?

Bản thân mình vốn có một nương tử tương thân tương ái, nhưng cha mẹ lại cố chấp nạp thêm tiểu thiếp cho mình, nói cái gì cũng không nghe. Bản thân mình đối với tiểu thiếp kia không quan tâm đến nàng, nàng nấu canh cho mình mình không uống, nàng khâu quần áo mình cũng không mặc, cho tới bây giờ chưa từng qua đêm ở chỗ nàng. Nàng lãnh đạm với tất cả, chỉ biết chịu khổ yên lặng và chấp nhận. Khi đó, bản thân mình cảm thấy có nương tử của mình là đủ rồi, nương tử của mình là Ôn Nhu xinh đẹp như vậy. Cho đến ngày đó gia có biến, mình bị giam cầm một số tiền lớn để chuộc mình ra ngoài. Trong ngục giam sắc mùi ẩm ướt tuyệt nhiên không sót ruột, bởi vì chính bản thân mình biết, nương tử nhất định sẽ bán của cải trang sức của nàng lấy tiền tới cứu mình ra ngoài.

Quả nhiên, qua mấy ngày mình được thả ra ngoài, mừng rỡ về nhà, nhìn thân ảnh tiểu tụy của cha mẹ. Không thấy nương tử, cũng thấy có tiểu thiếp, cha mẹ mắng bản thân mình không có lương tâm, khóc, đứt quãng đem sự thật nói ra, bản thân mình mới biết. Lúc mình vừa mới vào ngục ngày đầu tiên, nương tử liền mang theo trang sức đáng giá trong nhà cùng hạ nhân bỏ trốn. Còn tiểu thiếp không có trang sức bán lấy tiền, chỉ có thể bán mình vào thanh lâu đổi lấy một lượng lớn bạc cứu mình ra. Mà ngay khi mình ra tù nàng liền tự sát. Từ đó về sau, trong lòng mình chỉ có nàng là nương tử. Nàng vĩnh viễn ở trong lòng mình.

Nhớ lại, Nhị Đương gia sắc mặt dần dần chùng xuống. Bản thân mình nợ nàng đời này cũng không trả hết.

"Ngươi thực yêu nương tử của ngươi sao?" Âm Đàm mờ mịt nhìn bầu trời bao la, thân nhiên nói.

Nhị Đương gia cười rộ lên, không trả lời vấn đề này, chỉ nhẹ nhàng nói: "Trong lòng ta, từ nay về sau chỉ có thể chứa một người là nàng."

"Ha ha." Âm Đạm thân nhiên cười rộ lên, không nói gì thêm.

Nhị Đương gia nhìn mặt Âm Đạm, có chút khó hiểu. Bỗng nhiên, trong lòng kinh động, hay là, Chủ nhân đó có người trong lòng? ! !

Mà ở dưới chân núi, Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Diễm đang lờm lờm nhau.

Cảm giác duy nhất.

Lạnh.

Hai người trần như nhộng ngồi trong miếu, trong mắt khó hiểu. Kinh mạch trên người dường như đã sớm khôi phục, chân khí thông thuận. Đây là chuyện gì?

Ở phía xa trên sơn đạo, vài thanh âm vang lên dường như đang tranh chấp cái gì.

"Nương tử nói mặc kệ bọn họ là thật sự sao?"

"Vô nghĩa, muốn xen vào thì ngươi đi mà coi."

"Nhưng là, y phục cũng không có, có phải có điểm rất . . . ."

Diêm Diễm cùng Hiên Viên Cô Vân không nói gì mắt nhìn về phía bốn phía. Võ công khôi phục, xem ra là được người cứu rồi, nhưng vì sao trên người một bộ y phục cũng không có? Là ai cứu mình đây?

"Trước hết phải tìm y phục." Thật lâu sau, Hiên Viên Cô Vân nói.

Diêm Diễm nhìn chung quanh miếu đồ nát, quần áo thì không có, nhưng vải thì có.

"Trước quần tạm rồi đi tìm quần áo." Diêm Diễm bất đắc dĩ nói.

"Sao lại như vậy, xảy ra chuyện gì?" Hiên Viên mặt không đổi sắc đem vài rách quần lên người, lại kéo xuống đưa cho Diêm Diễm.

Diêm Diễm nhận lấy, tự nhiên hiểu được hần hỏi cái gì. Diêm Diễm cúi đầu thở dài: "Chỉ sợ nàng giờ này đã bị trúng vu thuật biến Âm Đạm trở thành ngươi. Vô Hồn cự tuyệt làm thể thân của ngươi.

Sắc mặt Hiên Viên Cô Vân trầm xuống.

"Hừ." Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng hừ một tiếng, giọng mỉa mai ý cười hiện lên trên miệng, "Chúng ta đi xem."

"Ân." Diêm Diễm cúi đầu nhìn Huyền Thiết Kiếm, nhặt lên, thầm nghĩ người cứu mình thật chu đáo, vũ khí cũng nhặt giúp mình. Nhưng lại đem quần áo lột sạch .

Hai người bọc vải rách, đợi trời tối mới đến vùng phụ cận trộm hai bộ quần áo mặc rồi mới dám đi ra gặp người.

Hiên Viên Cô Vân kéo kéo góc áo, chau mày, bây giờ chỉ có thể liên hệ với lực lượng bọn họ trước, nhưng mình không yên lòng Phi Nhi, hay là tìm được nàng trước rồi nói sau. Âm Đạm, hần quả nhiên là người đáng sợ, có thể ở thời khắc cuối cùng đánh lên mình. Đau đầu nhất là, võ công của hần không phải bình thường, thực lực trong tay hần cũng không thể khinh thường.

Trầm mặc một lát, Diêm Diễm bỗng lên tiếng nói: "Trước tiên liên hệ với Vô Hồn đi."

Hiên Viên Cô Vân nhìn Diêm Diễm, có chút do dự nói: "Vô Hồn có thái độ gì "

"Hần là người ngu, cho nên, hần tuyệt đối sẽ không đồng ý với ý kiến của Âm Đạm, đây cũng là ưu điểm của hần." Diêm Diễm không biết khen hay chê hần .

"Có biện pháp tìm được hần?" Hiên Viên Cô Vân trầm ngâm hỏi vấn đề suy nghĩ trong lòng. Nhớ lại lúc cùng tìm giải được cho Phi Nhi, Vô Hồn có vẻ thắng thắn.

"Có thể tìm hần." Diêm Diễm khẳng định trả lời, "Hần hần biết rõ nàng bị đưa đi đâu . Đi theo hần có thể tiết kiệm nhiều việc."

"Tìm hần như thế nào?" Hiên Viên Cô Vân nghi hoặc.

"Đi nhiệm vụ các. Thiên hạ sát thủ độc lai độc vãn cùng tổ chức sát thủ đều sinh ra từ đó." Diêm Diễm cau mày, "Thanh thánh quốc nhiệm vụ các hình như ở kinh thành tại một sông bạc dưới long đất nói mây câu hần sẽ biết là ta."

Hiên Viên Cô Vân hí hóp mắt, thán nhiên gật đầu.

Vài ngày sau, Vô Hồn cùng hai người gặp lại.

Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Vô Hồn, hai người trong lòng trầm xuống.

"Nàng mang thai." Vô Hồn nhìn thấy hai người không nói lời vô nghĩa, trực tiếp đem tình cảnh Nhược Khả Phi bây giờ nói ra.

"Cái gì? !" Hiên Viên Cô Vân kinh hô, trên mặt thần sắc biến đổi không ngừng. Diêm Diễm cũng cả kinh trừng lớn mắt. Nàng mang thai được bao lâu. Chẳng lẽ Âm Đạm đã làm gì nàng? Không đúng, thời gian không đúng.

"Nghĩ ngờ gì, người khản trương cái cọng lông." Vô Hồn tức giận nói, "Anh ta chưa chạm qua nàng!"

Hiên Viên Cô Vân trầm mặc, trên mặt biểu tình phản kích.

"Đem người nữ nhân của ngươi về, nàng cười hiện tại đều là giả dối." Vô Hồn trắng ra.

"Vì sao giúp ta?" Hiên Viên Cô Vân nhìn Vô Hồn nghiêm túc hỏi, không phải hoài nghi, mà là thật sự khẳng định hỏi.

"Cần lý do?" Vô Hồn nâng khoe miệng, ánh mắt chấp nhất của Hiên Viên Cô Vân, là thờ dài rồi mới cười khó coi, "Ta thích nàng là được rồi? Nhưng không phải thích nàng. Thâm nghĩ gặp được nàng là cao hứng rồi. Nhưng người có thể làm cho nàng cao hứng không phải ta, chỉ có ngươi. Cho nên, không có biện pháp đành phải giúp ngươi." Ngực khí lộ vẻ bất đắc dĩ, nhún vai, một bộ bộ dạng giống như không sao cả.

Không chút để ý nói lại làm cho hai người đều ngơ ngẩn, cả kinh.

Sau một lúc lâu, ba người trầm mặc không nói gì, trong không khí một mảnh tĩnh mịch.

"Cám ơn." Thật lâu sau, Hiên Viên Cô Vân mới nghẹn ra hai chữ, ngực khí vị phức tạp không cần nói cũng biết.

"Đừng sốt ruột như vậy, bây giờ nàng trúng vu thuật, hoàn toàn đem đại ca ta trở thành người." Vô Hồn chau mày, "Vụ vu thuật ngươi hạ lên nàng đối đại ca trung thành, giống như trước." Bản thân mình lúc đến còn giết chết hai người theo dõi, không biết còn có những người khác theo dõi không.

"Vậy làm như thế nào mới tốt?" Diêm Diễm phát hiện sự tình dường như không dễ dàng có thể giải quyết như vậy.

"Không biết." Vô Hồn nói ra đáp án, rõ ràng mình quả thật không biết nên làm sao bây giờ. Chưa từng nghe qua tà môn vu thuật, có thể đem một người hoàn toàn thay thành một người khác. Bản thân mình chỉ biết người biết vu thuật kia là người nam đảo nhân, còn lại một mực không biết.

"Ta muốn thấy nàng." Hiên Viên Cô Vân chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

"Có thể. Bọn họ ngụ trong nhà gỗ trong một rừng cây, bắt quả chung quanh nhiều cao thủ gác, muốn thuận lợi ẩn núp đi vào không có khả năng." Vô Hồn cắn môi, cúi đầu nói, "Chỉ là đại ca hình như muốn nàng ra ngoài du ngoạn, lúc này nghĩ biện pháp tìm cơ hội cùng nàng gặp mặt thật ra có thể."

Hiên Viên Cô Vân nghe xong không nói gì thêm, lâm vào trầm tư. Bản thân mình nhớ rõ, trước kia bên người Phi nhi là nha hoàn Tiểu Vũ! Là nàng mang đi Phi nhi, khi đó trên người nàng đã xảy ra chuyện không tầm thường. Sau đành hỏi qua phụ hoàng, phụ hoàng muốn mình cùng hắn đánh cờ rồi mới nói cho mình hỏi sự. Trên đời trừ bỏ cô có thể làm cho nhân quên mất mình là ai ngoài ra còn có vu thuật? ! Không thể tin được. Không cần đưa vào trong cơ thể bất kỳ vật gì cũng có thể khống chế tư duy người đó. Như vậy, Phi nhi bây giờ cũng là tình huống như vậy?

"Hiên Viên?" Hai người sừng sốt kêu Hiên Viên Cô Vân.

"Ân, ta suy nghĩ làm giải vụ thuật trên người Phi nhi." Hiên Viên Cô Vân ngẩng đầu, chau mày. Dường như có manh mối mình không nắm bắt được?

.....

"Cô Vân, Cô Vân ~~~" thanh âm êm ái trong phòng im ắng vang lên. Thanh âm Nhược Khả Phi làm Âm Đạm đột nhiên bừng tỉnh. Thấp sáng ngọn nến, nhìn thấy khuôn mặt Nhược Khả Phi đau đớn, miệng đang không ngừng gọi tên Hiên Viên Cô Vân.

"Ta ở đây, ta ở đây." Âm Đạm cúi đầu bên tai Nhược Khả Phi lẩm bẩm, nhẹ nhàng cầm bàn tay mềm mại, nhỏ bé của Nhược Khả Phi.

"Không, không, không phải Cô Vân ~~~" Nhược Khả Phi đứt quãng nói, Âm Đạm cả kinh chau mày, nhìn chăm chú mới thấy Nhược Khả Phi gất gao nhắm mắt không có tỉnh, rồi mới thoáng yên lòng. Thì ra đang nằm mơ sao? Bàn tay Nhược Khả Phi muốn rút ra khỏi bàn tay đang bị Âm Đạm giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Ads Âm Đàm lộ ra một nụ cười châm chọc, thì ra ngay khi ở trong mộng trong tiềm thức, nàng vẫn có thể cảm giác mình không phải là Cô Vân, nói cách khác bây giờ nàng chỉ có ở trong giấc mộng mới là tỉnh táo, thật đúng là buồn cười.

Nhưng, nếu tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sự phản kháng ý niệm vốn vô cùng sâu kia. Xem ra, ngày mai lại phải đến gặp Nhan Thanh Thập Cửu.

"Cô Vân ~" Nhượng Khả Phi vẫn là cau chặt mày, thần sắc trên mặt thật là thống khổ, Âm Đàm căng thẳng trong lòng, có phần không thoải mái.

"Không cho phép kêu." Âm Đàm cúi đầu nói thầm, kế tiếp bá đạo đem môi chụp lên đôi môi mềm mại của Nhượng Khả Phi, cúi đầu đem thanh âm Nhượng Khả Phi đè ép xuống.

Sáng sớm hôm sau, Âm Đàm cùng Nhượng Khả Phi ăn điểm tâm, dặn dò nàng không được đi ra khỏi nhà gỗ trong phạm vi một dặm, chỉ nói là đi ra ngoài làm việc. Lại dặn dò nàng không nên lộn xộn, phải cẩn thận đứa nhỏ trong bụng. Nhượng Khả Phi mỉm cười đưa mắt nhìn Âm Đàm rồi đi mới xoay người trở về nhà.

Mà Âm Đàm trực tiếp trở về phủ đệ của mình, trong sân, Nhan Thanh Thập Cửu đang ở đó.

"Chủ Nhân." Nhan Thanh Thập Cửu cẩn thận chào hỏi, Chủ Nhân cũng thật sự là thay đổi thất thường, lần trước bắt mình ngày đêm nghiên cứu thuốc làm cho thân thể người ta suy yếu, qua vài ngày sau lại nói tạm thời không cần đến. Lần này tới tìm mình lại là chuyện phiền toái gì đi.

"Thập Cửu, nàng có ... có thể sẽ đột nhiên nhớ tới tất cả chuyện trước kia hay không?" Âm Đàm bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng hỏi ra chuyện mình bây giờ muốn biết nhất. Bởi vì hần đột nhiên phát hiện, mình không muốn nàng nhớ tới chuyện trước kia, chuẩn xác mà nói không muốn để cho nàng biết mình không phải Cô Vân!

Lý do?

Không có bất cứ lý do nào, tâm lý chính là muốn làm như vậy! Cũng có thể nói là một loại bản năng, bản năng kỳ quái. . . . .

"Này, theo lý mà nói chắc là không." Nhan Thanh Thập Cửu trả lời có chút lo lắng, theo lý mà nói những thuốc kia đủ để khống chế một người khi còn sống. Nhưng không bài trừ loại người có ý chí mạnh mẽ phi thường có thể sẽ bài xích. Bởi vì trong sách của những tộc trưởng đời trước dường như có ghi lại một người ý chí rất mạnh đã phá giải vụ thuật của ông, phải trả giá rất nặng nhưng vẫn là thật sự bài trừ.

"Ta muốn là câu trả lời khẳng định." Mặt Âm Đàm lạnh lẽo, trong giọng nói rõ ràng là sốt ruột không nhịn được.

Nhan Thanh Thập Cửu nuốt một ngụm nước bọt, sau đó mới thật cẩn thận hỏi: "Chủ Nhân, có phải vị cô nương kia xuất hiện cái gì dị thường hay không?"

Âm Đàm không hề trả lời, chính là trở về trạng thái trầm mặc. Nhan Thanh Thập Cửu vừa thấy liền lập tức hiểu được, nhất định là vì trên người nữ nhân kia xảy ra chuyện gì mới có thể làm cho Chủ Nhân có chút bất an.

"Như thế này, Chủ Nhân, ngài đem hoa này cắm ở trong phòng là được, sau khi hoa khô tiếp tục đến thay ở chỗ ta. Nhất định sẽ không để cho nàng nhớ tới cái gì." Nét mặt Nhan Thanh Thập Cửu tràn đầy tự tin, trên kệ đồ ở phía sau lấy ra hoa tươi màu đen đưa cho Âm Đàm.

Âm Đàm như không muốn vươn tay, chỉ nhấn mày lại hỏi: "Người không phải đã nói hoa này không tốt sao?"

"Đó là hoa khô, Chủ Nhân, đây là hoa tươi, chỉ biết tăng mạnh hiệu quả vụ thuật, đối với thân thể người không có thương tổn gì, chỉ là khó coi một chút." Nhan Thanh Thập Cửu kiên nhẫn giải thích.

Âm Đàm nhận lấy hoa tươi, xoay người rồi đi.

"Chủ Nhân, nếu hoa khô lại đến thay là được." Nhan Thanh Thập Cửu hướng bóng dáng của Âm Đàm nói thêm.

Âm Đàm không quay đầu lại cũng không nói chuyện, chỉ cầm hoa tươi rồi đi.

Khi rừng cây quen thuộc xuất hiện ở trong mắt Âm Đàm, thì tia lạnh lẽo xuất hiện trong mắt Âm Đàm chậm rãi hòa tan ra.

Đi từ từ về hướng phòng ở, đứng cửa xa xa nhìn bóng hình xinh đẹp một chút. Đi vào chỉ thấy Nhượng Khả Phi ngồi ở trên ghế mỉm cười nhìn mình.

"Cô Vân ~" Nhượng Khả Phi mỉm cười đứng dậy đón hân.

"Bên ngoài lạnh lẽo, sao nàng không vào đi?" Âm Đàm vuốt tay nhỏ bé hơi lạnh của Nhượng Khả Phi, có chút trách cứ hỏi.

"Chờ người a." Nhượng Khả Phi tự nhiên đến gần rồi ôm chầm lấy hân.

Âm Đạm cười, lôi kéo Nhược Khả Phi vào phòng, trước tiên đem Nhược Khả Phi ấn quay về trên ghế ngồi xuống, sau đó đi tìm bình hoa , đem hoa tươi màu đen cắm ở trong bình.

"Đây là dùng để an thần, đối với nàng cùng đứa nhỏ trong bụng nàng đều rất tốt." Âm Đạm quay đầu mỉm cười nhìn Nhược Khả Phi.

Nhược Khả Phi nhìn hoa tươi màu đen trên bàn kia, trong mắt hiện lên một tia thần sắc kỳ quái, lại lập tức biến mất không thấy gì nữa, mà Âm Đạm không nhìn thấy gì cả.

"Hoa này, màu sắc thật kỳ quái." Nhược Khả Phi nhìn bó hoa tươi trên bàn nhẹ nhàng nói, trong mắt có chút nghi hoặc.

"Ừm, màu sắc là có chút kỳ quái, nhưng rất tốt cho nàng và con." Âm Đạm mỉm cười đi tới bên người Nhược Khả Phi, tự nhiên cúi đầu hôn trán của nàng.

"Cô Vân." Nhược Khả Phi bỗng nhiên ôm cổ Âm Đạm

"Làm sao vậy?" Âm Đạm cười.

"Ngươi yêu ta sao?" Nhược Khả Phi nhìn ánh mắt Âm Đạm nghiêm túc hỏi.

"Ta yêu nàng." Âm Đạm không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp nói ra, ôm Nhược Khả Phi hôn lên môi của nàng thật sâu. Chỉ có chính hắn biết, đây không phải đang giúp Hiền Viên Cô Vân trả lời. Đây, dường như là thanh âm sâu trong tâm linh của chính mình. Là mình nghiêm túc đáp trả.

"Ta muốn đi ra ngoài đi một chút." Hai người tách ra, Nhược Khả Phi tựa vào trong lòng Âm Đạm nói thật nhỏ .

"Ừm, được." Âm Đạm kéo tay Nhược Khả Phi qua " Trong rừng lá cây rơi xuống đầy đất, một tầng thật dày, giẫm lên đi phát ra âm thanh kỳ quái rất nhỏ . Âm Đạm một tay ôm bả vai Nhược Khả Phi, một tay đỡ lấy bàn tay nhỏ bé của Nhược Khả Phi, chậm rãi bước chậm ở trong rừng. Bỗng nhiên một con thỏ màu xám mạnh mẽ thoáng qua trước mặt hai người. Nhược Khả Phi ngẩn ra, nhìn theo con thỏ biến mất xuất thần.

"Cô Vân ~~~" Nhược Khả Phi nhìn lá rụng tung bay nhẹ nhàng mở miệng.

"Làm sao vậy" Âm Đạm quay đầu mỉm cười nhìn Nhược Khả Phi ôn nhu hỏi.

"Còn nhớ lúc ở Hứa Thành ngươi dẫn ta đi săn bắn không? Bắn con thỏ kia." Nhược Khả Phi rũ mắt xuống, trong mắt đều là lo lắng, "Ngươi tự tay nướng cho ta ăn."

"Nhớ rõ, làm sao có thể không nhớ chứ." Âm Đạm cười rộ lên, "Khi đó dùng là Kim cung của ta, nhưng là hiện tại không mang cung, bất quá, ta có biện pháp."

Nhược Khả Phi nhìn chằm chằm Âm Đạm, nghi hoặc trừng mắt nhìn.

"Ngươi xuống." Âm Đạm cẩn thận buông Nhược Khả Phi xuống, nhặt lên một khối cục đá nhỏ, người bay lên trời, lại đập trên lên thân cây bên cạnh mượn lực đi xa. Một lát đã bắt con thỏ trở lại bên người Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi ngạc nhiên nhìn con thỏ trong tay Âm Đạm, chính là trên mặt có cái động tròn nhỏ đang chảy máu. Là do hòn đá nhỏ vừa rồi trong tay đục lỗ lên đầu con thỏ.

"Còn muốn ăn gì không?" Âm Đạm mỉm cười nhìn Nhược Khả Phi kinh ngạc.

"Ta muốn ăn cái gì ngươi đều có thể làm ra sao?" Nhược Khả Phi trừng mắt, khóe mắt đều là ý cười.

"Ừm, đương nhiên." Âm Đạm cười có thần nhiên sùng nịch.

"Ta đây muốn ăn ngươi thì sao?" Nhược Khả Phi nhướn mày, đôi mắt sáng trong nhìn Âm Đạm.

"Đương nhiên cũng có thể." Âm Đạm cười ha hả, cúi đầu, lộ ra cổ của mình, "Cho nàng ăn."

"Hừ." Nhược Khả Phi giận dữ một tiếng, nhào tới thật sự một ngụm liền cắn đi xuống, nhưng không có thật sự dùng sức. Âm Đạm cảm nhận được trên cổ ngứa, lại nhìn không được cười lợi hại hơn. Giờ phút này tại trước mắt mình chỉ là tiểu nữ nhân, chỉ là tiểu nữ nhân làm cho mình đau lòng.

"Đi thôi. Trở về ta nướng cho nàng ăn." Âm Đạm một tay nhắc con thỏ, một tay kéo Nhược Khả Phi bước chậm đi hướng nhà gỗ. Bên cạnh nhà gỗ có giếng, Âm Đạm lưu loát lột da con thỏ. Mà Nhược Khả Phi mỉm cười ngồi ở một bên nhìn Âm Đạm làm con thỏ.

"Cô Vân, ta chưa từng nghĩ tới, ta cùng ngươi sinh hoạt chung một chỗ như vậy, cứ ngỡ rằng là mộng." Trong mắt có chút mê man, nhìn về phía xa, nhẹ tay đặt ở trên bụng của mình, không nghĩ tới mình cũng có một ngày làm mẹ.

"Cho ta cắn một ngụm xem có phải đang nằm mơ hay không?" Âm Đạm ngẩng đầu nhìn Nhược Khả Phi vui cười .

"Mới không cần." Nhược Khả Phi vươn tay sống chết néo mặt Âm Đạm, cười hỏi, "Có đau hay không?"

"Đau." Âm Đạm méo miệng ghen ra một chữ.

"Đau là được rồi, vậy ta không phải đang nằm mơ ." Nhục Khả Phi mỉm môi nở nụ cười.

"Tốt lắm, đừng làm rộn, rửa xong rồi, đi thôi, đi vào." Âm Đàm cười khò lác lác đầu, đứng dậy.

"Ta lấy khăn cho người lau tay." Nhục Khả Phi cười xoay người bước vào phòng. Vừa mới vào phòng, mùi hoa kỳ quái thân nhiên lại bay tới . Nhục Khả Phi đưa mắt nhìn hoa tươi màu đen trên bàn, không ngừng cũng không hề nói chuyện, chỉ thẳng tắp đi về hướng khăn mặt treo trên tường kia.

"Khi nào thì mang ta đi du ngoạn a? Buồn chết rồi." Nhục Khả Phi trực tiếp ném khăn mặt cho Âm Đàm, hướng trên mặt của hắn ném đi, ý bảo bắt nắn của mình.

"Ai nha." Âm Đàm không có vрон tay ra tiếp, tùy ý khăn mặt bay đến trên mặt mình. Nhìn thấy Nhục Khả Phi lại cười đến vui vẻ.

"Người thực ngốc." Nhục Khả Phi bước lên đem khăn mặt trên mặt Âm Đàm cầm xuống.

"Nàng cũng ngốc." Âm Đàm vừa cười vừa nói .

"Đi, nường thả đi." Nhục Khả Phi dựng thẳng mày ra lệnh.

"Được." Âm Đàm nhún vai, cầm con thả đi tới một bên. Ánh mắt Nhục Khả Phi thân nhiên nghiêng mắt nhìn qua hoa tươi màu đen trên bàn, trong mắt kia có chút gọn sồng không ai hiểu.

"Hai ngày nữa mang nàng đi ra ngoài được rồi." Âm đàm trong tay bận việc , không có ngắđầu, hứa với Nhục Khả Phi .

"Ừm, được." Nhục Khả Phi nhìn bóng lưng Âm Đàm cúi đầu đáp ứng, khóe mắt lại nhìn hoa tươi màu đen kia không hề động. Ban đêm, trong nhà gỗ lẳng lẳng, chỉ có ngọn nến ở nhẹ nhàng cháy, Nhục Khả Phi gục xuống bàn không hề động, tiếng hít thở vững vàng vang lên, mà Âm Đàm ngồi ở đối diện với nàng, ôn nhu nhìn người trước mắt.

"Người tới, chỉ vì muốn nói lời này thôi sao?" Thanh âm của Âm Đàm cúi đầu vang lên, khóe mắt liếc về phía cửa sổ.

"Vì sao người điếm yếu huyết ngũ của nàng? Người đang sợ cái gì?" Thanh âm trên tức của Vô Hồn vang lên.

Âm Đàm trầm mặc không nói gì.

"Bảo ta làm gì? Ta tới xem nàng, kết quả ta nhìn thấy cái gì, một bộ dáng thật ảm áp. Đáng tiếc, đây tất cả cũng không phải là thật, nụ cười của nàng không phải đối với người, " Vô Hồn châm chọc nói.

"Người tới, chỉ vì muốn nói lời này sao?" Âm Đàm mắt lạnh xuống, thân nhiên nói.

"Nếu, ta tới là vì đối ý rồi, muốn cho chính mình thay thế Cô Vân" Vô Hồn đứng ở bên cửa sổ lạnh lùng nhìn Âm Đàm mặt không biểu tình. Âm Đàm trầm mặc như trước không nói gì, ánh mắt chính là nhìn khuôn mặt Nhục Khả Phi kia điếm tình không nói gì.

"Lão ca. . . . ." Vô Hồn sâu kín mở miệng.

"Hiện tại, đã muộn rồi. ." Âm Đàm chậm rãi thốt ra những lời này, "Hiện tại không thể để cho người mang nàng đi."

Đồng tử Vô Hồn bỗng nhiên phóng đại, nhìn Âm Đàm trong mắt băng lãnh lại có lo lắng, mà ánh mắt hắn giờ phút này lại đang đặt ở trên người Nhục Khả Phi.

"Ha ha ~~~ ha ha ~~~" Vô Hồn đột nhiên nở nụ cười, cười trào phúng, cười đau khổ, cười nước mắt đều sắp rơi ra.

Âm Đàm không hề nhúc nhích, chỉ ngồi ở chỗ kia lẳng lẳng nhìn Nhục Khả Phi, bỗng nhiên vрон tay đến nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, động tác đó là ôn nhu như vậy, luyến ái như vậy.

"Người không tin vào tình yêu, cho rằng yêu là vô dụng, lại có thể cũng sẽ yêu người khác, " Vô Hồn cười chua xót, cười nước mắt đều sắp tuôn ra , chẳng qua sáng quắc nhìn Âm Đàm cứ thế nói.

Âm Đàm không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ đắm chìm tại đoạn thời gian những ngày tháng sống cùng nàng. Nàng mỉm cười ngọt ngào, nàng gất gao dựa sát vào mình, nàng dùng sức néo ngực của mình, nàng ý lại lôi kéo tay của mình, nụ hôn của nàng khi thì nóng bỏng khi thì ôn nhu. Tay Âm Đàm chậm rãi cầm tay nhỏ bé Nhục Khả Phi.

"Người đã yêu nàng? Người đã yêu nàng?" Vô Hồn cười điên cuồng , đem ý nghĩ của mình nói ra, ngữ khí cũng phức tạp. Có chua xót, có đau đớn, có do dự, có bi ai, có tức giận, lớn hơn nữa là khiếp sợ! ! Minh thật không ngờ , như thế nào cũng không nghĩ ra. Người hoàn mỹ vô hạn, sẽ không vì chuyện chung quanh hoặc vì người khác có một tia dao động, lại có thể đi yêu! Lại có thể thật sự yêu! !

"Ta, không, biết." Âm Đàm chậm rãi nói, không quay đầu nhìn Vô Hồn, chỉ sáng quắc nhìn Nhục Khả Phi, lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé, mình chỉ biết là, không bao giờ muốn bàn tay này ra nữa.

"Không biết là có ý gì" Vô Hồn cười khỏ, hỏi.

"Không biết là không biết, chỉ biết là, không muốn thả nàng đi thôi" Âm Đàm tay di động đến trên đầu Nhực Khả Phi, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

"Nàng, yêu không phải người!" Vô Hồn tăng thêm ngữ khí, từng chữ từng chữ dị thường rõ ràng nặng nề nói, "Người rốt cuộc hiểu hay không? Hiểu như thế nào đi yêu một người hay không?"

"Cần biết sao?" Âm Đàm cười khê, trong mắt lại chỉ nhìn Nhực Khả Phi.

"Người phải biết rằng nàng hiện tại cười là đối với một người khác, người bây giờ có được nàng tất cả đều là người trộm đến! Trộm đến! Nếu có ngày nàng tỉnh lại, người nói sẽ như thế nào? !" Vô Hồn giận trợn trừng hai mắt, tức giận đem những lời này gào thét ra.

"Sẽ không!" Âm Đàm lạnh lùng cắt đứt lời nói Vô Hồn, kiên quyết nói, "Ta sẽ không để cho nàng nhớ tới tất cả ."

"Ha ha ~~~" Vô Hồn nở nụ cười khỏ, "Người phải làm một người thể thân cả đời? Bị nàng coi trở thành người kia để yêu sao?"

Âm Đàm không nói gì, nhưng trong mắt nổi lên gợn sóng không hiểu.

"Buông tay đi, lão ca, nàng yêu không phải người, như vậy nàng là không chân thật, người muốn sống ở trong mộng cả đời sao?" Vô Hồn dứt lời này, bỗng nhiên mạnh mẽ cả kinh, nhớ lại lúc lấy lửa tình tủy ở trên cầu treo, trong sương mù day dứt kia, lão ca thấy cái gì?

"Người, đi đi." Âm Đàm nhắm mắt lại, chậm rãi nói ra những lời này.

"Lão ca, ta muốn hỏi người một chuyện." Vô Hồn nhìn Âm Đàm nhắm mắt lại, chăm chú hỏi.

"Người muốn hỏi cái gì? Nói đi." Âm Đàm mở mắt ra, tay nhẹ trượt đến trên mặt Nhực Khả Phi, vuốt ve thật cẩn thận.

"Khi người ở trên cầu treo trong cấm địa Bắc Lăng đã nhìn thấy gì?" Vô Hồn hỏi xong gắt gao nhìn mặt Âm Đàm, muốn nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

"Người muốn biết?" Âm Đàm quay đầu nhìn Vô Hồn, bỗng nhiên lộ ra giọng cười mỉa mai, "Không nói cho người biết."

"Người." Vô Hồn oán hận cắn cắn môi, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Người tìm được hai người bọn họ phải không?" Âm Đàm quay đầu nhìn Vô Hồn, cúi đầu cười rộ lên, "Ngày kia ta sẽ mang nàng đi Tinh Sơn du ngoạn, để cho bọn họ tới đi."

"Người muốn làm gì?" Vô Hồn nhìn nụ cười thần bí khó lường trên mặt Âm Đàm, trong lòng căng thẳng.

"Đến lúc đó sẽ biết." Âm Đàm cười rộ, thần nhiên nói, "Người đi nói cho người nọ, tới xem nàng hay không là do hắn a. Nhìn hắn có nghĩ là thấy nàng rồi, Phi nhi của hắn nha." Âm Đàm trong mắt tất cả đều là lãnh đạm cùng mỉa mai.

Vô Hồn mặt nhăn mày nhíu, cắn cắn môi, xoay người qua, cúi đầu thốt ra một câu: "Người, người sẽ phải hối hận." Dứt lời, biến mất trong đêm tối.

Hối hận sao? Trên mặt Âm Đàm lộ ra nụ cười nhợt nhạt, hối hận là cái gì? Mình làm cái gì cũng không biết hối hận. Trước kia sẽ không, hiện tại sẽ không, tương lai càng sẽ không.

Âm Đàm xoay người, đi tới bên cửa sổ, nhìn đêm đen nhánh, ánh mắt cũng tối sầm xuống. Ngày ấy, mình ở trên cầu treo đã thấy. Là nàng! Nhìn qua lại là nàng ở đang cười với mình, nàng vươn tay với mình, mình đẩy tay nàng ra, nhưng là nàng lại vươn tay lần nữa. Bản thân mình lúc đó đang nghĩ những thứ gì? Khi đó mình thực phần nộ, thực phiền chán khi thấy hình ảnh như vậy. Hiện tại, dường như mình bạch thứ gì đó, thì ra, mình ngay từ đầu đã mong được nàng vươn tay đối với mình sao?

Nhẹ nhàng đóng cửa sổ, Âm Đàm nở nụ cười, xoay người đi về hướng Nhực Khả Phi gục xuống bàn, thật cẩn thận bế lên, đi đến bên trong phòng. Đem Nhực Khả Phi đặt ở trên giường, Âm Đàm nhìn nàng không có cử động nữa, chỉ lẳng lặng nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Nhực Khả Phi. Thật lâu sau cầm tay nàng, nhẹ nhàng đặt ở môi của mình. Thể thân sao? Thì tính sao? Đối với mình cười là giả sao? Thì tính sao? Mình không muốn buông đôi tay này ra, mình không muốn cho nàng rời khỏi bên cạnh mình.

"Cô Vân! !" Nhực Khả Phi nhẹ nhàng lời vô nghĩa, nhíu chặt mày Âm Đàm cảm thấy tim mình đau nhói .

Âm Đàm vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mày nhíu chặt của Nhực Khả Phi, muốn làm cho nó giãn ra, lại nhưng làm sao cũng không được.

"Cô Vân ~~~ Cô Vân ~~~" Nhực Khả Phi vẫn còn đang thì thầm những lời vô nghĩa .

"Không cho phép kêu, không cho phép kêu!" Âm Đàm có chút chán nản, cũng bò lên giường, nằm ở bên người Nhực Khả Phi ôm chặt lấy thân mình nàng.

Giờ phút này Vô Hồn lặc mình vào một gian phòng mờ mờ.

"Ngày kia hắn muốn dẫn nàng đi ra ngoài? Hắn nói cho người biết điều này?" Diêm Diễm cau mày xác nhận .

"Phải, hôm nay cũng không có người theo dõi ta." Vô Hồn cũng cau chặt mày, lão ca riêng tự nói với mình. Hôn nữa biết rõ mình đã tìm được Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Diễm, nhưng cũng không có phái người theo dõi đến, điều này biểu hiện cho cái gì? Hắn có kế hoạch, có nắm chắc rồi?

"Ngày kia tốt nhất không cần đi." Diêm Diễm nói xong ý nghĩ của chính mình.

"Đúng, hẳn sớm đã có chuẩn bị cho nên mới để cho ta nói cho người biết." Vô Hồn ngồi xuống, mặt trầm như nước.

"Đi, vì sao không đi." Hiên Viên Cô Vân hít mắt, trong mắt hiện lên nét bạo ngược. Minh đã sớm vừa giận vừa nóng nảy. Nữ nhân của mình ở trong lòng một người đàn ông khác, còn đem người nam nhân kia trở thành mình, cười với mình. Minh cũng sắp điên rồi. Muốn lập tức liền phóng đến đó đem nàng cướp về. Phi nhi của mình, chỉ có thể chính mình chạm vào nàng, chỉ có thể chính mình hôn nàng ôm nàng. Tên vô liêm sỉ kia, mình tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Vô Hồn ngồi ở một bên nhìn trong mắt Hiên Viên Cô Vân hiện lên bạo ngược cùng lãnh khốc, vừa quay đầu, trên mặt tất cả đều là thần sắc phức tạp. Một bên là nữ nhân mình yêu nhất, một bên là đại ca mình yêu nhất. Bất kể là bên nào, mình cũng không hy vọng bọn họ xảy ra chuyện. Ngay từ đầu lão ca là vì mình mới làm như vậy à? Nhưng, thật đúng là châm chọc, người chưa bao giờ biết yêu là như thế nào như hắn, lại dính sâu vào, mất đi bản thân. Hắn so với mình còn điên cuồng hơn, không có lý trí hơn. Minh thật sự từng một lần hoài nghi, người kia, đó có thật là đại ca cho tới nay luôn lãnh đạm của mình sao? Trong mắt của hắn cho tới bây giờ không có cái gì là không bỏ xuống được, chỉ nhìn không khí. Chỉ có thời điểm nhìn thấy mình, trong mắt mới có gọn sóng, mà bây giờ! Trong mắt của hắn tất cả đều là nàng!

"Nhưng ta muốn đi gặp người kia một chút trước." Trên mặt Hiên Viên Cô Vân lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Ai?" Hai người đồng thanh hỏi.

"Chính là người cứu chúng ta." Hiên Viên Cô Vân cong cong khóe miệng. Trong lòng mặc dù phần hận đối với Âm Đàm, nhưng mình cũng hiểu được, mình không phải là Hoàng thượng, hơn nữa nước xa không cứu được lửa gần. Rất không cam lòng! Nhưng . . .

Sáng sớm hôm sau, Nhược Khả Phi tỉnh lại chính là cảm giác không khoẻ một trận, quay đầu mới phát hiện người bên cạnh đang ôm mình thật chặt.

"Cô Vân ~~~" Nhược Khả Phi nhẹ giọng kêu gọi, vươn tay lắc lắc người còn ngủ say bên người nhũn nhũn chắc mảy .

"Hừm ~~~" Âm Đàm chậm rãi tỉnh lại, trợn mắt liền nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Nhược Khả Phi.

"Thức dậy đi." Nhược Khả Phi cười ôn nhu.

"Ngủ tiếp đi." Âm Đàm tham luyến mềm mại áp trong lòng, không muốn dậy.

"Nhưng, ta không muốn ngủ a, không mệt nhọc." Nhược Khả Phi nháy đôi mắt.

"Nhưng ta lại muốn ngủ a." Âm Đàm ôm Nhược Khả Phi, vùi đầu vào trong cổ nàng, nhẹ nhàng cắn cắn. Trong lòng ấm áp , khi nào thì mình đã quen bên người có sự tồn tại của nàng rồi, nghe hơi thở trầm ổn của nàng bên người mình, mình lại cũng có thể ngủ an ổn như thế.

Chưa bao giờ ngủ cùng ai có thể ngủ thật sự. Nhưng, có nàng bên người, thật sự rất an tâm. Buổi sáng mình lại có thể không hề phát hiện nàng tỉnh lại.

"Thật là, vậy ngủ tiếp đi." Nhược Khả Phi sùng nịch sờ sờ mặt Âm Đàm, đến gần trong ngực của hắn, nhắm mắt lại.

"Phi nhi ~~~" Âm Đàm bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng.

"Làm sao vậy?" Nhược Khả Phi không mở mắt ra, chỉ miễn cưỡng hỏi.

"Ta, yêu nàng. Thật sự rất yêu nàng." Thanh âm trầm thấp của Âm đàm vang lên ở bên tai Nhược Khả Phi.

"Ta biết, ta biết a, thật là." Nhược Khả Phi có lệ khoát tay áo, đem Âm Đàm bỏ sang một bên không hề để ý tới.

Trên mặt Âm Đàm hiện lên nụ cười ôn nhu. Người trước mắt thật sự có biết không? Biết mình yêu nàng. Nàng, thật sự có biết không? Ôn nhu cười có thoáng nét tịch mịch. Hai người rốt cục rời khỏi giường dùng qua điểm tâm.

"Ta đi ra ngoài có việc, nàng không nên chạy loạn. . . . ."

Âm Đàm vuốt tóc Nhược Khả Phi nhẹ nhàng nói, lời còn chưa nói hết, Nhược Khả Phi liền nói tiếp theo, "Chỉ có thể đi quanh một dặm ở cánh rừng này, trong bụng ta có đứa nhỏ không thể chạy loạn, đúng không?"

"Ha ha, đúng." Âm Đàm cúi đầu ở trên trán Nhược Khả Phi ấn xuống một nụ hôn, vừa lòng cười cười thế này mới ra cửa.

Nhược Khả Phi đưa mắt nhìn bóng lưng Âm Đàm biến mất ở trong rừng, thế này mới xoay người trở lại bên cạnh bàn, lẳng lặng ngồi xuống nhìn chăm chăm hoa tươi màu đen sắp héo rũ kia. Chậm rãi vươn tay đem hoa màu đen nắm ở trong tay, cẩn thận nhìn lên. Dần dần, ánh mắt Nhược Khả Phi trầm xuống. Đóa hoa ở trong tay chậm rãi bị dập nát, hoa dập nát chậm rãi bay xuống trên mặt đất.

Khi Âm Đạm cầm hoa tươi màu đen mới mẻ trở về, đẩy cửa ra nhưng không nhìn thấy thân ảnh Nhượng Khả Phi. Âm Đạm dừng một chút nghỉ hoặc nhìn trong phòng một chút, không có ai!

Trong lòng Âm Đạm trầm xuống, mắt lạnh lẽo vút hoa xuống. Người đâu? Vì sao không thấy nàng. Âm Đạm chậm rãi rảo bước vào buồng trong, liếc mắt nhìn quanh, tất cả như thường.

Chỉ là, không có thân ảnh nàng! Bỗng nhiên Âm Đạm cảm giác được dị thường ở phía sau, nhú mảy, toàn thân đề phòng. Cửa bị đóng lại mạnh mẽ, Âm Đạm lại nở nụ cười.

"Người đã trở lại."

Âm Đạm bị người từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy, thanh âm của Nhượng Khả Phi mềm mại vang lên.

"Ừm, ta đã về."

Âm Đạm vươn tay cầm tay Nhượng Khả Phi, nở nụ cười. Còn muốn dọa mình một chút sao? Thật là một vật nhỏ búống bỉnh.

"Đây là cái gì?" Nhượng Khả Phi xoay người đến phía trước Âm Đạm, nghỉ hoặc nhìn hoa tươi màu đen trong tay hắn, "Tại sao lại lấy hoa này trở lại, màu đen, ta không thích."

"Hoa trong phòng tàn rồi, thay mới a." Âm Đạm ha ha cười rộ lên, "Trong bụng nàng có hài tử, cũng không thể quá tùy ý nha."

"À!!!" Nhượng Khả Phi thân nhiên đáp một câu, nhưng vẫn hơi hơi nhú lại mảy, "Ta không thích sắc hoa này. Màu đen, đại biểu cho tội ác."

"Nhưng đối với thân thể người mới có lợi a." Âm Đạm bắt đầu dĩ cười cười.

"À, được thôi ~" Nhượng Khả Phi vẫn là thân nhiên đáp, lơ đãng. "Ta đi tắm đây."

Âm Đạm mở cửa đi ra gian ngoài, đi đến bên cạnh bàn, lại đột nhiên thấy một cổ thân nhiên mùi máu tươi. Đây là có chuyện gì? Âm Đạm cúi đầu xem xét ở chung quanh, không có bất kỳ dị thường, nhưng mùi máu tươi rất nhạt lại chân thật tồn tại, có người đã tới? Không đúng, không có khả năng. Có người đã tới làm sao có thể không kinh động những người canh giữ ở bên ngoài kia? Nhưng mùi máu tươi này là từ đâu đến?

"Làm sao vậy?" Nhượng Khả Phi nghiêng đầu nghỉ hoặc nhìn hành động dị thường của Âm Đạm.

"Không, không có gì." Âm Đạm xoay người thân nhiên cười cười, che dấu nghỉ hoặc trong mắt, còn có tia bất an kia.

"Nha." Nhượng Khả Phi trừng mắt nhìn, không tiếp tục truy vấn.

"Ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài một chút." Âm Đạm vươn tay ôm Nhượng Khả Phi, cười nói.

"Ừm, " Nhượng Khả Phi nhẹ nhàng tựa vào trước ngực Âm Đạm cúi đầu đáp trả.

Sáng sớm hôm sau, Âm Đạm đem Nhượng Khả Phi còn nhắm hai mắt dao động tỉnh lại. Nhượng Khả Phi trở mình, không để ý tới hắn tiếp tục ngủ.

"Không phải hôm nay muốn đi ra ngoài chơi sao?" Âm Đạm ở bên tai Nhượng Khả Phi khẽ cắn, trong mắt tất cả đều là ý cười sùng nịch.

"Thực lười."

Âm Đạm cười rộ lên, mặc kệ Nhượng Khả Phi kháng nghị, một phen bế lên. Nhượng Khả Phi còn hí hửng không chịu mở, Âm Đạm cười thờ dài, giúp nàng mặc quần áo, lại ôm ra rửa mặt, đem nước đưa đến bên mồm của nàng mời nàng súc miệng. Nhượng Khả Phi từ từ nhắm hai mắt bắt nã đem nước trong miệng phun ra, cả người lại nằm úp sấp biết Âm Đạm đang ôm, dùng ngón tay đâm đâm vào lồng ngực tinh trắng của Âm Đạm, nói nhỏ: "Nói, vì sao người đối với ta tốt như vậy?"

Âm Đạm cười nhìn Nhượng Khả Phi trong lòng còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, trong lòng cũng là rất kỳ quái không biết tại sao. Chưa từng có đối một người như vậy, chưa từng có sùng qua một người như vậy. Nhưng, hiện tại trong lòng của mình tất cả đều là ấm áp, có nàng ở trong lòng mình, cảm thấy cái gì cũng đã không còn quan trọng, thậm chí cứ luôn luôn sống cùng nàng như vậy.

"Nói a người, vì sao đối với ta tốt như vậy?" Nhượng Khả Phi không thuận theo không buông tha nói thăm, nhưng vẫn nhắm mắt lại.

Âm Đạm nhìn bộ dáng bức bách này của Nhượng Khả Phi, lại nhìn không được cười, đem nàng ôm chặt hơn. Vì sao đối tốt với nàng? Không có vì sao, chính là tự mình nghĩ mà thôi.

"Muốn đối thì đối tốt thôi. Còn buồn ngủ không?" Âm Đạm ghé vào bên tai Nhượng Khả Phi nhỏ giọng hỏi.

"Buồn ngủ a, buồn ngủ a, buồn ngủ a." Nhượng Khả Phi giống như niệm kinh đờ đẫn lặp lại.

"Vậy trước tiên ngủ, lát nữa ta sẽ đánh thức nàng." Âm Đạm đem thân mình Nhượng Khả Phi ôm vào trong lòng liền đi ra cửa.

Nhược Khả Phi hơi hơi trừng mắt nhìn, lại lần nữa chậm rãi nhắm lại không nói chuyện. Âm Đàm một đường ôm Nhược Khả Phi ra cánh rừng, lên xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt.

"Tình Sơn chơi có vui không?" Nhược Khả Phi cúi đầu hỏi.

"Tình Sơn có chín mươi chín ngọn núi, mỗi tòa sơn thủy đều có một tòa chùa miếu, được xưng hương khói giáp thiên hạ nha." Âm Đàm nhìn Nhược Khả Phi hí hóp mắt kiên nhẫn giải thích, "Còn có rất nhiều thức ăn ngon đó." "

Nga nga ~" Nhược Khả Phi vẫn là không yên lòng tùy ý đáp vài tiếng, sau đó uốn tại trong lòng Âm Đàm tìm một vị trí thoải mái hí hóp mắt.

Hai người tới dưới chân Tình Sơn thì xuống xe ngựa, Nhược Khả Phi thật là có chút giật mình.

Toàn bộ đồi núi, dòng suối nước rơi, quái thạch cổ động, thương tùng thúy trúc, thanh tĩnh âm u, tôn nhau lên thành thú vị. Cổ tháp riêng biệt, khói trắng lượn lờ, phần đông thiện nam tín nữ đều là vẻ mặt thành kính.

Nhìn ngọn núi kia trông không đến đâu liên miên làm cho Nhược Khả Phi có chút nghi hoặc, thật sự có chín mươi chín ngọn núi, chín mươi chín miếu thờ sao? Mà người chung quanh lại giật mình trước tướng mạo của hai người. Nữ xinh đẹp thì đừng nói, mà nam tử kia lại có thể không giống người, giống như yêu mị, làm cho người ta luyện tiếu dời mắt.

Ở lối vào tòa sơn thứ nhất dưới chân núi, phần đông tiểu thương đều đang rao hàng. Ánh mắt Nhược Khả Phi bị tiểu thương ven đường bán gì đó hấp dẫn. Đồ chơi làm bằng đường, tượng đất, quả vỏ cứng ít nước. . . . .

Nhược Khả Phi vừa nhìn vừa lộ ra tươi cười. Máy thứ này, mình đã từng thấy, nhưng lại chưa từng có tiếp xúc qua gần như vậy.

"Mua hết?" Âm Đàm nhìn Nhược Khả Phi hai mắt tỏa sáng bất giác buồn cười.

"Phải cái này, còn có này." Nhược Khả Phi chỉ vào đồ chơi làm bằng đường sáng trông suốt kia cười thật tươi.

"Phu nhân, ngài muốn hình gì hiện tại cũng có thể làm cho ngài."

"Có thể làm hình dạng của hân ?" Nhược Khả Phi chỉ vào Âm Đàm bên cạnh tò mò hỏi.

"Có thể , phu nhân, yên tâm." Lão bản lưu loát bắt đầu in dấu nổi lên đồ chơi làm bằng đường.

Sau một lát, một cái đồ chơi làm bằng đường rất giống Âm Đàm liền in dấu đi ra.

"Đây, phu nhân." Lão bản mỉm cười đưa cho Nhược Khả Phi.

"Ha ha, đúng là có chút giống." Nhược Khả Phi cầm đồ chơi làm bằng đường cười thoải mái, "Bất quá, người thật của ngươi tương đối đẹp hơn."

Âm Đàm mỉm cười sùng nịch sờ sờ đầu Nhược Khả Phi, dắt nàng đi. "Dù cho đẹp đến đâu cũng muốn đem ngươi ăn luôn, đem ngươi ăn luôn."

"Được được, ăn đi, còn muốn ăn cái gì?" Âm Đàm cười nhìn Nhược Khả Phi trước mắt, trong lòng là dị thường ấm áp.

"Ngươi nói a, muốn cái gì đều cho sao."

"Thật sự mà." Âm Đàm cam đoan , đang muốn nói thêm gì nữa, một trận tanh trời bay tới, làm cho Nhược Khả Phi đang ăn cao hứng thiếu chút nữa đem mọi thứ trong miệng đều phun ra. "Cái gì vậy thú vị như vậy?"

"Là cháo." Âm Đàm nhìn quán nhỏ ven đường kia giải thích.

Nhược Khả Phi cau mày: "Vật kia có thể ăn? Thú vị như vậy."

Dứt lời, che miệng lại. Âm Đàm lại tâm tình thật tốt, kéo lại tay Nhược Khả Phi nhẹ răng cười: "Đi xem sẽ biết. Nghe thôi, là ăn rất thơm nha."

"Không cần." Âm Đàm lại cười không cho Nhược Khả Phi cơ hội cự tuyệt, lôi kéo nàng ngồi xuống trước bàn. "Lão bản, mang điệp đậu hủ đến đi."

Nữ lão bản si ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười Âm Đàm nửa ngày không kịp phản ứng.

"Lão bản, có thể nhanh chút không?" Âm Đàm lạnh lùng quét mắt nữ lão bản đang ngăn người kia, thần nhiên thúc dục. Mà liếc mắt một cái, lại làm cho nữ lão bản bỗng nhiên giống như đặt mình trong vết nứt. Nữ lão bản tay cầm thìa cũng bắt đầu không xong.

"Khụ ~" Âm Đàm nhẹ nhàng ho khan, "Lão bản thỉnh mau chút."

"Dạ, dạ, được được." Nữ lão bản liên tục không ngừng đáp ứng, nhanh chóng đứng lên lấy đậu hủ.

Một lát sau đậu hủ đã bung lên, Nhược Khả Phi che cái mũi của mình cau mày nhìn thức ăn trước mắt, thứ này có thể ăn?

"Ném thử xem, cam đoan người ăn ngon."

"Tự người ăn đi." Nhược Khả Phi dựng thẳng lông mi lên, giận dữ nhìn người trước mắt.

"Được, được tự ta ăn." Âm Đàm cười ha ha, kẹp đậu hủ lên.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ mua cái này đi." Bỗng nhiên một thanh âm non nớt truyền đến trong lỗ tai Nhược Khả Phi, theo ống tay áo của nàng bị nhẹ nhàng lôi kéo, Nhược Khả Phi quay đầu, nhìn một tiểu hài tử mi thanh mục tú đang cười nhìn mình chờ đợi, trên tay mang theo các loại nhỏ côn trùng làm bằng cỏ.

"Được."

Nhược Khả Phi gật đầu cười, Nhược Khả Phi nhận lấy hàng mây tre lá côn trùng, quay đầu đối Âm Đàm đương nhiên sai sử.

"Trà thù lao." Âm Đàm hiểu ý cười cười, móc ra bạc đưa cho tiểu hài tử. Tiểu hài tử gật mình không có tiếp, chính là cúi đầu đáp một câu:

"Không có tiền thôi."

"Không cần thôi." Âm Đàm đem bạc nhét vào tiểu hài tử trong tay, nhìn tiểu hài tử vô cùng vui vẻ rời đi.

Nhược Khả Phi nắm bắt trong tay côn trùng làm bằng mây tre lá, cỏ tản ra mùi thơm ngát thân nhiên. Người được mùi kia, Nhược Khả Phi trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cũng chờ Âm Đàm quay đầu trong nháy mắt nhanh chóng biến mất rồi, chính là cầm thảo trùng trên tay nhu nhu.

"Đi thôi." Âm Đàm xoay người trả tiền lôi kéo Nhược Khả Phi chậm rãi hướng trên núi đi đến.

"Miếu thờ trên ngọn núi này là thờ cái gì?"

"Thiên Tử núi, mặt trên miếu thờ kêu thần hành lang điện." Âm Đàm cười đáp, "Mặt trên xin sâm thực chuẩn nha."

"Thật không?" Nhược Khả Phi phiết; bĩu môi, không thể nào tin được này. Khóe mắt lại bỗng nhiên nghiêng mắt nhìn đến ven đường bãi một cái quầy hàng, mặt trên trên lá cờ viết: không chỗ nào không tính, bao hàm toàn diện.

"Di, vị cô nương này, người muốn coi là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Ads Người vốn là vẫn đang gục mặt thấp xuống đường như cảm nhận được tầm mắt Nhược Khả Phi, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Nhược Khả Phi khách khí hỏi. Vừa mới nói xong, trong mắt Âm Đàm liền hiện lên lạnh như băng, nhưng không lên tiếng. Thật ra, mình muốn nhìn thử xem hẳn muốn làm cái gì!

"Người nên gọi phu nhân." Nhược Khả Phi thân nhiên nói,

"Đương nhiên, " Trong mắt thầy bói hiện lên một tia ẩn ẩn đau thương, lại lập tức không thấy cười ha ha: "Phu nhân, xem một chút đi. Có lợi kiếp trước, lại thấy kiếp sau. Không đúng không lấy tiền."

"Nha" Nhược Khả Phi có chút kinh ngạc, "Tính kiếp trước?"

"Không sai, phu nhân mời ngồi, không đúng không lấy tiền."

Âm Đàm mắt lạnh nhìn tất cả trước mắt, không nói gì. Vừa rồi đau thương trong mắt thầy bói cũng không qua được hai mắt của mình, ha ha, Hiên Viên Cô Vân, ta muốn xem cuối cùng người muốn làm gì, có thể làm được gì!

"Phu nhân kiếp trước không ở thế giới này." Thầy bói một câu kinh người, Nhược Khả Phi kinh ngạc nhìn người trước mắt không hề động.

Âm Đàm nhìn thân mình Nhược Khả Phi cứng đờ nhũ mào, đây là chuyện gì? Lời này là có ý gì?

"Phu nhân kiếp sau, sẽ có một nam nhân cùng ngài ở một chỗ, vĩnh viễn không rời không xa." Thầy bói nhìn đến sắc mặt Âm Đàm càng ngày càng khó coi, khóe miệng hiện lên tia nhạo báng.

Nhược Khả Phi rũ mắt xuống, thùy chung không nói gì.

"Phi nhi, đi thôi." Âm Đàm mặt lạnh, ôm chặt bà vai Nhựt Khả Phi, đi xa.

Mà thầy bói mắt sáng quắc nhìn bóng lưng hai người không hề động, nhìn tay ôm bà vai Nhựt Khả Phi, tay hất giấu ở trong tay áo đã muốn nắm chặt.

"Không cần suy nghĩ, lời người nọ nói không cần tin."

"Vâng." Nhựt Khả Phi gật gật đầu, trên tay lại đem thảo trùng kia nắm chặt hơn.

Ánh mắt thầy bói vẫn dừng ở trên người hai người đã đi xa, bỗng nhiên, đồng tử bỗng dưng phóng đại, Nhựt Khả Phi hơi nghiêng nghiêng đầu, hơi nghiêng mắt nhìn về phía sau. Giống như đang nhìn đường, cũng giống như đang nhìn hất.

"Phi nhi, nàng xem, bước qua đoạn thang đá này là có thể nhìn đến cửa chánh điện, ta công nàng."

Nhựt Khả Phi mỉm cười nằm úp sấp trên lưng Âm Đàm, nhẹ nhàng tựa vào đầu vai hất.

"Ta muốn cái gì ngươi đều cho ta sao?"

"Đúng vậy, nàng muốn cái gì ta đều cho nàng." Âm Đàm cười thản nhiên.

"Ta nếu muốn mạng của ngươi, ngươi cũng sẽ cho sao?" Nhựt Khả Phi cười ha ha, vươn tay điểm điểm mặt Âm Đàm.

"Được, chỉ cần nàng muốn, ta đều cho nàng."

"Ha ha ~~~" Nhựt Khả Phi cười thoải mái, dựa vào vai hất, không nói gì.

Âm Đàm cẩn thận đưa Nhựt Khả Phi thẳng đến trước đại điện mới dừng lại bước chân, cẩn thận thả Nhựt Khả Phi xuống.

"Muốn vào lạy không?"

Nhựt Khả Phi kéo kéo khóe miệng nhìn đại điện to lớn trước mắt kia.

"Nàng không muốn đi thì đừng đi, đến hậu sơn chính là quán trà, trà nơi đó nhất định làm nàng vừa lòng."

Nói xong, kéo Nhựt Khả Phi vòng qua đại điện đi đến phía sau. Nhựt Khả Phi để Âm Đàm kéo đi, thảo trùng trong tay thủy chung không có vứt bỏ.

Quán trà trên núi Thiên Tú, nơi đây là một dãy đình mái ngói nối tiếp nhau mà thành, bây giờ vẫn là buổi sáng, người đến cũng không phải nhiều. Người pha trà là một tăng nhân có lông mi thật dài, Âm Đàm cùng Nhựt Khả Phi đứng ở bên cạnh cẩn thận nhìn động tác tăng nhân thật tao nhã.

"Hai vị xin mời ngồi, sẽ có trà ngay thôi."

"Nàng ngồi đi, ta muốn xem qua một chút." Nhựt Khả Phi đẩy Âm Đàm, ánh mắt lại nhớ tới trà cụ trong tay tăng nhân, trong mắt lộ vẻ ý tán thưởng.

Âm Đàm ngồi xuống một bên trong đình, mỉm cười nhìn Nhựt Khả Phi ở bên kia cẩn thận nhìn tăng nhân pha trà. Tuy rằng người kia xuất hiện giống như mình đã đoán trước, nhưng là, thực đáng tiếc, nàng dường như thật sự cái gì cũng không còn nhớ tới. Bất quá, thủ đoạn của hất chỉ thể thôi sao? Giả thầy bói làm gì? Rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Trà đến đây." Nhựt Khả Phi bung khay, cười dài đứng ở trước mặt Âm Đàm, cẩn thận đem trà mang lên bàn, mà thảo trùng trong tay đã biến mất không thấy gì nữa.

"Uống đi." Âm Đàm cười nhận lấy, xốc lên nắp trà, nhẹ nhàng nghe hương trà. Mạnh mẽ, ý cười trong mắt Âm Đàm dừng lại, động tác trên tay cũng ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Nhựt Khả Phi lộn đầu nghi hoặc nhìn Âm Đàm.

"Không có gì." Âm Đàm nhìn Nhựt Khả Phi như cũ là sùng nịch cười cười, không do dự, đem trà cầm trong tay uống hết.

Nhựt Khả Phi ngẩng đầu nhìn núi non phương xa, loáng thoáng chùa miếu, lầu các ở trong sương mù càng lộ vẻ thần bí vạn phần.

"Nhiều chùa miếu như vậy, chúng ta đi bao ngày mới nhìn cho hết?" Nhựt Khả Phi kinh ngạc nhìn phương xa, nghi hoặc hỏi.

"Nửa tháng." Âm Đàm, mỉm cười cũng nhìn về phía phương xa, "Phía trước có con trai làm thức ăn rất ngon, nước suối quanh miếu kia cũng có thể uống được, ngươi nhìn ngọn núi cao nhất kia xem, có thể ở đó xem mặt trời mọc."

Nhựt Khả Phi nhìn ngọn núi cao nhất, trên sườn núi mây mù lượn lờ, không thể nhìn thấy chân núi - hình dáng chân thực chính xác, địa phương cao như vậy, thật là nơi tốt để xem mặt trời mọc. "Ngày kia, chúng ta sẽ đi xem mặt trời mọc, được không?"

Âm Đàm đặt chén trà xuống cười dài nhìn Nhựt Khả Phi, "Chùa miếu trên núi kia bất kể cái gì đều có thể thuê, lều trại, chăn bông, đèn lồng."

"Tốt." Nhực Khả Phi xoay qua ngáp một cái, buông chén trà trong tay xuống. Nhực Khả Phi giương mắt nhìn một gốc cây thật lớn trước đại điện, trên cây khô buộc đầy tơ hồng rậm rạp, thật là tò mò, từ từ tiến lên.

Âm Đạm mỉm cười cũng đứng dậy, khoe mắt nghiêng mắt nhìn đến Nhực Khả Phi buông trà, ở nháy mắt Nhực Khả Phi không nhìn tới, cúi đầu nhẹ nhàng ngời ngời, ngời qua sau sắc mặt thay đổi. Cùng trà mình không có bất kỳ khác nhau. Âm Đạm đột nhiên quay đầu nhìn về phía tăng nhân vừa rời pha trà kia, không có ai! Vốn dĩ hẳn là tăng nhân đứng ở nơi đó, giờ phút này đã biến mất ngay tại chỗ.

Nhực Khả Phi tò mò nhìn tơ hồng rậm rạp tràn đầy trên cây khô kia, làm vậy để làm gì?

"Nơi đây nhiều gia thế có trẻ ốm đau yếu nhược nên phải buộc tơ hồng lên cây, cầu phúc để chúng có thể khỏe mạnh trưởng thành. Mỗi điều tuyến (dây hồng) đều là đại biểu cho một đứa nhỏ." Âm Đạm giải thích, nhớ tới hai chén trà kia, mỉm cười trong ánh mắt có tia phức tạp.

"Như vậy a, " Nhực Khả Phi giật mình,

"Vậy bây giờ đi đâu?"

"Qua bên kia." Âm Đạm chỉ ngọn núi cao nhất phía xa kia, "Ngày mai có thể đến kia rồi, ngày kia, buổi sáng chúng ta đi kia xem mặt trời mọc."

"Được." Nhực Khả Phi nghiêng đầu nhìn nhìn tiền phương nhìn không thấy đầu bàn đá xanh đường, "Nhưng, người phải công ta."

"Được." Âm Đạm trả lời như lẽ đương nhiên, nụ cười khoe miệng lại tràn đầy hạnh phúc, đương nhiên có thể công người, công người cho đến sông cạn đá mòn.

Dọc theo con đường này, Âm Đạm mang theo Nhực Khả Phi đoạn đường này đi qua chùa miếu trai thức ăn đều nếm mấy lần, đem một đường cảnh đẹp đều nhìn mấy lần. Ban đêm, phân phòng mà ngủ.

"Có việc kêu ta, ta liền ở bên cạnh nàng." Âm Đạm cúi đầu ở cái trán Nhực Khả Phi nhẹ nhàng hôn.

"Ừm, " Nhực Khả Phi vươn tay ôm lấy cổ Âm Đạm, khiến hắn phải khom người xuống, hôn hôn mặt của hắn, nhẹ giọng nói: "Chùa miếu thật không có gì tốt, còn phải phân phòng mà ngủ."

Âm Đạm cười cười, bắt đắc dĩ nói: "Đây là quy củ a."

"Hừ." Nhực Khả Phi hừ lạnh ra tiếng.

"Bất quá, quy củ là quy tắc chết, " Âm Đạm thần bí trừng mắt nhìn, "Một lát nàng sẽ biết."

"Nga?" Nhực Khả Phi nghi hoặc nhìn Âm Đạm, Âm Đạm lại cười không đáp, chỉ dặn Nhực Khả Phi đóng cửa sổ cẩn thận liền xoay người trở về phòng của mình.

Đêm dài, người yên lặng. Nhực Khả Phi thổi tắt ngọn nến, uốn tại trên giường, tay lại sờ hướng về phía dưới gối đầu, nơi đó, rõ ràng là có con sâu bằng tre lá mua ban ngày.

Nhực Khả Phi lấy ở dưới mũi người thật sâu, thâm trầm trong mắt càng phát ra rõ ràng. Ở thời điểm Nhực Khả Phi cũng sắp muốn ngủ, cửa sổ cũng đang giờ phút này nhẹ nhàng vang lên, Nhực Khả Phi mở mắt ra, trong lòng kỳ thật đã hiểu được đến người là ai, nhưng vẫn là trầm thấp mở miệng: "Ai?"

"Nàng đoán xem?." Âm Đạm cố ý giảm thấp xuống thanh âm

"Lưu manh, hái hoa tặc chùa chiền." Nhực Khả Phi cười rộ lên.

"Đúng, cố ý đến hái của nàng." Âm Đạm cười gian, không nói lời gì chen lên giường, bỏ đi giày.

"Người xấu." Nhực Khả Phi vuốt ngực Âm Đạm, vẫn là dịch chuyển đến bên trong, nhường ra vị trí.

"Đều là tại nàng." Nụ cười Âm Đạm phát ra từ nội tâm, một phen ôm sát thiên hạ mềm mại trên giường.

Nhực Khả Phi không thèm nhắc lại, chỉ dựa sát vào trong lòng Âm Đạm, lắng lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn.

"Thân thể, có không thoải mái hay không?" Âm Đạm ôm Nhực Khả Phi nhẹ giọng hỏi, mà ý tứ trong lời nói cũng chỉ có chính hắn mới hiểu được.

"Không có a." Nhực Khả Phi có chút khó hiểu rồi, hỏi cái này làm gì?

"Vậy là tốt rồi, ngủ đi." Âm Đạm hôn hôn cái trán Nhực Khả Phi.

"Vâng." Nhực Khả Phi tựa vào trong lòng Âm Đạm hai mắt nhắm nghiền.

Âm Đạm nhìn Nhược Khả Phi hai mắt nhắm nghiền, nghe nàng vững vàng hít thở, mình lại không có ngủ, chỉ lẳng lẳng cảm nhận được thiên hạ trong lòng. Luyến tiếc buông tay ra, không thể bỏ ấm áp trong lòng.

Âm Đạm chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng vẫn không ngủ. Chỉ ở bên tai Nhược Khả Phi cúi đầu lẩm bẩm: "Ta yêu nàng, Phi nhi, ta – Âm Đạm yêu nàng, thật sự rất yêu nàng."

Nhưng, Nhược Khả Phi không nghe được, cảm nhận không đến. Mà bây giờ, Âm Đạm cũng không dám cho nàng biết.

Âm Đạm lẳng lẳng nằm, đang nhớ lại lời nói Nhị Đương gia hỏi mình. Chủ Nhân, trong lòng người đã có người tiến vào sao? Hay phải chăng lòng của người chỉ có thể dung nạp một mình nàng? Ngay lúc đó chính mình không nói. Bây giờ trở về đáp cho mình nghe. Đúng vậy a, trong lòng của ta chỉ có một nữ nhân có thể tiến vào, trong lòng của ta chỉ có thể cất chứa một người.

Buổi sáng, khi Nhược Khả Phi khi tỉnh lại bên gối đã không có người. Âm Đạm đã rời giường quay về phòng của mình đi. Nhược Khả Phi dụi dụi mắt, ngồi dậy. Trong dạ dày lại một trận bốc lên, đứng dậy mặc giày đi đến ống góc phòng ới ra. Máu, máu màu đen, theo trong miệng Nhược Khả Phi phun ra. Nhược Khả Phi cau mày, cẩn thận lau sạch sè vết máu ở khóe miệng. Nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt mình, đi mặc quần áo rửa mặt. Đang muốn xuất môn, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, đi đến dưới gối đầu, lấy ra hàng mây tre lá chế sâu kia, đặt ở trong ngực của mình.

Nhược Khả Phi vừa mở cửa, liền nhìn đến Âm Đạm mỉm cười, nhìn chăm chăm chính mình. Nhược Khả Phi ngẩn ra, lập tức nở nụ cười,

"Ta còn định đi gọi nàng rời giường."

"Ta không có lỗi như ngươi vậy, ta đã sớm chờ ở bên ngoài rồi,"

Âm Đạm cúi đầu ở trên trán Nhược Khả Phi dùng sức hôn, thế này mới kéo tay Nhược Khả Phi qua, trong phòng bay tới thần nhiên mùi máu tươi, trong mắt Âm Đạm hiện lên một tia thâm trầm, nhưng không hỏi thành lời, chỉ kéo tay Nhược Khả Phi hướng trai đường đi đến.

Ăn cơm xong, Âm Đạm đỡ Nhược Khả Phi cẩn thận lên đường. Dọc theo đường đi, người qua đường đều ghé mắt nhìn thấy được đôi kim đồng ngọc nữ, Âm Đạm cuối cùng là hoàn toàn cống Nhược Khả Phi đi. Rất nhiều ánh mắt nữ tử cực kỳ hâm mộ đặt ở trên người Nhược Khả Phi.

"Lưng của ta chắc có vấn đề." Nhược Khả Phi ghé vào bình yên lưng, bỗng nhiên nói một câu kì lạ.

"A?" Âm Đạm khó hiểu, cũng có chút lo lắng, hỏi vội: "Làm sao vậy, không thoải mái sao?"

"Ngươi xem những ánh mắt nữ nhân kia, không phải là muốn xuyên thủng lưng ta sao?" Nhược Khả Phi vênh lên miệng bất mãn nói.

Nhìn người đi trên đường, những nữ nhân kia đều là sáng quắc nhìn Nhược Khả Phi. Hâm mộ có, ghen tị có, ánh mắt nhiệt liệt kia quả thực rõ ràng quá đáng.

"Ha ha. . ." Âm Đạm nhin không được cười lên, thì ra là đang nói chuyện này. Kỳ thật, không phải là không có nam nhân qua đường nhìn nhân nhi trên lưng mình. Mình cũng không muốn nam nhân khác xem đâu.

"Ngươi còn cười." Nhược Khả Phi vươn tay nhéo ở lỗ tai Âm Đạm.

"Được, được, ta không cười, nương tử, đau a, đừng nhéo." Âm Đạm cười, ngoài miệng lại bỗng nhiên hô lên hai chữ nương tử.

Trong mắt Nhược Khả Phi lộ ra một chút khác thường, tức khắc khôi phục bình thản, đưa cánh tay khác ra, cùng nhau nhéo lỗ tai Âm Đạm, nở nụ cười. Trong mắt Âm Đạm lộ ra ý cười ấm áp, cúi đầu tiếp tục chạy đi. Người chung quanh cũng đều lộ ra nụ cười, lây nhiễm không khí ở giữa hai người này bọn họ. Ấm áp, phi thường ấm áp.

Dọc theo đường đi, hai người cứ ấm áp vội vàng như vậy. Ban đêm, chạy tới ngọn núi cao nhất kia, tại chùa chiền thuê lều trại chẵn. Âm Đạm đem đèn lồng bắt tại trên cây bên cạnh, chính mình đắp lều trại, Nhược Khả Phi ngồi một đống trong chẵn bóng nhân nhả nhìn. Quay đầu lại nhìn một chút vách núi đen hơn chục thước phía trước, dưới vách gió vù vù thổi lên, quả thật có chút lạnh, khó trách phải mang nhiều chăn như vậy.

Nhược Khả Phi vây quanh lều trại sau lửa trại, nhẹ nhàng đem thảo trùng trong lòng móc đi ra, đập vỡ vụn mờ, đem thảo trùng ném vào lửa trại lý. Quay đầu ôn nhu nhìn Âm Đạm vội vàng bận rộn: "Có mệt hay không?"

"Không mệt." Âm Đạm cũng ngẩng đầu nhìn Nhược Khả Phi ôn nhu nở nụ cười.

"Ừm, nhìn ngươi ngoan như vậy, đến đây, thưởng cho nào." Nhược Khả Phi đi tiến lên, vươn tay vây quanh cổ Âm Đạm, hôn lên môi Âm Đạm.

Âm Đạm khép hờ mắt, ôm lấy Nhược Khả Phi cũng đáp trả lại nụ hôn của nàng. Hôn thật mạnh, hôn nóng bỏng, dường như muốn Nhược Khả Phi hòa tan, càng như muốn đem nàng ăn hết.

Ban đêm, hai người không có ngủ, chỉ lẳng lẳng ôm nhau, bọc chẵn nhìn vách núi đen. Đèn lồng treo ở trên cây, lửa trại cũng thêm cũng đủ củi lửa.

"Phi nhi. ." Âm Đạm bỗng nhiên mở miệng.

"Làm sao vậy?" Nhược Khả Phi xoay đầu nghi hoặc nhìn Âm Đạm.

"Nàng sẽ nhớ ta sao? Nhớ ta đến vĩnh viễn?" Âm Đàm đem mặt mình dán tại trên mặt Nhực Khả Phi.

"Người nói điều ngốc nghếch gì đây?" Nhực Khả Phi cười rộ lên, "Đương nhiên sẽ nhớ."

"Kiếp sau, kiếp sau nguyện ý cùng ta ở một chỗ sao?" Âm Đàm quay đầu, cùng Nhực Khả Phi chớp mũi đối chớp mũi, nhìn nhau chăm chú hỏi.

Mà Nhực Khả Phi không có chú ý tới, Âm Đàm không phải hỏi kiếp sau cũng nguyện ý cùng ta cùng một chỗ sao. Hấn hỏi là kiếp sau cùng ta cùng một chỗ sao. Chỉ thiếu một chữ, nhưng ý tứ khác biệt rất xa.

"Kiếp sau? Người có kiếp sau sao?" Nhực Khả Phi không thêm đề ý thuận miệng nói.

"Nếu có thì sao? Nàng sẽ cùng ta ở một chỗ sao?" Âm Đàm không thuận theo không buông tha còn thật sự hỏi.

"Vấn đề này a, ha ha, suy nghĩ sau đi, nếu kiếp sau người là người nam nhân đầu tiên làm cho ta xem thuận mắt, ta sẽ cùng người cùng nhau." Nhực Khả Phi cười trả lời.

"Được, đây là người nói." Âm Đàm vui đầu vào trong cổ Nhực Khả Phi, dùng sức hôn xuống, lưu lại dấu vết thấy được, vừa lòng nhắm nghiền hai mắt. Âm Đàm nhìn không thấy nét thâm trầm cùng tia gọn sáng kia của Nhực Khả Phi.

Nhực Khả Phi tựa vào trong lòng Âm Đàm ngủ say sưa, mà Âm Đàm không có ngủ, chỉ ôm người trong lòng nhìn thẳng phía trước. Cũng không biết qua bao lâu, Nhực Khả Phi bị dao động tỉnh lại.

"Phi nhi, mau thức dậy đi, xem mặt trời mọc này." Âm Đàm nhẹ nhàng phe phẩy thiên hạ trong lòng.

"A?" Nhực Khả Phi mắt buồn ngủ xoa tung đưa tay ra, nhìn về phía mặt trời trước kia đang lên, mở to mắt.

"Mặt trời đã sắp lên rồi." Âm Đàm cười, "Ồ trong này nghe nói còn có thể nhìn đến Phật quang."

Nhực Khả Phi không nói gì thêm, chỉ kinh ngạc đứng lên, đi ra lều trại, đi về hướng vách đá. Âm Đàm cầm qua áo choàng đuổi theo, cẩn thận đem áo choàng choàng tại trên vai Nhực Khả Phi. Kìa mặt trời là bầu trời bao la, mang theo mặt trời đỏ thán nhiên mờ nhạt dần dần ửng hồng, nhất thời lại biến thành đỏ, rồi đỏ thắm, rồi lấp lánh ánh vàng chói lọi, tiếp theo kim quang bắn ra bốn phía, lộ ra một vàng triều dương đỏ au.

"Thật đẹp a." Nhực Khả Phi thì thào nói.

"Ừm, thật sự rất đẹp." Âm Đàm cười cúi đầu ở trên mặt Nhực Khả Phi hôn nhẹ, như thế nào cũng hôn không đủ người trước mắt.

"Xinh đẹp, nhưng người từ nay về sau rốt cuộc không thể nhìn thấy được nữa." Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột ngột chen vào.

Nhực Khả Phi giật mình, xoay người qua. trên mặt Âm Đàm lộ ra nụ cười có chút trào phúng cũng có chút thoải mái, cũng chậm chậm xoay người qua.

Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng nhìn Âm Đàm, ánh mắt dời về phía Nhực Khả Phi tất cả đều là đau lòng cùng ảo não, đứng phía sau mặt không chút thay đổi là Diêm Diễm, còn có Vô Hồn cúi đầu không biểu cảm.

"Các người đã tới." Âm Đàm mỉm cười, trong miệng thán nhiên nói: "Cũng tốt, cho người xuống Địa Ngục một thể, lúc này đây, ta sẽ cho đầu các người rơi xuống trước."

"Người, không thể làm như vậy." Bên cạnh, Nhực Khả Phi bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng.

"Phi nhi?" Âm Đàm có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn Nhực Khả Phi mặt lạnh như băng.

"Âm Đàm" Nhực Khả Phi tự mình hô lên tên người bên cạnh, trên mặt sớm đã không còn ôn nhu trong dĩ vãng, nếu có chỉ là lạnh như băng khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

"Người, quả nhiên nàng đã nhớ ra."

Âm Đàm có chút tự giễu cười khô, không hề bất ngờ. Trong lòng không biết là cảm giác gì.

Nàng biết tất cả còn cùng ta thân thiết như vậy. Không muốn suy nghĩ nàng là vì trầm mê nên mới làm như vậy. Hiện tại nàng muốn làm gì, liệu có đáp ứng câu hỏi của ta hay không? Kiếp sau, ta sẽ là nam nhân đầu tiên mà nàng thuận mắt, rồi cùng ta ở một chỗ. Nàng có nhớ lời ta nói không?

"Đúng vậy, ác mộng này thật dài." Nhực Khả Phi nhẹ nhàng thở hắt ra.

Âm Đàm nghe được hai chữ ác mộng, trong mắt hiện lên đau thương, trong nháy mắt rồi lập tức biến mất không thấy gì nữa.

"Phi nhi!!" Hiên Viên Cô Vân vội vàng hô, hướng Nhực Khả Phi đưa tay ra, "Lại đây! Thực xin lỗi, đều là ta quá sơ xuất, để cho nàng rời đi bên cạnh ta lâu như vậy."

Vô Hồn ngẩng đầu phức tạp nhìn một màn trước mắt, không nói một lời.

"Khó mà làm được, ha ha." Âm Đàm cười lạnh, vươn tay ôm chầm bả vai của Nhược Khả Phi, "Hiên Viên, ngươi muốn qua sao? Ta cùng nàng cùng nhau đi xuống. Cùng nàng cùng chết cũng là chọn lựa không tồi."

"Âm Đàm! !!"

"Âm Đàm! !!"

"Lão ca! !!"

Ba thanh âm vội vàng cùng vang lên dữ dội, tuy nhiên cũng không dám tiến lên.

"Ha ha, nhưng ngược lại, ta không muốn cùng chết với ngươi." Nhược Khả Phi mỉm cười, tay đã muốn động.

Âm Đàm mở to hai mắt nhìn chúi thủ trên tay Nhược Khả Phi, kia đoạn nửa trước đã cắm vào lồng ngực của mình.

Vì sao? Vì sao trên người của nàng lại có chúi thủ? Vì sao mình lại có thể không thể phản ứng? Chẳng lẽ là nộ hôn tối hôm qua sao? Nhược Khả Phi cup mắt xuống.

"Trên môi của ta có độc, có phải ngươi nghĩ đến uống trà ở trong quán có độc hay không?"

Âm Đàm vẫn không thể tin nhìn chúi thủ trên tay Nhược Khả Phi, máu tươi đã theo chúi thủ thấm ướt tay nàng, nhiễm đỏ ống tay áo của nàng. Âm Đàm đã không có chú ý Nhược Khả Phi nói cái gì nữa, chỉ sáng quắc nhìn mặt Nhược Khả Phi, cũng không nói gì, trong mắt lộ vẻ ngập trời đau thương cùng đau đớn.

"Trà kia không có độc." Hiên Viên Cô Vân nói tiếp theo, "Là thức ăn các ngươi sử dụng trong trại đàn, ở mỗi nơi đều giống nhau, tách ra ăn không có vấn đề gì, tích lũy ở trong cơ thể ngươi sau cũng sẽ không có vấn đề, dự phát những độc chất kia là cái con trùng thảo trên tay Phi nhi kia, Phi nhi không có việc gì, bởi vì nàng không biết võ. Mà ngươi, bây giờ là võ nghệ toàn thân tạm thời biến mất, thân thể phản ứng lại giảm bớt."

Ngươi kia ra tay thật đáng sợ, làm cho một cao thủ không hề có lực hoàn thủ, cho nên mới làm cho Phi nhi đắc thủ.

Âm Đàm giống không hề nghe được lời nói của Hiên Viên Cô Vân, chỉ sáng quắc nhìn người trước mắt, chậm rãi ôn nhu vươn tay, sờ về phía mặt Nhược Khả Phi, Nhược Khả Phi đang muốn nghiêng mặt, trong mắt Âm Đàm hiện lên thật sâu cầu xin. Nhược Khả Phi híp híp mắt, cuối cùng không có nghiêng mặt, Âm Đàm tràn đầy đau thương nhẹ nhàng vuốt ve mặt người trước mắt.

Hiên Viên Cô Vân cau chặt lông mày, định xông lên trước, góc áo lại bị một sức mạnh giữ chặt, quay đầu đón nhận ánh mắt bi thương cầu xin của Vô Hồn, Vô Hồn cúi đầu thốt ra hai chữ: "Cầu ngươi."

Hiên Viên Cô Vân sống chết cắn chặt môi, cắn gần như muốn xuất huyết, cuối cùng không di chuyển bước chân, gắt gao nhìn hai người trước mắt.

"Ta yêu nàng."

Âm Đàm cười khổ rút cục dùng thân phận của mình để nói ra lời nói sâu nhất ở trong lòng với Nhược Khả Phi. Nhược Khả Phi không nói gì, chúi thủ trong tay cũng không có rút ra.

Hiên Viên Cô Vân nắm tay đã muốn nắm ra máu, muốn xông lên trước, Vô Hồn lại gắt gao ôm lấy hán, không cho hán đi ra phía trước.

"Ta nói rồi, nàng muốn cái gì ta đều sẽ cho nàng." Âm Đàm ôn nhu nhìn thiên hạ trước mắt, chậm rãi thốt ra một câu, "Cho dù, mạng của ta."

Đồng tử của Nhược Khả Phi phóng đại, Âm Đàm cầm tay Nhược Khả Phi, dùng sức đem chúi thủ cắm vào lồng ngực của mình. Chúi thủ không lưu tình chút nào toàn bộ đâm vào trong ngực Âm Đàm. Toàn bộ người phía sau Nhược Khả Phi giật mình, Nhược Khả Phi cũng ngây ngẩn cả người, chỉ nhìn chăm chăm vào Âm Đàm trước mắt cười đến thỏa mãn.

Nhược Khả Phi chậm rãi buông lỏng tay của mình ra, Âm Đàm mỉm cười ôn nhu nhìn Nhược Khả Phi, mở ra song chương ngã xuống vách núi đen. Nhược Khả Phi vươn tay, muốn nắm lấy gì đó, nhưng chỉ có thể chụp vào khoảng không. Chỉ thấy Âm Đàm cuối cùng lộ ra vẻ mặt kinh hi.

"Không! !!"

Vô Hồn hét thảm một tiếng vọt lên, nhìn xuống đi, lại không thể nhìn thấy gì hết, chỉ là một đám mây mù.

Nhược Khả Phi cũng kinh ngạc nhìn một đám mây mù mờ sương phía dưới, không thể nhìn thấy được gì cả. Ngay sau đó, Nhược Khả Phi xuống rơi vào một ôm ấp quen thuộc ấm áp. Ánh mắt cũng bị bịt kín.

"Phi nhi. Phi nhi." Hiên Viên Cô Vân thì thảo đem người trước mắt kéo vào trong lòng, lại che mắt của nàng không cho nàng xem phía dưới. Rút cục, người trước mắt nhận được mình, rút cục có năng lực đem nàng ôm vào trong lòng.

Thân mình của Nhược Khả Phi có chút cứng ngắc, trong đầu còn hiện lên hình ảnh vừa rồi. *Ta yêu nàng. Ta nói rồi, nàng muốn cái gì ta đều đã cho*

nàng. Cho dù, mạng của ta. Nhược Khả Phi tựa vào trong vòng tay quen thuộc kia, thân mình lại có chút run run, lảng lảng nắm tay Hiên Viên Cô Vân đang bịt mắt mình, Nhược Khả Phi thất thần nhìn mặt đất. Vẫn là không thể tin được hai mắt của mình, không thể tin được chính mình vừa rồi nhìn qua tất cả. Âm Đàm, nam nhân cường đại tự tin kia, lại có thể ngay tại trước mắt của mình chết đi. Lại là thỏa mãn như vậy.

"Chủ Nhân!!!"

Lúc này không chỉ là thanh âm của một mình Vô Hồn, có rất nhiều thanh âm bùng lên. Đại đương gia cùng Nhị Đương gia đều xuất hiện, còn có một đàn màu đen quần áo đều chỉnh tề đứng ở vách đá.

"Mau đi xuống tìm."

Nhị Đương gia bình tĩnh nói. Đại đương gia quay đầu gắt gao giận dữ oán độc nhìn Nhược Khả Phi thất thần trong lòng Hiên Viên Cô Vân, đều là do nữ nhân này!

Đều là bởi vì nàng ta!

Hiên Viên Cô Vân cau chặt mày, những người này đến đây lúc nào?

"Người cho là Chủ Nhân không biết trong thức ăn có độc sao? Đám người ngu xuẩn các người, Chủ Nhân cái gì cũng biết, cái gì cũng biết!!" Đại đương gia phẫn nộ rút kiếm ra chỉ vào Nhược Khả Phi trong lòng Hiên Viên Cô Vân, "Đều là tại người, giết người! Ta phải báo thù!"

Hiên Viên Cô Vân lạnh lùng xụ mặt, cũng rút kiếm ra, Diêm Diễm cũng không nói một lời, rút ra kiếm đứng ở phía sau Hiên Viên Cô Vân.

Vô Hồn đứng ở vách đá, thân mình cương cứng, vẫn không hề động, cũng không lên tiếng. Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Diễm trong lòng thì khiếp sợ, Âm Đàm cái gì cũng biết, vậy tại sao còn muốn ăn mấy thứ kia, tại sao phải làm cho sự tình diễn biến đến bây giờ như vậy?

"Dừng tay." Nhị Đương gia thân nhiên mở miệng, "Nhanh chóng đi xuống tìm Chủ Nhân, Chủ Nhân nếu biết người ra tay với nàng ấy, thì như thế nào?" Lời nói thân nhiên của Nhị Đương gia làm cho mọi người không nói gì, không cam lòng thu hồi vũ khí. Xoay người đều vội vàng xuống núi.

"Thiếu chủ. . ." Nhị đương gia có chút không đành lòng mở miệng kêu gọi đang quỳ gối bên vách đá, trong mắt đã không có tiêu cự - Vô Hồn.

"Đi!!!"

Vô Hồn bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, đột nhiên đứng dậy hướng dưới chân núi tiến đến.

"Các vị, cáo từ." Nhị Đương gia phẫn nộ nhìn mọi người liếc mắt một cái, cũng xoay người xuống núi.

"Đợi đã, " Hiên Viên Cô Vân ra tiếng gọi lại Nhị Đương gia, nhìn ánh mắt khó hiểu của Nhị Đương gia đem mục đích của chính mình nói ra, "Người, vừa rồi có ý là hắn đã biết tất cả?"

"Đúng vậy, ngài ấy đã biết tất cả, thậm chí cũng biết nàng ấy đang dần khôi phục trí nhớ, cũng biết các người bí mật liên hệ." Nhị Đương gia cau chặt lông mày.

"Vậy, vì sao. . . ." Diêm Diễm có chút nghi hoặc chậm rãi hỏi.

"Vì sao? Kỳ thật các người hẳn là rõ ràng hơn!" Nhị Đương gia hừ thật mạnh, xoay người đi xuống núi. Chủ Nhân, trong lòng ngài vẫn có nữ nhân kia, rốt cuộc cất chứa không được người khác. Nhưng, kết cục không nên là như vậy!!

Hiên Viên Cô Vân trên mặt phẫn nộ. Trên tay càng chặt ôm chặt Nhược Khả Phi. Hắn hiểu được! Hắn hẳn là so với ai khác đều biết tâm của Âm Đàm. Yêu Phi nhi, đã thật sự rất yêu nàng. Nàng muốn cái gì hắn cũng sẽ cho! Cho dù là tánh mạng của hắn! Trong lòng rất không cam, rất không thoải mái! Tình yêu của người kia đối với Phi nhi, tuyệt đối không hề thua kém mình.

"Cô Vân, " Nhược Khả Phi nhẹ nhàng gọi, tựa vào trong lòng Cô Vân, mạnh mẽ, máu đen trong miệng cũng không ngừng trào ra, làm ướt vạt áo trước ngực Hiên Viên Cô Vân. Thân mình chậm rãi quy xuống, miệng lầm bầm, "Trở lại cạnh người, thật tốt."

"Phi nhi!!!" Hiên Viên Cô Vân mở to mắt nhìn người trong lòng mình chậm rãi trượt xuống, vươn tay ôm, mà trước ngực của mình, bên môi Phi nhi, là từng ngụm máu đen nhìn thấy ghê người.

"A!! Con gái bảo bối của cha a!"

Bỗng nhiên từ chỗ tối truyền đến tiếng kêu thê thảm của ba nam nhân, kèm theo tiếng gọi thê thảm ầm ỉ, Hiên Viên Cô Vân trực tiếp bị đánh bay. Nhược Khả Phi đã hôn mê rơi vào vòng tay của một người đàn ông khác, mấy nam nhân thoát nhìn cũng hơn ba mươi tuổi, tất cả đều vô cùng khàn khàn nhìn Nhược Khả Phi trong lòng nam nhân ở giữa kia.

"Cho con bé uống thứ này trước đi" mấy nam nhân ba chân bốn cẳng bận rộn chiều cổ, cũng là không coi ai ra gì tán gẫu nặng nề cả lên.

"Nam nhân mới ngã xuống ta cảm thấy thật không tồi, rất hợp với con gái của chúng ta."

"Người cút! Chẳng lẽ người không nhìn ra trong mắt con gái chúng ta chỉ có tên tiểu tử tên Hiên Viên này sao?"

"Vậy thì thật là đáng tiếc, để hán phải chết đi như vậy."

"Được rồi, nhanh thu xếp nơi này rồi quay về, nếu không nương tử sẽ ồn ào, biết chúng ta nhúng tay liền thảm." . . . . .

Hiên Viên Cô Vân quỳ rạp trên mặt đất không nói gì nhìn ba nam nhân phong hoa tuyệt đại này, ba nam nhân này đều là cha của Phi nhi, nhưng rốt cuộc là ai, hiện tại chuyện đó cũng đã không quan trọng, quan trọng là mau đưa Phi nhi của mình trả lại cho mình.

Diêm Diễm cũng trán toát mồ hôi lạnh không nói gì nhìn tất cả trước mắt, cùng chính những người này từng đem thân thể mình trần truồng ném đi ra ngoài.

"Tiểu tử, đối xử với con gái ta cho tốt đó, nếu không người vì sao chết cũng sẽ không biết." Nam nhân ôm Nhược Khả Phi thật cẩn thận đem Nhược Khả Phi giao cho Hiên Viên Cô Vân.

"Vâng, đã biết." Hiên Viên Cô Vân biết ba người này lợi hại, ngoan ngoãn đáp ứng.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu, nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Nửa tháng sau.

Trong lầu các cao nhất của Quần Phương các.

"Người thật không đi cùng chúng ta?" Nhược Khả Phi nhìn về mặt bình tĩnh của Bạch Hạng, cũng chính là Lưu Vân hiện tại .

"Vâng, " Bạch Hạng mỉm cười thản nhiên gật gật đầu.

"Chuẩn bị đi đâu?" Nhược Khả Phi nhìn quanh bốn phía, quả thật đây không phải là địa phương Bạch Hạng có thể ở.

"Không biết, nơi nơi đi đều một chút, " Bạch Hạng mỉm cười, tiếp tục nói: "Đi toàn bộ các nơi trên thế giới, đi tìm người hữu duyên của mình."

Nhược Khả Phi nghe xong, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo nở nụ cười.

"Chúc phúc người, Khả Phi, người thật sự rất hạnh phúc."

Bạch Hạng có chút cô đơn, "Nói thật, ta thực hâm mộ người, có hai nam nhân đều yêu người như vậy ."

Chuyện Ẩm đàm Bạch Hạng đã biết được toàn bộ, sau khi biết trong lòng rung động thì không cách nào dùng lời nói mà hình dung được. Nam tử lãnh khốc cường đại kia, lại có thể mất đi như vậy, chỉ là vì thỏa mãn nguyện vọng của Nhược Khả Phi mà thôi sao? Nam nhân lãnh khốc kia yêu Khả Phi như vậy, cuối cùng cũng là như vậy. . . . .

"Người cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình."

Nhược Khả Phi vươn tay cầm tay Bạch Hạng.

"Đúng vậy, ta cũng hi vọng tìm được một nam nhân rồi sẽ an cư tại một nơi giống như ở vòng xoay Nam đảo kia."

Bạch Hạng vẫn muốn giống đôi vợ chồng ở trên nam đảo kia, nam tử tuấn mỹ cùng nữ tử xấu xí đó. Không phải bởi vì bề ngoài, mà là nàng chính là nàng, hai người sinh hoạt hạnh phúc như vậy, thật hy vọng mình cũng có một nam tử đối với chính mình như thế.

"Biết rồi." Nhược Khả Phi nắm chặt tay Bạch Hạng, "Tìm được rồi thì đừng quên mang về ."

"Được, " Bạch Hạng quay về cầm tay Nhược Khả Phi, cười, "Ta nhất định sẽ đến thăm người."

"Bảo trọng "

"Người cũng bảo trọng." . . . . .

Bạch Hạng đứng ở bên cửa sổ, đưa mắt nhìn Nhược Khả Phi dưới lầu được Hiên Viên Cô Vân cẩn thận nâng lên xe, trên mặt lộ ra ý cười.

Có đôi khi, ngay cả ánh mắt đều đã lừa gạt chúng ta, khi đó, chúng ta sẽ dùng lòng mình đến cảm thụ. Bạch Hạng nhìn xe ngựa đi xa , nở nụ cười, chính mình, cũng nhất định có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Hai ngày sau.

Ở trước phủ đệ xa hoa nhất. Vô Hồn đứng ở ven đường, nhìn Hiên Viên Cô Vân cẩn thận giúp đỡ Nhược Khả Phi lên xe ngựa.

"Bảo trọng "

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Ads Hiên Viên Cô Vân cùng Nhược Khả Phi nhìn về mặt tiểu tụy của Vô Hồn, nhẹ giọng nói tiếng bảo trọng. Mà Vô Hồn trừ bỏ tiểu tụy, trong mắt càng tràn đầy vẻ kiên nghị.

"Bảo trọng."

Vô Hồn thần nhiên cười cười, nụ cười có chút chua xót.

"Nhớ rõ về sau có rãnh đến thăm chúng ta."

Hiên Viên Cô Vân nhìn Vô Hồn tinh thần không tốt, có chút phức tạp nói. Người trước mắt, mấy ngày nay, quả thật rất khổ.

Thủ hạ Âm Đạm cũng đều thừa nhận hấn, mà nguyện ý thuộc sở hữu của hấn cũng không bởi vì nể tình Âm Đạm trước kia. Cũng có rất nhiều người hoàn toàn không rảnh mà đề ý đến, mà là đều đi liều mạng tìm kiếm nơi Âm Đạm rơi xuống. Bởi vì bọn họ cũng không tin, thần trong lòng mình sẽ chết đi.

"Biết rồi. Còn có thể đi uống rượu đầy tháng đưa nhỏ của các người." Vô Hồn cười phát phát tay, "Đi đường bình an."

Vô Hồn ngăn ra, tiếp theo cười ha hả, "Được, ta sẽ , đi thôi, đi đường bình an."

"Vâng, cáo từ."

Hiên Viên Cô Vân buông rèm xe xuống, phân phó xa phu lên đường.

Nháy mắt, xe ngựa dần dần đi xa, hai đầu bánh xe kéo dài tới rất xa.

"Người, thật không muốn đi tiễn đưa bọn họ?" Vô Hồn không quay đầu, chỉ nhìn về phía trước mắt nói.

"Ở đây là được rồi, " Từ chỗ tới, Diêm Diễm chậm rãi đi ra, trong mắt lộ vẻ phức tạp. Thu lại Huyền Thiết Kiếm nắm chắc bên hông.

"Cũng thế." Vô Hồn cười khổ.

"Vẫn chưa tìm được sao?" Diêm Diễm thấp giọng hỏi.

"Không có."

Vô Hồn khẽ cau mày, ngày đó lập tức xuống núi để đi tìm lão ca, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, nhưng không có thi thể, cũng không có người, mấy ngày này là mình tiếp nhận toàn bộ thể lực lão ca trước kia, đem Bạch Hạch cũng khôi phục trí nhớ, mặc nàng ấy muốn đi đâu thì đi, sau khi nàng ấy gặp Nhược Khả Phi liền biến mất không thấy. Hỏi đi đâu, Nhược Khả Phi chỉ bỏ lại một câu, *nàng ấy nói mình muốn đi tìm người hữu duyên của mình.*

Người hữu duyên? Cái gì gọi là hữu duyên, cái gì gọi là vô duyên? Lão ca cùng nàng, có phải gọi là hữu duyên vô phận hay không? Lão ca ngu xuẩn! Vốn là có ý tốt muốn giúp mình đoạt nàng cho riêng mình, kết quả lại chính hấn bị rơi vào trong đó, trầm mê. Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!

Vô Hồn ở trong lòng đầy bi thương cùng oán trách, trong mắt tràn đầy chua xót.

"Một ngày mới bắt đầu."

Diêm Diễm nhìn ánh mặt trời nơi phía chân trời, lộ ra nụ cười. Hai người cuối cùng đã có thể ở bên nhau , nhưng lòng mình vẫn chưa thể thanh thản để có thể đối mặt với chuyện bọn họ rồi đi. Có lẽ, sẽ có một ngày lòng mình có thể bình lặng, mình sẽ đi thăm bọn họ. Nàng chỉ khi được ở bên cạnh hấn, nụ cười của nàng mới là chân thực nhất, ấm áp nhất. Mà mình, chỉ cần nhìn nàng như thế, đã đủ rồi.

"Chờ sau khi đưa nhỏ của bọn hấn sinh, cùng đến thăm vậy."

Vô Hồn cười, nhìn Diêm Diễm mất mát , "Người cũng không phải không biết bọn họ ở đâu, sao lại có biểu tình này?"

"Ngừng, người mới có biểu tình đó, trong mắt người hiện lên tất cả ." Diêm Diễm không khách khí quăng lại một câu.

"Được rồi, nói cái rắm, có ... hứng thú tới giúp ta làm việc hay không, tiền tiêu vật hàng tháng sẽ trả người thật cao." Vô Hồn đòi đề tài.

"Bao nhiêu?" Diêm Diễm đứng đắn thảo luận giá .

"Một trăm lượng." Vô Hồn keo kiệt vờn một ngón tay.

". . . ." Diêm Diễm đưa ánh mắt do dự nhìn Vô Hồn, không nói gì.

"Được rồi, đủ cao rồi người ăn không phải trả tiền, ăn ở miễn phí đó." Vô Hồn hừ lạnh, muốn hoàn toàn tiếp nhận thế lực của lão ca tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, tìm người tin cậy giúp đỡ là phải.

"Được, miễn cưỡng vậy." Diêm Diễm đồng ý, dù sao mình bây giờ cũng không còn nơi nào muốn đi , tạm thời lưu lại đây cũng được.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, tất cả đều không nói lời nào.

Trong xe ngựa. Nhục Khả Phi lẳng lặng tựa vào trong lòng Hiên Viên Cô Vân, Hiên Viên Cô Vân mỉm cười thường thường nhẹ nhàng sờ sờ bụng Nhục Khả Phi.

"Được rồi, hiện tại mới mấy tháng mà thôi, sờ cái gì mà sờ chứ!" Nhục Khả Phi tức giận nhìn nam nhân trước mắt tỏ ý không hài lòng.

"Ha ha, ta cao hứng mà, ta đã sắp làm cha rồi!"

Hiên Viên Cô Vân vui vẻ ra mặt, nếu không phải ở trong xe ngựa đã muốn hoa chân múa tay vui sướng nhảy cẫng lên.

Nhục Khả Phi đưa mắt kì quái liếc nhìn bụng của mình một chút, vẫn là không thể nào quen chuyện trong bụng có một tiểu sinh mạng. Nhục Khả Phi vờn tay nhẹ nhàng chọc chọc bụng mình, nghi hoặc nhìn bụng, sắc mặt Hiên Viên Cô Vân nhanh chóng đại biến.

"Nương tử, không thể như vậy, nơi này đang có cục cưng ."

Hiên Viên Cô Vân nhìn thấy một mặt này của Nhục Khả Phi, vừa bực mình lại vừa buồn cười.

"À, ta đây không đảm nữa." Nhục Khả Phi ngoan ngoãn thu hồi tay của mình.

"Thật sự là." Hiên Viên Cô Vân có chút đồ mờ mờ.

"Vệ Lược bọn họ tìm là chỗ nào?" Nhục Khả Phi tò mò hỏi.

"Là một sơn cốc, lưng tựa vách đá, có một thác nước rất lớn, phía trước là một hồ nước lớn. Phong cảnh phi thường xinh đẹp, thích hợp dưỡng thai nhất." Hiên Viên Cô Vân rất vừa lòng gật gật đầu.

"Chỉ để dưỡng thai ." Nhục Khả Phi bất mãn kéo mạnh khoe miệng của Hiên Viên Cô Vân , dùng sức hươ hai bên kéo đi, Hiên Viên Cô Vân khuôn mặt tuần nễ cũng lập tức bị kéo đến biến hình, đau đến nhe răng trợn mắt .

"Không . Không phải. . . Đương nhiên nương tử đại nhân quan trọng nhất a." Hiên Viên Cô Vân mồm miệng không rõ kiệt lực biểu đạt tâm tư của mình.

"Hừ, " Nhục Khả Phi hừ lạnh một tiếng lại kéo kéo thêm mấy cái mới thả tay.

"Phi nhi. . ." Hiên Viên Cô Vân cảm thấy thật hạnh phúc, khẽ ôm Nhục Khả Phi thật chặt.

"Hửm?"

Nhục Khả Phi nghi hoặc quay đầu đi nhìn biểu tình nghiêm túc của Hiên Viên Cô Vân nghi hoặc.

"Ta yêu nàng."

Hiên Viên Cô Vân chăm chú nhìn vào mắt Nhục Khả Phi nói: "Nàng muốn cái gì ta cũng có thể, bao gồm tính mạng của ta, mặc kệ nàng yêu cầu dạng bực như thế nào, ta đều sẽ đáp ứng!"

Nhục Khả Phi kinh ngạc nhìn người trước mắt, sau một lúc lâu không nói gì.

"Ta là nói thật! Ta thề!"

Hiên Viên Cô Vân thấy Nhục Khả Phi không tin mình, nóng nảy, cầm tay Nhục Khả Phi sốt ruột nói.

"Ta biết, ta biết mà, "

Nhục Khả Phi ôn nhu nở nụ cười. Mình đương nhiên biết, biết hẳn để ý cái gì. Hẳn để ý chuyện của Âm Đàm.

Thời khắc cuối cùng kia, Âm Đàm lại có thể chọn tự sát. Minh thực sự không hề đem chủy thủy đâm vào tim của hắn, mình chọn vị trí cách xa tim một khoảng cách khá xa, cho dù chủy thủ kia toàn bộ đâm mạnh vào, hắn cũng sẽ không chết, nhưng hắn lại lựa chọn nhảy xuống vách núi đen.

"Phi nhi. "

Hiên Viên Cô Vân nhìn ánh mắt ôn nhu của Nhược Khả Phi, trong lòng hơi chút buồn xuống. Nhưng, trong lòng vẫn có gút mắc không thể hóa giải.

Ở thời khắc cuối cùng đó, Phi nhi vươn tay muốn giữ chặt hắn, ánh mắt của hắn rõ ràng vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ. Minh thật sự rất chói mắt! Tên khốn kiếp đó, dù hắn chết mình cũng vẫn sẽ không thể tha thứ cho hắn. Giả mạo mình lâu như vậy, hôn Phi nhi của mình, ôm Phi nhi của mình. Chết rất tốt! Chết rất hay!

Kỳ thật trong lòng ả ả cũng có chút khủng hoảng, người kia, yêu Phi nhi sâu nặng đến như vậy. Nếu vẫn cứ tiếp tục như thế, chuyện rồi sẽ như thế nào?

"Đứa ngốc, ta biết ngươi muốn nói cái gì, cũng biết ngươi đang lo lắng cái gì." Nhược Khả Phi vươn tay xoa mặt Hiên Viên Cô Vân, "Ta cười với hắn cũng bởi vì nghĩ hắn là người mà thôi, ngươi chỉ cần nhớ rõ điểm này thì tốt rồi."

Trên mặt Hiên Viên Cô Vân dần dần lộ ra nụ cười vừa lòng. Đúng vậy, mình rốt cuộc đang lo lắng cái gì? Cho dù xuất hiện một người cũng yêu Phi nhi giống như mình thì sao? Phi nhi yêu là mình! Còn có đứa bé trong bụng của nàng là của mình.

"Đúng rồi, là ai cứu ngươi cùng Diêm Diễm vậy?" Nhược Khả Phi hỏi vấn đề đã sớm muốn hỏi.

"Là vài thế ngoại cao nhân mà thôi, không thích bị thế nhân biết sự hiện hữu của bọn họ, nên đã bảo chúng tôi thế không thể để lộ ra. Chúng tôi cũng không biết tên của bọn họ." Hiên Viên Cô Vân dựa theo ước định, không có nói ra là cha mẹ Nhược Khả Phi cứu bọn họ.

"Nga, thế giới này chính là kỳ diệu." Nhược Khả Phi mỉm cười.

"Đúng vậy, thế giới này kỳ thật rất lớn, có rất nhiều chuyện chúng ta cũng không biết."

Hiên Viên Cô Vân có chút cảm khái, chờ đứa nhỏ sinh ra, nhất định sẽ mang theo Phi nhi cùng đứa nhỏ đi khắp thế giới này, từng nơi đều đi một chút, nhìn xem.

"Cô Vân, " Nhược Khả Phi bỗng nhiên ôn nhu gọi.

"Cái gì?" Hiên Viên Cô Vân ôm Nhược Khả Phi, trên mặt tất cả đều là thỏa mãn.

"Ta yêu ngươi."

Nhược Khả Phi từng chữ từng chữ nói rõ ràng.

Hiên Viên Cô Vân hạnh phúc nhắm mắt lại, ở trên mặt Nhược Khả Phi hạ những nụ hôn.

"Ta cũng yêu nàng, vĩnh viễn."

Dọc theo con đường này, xe ngựa đi cực kỳ cẩn thận, lại chậm tới cực điểm, bởi vì, bởi vì trên xe, Nhược Khả Phi là một phụ nữ có thai. đi mất hơn nửa tháng mới đến được địa phương Vệ Lượng tìm, mọi người đem nơi này đặt tên là Thanh hồ sơn trang. Hiên Viên Cô Vân dĩ nhiên thành chủ nhân của sơn trang này, bên trong tất cả đều là những kiến trúc mới vừa được xây dựng. Mọi người đứng ở cổng khẩu, nghênh đón trang chủ cùng trang chủ phu nhân của Thanh hồ sơn trang.

"Phi nhi, nhà của chúng ta."

Hiên Viên Cô Vân mỉm cười đỡ Nhược Khả Phi chậm rãi đi vào bên trong.

"Vâng, nhà của chúng ta." Nhược Khả Phi cười đến thỏa mãn, đây là cảm giác có nhà, cảm giác hạnh phúc thì ra chính là như vậy.

Dư âm mặt trời chiều, tấm hồ kia lờ lờ sáng lên, trên mặt của mọi người đều là nụ cười thật tươi.

Tất cả là mới bắt đầu, bắt đầu hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Ngoại Truyện viết riêng cho fan của các anh nam phụ

Ads Tiếng kêu rên đau đớn của Nhược Khả Phi vang lên từ bên trong phòng, làm bốn nam nhân đứng ngoài cửa như đang đứng trên đồng lửa, Diễm Diễm phải cố hết sức mới ôm Hiên Viên Cô Vân lại được, còn Vô Hồn đang cố sống cố chết ôm lấy lão ca của mình không cho hắn ta phá cửa phòng xông vào bên trong.

Hiên Viên Cô Vân gầm thét:

“Đã mấy giờ rồi, nàng vẫn còn đau như vậy, đám ngự y chết tiệt này.”

Âm Đạm cũng vùng khỏi tay của Vô Hồn:

“Đám thần y chết tiệt kia đang làm những gì mà không cho thuốc để nàng giảm đau.”

Diễm Diễm lạnh lùng liếc Âm Đạm:

“Nàng ấy sinh con chứ không phải bị thương.”

Đến khi hai người sắp không kiềm chế nổi hai người đàn ông đang lồng lộn như hai con thú hoang kia thì trong phòng có tiếng trẻ con khóc ầm ĩ, một bà mẹ vội vã chạy ra ngoài tay bưng một chậu máu loãng. Vô Hồn chặn bà ta lại hỏi:

“Sao rồi?”

Bà ta nghiêng người nhìn về phía Cô Vân

“Chúc mừng Vương gia, phu nhân đã sinh được một bé gái.”

Cả bốn người định vọt vào phòng, nhưng bà mẹ ngăn lại:

“Các vị không nên vào, chỗ nữ nhân sinh đẻ, nam nhân không nên vào.

Nhưng lời nói của bà ta chưa dứt thì bốn nam nhân như làn khói đứng trước giường.

Nhược Khả Phi sắc mặt xanh mét, đầu mướt mồ hôi, trong phòng là cả một đám thái y, thần y đứng nhón nháo, còn có thị nữ đang thu dọn và lau mặt giúp nàng.

Hiên Viên Cô Vân thâm tình nắm lấy tay của nàng, âu yếm, nàng mở mắt, mỉm cười yếu ớt:

“Con đâu, Cô Vân?”

Một thị nữ vội vã bế một bé gái đến trước mặt nàng, nàng nhìn con, đứa bé mở đôi mắt to trong suốt nhìn nàng, rồi... Nhoén miệng cười.

Nàng nhìn con, nắm lấy bàn tay mềm mại của nó rồi đưa lên miệng, nàng âm thầm thề với lòng, đứa con này, dù có chết nàng cũng sẽ cho nó một cuộc sống hạnh phúc, để nó có được tình yêu thương hơn bất cứ đứa trẻ nào trên đời này. Điều mà nàng và Cô Vân không có.

Diễm Diễm lặng lẽ nhìn nàng, với hắn mà nói, chỉ cần được ở lại bên nàng nhìn nàng hạnh phúc. Hắn không còn cầu gì hơn được nữa....

Vô Hồn cũng lặng lẽ nhìn nàng, mặt không biểu lộ chút cảm xúc, cứ ngỡ rằng giữa hai người họ là vô duyên, nhưng định mệnh trớ trêu đã cho năm người bọn họ cùng đoàn tụ một mái nhà. Khụ! Thật ra cũng không thể nói là đoàn tụ, Hiên Viên Cô Vân và Âm Đạm không ngừng công kích lẫn nhau, chỉ khi Phi nhi lên tiếng trấn áp hai người mới im lại.

Âm Đạm đứng bên cạnh cũng không thua kém, nắm lấy bàn tay Nhược Khả Phi. Đưa lên môi hôn, thâm tình nhìn nàng :

“Nàng sao rồi, Phi nhi? Một lần không, có đói bụng không?”

Rồi quay sang Cô Vân hàm hét:

“Cũng tại tên chết tiệt nhà ngươi....”

Hiên Viên Cô Vân sững sờ tròn trừng mắt, quát lại:

“Ngươi nói gì?”

Mất thấy chiến tranh giữa hai người lại sắp sửa nổ ra, Diễm Diễm và Vô Hồn sẵn sàng đứng sang một bên để xem cuộc vui, thì Nhược Khả Phi ho một tiếng, lập tức hai con gà chọi đang sừng cò với nhau lập tức im bật, lắng xằng bên giường.

Ngoài xa, ánh nắng nơi cuối chân trời vừa ló dạng báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu.

khoảng một năm trước đây, cả năm người bọn họ hoàn toàn không ai có thể ngờ được đến kết quả sẽ như thế này, bọn họ sẽ chung sống hòa bình dưới một mái nhà, ngày Âm Đạm rơi xuống dưới vách núi đen, cứ ngỡ là hắn đã chết, nhưng thật ra hắn vẫn còn sống, nhưng nỗi đau nơi trái tim, hắn muốn chết đi, để khỏi nhìn thấy người mình yêu hờ hững với mình mà cười vui bên cạnh người yêu của nàng.

Tình yêu của hắn là ích kỉ, là độc chiếm, nhưng hắn không có cách nào chấp nhận thất bại, bởi vì hắn không thể yêu thương, hắn không thể tiếp nhận ai, nhưng một khi đã đón nhận người nào đó vào trái tim của mình rồi thì không có cách nào để cho người đó rời khỏi hắn được.

Hắn thà chết trong tay người hắn yêu dẫu chứ không thể nhìn thấy nàng dùng đôi mắt khinh bỉ lảng lạng rời hắn mà đi.

Còn Nhược Khả Phi, nàng cũng là người, cũng là một con người bằng xương bằng thịt cũng có máu, có xương, có những rung động. Nàng biết tất cả những tình cảm của ba người bọn họ dành cho nàng. Vô Hồn nóng nảy, Diêm Diễm thâm lặng và cả tình yêu độc chiếm của Âm Đạm

Nhưng nàng biết, tình yêu cả đời này nàng dành cho Cô Vân, không ai có thể thay thế được.

Bảy ngày sau khi hai người trên đường trở về căn nhà gỗ đó, thì bỗng dưng một đám người, theo như Cô Vân đoán có lẽ là đám tàn dư của Liên Xích Quốc, vì mới hận mất nước nên đã tập hợp lại chờ cơ hội này để tiêu diệt Cô Vân.

Mãnh hổ nan địch quần hồ, đám người đó như đã có dự tính sẵn càng lúc đến càng đông, Cô Vân liều chết đấu với bọn họ, chết cũng không buông tay mình ra.

Cô Vân bị trúng một tên do tên hắc y nhân bắn lén, mắt thấy những nhát đao kia sắp chém vào người mình. Cô Vân xoay người, che lấy mình. Không! Nàng không thể để cho Cô Vân hy sinh vì mình lần nữa, hắn đã hy sinh cho nàng quá nhiều, dùng hết tất cả hơi sức, Nhược Khả Phi xoay người, nhận lấy vết đao trí mạng kia.

Đúng lúc này, ba bóng người xuất hiện, chính là Âm Đạm với vẻ mặt tái nhợt, và Vô Hồn cùng Diêm Diễm xuất hiện, ba người họ, hợp lực đánh cho bọn chúng tan tác.

Lúc này Nhược Khả Phi mình đầy máu, ôm lấy Cô Vân.

Cả bốn nam kia gần như phát điên, nhìn người con gái mình yêu thương không ngừng tuôn ra máu tươi, hấp hối trước mặt mình.

Trước khi ngất xỉu, biết mình đã sắp lìa khỏi thế gian này, bởi vì quá mức mệt mỏi, nàng mơ hồ lầm bầm:

“Ta nợ các người, nếu có kiếp sau, và kiếp sau nữa, ta tình nguyện trả lại món nợ ân tình này cho mỗi người. Nếu có thể, ta rất mong được như những ngày cùng đi tìm ngũ hành tunh tủy.”

Đúng vậy, những ngày đó, cả sáu người bọn họ cùng đi chung trên một con đường, cùng ăn, cùng chung tay chiến đấu, đoạn thời gian đó ấm áp và vui vẻ nhất trong cuộc đời của mình, lần đầu tiên mình cảm thấy đó là một gia đình. Cảm giác một gia đình mà từ trước đến giờ mình chưa từng biết, và cũng có chút khao khát.

Nói xong nàng nhắm mắt lại. Bốn người nam nhân gào thét thất thanh, Cô Vân ôn chặt lấy Nhược Khả Phi lâm bầm:

“Sao nàng lại ngốc như vậy?”

Âm Đạm bình tĩnh hơn, hắn vệt Cô Vân ra một bên, dùng hết nội lực truyền vào người nàng, duy trì chút hơi tàn còn sót lại.

Lúc này Diêm Diễm cùng Vô Hồn đã mang đến một chiếc xe ngựa gấp rút nói với Cô Vân và Âm Đạm đang không ngừng rót nội lực vào người nàng:

“Mau lên xe, chúng ta phải đi tìm mẹ của Nhược Khả Phi để cầu bà ta cứu lấy nàng.”

Hai người nam nhân như vừa chợt tỉnh cơn mê, lập tức bế Nhược Khả Phi lên, Diêm Diễm thúc roi ngựa phi như bay trên đường đi về hướng Bách Hoa Cốc.

Trên đường đi, Âm Đạm không ngừng chuyển vận nội lực cho nàng, nàng nằm trong lòng Cô Vân, lúc này Cô Vân bị thương cũng khá nặng, chỉ đành trơ mắt nhìn người mình thương nhận lấy ân tình của tên kia.

Hắn rất căm ghét người đàn ông này, căm ghét hắn đã yêu thương Phi nhi đến như thế, căm ghét hắn không chịu chết đi phần tâm đó, căm ghét hắn tại sao khi ngã xuống vách núi đen đó mà không chết đi, đồng thời cũng căm ghét luôn bản thân mình tại sao lại có chút thoáng mềm lòng rằng....

Lắc đầu thật mạnh như để xua tan đi ý nghĩ không nên có vừa bất chợt dâng lên trong lòng mình.

Đến trước cửa Bách Hoa Cốc, vẫn là Cố Tích Vân ra đón bọn họ, trên mặt nàng ta lúc này đã xuất hiện niềm thỏa mãn chưa từng có. Cốc chủ đã trở về, thần tượng trong lòng bao năm qua của nàng đã trở lại.

Nhìn thấy thiếu chủ mặt mày xanh mét chỉ còn lại chút hơi thở được bốn người nam nhân dung mạo tựa thiên tiên đưa vào cốc, Cố Tích Vân hốt hoảng,

chạy ra tiếp đón khi nghe thuộc hạ vào báo lại

Lúc này người truyền nội lực giữ chút hơi thở thoi thóp của nàng là Diêm Diễm cùng Vô Hồn, nội công hai người này dù có cao nhưng cũng không thể sánh bằng Cô Vân và Âm Đạm. Nhưng hai người kia không ăn không ngủ cả tháng nay, không miên không ngớt chăm sóc nàng. Lúc này gần như đứng không nổi nữa, bốn người luân phiên nhau vận chuyển nội lực cho nàng.

Đưa nàng vào bên trong, đặt nàng nằm lên giường, Hiên Viên Cô Vân lo lắng hỏi:

“Cốc chủ ở đâu? Chỉ ta gặp bà ấy.”

Lúc này thuộc hạ đã vào báo cáo, nhưng Trình Thiên Miếu chỉ bình thản đáp một câu:

“Không cứu.”

Lúc này Vô Hồn đã không còn bình tĩnh nữa, xông đến trước phòng của bà ta gầm thét:

“Bà có phải là người không? Con bà, bà để mặc nàng trúng độc, nay nàng bị thương sắp chết bà lại không cứu, lương tâm bà để đâu?”

Bà ta từ trong bức màn che hừ lạnh một tiếng:

“Lương tâm là cái gì? Muốn ta cứu nó, được thôi, phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

Âm Đạm bình thản nói:

“Bà cứ nói.”

Giọng nói thánh thót như trẻ con từ bên trong màn trúc lạnh lẽo truyền ra:

“Trái tim của nó đã bị thương rất nặng. Nó chỉ còn chút hơi tàn, một trong bốn các người dùng tim của mình thay cho nó. Phải là trái tim chung tình, yêu nó chân thật, mới có thể thay tim cho nó”

Âm Đạm bình thản đáp:

“Được, cứ lấy tim của ta.”

Bà ta hừ lạnh một tiếng.

“Người thì không được, trái tim của người đã bị thương, sống không được bao lâu, không hợp để thay tim cho nó.”

Hiên Viên Cô Vân bước đến:

“Vậy cứ lấy tim ta.”

Người bên trong màn chưa kịp lên tiếng thì Diêm Diễm đã bước lên phía trước:

“Đề ta cho, nàng đã đỡ một kiếm cho người chính là không muốn người chết, ta chẳng mong gì khi được nhìn thấy nàng mỉm cười hạnh phúc bên người.”

Hiên Viên Cô Vân nhìn người nam nhân này, hẳn ta là người luôn lặng lẽ đứng phía sau mình, khi nàng bị bắt cóc, cũng chính nhờ có hắn đứng ở phía sau âm thầm bảo vệ cho mình, chỉ vì một lời hứa với nàng, là ở bên cạnh mình hai năm.

Người đàn ông này, tình yêu của hắn ta đối với nàng không ào ạt như Âm Đạm, không nồng nàn như của Vô Hồn, mà lặng lẽ âm thầm, như mạch nước ngầm cứ chảy mãi, chảy mãi không ngừng.

Hắn định ngăn cản, nhưng Vô Hồn cũng bước đến.

“Trước kia ta có kí kết khế huyết với nàng, đề ta.”

Nhưng tiếng người bên trong phòng đã vang lên lạnh lẽo,

“Chỉ có một đó là người.”

Từ bên trong sa màn một bàn tay trắng nõn như tay trẻ con chỉ vào Vô Hồn. Hắn ưỡn ngực tiến ra phía trước:

“Tim của Lão tử ta đây rất tốt, máu ta cũng dùng được, người cứ việc lấy xài, nhưng Lão tử cảnh cáo người, không cứu được nàng, cả tổ chức sát thủ của ta sẽ đến san bằng cái cốc hội hám này của người.”

Âm Đạm bước đến cốc vào đầu Vô Hồn, lúc này Vô Hồn vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt lão ca của mình, nói:

“Ca hãy để để làm theo ý nguyện của đệ lần này đi, lão ca.”

Ánh mắt vô cùng nghiêm túc trên gương mặt yêu nghiệt đó, lần đầu tiên làm cho Âm Đạm thoáng nao núng, một bên là em trai, một bên là người con gái mà hắn yêu thương, hắn chưa kịp suy nghĩ cả thên thì tiếng cười thánh thót như chuông bạc vang lên, bà ta chỉ ra sau Bích Thủy Hồ, nói tiếp:

“Ở trong động phía sau núi, ta cần hai loại hoa, một loại để cầm máu, một loại để hồi sinh, ba người các ngươi cứ vào đó lấy, nhưng ta nói trước có còn mạng trở ra hay không là do vận may của các ngươi.”

Âm Đạm lên tiếng hỏi:

“Ý bà nói, là Hoa Bách Nhật Hồng cùng Thiên Tơ Thảo?”

Giọng trẻ con vang lên, nhưng lần này là tán thưởng thấy rõ:

“Đúng vậy, không ngờ tên tiểu tử như ngươi lại có thể biết đến hai loại kì dược này, không uổng công là người mà con gái ta để mắt.”

Giọng bà ta vừa châm biếm, cũng vừa có chút tán phục.

Lúc này Âm Đạm âm thầm nghĩ cứ lấy hai loại thảo dược đó ra trước rồi mới tính tiếp.

Âm Đạm nhìn hai người họ nói:

“Hai loại đó nằm ở gần nhau, chung quanh có rất nhiều măng xà phun chất độc chết người canh giữ, ta phụ trách đánh lạc hướng, hai người nhìn vào bên trong hồ, có hai đóa hoa một tím một hồng, hái nhanh xuống rồi thoát ra ngoài để mặc ta.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, rồi không hẹn cùng gật đầu, xông vào khu rừng đầy mù sương sau cái hồ trong suốt kia.

Ba người bẻ khúc, đi thẳng vào bên trong.

Quả thật bên trong đầy loại kì hoa dị thảo, Âm Đạm xông lên phía trước, từ trong tay bắn ra hai loại ám khí độc môn, làm năm con măng xà kia giật mình, chúng nó rít lên tiếng rít kì lạ, rồi phun ra những chất lỏng nhầy nhụa, kinh công của Âm Đạm thuộc vào hàng thượng thừa, dễ dàng như chim én, lượn bay tránh thoát, lúc này Diêm Diễm cùng Cô Vân lợi dụng thời cơ, nhanh như chớp xông vào động.

Quả thật bên trong động có hai đóa hoa một tím một hồng đang khoe sắc, hai người vươn tay định hái, bất chợt đóa hoa màu xanh ở cạnh bên nhú ra những cái răng sắc nhọn tấp về phía bọn họ, Diêm Diễm lạnh tay lẹ mắt, nhanh chóng kéo tay Cô Vân phi thân bay lên, thì đồng loạt những đóa hoa trong động không ngừng nở ra những cái răng sắc nhọn tấn công bọn họ.

Những nhánh dây leo dưới chân đột nhiên như cũng có sức sống không ngừng tấn công, phun ra những tua dài như rắn quấn lấy bọn họ.

Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Diễm vùng kiếm lên, cắt đứt hết những sợi dây leo cùng những đóa hoa ăn thịt người kia.

Vất vả cả buổi mới tiêu diệt được đám hoa cỏ đáng sợ kia hai người vươn tay định hái thì bất chợt hai đóa hoa như có chân đột ngột bay lên không trung, Diêm Diễm và Hiên Viên Cô Vân phi thân lên cao chụp lấy, lúc này Diêm Diễm và Cô Vân mới nhìn thấy, hai đóa hoa kia mọc trên người con đại măng xà to tướng.

Cả hai tránh thoát những chất lỏng độc địa do con đại măng xà kia phun ra, mỗi chất lỏng đó dính đến đâu thì đá chảy ra, những thực vật hoa cỏ chung quanh đều héo rụi, ngay cả thanh bảo kiếm của Hiên Viên Cô Vân cũng bị dính chất lỏng đó mà rũ xuống như cành lá héo rụi.

Riêng Huyền Thiết Kiếm của Diêm Diễm do làm bằng chất liệu đặc biệt không hề suy yếu, Hiên Viên Cô Vân hét lớn:

“Rút.”

Tiếng hét của hắn chấn động cả đáy cốc âm u, đằng xa kia, Âm Đạm cũng đã dính đầy mình loại chất lỏng đó

Vat áo hắn bị cháy xém hết một nửa, trên bàn tay cũng bị dính hẳn tức dùng dao xẻo đi phần thịt bị dính chất nhầy độc địa đó, tránh nó lan sang phần thịt khác.

Hiên Viên Cô Vân xoay người bay ra, Diêm Diễm bay theo ở phía sau, bất chợt một dây leo vùng lên quấn lấy chân hắn, tay hắn đã không còn kiếm để chặt đứt nhành dây đó, chỉ vùng chường tung về phía sau, nhưng loại dây leo này có sự đàn hồi đặc biệt ngoài các loại bảo kiếm, không có gì làm cho nó có thể suy yếu. Lúc này Diêm Diễm bay tới, vùng kiếm chặt đứt nó, thì con măng xà kia đã đuổi kịp phun một ngụm chất lỏng sền sệt vào người Diêm Diễm hắn không kịp né, chỉ có thể tránh sang một bên, nhận lấy ngụm nước miếng đó dán dính vào lớp da trên lưng mình.

Chợt nghe Âm Đạm hét lớn,

“Xẻo phần thịt bị dính chất lỏng đó, nó sẽ ăn mòn đến lúc phủ ngũ tạng.”

Hiên Viên Cô Vân vội vã xoay người dùng kiếm cắt đứt phần da thịt trên lưng Diêm Diễm đã bị dính loại chất nhầy đó. Hắn không rên một tiếng. Cả ba phi người bay ra khỏi cửa động đáng sợ chật vật không chịu nổi.

Đứng trước cửa động là Cố Tích Vân, vội vã mang hai đóa hoa mà ba người bọn họ vất vả lắm mới lấy được vào cho cốc chủ.

Không thấy Vô Hồn, Âm Đạm đưa mắt hỏi Cố Tích Vân, Cố Tích Vân nói:

“Cốc chủ đã đưa hấn ta vào trong thay tìm cho Thiếu chủ rồi.”

Hai bàn tay Âm Đạm nắm chặt lại, nhưng đã hứa với Vô Hồn, chỉ đành nghiêng răng cắn hận nhìn vào trong kia.

Hắn hiểu biết tánh tình em trai mình, nếu không cho nó đạt được nguyện vọng này, nó có chết cũng không nhắm mắt.

Hắn nghiêng răng, tự bảo với mình rằng, không nên xông vào trong, vì nếu xông vào cả hai người đều phải chết.

Thời gian cứ trôi, cứ trôi, cứ mỗi một giây phút trông quá cứ như cả đời người, ba nam nhân đứng bên ngoài nhìn vào bên trong không hề chớp mắt.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc ba người bọn họ thấy Cố Tích Vân đi ra về mặt mỗi một, ba người chạy đến đồng loạt hỏi:

“Sao rồi?”

Nàng ta đưa mắt nhìn vào bên trong, lúc này ba người chạy vọt vào trong, thấy một nữ nhân dáng dấp thanh tú che mặt bằng sa mỏng, nhìn không rõ khuôn mặt bên dưới lớp sa màn đó, nhưng giọng nói trẻ con thanh thúy vang lên:

“Đã cứu được, còn có tính hay không tùy thuộc vào nó.”

Âm Đạm hỏi bà ta:

“Vô Hồn đâu?”

Bà ta đưa mắt nhìn sang phòng bên cạnh, lưu luyến đưa mắt nhìn người con gái mình yêu lần nữa, hấn sai những bước dài sang phòng bên. Vô Hồn nằm đó, bình thản. Trên gương mặt yêu nghiệt còn vương nụ cười thỏa mãn, hấn ta bước lại gần, đau xót nhìn đứa em trai ruột của mình, lặng lẽ vuốt tóc nó, rơi lệ, bất chợt người kia nháy mắt, rồi mở mắt, nhìn thấy lão ca của mình rơi lệ lập tức cọt nhả nói:

“Lão ca, chưa bao giờ ta thấy người khóc.”

Bất chợt như nhớ ra chuyện gì, hấn ngồi bật dậy, run giọng hỏi:

“Chẳng lẽ, nàng... Nàng đã xảy ra chuyện gì?”

Âm Đạm tròn trĩnh mắt nhìn thẳng em đang ngồi trên giường, hỏi:

“Người...”

“Ta không sao, chỉ lấy máu thay cho nàng, nàng đã mất quá nhiều máu.”

Nói xong chộp tay lão ca của mình: “nàng sao rồi.”

Do mất máu quá nhiều, thêm cử động vừa rồi quá mạnh khiến đầu óc Vô Hồn đầu vầng mắt hoa, tối sầm, Âm Đạm bình thản đỡ em trai mình nằm xuống. Sau đó nói:

“Nàng vẫn còn hôn mê, chưa tỉnh.”

Lúc này Vô Hồn mới yên lòng nhắm mắt lại. Tốt, như thế quá tốt, nàng còn sống, cái không tốt là hấn vẫn còn sống để nhìn hai người bọn họ quấn quýt bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Phiên Ngoại Âm Đạm

Ads Ta nghĩ, thế giới này tất cả đều là dối trá . Năm ấy ta năm tuổi, cha cùng nương đi, đi đâu?

Tất cả thân thích đều bận rộn trong phòng tiến tiến xuất xuất khuôn đồ, ta ôm đệ đệ chỉ có hai tuổi, ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn tất cả.

"Ghế dựa khắc hoa này rất đẹp."

Di nói thầm, một chường đem ta ném xuống dưới, không liếc ta lấy một cái, ta đứng lên, ghế dựa vừa ngồi đã bị đem đi. Cũng không biết qua bao lâu, chung quanh yên tĩnh trở lại. Phòng ở rỗng rỗng, cái sân trống rỗng. Còn có lòng người trống rỗng.

Nơi này, ngày mai sẽ có người đến lấy đi, đại bá vừa rồi đã đem khế ước mua nhà bán mất. Thất Nguyệt, nóng bức dị thường, đối với hắn lại cảm thấy một năm Hạ Thiên dị thường lạnh như băng.

Ta ôm Vô Hồn, từng bước bước ra đại môn. Không có quay đầu. Đây tất cả, ta đều đã đòi lại. Khi ta đi chân đất bị đâm trúng, chảy máu, nhiễm đỏ cả đất, ta ở trong lòng âm thầm thề. Vô Hồn trong lòng đói bụng, hắn không khóc, chính là mở to ánh mắt sáng trong nhìn ta. Nhẹ nhàng lôi kéo quần áo trước ngực ta.

Ta mỉm cười nhẹ nhàng sờ sờ đầu hắn. Thế giới này, chỉ còn lại ta cùng hắn. Trong lòng còn suy đoán xem cha lưu lại chủy thủ sắc bén, đây là đồ duy nhất của cha lưu lại cho chúng ta. Bởi vì vẫn tùy thân mang theo, không có bị người khác lấy. Chuyển quá góc ngõ âm u, trước mắt tối sầm, tiếp theo là oi bức hít thở không thông.

Thân mình bị trói buộc, hé ra bao tải đem ta cùng Vô Hồn bắt vào, tiếp theo dưới chân xuất hiện bóng người. Nga, tới rồi sao? Thanh âm ngoài bao tải hết sức rõ ràng.

"Như thế nào?"

Hai tiểu quỷ trưởng thành đây chính là yêu nghiệt, mặt hàng tốt như vậy đi đâu tìm. Một ngàn lượng? Quá ít đi?"

"Không ít, chúng ta còn muốn đem bọn họ nuôi lớn, ít nhất một năm sau mới có thể tiếp khách."

"Này, này trưởng không thể như vậy tính a. . . . ."

"Được rồi. . . . ."

Cái thanh âm kia, ta biết, ta quen thuộc đến không thể lại quen thuộc. Là đại bá. Còn có người bắt chúng ta. Cuối cùng yên tĩnh trở lại, tiếng bước chân đại bá đi xa. Bỗng nhiên gỏi to đề xuống, miệng túi mở ra, bùng sáng. Trước mắt là một nam nhân trắng kiện, nhìn ta trong nháy mắt, trong mắt hắn phóng ra tinh quang. Ha ha, là sợ buồn chết chúng ta sao.

"Đại thúc."

Ta nhếch môi nở nụ cười. Nam nhân trước mắt dường như có chút thất thần, trong mắt hơn nửa là tham lam.

"Đại thúc, cổ của người nơi đó có một vết bản."

Ta chỉ vào cổ của hắn mỉm cười.

"Thật không?"

Nam nhân nghi hoặc sờ sờ cổ của mình, nhìn nhìn lại ta. Nhưng vẫn là cười đáng khinh.

"Nơi này a."

Ta hạ mắt, vươn tay trái sờ cổ của hắn, hắn nở nụ cười. Mà tay phải của ta lại nắm chủy thủ sắc bén kia. Cấp tốc xoa cổ hắn. Khoảng cách, máu phun vô cùng cao. Bắn tung tóe đầy đất khắp tường. Nụ cười của hắn cứng lại trên mặt, trong mắt là kinh ngạc. Thân thể chậm rãi ngã xuống. Ta lạnh lùng nhìn hắn thân thể dần dần trở nên lạnh, đem chủy thủ trên người hắn xoa xoa, lau vết máu lên thân thể hắn, đem tất cả tiền lấy đi, thế này mới xoay người ôm lấy Vô Hồn.

Tiểu tử này lại có thể không sợ, chính là trùng mắt nhìn ta. Đối với ta đưa tay ra:

"Oa oa (ca ca), ôm~~" ta lộ ra ý cười, ôm lấy tiểu tử này, đi lên phía trước. Ta sẽ trở về, khi đó, tất cả đều sẽ đòi lại---mười năm dục huyết.

Ta rốt cục không còn là ta trước kia. Ta thường xuyên nghi hoặc, máu của ta còn có độ ấm sao?

Chỉ khi nhìn đến Vô Hồn tiểu tử vui vẻ kia thì ta mới cảm giác được, chính mình còn là một con người, là một người sinh động. Những người có lỗi với chúng ta, ta đều thu hồi đến đây. Hơn nữa, là gấp đôi, gấp trăm lần! Ngày ấy, đem đầu đại bá cẩn thận cắt đứt, ta dùng y phục của hắn lau kiếm, chậm rãi trở về. Trên đường, trước mặt có một ngôi mộ, một nam nhân tuần tú quỳ trước Mộ Bia, không khóc, không hề động. Chính là ôm.

Trong mắt hắn, chỉ có tử khí.

"Uy."

Ta thân nhiên mở miệng. Hắn chậm rãi quay đầu, mờ mịt nhìn ta. Ta nở nụ cười, chỉ vào Bìa mộ kia như trước chậm rãi mở miệng:

"Đi theo ta đi. Ở trong đó người không nghĩ đến người đã chết. Như vậy, người sẽ đem tâm chết, tạm thời chỉ còn lại thể xác của người."

Nam nhân tuần tú đi theo sau ta, vì thế, lần này làm xong việc còn thu thêm được người. Chính là, không nghĩ tới quái nhân thật đúng là không sai, sau lại thành Thiên Cơ cục Nhị Đương gia. Lại sau lại, ta dường như gì cũng có, không nghĩ muốn cũng đều tới tay. Cuộc sống trở nên không thú vị. Vì thế, trên cột đề trở thành lạc thú lớn nhất. Hắn dường như thích hưởng thụ cảm giác giết chóc. Đã trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ, bình thường bạo phát giống tiểu sư tử, nhưng khi giết người lại bình tĩnh còn giống đồng băng. Có đôi khi ta suy nghĩ, đứa nhỏ này tính cách rốt cuộc thừa hưởng từ ai?

Chỗ ở của ta thường xuyên mơ hồ không có cố định. Có lẽ hôm nay tại... thành này, vài ngày sau ngay tại nước khác. Bởi vì ta không có nhà, ta cũng vậy không cần nhà.

Thời gian yên tĩnh, ta thích một mình nằm trên nóc nhà uống rượu. Chính mình ủ Túy sinh mộng tử, nhìn bầu trời xanh thăm bao la, uống say cái gì đều không cần nhớ. Mà một ngày, tiểu tử thú kia lại có thể đem rượu của ta trộm đi hai bình! Ta không thêm nói gì, chỉ đem hắn bỏ vào trong lồng tre chuyên chờ người, làm hàng hóa bán đi.

Chợ đêm quen thuộc, vẫn như cũ cái gì đều có bán, vòng vo không phát hiện mình muốn thuê cái quầy hàng nào, cầm tiểu côn chờ đợi người mua. Đệ nhất sát thủ, thật đúng là không ai dám mua.

Không thú vị a ~ bắt quá quên đi, như vậy cũng đủ cho hắn bài học. Ngồi trong rương gỗ hết lớn, thật sự là nhàm chán. Bỗng nhiên bóng người quen trước mặt lọt vào mắt ta. Ờ! Diêm Vương, tiểu tử đó, lần trước đều bại bởi ta, tưởng không nhìn thấy hắn nữa.

Hiện tại xuất hiện, bên người còn nữ nhân đi theo? ! Người như hắn bên người lại có thể có nữ nhân?

"A, Diêm Vương, khi nào thì có nữ nhân?"

Ta vui cười, lại làm càn đánh giá nữ nhân trước mắt. Đặc ý, đó là một mỹ nhân. Nhưng là, trong mắt nàng không có gì cả. Tựa hồ chỉ xem tới được không khí, tất cả đều là hư vô. Bỗng nhiên, có cổ tò mò, muốn nữ nhân này đem da thịt mở ra, xem máu của nàng có phải là ... hay không nóng.

Bỗng nhiên, trong lòng dâng lên cổ cảm giác chán ghét. Không muốn cùng nữ nhân trước mắt có liên quan, chỉ là vì cảm thấy sự tình trở nên phiền toái. Ta làm cho hai người rút ngay đường ảnh hưởng đến đường việc buôn bán của ta, việc ta hiểu, chuyện này là không thể làm được, sẽ không có người đến mua tiểu tử thú này.

"Bao nhiêu tiền?"

Một thanh âm lại cắt đứt ý nghĩ của ta. Thanh âm của nàng thực nhu hòa, nghe qua thực thoải mái.

"Không đắt, chỉ cần một trăm lượng bạc."

Ta khoát tay áo tay bỏ gậy, cười xem nàng. Nữ nhân này có ý tứ, ta rất muốn nhìn xem nàng rốt cuộc muốn làm cái gì.

"Mắc quá. Năm lượng bạc?"

Nàng trong lời nói kế tiếp lại thiếu chút nữa để cho ta một hơi không đi lên. Nàng mua Vô Hồn đi rồi, còn dùng huyết tể. Thời điểm huyết tể, ta phát hiện máu của nàng thì ra là nóng a. Ta biết đây là trò chơi nguy hiểm, chính là về sau, thật không ngờ chẳng những Vô Hồn thua, ngay cả ta cũng thua.

Từ đó về sau, ta phái người chặt chẽ chú ý nàng, đem mọi cử động của nàng hoàn toàn báo cáo cho ta. Nghe được càng nhiều, càng kinh hãi. Nữ nhân này, rốt cuộc là loại người gì?

Mà ta dần dần cảm giác được, tiểu tử Vô Hồn đó tâm đường như cũng đặt trên người nữ nhân kia. Gần như khó khăn gì cũng không làm khó được nàng. Chẳng đến nàng bị người của hoàng thượng mang đi, bất cóc đem vào hoàng cung nhốt ta mới cảm thấy thì ra nàng cũng là nữ nhân bình thường thôi.

Bỗng nhiên, rất muốn trông thấy nàng. Ta đồng ý cùng Nhị Đương gia và xú tiểu tử đi cứu nàng, nhưng là nàng đã bị người khác cứu đi. Ha ha, hoàng thượng bên người hoàng thượng lại có thể mang nàng đi. Nàng có mị lực như vậy, lại có thể làm cho một hoàng đế động tâm?

Ta tò mò hơn. Ta càng muốn thấy nàng. Khi Nhị Đương gia mang nàng về lúc ta nhìn mắt nàng, giật mình. Bởi vì một khắc này, ta kinh ngạc phát hiện, ánh mắt nàng lúc này và trước kia không bao giờ giống nhau nữa. Trước kia nàng trong mắt không có gì cả, hiện tại trong mắt nàng đã có vương bận, có chờ đợi. Ta nghĩ đến nàng như cũ hoàn mỹ, nhưng ta rõ ràng thấy được, trong nháy mắt tay nàng hơi run run.

Thì ra, nàng cũng sợ hãi, nàng cũng sẽ bất lực. Ha ha, có ý tứ. Phi thường có ý tứ. Rất muốn phá hủy vương bận của nàng, phá hủy chờ đợi của nàng. Chán ghét !!!!Ta chỉ thích gặp nàng luôn một bộ dạng cái gì cũng không để vào mắt, ta không thích nàng duy chỉ có đối tiểu hoàng đế kia bộ dạng vương bận.

Khi đó, chính mình cũng không biết, vì sao tự mình nghĩ như vậy. Sau lại ta mới hiểu rõ. Nhưng là, đã quá muộn. Thấy nàng ở tù lâu không cần tốn nhiều sức giết chết Hách Tam Nguyên, mà là lòng Hách Tam Nguyên không quá đạo hạm vậy.

Có lẽ hắn đã sớm đợi giờ khắc này. Mà nàng, lại hiểu biết nắm chắc rõ ràng như thế. Lòng ta cảm thấy thật phức tạp. Yêu, có nghĩa gì? Ta không tin vào

tình yêu, ta cũng không cần yêu. Ta rốt cục vẫn phải cho nàng cùng nam nhân nàng gặp mặt.

Khi ta nhìn đến hai người bọn họ ở trước mặt rất nhiều người làm như không có việc gì ôm hôn nhau thì ta cảm thấy dị thường khó chịu. Bọn họ vì sao có thể như thế tín nhiệm đối phương, như thế yêu say đắm đối phương? Có ai có thể cho ta đáp án?

Nàng trúng Ly Tâm độc, ta đã sớm biết . Diêm Vương yêu nàng, ta biết, Vô Hồn yêu nàng, ta cũng vậy biết. Cho nên, ta thay đổi chủ ý. Cùng bọn họ đi tìm giải dược, nhìn nàng cùng hắn gần gũi yêu nhau, tâm ta cười lạnh. Nhìn Vô Hồn trong mắt ngẫu nhiên là cô đơn, lòng lại trầm xuống. Ở trên cầu treo lấy lửa chi tinh túy, ta sinh ra ảo giác. Nàng cười hướng ta đưa tay ra, ta đẩy tay nàng.

Nhưng là, nàng lại lần nữa đưa tay ra, như trước cười sáng lạn. Một lần lại một lần cự tuyệt sau nàng như trước vươn tay. Lòng thực phiền chán, ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Tại sao phải xuất hiện ảo giác như vậy? ! Tất cả giải dược rốt cục tìm được. Nàng ăn vào đột nhiên té xỉu, bởi vì tất cả thuốc tổng hợp lại cùng một chỗ nhất định sẽ làm cho người ta mê man mấy ngày. Cái gì người Lượng Kiếm son trang, ha ha, bất quá đều là ta an bài thôi.

Thực thuận lợi đem Hiền Viên Cô Vân đẩy xuống vách núi đen, còn có tiểu Diêm Vương muốn ngăn cản ta. Bọn họ thế nào lại là đối thủ của ta, vĩnh viễn cũng sẽ không! !

Nhưng là thần kỳ, tiểu tử Vô Hồn này cự tuyệt sắp xếp của ta. Còn nói bảo ta không nên ép hắn hận ta. Ha ha, tiểu tử ngốc này, ta biết hắn vĩnh viễn sẽ không hận ta, chính là đang nói nhảm. Không quan hệ, ta sẽ chờ hắn nghĩ thông suốt, tiểu tử ngốc này. Vu thuật thi triển vô cùng khó khăn, nhưng là vẫn thành công. Nàng đối với ta cười, ôm ta, hô tên một người đàn ông khác.

Ta chưa bao giờ quen trừ bỏ nghĩ đến Vô Hồn cố gắng như thế tới gần nàng, lại sẽ không quen có người bỗng nhiên sau lưng ta ôm chặt ta. Nhưng là, khi thân thể mềm mại kia dán lên, ta chỉ là cứng nhắc lúc đầu, cũng rất nhanh cảm thấy quen thuộc. Xoay người nhìn lúm đồng tiền nàng như hoa trên mặt thì chẳng biết tại sao, lòng ta cảm thấy thật bình yên và ngọt ngào. Nàng lắng đọng vào trong lòng ta, càng làm cho ta kinh ngạc phát hiện trong lòng của ta cảm thấy thật ấm áp.

Tâm, dường như đã chậm rãi hòa tan. Mỗi lần trở lại nhà gỗ, đã muốn quen có nàng đợi ta, được nàng ôm. Khi nàng tình tứ hôn vào mặt của ta thì ta giật mình. Nàng chôn lại cổ của ta, ta phối hợp cúi đầu, càng hôn càng không muốn bỏ ra. Thật ấm áp, thật mềm mại, thật rất ngọt. Ta kinh ngạc phát hiện, hô hấp của ta tăng thêm, biến đổi dồn dập. Mà cơ thể của ta cũng nóng lên.

Ta đây là bị sao vậy? Cho tới bây giờ ta đều cảm thấy, người chỉ phân hai loại, hữu dụng cùng vô dụng. Không có phân biệt nam nhân cùng nữ nhân. Nhưng là, giờ phút này, ta biết, mình là nam nhân, mà trước mắt nàng là nữ nhân. Ta nghĩ muốn nàng. Nhưng là, không được, nàng mang thai. Là đứa nhỏ của nam nhân kia. Ngay từ đầu ta nghĩ xóa sạch đứa bé kia, nhưng nhìn đến nàng ánh mắt mê hoặc cùng mờ mịt, đột nhiên cảm giác được nàng thật đáng yêu. Cảm thấy thì ra cũng có sự tình có thể cho nàng bởi rồi để nàng không biết làm sao. Cho nên ta quyết định để lại đứa bé trong bụng của nàng. Dần dần, ta giống như đã muốn quen trong lòng có một thiên hạ mềm mại, thói quen mỗi ngày nhìn nàng cười. Càng quen mỗi đêm ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ.

Ta giống như không buông được nàng ra. Cảm giác cùng nàng ở một chỗ, chính là cảm giác gia đình sao? Thì ra, nhà là cảm giác như vậy a. Giống như, thực làm cho người ta cảm thấy thư thái, thật ấm áp. Vô Hồn đã trở lại. Lần đầu tiên hắn vẫn kháng cự đóng giả thành vị trí người trong lòng của nàng.

Lần thứ hai cũng là ta cự tuyệt hắn. Bởi vì, ta hiểu được, mình đã luyện tiếu buông tay. Ta kinh ngạc nhìn thiên hạ đang gục xuống bàn ngủ. Nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng, mặt của nàng, môi của nàng. Ta nghĩ, giống như Nhị Đương gia nói, tâm ta, đã bị nàng chiếm lấy.

Người này, chính là nàng. Đuổi không đi, ta cũng vậy không nghĩ muốn đuổi đi. Ta đột nhiên sợ. Trong lòng ta đang sợ, sợ nàng đột nhiên tỉnh lại, biết ta không phải hắn. Hận ta, sẽ rời ta đi. Ta nghĩ muốn nàng vĩnh viễn cũng không tỉnh. Nhưng là, ta cũng vậy biết, tất cả đều có nhân quả. Cái gì đến sẽ đến.

Ngày ấy đem hoa tươi màu đen quay trở lại, ta nhận thấy trong phòng mùi máu tươi tuy không rõ ràng lắm. Lòng không ngừng lạnh xuống, bởi vì ta thấy trong mắt nàng chột lóe lên nghi hoặc. Cái gì đến sẽ đến. Mấy ngày nay, ta nghĩ ta thật hạnh phúc. Ta đã biết yêu là gì, cũng biết cảm giác hạnh phúc là gì. Ta cố ý nói cho tiểu tử Vô Hồn ta sẽ dẫn nàng đi Tinh Sơn, ta biết, Hiền Viên Cô Vân cho dù biết là cạm bẫy cũng sẽ tới. Hắn nhất định sẽ. Bởi vì, đối lại là ta, ta cũng vậy nhất định sẽ đi! !

"Chỉ là, lần này không phải cạm bẫy. Là ta đánh cược. Tinh Sơn, hải tử kia cho nàng xem con sâu làm bằng mây tre lá, ta biết đó là cái gì, nhưng ta làm như không phát hiện vẫn mua cho nàng. Cái dược thảo kia làm thanh tỉnh thần trí, công dụng là như vậy. Ta cũng nàng từng bước một đi lên phía trước, khóe miệng ta nhếch lên là nụ cười chân thật.

Nàng biết sao?

Ban đêm, ở trong chùa phân phòng mà ngủ. Ta biết Hiền Viên Cô Vân chắc chắn đến tìm nàng, ta cũng biết nàng đã ẩn ẩn tỉnh táo lại.

Lúc Hiền Viên Cô Vân rời đi sau đó không lâu, ta liền theo cửa sổ xoay người đi vào. Ta thật cao hứng, thật sự thật cao hứng. Nàng đã biết tất cả, lại vẫn đem giường nhường ra bên đề cho ta lên. Ta ôm nàng thật chặt, ta biết đây là lần cuối cùng ta ôm nàng như vậy. Trong lòng cao hứng, lại chua xót. Nghe tiếng hít thở trầm ổn của nàng, ta ghé vào bên tai của nàng trầm thấp lầm bầm:

"Ta yêu nàng, Phi nhi, ta —— Âm Đạm yêu nàng, thật sự rất yêu nàng."

Nàng nghe không được, nàng cũng không cảm nhận được. Ta đã yêu nàng, ta không bỏ xuống được. Buổi sáng tỉnh lại, ta cảm nhận được trong phòng nàng có mùi máu tươi. Ta biết, nàng đã đem vu thuật hoàn toàn phá giải.

Nhưng, ta vẫn vờ như không biết. Bởi vì, chỉ có như vậy, ta mới có thể có nhiều cơ hội ôm nàng, nhiều cơ hội nắm tay nàng. Nhiều thời gian cùng nàng ở

cùng một chỗ. Cùng nhau đi, cùng nhau ăn cơm, ta cũng biết trong thức ăn đó là bị người động tay động chân.

Có nhiều thứ đã tích tụ trong người ta, nhưng đối với ta đã không còn quan trọng nữa. Cuối cùng đã tới nơi ngắm mặt trời mọc, chính là ngọn núi kia, ta dựng lều trại. Nàng ngồi xổm sau lều trại nhóm lửa trước, ta nhìn thật sự rõ ràng. Nàng đem thảo trùng xé nát, đem thảo dược bên trong vỏ nát bôi trên môi mình, sau đó đem thảo dược ném vào trong lửa.

Trận này đánh cược, ta sẽ thua sao?

Nàng nóng bỏng hôn ta, ta càng nóng đáp lại nàng. Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết tâm ta hiện tại. Ta lặng yên ở trong lều ôm nàng, cảm thụ được ấm áp cùng mềm mại của nàng.

Thật muốn, cứ vẫn ôm nàng như vậy, đến vĩnh viễn. Ta biết, ta sẽ thua. Thua hoàn toàn. Nhưng thật kì lạ là tâm ta lại dị thường bình tĩnh. Quả nhiên, lúc mặt trời mọc, bọn họ đến đây. Ta cười uy hiếp sẽ cùng nàng cùng nhau nhảy xuống. Nhưng, ta biết, chính mình luyến tiếc.

Ta chết một vạn lần, ta cũng sẽ luyến tiếc để nàng chết một lần. Cho nên, đương nhiên, ta biết nàng vẫn cất giấu chủy thủ dùng nó cắm vào ngực ta. Ta không đau, ta tuyệt không đau. Ta chỉ lẳng lặng nhìn nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười. Ta muốn vươn tay sờ mặt nàng, nhưng nàng quay đầu đi. Đau thương tràn ngập tâm ta. Ta hoàn toàn thua, ha ha. Nàng cuối cùng không quay đầu đi, ta tìm tới mặt của nàng.

"Ta yêu nàng."

Ta nói nhẹ nhàng, đây là dùng chính thân phận của ta nói. Giờ phút này ta đây không phải thể thân của ai, không phải!

Ta chính là ta! ! Ta là Âm Đàm! !

Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc. Nàng giật mình? Cảm thấy người như ta không có khả năng yêu nàng hay cảm thấy ta hoàn toàn không có tình yêu?

Ta cũng cho là mình không yêu, cho là mình sẽ không yêu người khác. Nhưng, đó là chỉ là ta nghĩ. Sự thật lại không như vậy.

Phi nhi, Phi nhi của ta!!!!

Ta nói rồi, nàng muốn cái gì ta đều sẽ cho nàng. Cho dù, mạng của ta. Ta đưa tay ra cầm tay nàng mềm mại, giúp nàng đem toàn bộ chủy thủ cắm vào ngực ta. Giờ phút này, trái tim dường như có một chút đau.

Ha ha, thì ra, ta cũng vậy sẽ có cảm giác đau lòng. Tạm biệt nàng, gặp lại sau, Phi nhi của ta. Ta thua, thua hoàn toàn. Ta mỉm cười nhìn kinh ngạc trong mắt nàng. Đúng vậy, ta thua. Nhưng

, ta thực đề tiện muốn nàng phải nhớ đến ta.

Đây chính là ta!

Ta bỏ tay ra, nhìn ra phía sau nhảy xuống. Trên mặt vẫn mỉm cười như cũ, sáng quắc nhìn nàng. Ta tùy hứng tàn khốc như vậy thỏa mãn nguyện vọng của nàng, trong lòng nàng liên vĩnh viễn sẽ luôn có bóng dáng của ta. Ha ha, chính là như vậy.

Đột nhiên, nàng lại có thể đưa tay ra với ta! Là muốn bắt lấy ta!

Ha ha, ta cười điên cuồng. Đủ, bấy nhiêu đó đã đủ!

Trong lòng nàng quả nhiên có ta. Mặt nàng dần dần biến mất khỏi tầm mắt ta, chung quanh tất cả đều là tiếng gió âm lãnh. Nhưng, tâm ta thật ấm áp. Ta vĩnh viễn nhớ rõ câu trả lời kia của nàng.

Kiếp sau, kiếp sau nguyện ý cùng ta ở cùng một chỗ sao? Kiếp sau? Người có kiếp sau sao? Nếu có thì sao? Người sẽ cùng ta ở cùng một chỗ sao? Vấn đề này a, ha ha, suy nghĩ sau đi, nếu kiếp sau người là người nam nhân thứ nhất cho ta xem thuận mắt, ta liền chọn người.

Vấn đề này là ta nhân lúc nàng thanh tỉnh nhất, tự mình nghiêm túc hỏi. Ta vĩnh viễn nhớ rõ đáp án này. Ngao mạn chậm rãi xuống, kỳ thật độ cao ấy ta sẽ không chết. Còn có vị trí tim ta không phải ở bên trái, mà là ở bên phải. Ta nghĩ ta đề tiện.

Nhưng, thế thì sao? Cả đời này, xem ra ta thật sự tranh giành với Hiên Viên Cô Vân.

Hừ! Buồn cười, chỉ là hấn gặp được nàng sớm hơn ta. Như vậy kiếp sau, mình nhất định gặp được nàng trước. Cho nên, ta rơi xuống vực, cũng không chết, mà là đi tìm một người quen. Hấn là người điên, nhưng hấn là kẻ điên mơ hồ. Dường như đoán được Thiên Cơ, biết được rất nhiều chuyện. Hiện tại toàn thân ta đều là vết thương, rất đau đớn, mỗi ngày đều phải ngâm mình trong thuốc để giảm bớt đau đớn. Ta lẳng lặng ngồi trước cửa của hấn ba ngày ba đêm, chỉ vì cầu hấn một việc. Để cho kiếp sau của ta gặp được nàng sớm hơn bất luận kẻ nào. Ngày thứ tư, cửa rốt cục mở, hấn tóc tai bù xù đi ra, về mặt oán hận.

"Kiếp sau cho người toại nguyện."

"Kiếp sau của người, con mẹ nó, chỉ có thể sống đến bốn mươi, người cũng muốn làm như vậy? Tâm nguyện của người chỉ thực hiện được bốn mươi

năm !"

Hắn phần nộ gầm thét, nhưng ta lại nở nụ cười. "Bốn mươi năm đã đủ rồi."

"Con mẹ nó, nguoi mới là người điên! Lão Từ điên nhưng nguoi còn điên hơn!"

Hắn điên cuồng mắng, nhưng cũng đáp ứng yêu cầu của ta. Ta nở nụ cười, nhắm mắt lại nở nụ cười. Kiếp sau, nàng là của ta. Nghịch thiên cải mệnh trả giá cao ta biết, nhưng ta không cần. Ta yêu nàng, ta không cao thượng như tiểu tử thú Vô Hồn kia. Cho nên, ta muốn dùng phương thức của mình giành lấy hạnh phúc của mình. Cho dù, trên thế gian tất cả mọi người mắng ta vô sỉ, mắng ta đê tiện, mắng ta điên cuồng.

Ta không quan tâm. Ta chỉ đề ý nàng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phiên Ngoại Diêm Diễm

Ads Ta mạng danh là sát thủ. Là Nguyệt các bài danh tối mật sát thủ (tên tuổi thấp kém).

Nguyệt các là tổ chức thứ sát thủ đứng thứ hai thiên hạ. Ta tên tuổi thấp kém không phải vì ta võ công kém cỏi nhất, cũng không phải bởi vì ta không... nhất đủ bình tĩnh, lại càng không bởi vì ta giết được ít nhất. Bởi vì ta thích nhấm nháp cảm giác sợ hãi của con mồi trước, tiếp theo mới là cảm giác giết chóc.

Ta giết người rất nhiều Nguyệt các phải không biết đến. Bởi vì, không cần thiết nói cho bọn họ biết. Ta đối với bài danh không có điểm hứng thú. Cho nên ta xếp hạng cuối cùng, đứng thứ bốn mươi chín.

Khi ta mỗi lần nhìn đến phía trước bốn mươi tám cá nhân vì tranh đoạt bài danh mà sau lưng ra tay độc ác thì ta ôm thái độ chế giễu.

Vị trí hạng nhất kia hàng năm đều thay đổi người, người thứ nhất kia hoặc là đã chết hoặc đã là tàn phế. Lại có sát thủ mới gia nhập, ta như trước vẫn duy trì để cho người khác biểu hiện thật giỏi. Vĩnh viễn không có người mơ ước đến vị trí ta đây. Ta thực khoái hoạt.

Khi đó, người trên giang hồ còn không biết ta. Khi đó, tên ta cũng không kêu Diêm Vương. Chính là, có một ngày như vậy, ta đứng ở một gốc cây rất cao, ở trên cây nhìn lên kia trạm lam là bầu trời bao la, trong lòng thực thoải mái.

Bỗng nhiên trong nháy mắt đó, ta ngăn cuộc sống bây giờ. Không nghĩ tiếp qua như vậy không thú vị. Ta muốn thoát ly tổ chức này, ta muốn đi khắp thiên hạ, ăn tất cả mỹ thực.

Muốn thoát ly tổ chức, trừ phi chết. Nhưng là, ta không muốn chết. Cho nên, bọn họ nhất định phải toàn bộ chết.

Khi ta kiểm không tiếng động đâm vào trong ngực bọn họ thì mỗi người ve thật sự đều phi thường không ngờ tới.

Hình dung như thế nào đây? Bốn mươi tám cá nhân còn có bốn mươi tám cái biểu tình, nhưng là, duy nhất có một chút điểm giống nhau chính là đều có khiếp sợ.

Những người phụ trách cũng bị ta một kiếm chấm dứt. Trong vòng một đêm, Nguyệt các biến mất. Sau này, mọi người bảo ta Diêm Vương.

Tên này, nói thật ta tuyệt không thích. Ta trở thành một cái độc lai độc vãng sát thủ. Làm sát thủ không thể có tình bạn. Bởi vì chuyện đó là thực buồn cười, đó là sát thủ trí mạng nhược điểm. Sát thủ không có vướng bận, đó mới gọi là sát thủ. Cho nên, ta giết những người khác, nhưng là không có người sẽ đối với ta trả thù.

Thực thoải mái. Ta biết được vài người, sau khi nghe chuyện này chỉ cười, cười ta làm sao có thể trong vòng một đêm giết người nhiều như vậy, họ nghĩ ta là nhất thời bộc phát.

Nhất thời bộc phát!!! Bọn họ biết cái gì! Đây không phải là nhất thời bộc phát, đó là của ta suy nghĩ đã lâu. Bởi vì trên thế gian này đối với ta mà nói tất cả đều là giả dối, chỉ có mỹ thực mới là thật, cảm giác được ăn uống ngon, làm ta cảm thấy thực khoái trá, thực thoải mái, cũng rất hưởng thụ. Lúc giết chóc cảm giác là hoàn toàn không đồng dạng như vậy.

Những ngày tiếp theo của ta trôi qua thực lười nhác, thực thoải mái.

"Diêm Vương, nguoi đang ở đây làm sao?"

Ta nằm ở trên cây hít mát hơi tưởng đến hương vị vừa rồi gà nướng, gà quay , thì một cái âm thanh lạnh như băng đột ngột cắt đứt suy nghĩ của ta.

Ta khó chịu nhìn dưới tán cây, thanh âm này ta nhớ được. Là Âm Đàm. Đối với Âm Đàm, ta chỉ có một định nghĩa. Hắn chính là cái đồ biến thái.

"Mắc mớ gì tới người."

Ta không kiên nhẫn đáp trả. Người trước mắt lại bày ra một cái mặt, một bộ dạng sống không bằng chết .

"Đánh cuộc một lần, ta bắt mặt ngựa ." Âm Đàm vui cười nói với ta.

Nhưng là, ta với đối đánh bạc không có hứng thú, cho nên ta lùi đầu về , trở thân mình tiếp tục ngủ.

"Ta trong phòng vừa mua một con gà quay, còn có hai bình đàn Túy sinh mộng tử ." Âm Đàm thanh âm bay bay truyền đến lỗ tai của ta nói.

Tiếp theo trong nháy mắt, ta đứng ở trước mặt của hắn, nghiêm túc nói với hắn:

"Kia đi thôi."

Sau, ta nghĩ tới hẳn lúc ấy trong mắt có chút giảo hoạt ý cười. Ta dù được ăn và uống. Nhưng tiền toàn bộ đều thua. Nay người vô sỉ, lại có thể Xuất Thiên(choi bản)!

Càng vô sỉ là, người này lại có thể cật thế võ công so với ta cao, đem ta lột sạch ném ra ngoài. Thật là xui xẻo. Ta nhếch khóe miệng, tên khốn khiếp này, chính là thích như vậy trên cọt người.

Kỳ thật, ta biết một chút, hẳn so với ta đáng thương. Ít nhất ta có lý tưởng của chính mình, ăn tận tất cả mỹ thực. Mà hắn, không có gì cả. Cho nên mới phải làm ra trò nhảm chán .

Không có tiền . Nhưng là ta đói bụng rồi. Đi ở Hứa Thành đứng ở ngã tư đường, ta trước cho tới bây giờ không ngửi qua mùi thơm như vậy.

Từ lâu này bán là cái gì? Mới mở , ta cho tới bây giờ chưa thấy qua . Thơm quá, rất muốn ăn a. Nhưng là, ta không có tiền. Ta mặc dù là sát thủ, nhưng là, ta không phải cái loại không có liêm sỉ, dù đói, nhưng là ta sẽ không đi cướp. Cho nên, ta lẳng lặng đứng ở cửa, nhìn vào từ lâu.

Đang lúc ta sững sờ thời điểm, một cái thanh âm ôn nhu truyền đến.

"Muốn ăn?"

"Không có tiền, " Ta thành thật trả lời.

"Đi theo ta, miễn phí ăn."

Nữ tử này bỏ lại câu bước đi trước mặt của ta. Miễn phí , vì sao không ăn? Cho nên ta đi theo.

Bữa tiệc này, ta ăn được thực thoải mái. Bởi vì quả thật ăn thật ngon. Nhưng là, ta biết, không ai cho không ai cái gì. Cũng biết cái này là giao dịch . Cho nên, ta dựa vào ở ghế trên lẳng lặng hỏi nàng:

"Nói đi, muốn cho ta làm những thứ gì?"

"Ăn ngon sao?" Nàng lại hỏi ta vấn đề như vậy.

"Ăn ngon." Ta nở nụ cười, ta nói là lời nói thật, bởi vì thật sự ăn thật ngon. Cho nên ta ăn nhiều như vậy.

"Làm cận vệ của ta, tùy thời đến ăn, miễn phí." Lời của nàng ta trọng điểm đặt ở phía sau hai chữ. Bởi vì ta hiện tại không có tiền.

"Được." Ta đáp ứng

"Từ giờ khắc này, ta không còn là sát thủ. Chỉ là, không phải bởi vì ta có vướng bận, mà là bởi vì ta tìm được rồi một thân phận mới, không giống như thân phận sát thủ. Cảm giác đó hoàn toàn khác với việc làm sát thủ không có một chút vướng bận nào.

Nữ nhân này thân phận hẳn là rất không bình thường. Bởi vì, ta cảm giác được chung quanh có mấy người có thân thủ cũng không kém đang ẩn nấp , dường như cũng đang bảo vệ an toàn của nàng. Y phục nàng mặc để cho ta hiểu được nàng có rất nhiều tiền, hiện tại có một chút có thể khẳng định, ít nhất ăn sung mặc sướng, ta không cần vì tiền phiền não rồi. Ngày đó, nàng muốn tùy tiện đi ra ngoài đi một chút. Cho nên ta cũng đi theo bên cạnh nàng. Đi đến cửa thành, một khách điểm vẫn thần hấp dẫn ta.

Gian khách điểm đó rất nhỏ, chỉ là ra quán ăn vặt ven đường mà thôi. Nhưng lại rất thơm. Ta không thể cử động nữa, chỉ quỳ hàng kia. Hướng nàng không tiếng động đưa mắt truyền một tin tức. Ta muốn ăn vặt thần. Một tháng vẫn chưa tới, tiền tiêu vặt hàng tháng vẫn chưa chia cho ta, ta không có tiền, cho nên chỉ có chờ nàng mời ta. Nàng xem thấy bộ dáng của ta, nở nụ cười, cười thực ôn nhu . Trong nháy mắt, ta bỗng nhiên có chút thật ngượng ngùng. Nhưng ta che dấu vô cùng tốt , nàng nhìn không ra. Cho dù ta biết nàng sẽ mời ta, nhưng ta vẫn cẩn thận mà vô sỉ nói trước: "Ta không có tiền." Ta như nguyện nghe được lời của nàng:

"Không cần người trả , ta mời người được không?"

Ông chủ quán ăn nhỏ đó dùng cái loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn ta , thực không để ta thoải mái . Cảm giác này, thật đáng ghét. Nhưng ta không biết ánh mắt kia là có ý gì. Chỉ là đơn thuần cảm thấy để cho ta không thoải mái mà thôi.

Lão bản vừa đem vằn thắn làm xong bụng tôi, nhưng có thích khách chết tiết lãng phí thức ăn. Ta hận a! Cho nên ta nhanh chóng giải quyết bọn họ. Lại trở lại trước bàn thì ta lại hết chỗ nói rồi, vằn thắn hấp dẫn kia nhanh chóng đen. Không có thể ăn .

Ngay khi ta đang tiếc hận nhìn vằn thắn thì nghĩ đến rốt cuộc ăn không được thì nâng lại kéo, tay áo, bọc lại vằn thắn. Ta thực kinh ngạc, thân phận nàng như vậy lại có thể gói vằn thắn lại sao? ! Nhưng a không hỏi, chỉ lẳng lặng chờ ở một bên. Khi ta ăn vằn thắn nàng bao thì là lại kinh ngạc. Ăn thật ngon, thật sự ăn thật ngon.

Nếu đi theo cạnh nàng vẫn luôn có thức ăn ngon để làm giao dịch..., ta đây liền tạm thời vẫn đi theo nàng. Ta mắt lạnh nhìn tất cả Vương Phủ. Nàng là một tiểu thiếp, Vương gia cũng đem nàng làm thiếp. Đối với nàng sủng ái, dường như quan hệ đã không hề bình thường. Vì thế, ta đối với vị Cửu vương gia kia cũng có định nghĩa. Hắn là một tên biến thái.

Âm Đàm là biến thái, người này cũng biến thái. Ngay trong nháy mắt, ta bỗng nhiên đem hai người so sánh lại. Hai người, ai biến thái hơn ai nhỉ? Khi nàng để cho ta lưu lại ở sân sau Vương phủ, ta nhìn nàng tự tung tự tác, lại giết mình . Nàng rốt cuộc là một người như thế nào? Ta lần đầu tiên đối với một người nổi lên hứng thú. Đây chính là rất kỳ quái , bởi vì ta bình thường chỉ cảm thấy hứng thú đối với thức ăn ngon, nhưng bây giờ lại cảm thấy hứng thú đối với một người. Lần đi săn bắn, nàng bị thương. Bởi vì ta bị một đám người cản lại.

Ta rất tức giận, phi thường tức giận. Ta cảm thấy nàng bị thương đều là lỗi của ta, là ta không chạy đến kịp lúc. Nàng lại nói không muộn, ít nhất bọn họ còn chưa chết. Càng nói như vậy, lòng lại càng phiền chán. Cho nên, ta xuống tay độc ác, chưa từng có dùng qua thủ đoạn độc ác như thế. Nhưng thiếu chút nữa để cho ta điên cuồng , nàng bị trọng thương, nàng vì cần mũi tên trí mạng cho Cửu vương gia. Ta lần đầu tiên đã biết phần nợ là loại cảm giác gì, thì ra là như vậy .

Nàng vẫn hôn mê, bốn ngày ba đêm! Cửu vương gia vẫn chờ đợi ở trước giường của nàng, ta vẫn chờ đợi ở ngoài cửa. Rốt cục, nàng tỉnh lại, ta yên lòng. Hiện tại, có thể đi ngủ ngon giấc. Ta thường xuyên nhìn nàng cùng Cửu vương gia cùng một chỗ, cảm thấy rất đẹp mắt, thực thoải mái. Bởi vì ta đột nhiên phát hiện, hai người kia cùng một chỗ, làm cho người ta lại có cảm giác ấm áp . Ngày đó nàng hỏi Tiểu Vũ nha hoàn, nói nếu nàng mất, Tiểu Vũ sẽ như thế nào, Tiểu Vũ nói sẽ đi cùng nàng. Không hỏi ta, có lẽ nàng biết, hỏi cũng sẽ không có đáp án. Khi nàng đem mảnh sắt đen của Thất vương gia đưa cho ta thì ta có chút kinh ngạc. Ta lấy mảnh sắt nặng trĩu gì đó đi tìm thiên hạ đệ nhất Kiếm Sư. Ta yêu cầu muốn ở trên chuôi kiếm đánh cho ta một hình dạng mỹ vằn thắn. Chỉ là bởi vì, bắt đầu từ lúc đó, chén mì vằn thắn đó dường như đã ở lại trong lòng ta. Hoặc là, chính xác mà nói là sự kiện kia, hay là nàng? Ta mang theo nàng đến chợ đêm. Rất lâu sau , ta luôn luôn thấy hối hận. Hối hận mang nàng đi, hối hận đã để cho nàng gặp người đó. Gặp được tên biến thái đó, . Ta không biết nàng đang suy nghĩ gì, nàng cùng Vô Hồn định ra huyết tề. Sau này, ta đã biết. Trong mắt của nàng hoàn toàn không để ý đến hậu quả sau này, có thể sử dụng liên nhất định phải lợi dụng triệt để .

Đêm đó, Vô Hồn đến đây. Thì ra là nhận tiền cọc muốn giết nàng, tự nhiên, cuộc trao đổi này là không có biện pháp làm tiếp tục. Cái kia ta coi thường , chúng ta liên thủ. Không biết vì sao, ta nghĩ đây là ta nên làm. Ta không có nói cho nàng biết, nhưng nàng lại biết. Buổi tối, trở lại trong phòng, trên bàn thề nhưng tất cả đều là thánh phẩm chữa thương. Còn có thức ăn!

Ta ăn, vừa ăn vừa nở nụ cười, bởi vì có mùi của nàng. Ăn thật ngon. Vô Hồn tên khốn kia tiến vào tuy nhiên cũng không gõ cửa , đoạt một khối đậu đỏ to của ta . Khi đó, ta vẫn chưa phát hiện tâm tư hắn đã có chuyển biến lạ thường. Cũng không hề phát hiện tâm tư mình biến thành lạ thường. Nên khi tên khốn kiếp Vô Hồn mang ta là trai bao thì ta nổi giận, nhưng trong lòng vẫn là kinh ngạc.

Bởi vì, ta phát hiện, chính mình lại có thể không phải thực phản cảm những lời này. Ta, đây là làm sao vậy? Cùng Vô Hồn, còn có nàng cùng nhau ăn lẩu thì ta trả thù mang Vô Hồn là trai bao. Nhìn hắn giận dữ, trong lòng ta thực thích. Hắn không phục , hắn không thể lặp lại lời nói đã mang ta. Nàng vào thời khắc này lại nở nụ cười. Ta sùng sốt, bởi vì, ta cảm giác được. Hiện tại nàng cười , là chân thật . Thì ra, khi gặp nụ cười phát ra từ nội tâm của nàng tâm lý của ta vẫn là thực thoải mái . Ngày đó, cùng đi hội hoa xuân.

Hạ Bích Linh đến đây, nàng ta muốn đến ám sát nàng. Ta không muốn ở trước mặt nàng giết một người người ta quen biết, ta sợ, sợ nàng sẽ cảm thấy ta không tốt. Cho nên, sau, ta lặng lẽ giết Hạ Bích Linh. Đối với nàng có uy hiếp , cho dù là chỉ một chút, ta cũng sẽ triệt bỏ. Nhưng vào lúc ta vừa hiểu được tâm tư của ta, nàng lại bị người mang đi. Ta không thể ngăn cản . Cho nên, ta đáp ứng lời của nàng, ta quyết định vẫn ở bên cạnh Cửu vương gia, cùng Cửu vương gia đi đón nàng trở về. Chỉ là,sau này ta thật không ngờ sự tình cuối cùng lại phức tạp như vậy. Nàng lại bị người mang đi.

Cuối cùng, cũng là rơi vào trong tay Âm Đàm. Ta đã biết, vào thời khắc đó, ở tận sâu trong đáy tâm hồn ta vẫn cảm thấy bất an. Nhưng rốt cuộc vì sao bất an, ta lại nói không được.

Ly Tâm độc. Một đường tìm thuốc giải. Ta mỗi lần nhìn nàng cùng Cửu vương gia cùng một chỗ ôn nhu tươi cười, đã cảm thấy thực thư thái. Phản cảm giác thoải mái này đã sớm vượt qua cảm giác thư thái hưởng thụ mỹ thực. Ta bỗng nhiên hiểu được, ta thích nụ cười của nàng, thích nàng. Nhưng, ta chỉ muốn nhìn của nàng cười.

Bởi vì, ta biết, ta không phải là người có thể làm cho nàng nở nụ cười chân thật. Cho nên ta chỉ có thể đứng ở chỗ xa nhìn nụ cười của nàng là đủ rồi. Ở trong cấm địa nước Bắc Lăng đứng trên chiếc cầu treo đó, ta biết đó là mộng. Nhưng giấc mộng đó, thật đẹp, đã làm cho ta thật sự nở nụ cười. Giấc mộng đẹp như thế thực không tồi.

Rốt cuộc, bất an trong lòng ta là thật . Âm Đàm là một tên biến thái, ta đã sớm biết . Nhưng hắn đột nhiên ra tay làm cho ta bất ngờ không phòng ngự. Bất quá, ta không chết, Cửu vương gia cũng không chết . Chúng ta trở về tìm nàng .

Khi ta nhìn thấy nụ cười mà Âm Đàm dành cho nàng thì ta có chút vui sướng khi người gặp họa. Một tên biến thái cuồng dã hung mãnh như thế, lại có thể đem mình mất đi.

Vào thời khắc mà hấn rút xuống vách núi đen kia, lòng ta có chút đau đớn. Tên giáo hoạt vô sỉ đó, lại có thể dùng phương thức như thế để lại vị trí ở trong lòng của nàng. Thật muốn dùng ngàn đao băm chết hấn!

Bởi vì ta ghen tỵ! ! !

Ta cũng muốn lưu lại vị trí ở trong lòng của nàng, cho dù là một chút, chỉ một chút mà thôi!!!!

Nàng cùng Cửu vương gia đi rồi, ta không đến tiễn. Bởi vì, ta nhất thời vẫn không thể tiếp nhận được việc nàng sẽ rời khỏi ta. Ta rốt cuộc không thể nhìn thấy nụ cười của nàng nữa. Kỳ thật, như vậy cũng tốt, ít nhất lòng tạm thời sẽ không đau đớn.

Ở lại nơi này nghỉ ngơi một chút cũng tốt, ta nhẹ nhàng xoa ngực. ở lại giúp Vô Hồn một thời gian ta liền chuẩn bị rời đi. Tiếp tục đi thôi, mỹ thực trong thiên hạ ta vẫn chưa ăn hết. Bất quá, vào lúc đêm dài nhân tĩnh. Ta vẫn sẽ nhớ nàng, thật sâu tưởng nhớ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Ngoại truyện Vô Hồn

Ads Có đôi khi, ta nghĩ, trên thế giới này tất cả mọi sự đều đã được định sẵn.

Cha cùng nương lúc ta còn rất nhỏ đã không thấy tăm hơi, ta chưa từng hỏi qua lão ca, ta biết, hỏi cũng không có câu trả lời. Mà bây giờ sống với lão ca. Lão ca tính tình lạnh lùng, nhưng với ta lại luôn nóng nảy, ta cũng không hiểu là vì sao.

Ta không thích Ước thúc, ta cũng không thích quan tâm chuyện khác. Cho nên ta luôn thích một mình.

Lão ca có một tổ chức sát thủ, nhưng ta không có hứng thú tham gia, ta ghét phải nghe lời người khác. Có một lần, ta đi giết người, nhưng khi người kia nhìn thấy mặt ta lại có thể cười đến ghê tởm, miệng còn nói chết ở trong tay ta là hạnh phúc của hấn. Ta thêm vào! Con mẹ nó, ta suy nghĩ, ta đây không phải là bị hấn đùa giỡn đấy chứ? Cho nên thẳng tay giết chết người nọ, sau đó liền giam mình trong phòng nhìn gương đồng, cẩn thận mà nghiêm túc trên mặt mình vẽ đầy sẹo. Sau khi trở về, lão ca nhìn chăm chăm vào vết sẹo, tức giận khiến ta run run, ta vội vàng giải thích là ta vẽ, hấn nửa tin nửa ngờ. Ta thành thật đem ngọn nguồn nói ra.

Quả nhiên, hấn cười đến thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất! Vô liêm sỉ!

Ta thật tức giận, ta sẽ nhớ thù này.

Cho nên, có một ngày ta trộm Túy sinh mộng tử mà lão ca thích nhất. Ngay lúc ta đang ở trên nóc nhà uống say lướt khướt, hấn giống như quỷ xuất hiện ở trước mặt ta. Kế tiếp, mắt ta tối sầm, cái gì cũng không biết. Tốt nhất, ta chỉ cầu nguyện, đừng đem ta bán làm bao. Khi ta tỉnh lại, ta phần nộ phát hiện, mình bị trúng huyết tể. Lão ca chết tiệt, lần này ngươi muốn làm gì đây? Phần nộ xem xét mọi nơi, không thấy bóng dấn hấn đâu. Thật là, mỗi lần làm xong loại sự tình này, hấn sẽ biến đi và trốn mất.

"Mẹ nó, ai làm!" Ta tức giận rống lên. Ai làm, cùng ta nhất thể, muốn cho ta làm bảo tiêu? Nghĩ khá lắm! Mỗi ngày ở trên người ta sẽ lục vài lỗ thủng, ta làm cho ta thật thật thống khổ! làm chi kẻ kia cũng thế, làm hấn phải hối hận đã đưa ra quyết định như vậy! Khi ta rống giận hỏi ai cùng ta nhất thể thì một thanh âm ôn nhu truyền đến.

"Là ta. Về sau, người chính là nam nhân của ta." Ta sững sờ, nhìn nữ nhân trước mắt, nàng đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Cùng ta nhất thể chính là nàng! !

Cả người cho ta mất cảm giác, lửa giận của ta lại có thể giảm xuống một chút. Lời của nàng có ý tứ gì, ta sau này sẽ là nam nhân của nàng. Mẹ nó, ta là không phải lại bị đùa giỡn nữa chứ? Ta ở trong lòng nghiêm túc nghĩ. Kế tiếp cảm giác trong lòng lại rất phức tạp. Cùng ta nhất thể? Nữ nhân của ta? Ta muốn bảo hộ? Ta hỏi nàng có phải muốn ta bảo vệ, nàng trả lời mình đã có bảo tiêu, chính là Diêm Vương. Ta có chút cảm giác bị thất bại, còn có chút cảm giác bị chơi xỏ. Ta chỉ mắng một câu bệnh thần kinh rồi bỏ chạy, bởi vì ta không biết phải đối mặt với nữ nhân này như thế nào

Buổi tối, ta kinh ngạc. Vốn dĩ ta nhận lệnh, giết một nữ nhân, giết tiểu thiếp của Cửu vương gia. Thật là đơn giản. Đối với giết người, có tiền, ta sẽ không quan tâm, dù đối phương là nam nhân hay là nữ nhân hoặc là bất nam bất nữ, thái giám ta cũng giết. Kết quả càng tối gần Vương Phủ, lửa nóng trong lòng càng mãnh liệt, cảm giác hạ thân khô nóng khiến ta có chút nghi hoặc.

Cảm giác này ~ hình như là. . . . . Ở trên nóc nhà Vương Phủ, ta hiểu được chuyện gì xảy ra.

"Mẹ nó. . . ." Ta cúi đầu mắng, người đàn bà kia đang cùng người khác cá nước thân mật ! ! Cho nên ta có thể cảm nhận được. Tiện nhân! Lòng ta tức giận ngập trời. Không phải nói là nữ nhân của ta sao? Hiện tại lại có thể cùng nam nhân khác làm chuyện này! Càng khiến ta nghĩ đến chuyện huyết tể, ta cảm nhận đối phương đau, lại ngay cả khoái cảm của đối phương cũng cảm nhận được!

"Nàng là tiểu thiếp của Cửu vương gia." Thanh âm của Diêm Vương vang lên sau lưng ta. Trong lòng ta đã mơ hồ biết đáp án, nhưng ta vẫn rất tức giận. Cho nên, ta quay sang Diêm Vương đánh hấn một chưởng, tiểu tử này lại không hề đành trả, hấn chỉ là chống đỡ. Đáng đời, ta đánh hấn học máu. Không thể tìm nàng chỉ có thể tìm tiểu tử này đánh. Trong lòng ta tức giận, bỏ chạy, hiện tại, muốn đi xử lý cổ chủ của ta.

Lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy. Giết nàng tương đương tự sát. Ta xử lý cổ chủ xong, lại trở về Vương Phủ. Đã thấy tiểu tử Diêm Vương ăn điểm tâm, bộ dạng say mê làm ta không nói gì. Ta ngửi ngửi, mùi vị không tệ. Nhưng là ta nhìn thấy bộ dạng tiểu tử Diêm Vương khản trương, ta có chút nghi hoặc.

Điểm tâm có gì đặc biệt sao? Rất nhanh, ta đã phát hiện manh mối, tiểu tử này, nữ nhân kia dường như không chỉ là cổ chủ đơn giản như vậy. Lúc này rốt cục đến lượt ta đùa giỡn người. Mở miệng một tiếng nữ nhân của ta, ha ha, tức chết hấn. Chính là, ta thật không ngờ, rơi vào bẫy đó không chỉ có hấn, còn có ta. Ta từ một nơi bí mật gần đó lặng yên nhìn nàng thành thạo giúp tiểu vương gia xử lý xong mọi chuyện khó khăn. Chính là, từ đó về sau buổi tối ta sẽ không tới gần Vương Phủ.

Ta chán ghét cảm giác vui vẻ này. Người đàn bà kia đang cùng nam nhân khác trải qua cảm giác hoan lạc, ta thực chán ghét. Khi đó, ta không biết tâm mình đã nổi lên biến hóa vì nàng. Bây giờ suy nghĩ một chút, ta thấy thật là ngu. Nếu ta phát hiện ra sớm có phải hay không sự tình kia cũng không diễn biến thành cái dạng như vậy!!!

Ta mắng Diêm Vương là trai lơ, ta xem hấn có vẻ tức giận, cảm thấy rất vui. Lần đầu tiên, hấn không vì thức ăn mà tức giận. Nhưng là, hấn thật sự đang tức giận sao? Ta ở bên ngoài ngồi xổm dưới đại thụ nhìn bọn họ ăn lẩu, thật thơm.

Cho nên ta cũng chạy xuống đi vô giúp vui. Hương vị thật đúng là không sai, đây là nữ nhân đó làm? Chết tiệt Diêm Vương lại có thể mắng lại ta là trai lơ, ta chỉ ăn có bữa cơm, vì như vậy mà hấn nói ta, tức chết ta mà. Nhưng là ta lại không biết nên phản bác như thế nào.

Phía sau nàng lại nở nụ cười, ta nhìn nàng cười lại có thể nhất thời ngây ngốc, trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng. Ở một khắc này lòng ta bỗng nhiên rối loạn. Ta lo sợ, ta cũng không biết mình đang sợ cái gì. Cho nên, ta lập tức rời nơi đó, muốn chạy trốn khỏi nơi khiến tâm ta loạn. Nhưng là, trong lòng có chút không cam, bởi vì ta muốn nhìn...nàng cười chân thật như thế!!!!

Vì thế, ta bắt đầu mưu tính, tìm cách tiếp tục ở bên cạnh nàng. Không như Diêm Vương, ta có thể quang minh chính đại, ta là vì an toàn của mình mới ở lại bên cạnh nàng. Diêm Vương không có lời nào để nói, chính mình cũng hiểu được đây là lí do tốt nhất.

Nhưng là, lần đó, ta chợt phát hiện, lí do này có chút không thể thực hiện được. Ở Li Huyền, nàng bị hai kẻ ngu xuẩn bắt đi. Ta tức chết, bảo vệ Vương Phủ thật sự là vô dụng, để cho bị đánh thuốc mê, bọn chúng không bảo vệ được nàng. Cho nên ta hung hăng đập bọn hấn, nếu không phải nể mặt mũi nàng, ta thật sự đem bọn họ giết sạch.

Người là ta cứu, ta ôm thân thể nàng mềm mại, Diêm Vương đã đứng trước mặt ta, ta luyến tiếc buông tay, luyến tiếc đem nàng giao ra. Một khắc này, ta biết. Lòng ta đã rơi vào tay giặc. Nhưng là, ta không muốn thừa nhận. Ta nói, ta là vì mạng của ta mới như vậy. Ta nhìn thấy Diêm Vương nghe xong lời của ta biểu tình hoài nghi cùng gượng ép, nhưng hấn lại nói không ra rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

Trong nháy mắt, ta bỗng nhiên thực cảm tạ cái lý do huyết tể này. Ta lặng yên chú ý nàng, sợ nàng gặp nguy hiểm. Nàng bị hoàng đế mang đi, ta gấp, trong lòng ta thực vội. Cho nên, ta đi tìm lão ca, ta muốn đi cứu nàng.

Nàng ở bên người tiểu vương gia rất vui vẻ, ta liền nghĩ, chờ cứu nàng, ta sẽ đem nàng đưa trở về bên cạnh người nam nhân kia, để nàng được vui vẻ. Nhưng là, ta đã chậm. Nàng bị người khác mang đi. Sau đó, ta biết đó là một hỏa thượng mà hoàng đế tín nhiệm nhất.

Hỏa thượng mang nàng đi làm cái gì? Sau đó ta tìm được nàng, nàng hoảng sợ. Thối Hoa hỏa thượng! Hấn lại có thể có chủ ý làm hại nàng, không có cửa đâu! ! Ta công nàng đi, nàng lặng yên ghé vào lưng ta, ta cảm thấy người trên lưng thật mềm mại, thật là ấm áp. Ta thích cảm giác như thế. Rất nhanh đã đến đỉnh núi, trong lòng ta bỗng nhiên có một ý tưởng kì quái. Vì sao tới đỉnh núi nhanh như vậy? Nhưng ta lại không thể đưa nàng trở về bên cạnh hấn, Nhị Đường gia phụng lệnh lão ca đánh lên ta, mang nàng đi.

Lão ca muốn làm cái gì? Sau khi trở về, ta hiểu được, lão ca đối với nàng nổi lên hứng thú. Bởi vì lão ca thực nhàm chán. Bắt đầu cảm thấy là như thế, nhưng sau dường như không phải là như vậy. Ta mỗi ngày lặng yên canh giữ ở chung quanh nàng, ta lo lắng cho nàng, quan tâm nàng. Nhưng ta không nói ra, ta chỉ từ một nơi bí mật gần đó nhìn nàng. Ta thường gặp nàng thất thần nhìn ngoài cửa sổ, ta biết, nàng lại đang nhớ hấn. Nàng cho tới nay đều hoàn mỹ, dường như không có chuyện khó khăn nào làm ngã được nàng. Nhưng, lão ca dường như muốn làm khó nàng. Hoàn thành nhiệm vụ xong, nàng rốt cục cùng hấn gặp mặt. Hấn tới đón nàng. Hấn đến một thân hắc y, trong gió tung bay. Cùng nàng ôm hôn dưới trời chiều, không chú ý ánh mắt kinh ngạc người chung quanh. Lòng ta có chút đau đớn, nhưng lại cảm thấy hình ảnh như vậy thật sự rất đẹp. Bởi vì, nàng sẽ không cười với ta như vậy, cũng sẽ không như vậy ôm ta, hôn ta.

Vĩnh viễn sẽ không. Nàng không muốn, cho nên ta ở một bên nhìn là tốt rồi. Nhưng là, lão ca lại muốn đem Hiên Viên Cô Vân giết đi, đem nàng cho ta. Hấn từ khi nào thì biết tâm sự của ta ?

Vì sao ta không biết? ! Khi nàng ăn giải dược thì huyết tể của ta và nàng cũng được giải. Ta cảm thấy thật không vui. Ta cùng nàng không còn có gì liên hệ rồi sao?

Ta cũng không thể giống như trước dùng cách kia che giấu trước mặt nàng, nói đây là vì sinh mệnh chính ta. Ha ha, ta đã không thể . Ta và nàng không còn liên hệ nữa. Lão ca trong ánh mắt có lo lắng, ta lại cười lắc đầu, ý bảo hắn không cần lo lắng. Tuy rằng tìm thuốc giải gấp chút phiên toái, nhưng vẫn hoàn thành . Một buổi tối, lão ca hỏi ta muốn nàng hay không, ta từ chối vô cùng rõ ràng. Không cần. Bởi vì ta muốn nàng sống vui vẻ, ta không thể đem lại nụ cười cho nàng.

Nhưng là, vì sao lão ca còn muốn làm như vậy, đem Diêm Vương cùng Hiên Viên Cô Vân đẩy xuống vách núi, mang nàng đi. Để cho ta nghĩ thông suốt sẽ đi tìm hắn. Ta cũng tưởng có thể nghĩ thông suốt, nhưng là ta nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông. Ta thích nàng, ta yêu nàng, nhưng không muốn nàng yêu người khác.

Ta muốn nàng yêu ta, nhưng là ta biết là không thể. Cho nên, ta lại đi tìm lão ca, hi vọng hắn thả nàng. Lão ca lần nữa cự tuyệt ta, chính là lại một lần nữa hỏi ta muốn hay không muốn nàng. Ta cự tuyệt, bởi vì đối với ta, yêu không phải là chiếm hữu. Mà nàng mang bầu, lão ca lại muốn phá bỏ con của nàng. Ta từng chất vấn hắn, vì sao?

Vì sao muốn bỏ con của nàng, hắn lại trả lời không được. Tâm lý của ta không yên tĩnh. Ta tìm được Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Vương, bọn họ quả nhiên không chết. Kế tiếp, việc bọn họ muốn làm là đem nàng về .

Lòng ta thực mâu thuẫn, rất khó chịu. Bởi vì hai bên sẽ đánh nhau . Ta lại đi tìm lão ca, muốn mang nàng đi, ít nhất trước tiên có thể đem nàng mang ra, phá giải vu thuật. Như vậy tiếp theo có thể tránh cho hai bên xung đột. Khiến ta khiếp sợ chính là, lão ca cự tuyệt. Nhìn lão ca trong mắt có chấp nhất, ta bỗng nhiên muốn khóc. Lão ca của ta cường đại hoàn mỹ , lại có thể rơi vào lưới tình. So với ta cùng Diêm Vương còn muốn lún sâu hơn. Ta nên nói cái gì? Ta có thể nói cái gì? Ta nên làm cái gì? Ta có năng lực làm cái gì? Nước mắt ta chảy ra, thật là ngốc mà!!!. Chúng ta đều là những đứa ngốc. Ta đau thương nhìn lão ca, xoay người rời đi. Sự tình này không làm sao khác được.

Bởi vì nguyên nhân như vậy, ta chỉ có thể đứng ngoài xem kết quả. Chính là, ta không hy vọng bất cứ người nào bị thương. Nhìn lão ca cùng nàng cười vui vẻ, lòng ta lại càng đau. Trong nháy mắt, ta muốn giết Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Vương, muốn cho lão ca cùng nàng vĩnh viễn như vậy. Nhưng là, nàng gặp lão ca, lại không kêu tên hắn, mà là kêu Cô Vân. Ta ở trong lòng cười chua xót. Cho tới bây giờ, ta muốn cái gì, lão ca đều cho ta.

Hiện tại, thứ duy nhất lão ca muốn, ta lại không thể vì hắn mà làm. Có đôi khi, nghĩ, vì sao chúng ta lại gặp nàng? Vì sao? Sau đó ta hiểu được, đây tất cả đều là nhân duyên. Ở vách núi lão ca uy hiếp nàng cùng nhau nhảy xuống, ta nhìn Hiên Viên Cô Vân cùng Diêm Vương đáng vẻ khăn trương, ta bỗng nhiên rất muốn cười.

Bởi vì, bọn họ không biết lão ca. Hắn sẽ không, đổi lại ta, ta cũng sẽ không . Cho dù ta chết một vạn lần, nhận hết tất cả cực khổ, ta cũng sẽ không để cho nàng chịu một chút khổ. Lão ca nhảy xuống, ta sùng sốt.

Ta điên rồi, liều mạng tìm hắn, không có thi thể. Ta biết, hắn không có chết.

Ở dưới vách, ta nở nụ cười. Thực sự, lão ca, lại có thể ác như vậy. Có lẽ, người nên cùng nàng gặp nhau sớm một chút, đã có thể đã cùng Hiên Viên Cô Vân tranh giành cao thấp.

Ta thực sự chút hâm mộ người. Người có thể dùng tánh mạng của mình vì nàng. Ta không có, ta từ đầu đến cuối đều không có. Thật là có điểm hối hận. Nếu lại cho ta cơ hội nữa. Ta nghĩ, ta sẽ làm như vậy một lần. Cho dù là mình đầy thương tích, thương tổn cũng không sao.

Nhưng là, như vậy sẽ không hối hận, bởi vì chỉ ít ta có cố gắng. Mà bây giờ, ta cùng nàng. Chưa từng có bắt đầu, cũng không có kết quả. Lão ca chết tiệt, người nhớ kỹ cho ta. Nếu, thực sự có kiếp sau, ta tuyệt sẽ không thua người! Ta sẽ cho người thấy quyết tâm của ta. Nàng cùng hắn rời đi, ta đưa bọn họ đi. Lòng ta trống rỗng, thống khổ vô cùng. Nhưng là, trên mặt của ta lại đang cười. Có thể nói: tất cả đều là số phận, chúng ta ai cũng không thể làm gì. Không có kết quả, nhưng là ta đã từng được ở bên nàng, cùng qua hoạn nạn. Ở trong đó, chúng ta đã cười, đã khóc, đã đau. Ta nghĩ, vậy là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Phiên Ngoại Trình Thiên Miếu (mẹ khả phi)

Ads "Tiểu tử tông, người mau xuống đây đi, nếu bị thương thì làm sao bây giờ? Trên người người không thể có vết thương nào nha." Một lão nhân đứng dưới gốc cây đại thụ lo lắng hướng lên trên chỗ cây cao, kiễng chân ngửa cổ gọi. Trên cây là một nữ tiểu tử, tuổi tầm khoảng bảy tám tuổi, nhưng gan to bằng trời, gọi thế nào cũng không chịu xuống.

"Nhanh xuống dưới nào, lát nữa Thượng Quan Thanh Vân công tử sẽ đến đây đó." Dưới gốc cây tông quản nghĩ, đứa nhỏ này tại sao tính khí lại bất thường thế. Nói thế nào cũng không xuống, lại còn đòi sửa tên của mình thành Trình Thiên Miếu, đây chuyện kinh thiên động địa, cóc chù lại không kinh

ngạc mà còn cười. Cốc chủ là người mà không ai dám trêu chọc, chỉ có mỗi tiểu tử trên cây là dám chọc ngáy thôi.

"Cái gì?" Giọng nói trong trẻo trên cây vọng xuống, thanh âm khó chịu, "Đó là lão già kia quyết định, không liên quan tới ta! Muốn thì lão tự thành thân đi."

Dưới gốc cây tổng quản nhất thời há hốc miệng, đứa nhỏ này gọi phụ thân là lão già. Trời ạ! Điên mất thôi. Còn kêu phụ thân đi thành thân.

"Tiểu thư, người nhanh xuống dưới nào. Lát cốc chủ nhìn thấy lại trách phạt ta." Tổng quản cầu xin.

"Hừ." Trình Thiên Miêu hừ lạnh một tiếng không nói gì. Ngẩng đầu nhìn sơn cốc, nhớ lúc mình xuyên qua đến đây nơi này, biến thành trẻ nhỏ mới sinh khiến thật tức chết, lại còn vừa chín tuổi gặp mặt tiểu hài tử kia bồi dưỡng tình cảm! Đùa gì vậy? Cái lão già kia, hừn vậy mà cũng nghĩ ra được. Lão già này quả thật làm mình phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Một cốc chủ oai hùng. Người bên trong cốc, có người có thể cải tử hoàn sinh, có người lại là độc vương, cũng có người võ nghệ tinh sâu, thậm chí có mỹ nhân diện mạo mê hoặc. Nhưng mặc kệ những người này trước kia tuấn kiệt, tài giỏi thế nào, bước chân vào sơn cốc này, đều ngoan ngoãn lời nghe cốc chủ. Cũng chính là cha của Trình Thiên Miêu.

Đây đương không phải tên thật, không ai biết tên thật của hắn. Tất cả những người biết đều phải chết nên sợ rằng không ai có gan muốn biết cả. Chỉ có một người mà hắn muốn cho biết lại không có hứng thú biết, đó đương nhiên là nàng. Bởi lẽ trên đầu nàng còn có một tảng đá lớn, hóa thành trẻ con.

"Thiên Miêu!" Thanh âm hùng hậu từ đằng xa truyền đến, khiến lão nhân ở dưới gốc cây không khỏi chấn động, lỗ tai ong ong. Không cần nghĩ cũng biết, tất cả mọi việc đều xuất phát từ bên này.

"Tiểu thư, người mau xuống đây đi, lát nữa cốc chủ tức giận thì làm sao bây giờ?" Tổng quản co rúm thân mình, cẩn thận trốn phía sau cây.

"Lăn tăn cái gì?" Trình Thiên Miêu càng không khách khí, thanh âm khiến tổng quản dưới gốc cây phát run. Tổng quản tim đập nhanh, tiểu thư mới tám tuổi, nội lực đã thâm hậu như thế, sơn cốc không có người nào có thể là đối thủ của nàng.

"Ngao, mau xuống đây xem mặt phu quân của người." Cốc chủ cười cười, kéo thân hình mập mạp đến dưới gốc cây, dẫn theo một thiếu niên tuấn mĩ.

Trình Thiên Miêu không thèm liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Phu quân có thể mạnh hơn ta sao?" Trong lời nói tràn đầy châm chọc, trong lòng người nghe lập tức nổi giận.

"Người xuống đây!" Thiếu niên dưới gốc cây nổi giận, ngửa mặt nhìn cô gái trên cây, mặt tức giận đỏ bừng. Lần đầu tiên gặp mặt đã bị nương tử tương khinh thường, về sau làm sao có thể gặp người khác!

"Người lên đây!" Trình Thiên Miêu cười rộ lên, "Nếu đánh thắng được ta mới có tư cách bảo ta xuống gặp người, biết không?"

Thượng Quan Thanh Vân nhìn nụ cười của cô gái, cắn chặt răng, dậm chân bay lên.

Cốc chủ cười tủm tỉm, nhỏ giọng nói thầm: "Cảm tình hai người thật tốt, mới gặp mặt mà đã. . . . ." Hai chữ thân mật còn chưa nói ra, chỉ nghe ầm một tiếng, Thượng Quan Thanh Vân ngã xuống gốc cây, trên mặt in một dấu chân.

Cốc chủ run rẩy khoe miệng, nhìn Thượng Quan Thanh Vân dưới gốc cây, bước đến đỡ lên, ân cần hỏi han: "Thanh Vân, không sao chứ?"

"Không sao." Thượng Quan Thanh Vân tức giận xoa xoa máu dưới mũi, ngẩng đầu căm giận nhìn cô gái trên cây. Không cam lòng, quyết tâm trả thù, không cam lòng! Không cam lòng!

"Hừ! Người vẫn chưa có tư cách bảo ta xuống gặp người!" Thanh âm trên cây truyền đến càng làm cho người nghe tức giận.

Cốc chủ nuốt nước bọt nhìn sắc càng ngày càng khó coi của Thượng Quan Thanh Vân, cảm giác thấy không ổn. Nha đầu này đức hạnh, nhận thức vĩnh viễn không thay đổi. Bây giờ cảm thấy Thượng Quan Thanh Vân vô dụng, ý nghĩ này sẽ theo mãi cho đến về sau. Về sau làm sao bây giờ? Nam nhân có người nào chấp nhận một nữ nhân như vậy chứ, lúc này hắn bỗng thấy hối hận vì đã chiều nữ nhân này quá đáng, không dạy dỗ ngay từ đầu.

"Đáng giận!" Về mặt Thượng Quan Thanh Vân đã sớm tức giận đỏ bừng, mà dấu chân trên mặt lại càng rõ ràng.

Năm nay, Trình Thiên Miêu tám tuổi, Thượng Quan Thanh Vân chín tuổi, nhân duyên hai người liệu có ổn không đây?!

"Thiên Miêu, người, người quá đáng rồi! Sao lại có thể đánh Thanh Vân thành như vậy!" Cốc chủ nuốt nước bọt đau khổ, đoán đây là lần đầu tiên Thượng Quan Thanh Vân bị chịu nhục như vậy. Thế này có thể tốt sao?

"Hừ!" Người trên cây không kiên nhẫn đáp, "Người cũng không cần nói, đem qua ai lên vào nhà Độc quả phụ?"

Cốc chủ mặt lập tức trắng giống gan heo, nửa ngày không nói ra được một câu. Trốn ở phía sau cây, lão nhân cũng âm thầm lau mồ hôi, nghĩ mình còn muốn sống thêm vài năm nữa!

"Độc quả phụ buổi trưa đã mời ta ăn cơm, người không đi à?" Trình Thiên Miêu khiêu khích, không quay đầu lại nhìn mặt cốc chủ.

"Người người ~~ nha đầu chết tiệt kia, mang Thanh Vân đi dạo trong cốc đi, nếu không, ngày mai đừng nghĩ ta dạy cho người khẩu quyết hạ bán bộ." Cốc chủ nghiêng răng nghiêng lợi, đối với bảo bối vừa yêu vừa hận.

Trình Thiên Miếu dừng bước lại, trên mặt lộ vẻ không cam lòng nhìn Thượng Quan Thanh Vân, ngoắc ngón tay: "Người, lại đây." Mặc dù là đứa bé, nhưng là dù sao cũng là nam nhi! Trình Thiên Miếu coi thường. Nam nhân mà cũng chịu đi xem mặt sao?

Thượng Quan Thanh Vân nhú nhú mày, đi theo phía sau Trình Thiên Miếu. Muốn đòi lại công bằng cho mình!

Cốc chủ nhìn hai đứa nhỏ một trước một sau đi xa, cũng lau mồ hôi. Nha đầu chết tiệt kia dám làm hấn sợ hãi vậy.

"Tổng quản, ra đi." Cốc chủ hướng gốc cây quất lên, tổng quản nom nóp lo sợ từ phía sau cây đi ra, trong lòng oán trách Trình Thiên Miếu. Lúc này hại chết mình, tại sao trước mặt mình vạch trần cốc chủ?

"Lão gia, ngài tìm ta?" Tổng quản trong lòng không ngừng lau mồ hôi.

"Người vừa rồi nghe được cái gì?" Trên mặt cốc chủ cười tủm tỉm, vẻ mặt vô hại.

Tổng quản lộ roi đầy mặt, dừng nhìn bộ dáng cốc chủ cười, nhưng người này đi qua đây giống như đến Địa Ngục, chỉ có giết chết. Cho dù thành lập thế lực sơn cốc này cũng không thấy hấn cười. Chỉ sau khi nhận được tiểu thư, trên mặt của hấn mới thường xuyên cười tủm tỉm.

"Ta không nghe được gì, azzz, người đã già, lỗ tai không còn tốt nữa." Tổng quản ngây ngô cười trả lời.

"Vậy là tốt rồi, đi thôi." Cốc chủ cười tủm tỉm xoay người, tiếp tục nói, "Người nói, tình cảm hai hài tử thật tốt, mới lần đầu tiên gặp mặt liền cùng ăn cơm."

Tổng quản nhớ là Trình Thiên Miếu không có lựa chọn nào khác, sau đầu bốc lên mồ hôi lạnh, vậy là tình cảm sao? Ngoài miệng lại phụ họa: "Đúng vậy, lão gia ngài nói rất đúng, tiểu thư cùng cô gia tương lai tình cảm thật là tốt a."

"Đúng vậy a, Đúng vậy a." Cốc chủ vừa lòng gật đầu, đi dạo, tản bộ đi lên phía trước.

Mà giờ khắc này Trình Thiên Miếu dẫn theo Thượng Quan Thanh Vân đi dạo trong cốc. Thượng Quan Thanh Vân tò mò nhìn chung quanh, nơi này chính là Vạn Tướng Cốc, ở đây người nào cũng có. Họ tới đây để ẩn cư, tránh né tai họa. Mặc dù những người này võ nghệ cao cường, trước kia thanh danh ở giang hồ lớn như thế nào, tiến vào cốc định cư liền an phận thủ thường.

"Thiên Miếu ~~~ cho người này." Một thanh âm từ một phòng truyền ra, chỉ nghe tiếng không thấy người. Một quả táo ném ra ngoài cửa sổ. Quả táo trên không trung phát ra tiếng xé gió làm Quan Thanh Vân kinh hãi, Người quảng quả táo dùng nội lực hùng hậu, không sợ làm thương người khác sao?

"Cảm ơn, di Ba." Trình Thiên Miếu thoải mái tiếp nhận quả táo, nhìn nhìn lại nói tiếp, "Sao không rửa? Lần sau rửa sạch rồi đưa ta!" Giọng nói oán giận.

"A, quên, lần sau nhất định sẽ rửa." Trong phòng lại truyền đến giọng áy náy.

"Đi, lần sau cho người trúng." Trình Thiên Miếu đem quả táo thuận tay quăng sau, ném cho Thượng Quan Thanh Vân. Thượng Quan Thanh Vân vội tiếp, khó hiểu nhìn bóng lưng Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu không lên tiếng, tiếp tục đi lên phía trước.

"A, Thiên Miếu, người phía sau người là ai?" Một thanh âm kì quái trong một phòng cao truyền đến.

Thượng Quan Thanh Vân ngẩng đầu nhìn, nhìn đến một thiếu niên ăn mặc quái dị nhìn mình khiêu khích.

"Hắn là Thượng Quan Thanh Vân." Trình Thiên Miếu nhìn nhìn thiếu niên kia, thần nhiên trả lời, "Cá ngày hôm qua người đưa tới đều bị thú, người cho ai ăn?"

"A? Ha ha, quên mất, dùng độc hơi nhiều." Thiếu niên quái dị ngượng ngùng. Khóe mắt lại liếc quả táo của Thượng Quan Thanh Vân. Người này chính là Thượng Quan Thanh Vân? Vốn định hạ độc trên cột người phía sau, nhưng không nghĩ là người khó giải quyết như vậy, vẫn là quên đi thì hơn.

Trình Thiên Miếu cũng không để ý tới người trên nóc nhà, tiếp tục đi lên phía trước. Dẫn Thượng Quan Thanh Vân đi đến bên dòng suối nhỏ.

"Này ~~~" Trình Thiên Miếu nhìn Thượng Quan Thanh Vân đi gần máp nước gọi.

"A?" Thượng Quan Thanh Vân giật mình nhìn Trình Thiên Miếu.

"Rửa táo đi." Trình Thiên Miếu ra lệnh.

Thượng Quan Thanh Vân kéo khóe miệng, nhưng vẫn ngồi xuống đem táo rửa. Đứng dậy đưa cho Trình Thiên Miếu, Trình Thiên Miếu nhận lấy, nhẹ nhàng dùng sức, bẻ thành hai nửa, đưa cho Thượng Quan Thanh Vân một nửa.

Thượng Quan Thanh Vân có chút kinh ngạc nhận lấy.

"Tiểu tử, ngươi trở về tập luyện, chờ ngươi mạnh hơn ta mới có tư cách đứng trước mặt ta nói ngươi là vị hôn phu của ta, biết không?" Trình Thiên Miếu cắn quả táo, tùy ý nói.

Thượng Quan Thanh Vân nhăn lông mày, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, âm thầm hạ quyết tâm! Nhất định, nhất định phải mạnh hơn nàng.

Trình Thiên Miếu cùi giày ngâm chân trong nước, thần nhiên ăn táo. Thượng Quan Thanh Vân nhìn chân của nàng trong nước, nhìn thấp xuống dưới thấy, có người rửa rau. . . . .

"Tiểu tử, ta muốn ngủ, ngươi quay về chỗ lão già kia đi." Trình Thiên Miếu nằm trên tảng đá lớn, lười biếng nhắm mắt.

"Lão già kia?" Thượng Quan Thanh Vân nhỏ giọng lặp lại, đột nhiên nghĩ ra người mà Trình Thiên Miếu nói là ai, Thượng Quan Thanh Vân nhìn Trình Thiên Miếu, nàng sao có thể gọi phụ thân là lão già? Tuy rằng Vạn bá bá là người rất quái dị, không câu nệ tiểu tiết, nhưng bị nữ nhân của mình kêu như vậy, cũng phải có phản ứng chứ.

"Ngươi trở về đi." Trình Thiên Miếu nói thầm, trở mình nằm ngủ.

Khi nàng tỉnh lại, nhìn thấy Thượng Quan Thanh Vân còn ngồi bên cạnh.

"Ngươi làm gì thế?" Trình Thiên Miếu tò mò nhìn đứa nhỏ trước mắt, rõ ràng mới chín tuổi, trên mặt đã có uy nghiêm. Danh môn thế gia dạy dỗ tốt như vậy sao?

"Chờ ngươi tỉnh lại." Thượng Quan Thanh Vân nghiêm túc trả lời.

"Đi thôi, ăn cơm." Trình Thiên Miếu đứng lên, đi về phía trước, "Ngươi muốn theo cũng được, chỉ cần đừng bị trúng độc chết."

Thượng Quan Thanh Vân chợt nhớ Trình Thiên Miếu đã nói, trưa nay Độc quả phụ mời nàng ăn cơm. Độc quả phụ? Chính là nữ nhân trước kia đã đầu độc toàn bộ Lưu gia. Bởi vì chồng mất, bị mấy đại ca, thậm chí cả công công đều muốn chiếm tiện nghi của nữ nhân xinh đẹp như nàng. Nàng giận dữ, giết toàn bộ người Lưu gia bằng thuốc độc, đi tới Vạn Tướng Cốc định cư. Những điều này là do nghe gia gia kể lại. Người nguy hiểm như vậy, nàng lại hoàn toàn không xem ra gì. Nàng rốt cuộc là loại người nào?

"Đi thì đi." Thượng Quan Thanh Vân chịu không nổi khẩu khí miệt thị của Trình Thiên Miếu.

"Ha ha, thật là một đứa nhỏ đơn thuần." Trình Thiên Miếu nở nụ cười, lại ngừng lại, lấy từ trong lòng ngực ra viên thuốc đưa cho Thượng Quan Thanh Vân, "Ăn hết, nếu buổi chiều ta mang thi thể ngươi trở về, lão già chắc chắn sẽ chặt chân ta."

Thượng Quan Thanh Vân vốn khinh thường muốn cự tuyệt, nhưng viên thuốc trên tay lại tỏa ra mùi thơm ngát mê người, khiến hắn không thể cự tuyệt. Một ngụm nuốt vào, khiến thân thể sáng khoái cực kỳ.

"Ăn cơm nhanh còn quay về, lão già kia khỏi đi tìm, phiền toái." Trình Thiên Miếu nói thầm, trên mặt lộ vẻ bất mãn. Cũng không phải là bảo mẫu, làm sao mình lại cùng tiểu hài tử này đi bộ khắp nơi?

Thượng Quan Thanh Vân buồn bực đi theo Trình Thiên Miếu, ánh mắt kiên nghị. Mình nhất định, nhất định sẽ mạnh hơn.

Buổi chiều, Thượng Quan Thanh Vân có người đón đi, Trình Thiên Miếu cũng không đưa tiễn, mà lại trèo lên cây cao nhất, trông về phía xa.

Khi nào thì, mình mới có thể rời khỏi cốc đi ra ngoài?

"Nha đầu, ngươi lại sốt ruột rồi, còn tám năm, ta đã nói rồi, chờ ngươi mười sáu tuổi sẽ để ngươi đi ra ngoài." Cốc chủ bỗng nhiên xuất hiện phía sau Trình Thiên Miếu, sừng nịch nữ nhi báo bối của mình.

"h, còn tám năm." Trình Thiên Miếu nhẹ nhàng đáp lại.

Tám năm sau, sẽ thế nào đây?

Vạn tướng cốc ngồi chỗ cao nhất trên cây, Trình Thiên Miếu ngồi bên cạnh, nhìn ra phía xa. Tất cả vẫn như cũ không có gì đặc biệt. Nấu cơm, rửa rau. Phía trung tâm quảng trường, đang họp chợ phiên ba ngày một lần. Ngoại trừ các cư dân trong cốc mua bán trao đổi cũng có các thương nhân bên ngoài vào buôn. Thương nhân đứng đắn có thể thoải mái bình yên vào cốc buôn bán. Từng có người có ý định vào cốc với ý định báo thù, ngày thứ hai liền bị phát hiện chặt thành mẩu khúc vứt ra ngoài.

Vừa vào cốc này, ngăn cách.

Đây là lời được khắc trên tấm bia đá.

"Tiểu thư ~~~ tiểu thư ~~~" xa xa truyền đến tiếng gọi của tổng quản.

Trình Thiên Miếu làm như không có nghe thấy, chuyển thân nhẹ nhàng, hướng đến nhà Vương Tiểu Bạch. Hôm nay Vương Tiểu Bạch nói sẽ dạy mình âm khí tận xương đĩnh, thuận tiện tới nhà hắn trốn.

Tổng quản đi tới gốc cây, nghỉ hoặc nhìn một chút, nhưng không có phát hiện tung tích tiểu thư. Thờ dài, xoay người rời đi. Phu quân tương lai của tiểu thư hàng năm đều phải người đưa tới rất nhiều thứ, nhưng là tiểu thư cũng không nhìn qua. Thiếu gia Thượng Quan Thanh Vân từ bốn năm trước cũng không xuất hiện quá. Nghe nói hần mỗi ngày đều chăm chỉ luyện công. Xem ra bốn năm trước một cước kia đã làm cho hần khắc cốt ghi tâm.

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ~" Trình Thiên Miếu đi đến trước cửa nhà Vương Tiểu Bạch, đang muốn đẩy cửa vào, lại nhìn đến trên cửa có điều khác lạ.

"m hiêm" Trình thiên nói thầm, cẩn thận lui về phía sau vài bước, nhặt lên cục đá nhỏ, ném tới cạnh cửa, cửa bị văng ra, liên tiếp ám khí trên cửa bắn xuống dưới, dính tại chỗ vừa rồi Trình Thiên Miếu đứng.

"Ai nha, mỗi ngày lại tiến bộ." Trong cửa truyền đến thanh âm trầm tức.

"Dừng! Đồ ăn lấy lòng không có hả?" Trình Thiên Miếu bước qua cửa đi vào.

"Mua xong rồi. Bất quá. Hôm nay ta nghĩ ăn gà kho tàu." Người trong phòng nói chuyện ôm tay mình, nhìn bức họa trên tường không xoay người lại, "Thiên Miếu, ngươi xem bức họa này như thế nào? Ta vẽ đêm qua đây."

"Xấu." Trình Thiên Miếu không liếc mắt xem bức tranh trên tường, không khách khí trả lời.

"Làm sao có thể? Ngươi xem, trong đêm đen, trong phòng tối đen, một người đang trầm tư, có nhiều tâm sự." Vương Tiểu Bạch đắc ý nhìn bức tranh trên tường đều là màu đen, mặt trên không có bất kỳ nét vẽ gì, tất cả đều là màu đen.

"Được rồi, hôm nay làm gà kho tàu, dạy ta tận xương đĩnh, vô nghĩa nhiều." Trình Thiên Miếu không khách khí. Người trước mắt rõ ràng không biết vẽ tranh, còn cả ngày nói mình là đại sư. Mỗi lần đem một trang giấy bôi đen toàn bộ, sau đó nói mình vẽ cái gì. Có lẽ, hần đúng là một thiên tài.

"Ngươi đây là thái độ với sư phó sao? Há?" Vương Tiểu Bạch lộ ra nguy hiểm, xoay người qua, lộ ra gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, nhướn lông mày nhìn Trình Thiên Miếu.

"Uy, sư phó, vừa rồi ta đi ngang qua cửa nhà Lý đại thẩm, gặp nàng đang tìm gà. Còn nói nếu ta thấy thì nói cho nàng biết một tiếng." Trình Thiên Miếu cũng cười nguy hiểm, nhướn nhướn mày, "Sư phó tốt nhất, khi nào thì dạy ta?"

Vương Tiểu Bạch kéo khóa môi xinh đẹp, không nói gì nhìn con người trước mắt. Luôn tìm nhược điểm người khác đã kích vô cùng tàn nhẫn. Thực không biết cóc chủ dạy dỗ thế nào. Lý đại thẩm chính là Độc quả phụ, mình vừa trộm gà của nàng, nếu bị nàng biết, không biết mình sẽ bị tra tấn thành cái dạng gì.

"Ha ha, đồ nhi ngoan. Sư phó lập tức sẽ dạy ngươi." Vương Tiểu Bạch đổi bộ dáng nịnh nọt cười, từ trong ngực móc ra thứ gì đưa cho Trình Thiên Miếu.

Sau giữa trưa, Vương Tiểu Bạch dạy xong cho Trình Thiên Miếu liền bảo nàng có thể đi, đã đến thời gian ngủ trưa của mình.

Trình Thiên Miếu cảm tận xương đĩnh Vương Tiểu Bạch đưa, lòng tiêu sái.

Ngày cứ như vậy trải qua. Mỗi ngày cuộc sống đều là hết sức đặc sắc. Mọi người trong Vạn Tướng Cốc không hề đơn giản.

Trình Thiên Miếu hướng phòng Trương Mỹ Nhân đi đến. Người đàn bà kia đã từng là nữ nhân tam đại đế vương sùng hạnh, cuối cùng ngăn cuộc sống cung đình. Điều khiến Trình Thiên Miếu cảm thấy hứng thú là mị thuật của nàng.

"Thiên Miếu ~~~" Mới vừa vào cửa, thanh âm chết người liền truyền đến. Trình Thiên Miếu nghe một trận run, thanh âm này quả thực mỹ đến tận xương tủy, mỗi lần tới đây trên người mình đều nổi da gà.

"Trương Mỹ Nhân sư phó. . . . ." Trình Thiên Miếu trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, "Cũng không cần dùng loại thanh âm này nói chuyện cùng ta?"

"Ngươi làm lão nương nguyện ý a, thói quen dễ dàng như vậy sửa đổi sao?" Mới vừa rồi còn nũng nịu mà giờ đã đổi giọng nhanh chóng.

Trình Thiên Miếu trong lòng lại đổ mồ hôi, đây mới là bản chất thật của nàng. Thật không biết trước kia hoàng đế sao lại bị nàng lừa, còn có, tuổi của nàng xưng lão nương tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng gương mặt chăm sóc giống như mới hai mươi, thật làm người ta kính sợ.

"Sư phó a, ngươi bao giờ thì dạy ta chăm sóc mặt đây?" Trình Thiên Miếu gượng cười.

"Xem tâm tình lão nương đi." Trương Mỹ Nhân ngồi xuống, chỉ bả vai của mình.

Trình Thiên Miếu kéo khóa miệng, không tiếng động đi đến bên cạnh Trương Mỹ Nhân vì nàng chỉ chỉ lên bả vai.

"Sư phó thật giống khuê nữ, làn da này ~ ai nha, có thể khắp xuất thủy." Trình Thiên Miếu gượng cười sùng nịnh.

"Là hoa cúc khuê nữ! ! " Trương Mỹ Nhân sửa.

"Đúng đúng, sư phó tựa như hoa cúc khuê nữ." Trình Thiên Miếu vô lực nịnh hót.

"Được rồi, bỏ cái vẻ mặt đó đi." Trương Mỹ Nhân bĩu môi, "Sớm đem những gì ta dạy ngươi đi lừa bọn nam nhân đáng ghét kia đi, ha ha ha."

"Ha ha. . . . ." Trình Thiên Miếu gượng cười, chính mình cũng chưa muốn mang tai họa cho nam nhân, bắt quá học thêm cái này có lúc sẽ hữu dụng .

"Còn bốn năm nữa ngươi là có thể rời cốc rồi, khi trở lại nhớ rõ cho ta mang một ít son của Bắc Lăng nha." Trương Mỹ Nhân hí mắt phân phó .

"Dạ, sư phó." Trình Thiên Miếu đáp ứng. Người trong sơn cốc này thật đúng là không bình thường .

Trong mấy năm gần đây, Trình Thiên Miếu đem các kỹ năng của bọn quái nhân trong cốc học cho giỏi. Cuối cùng đã tới ngày nài ra khỏi cốc.

Một ngày trước khi đi, Trình Thiên Miếu lần lượt đi chào đám thợ cả, thuận tiện vợ vét một đồng lớn này nọ.

"Nha đầu, đeo vào." Cốc chủ đem một cái vòng tay, không nói lời gì, liền đeo vào tay Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu cau mày nhìn vòng tay tinh xảo trên tay mình: "Đây là cái gì?"

"Đây là đồ gia truyền nhà Thượng Quan, chỉ cho con cháu ." Cốc chủ đã sớm biết nha đầu chết tiệt kia sẽ không nghe lời của mình vào nhà Thượng Quan, hiện tại đeo vòng tay này, còn sợ người nhà Thượng Quan không tìm thấy nàng sao? Vòng tay này chỉ có người nhà Thượng Quan mới có thể đeo.

Quả nhiên, Trình Thiên Miếu cảm tức nhìn vòng trên tay, lấy xuống. Lại kinh ngạc phát hiện không thể. Không thể nào, vòng tay này tại sao mở không ra? !

"Nha đầu, đừng có gắng. Mở ra này vòng tay này chỉ có một, là Thượng Quan gia trong tay người." Cốc chủ cười gian trá, "Đi ra ngoài phải cẩn thận nha."

"Lời này ngươi nên nói với người ta gặp nha." Trình Thiên Miếu nói thầm, "Được rồi, ta phải đi."

"Ân, bảo trọng, nữ nhi ngoan." Cốc chủ lau mắt, trên mặt không có một giọt nước mắt.

"Tiểu thư bảo trọng. Một môi thì quay trở lại." Tổng quản cũng tiễn Trình Thiên Miếu đi.

"Ân." Trình Thiên Miếu trả lời, xoay người phát tay, "Ta đi." Xoay người lên hắc mã Vương Tiểu Bạch đưa .

Cốc chủ trầm nhìn bóng lưng Trình Thiên Miếu đi xa, nhẹ nhàng thở dài. Chính mình đã sớm biết có một ngày như thế, nhưng trong lòng vẫn còn có chút chua xót.

"Cha, cảm ơn ngươi. Ngươi bảo trọng. Còn có, Độc quả phụ nếu nàng nguyện ý ngươi liền cưới đi." Rất xa, thanh âm của Trình Thiên Miếu theo gió bay tới, sâu kín, gió thổi qua liền tan, dường như cũng không nói gì quá bình thường.

Cốc chủ sững sờ, nhìn chằm chằm bóng lưng Trình Thiên Miếu đang dần biến mất. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên nha đầu kia gọi mình là cha. Mặc dù mình đã sớm biết nha đầu kia không giống với người bình thường, nhưng tâm trí vượt ra khỏi dự đoán của mình. Nàng kiêu ngạo, nàng tự tin. Rất nhiều người đều không có để vào mắt.

Hôm nay, nàng rốt cục kêu mình một tiếng cha. Ha ha.

Cốc chủ cười nheo lại mắt, đứng thật lâu ở cửa cốc không hề động.

Xa xa, Trình Thiên Miếu ghim chặt ngựa, quay đầu nhìn nơi mình sống mười sáu năm qua, mỉm cười, xoay người giục ngựa đi.

Cốc chủ để mình đi đến nhà Thượng Quan trước đưa này nọ. Trình Thiên Miếu nhìn một cái bao, bên trong đúng là có đồ gì đó cốc chủ bảo mình mang đến. Cũng biết, đi cho bọn hần bước đi.

Mấy ngày đến Tế thành, Trình Thiên Miếu đánh giá phồn hoa thành trì. Bụng truyền đến thanh âm kháng nghị, tìm quán ăn, đưa ngựa cho tiểu nhị, không bận tâm ánh mắt tiểu nhị kinh diễm, Trình Thiên Miếu mang theo bao kia vào tửu lâu.

"Khách quan, dùng gì?" Tiểu nhị có chút kinh ngạc nhìn nữ tử xinh đẹp.

"Mang vài món là được." Trình Thiên Miếu chọn bàn trong góc khuất ngồi xuống.

"Được, ngài chờ một chút, lập tức có." Tiểu nhị trả lời Trình Thiên Miếu, hét lớn.

Trình Thiên Miếu nhắm chán nhìn chung quanh một chút, lại cúi đầu nhìn vòng tay trên tay mình, chết tiệt, chính mình chưa thể mở thứ này. Thật sự là phiền chán, cảm giác thật không thoải mái, cảm giác mình như đồ vật được khắc lên.

Trong lúc Trình Thiên Miếu nhìn vòng tay trong tay mình thì ngoài cửa một nam hai nữ tiến vào. Người nam anh tuấn phiêu dật, bên cạnh một người nữ kiều mỹ, theo ở phía sau là một người con gái khuôn mặt lạnh như băng.

"Ai nha, Thượng Quan công tử, ngài đã tới, xin mời ngồi." Tiểu nhị cười tươi chào hỏi.

"Ừm." Thượng Quan Thanh Vân thản nhiên gật đầu, trong lòng có chút phiền chán. Vạn bá bá dùng bỏ câu đùa tin nói với mình Trình Thiên Miểu đã đến Tể thành nhiều ngày rồi, khiến mình chú ý. Người kia, gặp lại lại có chút sợ. Qua nhiều năm như vậy, liều mạng luyện công, vì một ngày gặp lại nàng. Nhớ lần đầu tiên gặp mặt liền cho mặt mình một cú đấm, chính mình nên nói cái gì đây?

"Biểu ca?" Bên cạnh Thúy nhi nghi hoặc lên tiếng kêu Thượng Quan Thanh Vân, không rõ biểu ca mấy ngày nay thế nào, tâm trạng luôn đề nơi đâu.

"Ừm, không có gì, thôi, ăn cơm trước." Thượng Quan Thanh Vân mỉm cười quay đầu nhìn lo lắng trên mặt Thúy nhi, ý bảo mình không sao.

"Oa, tiểu tử, người đã trưởng thành." Thanh âm trầm tức truyền đến, thanh âm êm tai, nhưng giọng điệu này khiến người nghe cảm giác không thư thái.

Thượng Quan Thanh Vân quay đầu nhìn người ở góc, giật mình.

Là nàng! !

Thượng Quan Thanh Vân giật mình bất động, chính là nàng, gặp mặt lại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Người là ai? !" Thúy nhi khẽ lên tiếng, nữ nhân này là loại người nào, lại có thể nói với biểu ca lời như vậy.

"Vậy người là ai?" Trình Thiên Miểu nhíu nhíu đôi mi thanh tú, cười rộ lên.

Trong mắt Thúy nhi có chút tức giận, nữ nhân không lễ phép này là ai? Mạc danh kỳ diệu!

Ở phía sau Thúy nhi, Thượng Quan Nhạc Đình có chút hứng thú nhìn mọi việc trước mắt.

"Đã lâu không gặp, ha ha, tiểu tử, lại đây ngồi." Trình Thiên Miểu vẫy vẫy Quan Thanh Vân.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Thúy nhi, Thượng Quan Thanh Vân hướng phía bàn Trình Thiên Miểu đi tới. Thượng Quan Nhạc Đình cũng đi theo, Thúy nhi cắn chặt răng, đập mạnh dưới chân, đi theo.

"Ha ha, vừa vặn gặp người. Cái này cho người." Khi Thượng Quan Thanh Vân mới vừa vào cửa, Trình Thiên Miểu liếc mắt một cái liền nhận ra hân. Năm đó đã xúc phạm đến hân, giờ hân đã trưởng thành.

"Đây là vạn bá bá đưa?" Thượng Quan Thanh Vân có chút nghi hoặc, vẫn nhận lấy. Hân vừa gặp cũng đã nhận ra nàng, cũng nhận ra chính là nàng năm đó một cước đạp mình xuống cây. Nàng đã lớn duyên dáng yêu kiều, khiến tâm người động.

"Ân, còn có, mở ra cho ta, nhanh chút." Trình Thiên Miểu trong lòng vui mừng, thật là may mắn, tại đây liền gặp được tiểu tử này, đồ cần đưa đến cũng đưa, cũng tiện bảo hân mở vòng tay ra. Sau đó chính mình đi Tiêu Dao.

Thượng Quan Thanh Vân sau khi ngồi xuống nhìn vòng tay trên tay Trình Thiên Miểu, nhíu mày, đây là tín vật đính hôn, làm sao có thể nói tháo liền tháo? Thượng Quan gia tôn chỉ là không được lấy xuống!

"Thất xảo linh trạc!" Thúy nhi lên tiếng kinh ngạc, mình chỉ thấy có một lần, năm mộng cũng muốn có được nó, nhưng bây giờ lại mang trên tay nữ nhân vô lễ này!

"Uh, tên không sai." Trình Thiên Miểu nhìn vòng tay trên tay mình, tên gọi nghe rất hay.

"Người ~" Thượng Quan Thanh Vân nửa ngày cũng không nói ra một câu, chỉ nhìn Trình Thiên Miểu khó hiểu.

"Tiểu tử, nhanh chút tháo xuống cho ta." Trình Thiên Miểu không kiên nhẫn nhìn vẻ mặt phức tạp của Thượng Quan Thanh Vân.

"Không được, đeo vào sẽ không lấy xuống được." Thượng Quan Thanh Vân trả lời lưu loát vô cùng.

"Người là ai? Vì sao thất xảo linh trạc của Thượng Quan gia ở trên tay người? Có phải người trộm!" Thúy nhi tức giận sắp nổi điên rồi! Nữ nhân trước mắt là ai? Vì sao mình chưa từng nghe qua vòng tay đã tặng người khác? Mà thái độ biểu ca cũng khiến nàng tò mò.

Nghe được từ trộm, hai mắt Trình Thiên Miểu phát lạnh, cảm chiếc đũa lên ném về phía cánh tay Thúy nhi. Thúy nhi kinh hãi, thật không ngờ người trước mắt không nói một lời liền động thủ. Lắc mình tránh thoát, nhưng vẫn bị chảy máu.

"Ở đâu ra chó sủa loạn vậy?" Trình Thiên Miểu thản nhiên nói, "Lại thêm một tiếng thử xem, ta sẽ cắt đầu lưỡi của người." Thản nhiên nói một câu, khiến Thúy nhi toát ra mồ hôi lạnh.

Thượng Quan Thanh Vân không kinh ngạc, trong mắt ngược lại lộ ra ý cười. Nàng vẫn là nàng, không hề thay đổi.

Trong mắt Thượng Quan Nhạc Đình lại có ý thương thức, đã sớm muốn dạy dỗ biểu tỷ chán ghét này.

Liễu Thúy nhi tức giận mằn nhằn đồ bưng, sẽ phát tác.

"Ngươi là người nào? Như thế đã mạn vô lễ?"

Liễu Thúy nhi muốn động thủ, nhưng vẫn là lý trí đè xuống xúc động, đơn giản là nàng xem đi ra trước mắt nữ nhân này vừa rồi chỉ sợ là mới chỉ dùng một nửa lực đạo. Tu vi cao hơn mình, nếu là tùy tiện động thủ, chịu thiệt nhất định là chính mình.

"Ha ha". Trình Thiên Miếu chỉ cười không đáp.

"Nàng là tẩu tử tương lai của ta."

Thượng Quan Nhạc Đình bình tĩnh nói. Liễu Thúy nhi tuy rằng vừa mới ngay tại hoài nghi, nhưng là hiện tại Thượng Quan Nhạc Đình nói ra lại hoàn toàn không giống là nói đùa. Đối thất xảo lĩnh trạch nhất định là con dâu Thượng Quan gia

Nhưng là! Chính mình chưa từng có nghe nói qua biểu ca đã có vị hôn thê a. Liễu Thúy nhi quay đầu, uy khuất nhìn Thượng Quan Thanh Vân, hi vọng hắn sẽ cho nàng đáp án.

Thượng Quan Thanh Vân nhưng không có để ý tới Liễu Thúy nhi, mà là nhìn Trình Thiên Miếu nhẹ nhàng nói:

"Ăn cơm xong cùng ta về nhà đi, cha mẹ ta rất muốn trông thấy nàng." Lời này không thể nghi ngờ càng khẳng định lời Thượng Quan Nhạc Đình nói. Liễu Thúy nhi sắc mặt lập tức thành màu gan heo, nhưng vẫn là không có phát tác.

Trước mắt tình thế nàng xem rõ ràng, chính mình còn không phải cái loại này ngu ngốc không đầu óc. Thượng Quan Nhạc Đình nhìn xuống muốn cười khoe miệng muốn co rút. Trước kia Liễu Thúy nhi vẫn đem mình cho rằng sẽ con dâu tương lai của Thượng Quan gia, hiện tại xem nàng sẽ thế nào.

"Không đi." Trình Thiên Miếu rõ ràng cự tuyệt, cả kinh Thượng Quan Nhạc Đình cùng Liễu Thúy nhi đều há to miệng. Thượng Quan Thanh Vân lại tuyệt không kinh ngạc, chính là như trước tiếp tục nói:

"Mở vòng tay gì đó ở chỗ cha ta, nàng muốn mở ra thì phải về nhà ta."

"Thật không? Kia đi gặp một chút đi. Cũng rất lâu không có nhìn thấy cha mẹ ngươi." Trình Thiên Miếu nhớ lại hình như mình mười tuổi hay mười hai tuổi đã gặp qua, sau lại vốn không có gặp lại.

"Àn, vậy ăn cơm xong hãy đi." Thượng Quan Thanh Vân phân phó tiểu nhị đem thêm chút thức ăn, mọi người đều ngồi xuống đến ăn cho xong cơm.

Ăn cơm xong, Thượng Quan Thanh Vân mang theo Trình Thiên Miếu ra cửa, vì muốn giới thiệu với Trình Thiên Miếu Tê thành nên hai người đi phía trước, Thượng Quan Nhạc Đình dắt ngựa cùng Liễu Thúy nhi đi ở phía sau.

"Nhà ngươi làm cái gì?" Trình Thiên Miếu đột nhiên hỏi làm cho mọi người cười ngất. Thượng Quan Thanh Vân không thèm so đo, ngẫm lại cũng là tính cách của nàng.

Chính mình làm như thế nào nói cho nàng biết? Thượng Quan gia tại triều đình có người làm quan, giang hồ cũng là danh môn thế gia, trên thương trường cũng là Đại Đầu?

"Quên đi, ta cũng vậy không muốn biết." Trình Thiên Miếu khoát tay áo, ánh mắt nhìn căn nhà ở góc đường đầy thích thú.

Bách Hoa Các? Ha ha, cái này hay, Trình Thiên Miếu ở trong lòng bật cười, tên này vừa thấy chính là pháo hoa liễu hạng. Thượng Quan Thanh Vân nhìn Trình Thiên Miếu dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn theo, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, sắc mặt biến hóa. Thanh lâu, nàng xem này làm cái gì? Nếu hắn biết giờ phút này Trình Thiên Miếu nghĩ gì, nói không chừng sẽ tức giận học máu.

"Bách Hoa Các? Nơi này kinh doanh cái gì?" Trình Thiên Miếu chăm chú hỏi.

"Này, đây là nơi đàn ông tới uống rượu." Thượng Quan Thanh Vân gượng cười trả lời, trong lòng có ý cười, nàng lớn lên tại vạn tượng cốc không tiếp xúc bên ngoài nhiều, không biết đây là thanh lâu là bình thường.

"Nga, vậy ngươi có tới đây uống qua rượu không?"

"Không, không có." Thượng Quan Thanh Vân có chút xấu hổ lắc đầu.

"Nha." Trình Thiên Miếu giọng chán nản, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước. Trong lòng cũng đang khinh bỉ, xú tiểu tử, nhưng thật ra có thể nói, uống rượu là không sai, cũng là uống là hoa tửu đi. Hắn tưởng nàng cái gì cũng không biết. Phải biết rằng trong cốc này lão quái vật, thứ tự cao thấp, người nào đều có! Có hoàng thân quốc thích, có người buôn bán nhỏ, còn có giết người không chớp mắt, một đám người, có cái gì mà nàng không biết.

Đi ở phía sau Liễu Thúy nhi nhưng có chút kinh ngạc, nữ nhân này là thật không biết hay là giả vờ?

Trở lại kinh thành trước phủ đệ Thượng Quan gia, Thượng Quan Thanh Vân đem theo một nữ tử xa lạ xinh đẹp vào cửa, đứng ở cửa bọn gia đình quả thật có chút giật mình. Đây là lần đầu tiên nhìn đến thiếu gia mang nữ tử vào cửa. Thượng Quan Thanh Vân đem Trình Thiên Miếu đưa trong hành lang

ngồi xuống phân phó hạ nhân dâng trà liền đi thỉnh cha và nương của mình tới.

Thượng Quan Nhạc Đình tò mò nhìn Trình Thiên Miếu một bộ dạng không thèm quan tâm cái gì, theo nàng vào cửa đến bây giờ, trên mặt của nàng vẫn luôn là bộ dạng này không chút để ý đến ai.

Người thường vào cửa, ngoài miệng không nói, nhưng là trong mắt tuyệt đối sẽ lộ ra kinh ngạc vì sự xa hoa của Thượng Quan phủ. Mà nàng như cũ là một bộ dạng thân nhiên thờ ơ, quan trọng nhất là, nàng dường như cũng không muốn làm chị dâu của mình. Phải biết rằng, trong thành này không biết có bao nhiêu nữ tử kỳ vọng có thể vào cửa của Thượng Quan gia, cho dù là làm tiểu thiếp.

Liễu Thúy nhi vẫn trầm mặc cúi đầu, nhớ lại những lời Trình Thiên Miếu nói trên đường..., thoáng chút đăm chiêu. Nay con nhỏ quê mùa ngay cả thanh lâu cũng không biết. Nàng rốt cuộc là người nào!

Ngoài sảnh đường vang lên tiếng bước chân dồn dập, ở cửa hai bóng dáng mập mập bỗng nhiên xuất hiện, đúng là cha mẹ Thượng Quan Thanh Vân. Trình Thiên Miếu nhìn hai người cùng mọi sự đáng người không không sai biệt lắm, khỏe miệng dưới co giật, quả nhiên là vật hợp theo loài, đều như vậy thích ăn, cho nên, xem đi, này thân thể thật đúng là to lớn.

"Thiên Miếu ~ người đã đến rồi!" Ngoài cửa cái một thanh âm nghe rất thân thiện vang lên, hai người liền đến trước mặt Trình Thiên Miếu

"Ai nha, trưởng thành rồi, thật xinh đẹp, chúng ta đều đã già rồi!" Trình Thiên Miếu gượng cười đứng lên, nhìn trước mắt hai người hòa ái dễ gần. Hai người hẳn là vẫn chưa tới bốn mươi a, này đáng người, chắc chắn ~~~ trước mắt nam tử chính là Thượng Quan Trường Phong cha Thượng Quan Thanh Vân cùng mẹ Liễu Tiểu Tiểu của hắn. Lâu như vậy không gặp, hai người dường như lại mập ra thêm, thật đúng là cái gì đều không cần quan tâm.

"Vạn bá bá, vạn bá mẫu ~" Trình Thiên Miếu nói còn chưa hô xong. Tay đã bị Thượng Quan Trường Phong cùng Liễu Tiểu Tiểu một người cầm một cái. Hai người cười, trực tiếp nói:

"Kêu cái gì? Kêu cha mẹ!"

Trình Thiên Miếu có chút hôn mê. Chính mình cũng không tính gả cho con của bọn họ a. Đây là không phải nhiệt tình quá rồi? Thượng Quan Thanh Vân chưa nói bọn họ biết mục đích nàng đến đây sao? Trình Thiên Miếu ngẩng đầu trừng mắt nhìn người kia đứng ở một bên Thượng Quan Thanh Vân, Thượng Quan Thanh Vân về mặt vô tội nhìn Trình Thiên Miếu. Trình Thiên Miếu có chút bất đắc dĩ nhìn trước mắt hai người đáng quá đổi nhiệt tình, gượng cười:

"Thượng Quan Thanh Vân không có nói cho bá bá ta tới là làm cái gì sao?"

"Có thể làm cái gì? Đương nhiên là đến tặng đồ, đến chơi chứ sao." Thượng Quan Trường Phong ha ha cười, cầm tay Trình Thiên Miếu

"Thiên Miếu a, người rốt cuộc đã tới, chúng ta rất nhớ người, theo giúp ta chơi tiếp bàn cờ đi."

"Nói bừa cái gì? Thiên Miếu vừa mới tới xong, hẳn là cần nghỉ ngơi trước!" Liễu Tiểu Tiểu trừng mắt liếc Thượng Quan Trường Phong, Thượng Quan Trường Phong ngượng ngừng thu tay lại, gật gật đầu.

"Vậy cứ như thế, thời gian còn dài mà, nương dẫn người đi nghỉ ngơi." Liễu Tiểu Tiểu nắm lấy tay Trình Thiên Miếu liền hướng đại đường đi đến.

Trình Thiên Miếu xấu hổ cực kỳ, muốn vùng khỏi tay nàng lại cảm thấy dường như không tốt lắm, đành phải tạm thời đi theo phía sau của nàng. Thân ảnh của hai người biến mất ở tại cửa đại đường, Thượng Quan Trường Phong thế này mới xoay người vỗ vỗ Thượng Quan Thanh Vân bả vai, ý vị thâm trường học ra hai chữ:

"Cố gắng."

Thượng Quan Thanh Vân bất đắc dĩ cười khổ, thì ra cha cái gì đều đã nhìn ra, nàng hoàn toàn là không nghĩ gả cho mình. Mà chính mình? Nàng ở tám năm trước liền đã đi vào trong lòng của mình, rốt cuộc đuổi đi không được.

Liễu Thúy nhi thủy chung cúi đầu, không người nào thấy nàng đã muốn cắn chặt răng, trên mặt là vẻ giận dữ. Chính mình tới nơi này, là vì cái gì? Vì gả cho Thượng Quan Thanh Vân, lên làm Thượng Quan gia thiếu phu nhân, về sau Thượng Quan gia nữ chủ nhân duy nhất, nhưng bây giờ đột nhiên chui ra cái dã man nữ nhân kia. Nhất định phải nghĩ biện pháp trừ bỏ nàng! !

Trình Thiên Miếu bị Liễu Tiểu Tiểu đưa vào một gian phòng khác, phân phó hạ nhân đưa tới nước tắm, đưa tới bộ đồ mới, dẫn dò nàng trước nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối thời điểm lại đến gọi nàng ăn cơm, thế này mới vừa lòng rồi đi. Trình Thiên Miếu bất đắc dĩ tiễn Liễu Tiểu Tiểu, hiện tại chính mình thật đúng là hối hận đã theo tới đây. Tên kia thật đáng giận mà, dường như hoàn toàn không có nói với cha mẹ hắn chuyện nàng muốn, hai ngày nữa mình sẽ hỏi cách mở vòng tay, chính mình còn muốn đi thăm thú đây đó.

Tắm rửa xong, cho bọn nha hoàn lui ra, Trình Thiên Miếu thỏa mãn nằm ở trên giường, nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi, cửa lúc này nhẹ nhàng có động.

"Ai?" Trình Thiên Miếu rất bức mình, ghét nhất mình lúc ngủ bị quấy rầy.

"Biểu tâu, là ta."

Cửa vang lên ôn nhu thanh âm của Liễu Thúy nhi. Trình Thiên Miếu vừa nghe đến cái thanh âm này, khỏe miệng hiện lên nụ cười quý dị. Nhanh như vậy

tìm tới cửa rồi, thật đúng là sốt ruột a, ha ha, có ý tứ.

"Vào đi." Trình Thiên Miêu không có đứng dậy, chính là lấy tay chống đỡ đầu của mình, mỉm cười nhìn cửa. Liễu Thúy nhi tiến vào liền nhìn đến người nằm ở trên giường Trình Thiên Miêu, trong lòng có chút khinh bỉ, xem ra đã man lèn đã man một chút lễ tiết cũng không hiểu. Chẳng lẽ không biết có người tới bái phỏng nên xuống giường sao?

Trình Thiên Miêu đương nhiên chú ý tới liễu Thúy nhi trong ánh mắt có sự khinh bỉ, trong lòng buồn cười, đối loại nữ nhân này chính mình cần xuống giường tiếp đón sao? Chẳng lẽ không biết hiện tại chính là thời điểm nàng cần nghỉ ngơi?

"Biểu tẩu ~~~" Liễu Thúy nhi thu hồi cảm xúc, cười khanh khách nhìn Trình Thiên Miêu, giọng điệu cực kỳ hiền lành.

"Đừng loạn kêu "

Trình Thiên Miêu không kiên nhẫn cắt ngang lời của nàng

"Tìm ta có chuyện gì?"

Liễu Thúy nhi ngẩn ra, nhìn đến Trình Thiên Miêu trong mắt thật sự là không vui chứ không phải giả bộ, có chút hiểu được người trước mắt có lẽ là thật sự không nghĩ gả vào Thượng Quan gia, nhưng là, dựng cùng di đều như vậy thương yêu nàng, bằng điểm ấy, chính mình thật cũng không buông tha nàng.

"Biểu tẩu tuy rằng nói như vậy, nhưng là ta nghe nói, người cùng biểu ca là từ nhỏ liền đính hôn. Cho nên biểu muội muốn nói chuyện để chúng ta hiểu nhau hơn, ở bên ngoài ta có làm tiệc rượu vì ta muốn cùng biểu tẩu bồi tội. Hôm nay là ta không đúng."

Liễu Thúy nhi cười ôn nhu động lòng người, trong lời nói lại nồng đậm xin lỗi.

"Nga?" Trình Thiên Miêu trêu tức nhìn trước mắt nữ nhân, nữ nhân này vừa thấy cũng không phải là thật lòng, muốn làm gì đây?

"Đêm mai ta ở Bách Hoa Các vì biểu tẩu thiết yến bồi tội, thỉnh biểu tẩu nhất định phải tới, còn có thỉnh không cần nói cho biểu ca, hôm nay ta đối biểu tẩu vô lý đã muốn làm cho biểu ca tức giận." Liễu Thúy nhi có chút ủy khuất nói.

"Ha ha, tốt." Trình Thiên Miêu khoe miệng hiện lên tia cười mỉa mai, đáng tiếc Liễu Thúy nhi nhìn không thấy. Bách Hoa Các, thật đúng là cho rằng mình không biết đây là địa phương gì, lừa gạt mình đi địa phương đó làm cái gì? Chính mình nhưng thật ra cũng muốn nhìn một chút.

"Kia biểu tẩu nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai buổi tối ta lại đến tìm biểu tẩu." Liễu Thúy nhi vui sướng nói, chào Trình Thiên Miêu rồi đi ra ngoài đóng cửa lại. Đóng cửa lại sau, trong mắt lộ ra cay nghiệt thật rõ ràng. Quả nhiên là một con nhỏ quê mùa, ngay cả Bách Hoa Các là địa phương nào cũng không biết, vậy không thể trách mình. Đến lúc đó, được chuyện rồi, lại thông tri biểu ca tiến đến, ha ha, người nữ nhân này còn có cái gì để nói! !

Liễu Thúy nhi cao hứng rồi đi, lại không biết từ một nơi bí mật gần đó một đôi mắt đem tất cả thu hết vào. Trình Thiên Miêu ngáp một cái, nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ thật say. Ban đêm, lúc ăn cơm, Thượng Quan Trường Phong cùng Liễu Tiểu Tiểu gấp cho Trình Thiên Miêu đầy thức ăn, đến không còn chỗ để nữa mới chịu dừng. Liễu Thúy nhi là khuôn mặt không vui cố gắng ăn xong bữa cơm. Trong lòng hận đến nghiến răng, nữ nhân này hôm nay cứ đắc ý, chờ xem, ngày mai đây tất cả đều sẽ kết thúc.

Ăn cơm xong, Liễu Tiểu Tiểu chuẩn bị hoa quả đem cho Trình Thiên Miêu, nhìn nàng ăn, thể này mới chịu thả người.

"Thanh Vân a, con đưa Thiên Miêu về phòng đi." Trình Thiên Miêu khoát tay áo: "Không cần, chính con ~~~"

"Ai nha, đi nhanh về nhanh." Liễu Tiểu Tiểu cắt đứt lời Trình Thiên Miêu hoàn toàn không cho nàng phản đối. Thượng Quan Thanh Vân đứng dậy nhìn chằm chằm về bất đắc dĩ của Trình Thiên Miêu, Trình Thiên Miêu liếc mắt nhìn hắn, cũng đứng dậy nhìn mọi người chào hỏi xong, xoay người ra cửa. Thượng Quan Thanh Vân quay đầu hướng Liễu Tiểu Tiểu nhủ mày, đi theo phía sau.

Liễu Tiểu Tiểu mỉm môi nở nụ cười, nhưng trong lòng hiểu được, con của mình tiền đồ còn thực gian nan. Liễu Tiểu Tiểu cười gian giống hồ ly, cùng Thượng Quan Trường Phong đối mắt nhìn. Đây tất cả rơi vào trong mắt Liễu Thúy nhi.

"Thiên Miêu ~~~" Thượng Quan Thanh Vân đuổi theo phía sau Trình Thiên Miêu

"Ngày mai muốn hay không đi ra ngoài đi dạo?"

"Tiểu tử, ta với người rất quen thuộc sao? Quan tâm ta làm gì?"

"Nhưng là, người là nương tử chưa quá môn của ta." Thượng Quan Thanh Vân nhỏ giọng nói.

"Người nói cái gì. . . . . Đó là lão quái vật cùng cha và nương người định ra, muốn thành thân người làm cho bọn họ vài người thành thân đi!" Thượng Quan Thanh Vân hơi hơi run rẩy dưới khóe miệng, không có nói thêm nữa.

Xem ra chính mình tiền đồ u ám. . . . . Trở lại phòng mình, Trình Thiên Miêu nói câu ngủ ngon liền đóng cửa lại. Thượng Quan Thanh Vân nhớ tới xế chiều hôm nay nhìn thấy Liễu Thúy nhi có tìm đến nàng. Dường như cũng không có đơn giản như vậy. Nàng tìm Thiên Miêu làm cái gì? Bất kể làm gì, chính mình quyết không cho phép có người làm hại tới nàng.

Hôm sau, Thượng Quan Thanh Vân mang theo Trình Thiên Miểu ở tể thành đi dạo một ngày, thẳng đến chạng vạng mới trở về. Mọi người quay về phòng của mình nghỉ ngơi, đến cơm chiều thời gian phải người đi mời Trình Thiên Miểu, hạ nhân lại vội vàng đến báo cho biết nàng không ở trong phòng. Trong phòng ăn cũng vắng bóng một người, chính là —— Liễu Thúy Nhi! Mọi người hai mặt nhìn nhau. Thượng Quan Thanh Vân sắc mặt lại chìm xuống.

Giờ phút này, Liễu Thúy Nhi mang theo Trình Thiên Miểu theo cửa sau Bách Hoa Các vào một gian phòng. Trình Thiên Miểu nghi hoặc hỏi:

"Chúng ta tại sao phải đi cửa sau?"

Liễu Thúy Nhi mặt không đổi sắc mỉm cười: "Bởi vì không có chỗ, ta cùng lão bản là chỗ quen biết, nên nàng có ý chừa chỗ cho ta."

Đúng là người có tiền muốn gì cũng được.

"Nha." Trình Thiên Miểu gật gù đầu, trong mắt che dấu không được ý cười.

"Biểu tẩu, ngồi." Liễu Thúy Nhi nghĩ tới tâm kế được như ý, tâm tình thật tốt, ân cần vì Trình Thiên Miểu xếp ghế. Trình Thiên Miểu cũng không khách khí ngồi xuống. Nhìn thức ăn đầy bàn, Trình Thiên Miểu khoe miệng mang ý cười, hình thức giả rất giống a.

"Biểu tẩu, ta mời ngươi một ly. Hôm nay không say không về."

Sau khi Trình Thiên Miểu ngồi xuống, Liễu Thúy Nhi liền bưng chén mời rượu nàng, mặt lộ vẻ xin lỗi.

"Ha ha, không có việc gì." Trình Thiên Miểu bưng chén lên, đương nhiên thấy được bên trong là thuốc gì. Thật sự, thuốc này chính là xuân dược, đối với chính mình thật sự là chuyện nhỏ. Bưng chén tới bên miệng đang muốn uống, nghiêng mắt nhìn đến Liễu Thúy Nhi ánh mắt rất nôn nóng, bỗng nhiên để xuống, về mặt nghi hoặc.

"Làm sao vậy? Biểu tẩu?" Liễu Thúy Nhi có chút khẩn trương hỏi. Chẳng lẽ nàng đã nhìn ra manh mối gì rồi? Không thể nào! Con nhỏ quê mùa này có thể biết cái gì?

"Ta giống như nghe được thanh âm biểu ca ngoài cửa a." Trình Thiên Miểu nghi hoặc nhìn Liễu Thúy Nhi, trong lòng lại từng đợt cười xấu xa

"Ngươi mời hân?"

"Không có a." Liễu Thúy Nhi kinh hãi, trong lòng nghi hoặc, vẫn là quay đầu, mở cửa ra bên ngoài nhìn. Không có ai, chính mình đã sớm phân phó không được bất luận kẻ nào đến quấy rầy.

Ngay trong nháy mắt này, Trình Thiên Miểu từ trong ngực móc ra viên thuốc nhỏ như hạt đậu tương nhanh chóng chuẩn xác bắn vào trong chén Liễu Thúy Nhi. Viên thuốc kia gặp rượu lập tức mở ra, biến mất không thấy gì nữa.

Trình Thiên Miểu nhìn ly rượu kia, nhũ mảy, cho ngươi nếm thử Trương Mỹ Nhân nữ biến thái siêu cấp yêu Vô Hồn.

"Nga, đoán chừng là ta nghe lầm rồi." Trình Thiên Miểu ha ha cười rộ lên, chính là trong đáy mắt lạnh như băng. Tiểu Bạch sư phó nói qua, nếu có người chém ngươi một đao, ngươi liền chém hân hai đao. Trả lại gấp bội! Nhưng là Trương Mỹ Nhân sư phó nói, chém là phải chết chứ không để hậu họa về sau. Nhìn người còn thể nào đến báo thù! Đã biết báo thù sao không trực tiếp chém chết? Trình Thiên Miểu ở trong lòng nghiêm túc hỏi chính mình. Nay, xem như thế đi.

"Biểu tẩu, tỉnh." Liễu Thúy Nhi mỉm cười không động thanh sắc thúc giục Trình Thiên Miểu uống rượu. Khách nhân tại sương phòng cách vách đang chờ. Chờ biểu ca nhìn đến một màn kia sẽ thế nào? Nữ nhân dâm loạn như vậy còn có thể trở thành con dâu Thượng Quan gia sao? Liễu Thúy Nhi lại tham lam nhìn nhìn thất xảo linh trạc trong tay Trình Thiên Miểu, vật kia sớm muộn gì đều là của mình!

"Thỉnh." Trình Thiên Miểu hơi ngửa đầu đem rượu uống sạch, ánh mắt nhìn rượu trong tay Liễu Thúy Nhi, nghi ngờ nói, "Ngươi không uống sao?" Liễu Thúy Nhi cười, cũng đem rượu trong chén uống sạch. Uống đến một giọt không dư thừa. Trình Thiên Miểu ngồi xuống, giờ chiếc đĩa lên ăn. Hương vị cũng không tệ lắm nha, xem ra nơi này trừ bỏ cấp bậc thấp điểm, rượu cùng hương vị thức ăn cũng không tệ.

Liễu Thúy Nhi nhìn Trình Thiên Miểu bình thần ăn, trong mắt bắn ra tinh quang. Ăn đi, nữ nhân thô lỗ này. Một hồi còn có thể có sức mà chịu đựng. Khách nhân kia cũng không phải là khách nhân đơn thuần. Chính mình nghe nói hân có sở thích quái gở nên mới bảo hân đến. Hân vừa nghe nói chưa phá trình hân liền chấp nhận, trong lòng rất hưng phấn. Giờ phút này chỉ sợ ở cách vách đã không nhận được đi.

Một lát sau, Liễu Thúy Nhi âm hiểm cười, Trình Thiên Miểu vỗ vỗ trán:

"Như thế nào cảm thấy hơi nóng?"

"Thật không? Ta cũng vậy, căn phòng này có điểm kín gió đi." Liễu Thúy Nhi lúc này không phải là phụ họa, mà thật sự cảm thấy có chút nóng. Không khỏi có chút nổi lên nghi ngờ, trong phòng này thật sự có chút nóng sao?

"h, càng ngày càng nóng. Đầu cũng choáng váng." Trình Thiên Miểu phối hợp phản ứng, về mặt không thoải mái.

"Biểu tẩu, đi cách vách kia nghỉ ngơi đi, cách vách có sương phòng. Bên kia có vẻ mát mẻ." Liễu Thúy nhi nhìn Trình Thiên Miếu có chút chóng mặt, trong lòng là mừng rỡ, được hiệu phát huy à.

"h, cũng tốt." Trình Thiên Miếu đứng lên, nhưng có chút mê muội. Liễu Thúy nhi hảo tâm lại đỡ Trình Thiên Miếu, chậm rãi giúp đi đến sương phòng cách vách. Trình Thiên Miếu dưới chân mềm nhũn, Liễu Thúy Nhi dùng sức vỗ về nàng đứng vững. Còn kém nụ cười rất tươi, đơn giản như vậy đại sự thành công. Thật sự là trời giúp mình!

Trên cánh tay lúc này chạm vào còn ần ần đau. Chưa từng có một người dám vũ nhục mình như vậy. Nhất định phải làm cho thối nữ nhân này phải trả giá thật nhiều. Mớ sương phòng cách vách, bên trong một mảnh tối như mực. Đột nhiên, trong bóng đêm, Liễu Thúy Nhi cảm giác đại huyết trên người bị điểm trúng, ngay cả á huyết cũng bị điểm. Thân thể mềm nhùng không thể nhúc nhích.

Sao lại thế này? Đây tiện nhân điểm huyết đạo của mình? Muốn mở miệng tức giận muốn mắng, lại như thế nào cũng nói không ra được.

"Ngoan a, hảo hảo hưởng thụ lần đầu tiên của ngươi." Trình Thiên Miếu cúi đầu, thanh âm nói nhỏ bên tai Liễu Thúy nhi.

Cả kinh, hồn phi phách tán! Nữ nhân này không trúng xuân dược? Nàng là giả bộ! Liễu Thúy Nhi bị ý nghĩ của mình làm cho sợ tới mức thân mình đều run run, kế tiếp Trình Thiên Miếu trong lời nói càng làm cho nàng tâm muốn chết tâm.

"Ông, ngài muốn cô nương đến đây, thỉnh điểm ôn nhu a. Đây chính là hoàng hoa khuê nữ a." Trình Thiên Miếu thanh âm lặc lặc mạnh mẽ đem Liễu Thúy Nhi đẩy hướng nàng định đưa mình tới.

Liễu Thúy Nhi tâm sợ hãi tới cực điểm, càng là oán hận. Nữ nhân này cái gì nàng cũng biết, nàng đang giả bộ! Từ đầu tới đuôi đều nguy trang! Xong rồi! Xong rồi! Cái này tự làm tự chịu? ! Mà làm cho nàng khó chịu là, thân thể giống như muốn bốc hỏa, nóng đến đời mạng. Trong cổ họng phát ra tiếng kêu rên kỳ quái. Lại tưởng là rên rỉ, nhưng bị điểm á huyết nói không nên lời, chỉ có thể ở trong cổ họng cúi đầu nức nở. Vì sao thân thể lại kỳ quái như thế?

Trong phòng vang lên tiếng cười dâm dăng, không đợi người trong phòng thấp sáng đèn, Trình Thiên Miếu liền lui ra. Trình Thiên Miếu xoay người trở về phòng cách vách, ngồi xuống tiếp tục ăn. Tai cẩn thận nghe..., có thể nghe được phòng cách vách truyền đến tiếng quát roi cùng tiếng cười dâm dăng của nam nhân. Còn tiếng hỗn tạp của nữ nhân ở trong cổ cúi đầu nức nở. Trình Thiên Miếu bắt đắc dĩ nhún vai, đối với người muốn thương tổn mình, nàng chưa bao giờ nương tay.

Thượng Quan Thanh Vân cuối cùng cũng tìm tới, phá cửa đi vào thì lại chỉ thấy Trình Thiên Miếu đang uống rượu, ăn thức ăn.

"Thiên Miếu?" Thượng Quan Thanh Vân nghi hoặc thử kêu một tiếng. Trong phòng không có bóng dáng Liễu Thúy Nhi. Khi biết Liễu Thúy Nhi đem nàng tới địa phương này, lòng mình liền dâng lên cảm giác bất an. Gấp gáp đi tìm, tới rồi lại nhìn đến thiên hạ mà mình lo lắng đang ở trước mắt nhàn nhả ăn cơm.

"Đi, ngươi cũng tới, ngồi xuống cùng nhau ăn cơm đi." Trình Thiên Miếu ha ha cười rộ lên, chỉ chỉ chỗ bên cạnh, ý bảo Thượng Quan Thanh Vân ngồi xuống ăn cơm.

Thượng Quan Thanh Vân sắc mặt nháy mắt khó nhìn, đây là nơi có thể dùng để ăn cơm sao?

"Chúng ta trở về. Đây không phải nơi để ăn uống." Thượng Quan Thanh Vân mặt đen nheo ra một câu.

"Ngươi lần trước nói nơi này là nơi uống rượu, vì sao không thể tại đây ăn?" Trình Thiên Miếu bất động, ngược lại vì chính mình rót rượu. Thượng Quan Thanh Vân thật sự là chết vì miệng của mình, nhất thời sững sờ không biết nên nói cái gì cho phải.

Trình Thiên Miếu cũng mỉm cười không để ý tới hắn, tiếp tục ăn.

"Thúy nhi đâu?" Thượng Quan Thanh Vân lúc này mới nhớ tới một người khác.

"Ta sao biết được." Trình Thiên Miếu không thú vị lắc đầu. Hiện tại chuyện cách vách cũng vẫn chưa làm xong, nói cho hắn biết để hắn đi cứu người a. Nếu đối lại là Liễu Thúy nhi, nàng sẽ nói cho Thượng Quan Thanh Vân mình đang bị hại ở cách vách sao? Không bao giờ. Cho nên mình cũng không cần nói.

"Chúng ta đi về đi." Thượng Quan Thanh Vân nhíu mày, bất kể như thế nào, nàng hiện tại không có việc gì là tốt rồi. Nhưng là chỗ như thế không thể ở lâu.

"Trở về? Vẫn chưa ăn xong a?" Trình Thiên Miếu mở to mắt xấu hổ nhìn người ở cửa đứng cũng không được ngồi cũng không xong. Thượng Quan Thanh Vân, trong lòng đang rối. Tiểu tử này thật đúng là ngầy thơ. Bỗng nhiên, cách vách thanh âm tiếng rên rỉ cao vút truyền tới.

Thượng Quan Thanh Vân nhìn Trình Thiên Miếu vẻ mặt nghi hoặc, sắc mặt lại lúng túng, không nghĩ tới cách vách lại có người đang tầm hoan! Đây có thể thế nào là may như vậy!

"Thiên Miếu, đi thôi, đi về trước, chỗ này đồ ăn không ngon. Ngày mai ta dẫn ngươi đi tửu lâu, nơi đó là tửu quán ngon nhất Tế thành được không? Trước cùng ta về nhà." Thượng Quan Thanh Vân đầu đầy mồ hôi.

"Cách vách giống như rất hài lòng về thức ăn a, ăn được còn kêu rất to." Trình Thiên Miếu sốt ruột nhìn Thượng Quan Thanh Vân, khóe miệng không

để cho hắn phát hiện nàng đang cười.

"Có người kỳ quái đi, tóm lại chúng ta đi về trước đi." Thượng Quan Thanh Vân còn thiếu nước là mạnh mẽ lôi Trình Thiên Miểu đi.

"Được rồi." Trình Thiên Miểu nhìn Thượng Quan Thanh Vân đang sốt ruột, quyết định không trêu hắn nữa, đứng dậy, duỗi lưng một cái, đi theo phía sau Thượng Quan Thanh Vân, đi ra từ cửa sau Bách Hoa Các. Trên đường, vẫn chưa vào đêm, người đi đường còn rất nhiều. Bỗng nhiên Thượng Quan Thanh Vân đứng lại, xoay người qua.

"Về sau, đi đâu nhất định phải nói cho ta biết." Thượng Quan Thanh Vân nghiêm túc nhìn phía sau Trình Thiên Miểu trịnh trọng nói.

"Tại sao phải nói cho người biết?" Trình Thiên Miểu miễn cưỡng hỏi.

"Bởi vì ta quan tâm nàng." Thượng Quan Thanh Vân mặt tuấn mỹ có chút dữ tợn nhìn nàng, quay đầu đi lên phía trước. Trình Thiên Miểu ngẩn ra, lập tức nở nụ cười. Đường như cảm giác này cũng không tệ lắm.

Tối hôm đó về sau, Liễu Thúy Nhi không còn xuất hiện ở Thượng Quan gia, như vậy mai danh ẩn tích. Mà Thượng Quan Trường Phong cùng Liễu Tiểu Tiểu lại một chút cũng không đi tìm hiểu, đối với chuyện của Thanh Vân cũng không xen vào nữa. Chỉ có một khả năng, mọi người sau cũng đã biết ngọn nguồn chuyện này. Mọi người không hỏi, Trình Thiên Miểu cũng vui vẻ như không có chuyện gì.

Mấy ngày kế tiếp, Thượng Quan Thanh Vân mang theo Trình Thiên Miểu đi dạo Tế thành vài lần, đem nàng đi ăn hết những quán ăn ngon trong thành. Mỗi lần Thượng Quan Thanh Vân nhìn Trình Thiên Miểu ăn ngon thì biểu tình vô cùng thỏa mãn và trong lòng liền dị thường thoải mái. Mà mỗi lần Trình Thiên Miểu ăn xong, Thượng Quan Thanh Vân đều lấy một quả táo đưa cho nàng. Trình Thiên Miểu có chút sùng sốt.

"Người thích ăn, ta liền chuẩn bị." Thượng Quan Thanh Vân có chút ngượng ngùng nói.

"Ha ha, cảm ơn." Trình Thiên Miểu nhận lấy, phân thành hai nửa, đưa cho Thượng Quan Thanh Vân một nửa. Thượng Quan Thanh Vân giật mình, đỡ nhận lấy quả táo. Đây trong nháy mắt, lại nhớ tới tám năm trước bên dòng suối nhỏ cũng y như vậy, nàng sai sử mình rửa táo sạch sẽ, lại chia một nửa cho mình. Giống nhau tất cả đều như ngày hôm qua.

"Tiểu tử, người ngây ngốc cái gì?" Trình Thiên Miểu sững sờ nhìn Thượng Quan Thanh Vân, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

"Người không cần luôn gọi ta là tiểu tử, ta so với người lớn hơn, còn nữa người lại là quá môn nương tử của ta! Không cần kêu loạn như vậy." Thượng Quan Thanh Vân nhún mày.

"Hừ." Trình Thiên Miểu cắn quả táo

"Người mạnh hơn ta thì hãy nói lời này."

Thượng Quan Thanh Vân cũng hung hăng cắn quả táo:

"Ta sẽ cho người thấy."

Trình Thiên Miểu nhìn Thượng Quan Thanh Vân bộ dạng nghiêm túc, không khỏi nở nụ cười. Ngày hôm nay, trong đại sảnh của Thượng Quan gia là một trận náo loạn.

"Cái gì? Thiên Miểu con phải đi, con muốn đi đâu? Không nên không nên, tuyệt đối không được." Thượng Quan Trường Phong lên tiếng phản đối.

"Thiên Miểu, con muốn bỏ rơi hai người già chúng ta sao? Làm sao con có thể nhẫn tâm như vậy?" Liễu Tiểu Tiểu lại ai oán còn giống như cô vợ nhỏ bị vứt bỏ.

Trình Thiên Miểu nhìn trước mắt hai lão nhân gia lại cư xử y như hai đứa con nít, có chút đồ mồ hôi lạnh. Hai lão nhân này? Chính mình cũng không thể ngờ họ lại như vậy, làm nàng thật khó xử mà. . . . . Chính mình đương nhiên không nghĩ sẽ ở lại nơi này, mới từ vạn tước cốc đi ra, còn muốn đi rất nhiều nơi.

"Thượng Quan bá bá và bá mẫu hãy nghe con nói, con nghĩ đi vài nơi du lịch một chút." Trình Thiên Miểu cẩn thận giải thích.

Hai người đối mắt nhìn, quay đầu nhìn lại Trình Thiên Miểu trầm miệng một lời nói: "Thanh Vân cùng đi với con chúng ta sẽ không ý kiến."

Trình Thiên Miểu trừng mắt nhìn vừa định từ chối, Liễu Tiểu Tiểu đã cắt đứt lời của nàng: "Con suy nghĩ xem, dẫn theo Thanh Vân có rất nhiều lợi. Muốn cười ngửa có người đỡ cho con, ngồi xe ngựa có người đánh xe cho con, ăn cơm có người trả tiền, có người xấu quấy rầy hắn che ở phía trước. . . . ." Thượng Quan Thanh Vân ở bên cạnh nghe được đau cả đầu, đây là mẫu thân sao, lại có thể nói nhảm từ mình như vậy?

Trình Thiên Miểu bất đắc dĩ liếc Thượng Quan Thanh Vân đứng ở một bên, đang nhớ lại đã nhiều ngày có hắn bên cạnh quả thật rất là tiện, khóe miệng lộ ra cười xấu xa: "Có thể a."

Liễu Tiểu Tiểu trong mắt lộ ra nụ cười xấu xa: "Tốt lắm, ta đây đã kêu người chuẩn bị hành lý cho các con."

Hôm sau, Thượng Quan Trường Phong cùng Liễu Tiểu Tiểu tự mình tiễn hai người ra cửa.

"Tiểu tử, phải bảo vệ tốt con dâu ta biết không?" Thượng Quan Trường Phong trừng mắt nhìn Thượng Quan Thanh Vân. Thượng Quan Thanh Vân khoe miệng hừ một tiếng: "Biết."

Liễu Tiểu Tiểu cười cười kéo tay Trình Thiên Miểu : "Ồ bên ngoài có thể sai sử liền sai sử hửn,đề hửn phải nghe lời con. Bọn chúng ta đợi các con trở về a." Vẫn chưa nói ra, chờ các người trở về thành thân. Nếu lời này nói ra, không chừng nha đầu liền phản đối Thanh Vân đi theo.

Vòng tay khuyên mãi mới không có lấy xuống, nói nói làm đồ trang sức mang trên tay chứ không có ý nghĩa gì thế này mới không có lấy xuống. Xem ra, con của mình đây dọc theo đường đi sẽ còn vất vả vô cùng. Đương nhiên, tuyệt đối không thể để cho Thiên Miểu gặp chuyện không may, nếu không cha nàng không trở mặt mới là lạ. Về sau còn muốn đi chỗ kia ẩn cư nữa.

Cáo biệt Thượng Quan Trường Phong cùng Liễu Tiểu Tiểu , Trình Thiên Miểu cùng Thượng Quan Thanh Vân cười ngựa rời đi. Hai người ra khỏi thành, đi rất chậm. Chậm rãi tìm đường vắng người để đi. Trên đường có nhiều bóng nên cũng không nóng. Hai người giục ngựa đi dưới bóng cây. Trình Thiên Miểu ngẩng đầu nhìn phía trước, lại quay đầu nhìn Thượng Quan Thanh Vân.

"Tiểu tử, có người khi dễ ta, người có thể hay không đánh hửn ?" Trình Thiên Miểu chăm chú hỏi. " Không được gọi ta là tiểu tử, người nên gọi ta là Thanh Vân." Thượng Quan Thanh Vân nghiêm túc sửa.

"Nhìn phía trước đi." Trình Thiên Miểu cười thoải mái. Thượng Quan Thanh Vân ngẩng đầu nhìn phía trước, khoe miệng khẽ cong lên.

Thượng Quan Thanh Vân ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trước nhiều nam nhân cầm vũ khí đang nhìn chăm chăm mình và Trình Thiên Miểu. Thượng Quan Thanh Vân nhủ mảy, nơi này làm sao lại có cướp? Nhớ rõ gần đây có một doanh trại binh lính, trước quân doanh lại có thể hung hăng ngang ngược, dường như có gì không ổn.

"Tiền lưu lại, nữ nhân lưu lại, người có thể biến." Tên đứng đầu tiên vung đại đao chỉ vào Thượng Quan Thanh Vân.

"Đi thôi, có người xấu , người lùi về phía sau đi." Trình Thiên Miểu ngồi trên xe ngựa, có chút thú vị hai tay nâng cằm nhìn nhìn Thượng Quan Thanh Vân lại nhìn người phía trước.

Thượng Quan Thanh Vân lạnh mặt, bỗng nhiên bay lên, nhẹ nhàng bay tới trước mặt bọn cướp. Bọn cướp kinh hãi, theo bản năng lui về sau vài bước. Không sai, công phu thật sự tiến bộ rất nhiều. Trình Thiên Miểu tán thưởng trong lòng.

"Cướp tiền? Chính mình tới lấy thử xem." Thượng Quan Thanh Vân trong mắt toát ra tia nhìn lạnh thấu xương, nhìn chăm chăm bọn cướp."Muốn nữ nhân của ta, đó chính là các người muốn chết!"

Thượng Quan Thanh Vân ngay cả vũ khí đều không có rút ra, liền nhanh chóng đánh tới. Oa! Trình Thiên Miểu trừng lớn mắt, tiểu tử này võ công lại có thể cao như vậy rồi! Nhìn Thượng Quan Thanh Vân động tác nhanh nhẹn, Trình Thiên Miểu kinh hãi, khi nào thì vượt qua mình? ! Mà hửn mới vừa nói gì, muốn nữ nhân của hửn chính là muốn chết. Ha ha, lời này tại sao cảm thấy rất xuôi tai ?

Một lát sau, đám người kia đã nằm la liệt trên đất, run run nhìn Thượng Quan Thanh Vân. Trình Thiên Miểu mở to mắt, không phải chứ, tiểu tử này mặt mũi không có bị thương gì, mà đám người kia mặt mũi bầm dập. Trình Thiên Miểu nhìn kỹ lại, thật sự đều bị đánh cho tới tã gãy hết răng!

"Đại gia, tha cho chúng ta, chúng ta không dám nữa, chúng ta chưa từng giết người, chỉ cướp người. Thật sự." Tên cầm đầu run run quỳ trên mặt đất van xin, phía sau một đám người cũng quỳ cầu xin tha thứ.

Một đám nam nhân khóc chạt vật như vậy quả thật cũng đủ khó nhìn. "Thật khó nhìn." Trình Thiên Miểu nói thầm "Cút đi."

Thượng Quan Thanh Vân không động thủ, vẫy tay ý bảo bọn cướp biến.Bọn cướp nghe xong, mừng rỡ, bỏ nhào chạy.

"Đợi chút!" Bỗng nhiên, Thượng Quan Thanh Vân quát lại, tất cả bọn chúng hóa đá ngay tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, chẳng lẽ nam tử này lại thay đổi chủ ý?

"Đại gia, ngài còn có chuyện gì?" Đồng loạt xoay người, biểu tình trên mặt lo lắng.

"Thân thể là được cha mẹ cho, các người làm sao có thể không thương tiếc?" Thượng Quan Thanh Vân nghiêm túc nói, chỉ vào chỗ răng bị mình bẻ"Tìm hết lại, mang về đi."

Sắc mặt bọn họ lo lắng vạn phần, nhưng nhìn Thượng Quan Thanh Vân biểu tình nghiêm túc thì không dám không theo, đều nghiêm túc tìm. Trình Thiên Miểu kéo khoe miệng nhìn tất cả, không nói gì.

Đợi bọn đại hửn tìm được răng rồi kích động đào tẩu, Thượng Quan Thanh Vân lập tức mỉm cười, nhìn Trình Thiên Miểu nói: "Như thế nào, việc người phân phó ta đã hoàn thành?"

"Phải" Trình Thiên Miểu kinh ngạc gật đầu.

"Vậy thưởng cho ta cái gì nào?" Thượng Quan Thanh Vân nhủ mảy, mỉm cười nhìn Trình Thiên Miểu.

"Người muốn thưởng cái gì?" Ánh mắt Trình Thiên Miểu nhìn về phía bọn người kia bỏ trốn.

"Về sau không được gọi ta là tiểu tử, phải gọi ta là Thanh Vân." Thượng Quan Thanh Vân trừng mắt Trình Thiên Miểu, nghiêm túc nói điều kiện của mình.

"Được. Thanh Vân." Trình Thiên Miểu cười đáp, trong tám năm hần rút cuộc luyện tập như thế nào? Lại có thể đột nhiên tăng mạnh. Còn có thật sự đánh người nha.

Thượng Quan Thanh Vân nghe cách Trình Thiên Miểu xưng hô, trong mắt lộ ra ý cười. Mà trong mắt Trình Thiên Miểu cũng hiện nụ cười thần nhiên. Có cái gì ầm ập ở hai người chậm rãi nảy sinh.

Ánh mắt Trình Thiên Miểu nhìn vào chỗ vũ khí của bọn người kia, trong mắt có vài phần tìm tòi nghiên cứu: "Thanh Vân, ngươi xem trên đao khắc cái gì?"

Thượng Quan Thanh Vân theo ánh mắt Trình Thiên Miểu nhìn lại, cũng nhíu mày. Trên đuôi đao có khắc là đức tự! Nhìn kỹ lại, trên tất cả các đao đều chữ này. Thượng Quan Thanh Vân kinh hãi. Đơn giản vì quân doanh gần đây là Vũ Đức doanh! Trong quân doanh tất cả vũ khí đều khắc đức tự. Nói cách khác, đám người vừa rồi cũng không phải giặc cướp, mà là quân nhân trong quân doanh! Sắc mặt Thượng Quan Thanh Vân trầm xuống, từ khi nào thì quân doanh lại sa đọa lớn như thế? Thời gian lại có thể tự tiện rồi đi quân doanh làm chuyện như vậy! Xem ra nên dùng bỏ câu đưa tin nói cho Nhị bá chuyện này.

"Là binh khí của Vũ Đức doanh. Mặc kệ, Thiên Miểu ngươi đói bụng không?" Thượng Quan Thanh Vân săn sóc hỏi.

"Có chút." Trình Thiên Miểu sờ sờ bụng mình.

"Tìm một chỗ ăn cái gì đã, còn cho ngựa uống nước." Thượng Quan Thanh Vân giục ngựa rẽ trái, "Bên này."

Trình Thiên Miểu đi theo phía sau, nhìn bóng lưng Thượng Quan Thanh Vân cao ngất, Trình Thiên Miểu cúi đầu nhìn vòng tay trên tay mình, trong mắt bỗng nhiên lộ ra nụ cười thần nhiên. Đi một đoạn xa, quả nhiên nghe róc rách tiếng nước.

"Oa, nơi này còn có sông." Trình Thiên Miểu kinh ngạc nhìn dòng nước trước mắt chảy xiết.

"h, sông này là sông đoạn trường." Thượng Quan Thanh Vân xuống ngựa, xoay người đi đến trước mặt Trình Thiên Miểu, cầm lấy dây cương trong tay Trình Thiên Miểu, "Xuống đi, nghỉ ngơi trước."

Trình Thiên Miểu xuống ngựa, nhìn Thượng Quan Thanh Vân đem ngựa buộc bên cây cạnh bờ sông, xoay người hướng một cây đại thụ đi đến. Thượng Quan Thanh Vân buộc ngựa xong, lấy tay nài lại chỗ Trình Thiên Miểu. Nhìn Trình Thiên Miểu ngồi dưới gốc cây, nhíu mày. Phía sau cây có người!

"Làm sao vậy?" Trình Thiên Miểu nghi hoặc nhìn Thượng Quan Thanh Vân dừng bước.

"Không có gì." Thượng Quan Thanh Vân không nói gì, đi tới ngồi bên cạnh, lấy đồ ăn ở trong tay nài ra. Có bánh bao nhân thịt bò, còn có chân gà. Bỗng nhiên nhớ Trình Thiên Miểu thích tảo.

"Ngươi trước ăn, ta đi rửa tảo cho ngươi."

Thượng Quan Thanh Vân đem nước cùng thức ăn đưa cho Trình Thiên Miểu, hướng phía mép nước đi rửa tảo. Yên tâm để Trình Thiên Miểu một mình ở kia, vì Thượng Quan Thanh Vân cảm giác được người phía sau cây không có sát khí. Chỉ là hơi thở rất là dồn dập, có thể đây cũng sẽ gặp phải cao thủ.

Trình Thiên Miểu nhìn bóng lưng Thượng Quan Thanh Vân, khóe miệng hiện lên ý cười.

"Oa, có chân gà." Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lung truyền đến tai Trình Thiên Miểu, cả kinh Trình Thiên Miểu quay đầu. Phía sau cây lộ ra một người, là nam nhân, mặt mang mặt nạ, có thể cảm giác được ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn chân gà trong tay Trình Thiên Miểu. Trình Thiên Miểu kinh hãi, mình vừa rồi lại không phát hiện có người phía sau cây!

"Cô nương, có bán cái chân gà cho ta không?" Nam nhân lại mở miệng, dường như rất muốn ăn chân gà trong tay Trình Thiên Miểu.

"Vô giá, không bán." Trình Thiên Miểu khó chịu, người này đột nhiên dọa mình nhảy dựng, trực tiếp cự tuyệt.

"Vô giá? Ta đây cũng lấy cái vô giá đổi với cô nương được không?" Nam tử dường như không buông tha, tiếp tục dụ dỗ.

"Ngươi nói xem." Trình Thiên Miểu nhìn Thượng Quan Thanh Vân về tới, không chút để ý trả lời.

"Cô nương cùng vị công tử này bói một quẻ đi. Hai người hữu duyên vô phận, hơn nữa hôm nay đại hung. Nếu vượt qua kiếp nạn này, tất cả hóa thành hư vô." Thanh âm lạnh như băng, khẩu khí thần nhiên khiến Trình Thiên Miểu nhíu mày.

"Ngươi là người nào?" Trình Thiên Miểu không màng người này ăn nói lung tung, đưa chân gà trong tay cho hắn.

"Chỉ là một người đi ngang qua." Người kia nhận lấy chân gà trong tay Trình Thiên Miểu, cũng không nói cảm ơn. Bởi vì hắn cảm thấy đây là trao đổi, không cần nói lời cảm tạ.

"Người qua đường sao? Ha ha, ta cũng là người qua đường đến thế giới này." Trình Thiên Miếu tự giấu cười cười, vừa quay đầu, tiếp tục tìm đồ ăn trong bọc, không để ý tới người kia nữa.

Người kia nghe lời nói của Trình Thiên Miếu có chút giật mình. Ta cũng là người qua đường đến thế giới này Thượng Quan Thanh Vân trở lại bên cạnh Trình Thiên Miếu, thấy nam tử kia giật mình, cũng không để ý tới, ngồi xuống, đem quả táo đưa cho Trình Thiên Miếu. Trình Thiên Miếu quay đầu nhìn Thượng Quan Thanh Vân, mỉm cười. Hữu duyên vô phận? Đại hung? Hội sao? Ăn xong rồi nói này nọ, Trình Thiên Miếu cầm lấy quả táo, gần như đã thành thói quen, đem quả táo chia thành hai nửa, đưa một nửa cho Thượng Quan Thanh Vân. Thượng Quan Thanh Vân mỉm cười nhận lấy. Người kia lặng yên nhìn tất cả, không nói gì thêm, trèo lên cây, tìm chỗ lá cây rậm rạp chuẩn bị ngủ.

Bỗng nhiên, dồn dập tiếng vỗ ngựa cùng tiếng bước chân truyền đến, mặt đất có chút lay động. Xem ra, người tới không ít. Thượng Quan Thanh Vân cùng Trình Thiên Miếu nhìn nhau, đứng dậy nhìn ra chỗ phát thanh âm.

Một bọn người đông nghìn nghịt mặc khôi giáp giống nhau hướng bên này chạy tới, vũ khí chói lọi dưới ánh mặt trời, ánh sáng chói mắt. Phía trước là kỵ binh, phía sau là bộ binh, phía sau cùng là cung tiễn thủ! Trình Thiên Miếu trong lòng dâng lên cảm giác bất an, đơn giản là chợt nhớ tới vừa rồi có một đám có vũ khí trên có khắc đức tự. Thượng Quan Thanh Vân nói đó là vũ khí Vũ Đức doanh, nói như vậy những quân nhân này chính là người của Vũ Đức doanh? !

"Tướng quân, là bọn họ." Nghe giọng nói quen, hai người nhìn lại đúng là người cầm đầu bọn mới vừa rồi bị Thượng Quan Thanh Vân xoá sạch răng nanh.

"Đứng, tướng quân, chúng ta đang muốn đem con nhóc kia tặng cho ngài, người xem." Một người khác lại nịnh nọt nói.

"n, không sai, là Thủy Linh." Người đứng ở phía trên cùng mặc một thân khôi giáp màu vàng, đem ánh mắt nhìn Trình Thiên Miếu, tiếp theo ánh mắt lại khó chịu, "Việc nhỏ mà làm không xong, còn đánh mất vũ khí, bị người phát hiện làm sao bây giờ? Còn hại Lão Tử mang nhiều người như vậy đến." Vài người mặt mũi bầm dập không cam lòng lại không dám biện bác, chỉ oán hận nhìn về mặt bình tĩnh của Thượng Quan Thanh Vân.

Hoa roi, Trình Thiên Miếu cùng Thượng Quan Thanh Vân hiểu ra, thì ra là dẫn người tới giết người diệt khẩu!

"Nam giết, nữ cẩn thận một chút cho ta." Đứng ở phía trên cùng, tướng quân không liếc mắt một cái nhìn Thượng Quan Thanh Vân, vẫn mãi mê nhìn Trình Thiên Miếu.

"Lý Thiện, Lý tướng quân, lá gan ngươi cũng thật lớn." Thượng Quan Thanh Vân nhìn về mặt đắc ý của tướng quân, thản nhiên nói làm người đối diện hồn phi phách. Biết tên tục của mình! Còn dám gọi thẳng, sẽ không có nhiều người! Lý Thiện mới đem ánh mắt hướng phía bên cạnh Trình Thiên Miếu, vừa thấy mặt Thượng Quan Thanh Vân, Lý Thiện thiếu chút nữa quỳ xuống. Là Thượng Quan thiếu gia, Thượng Quan Thanh Vân!

"Thượng Quan thiếu gia, ngài, ngài sao lại ở đây?" Mô hôi Lý Thiện lạnh buốt, trên trán cũng không ngừng nhỏ giọt. Hắn vừa làm cái gì? Ngắm nữ nhân của Thượng Quan gia. Xong rồi, xong rồi, hắn sợ hãi nhất không là điều này, mà là lúc trước vài người rời quân doanh đi cướp, người nào không tốt đã cướp đến Thượng Quan Thanh Vân. Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu hắn đã biết, đừng nói chức tướng quân không bảo đảm, chỉ sợ đầu cũng sẽ bay đi. Làm sao bây giờ?

Trình Thiên Miếu nhìn mặt người đối diện trắng bệch ra, lập tức hiểu người trước mắt chẳng những nhận ra Thượng Quan Thanh Vân, còn sợ hãi hắn. Nhưng trong lòng lại vẫn bất an. Minh và Thanh Vân biết hành động sau lưng bọn họ, đó là sự thật, nếu là. . . . . Đột nhiên nhớ tới lời bói quẻ, mặt Trình Thiên Miếu mở to.

Lập tức lên lút kéo tay Thượng Quan Thanh Vân, thấp giọng nói: "Mau nghĩ biện pháp thoát thân. Giờ phút này không nên ở lâu."

Thượng Quan Thanh Vân cảm nhận được bàn tay kia nhỏ nhỏ mềm mại trong lòng, nhìn Lý Thiện vẫn không đổi nét mặt, lập tức hiểu được ý tứ của Trình Thiên Miếu. Chó cùng rứt giậu! Hiện tại chung quanh không người, đã sớm rời xa thành, nếu ở nơi này giết mình cùng Thiên Miếu, như vậy những chuyện hắn làm sẽ không có ai khác biết.

"Người đâu, giết hắn cho ta. Giã mạo thiếu gia Thượng Quan gia, đây là tội không thể tha." Lý Thiện suy nghĩ nhanh, thả bọn họ đi là giết chính mình, không bằng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, giết chết bọn họ. Về sau chính mình không làm những sự tình kia, thần không biết quỷ không hay.

Lý Thiện nặt dử tợn vạn phần, trong mắt vuren tia độc, hai người nhất định phải chết, phải chết!

"Giết a!" Tiếng la rung trời truyền đến. Nếu giờ phút này có người qua đường thì chỉ nghĩ là đám binh sĩ tập luyện, làm sao nghĩ đến là muốn giết người. Thượng Quan Thanh Vân sắc mặt đại biến, theo bản năng đem Trình Thiên Miếu che phía sau. Trình Thiên Miếu lấy ra từ trong ngực một phen uy có kịch độc tạt xương đĩnh, vận công hất lên. Những người xông lên đầu tiên ngã rạp xuống, sắc mặt lập tức biến đen, hơi hơi run rẩy hai cái liền tắt thở. Mọi người đột nhiên dừng bước, do dự nhìn phía trước.

"Đi mau." Trình Thiên Miếu kéo Thượng Quan Thanh Vân, thi triển khinh công thừa dịp mọi người ngầy người hướng hai con ngựa bên bờ sông nhảy tới.

"Cung tiễn thủ! Cung tiễn thủ! Bắn cho ta, mau! Bắn cho ta!" Thanh âm Lý Thiện vang lên.

Thượng Quan Thanh Vân quay đầu, sắc mặt đen lại, đầy trời tên cấp tốc phóng tới. Dày đặc giống mưa hướng hai người phóng tới. Thượng Quan Thanh Vân vung kiếm chém đứt tên bắn về phía hai người. Trình Thiên Miếu cũng sút ruột, một người võ công cao tới đâu, đối mặt với tên bay cũng sẽ có k

hở, nhờ lộ ra sơ hở.

Người nam tử trên cây kia, nhẹ nhàng nhắc mặt nạ lên lộ ra gương mặt khiến người khác giật mình. Hắn lạnh nhạt nhìn một màn náo loạn trước mắt. Không người nào biết, thiên hạ đệ nhất tính toán tài tình —— Thẩm Mục Bạch. Bởi vì bình thường hắn không cho ai biết gương mặt thật của hắn. Nên cứu hay là không cứu?

“Lên ngựa!” Thượng Quan Thanh Vân ở phía sau Trình Thiên Miểu khẽ quát lên, ở trước mặt Trình Thiên Miểu dùng kiếm ngăn bọn chúng lại để cho nàng lên ngựa.

Sau đó nhảy lên ngựa ngồi sau nàng, dùng kiếm đánh một chưởng vào mông ngựa, ngựa đau quá, phóng như điên về phía trước.

Mà phía sau hàng vạn mũi tên hướng họ phóng tới. Cánh tay Trình Thiên Miểu bỗng nhiên bị một mũi tên sượt qua, chảy máu. Ngay sau đó trên bắp chân cũng trúng một mũi tên.

Phía sau, Thượng Quan Thanh Vân ôm chặt lấy Trình Thiên Miểu, trong lòng rất sốt ruột. Ngựa chở hai người càng chạy xa khỏi tầm mắt mọi người.

Tên bại hoại Lý Thiện thét ra lệnh cho bọn kỵ binh nhanh chóng truy đuổi bọn họ.

Mọi người tìm đập có chút nhanh, ngại ám khí của Trình Thiên Miểu, không có cũng tiến mà tới gần nàng thì chính là tìm tới cái chết, nhưng đó là mệnh lệnh của Lý Thiện, mọi người đành phải giục ngựa tiến lên, mà động tác cũng không lưu loát.

Không chết ở trên chiến trường mà lại chết ở chỗ như thế này thật không thoả đáng.

Việc này đã khiến mọi người muốn sinh nghi, đợt luyện tập lần này rất là kì quái.

Tại sao lại ra tay độc ác như vậy đối với hai người họ.

Xa xa, Thượng Quan Thanh Vân ở trên ngựa ôm lấy Trình Thiên Miểu, ngựa càng chạy xa thì thanh âm phía sau càng nhỏ đến mức không nghe được nữa.

Ngựa chạy lâu sau cũng đi chậm lại, đơn giản là vì thân ngựa cũng bị trúng tên, máu chảy nhiều lắm, ngựa cũng dần dần mất đi khí lực.

“Thiên Miểu, nàng biết không? Đây là lần đầu tiên ta ôm nàng.” Thượng Quan Thanh Vân cúi đầu nói ở trên vai Trình Thiên Miểu, hơi thở ấm áp phun ở bên tai Trình Thiên Miểu.

Giọng nói kia khiến Trình Thiên Miểu cảm thấy sợ hãi, trong lòng thấy bất an.

Nhanh chóng quay đầu, chợt thấy khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Thanh Vân. Thượng Quan Thanh Vân thân nhiên hôn nhẹ nhàng lên môi của Trình Thiên Miểu.

Nhưng là! ! Nhưng là! ! Trong đôi môi kia tràn ngập mùi máu tươi, như vậy có nghĩa là ____!

“Thanh Vân!!” Trình Thiên Miểu không nhận được, kêu to lên, hoảng sợ nhìn khuôn mặt tái nhợt của người trước mặt.

Chỉ là Thượng Quan Thanh Vân vẫn cười dịu dàng nhìn Trình Thiên Miểu, rồi từ từ thả lỏng cơ thể.

Trình Thiên Miểu đưa tay ôm lấy Thượng Quan Thanh Vân, cùng nhau xuống ngựa, Thượng Quan Thanh Vân ngã ở trong lòng Trình Thiên Miểu.

Trình Thiên Miểu cảm thấy trong đôi tay kia có dính chất lỏng, liền mở mắt nhìn. Máu, tất cả đều là máu, trên người Thượng Quan Thanh Vân toàn là máu!

Rất nhiều tên cắm ở trên lưng Thượng Quan Thanh Vân!

“Không, chàng không được cử động!” Trình Thiên Miểu hốt hoảng, rối loạn, lấy từ trong người ra rất nhiều thuốc, tìm những thuốc cần cho hắn. Tất cả những thuốc bổ có thể cầm được máu đều cho Thượng Quan Thanh Vân ăn.

Thượng Quan Thanh Vân vẫn mỉm cười dịu dàng, hắn biết những thuốc này chỉ kéo dài sinh mạng hắn thêm một thời gian mà thôi.

“Thiên Miểu, nàng biết không, có lẽ nàng không tin. Nhưng là——thật sự. Tám năm trước, nàng——nàng đã đi vào trái tim của ta.” Thượng Quan Thanh Vân nhẹ nhàng nói từng lời đứt quãng, khoé miệng máu vẫn không ngừng chảy ra.

Trình Thiên Miểu, nước mắt không ngừng trào ra, bàn tay không ngừng lau máu cho Thượng Quan Thanh Vân. Nhưng vết thương vẫn cứ chảy ra.

“Không, chàng không cần nói. Ta sẽ chữa thương cho chàng, chàng sẽ không sao cả.” Trong tâm Trình Thiên Miểu tràn ngập sự sợ hãi cùng lo lắng.

Không thể như vậy! Trong lòng của nàng giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, chính mình không thể khiến cho trong lòng nhân.

“Khi có kẻ bắt nạt ——nàng——, ta sẽ che ở trước mặt nàng——nhưng mà——thực xin lỗi——về sau ta không thể làm như vậy nữa.” Thượng Quan

Thanh Vân nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt khóc không ngừng, liền cố hết sức đưa bàn tay lau nước mắt trên khuôn mặt Trình Thiên Miểu, “Thực xin lỗi a, Thiên Miểu~~~ta không thể ở bên nàng được nữa. Về sau, nàng phải tìm một nam nhân mạnh mẽ thay ta~~~bảo vệ~~~nàng, được chứ?”

Còn có thật nhiều điều muốn nói với Thiên Miểu, nhưng là không còn thời gian.

“Không! Không! Không!” Trình Thiên Miểu lắc đầu thật mạnh, nước mắt tựa như hạt châu cắt đứt quan hệ không ngừng rơi xuống tay của Thượng Quan Thanh Vân, rồi chảy xuống mặt đất không thấy gì nữa.

“Chàng sẽ không sao cả. Thanh Vân, chàng sẽ không sao cả. Ta không cho phép chàng có chuyện. Ta, ta còn rất nhiều lời muốn nói với chàng. Rất nhiều nơi ta chưa cùng chàng tới.” Trình Thiên Miểu vội vàng nói những lời này, trên mặt tràn ngập sự sợ hãi.

“Đừng khóc~~~nàng cười trông rất đẹp.” Thượng Quan Thanh Vân chậm rãi buông tay xuống, khó khăn lấy ra một vật rất nhỏ trong lòng bàn tay, trên mặt vẫn là nụ cười thân nhiên, “Đây là chìa khóa đến thảo vòng, ta yêu nàng~~~rất yêu nàng~~~Thiên~~~Thiên~~~” thanh âm nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất, bàn tay cũng trở nên vô lực mà buông xuống.

Thanh âm kia rồi cuộc đời này cũng không thể vang lên được nữa, đôi tay kia rồi cuộc đời này cũng không thể nắm tay nàng được nữa.

Trình Thiên Miểu kinh ngạc nhìn người trong lòng chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt vẫn là nụ cười thân nhiên.

Thân thể người trong lòng cũng từ từ trở nên lạnh, mà trên tay vẫn còn cảm chiếc chìa khoá tinh xảo.

“Không___!!!” Trình Thiên Miểu bỗng nhiên ngửa mặt lên trời, kêu lên một cách đau đớn.

Trong thanh âm tràn ngập sự tuyệt vọng và đau khổ khiến cho lòng người kinh ngạc.

Cũng không biết qua bao lâu, Trình Thiên Miểu vẫn không hề cử động, vẫn kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trong lòng đã mất đi huyết sắc. Bàn tay chậm rãi cầm lấy chiếc chìa khoá trong tay Thượng Quan Thanh Vân, dùng toàn bộ sức lực ném nó đi thật xa. Trình Thiên Miểu ôm lấy cơ thể đã không còn hơi ấm của Thượng Quan Thanh Vân, nở nụ cười, cười không ra tiếng. Chính mình đã biến hắn thành đứa nhỏ. Nhưng không biết vào thời điểm nào, hắn đã trở thành một người đàn ông. Nam nhân có thể bảo vệ mình. Vì mình ngay cả tính mạng cũng không cần.

“Thiên Miểu, nàng biết không? Đây là lần đầu tiên ta ôm nàng.” Đúng vậy a, đây là lần đầu tiên hắn ôm nàng, nhưng cũng là lần cuối cùng.

Nước mắt Trình Thiên Miểu vẫn không ngừng chảy xuống.

Xa xa, Thảm Mực Bạch đã nhìn thấy tất cả, vừa rồi dẫn đám quan binh kia đi chỗ khác, bản thân rất tò mò, nam nhân kia bị trọng thương còn nữ nhân kia sẽ làm sao. Minh bói quẻ chưa từng bói sai, lần này cũng vậy. Trình Thiên Miểu vươn tay, chậm rãi rút tên trên lưng Thượng Quan Thanh Vân ra, máu đã biến thành màu đỏ sẫm.

Rút một cái, Trình Thiên Miểu cảm thấy rất đau lòng. Những tên này đáng lẽ ra là phải cắm trên người mình! Hắn đã dùng cơ thể để bảo vệ mình. Rút xong hết tên, Trình Thiên Miểu nhìn chăm chăm vào mũi tên cuối cùng, kinh ngạc nói không lên lời.

Con người sống vì cái gì?

Bỗng nhiên, trong đầu Trình Thiên Miểu xuất hiện ý nghĩ kì quái. Bởi vì mình quyền luyện cuộc đời, có chuyện muốn làm, nên còn sống sao?

Vậy bây giờ mình có chuyện muốn làm sao? Không có. Có gì quyền luyện?

Muốn đi vạn dặm tìm cha, chính mình còn giống như thật là quyền luyện. Nhưng mà, lòng mình đã đi theo Thanh Vân rồi. Có lẽ, nhân sinh liền ngắn ngủi như vậy. Đối với mọi việc ra sao cũng được, không thể có lỗi với lòng mình được, mình muốn đi theo Thanh Vân. Trình Thiên Miểu nhìn mũi tên còn dính máu Thượng Quan Thanh Vân trong tay, nở nụ cười.

“Thanh Vân, chàng chờ ta một chút, đi chậm chậm thôi, ta tới ngay.”

Trình Thiên Miểu giờ tên cao lên, không có một chút do dự, mắt nhìn khắp mặt đất trước mắt, tiếp theo không chút đắn đo đâm thẳng vào ngực mình.

Bỗng nhiên, bàn tay tê rần, tên rơi trên mặt đất. Trình Thiên Miểu nhìn hòn đá, liền quay đầu nhìn vào lùm cây. Có người, có người ném đá vào tay nàng một cách chính xác, làm mũi tên rơi xuống.

“Cô nương, cứ như vậy đi theo hắn sao?”

Thảm Mực Bạch từ sau lùm cây đi ra, thân nhiên hỏi.

“Không liên quan đến người.”

Trình Thiên Miểu lạnh lùng quay đi, lại cầm lấy mũi tên giờ cao lên.

“Cô không vì hắn báo thù, cứ như vậy đi theo hắn sao?”

Thẩm Mục Bạch có chút nghi hoặc, muốn tìm hiểu thật kĩ. Trình Thiên Miếu cười lạnh:

“Bảo thù hấn có thể sống lại sao? Giống như người nói, tất cả đã trở thành hư vô.”

Thẩm Mục Bạch nhìn chằm chằm cô gái trước mắt, kinh ngạc phát hiện trong mắt của nàng không còn cái gì nữa.

“Hắn không muốn cô chết. Nếu bây giờ cô đi tìm hắn, vậy cái chết của hắn còn có ý nghĩa gì nữa.”

Thẩm Mục Bạch thấp giọng nói, cũng chẳng biết tại sao, mình luôn không quan tâm tới chuyện của người khác, nhưng mình lại không muốn cô gái trước mắt cứ như vậy mà chết đi.

“Vậy người nói, sống trên đời này có ý nghĩa gì?”

Tâm Trình Thiên Miếu chấn động, nhìn thiên hạ trong lòng mình đang nắm bắt động, kỳ thật trong lòng đã dao động, nhưng vẫn là thân nhiên hỏi ra lời.

“Thế giới này, có rất nhiều điều có ý nghĩa, cô nên từ từ phát hiện, chứ nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.”

Bởi vì, ngay chính bản thân hắn cũng cảm thấy trên thế gian này tất cả đều vô nghĩa. Nhưng là mình vẫn đồng ý sống, chẳng lẽ mình còn mong sẽ nảy sinh một chút chuyện có ý nghĩa sao. Trình Thiên Miếu cười ha ha, không nói gì thêm, chỉ nhắm mắt cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi lạnh như băng của Thượng Quan Thanh Vân.

Từ nay về sau thế giới này không còn cái gì nữa. Chỉ có chính mình, còn có trên tay thất xảo linh trạc. Thẩm Mục Bạch nhìn cảnh trước mắt đến mức xuất thần, giờ phút này, vì sao mình cảm thấy cảnh trước mắt là một màn đẹp như vậy, cô gái trước mắt tại sao lại khiến cho người ta không đành lòng làm nàng đau lòng. Đường như, vừa chạm vào sẽ vỡ tan. Trình Thiên Miếu mạnh mẽ rút ra mũi tên trên cánh tay cùng bấp chân, rồi vứt bỏ. Giờ phút này, trên người đã không còn cảm giác đau đớn. Mà trái tim, cũng không còn cảm giác. Bởi vì, mọi thứ đều vô ích.

Thanh Vân, chàng đi rồi thế giới này với ta là vô nghĩa. Trình Thiên Miếu ở trong lòng nhẹ nhàng nói, cố hết sức đưa hắn lên lưng ngựa, dắt ngựa đi. Mà vì cũng hết sức, nên đi được rất chậm. Thẩm mục Bạch lặng yên đi phía sau nàng.

Thẩm Mục Bạch kinh ngạc nhìn, thấy Trình Thiên Miếu nhẹ nhàng chất củi trên đất trống. Mà từ đầu đến cuối Trình Thiên Miếu cũng không mở miệng nhờ hắn giúp một tay. Thẩm Mục Bạch không nói tiếng nào, chỉ yên lặng giúp Trình Thiên Miếu nhặt củi, gác trên đất trống.

Thình thoảng lại quay sang nhìn về mặt bình tĩnh của nữ tử bên cạnh, giờ phút này lại im lặng khiến người ta có một cảm giác thật đau lòng. Chưa từng có nữ tử nào khiến mình có cảm giác này.

Hắn càng kinh ngạc hơn, khi thấy nàng đem Thượng Quan Thanh Vân lên đóng củi, rồi đốt. Cuối cùng chỉ còn lại tro cốt, Trình Thiên Miếu bỏ số tro đó vào cái bình sứ trắng, nhẹ nhàng hôn bình sứ, rồi giống như bảo bối bỏ vào trong ngực mình.

Thẩm mục trắng nhìn đến kinh ngạc, sững sờ, sững sờ.

“Cảm tạ.”

Trình Thiên Miếu xoay người rời đi, một lời cảm tạ nhẹ nhàng bay vào tai Thẩm mục trắng. Thẩm mục trắng hiểu là vì vừa rồi mình giúp nàng nhặt củi nên nàng nói lời cảm tạ.

“Vết thương của cô, cô không xử lí sao?”

Thanh âm của Thẩm Mục Bạch lạnh lùng chuyển tới tai Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu không nói không rằng, chính là ngồi xổm bôi lung tung lên vết thương, rồi đứng dậy rời đi. Thẩm mục Bạch nhìn bóng lưng đi chưa xa, nhủ thầm.

Bỗng nhiên muốn cùng đi với nữ tử này. Muốn biết cuộc sống sau này của nàng sẽ như thế nào. Ngựa vẫn đứng yên ở đấy, Trình Thiên Miếu đã bỏ quên ngựa, một mình đi về phía trước. Thẩm Mục Bạch ở đằng xa đi theo sát, thấy Trình Thiên Miếu khập khiễng bước đi, không có bước lên.

Hắn biết, giờ phút này nữ tử này cần yên tĩnh. Trình Thiên Miếu dừng lại tựa vào một cây đại thụ, chậm rãi ngồi xuống.

Kinh ngạc nhìn trên cổ tay thất xảo linh trạc. Tất cả hiện lên đều là khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Thanh Vân. Thiên Miếu~~~nhưng là, người là ta chưa quá môn nương tử a. Thiên Miếu, nàng biết không? Đây là lần đầu tiên ta ôm nàng.

Không! Không!

Nước mắt Trình Thiên Miếu từ từ chảy xuống. Hắn cứ như vậy mà bỏ mình, cứ như vậy bỏ mình mà đi. Chính mình vẫn chưa nói cho hắn biết, mình đã có hảo cảm với hắn. Cảm giác khi mình và hắn ở cùng một chỗ thật rất vui vẻ.

Mình còn chưa nói cho hắn biết, hắn dường như rất có tư cách để trở thành tướng công của mình. Những lời này còn chưa nói với hắn.

Trình Thiên Miếu đem đầu của mình vùi sâu vào cánh tay, rốt cuộc không nhìn được mà khóc thật to lên. Chàng thật ngốc! Chàng thật ngốc! Cứ như vậy

mà đi.

Thật ra nàng chưa làm gì vì hấn cả, vậy mà hấn lại có thể đơn giản vì nàng mà từ bỏ sinh mệnh.

Đứa ngốc! Đứa ngốc! Thiên hạ đệ nhất đại ngốc! ! !

Khóc một khóc đến mức nước mắt cũng không chảy được nữa, Trình Thiên Miếu cứ ngồi dưới gốc cây mà khóc như vậy. Trời dần dần tối, nhưng Trình Thiên Miếu cứ thần thờ ngồi vậy.

“Cô nương, mệt rồi sao?”

Thẩm Mục Bạch giống như U Linh xuất hiện bên người Trình Thiên Miếu, đưa cho nàng một túi nước. Trình Thiên Miếu không để ý tới, đột nhiên đứng dậy, chợt cảm thấy choáng váng, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

“Chắc chắc ~~~”

Thẩm Mục Bạch cảm thán. Liên vươn tay ôm lấy Trình Thiên Miếu. Bắp chân và cánh tay bị tên bắn trúng, vốn dĩ máu đã ngừng chảy nay lại bắt đầu chảy ra, chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có?

Chảy nhiều như vậy không choáng váng mới là lạ. Trong một gian phòng sạch sẽ đơn sơ, Thẩm Mục Bạch cẩn thận xử lý miệng vết thương của Trình Thiên Miếu. Trình Thiên Miếu vì hôn mê mà khuôn mặt trở nên tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, lông mày nhíu lại, khoé mắt vẫn còn vết nước mắt đọng lại. Nằm im trên giường, làm cho Thẩm Mục Bạch không khỏi cảm thấy đau lòng. Giờ phút này, mình lại không thể nhìn ra tương lai của nữ tử này, hoàn toàn không thấy được. Việc này chưa từng xảy ra.

Sau này, Thẩm Mục Bạch mới hiểu được vì sao mình không thể tính ra tương lai của Trình Thiên Miếu. Người xem bói dĩ nhiên không thể tính ra tương lai của chính mình. Mà tương lai của Trình Thiên Miếu lại liên quan tới hấn, cho nên, hấn vĩnh viễn cũng không có biện pháp để tính. Thẩm Mục Bạch vẫn ngồi ở bên giường, nhưng mà Trình Thiên Miếu vẫn không có tỉnh lại. Nàng dường như không muốn tỉnh lại.

Trình Thiên Miếu sau khi tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Vừa tỉnh dậy, liền nhìn người ngồi ở một bên cạnh mình Thẩm Mục Bạch. Trình Thiên Miếu không nói gì, chính là lẳng lặng đứng dậy, ngồi ở bên trên giường. Thẩm Mục Bạch xoay đầu lại, nhìn về mặt đăm đăm của Trình Thiên Miếu, nhẹ nhàng mở miệng nói:

"Người đã tỉnh, có đói bụng không?"

"Đói." Trình Thiên Miếu không có khách khí thân nhiên phun ra một chữ,.

"Vậy người đợi chút." Thẩm Mục Bạch quay người đi ra ngoài, tất cả đều là tự nhiên như vậy.

Trình Thiên Miếu nhìn chung quanh một lần, đây là một gian phòng ở đơn sơ mà sạch sẽ sáng sủa. Góc bên là chậu rửa cùng khăn mặt. Đứng dậy rửa mặt xong, Trình Thiên Miếu ngồi ở trước bàn. Là người này cứu mình.

"Tại sao muốn cứu ta?" Trình Thiên Miếu nhìn yên lặng vì chính mình hỏi.

"Nghĩ cứu liền cứu." Thẩm Mục Bạch tùy ý đáp trả, đem cháo cùng chiếc đĩa đưa cho Trình Thiên Miếu. Tại sao mình lại muốn cứu cô gái trước mắt?

Bởi vì nhìn nàng đau thương bộ dạng chính mình rất không yên lòng? Vẫn là vì nguyên nhân khác? Hiện tại càng làm cho chính mình cảm thấy hứng thú cùng nghi hoặc, chính là mình tại sao lại không thể tính ra tương lai của nàng. Điều này thật sự rất kỳ quái. Lúc trước chính mình còn có thể tính ra.

"Đây là đâu?" Trình Thiên Miếu nhận lấy bát, bắt đầu ăn cháo.

"Một gian khách điểm." Thẩm Mục Bạch nhìn Trình Thiên Miếu ăn cháo, thân nhiên trả lời.

"Nha." Trình Thiên Miếu không thèm nhắc lại, chính là tiếp tục ăn.

"Kế tiếp, người đi đâu?" Thẩm Mục Bạch có chút tò mò hỏi.

"Cùng người có quan hệ sao?" Trình Thiên Miếu không khách khí nói.

"Là ta cứu người, mạng của người là của ta đi." Thẩm Mục Bạch có chút mặt dày nói.

"Ta không cầu người cứu ta." Trình Thiên Miếu lạnh lùng đáp trả, tiếp theo nói "Bất quá, cảm ơn cháo của người."

Thẩm Mục Bạch có chút ngòai ý muốn, không phải cảm ơn chính mình cứu nàng, mà là cảm ơn cháo của mình, người này thật đúng là làm cho mình không biết nên nói cái gì cho phải.

"Người ở nơi này trước tiên đem vết thương dưỡng tốt đi."

Thẩm Mục Bạch thật lâu sau nghẹn ra câu.

"Cám ơn." Thần kỳ lần này Trình Thiên Miểu không có lại chinh hấn, mà là sâu kín khẽ thở dài, nói ra hai chữ.

"Quần áo ta mua mới cho ngươi, lát nữa tiểu nhị đưa nước ấm cho ngươi." Thẩm Mục Bạch quay người, "Lát nữa ngươi tắm rửa trước đi."

Trình Thiên Miểu khẽ cúi đầu ngửi, lông mày nhăn lại. Chính mình hôn mê đã bao lâu? Trên người cũng đã có mùi.

"Ba ngày, ta còn tưởng rằng ngươi không bao giờ tỉnh lại, thời điểm tắm rửa chú ý đừng đụng đến miệng vết thương."

Thẩm Mục Bạch dường như nhìn ra Trình Thiên Miểu nghi hoặc, ra tiếng giải thích nói. Trình Thiên Miểu lại hạ mắt xuống, không nói gì thêm. Sâu trong mắt thật đau thương như vậy làm cho người ta thật đau lòng.

"Ta đi ra ngoài trước." Thẩm Mục Bạch quay mặt không nhìn Trình Thiên Miểu, trong lòng có chút run rẩy.

Trong lòng của nàng, có phải hay không giờ phút này đều nghĩ đến nam tử kia?

Nàng dùng tới tính mạng để bảo vệ nam tử kia?

Như vậy nàng, làm cho người ta sinh ra tình ý thương yêu, muốn dựa vào gần nàng, muốn bảo hộ nàng. Quả nhiên, vừa ăn cơm xong, tiểu nhị đưa tới nước ấm. Tắm rửa sáng khoái, Trình Thiên Miểu đổi lại y phục Thẩm Mục Bạch mới mua cho nàng, thực vừa người.

Điều này làm cho Trình Thiên Miểu không khỏi nhũn mày, hỗn đản này, chẳng lẽ là thừa dịp chính mình lúc hôn mê ăn đậu hũ?

Cánh tay và bắp chân bị đá thương vẫn còn chưa lành làm nàng đau, nhưng càng đau hơn là lòng mình. Ánh mắt nhìn tới vòng ngọc tinh xảo trên cổ tay mình, nghĩ tới Thanh Vân, cảm thấy lòng thật đau. Trình Thiên Miểu nhắm mắt lại, thật sâu hít vào một hơi, nắm chặt chiếc vòng trên tay.

Ngày tiếp theo, Trình Thiên Miểu cả ngày ở trong phòng, không nói một lời, ăn cơm rồi ngủ. Làm cho Thẩm Mục Bạch rất là bất an, người trước mắt, im lặng thật là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái cùng bất an.

Kế tiếp, Thẩm Mục Bạch rốt cục hiểu được là thế nào. Hơn mười ngày sau, nàng rời đi. Trên bàn để lại ngân phiếu ngàn lượng, người đã biến mất không thấy gì nữa. Thẩm Mục Bạch cầm ngân phiếu tung lên như mưa, tưởng cứ như vậy bỏ đi không từ biệt sao?

Thẩm Mục Bạch khoe miệng hiện lên ý cười, không cần chính mình bói toán cũng biết nàng đi đâu. Thanh toán tiền thuê trọ, Thẩm Mục Bạch lập tức rời khách điểm. Nhắm Vũ Đức doanh phương hướng mà đi tới. Ban đêm, Thẩm Mục Bạch vụng trộm tới gần quán doanh phụ cận, tìm hiểu xung quanh, quả nhiên đã phát hiện Trình Thiên Miểu về mặt lạnh như băng ẩn mình tại chỗ tối.

"Như làm như vậy rất nguy hiểm biết không?"

Thẩm Mục Bạch bỗng nhiên xuất hiện phía sau Trình Thiên Miểu thấp giọng nói. Trình Thiên Miểu nghe ra là thanh âm của hắn, chưa có quay đầu lại, cũng không có nói chuyện, chính là trong mắt thời khắc đó chỉ có sự thù hận nhìn ra rõ ràng.

"Ai ~"

Thẩm Mục Bạch khẩu khí nhẹ nhàng thờ dài, cúi đầu nói, "Đi theo ta."

Trình Thiên Miểu ngăn người, quay đầu nhìn Thẩm Mục Bạch kia biểu tình nghiêm túc, do dự vẫn là đi theo phía sau Thẩm Mục Bạch. Thẩm Mục Bạch đưa Trình Thiên vượt qua khắp ngõ ngách quanh quán doanh, đứng ở chỗ tối.

"Ở chỗ này chờ có binh lính Lạc Đan, trao lấy quần áo bọn họ." Thẩm Mục Bạch ngắn gọn nói ra kế hoạch của mình.

Trình Thiên Miểu giật mình, chính mình vừa rồi quả thật bị cừu hận làm cho u mê đầu óc. Quả nhiên có hai binh lính đi qua, Thẩm Mục Bạch nhặt tảng đá lên đánh vào huyệt đạo phía trên của binh lính, rồi giấu chúng đi, lột quần áo đưa cho Trình Thiên Miểu.

"Hồi hám, chấp nhận đi." Thẩm Mục Bạch cũng chính mình thay đổi y phục.

"Nhưng là, người kia ở chỗ lều trại nào?" Trình Thiên Miểu nhìn khắp nơi đều là lều trại, nhũn mày.

"Đi tìm, theo lều lớn nhất là đúng." Thẩm Mục Bạch cùng Trình Thiên Miểu thâm tiêu sái ở tại trong doanh địa. Gặp binh lính, Thẩm Mục Bạch đều bình tĩnh ứng đối, ứng đối không được hắn thần nhiên đánh cho choáng váng giấu vào chỗ tối. Trình độ thuần thục kia làm cho Trình Thiên Miểu có chút nghi hoặc nam tử trước mắt rốt cuộc là làm cái gì. Lều lớn nhất trong doanh trại, truyền đến dâm thanh đùa giỡn.

Thẩm Mục Bạch quay đầu hướng Trình Thiên Miểu cúi đầu cười nói: "Nơi đó là tổng sẽ không sai chứ."

Trình Thiên Miểu trong mắt phát ra tia nhìn ngoan độc, cắn chặt răng liền theo hướng đó phóng đi. Trong lều, Lý Thiện bên mình ôm một dâm đảng nữ nhân cùng uống rượu, đem rượu rót vào trên bộ ngực nữ nhân, lung tung liếm, nữ nhân cười phóng túng, giả ý tránh khắp nói.

"Bản tướng quân không có gọi người tiến vào hầu hạ, tiến vào làm cái gì?" Lý Thiện Mới nhìn hai người ở cửa giận dữ, răn dạy.

"Tới lấy mạng của ngươi."

Trình Thiên Miếu nghiêng răng nghiêng lợi cố kiềm nói , phi thân tiến lên điểm trúng hai cái huyệt đạo. Lý Thiện Mới lúc này mới thấy rõ ràng bộ dáng hai người , kinh hãi há to miệng vừa định kêu, lại bị Trình Thiên Miếu một quyền đánh vào cằm của hắn, trực tiếp đem xương cằm đánh nát, rồi cuộc nói không ra lời. Một quyền này Trình Thiên Miếu gần như dùng hết khí lực toàn thân, thẳng đánh làm đau nắm tay.

Bên cạnh nữ nhân sợ hãi kêu to, Trình Thiên Miếu lấy ra chủy thủ, mắt cũng không nhìn đến mặt nàng, trực tiếp cắm vào bộ ngực của nàng. Máu tươi phun thật cao, Trình Thiên Miếu không có né tránh, hứng máu nóng bỗng phun ra trên chủy thủ , phun lên trên tay của mình.

Nữ nhân mềm nhũn , ngã xuống dưới chân Lý Thiện. Quần Lý Thiện mới chạm rãi ướt. Vốn là tựa vào trong nhà quan hệ cùng tiền tài ngồi trên vị trí này, không trải qua chiến trường, càng không gặp được chuyện quá đáng sợ như thế phát sinh ở trên người của mình. Từng trận khó nghe mùi khai truyền đến, Trình Thiên Miếu chán ghét mà khinh bỉ nhìn kẻ trước mắt .

Thẩm Mục không nhìn tất cả, hơi hơi nhíu mày, nhưng vẫn là cũng không nói gì. Lều trại dường như có người nghe được động tĩnh, cao giọng hỏi đến:

"Tướng quân? Tướng quân có chuyện gì?" Lý Thiện mới sợ hãi nhìn người trước mắt nhân, muốn há mồm gọi người, nhưng thanh âm gì cũng phát không ra.

Đúng lúc này, một thanh âm giống Lý Thiện mới vang lên:

"Vô liêm sỉ, bản tướng quân còn có thể có chuyện gì?"

Bên ngoài lều lập tức đã không có đáp trả. Lý Thiện cùng Trình Thiên Miếu đều kinh ngạc nhìn Thẩm Mục Bạch, thanh âm mới vừa rồi đúng là Thẩm Mục Bạch phát ra .

"Ha ha, tại hạ bất tài, còn có chút tài nghệ phòng thân ."

Thẩm Mục Bạch khiêm tốn , cười cười. Chính là, giờ phút này trong lều không có ai cảm thấy buồn cười.

"Có phải hay không thật bất ngờ khi nhìn thấy ta sẽ đến?"

Trình Thiên Miếu dùng chủy thủ nhẹ nhàng vạch lên mặt Lý Thiện, vẽ ra rất nhiều vết máu , mà Lý Thiện mặt tái nhợt , khoe miệng có máu không ngừng chảy ra. Trình Thiên Miếu một quyền không chỉ đánh nát cằm của hắn, còn đánh nát hàm răng của hắn.

"Có phải hay không đã cho là ta cũng đã chết?" Trình Thiên Miếu thanh âm run rẩy, còn có sự cẩn thận . Lý Thiện trong mắt tất cả đều là ngập trời sợ hãi cùng cầu xin.

"Nghĩ tới ta thả ngươi?" Trình Thiên Miếu bỗng nhiên nở nụ cười, cười là như vậy kiều mỵ, làm cho người ta nhìn xem ngây ngốc. Lý Thiện mới trừng lớn mắt, tư duy bỗng nhiên đình chỉ. Thẩm Mục Bạch lại kinh hãi, là mị thuật!

"Ngươi không phải muốn ta sao?"

Trình Thiên Miếu cười kiều diễm đến cực hạn. Lý Thiện trong mắt một mảnh si mê cùng tham lam.

"Ha ha ~"

Trình Thiên Miếu nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn chủy thủ, cẩn thận đề lên mũi Lý Thiện, chạm rãi cắt đi xuống. Đau đớn kịch liệt đem thần trí Lý Thiện quay lại, máu, máu giống suối phun bắn ra khắp nơi. Lý Thiện cái gì cũng kêu không được, chỉ có thể ở trong cổ họng thông khô rên .

"Thật sự là đau sao? Ngươi bây giờ đau tính là cái gì?"

Trình Thiên Miếu khẩu khí nói là không ra quỷ dị, điểm ấy đau,có thể so được với Thượng Thanh Vân đau sao? Trình Thiên Miếu đen mặt, đem chủy thủ lại chạm rãi hướng về phía Lý Thiện một bên lỗ tai, hơn cẩn thận cắt xuống dưới.

"Có đau hay không, ần?"

Trình Thiên Miếu lại cười sáng lạn, đem chủy thủ lại đưa về phía Lý Thiện móc một con mắt.

"Đủ."

Thẩm Mục Bạch rốt cục nhìn không được ra tiếng ngăn lại. Không phải bởi vì không quen nhìn người nam nhân trước mắt này chịu tra tấn, mà là không muốn xem đến nàng như vậy tra tấn chính mình.

"Đủ? Điểm ấy làm sao có thể đủ?"

Trình Thiên Miếu hung tợn nói ra những lời này, như sét đánh chuyển thế rất nhanh đem chủy thủ đâm vào móc ra một con mắt khác của Lý Thiện ,mới ác liệt chuẩn bị đem con mắt đó lấy ra.

"Đủ, ta nói đủ!"

Thẩm Mục Bạch bỗng nhiên xông lên, một phen cầm tay Trình Thiên Miểu, đem Trình Thiên Miểu kéo tới phía sau.

"Làm sao có thể đủ, vĩnh viễn cũng không đủ!"

Trình Thiên Miểu quát khẽ, trong thanh âm lại dẫn theo tiếng khóc nức nở. Thẩm Mục Bạch thật sâu nhíu mày, bỗng nhiên đem nàng thân hình run run gắt gao ôm vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi:

"Đủ, tất cả đều đủ, như ngươi vậy không phải là tra tấn hần, là tra tấn chính ngươi. Nếu người kia biết ngươi như vậy, ngươi nói hần có thể an tâm sao?"

Trình Thiên Miểu vốn là muốn giãy dụa, nhưng thân thể đột nhiên cứng đờ, nước mắt chậm rãi trượt ra khỏi hốc mắt. Đúng vậy, nếu Thanh Vân còn sống, hần hi vọng nhìn đến bộ dạng này sao? Thẩm Mục Bạch trong lòng giờ phút này run rẩy ôm thiên hạ yếu đuối, ở trong lòng thờ dài, vươn tay lấy chủy thủ trong tay Trình Thiên Miểu, thu vào.

"Giết hần rồi thì tốt."

Thẩm Mục Bạch thuận tay cầm vũ khí lên hướng sang bên cạnh, vận công hướng gương mặt đau đớn sớm biến hình của Lý Thiện đâm tới. Lý Thiện mới trừng mắt chỉ là còn có một ánh mắt, đã chết.

"Chúng ta đi thôi." Thẩm Mục Bạch nhẹ nhàng vỗ vỗ Trình Thiên Miểu phía sau lưng, ôn nhu nói xong.

Trình Thiên Miểu quay đầu nhìn đến Lý Thiện đã chết, cắn cắn môi, đè nén chính mình trong mắt đầy nước mắt. Hai người lặng lẽ ra khỏi quân doanh, dọc theo đường đi, Trình Thiên Miểu không nói được một lời, chính là cúi đầu đi. Thẩm Mục Bạch vài lần định mở lời, lại cuối cùng cũng không nói lời nào.

Đi một, Trình Thiên Miểu ngay tại chỗ ngồi xuống, si ngốc vuốt chiếc vòng trên tay mình, không nói được một lời. Thẩm Mục Bạch ngồi ở bên cạnh, nhìn chung quanh, bóng đêm có chút u ám, thật đúng là không biết hiện tại nên đi đến đâu. Nhưng là, trong lòng mình cũng hiểu được, giờ phút này nghĩ chính mình không rời đi nàng, tưởng bồi ở cạnh nàng. Trình Thiên Miểu cũng không biết mình là khi nào thì ngủ quên mất, chính là khi tỉnh lại kinh ngạc phát hiện mình gối đầu trên đùi Thẩm Mục Bạch.

Một cái giật mình, Trình Thiên Miểu mạnh mẽ đứng dậy, Thẩm Mục Bạch bị động tác của nàng tỉnh lại, mỉm cười nhìn nàng.

"Đỡ hơn nhiều không?" Thẩm Mục Bạch chính là ôn nhu cười nhìn thiên hạ trước mắt.

Không hỏi chính thân thể của hần có tốt không. Trình Thiên Miểu nhất thời giật mình, không biết trả lời như thế nào.

"Đói bụng không?" Thẩm Mục Bạch thấy thế không có truy vấn lại, chính là cười hỏi một vấn đề.

"Đói bụng." Trình Thiên Miểu trả lời, chờ nói ra lời này mới phát hiện chính mình dường như không chỉ lần đầu tiên đối với hần nói lời như vậy.

"Chúng ta đi ăn cơm, bắt quá, trước tiên đem quần áo này cởi bỏ." Thẩm Mục Bạch mỉm cười chỉ chỉ Trình Thiên Miểu còn mặc lên người y phục binh lính.

Trình Thiên Miểu ngẩn ngơ, trong mắt nhu hòa nhìn xuống dưới, bỏ đi trên người y phục công kênh gọi khó nghe là quần áo.

"Ngươi tại sao muốn giúp ta?" Trình Thiên Miểu nhìn bên cạnh mỉm cười nhìn mình nam tử, thần nhiên hỏi.

"Cho là chân gà thù lao đi." Thẩm Mục Bạch trợn mắt nói dối.

"Ta đoán chừng là thiên hạ quý nhất một cái chân gà."

Trình Thiên Miểu nở nụ cười khổ. Thẩm Mục Bạch thấy thật xấu hổ, mình lúc đó chính là dùng cái quẻ kia đến trao đổi chân gà. Nhìn người trước mắt cười khổ, Thẩm Mục Bạch tâm có chút đau, chuyển chủ đề:

"Muốn ăn chút gì không?"

"Tùy tiện đi." Trình Thiên Miểu hạ mắt, tùy ý đáp trả. Bởi vì dường như lúc này cũng không có gì quan trọng nữa.

"Kia, ta mời." Thẩm Mục Bạch đi về phía trước, vừa đi vừa nói "Tìm quán nào ngon ăn đi!."

"Được." Trình Thiên Miểu vẫn là không chút để ý đáp trả. Mặt trời, dần dần dâng lên. Dưới ánh mặt trời, bóng hai người kéo vô cùng dài. Thẩm Mục Bạch quay đầu nhìn Trình Thiên Miểu trong mắt có nàng thật sâu đau thương, bỗng nhiên trong lòng có cái quyết định. Nghĩ tạm thời nên ở cạnh nàng. Muốn cho nàng không hề bị thương.

Dọc đường đi, Trình Thiên Miểu nói cực ít, ngay cả mang thức ăn lên rồi, Trình Thiên Miểu cũng chỉ vui đầu ăn cơm, không nói gì.

"Ăn chút này đi."

Thẩm Mục Bạch phun ra hai chữ.

"Cảm tạ."

Lại tiếp tục ăn. Bộ dáng đó, khiến người ta liên tưởng đến một câu, nhạt như nước ốc. Nhìn Thẩm Mục Bạch hơi nhăn đầu lông mày, lời gì cũng nói không được. Ăn cơm xong, Trình Thiên Miêu không chờ Thẩm Mục Bạch trả tiền, mà lập tức ra cửa, từ từ đi trên đường. Hiện tại, có thể làm sao đây?

"Người nghĩ đi đâu vậy?" Thẩm Mục đuổi theo đi lên, trong giọng nói có chút lo lắng.

"Không biết, cứ đi thôi." Trình Thiên Miêu cúi mắt, nhìn dưới mặt đất, nhẹ giọng nói. Chính mình còn có thể đi đâu đây? Cảm giác đều giống nhau, đều không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Kia, đi đi thôi." Thẩm Mục Bạch đi bên cạnh Trình Thiên Miêu.

"Người đi theo ta làm gì?" Trình Thiên Miêu liếc mắt nhìn Thẩm Mục Bạch.

"Tiện đường mà thôi. Ta cũng đi bên này." Thẩm Mục Bạch cười ha ha. Trình Thiên Miêu nhìn khuôn mặt Thẩm Mục Bạch tươi cười, không nói gì, tiếp tục chậm rãi đi lên phía trước đi.

Thanh Vân đã mất. Thật sự đã mất. Vốn muốn cùng Thanh Vân đi khắp thiên hạ, nhưng hiện tại chỉ có một mình. Trình Thiên Miêu bỗng nhiên tay đến bình sứ nhỏ chứa tro cốt Thanh Vân. Không đúng, Thanh Vân luôn luôn bên cạnh mình. Mình mang hân đi khắp các nơi. Trình Thiên Miêu cầm lấy bình sứ nhỏ, thật sâu nhìn vật nhỏ trong tay, nở nụ cười. Hân đã nói, chính mình nở nụ cười mỹ lệ. Như vậy, mình sẽ đưa hân đi khắp thiên hạ. Thẩm Mục nhìn động tác Trình Thiên Miêu, lông mày nhăn lên.

"Người muốn đi đâu à?" Trình Thiên Miêu liếc mắt nhìn người bên cạnh, mình đi hân đi, mình ngừng hân liền ngừng. Như vậy là tiện đường sao?

"Cái này là thiên cơ không tiết lộ." Thẩm Mục Bạch gượng cười.

"Cất!" Trình Thiên Miêu cất thanh âm, tự nhiên xoay người quay đầu đi. Thẩm Mục Bạch mở to mắt, không nói gì, cũng xoay người quay đầu đi theo. Ai ngờ, Trình Thiên Miêu lại xoay người quay đầu hướng vừa rồi đi, Thẩm Mục theo phản xạ cũng theo phía sau. Trình Thiên Miêu không nói gì thêm, bước nhanh lên phía trước đi. Mục Bạch cũng bước đi theo.

Ra khỏi thành, Trình Thiên Miêu ách xì 1 cái, lại kinh ngạc phát hiện trên bầu trời tràn đầy màu sắc của điều. Trên đất trông, một đám tiêu hải tử đang cao hứng thả điều, hoàn toàn không để ý trời nóng nực, đầu đầy mồ hôi. Mà ở bên cạnh, một người bán hàng rong tựa vào bên tường thành bán điều. Có điều đã bay rất cao, có điều ở giữa không trung xoáy tròn không bay lên. Trình Thiên Miêu kinh ngạc nhìn điều trên trời cao bất động.

"Người, muốn thả sao?" Thẩm Mục Bạch hỏi, nhưng Trình Thiên Miêu không trả lời, lại không thấy nói muốn thả hay không. Thẩm Mục Bạch thấy thế, đi đến bên tường thành chỗ người bán hàng rong mua một con điều, đưa cho Trình Thiên Miêu.

Trình Thiên Miêu nhìn điều, nhẹ nhàng lắc đầu. không cầm. Ánh mắt lại nhìn đến cánh điều trên bầu trời. Có người từng nói, một người khi đã mất linh hồn sẽ bay lên trời. Mà điều lại khiến cho nàng nhìn lên bầu trời nhớ đến người đã mất kia. Tuy rằng Trình Thiên Miêu trước kia đã hiểu được đây chỉ là thuyết pháp an ủi, nhưng bây giờ nhìn bầu trời đầy điều vẫn dừng bước. Thanh Vân có ở trên trời lặng lẽ nhìn mình không?

Thẩm Mục Bạch nhìn ánh mắt Trình Thiên Miêu thâm trầm đau thương, hiểu được nàng lại nhớ người kia. Trong lòng thở dài, đem điều trong tay mình thả lên trời. Điều càng bay càng cao, chậm rãi biến thành cái chấm đen nhỏ.

"Này." Thẩm Mục Bạch đưa điều trong tay cho Trình Thiên Miêu. Trình Thiên Miêu nhận lấy, nhìn điểm đen trên bầu trời kia nho nhỏ, si ngốc nhìn, bỗng nhiên tay buông lỏng, đem điều buông ra. Điều càng bay càng cao, càng bay càng xa, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Thẩm Mục có chút kinh ngạc nhìn Trình Thiên Miêu, bởi vì hân thấy trong mắt Trình Thiên Miêu nụ cười thân nhiên. Là ảo giác sao? Không phải, tuyệt đối không phải, trong mắt nàng thật sự có nụ cười thân nhiên. Điều chậm rãi bay không thấy, Trình Thiên Miêu thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, quay đầu đối với Thẩm mục trắng cũng là cười: "Cảm ơn người."

"À?" Thẩm Mục Bạch không ngờ rằng thái độ Trình Thiên Miêu lại chuyển biến nhanh như vậy.

"Được rồi, cho phép người đi theo ta, làm người hầu của ta." Trình Thiên Miêu sờ sờ cằm mình, đánh giá Thẩm Mục Bạch, dường như là lần đầu tiên nhìn hân một cách bình thường. Thẩm Mục Bạch so với khóc còn khó coi hơn cười, lời này gọi là ý gì?

"Vậy, chúng ta bây giờ đi đâu?" Thẩm Mục Bạch bất đắc dĩ cười hỏi.

"Người dẫn đường đi lần đầu tiên ta xuất cốc, chỉ được nghe những người đó nói, cho tới bây giờ chưa đi qua." Trình Thiên Miêu hỏi tương đến lời bọn quái nhân trong Vạn Tướng Cốc nói qua một vài nơi, trên đời thật sự có người thần kỳ, chỗ thần kỳ sao?

"Xuất cốc?" Thẩm Mục Bạch có chút tò mò, ngày trước nàng ở chỗ nào.

"Vạn Tướng Cốc." Trình Thiên Miêu trả lời. Dứt lời, Thẩm Mục Bạch lại há to miệng! Nơi kia! Nơi đó chỉ có thể vào không thể ra, vào cốc này, trọn đời ngăn cách. Nàng lại từ đó đi ra?

"Người, người thật là từ Vạn Tượng Cốc ra? Nơi đó không phải không cho đi ra sao?" Thảm Mục Bạch hiển nhiên không tin lời nói Trình Thiên Miểu.

"Bên ngoài nghe đồn như vậy?" Trình Thiên Miểu khóe miệng lộ ra giọng mỉa mai.

"Sự thật không phải như thế sao?" Thảm Mục Bạch nghi ngờ.

"Không phải." Trình Thiên Miểu thần nhiên nói, "Không phải không cho đi ra ngoài, mà là người ở bên trong đều không bao giờ muốn đi ra ngoài mà thôi. Chân họ, họ muốn đi cũng không có ai hạn chế tự do của họ."

Thảm Mục Bạch có chút giật mình, đây là lần đầu tiên nghe được chuyện như vậy. "Nói đi, kế tiếp chúng ta đi đâu?" Trình Thiên Miểu hét lớn nhìn Thảm Mục Bạch. Ở Vạn Tượng Cốc nàng lớn nhất trong đám trẻ nhỏ, rõ ràng không muốn nói chuyện cùng đám tiểu quý, nhưng đám kia tiểu quý luôn dính nàng, kết cục là bị nàng đuổi đi.

"Đi, bên kia có bán rất nhiều đồ ngon, cái gì cũng có, ngàn tầng du cao, thủy tinh đốt mạch, ma tô đường. . . . ." Thảm Mục đang còn hồi tưởng, mà Trình Thiên Miểu đã đi lên phía trước đi.

"Đi bộ?" Thảm Mục đuổi theo ,kéo khóe miệng. Không phải đâu, nếu như là đi bộ, chờ đến được nơi, mỹ thực chắc không còn mà ăn.

"Người mua ngựa đi, ta ở đây chờ người." Trình Thiên Miểu chỉ một cây đại thụ cách nàng gần nhất .

". . . . . ." Thảm Mục đột nhiên có cảm giác, kỳ thật, cô gái trước mắt là một tiểu ác ma, chứ không phải là tiểu nữ nhân đau thương nhu nhược ngày ấy. Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng vẫn thành thật ngoan ngoãn xoay người trở về thành đi mua ngựa.

Thảm Mục dắt hai con ngựa trở lại dưới gốc cây, nhìn Trình Thiên Miểu tựa vào trên cây, kinh ngạc nhìn điều trên trời bay lượn đủ mọi màu sắc. Trong mắt như có đau thương. Thảm Mục Bạch nghi hoặc ngẩng đầu nhìn điều trên trời, điều ở trong lòng của nàng quan trọng như vậy sao?

"Đi thôi." Thảm Mục Bạch lên tiếng khẽ gọi.

"Ân." Trình Thiên Miểu quay đầu, đau thương trong mắt biến mất không thấy gì nữa, nhận lấy dây cương từ tay Thảm Mục, leo lên ngựa. Thảm Mục nhìn Thiên Miểu chạy ở phía trước cũng phi thân lên ngựa đuổi tới. Hai người cưỡi ngựa song song trên đường.

"Uy, chúng ta cưỡi ngựa mấy ngày mới có thể đến nơi người nói?" Trình Thiên Miểu miễn cưỡng hỏi.

"Tên của ta là Thảm Mục Bạch, đại khái là bảy tám ngày." Thảm Mục Bạch sửa đúng, nhắc lại tên mình.

"Nga, Tiểu Bạch." Trình Thiên Miểu không yên lòng đáp trả, "Đọc theo đường đi không có gì ngạc nhiên à?"

"Cô nương, ta còn chưa biết tên người." Thảm Mục Bạch rồi rầm hỏi nàng cách xưng hô, Tiểu Bạch, làm sao giống như kêu mèo, kêu cẩu.

"Trình Thiên Miểu." Trình Thiên Miểu đáp ngắn gọn.

"Thiên Miểu?" Thảm Mục Bạch nghe tên, nhú mồm, trong lòng tính quẻ. Theo ý tứ mặt chữ mà nói, thiên hạ này nhỏ bé, khí độ cũng không nhỏ. Xa hơn ở chỗ sâu trong tính, cái gì cũng coi như không được. Mỗi lần tính tướng số nàng là cái gì đều tính không được. Thật là kì quái.

"Người là thầy tướng số ?" Trình Thiên Miểu nhìn hấn lăm lăm, bỗng nhiên nhớ lại hấn đã từng tính quẻ cho mình.

"Là tính toán tài tình." Thảm Mục Bạch sửa.

"Còn không giống nhau." Trình Thiên Miểu khinh thường bĩu môi, bỗng nhiên nhìn phía trước, "Vậy người tính đám người phía trước đang làm gì đó?" Thảm Mục nhìn phía trước, một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá, vài người mặc trang phục đi phía trước xe ngựa, mà chung quanh vây quanh một đám Hắc y nhân, xe ngựa đã muốn đổ xuống. Đây rõ ràng là đang cướp bóc, này còn tính?

"Đã kiếp." Thảm Mục Bạch dừng ngựa phía trước, "Chúng ta chờ người khác đã kiếp hoàn rồi đi ngang qua." Lúc nói lời này càng thêm dị thường.

"Nga?" Trình Thiên Miểu cũng dừng lại, quay đầu nhìn về mặt thành thật của Thảm Mục Bạch, đột nhiên cảm giác được người này có ý tứ phi thường. "n, vậy thì chờ đi." Trình Thiên Miểu vẫn như vậy bảo chính mình, không phải người tốt, nhưng cũng không phải là người xấu. Vài người đứng ở trước xe ngựa bị giết hết, nhóm hắc y nhân chỉ là lên xe ngựa nhìn người trong xe không cử động nữa, mà thu lại hiện trường, chuẩn bị vội vàng rời xe ngựa đi. Lúc này, Thảm Mục Bạch ngáp. Có một hắc y nhân phát hiện hai người cưỡi ngựa bên này.

"Người nào? !" Một hắc y nhân cao giọng quát.

"Người đi ngang qua." Thảm Mục Bạch trừng mắt nhìn, thần nhiên trả lời.

"Giết!" Hắc y nhân không hề nghĩ, mà là cúi đầu quát. Chuyện hôm nay, những người chứng kiến phải diệt khẩu.

"Đi thôi, Tiểu Bạch, ta chờ người." Trình Thiên Miểu nhìn Hắc y nhân hùng hổ đi tới, vươn chân đạp cổ ngựa Thảm Mục Bạch. Thảm Mục Bạch giật ót, trong lòng hấn lại một lần nữa cảm thấy người phía sau có lẽ thật là tiểu ác ma. Tưởng quy tướng, Thảm Mục Bạch vọt xuống ngựa, cùng các Hắc y nhân

giao đầu. Ánh mắt Trình Thiên Miểu lại chú ý đến cỗ xe đẹp đẽ quý giá trên xe ngựa, trên xe là người nào? Thúc ngựa, vòng qua mọi người, Trình Thiên Miểu đi hướng xe ngựa .

Trình Thiên Miểu xuống ngựa, tiến lên tò mò kéo rèm cửa, nhìn người ở bên trong giật mình. Lam Nhan họa Thủy! Trình Thiên Miểu lần đầu tiên cảm thấy nam nhân quá xinh đẹp xem ra cũng là một loại tội!

Nam nhân trong xe tạo ra một cảm giác làm cho người ta muốn tàn bạo. Xinh đẹp như vậy, ôn nhu như vậy. Im lặng như nước, chính là dùng đôi mắt xinh đẹp trong suốt thần nhiên nhìn Trình Thiên Miểu. Trình Thiên Miểu nhất thời ngây ngốc, quên mất nói chuyện. Lúc này, người trong xe đã mở miệng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng:

"Người cứu ta, người muốn cái gì ta đều trả." Nhìn dáng điệu Trình Thiên Miểu, trong mắt nam tử chỉ là sự khinh thường. Trình Thiên Miểu phục hồi tinh thần lại, cười lạnh đứng lên:

"Ta muốn bao nhiêu người đều trả ? Người cho rằng người có thể?"

"Phiêu Miểu son trang cái giá nào cũng có thể trả." Nam tử nói.

"Đáng tiếc, ta không có hứng thú. Người cứ tiếp tục tại đây hưởng gió đi." Trình Thiên Miểu cười lạnh, khẩu khí thật lớn. Thật là khiến người khác khó chịu tới cực điểm. Dứt lời, hạ rèm xuống, quay đầu nhìn Thảm Mực Bạch sắp giải quyết xong đám Hắc y nhân khoe miệng khẻ nhếch lên nói: "Tiểu Bạch, đi thôi."

"Đợi chút." Trong xe, nam nhân bỗng kéo màn xe, nhìn Trình Thiên Miểu, "Người vốn không muốn gì sao?"

"Không." Trình Thiên Miểu khẩu khí lạnh nhạt, không xoay người nhìn hán, không kiên nhẫn, phát phát tay

"Tiểu Bạch ~ vẫn chưa thu phục xong?"

"Tốt lắm tốt lắm." Thảm Mực Bạch cảm thấy đầu hơi đau, bắt đầu dĩ đáp.

"Vây đi luôn." Trình Thiên Miểu phi thân lên ngựa thúc giục Thảm Mực Bạch.

"Vị công tử này, xin dừng bước. Nếu công tử có thể đem ta về Phiêu Miểu son trang, ta sẽ lấy tiền trả người." Họa thủy nam tử không thể nhờ Thiên Miểu cứu, liền đem mục tiêu chuyển hướng sang Thảm Mực Bạch.

"Phiêu Miểu son trang?" Thảm Mực Bạch giờ phút này cũng nhìn thấy dung mạo của nam nhân kia, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên

"Các hạ chính là trang chủ Phiêu Miểu son trang, Vô Diện Nhân? Nhưng giang hồ nghe đồn Vô Diện Nhân trừ bỏ gương mặt họa thủy , còn có tuyệt thế võ công, làm sao có thể bị giật cướp. . . . ." Thảm Mực Bạch trong mắt hiện lên tia nghi hoặc.

"Đó là đại ca ta, ta là Vô Ngọc." Nam tử tên Vô Ngọc trên mặt có chút xấu hổ. Người trên giang hồ không ai biết Vô Diện Nhân còn có đệ đệ song sinh. Đơn giản là Vô Diện Nhân là một tuyệt thế cao thủ, mà Vô Ngọc từ nhỏ không thể tập võ. Vẫn được Bất Diện Nhân bảo hộ vô cùng bí ẩn, người trên giang hồ hoàn toàn không biết có Vô Ngọc. Nếu không phải lần này xuống núi du ngoạn, bị một nữ nhân thần bí coi trọng, cũng sẽ không xảy ra tình trạng quần bách hiện tại.

"Nga?" Thảm Mực Bạch có chút nghi hoặc, không truy cứu vấn đề này, "Vô Ngọc công tử tại sao lại bị đuổi giết?"

"Này ~~~" Vô Ngọc trên mặt lại hiện lên vẻ mặt xấu hổ, nên nói như thế nào mới tốt?

"Công tử hoa đào, không cần phải nói tại hạ cũng biết sao lại thế này. Chính là hoa đào cũng là phẩm màu đen." Thảm Mực Bạch cười đắc ý đầy sâu xa.

"Ha ha, công tử nói đúng rồi, không biết công tử đối với đề nghị của tại hạ . . . . ." Vô Ngọc cười có chút xấu hổ, không rõ nam tử trước mắt làm sao có thể biết một chút truyền thuyết, nhưng là trong lòng lại lo không biết hán có hay không đáp ứng hộ tống mình trở về son trang. Vừa rồi chứng kiến thân thủ của hán, nếu hán đáp ứng đưa mình trở về, nhất định không có bất cứ vấn đề gì. Nếu là biến thành đồ chơi của một nữ nhân, thật là sỉ nhục, sống không bằng chết.

"Này a, cái này phải hỏi nàng." Thảm Mực Bạch cười ha ha, nhìn vẻ mặt hồ hững của Trình Thiên Miểu. Vô Ngọc khó xử nhìn Trình Thiên Miểu, nữ tử này, chẳng biết tại sao cho mình cảm giác áp bách. Ngay từ đầu đều giống những nữ nhân khác, nhìn mặt mình liền ngây người, nhưng nàng lại cự tuyệt thỉnh cầu của mình. Cái này phải làm thế nào, chưa từng hạ mặt cầu người, Vô Ngọc không biết phải làm sao.

"Không tiễn, người tự trở về đi." Trình Thiên Miểu lạnh lùng nói, thúc dục ngựa rời đi.

"Cô nương, là ta vừa rồi vô lễ, xin lỗi. Cầu người đưa ta quay về Phiêu Miểu son trang?" Vô Ngọc có chút suy nghĩ, rốt cuộc bắt chấp mặt mũi. Suy nghĩ cho kỹ nếu bị nữ nhân khác biến thành đồ chơi, thì cô gái trước mắt dường như an toàn hơn.

"Nga?" Trình Thiên Miểu quay đầu, giọng mỉa mai nhìn nam tử, không nói gì. Vô Ngọc nhìn Trình Thiên Miểu giọng mỉa mai, mặt nhất thời đỏ lên, mình cũng đã mở miệng cầu nàng, nàng lại còn như vậy!

"Không phiền toái cô nương . Ta sẽ tự nghĩ biện pháp." Vô Ngọc cảm giận nói, kích động chuẩn bị nhảy xuống xe ngựa.

"Được rồi, đừng xuống dưới, chúng ta đưa người." Trình Thiên Miếu trên mặt không có biểu tình, lạnh lùng nhìn Vô Ngọc, lại chếp miệng, "Lên đi, chúng ta sẽ đem người đưa trở về. Đến lúc đó hỏi thù lao, người đừng chối là được." Vô Ngọc giật mình, nhất thời không có phản ứng, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

"Tiểu Bạch, không có phu xe." Trình Thiên Miếu chỉ trước mặt xe ngựa, phu xe sớm đã bị giết rồi. Thảm Mục Bạch khòe môi run rẩy, kêu một cái. Đã thăng cấp thành phu xe. Trình Thiên Miếu nhìn xe ngựa, lại nhìn bầu trời không mặt trời, trở mình xuống ngựa, vào xe ngựa. Mắt liếc Vô Ngọc lạnh lùng nói:

"Người cưỡi ngựa?" Vô Ngọc không nói gì, cũng vào xe ngựa. Thảm Mục Bạch ngồi trên phía trước xe ngựa, làm phận sự phu xe. Trong xe ngựa rộng mà thoải mái. Trình Thiên Miếu tựa vào một bên, không liếc mắt một cái nhìn Vô Ngọc, nhắm mắt lại tĩnh tâm.

Vô Ngọc mới bắt đầu còn có chút khấn trương nhìn Trình Thiên Miếu, không biết nên cùng nàng đối mặt thế nào, bây giờ nhìn Trình Thiên Miếu nhắm mắt lại không để ý đến mình, trong ngực lại có chút mát mát. Ngay từ đầu, Trình Thiên Miếu chỉ nhắm mắt dưỡng thần, lát sau lại buồn ngủ. Đầu nhẹ nhàng nghiêng một cái, tựa vào bên cửa sổ ngủ.

Vô Ngọc liếc nhìn Trình Thiên Miếu, thấy nàng thật sự đang ngủ, lúc này mới xoay đầu lại, nhìn kỹ cô gái trước mắt. Trên mặt trắng nõn gần như trong suốt, nhũn nẩy, trên mắt có gì đó đang lóe lên. Nàng rơi lệ? !

"Thanh Vân ~" bỗng nhiên Trình Thiên Miếu phát ra hơi thở dài, cúi đầu lẩm bầm, ánh mắt vẫn chưa mở. Thanh Vân? Thanh âm nàng dường như rất đau thương. Người này là người nào? Nàng cùng người đánh xe không phải một đôi sao?

Trong xe ngựa một mảnh im lặng, thẳng đến một khu nhà trong tiểu trấn thì dừng lại, Thảm Mục Bạch quay đầu nói:

"Thiên Miếu, phía trước có gian trà, muốn uống chút trà ăn qua cái gì rồi đi không?" Trong xe ngựa không có thanh âm, Trình Thiên Miếu đang ngủ say.

Vô Ngọc do dự, nhắc màn xe thấp giọng nói: "Nàng, đang ngủ."

"Nga, Vô công tử có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?" Thảm Mục Bạch khách khí hỏi.

"Ta nghĩ ta nên ở trên xe, phiền công tử mua ít đồ đến đây. Đứng rồi vẫn chưa thành giáo đại danh công tử cùng vị cô nương này." Vô Ngọc có chút ngưng ngưng, hiện tại mới nhớ tới vấn đề này.

"Ta là Thảm Mục Bạch, nàng là Trình Thiên Miếu. Vô Ngọc công tử, quán nhỏ thôi nên sẽ không có gì ngon nên đành ủy khuất công tử vậy." Thảm Mục Bạch nhìn Vô Ngọc ngón tay trắng nõn, hiểu được nam tử này ở trong sơn trang nhất định là hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất.

"Vô phương, phiền Thảm công tử." Vô Ngọc cười có chút ngại ngùng, nhưng trong suy nghĩ Thảm Mục Bạch vì sao lại cảm thấy quen thuộc, nhưng nhất thời nhớ không nổi đã nghe qua ở đâu.

"Vô Ngọc công tử xin chờ một chút." Thảm Mục Bạch xuống xe ngựa, một mình đi hướng trà pho. Vô Ngọc buông màn xe, ngồi trở về. Hắn hiểu được, cái khuôn mặt này nếu bị người khác nhìn đến chỉ rước lấy phiền toái.

Vô Ngọc nhẹ nhàng tựa vào chỗ ngồi, trong lòng nghĩ đến Thảm Mục Bạch, Thảm Mục Bạch, Thảm Mục Bạch, thật sự đã từng nghe qua, hay là! Trong đầu hiện lên một cái ý niệm, chẳng lẽ là hắn, Thảm Mục Bạch? Có bao nhiêu anh hùng giang hồ đang tìm hắn, hiện tại giang hồ một mảnh hỗn loạn. Ai cũng đều muốn tìm được người này, đoán một quẻ, tìm ra người nhất thống giang hồ. Nhưng là không ai tìm được hắn, đơn giản là chưa từng có ai nhìn thấy mặt hắn. Trước mắt có phải là Thảm Mục Bạch trong truyền thuyết hay không? Vô Ngọc trong lòng nổi lên hoài nghi.

"Vô Ngọc công tử." Một lát sau, Thảm Mục Bạch kéo màn xe xốc lên, đưa bọc giấy trong tay đưa cho Vô Ngọc, "Có bánh bao, thịt bò cùng gà nướng, gà quay. Phiền Vô công tử chờ một lát, ta đi phía trước mua ít đồ sẽ về."

Vô Ngọc nhận lấy gói đồ lại buông màn xe, quay đầu nhìn Trình Thiên Miếu vẫn đang ngủ, do dự có nên đánh thức nàng hay không. "Trình cô nương ~~~" do dự một lát, Vô Ngọc vẫn lên tiếng đánh thức Trình Thiên Miếu.

"Cái gì?" Trình Thiên Miếu chậm rãi mở mắt ra, nhìn người trước mắt, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh.

"Cái kia, cô có đói bụng không? Nơi này có đồ ăn." Vô Ngọc đưa thức ăn trong tay tới trước mặt Trình Thiên Miếu, trong lòng có chút không yên, chẳng biết tại sao, trong lòng luôn có chút e ngại với cô gái trước mắt. Người trước mắt đã cho hắn một áp lực.

"Có chút đói." Trình Thiên Miếu không khách khí nhận lấy, mở ra nhìn, đều là thịt, còn có vài cái bánh bao, "Tiểu Bạch đâu?"

"Thảm công tử nói đi phía trước mua ít đồ sẽ trở lại." Vô Ngọc lập tức theo phản xạ trả lời.

"Nga, chúng ta ăn trước đi." Trình Thiên Miếu ách xì 1 cái, nàng cũng biết nếu xuống xe để Vô Ngọc lộ diện, rất có thể sẽ mang đến phiền toái không cần thiết, chỉ có nhịn một chút. Bất quá, Tiểu Bạch mua cái gì đây.

Lát sau, Trình Thiên Miếu đã biết Thảm Mục Bạch đi mua cái gì, Thảm Mục Bạch trở lại, kéo màn xe đem một quả táo nhét vào tay Trình Thiên Miếu, liền lui ra ngồi trở lại phía trước. Trình Thiên Miếu kinh ngạc nhìn quả táo trong tay, người này làm sao biết mình thích ăn táo sau khi ăn cơm? Đứng rồi, nghĩ tới, ngày ấy hắn ở đó. Thấy được Thanh Vân rửa táo cho mình. Trình Thiên Miếu muốn ném quả táo ra ngoài cửa sổ, sẽ không bao giờ ăn táo nữa.

Nhưng khi nhìn quả táo trong tay đỏ bừng, do dự, không ném ra.

Cần môi, Trình Thiên Miếu bỗng nhiên nói:

"Tiểu Bạch, ngươi đưa cho ta quả táo không rửa!" Mà giờ khắc này ở ngoài xe Thảm Mộc Bạch trong lòng đã sớm bất ổn, đang suy đoán phản ứng của Trình Thiên Miếu sau khi cầm quả táo là gì. Là đem mình mắng một chút, vẫn là thương nhớ tới nam tử kia. Nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến những lời này. Nhưng là, nghe được câu này, tâm Thảm Mộc cũng là để xuống, trong mắt lộ ra ý cười.

Lưu loát xoay người, "Ăn đi, ta đã rửa cho nàng." Vô Ngọc nghi hoặc nhìn hành động hai người, trực giác mách bảo, sự tình dường như không phải đơn giản như vậy. Thảm Mộc tiếp tục vội vàng lên đường. Một đường coi như không có chuyện gì, thẳng đến ra thôn trấn đi được một đoạn, khi này mới xảy ra chuyện.

Ra khỏi thôn, Trình Thiên Miếu ở trong xe ngựa buồn ngủ. Hạ Thiên sau giữa trưa thì khí trời vẫn là thực nóng bức.

"Nóng quá." Trình Thiên Miếu không kiên nhẫn quạt gió.

"trán ~~~" Vô Ngọc dường như nhớ ra cái gì, từ chỗ ngồi lấy ra quạt giấy đưa cho Trình Thiên Miếu, "Trình cô nương, hãy dùng quạt này."

"Nga, cảm ơn a. Vô Ngọc công tử thật sự là người tốt." Trình Thiên Miếu không có nhận lấy chính là vô liêm sỉ nói, "Vô ngọc công tử nếu có thể quạt cho ta thì càng là người tốt."

Vô Ngọc tay cứng đờ, dung nhan như ngọc hiện lên tia quái dị thần nhiên đỏ ửng, do dự, vẫn là vì Trình Thiên Miếu mà quạt.

Trình Thiên Miếu vừa lòng lắc đầu, không tiết thốt lời khen: "Vô công tử thật là một người tốt, nhất định hảo tâm có hảo báo."

Vô Ngọc tay có một chút rung rung, cô gái trước mắt thật là quái nhân. Nói không rõ ràng rốt cuộc là cảm giác gì. Khó hình dung đó là một người như thế nào. Nhất thời lạnh lùng, nhất thời tuyệt tình, nhất thời vô sỉ, nhất thời lại thiện lương. Mặc kệ nàng lúc đầu ác liệt như thế nào, cuối cùng thủy chung cũng đã đáp ứng đưa chính mình trở về. Có lẽ, cô gái trước mắt bất quá nói năng chua ngoa "khẩu xà tâm Phật" thôi.

"Trình cô nương là người nơi nào?" Vô Ngọc khó khăn tìm ra chủ đề để . Đơn giản là trong xe ngựa không khí dị thường nặng nề.

"Vạn ~~~" Trình Thiên Miếu trong lời nói chưa ra tới miệng, xe ngựa bỗng nhiên phanh lại, Trình Thiên Miếu cùng Vô Ngọc nhất thời không phòng ngự đều đi chúi về phía trước, Vô Ngọc theo bản năng giơ tay giữ chặt Trình Thiên Miếu, lại không cẩn thận cùng nhau chúi về phía trước, mặt hai người dính sát vào, môi mềm mại cứ như vậy sát qua nhau, vừa chạm vào. Trình Thiên Miếu không để ý, ngồi lại hướng ngoài xe phần nộ rít gào:

"Tiểu Bạch, ngươi có thể đánh xe hay không a." Mà trong mắt Vô Ngọc vốn không hề có gọn sóng lại xuất hiện tia thần nhiên bối rối, cũng nhanh chóng ngồi lại, cố gắng không nhìn mặt Trình Thiên Miếu.

"Thiên Miếu, không phải là lỗi của ta a, phía trước đột nhiên có mỹ nữ chặn đường." Ngoài xe Thảm mộc nói thật là vô tội.

"Mỹ nữ?" Trình Thiên Miếu thò đầu ra nhìn về phía trước, quả nhiên thấy phụ nhân đứng trước mặt hồng y đẹp để thật cao quý, mà phía sau nàng lại là một đám trang phục nam tử. Phụ nhân thoạt nhìn đã gần ba mươi, xinh đẹp mà có chút phúc hậu. Chính là nhìn chằm chằm xe ngựa bên này.

"Giết cho ta, không cần thương tổn người trong xe ngựa." Hồng y nữ tử kiều mỹ trên mặt tất cả đều là âm tàn, lời nói không có bất kỳ từ nào thừa trực tiếp hạ lệnh.

"Tình nhân của ngươi?" Trình Thiên Miếu lùi về nhìn về mặt Vô Ngọc tò mò hỏi.

"Không phải." Vô Ngọc cắn chặt răng, giọng căm hận nói, "Nàng chính là nữ nhân giết mọi người bên cạnh ta. Thời điểm các người cứu ta đã thấy những hắc y nhân kia đều là thù hận của nàng."

"Nàng xem thường người?" Trình Thiên Miếu suy đoán nói ra ngọn nguồn.

Vô Ngọc trên mặt lập tức chuyển thành màu gan heo, mắt tự nhiên.

"Ha ha ~~~~", Trình Thiên Miếu vô tâm cười, vươn tay dùng sức vỗ vỗ bả vai Vô Ngọc, "Không tệ không tệ ~~~"

Vô Ngọc ủy khuất không nói được một lời, đây hoàn toàn là sỉ nhục rất lớn.

"Yên tâm, ta cùng Tiểu Bạch không chết người cũng không bị bắt đi." Trình Thiên Miếu nhìn Vô Ngọc có chút bận tâm, biểu tình an ủi, "Nhưng là, người yên tâm đi, chúng ta vẫn còn không chết. Chờ Tiểu Bạch thu phục chúng xong chúng ta tiếp tục đi, cây quạt cất đi, thời tiết thật là đáng ghét mà." Trình Thiên Miếu khẩu khí chẳng hề để ý.

Vô Ngọc đưa cây quạt trong tay xiết chặt, hạ mắt xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Bạch, ngươi vẫn chưa thu phục được a?" Trình Thiên Miếu không kiên nhẫn vươn đầu oán trách, mà Hồng Y phụ nhân vốn dĩ đứng một bên nhìn thấy trong xe ngựa lại có nữ nhân vươn đầu ra, sắc mặt đại biến.

"Giết nữ nhân đó cho ta! Dám can đảm đụng đến nam nhân của ta!" Phụ nhân gầm thét chỉ huy thủ hạ của mẹ ta.

"Nam nhân của người! Ta nhỏ vào! Người có biết xấu hổ hay không, hèn là nam nhân của ta, ban ngày ban mặt đến cướp nam nhân người khác, người thật sự là thiên hạ đệ nhất tiện mà!" Trình Thiên Miểu vừa thấy thiên hạ này lại có nữ nhân không biết liêm sỉ như thế, thật làm xấu mặt nữ nhân mà, đã từng tuổi ấy lại muốn đem người ta trao trả về làm nam thiếp. Nàng sao có thể dễ như vậy?

Thẩm Mục Bạch khóe miệng run rẩy, Thiên Miểu nói cái gì vậy? Không phải là nói với phụ nhân phía trước này sao?

Ở trong xe ngựa mặt Vô Ngọc hiện lên một tia đỏ ửng, cúi đầu che dấu tia dị thường của hèn.

"Tiện nhân! Hèn ở đâu ra nương tử, rõ ràng là người nhân cơ hội câu dẫn!" Hồng Y phụ nhân tức giận dậm chân, phía trước cùng mỹ nam tử kia chào hỏi qua, nhưng là nghe được rất rõ ràng, hoàn toàn cũng không có thể thiếp. Vì hèn cự tuyệt mình nên mình mới dùng vũ lực đoạt đi hèn.

"Dám mắng ta tiện nhân!" Trình Thiên Miểu nổi giận, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, chỉ vào phụ nhân, "Chính người nhìn xem người khóe mắt có nếp nhăn, hôm nay ta không đánh cho người mặt nở hoa, người cũng không biết hoa đào vì sao hồng như vậy!" Trên thế giới này lại có nữ nhân vô sỉ như vậy, thật sự là mất mặt nữ nhân, đem người đánh thành gậy! Trình Thiên Miểu ở trong lòng phần hận nghĩ.

Mà Thẩm Mục Bạch hơi có chút đau đầu nhìn tất cả trước mắt, Thủ hạ Hồng Y phụ nhân cũng có chút ghen ghét nhìn trần trời, đây là lần đầu tiên có người nhục mạ Chủ Nhân của bọn hèn như vậy.

"Người muốn chết!" Hồng Y phụ nhân tức giận rút roi trên lưng ra, "Giết cho ta tên xa phu này, đem cô gái này bắt giữ, ta sẽ khiến nàng sống không bằng chết!"

Trình Thiên Miểu nhìn Hồng Y phụ nhân vận vẹo dữ tợn trước mặt, trong mắt hiện lên ý cười lạnh lạnh. Muốn mình sống không bằng chết, vậy nhìn xem cuối cùng rốt cuộc là ai sống không bằng chết!

Vô Ngọc xóc rèm cửa lên, khăn trang lo lắng nhìn tất cả trước mắt, ánh mắt lại rơi vào bóng lưng nhỏ của Trình Thiên. Nàng, không có việc gì chứ?

"Tiểu Bạch, làm cho bọn họ biến." Trình Thiên Miểu dứt lời, đã muốn bay lên không nhảy lên, lao thẳng tới hướng Hồng Y phụ nhân, Hồng Y phụ nhân cũng không yếu thế, cũng bay lên không nhảy lên.

Hai bóng hình xinh đẹp ở giữa không trung gặp nhau.

Thẩm Mục Bạch cũng không rảnh rỗi, đang cùng người của Hồng Y phụ nhân mang đến giao thủ. Tầm lấy một người làm vũ khí, Thẩm Mục Bạch là chiều chiều lấy tánh mạng người ta. Hèn hiểu được trước mắt thân phận Hồng Y phụ nhân tuyệt đối không đơn giản, nếu lưu lại người sống, chỉ biết chính mình cùng Thiên Miểu mang đến phiền toái.

Vô Ngọc nhìn Thẩm Mục Bạch ra tay tàn nhẫn, cũng nhìn ra tâm tư Thẩm Mục Bạch, xem hết bên này lại chạy nhanh nhìn về phía Trình Thiên Miểu bên kia. Nhìn đến tình huống bên kia, Vô Ngọc giật mình, hoàn toàn không nói gì.

Võ công của Trình Thiên Miểu hiển nhiên hơn Hồng Y phụ nhân, Trình Thiên Miểu lại cứ không bắt nàng, chính là đang trêu nàng. Tránh thoát roi Hồng Y phụ nhân, tặng nàng một cái tát. Chỉ là một lát sau, Hồng Y phụ nhân tóc rối loạn, mặt cũng sưng lên, khóe miệng chảy máu tươi.

"Tiện nhân!" Hồng Y phụ nhân vừa tức vừa vội vừa giận, khi nào nàng chịu nhục nhã như vậy? ! Chưa từng có!

"Người không cần hội mắng người như vậy?" Trình Thiên Miểu lạnh lạnh, từ trong ngực đột nhiên móc ra cái gì rơi trên mặt Hồng Y phụ nhân.

"A ——!" Hồng Y phụ nhân hét thảm một tiếng, ôm mắt ngồi xổm xem, trong miệng lại như cũ chửi bậy, "Tiện nhân, người đối với ta dùng cái gì?"

Trình Thiên Miểu không trả lời, mà là quay đầu nhìn nhìn Thẩm Mục Bạch bên kia, cơ bản đã muốn thu phục xong rồi.

"Tiểu Bạch, không sai, người thật là tên người hầu tốt." Trình Thiên Miểu nghiêm trang khen ngợi Thẩm Mục Bạch, tiếp theo từ trong ngực móc ra bình sứ, nhất nhất đi tới thi thể trên đất, đẩy nút lọ ra. Ở miệng vết thương mỗi cổ thi thể nhỏ một giọt chất lỏng xanh thẫm, trong nháy mắt thi thể trên đất liền hóa thành nước biếc, chỉ để lại quần áo.

Vô Ngọc cùng Thẩm mục nhìn không khỏi kinh hãi. Thẩm Mục Bạch lại kinh ngạc, nếu như không nhìn lầm, đây là Độc môn Lưu gia là tuyệt học không truyền ra ngoài 'hóa thi thủy'. Vì sao Thiên Miểu lại có thứ này?

"Tiểu Bạch, đem những quần áo này xử lý đi." Trình Thiên Miểu như trước sai sử, tiếp theo lại xoay người trở lại trước mặt Hồng Y phụ nhân.

"Đại thẩm, người nói nên xử lý người thế nào?" Trình Thiên Miểu bộ dạng thập phần buồn rầu, "Người thích nam nhân như vậy, không bằng đem người đi bán thanh lâu, mỗi ngày tiếp mười tám tráng hèn, hoặc là hiện tại cho người ăn cường hiệu dục nữ vui mừng hoa, cho người gặp nam nhân liền ôm?"

"Người! Người dám~!" Hồng Y phụ nhân trước mắt một mảnh mông lung như cũ không che dấu được trong mắt nàng ngập trời sợ hãi, vừa mới thấy thuộc hạ đều bị giải quyết hết, bây giờ nên làm gì?

"Ta có cái gì không dám. Người dường như còn chưa rõ tình cảnh hiện tại của người a." Trình Thiên Miểu trong mắt lộ ra Bạo Phong thần sắc, "Người có biết hay không, ta ghét nhất là bị người uy hiếp!"

"Người, người có biết ta là ai không? Người dám đối với ta như vậy, ta làm cho hoàng thượng giết cửu tộc người!" Hồng Y phụ nhân thanh âm run rẩy, nhưng vẫn là cắn chặt răng thốt ra lời cuối cùng.

"Nga, chẳng lẽ người là hoàng thượng phi tử?" Trình Thiên Miếu kinh ngạc kêu ra tiếng. "Không phải đâu, người vô liêm sỉ như vậy, lại còn cho hoàng thượng mang nón xanh?!"

"Nói hươu nói vượn!" Hồng Y phụ nhân hận đến nghiến răng. "Đương kim thụ... nhất sủng quý phi là muội muội ta! Hiện tại người đụng tới ta, làm sao hoàng thượng không truy cứu."

"Người ngu ngốc hay ta ngu ngốc?" Trình Thiên Miếu khinh thường nhìn người chặt vật trên mặt đất.

Thắm mục nhìn cả người Trình Thiên Miếu bắt đầu phát ra hơi thở bạo ngược, trong lòng không khỏi lo lắng, vì khi ở cùng nàng ở quân doanh giết Lý Thiên mới có hơi thở tương tự như vậy.

"Hận nhất loại người cậy thế xằng bậy, ngay cả cầu cũng không bằng, sống trên đời chính là lãng phí lương thực! Giết người thật đúng là tiện nghi cho người." Trình Thiên Miếu trong mắt dần dần nổi lên tơ máu. Vì sao quyền quý đều là xấu xa cùng ghê tởm như thế?

Hồng Y phụ nhân thân mình không tự giác run lên, cô gái trước mắt rõ ràng là nhỏ như vậy, lại tản ra hơi thở làm cho người ta run run kinh hãi, giống như ngay sau đó có thể đem chính mình băm nát vạn đoạn. Đáng sợ, người trước mắt giống như không phải người, giống như ác ma làm cho không người nào có thể nhìn gần.

Trình Thiên Miếu móc chủy thủ ra, chậm rãi đưa gần mặt Hồng Y phụ nhân.

"Thiên Miếu! !!" Thắm Mục Bạch bỗng nhiên lên tiếng hét lớn, kéo suy nghĩ Trình Thiên Miếu lại.

Trình Thiên Miếu ngán ra, dừng lại động tác.

"Được rồi, Thiên Miếu, giết nàng đi, chúng ta còn phải lên đường." Đi lên phía trước, một phen lấy chủy thủ của Trình Thiên Miếu, đem nàng quay lại.

Trình Thiên Miếu cúi đầu, không nói gì, không thể thấy rõ biểu tình trên mặt nàng.

Thắm Mục Bạch nhẹ nhàng thở dài, cầm lấy chủy thủ trên cổ Hồng Y phụ nhân nhẹ nhàng khứa qua, Hồng Y phụ nhân mở to mắt, máu theo bên cạnh phun ra, cứ như vậy không tiếng động mà trào ra. Lấy thêm bình sứ trong tay Trình Thiên Miếu, hủy thi thể.

"Trời nóng, nàng lên xe ngựa trước, ta xử lý xong chúng ta cùng đi." Thắm Mục Bạch nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Trình Thiên Miếu. Trình Thiên Miếu như trước cúi đầu không nói gì, chính là yên lặng tiêu sái trở về xe ngựa.

Vô Ngọc nhìn tất cả trước mặt, trong mắt có tia tò mò.

Lần này, trò hay cũng nên tiếp diễn.

Lại lần nữa ra đi ra phía sau, Trình Thiên Miếu ở trong xe ngựa vẫn nhắm mắt lại tựa vào một bên không nói gì, Vô Ngọc ở bên cạnh vì nàng quạt gió.

"Trình cô nương ~" thật lâu sau, Vô Ngọc mở miệng trước phá vỡ sự yên lặng.

"Làm sao?" Trình Thiên Miếu miễn cưỡng trả lời.

"Cô nương thực chán ghét người có quyền thế?" Vô Ngọc đang nghĩ lại những lời lúc trước của Trình Thiên Miếu.

"Hỏi cái này làm gì? Không liên quan đến người." Trình Thiên Miếu lạnh lùng đáp.

Vô Ngọc một chút dừng lại, không biết kế tiếp nên nói cái gì cho phải.

"Đúng rồi, Phiêu Miếu Sơn Trang của người có rất nhiều tiền? Trước đây người nói: muốn cái gì cũng có." Trình Thiên Miếu miễn cưỡng dời đi đề tài.

"n, xem như thế đi. Ít nhất ở trong nhận thức của ta, từng có những yêu cầu quá cao đều được Phiêu Miếu Sơn Trang thỏa mãn." Vô Ngọc hỏi tương.

"Nha." Trình Thiên Miếu nói thảm không thèm nhắc lại, nghiêng đầu lại bắt đầu nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

"Trình cô nương, người thật sự không muốn gì sao?" Vô Ngọc tò mò hỏi.

"Ta muốn người cấp không được." Trình Thiên Miếu thanh âm nhẹ nhàng truyền đến tai Vô Ngọc, tiếp theo là khoảng trầm lặng.

Vô Ngọc kinh ngạc nhìn mặt Trình Thiên Miếu điềm tĩnh, nhưng trong lòng có chút nghi hoặc, cô gái trước mắt tốt cùng là muốn cái gì?

Hai người không thèm nhắc lại, dọc theo con đường này, Trình Thiên Miếu nói cũng không nhiều hơn nữa, nhiều khi là Vô Ngọc một người đang hỏi, mà Hạ Thiên chính là ngẫu nhiên đáp vài câu.

Cuối cùng đã tới Phiêu Miểu Sơn Trang, toàn bộ Phiêu Miểu sơn trang cân ngời đại khí.(ở nơi cân bằng khí thế, tự đoán). Đứng ở cửa hộ viện nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Mã Phong đều cung kính tiến lên nghênh đón.

Vô Ngọc cùng hai người vào Phiêu Miểu Sơn Trang. Dọc theo đường đi đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, đẹp không sao tả xiết.

Hai người gặp được trang chủ sơn trang Vô Diện. Cùng Vô Ngọc giống nhau gương mặt, chính là trên mặt nhìn có anh khí cùng bá đạo

"Đa tạ hai vị đưa tiểu đệ của ta trở về, thật vô cùng cảm kích, hai vị muốn bất cứ thứ gì thỉnh cứ việc nói, chỉ cần Phiêu Miểu sơn trang ta có thể làm được, nhất định sẽ đáp ứng." Vô Diện ngồi ở trên cùng, đứng dậy khách khí đối hai người chấp tay hành lễ đáp tạ.

"Vô trang chủ, khách khí." Thảm Mục Bạch cũng đáp lễ, Trình Thiên Miểu chính là thân nhiên gật gật đầu, không nói gì.

"Kia Trầm công tử cùng Trình cô nương nghĩ muốn cái gì?" Vô Diện nói thẳng trực tiếp.

"Không có, nếu không có việc gì rồi, chúng tôi cáo từ." Trình Thiên Miểu thân nhiên nói. Vô Diện kinh ngạc nhìn chăm chú Trình Thiên Miểu, vốn mới vừa rồi còn đề ý thái độ bất cần của nàng, hiện tại mới hiểu được thái độ vừa rồi của nàng là vì sao.

"Thiên Miểu ~". Thảm Mục Bạch xin lỗi nhìn Vô Diện, thầm nghĩ chỉ sợ Thiên Miểu là người thứ nhất có thái độ như vậy đối với Phiêu Miểu Sơn Trang

"Không có gì, nếu cô nương không muốn gì, ta tự nhiên sẽ không miễn cưỡng. Chỉ là sắc trời đã tối, thỉnh hai vị đi nghỉ trước, ngày mai lên đường, như thế nào?" Vô Diện bỗng nhiên thấy được Vô Ngọc đang ngồi một bên, hướng đến hắn một ánh mắt, thì ra là muốn giữ lại Thiên Miểu và Thảm mục, không để hai người lên đường.

Thảm mục nhìn ra ngoài, quả thật đã muốn tối, gật đầu nhận lời, Trình Thiên Miểu miễn cưỡng đáp: "Việc này Tiểu Bạch làm chủ". Thảm Mục Bạch khóe miệng đã muốn chuột rứt.

Vô Diện nhìn một màn trước mắt bèn nghĩ: "Vô Ngọc muốn cho bọn họ lưu lại, rốt cuộc là mục đích gì? Có thể đem Vô Ngọc an toàn đưa về, võ công khẳng định không kém, nhưng là trừ bỏ võ công không kém, ngoài ra thật đúng là không nhìn ra hai người rốt cuộc có cái gì đặc biệt".

Ban đêm, Vô Diện thiết yến tiếp đãi hai người. Yến hội phong phú nhưng trong mắt hai người cũng không có gọn song gì, chẳng qua là Vô Diện sai người đưa lên rượu thì Trình Thiên Miểu mới hai mắt sáng ngời. "Rất thơm, hương vị này phi thường tuyệt, so với trong cốc Vương Tiểu Bạch ủ rượu còn thơm hơn".

Vô Diện mỉm cười đứng lên nói: "Trình cô nương, đây là rượu mà Phiêu Miểu sơn trang ủ từ ngàn mật hoa, có gần ngàn loại mật hoa trong hoa tươi mà thành."

"Nha." Trình Thiên Miểu vừa cảm chén vừa nghe, thật sự thơm quá, liền một mạch uống cạn.

Vô Ngọc cùng Vô Diện há to miệng, chưa kịp nói: "Rượu này lúc uống vào thì không biết say, nhưng là rượu này tác dụng từ từ. Cho nên phải uống từ tốn, không phải là một hơi uống sạch".

Trình Thiên Miểu ngẩng đầu nhìn sắc mặt Vô Ngọc cùng Vô Diện, không khỏi nhíu mày: "Rượu này có vấn đề?"

"Không có, chính là rượu này sau khi uống tác dụng chậm, chậm rãi nhắm nháp." Vô Diện kiên nhẫn giải thích.

Trình Thiên Miểu nhìn nha hoàn bên cạnh lại rót cho nàng thêm một chén, lơ dềnh lại một mạch uống sạch.

Mà Trình Thiên Miểu không có đem lời nói của Vô Diện để ở trong lòng. Chú ý là muốn nhanh đi ngủ, cả người nóng nóng choáng váng choáng váng, như thế nào cũng ngủ không được. Mở cửa sổ, gió thổi nhẹ, trong người cuối cùng tốt hơn. Trình Thiên Miểu cảm thấy gió không đủ bèn nhảy ra cửa sổ, hai chân nhẹ chúi, vọt lên nóc nhà, ở trên nóc nhà nằm xuống. Lòng dễ chịu để gió thổi tới, Trình Thiên Miểu vừa lòng nhắm hai mắt lại.

Trong thư phòng Phiêu Miểu Sơn Trang, Vô Diện nhìn Vô Ngọc, lòng nghi hoặc hỏi hắn dụng ý ngày hôm nay.

"Người nam nhân kia chính là thiên hạ đệ nhất tính toán tài tình Thảm mục Bạch." Vô Ngọc trầm giọng nói.

"Cho nên ngươi nghĩ đem bọn họ lưu lại?" Vô Diện cười xoa xoa đầu Vô Ngọc. "Ta nghĩ muốn cũng không phải gì đó bá chủ võ lâm a."

"Không cần sờ đầu ta a." Vô Ngọc tức giận đẩy tay Vô Diện, "Ta cũng không phải tiểu hài tử, ngươi chỉ ra đời sớm hơn ta một chút, cả ngày làm như là lớn lắm."

"Nhưng là ở trong mắt của ta, ngươi chính là tiểu hài tử a." Vô Diện nở nụ cười. Nhìn Vô Ngọc tức giận mặt ngược lại cảm thấy hưng trí hơn.

"Nữ nhân kia rất kỳ quái." Vô Ngọc nhìn Vô Diện, tiếp tục nghiêm túc nói, "Ta nhìn thấy qua nàng dùng là thất truyền tuyệt độc của Lưu gia, hóa thi thủy!"

"Cái gì?!" Vô Diện thất thanh kêu lên, "Lưu gia đã sớm diệt môn rồi, chất độc kia là thất truyền tuyệt độc của Lưu gia, khi đó Trương di độc chết đám súc sinh kia đã không thấy tăm hơi, rất khó tin là nàng cùng Trương di có quan hệ?"

"Ta liền hoãn nghị vấn đề này. Ta từng hỏi nàng từ đâu đến, nàng đã nói ra chữ vạn sau đó dừng lại." Vô Ngọc cắn cắn môi hỏi tương lại

Mặt nhẵn lại, lúc trước mình và Vô Ngọc cả nhà bị gian nhân làm hại, nếu không phải Trương đi ra tay cứu giúp, trên thế giới này làm sao còn có Phiêu Miêu son trang, hai người làm sao còn có hôm nay! Sau này nghe nói Lưu gia biến cố, hai người đã cố gắng tìm Trương đi, nhưng thế nào cũng không tìm được người. Mà bây giờ xuất hiện ở trước mặt hai người là nữ tử duy nhất biết tung tích của Trương đi.

"Đại ca, người xem làm sao bây giờ?" Vô Ngọc nhìn về mặt ngưng trọng hỏi.

"Trực tiếp hỏi nàng Trương đi ở nơi nào."

"Tính cách của nàng, sẽ không nói." Vô Ngọc khẳng định trả lời, "Nghe nói Trương đi đã đi Vạn tướng cốc, nhưng là người giang hồ cũng không thể bước vào nơi đó. Khi bước vào bên trong cũng không trở ra, cho nên chúng ta không thể biết Trương đi lúc này ra sao. Nàng đã đi khỏi hay vẫn ở đó"

"A, tiểu tử, người cùng nàng ở chung chỉ vài ngày à? Cứ như vậy hiểu biết thân thể của nàng?" Ánh mắt quái dị nhìn Vô Ngọc, trong mắt thập phần trên ghê .

Ài ngờ, nói vừa ra, trên mặt Vô Ngọc ửng đỏ, đơn giản là hắn đang nhớ lại ngày kia khi bị tập kích, xe ngựa đột nhiên phanh lại khiến hai người tiếp xúc thân mật, còn có Trình Thiên Miêu kia kêu gào mình là nam nhân của nàng. Tuy rằng hiểu được nàng lúc ấy là muốn kích thích cái kia Hồng Y phụ nhân mới nói như vậy, nhưng là những lời này vừa ra, ở trong lòng của hắn đã muốn khơi dậy cơn sóng.

Vô Diện ghen hờn trần trụi nhìn biểu hiện quái dị của Vô Ngọc, không phải chứ, bằng sơn tiểu tử này lần đầu tiên nhắc tới nữ nhân lại đỏ mặt?

"Người thích nàng?" Vô Diện cười toe toét hỏi

"Không, nào có như vậy ~" Vô Ngọc nói đều có chút không thuận rồi, "Không tính là thích, chính là đối với nàng có chút hứng thú, còn có chuyện của Trương đi." Vô Ngọc đánh trống lảng sang chuyện Trương đi.

"Cái này dạng. . . . ." Vô Diện nghe Vô Ngọc nói y đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó nói nhỏ vào tai Vô Ngọc

"Người thật quá đáng? Người có phải người không, đối xử với đệ đệ như vậy!?" Vô Ngọc liền giống bị đâm vào đuôi mèo, nhảy dựng lên kháng nghị.

"Ta làm sao vậy ta, ta còn không biết thế nào cho tốt. Chính người nói tính cách của nàng sẽ không thuận theo, chỉ có biện pháp này à!" Vô Diện nói thật là vô tội.

Vô Ngọc nhếch khóe miệng, không thèm nhắc lại.

"Tiểu tử, ngoan, cứ làm như thế, nghe ta." Vô Diện cười giả dối. Hé ra "âm mưu" lặng lẽ tiếp cận Trình Thiên Miêu.

Giờ phút này Trình Thiên Miêu cũng đang trên nóc nhà ngủ say sưa.

Thẩm Mục Bạch bụng khay trà đi tới trước phòng Trình Thiên Miêu, nhẹ nhàng gõ cửa, không có tiếng trả lời, quay đầu lại nhìn đến cửa sổ đang mở. Thẩm Mục Bạch nghi hoặc nhìn theo cửa sổ vào bên trong không có ai!

Người đâu? Thẩm Mục Bạch nhíu mày. Bỗng nhiên trên đầu truyền đến tiếng vang rất nhỏ. Thẩm Mục Bạch khó hiểu thối lui đến trong viện, nhìn trên nóc nhà, thiên hạ lại không nói gì. Bưng trà. Thẩm Mục Bạch nhẹ nhàng bay lên trời, đi tới bên người Trình Thiên Miêu.

"Thiên Miêu ~ đứng lên uống chút trà giải rượu, trở về phòng ngủ, ở ngoài này muốn bị cảm lạnh a." Thẩm Mục Bạch đem trà đặt ở bên cạnh, nhẹ nhàng lác lác Trình Thiên Miêu đang ngủ say, Trình Thiên Miêu lại một chút phản ứng cũng không có.

"Thiên Miêu!" Thẩm Mục Bạch vừa bực mình vừa buồn cười nhìn thiên hạ trước mắt, xem ra say rượu kết quả chính là như vậy. Trình Thiên Miêu vẫn ngủ, hương vị ngọt ngào, dưới ánh trăng, trên khuôn mặt kia trắng nõn gần như trong suốt lộ ra phần hồng mê người. Ngay cả trắng nõn cổ cũng lộ ra. Thoạt nhìn thập phần mê người, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.

Nghĩ vậy Thẩm Mục Bạch nhìn không được chậm rãi cúi đầu, ở trên mặt Trình Thiên nhẹ nhàng hôn xuống, Trình Thiên Miêu bị làm phiền không kiên nhẫn vươn tay gãi gãi mặt. Ừm thanh âm, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Thẩm Mục Bạch giật mình vừa thấy Trình Thiên Miêu xoa mặt, đã thấy nàng lại lật người ngủ, nhìn không được lộ ra vẻ mặt thần nhiên ôn nhu mỉm cười. Vươn tay ôn nhu đem Trình Thiên Miêu nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, lấy qua trà giải rượu muốn uy nàng uống. Trình Thiên Miêu lại thủy chung nhắm mắt không thể uy xuống. Thẩm Mục nhìn trà trong tay, lại nhìn môi Trình Thiên Miêu kia tiên diễm ướt át, bỗng nhiên quyết định. Uống một ngụm trà, sau đó chụp lên đôi môi mềm mại của Trình Thiên Miêu, đem trà chậm rãi toàn bộ nuốt vào miệng Trình Thiên Miêu.

"h ~" Trình Thiên Miêu trong ánh trăng mờ phát ra một tiếng cúi đầu kháng nghị, nhưng mí mắt vẫn không có mở.

Thẩm Mục Bạch cảm thụ được đôi môi Trình Thiên Miêu thật mềm mại, trong lòng có cái gì xúc động như lang ra. Chậm rãi hai mắt nhắm nghiền, ôn nhu hôn lên môi Trình Thiên Miêu

Thật lâu sau, Thẩm Mục Bạch mới ngẩng đầu lên, nhìn vào thiên hạ trong lòng vẫn ngủ say như cũ, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu.

Thẩm Mộc Bạch cứ như vậy làm một cái gối đầu cho Trình Thiên Miểu cùng nằm ở trên nóc nhà trải qua một đêm gió thổi.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mộc Bạch đem Trình Thiên Miểu ôn nhu ôm chặt, nhu nhu chính mình bần rần bả vai, trước trở về phòng, hẳn lúc đi quên mất không đem chén trà trở xuống dưới.

Trình Thiên Miểu sau khi tỉnh lại, nhìn chén trà bên cạnh một trận sững sờ.

Chẳng lẽ đêm qua không là mộng? Trong mộng Thanh Vân như vậy cẩn thận chiều cổ nàng, chẳng lẽ không phải mộng? Không phải Thanh Vân! Là ai?

Mà phía dưới đã có nha hoàn phụng mệnh đến thỉnh Trình Thiên Miểu.

"Trình cô nương, sớm a." Trình Thiên Miểu bước vào sảnh lớn, Vô Diện cùng Vô Ngọc liền đứng lên cùng nàng chào hỏi.

"Sớm." Trình Thiên Miểu mỉm cười chào hỏi.

"Thiên Miểu, đầu còn choáng váng không?" Thẩm Mộc Bạch hỏi.

"A?" Trình Thiên Miểu ngẩn ngơ, "Hoàn hảo, hiện tại không say."

"Trước dùng cơm đi." Vô Diện cười cười.

"Ừm." Trình Thiên Miểu có chút ngượng ngùng, hiểu được bọn họ đang cười chính mình đêm qua say rượu. Nhưng loại rượu kia hương vị thật sự không tồi, lần đầu tiên nếm loại rượu có hương vị ngon đến như vậy.

Dùng qua cơm, Trình Thiên Miểu cảm thấy thỏa mãn, nhận lấy khăn ướt nha hoàn đưa đến lau tay.

"Trình cô nương." Vô Diện bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, lại nhìn xem Thẩm Mộc Bạch, "Trần công tử. Các người thật không có muốn cái gì sao?"

"Không có, không có. Vô trang chủ nếu là không có việc gì rồi, chúng ta liền cáo từ." Trình Thiên Miểu thản nhiên hỏi.

"Này ~" Vô Diện bỗng nhiên trước mặt lộ vẻ ngượng ngùng, "Trình cô nương, tại hạ có một chuyện muốn nhờ." Chính là ngăn ngừa tiếp xúc Vô Diện đã muốn hiểu được hai người này trong lúc này lời nói ai chiếm trọng lượng hơn.

"Trang chủ chuyện gì?" Trình Thiên Miểu nghi hoặc nhìn Vô Diện.

"Gần đây trong trang có việc bận rộn, ta không đi được, định đưa Vô Ngọc đến chỗ sư phó trị liệu. Nhưng các vị cũng biết Vô Ngọc không có võ công, khiến ta sợ lại xảy ra chuyện không hay. Mà bây giờ các vị có thể đưa hắn an toàn đưa đến nơi đó." Vô Diện Nhân nói khẩn thiết, "Tại hạ hi vọng Trình cô nương có thể giúp. Thù lao Trình cô nương muốn gì cứ việc nói."

"Thân thể Vô công tử có vấn đề?" Trình Thiên Miểu nghi hoặc nhìn Vô Ngọc, Vô Ngọc nhẹ nhàng ho hai tiếng. Trình Thiên Miểu nghi hoặc, ngày hôm qua vẫn tốt, hôm nay tại sao lại như vậy? Trình Thiên Miểu đứng dậy đến gần Vô Ngọc, không để ý ánh mắt mọi người, trực tiếp xem mạch Vô Ngọc. Vô Diện trong lòng căng thẳng, tối hôm qua hạ thủ, thật không nghĩ tới nàng lại hiểu y thuật.

"Làm sao có thể đã thương lợi hại như vậy?" Trình Thiên Miểu nhăn lông mày, "Toàn thân kinh mạch dường như cũng bị đóng kết giống nhau, ngày hôm qua vẫn tốt!"

"Tối hôm qua phát tác, đây chính là bệnh cũ và mới cùng phát tác." Vô Diện Nhân nói giọng có chút bất đắc dĩ cùng đau lòng, nhìn Vô Ngọc, "Ta cùng đệ đệ, hi vọng Trình cô nương giúp này việc." Ánh mắt đau lòng nhìn Vô Ngọc ở trong lòng hơi khó hiểu, thật không rõ đại ca là thể nào. Đêm qua xuống tay lại ác như vậy.

"Thực phiền toái." Trình Thiên Miểu thu hồi tay, có chút khó xử, nghiêm trang nói.

"Nhưng, những gì còn thiếu người, ta sẽ đem chuẩn bị tốt. Ngân Mật Hoa đã chuẩn bị xong và đã bỏ vào xe ngựa ở phía sau." Vô Diện hiểu ý, cười nói, "Trình cô nương còn thiếu bao nhiêu."

"Sư phó các người ở đâu?" Trình Thiên Miểu mắt nhìn sắc mặt Vô Ngọc có chút tái nhợt, lập tức hỏi, giờ phút này Vô Ngọc có vẻ nhu nhược, khiến người ta nhìn không được muốn hung hăng tàn bạo hẳn, họa thủy đi bên ngoài quả thật rất nguy hiểm.

"Ở Thiên Tuyệt Cốc." Vô Diện Nhân trả lời, liếc mắt nhìn Vô Ngọc, đáy mắt chột lóe lên.

"Không biết đường, Tiểu Bạch người dẫn đường." Trình Thiên Miểu nghe địa danh, đường đi quả thật không biết.

"A? Nga, được." Thẩm Mộc Bạch trừng mắt nhìn, nhưng trong lòng cảm thấy không muốn. Cụ thể lại nói không ra, nhưng Thiên Miểu đáp ứng, vậy thì đi. Vốn dĩ hai người cũng đang đi du ngoạn.

Ở cửa sơn trang, Vô Diện tiễn bọn họ đi, nhìn xe ngựa dần xa, Vô Diện nhíu mày, Thiên Tuyệt Cốc, sư phó đã sớm rời đi, bọn họ có thể tìm thấy người mới là lạ. Kinh mạch đông lại không có sao, thân thể chỉ suy yếu một thời gian mà thôi, sẽ tự động khôi phục. Ha ha, lúc này bọn họ sẽ không chú ý. Lần

đầu tiên phát hiện đệ đệ mình có hứng thú với một nữ nhân, thật là thú vị.

Vô Diện đã chuẩn bị xe ngựa rất lớn, ngồi ba người còn có vẻ rất rộng. Vô Ngọc cùng Thẩm Mục Bạch ngồi đối diện Trình Thiên Miểu, Trình Thiên Miểu chiếm lấy một bên làm phương tiện nghỉ ngơi.

"Thiên Miểu, nàng đừng đem mật ngàn hoa làm nước uống, uống ít thôi." Thẩm Mục nhìn Trình Thiên Miểu uống, mắt tràn đầy lo lắng.

"Vô Ngọc, ngươi có biết ủ mật ngàn hoa hay không?" Trình Thiên Miểu thỏa mãn đem tiểu bầu rượu trên tay buông, hỏi Vô Ngọc.

"Đúng. Ngàn mật hoa trong trang đều là ta tự mình ủ, người khác không biết." Vô Ngọc thành thật trả lời.

Dứt lời, Vô Ngọc cảm thấy trên người lạnh, nhìn Trình Thiên Miểu, đột nhiên cảm giác được ánh mắt Trình Thiên Miểu là sáng lạ thường. "Là ngươi ư?" Khóe miệng Trình Thiên Miểu hất lên.

"h, phải" Vô Ngọc gật đầu.

"Ngươi nói thật?" Trình Thiên Miểu bỗng nhiên ngạc nhiên.

"Ta nói thật." Mà Vô Ngọc trả lời rõ ràng, Trình Thiên Miểu bĩu môi không truy vấn.

Đi qua một cái trấn nhỏ, mọi người quyết định xuống xe ngựa ăn cơm, Trình Thiên Miểu đoạt lấy mặt nạ của Thẩm Mục Bạch đưa cho Vô Ngọc, chỉ một chữ: "Đội."

Vô ngọc nhận lấy, đội vào mới đi theo Trình Thiên Miểu xuống xe ngựa, Trình Thiên Miểu ngẩng đầu xem bảng hiệu cao cao.

"Ăn cơm trước." Trình Thiên Miểu đưa tay ra chỉ về phía trước.

"Thiên sát, người đừng đi đánh bạc nữa, đây là tiền mua gạo." Một thanh âm thê lương phía sau Trình Thiên Miểu vang lên, khiến Trình Thiên Miểu cả kinh bất mãn quay đầu nhìn.

Một nam tử về mặt tiêu tụy bước nhanh về phía trước, gạt tay phụ nhân đang kéo tay hắn. Phụ nhân nhìn nam nhân đi xa, ngồi dưới đất khóc lên, trong thanh âm tràn đầy tuyệt vọng.

"Nơi này có sông bạc?" Trình Thiên Miểu tò mò ngồi xổm xuống hỏi phụ nhân.

"Thập đồ cửu lừa! Cá cược, sông bạc chết tiệt! Lần này là lấy tiền mua gạo đi cược, lần sau chẳng lẽ muốn bán nữ nhi sao?" Phụ nhân khóc thê thảm, Thẩm Mục Bạch thở dài, lấy ra đĩnh bạc nhét vào tay phụ nhân. Sông bạc thiên hạ có rất nhiều chỉ nhánh, không nghĩ rằng trấn nhỏ này cũng có. Xem ra đánh bạc thật sự hại không ít người cửa nát nhà tan.

"Cầm mua gạo trước." Thẩm Mục trầm giọng nói.

"Cám ơn, cám ơn vị công tử này." Phụ nhân ngẩn người, liên tục không ngừng nói cảm tạ. Cảm kích rồi tỉnh rồi mù.

"Cụ thể sông bạc kia ở đâu?" Trình Thiên Miểu trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ quái.

"Cô nương, hỏi cái này làm cái gì? Cám ơn các người, nhưng cô nương, nơi đó không phải là nơi các người có thể trêu chọc." Phụ nhân có chút bận tâm nhìn mấy người trước mặt, mang theo vũ khí, mặt nạ, rõ ràng là người bên ngoài trấn. Thoạt nhìn là có võ công, nhưng sao có thể địch nổi người nơi đó.

"Hỏi người, người đáp, không nên nghĩ nhiều như vậy!" Thanh âm của Trình Thiên Miểu rõ ràng là không nhịn.

"Dạ dạ! Ở phía trước quẹo trái là đến." Phụ nhân bị khẩu khí Trình Thiên Miểu hung ác dọa, đáp trả.

"Người có thể đi rồi." Trình Thiên Miểu thản nhiên nói.

Đội phụ nhân đi rồi, Thẩm Mục Bạch có chút khó hiểu nhìn một Trình Thiên Miểu: "Thiên Miểu, nàng muốn đi sông bạc?"

"Trình cô nương, hay là hỏi chi tiết đối phương đã, bàn bạc kỹ hơn." Vô Ngọc có chút bận tâm, dù sao nhiều khi cường long áp bắt quá địa đầu xà.

"Dừng!" Trình Thiên Miểu khinh thường cắt thanh âm, "Ta là có thiện tâm sao?"

"Ý nàng là?" Hai nam nhân kinh ngạc, khó hiểu.

"Ta đi thẳng tiền cơm trưa của chúng ta." Trình Thiên Miểu nhú mày, dẫn đầu đi phía trước.

"A! !!" Phía sau hai nam nhân há to miệng, thật lâu không khép lại.

Cuối cùng, sông bạc đem tất cả tài chính đều điều động, đem người thay đổi lần lượt, vụng trộm thay đổi lại, nhưng vẫn bị Trình Thiên Miểu thắng. Lúc này lão đại sông bạc mới biết gặp được cao nhân rồi.

"Người đâu?" Trình Thiên Miếu khinh thường vỗ bàn, thét lên. Phía sau chúng dân cờ bạc cũng đi theo. Trình Thiên Miếu mua cái gì bọn họ mua cái đó, đương nhiên sẽ thắng.

"Cô nương, xin chờ một chút." Nam tử lăm lăm lết cẩn thận ứng phó. Đứng bên cạnh Trình Thiên Miếu, Vô Ngọc cùng Thẩm Mộc sắc mặt khác nhau, nhìn không ra hai người suy nghĩ cái gì. Thẩm Mộc nhìn bàn trên kia, thời gian rất lâu mới miễn cưỡng nghe ra phương hướng thanh âm, vì sao Trình Thiên Miếu cái gì cũng biết. Nàng rốt cuộc còn biết cái gì? Mà Thẩm Mộc biết Trình Thiên Miếu ở Vạn Tượng Cốc cùng thần bạc đánh cược nhiều lần. Cuối cùng, đem ngọc bội trên người, cái tẩu, tiền, cái gì đều thắng, cái này tính là sư .

"Vị cô nương này, hôm nay sòng bạc dừng hoạt động tài chính, thỉnh cô nương ngày khác lại đến?" Một lão đại từ trong đám người đi ra, khách khí thương lượng.

"Nga, coi như vậy đi, đi thôi." Trình Thiên Miếu cũng lười cùng những người này so đo, cũng hiểu được sòng bạc trong trấn nhỏ cũng không có nhiều tiền, đã thắng đến hơn một, hai vạn. Bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, quay đầu đối diện lão đại nói, "Về sau, đừng chơi lớn như vậy, vừa đủ là được." Đồng tử lão phóng đại, trong lòng căng thẳng, hẳn hiểu được Trình Thiên Miếu có ý gì.

Lão đại ngượng ngừng cười gật đầu, nụ cười cứng ngắc.

Chúng dân cờ bạc nghe không hiểu ý tứ, thất vọng tản ra. Nhất thời trong sòng bạc không còn ai.

"Lão đại! Cứ như vậy thả bọn họ đi!" Nam tử lăm lăm lết không cam lòng nói thâm vào tai lão đại.

"Câm miệng." Lão đại nhú mày, hiểu được đối phương là cao nhân, mà mới vừa rồi không vạch trần mình đã rất tốt.

"Lão đại?" Nam tử khó hiểu nhìn phản ứng không bình thường của lão đại nghi ngờ hỏi.

"Cái gì đều không cần hỏi, đi thu thập đi. Về sau nhìn thấy nữ nhân kia liền đóng cửa." Lão đại phân phó , "Còn có, tìm người về lại dung nhan nàng, đưa đi các sòng bạc khác, nhìn thấy nàng đến liền đóng cửa."

"A?"

"A cái rắm, nhanh đi làm." Lão đại xoa xoa cái trán toát mồ hôi lạnh, ngay từ đầu khi bọn họ định sau đây sẽ tìm bọn họ đem tiền cầm trở về, nhưng vừa rồi bỗng nhiên nhìn đến hoa văn trên quần áo nam tử mang mặt nạ, hẳn không nhìn lầm, là người của Phiêu Miếu sơn trang. Cho nên hẳn biết không nên xúc động đi làm chuyện ngu xuẩn. Không nên trêu vào, chỉ có thể né.

Cuối cùng, cảm giác của Trình Thiên Miếu là buồn bực, đến mỗi một chỗ, sòng bạc liền lập tức đóng cửa ,không có chỗ nào mở cửa.

"Ăn cơm, muốn ăn cái gì ta mời." Trình Thiên Miếu vừa lòng sờ sờ ngân phiếu trong lòng, tiền, nàng chưa bao giờ ngại nhiều, đặc biệt dựa vào ‘ lao động ’ của chính mình kiếm tiền.

Hai nam nhân không nói gì đi theo ở phía sau.

" Thiên Miếu, ta cảm thấy hôm nay nàng rất đào hoa." Thẩm Mộc Bạch cắn quả táo nhìn Trình Thiên Miếu nghiêm túc nói, không nhìn lầm, Trình Thiên Miếu thật sự có đào hoa. Nhưng là, cũng rất mơ hồ, như thế nào cũng không nói rõ được.

"Đào hoa đầu người." Trình Thiên Miếu khó chịu cắn quả táo, "Ta thấy hôm nay án đường đường biến thành màu đen, có tai vạ đến nơi! Còn có, không cần tùy tiện ăn táo của ta."

"Đó là của Vô Ngọc mua, nhưng ta lấy ăn." Thẩm Mộc nói có chút vô tội. Không biết bắt đầu từ lúc nào, hẳn cũng thích ăn táo. Thực ra thường là hẳn mua, nhưng bây giờ lại thành Vô Ngọc mua. Nhưng là Vô Ngọc chỉ mua, chưa bao giờ ăn.

"Của hẳn chính là của ta, chẳng nhẽ người không biết?" Trình Thiên Miếu nói bừa.

"Nàng nói bây bạ gì đây" Thẩm Mộc Bạch kéo khoe miệng, mắt liếc nhìn Vô Ngọc. Trên mặt Vô Ngọc không hề có gợn sóng, nhưng tay áo hơi run lên, tổ cáo nội tâm hẳn rung động.

"Oh ~ Tiểu Bạch, lần đầu tiên ta phát hiện màn xin chào đặc sắc như vậy." Khẩu khí Trình Thiên Miếu tràn ngập trêu tức. Mà trán Thẩm Mộc Bạch có chút đỏ mồ hôi, Vô Ngọc mở to hai mắt nhìn trước mắt, không thể nói gì.

Hai nam nhân, khoe miệng khẽ rung nhìn tình huống trước mắt, đây là nói giỡn sao? Sao lại cảm thấy lạnh như thế? Một đám nam tử cầm binh khí vây quanh ba người, những nam tử phía sau cầm là cung tiễn. Đều là hỏa tiễn, đem rừng cây yên tĩnh u ám chiếu sáng. Thẩm Mộc Bạch nhớ lại lời buổi sáng Trình Thiên Miếu nói..., người hôm nay án đường biến thành màu đen, có tai vạ đến nơi. Này mở quạ đen ~~~ tính toán tài tình có thể tính cho người khác, lại không thể tính chính mình.

"Thẩm Mộc Bạch, trại chủ nhà ta mời người đến trại chơi." Một người nam tử trung niên cầm đầu hướng ba người bị vây bên trong gào thét.

"Lời mời thật lễ phép." Trình Thiên Miếu nhìn người chung quanh đều cầm binh khí như hổ rình mồi nói thầm . Ở thôn trấn vừa qua, Trình Thiên Miếu đuổi xe phu đi rồi bảo Thẩm Mộc Bạch cho xe ngựa tiếp tục chạy. Chạng vạng tới rừng cây, vốn định đi xuyên qua, tìm một chỗ nghỉ ngơi, không nghĩ lại

bị những người này mai phục .

"Nếu ta không đi?" Thanh âm Thảm Mục Bạch trầm thấp lạnh lùng hỏi. Ghét nhất bị người khác uy hiếp!

"Ý của Thảm công tử là thà làm ngọc vỡ!" Tên cầm đầu nói, trại chủ sớm đã phân phó, tìm được thiên hạ đệ nhất tính toán tài tình cần phải đưa hắn về, nếu không phải giết hắn, không thể để cho những người khác có được hắn. Nghĩ đến đây, khẩu khí lạnh băng xuống, "Vậy Huru Quái chúng ta không khách khí!"

"Chắc, nói trại chủ nhà hắn cường xxoo nguoi giống nhau." Trình Thiên Miểu nói thầm, mà hai nam nhân bên nàng hiển nhiên không hiểu xxoo là gì, đều nghi hoặc trừng mắt nhìn.

"Ai, ta nói là nếu." Thảm Mục Bạch ngăn động tác hạ lệnh bắn tên của tên cầm đầu.

"Thảm công tử, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Thảm công tử, mời."

Trung niên nam tử trên mặt lộ ra cười đắc ý. Cái gì mà thiên hạ đệ nhất tính toán tài tình, dù thế nào cũng sợ chết như người thường thôi!

Thảm Mục Bạch cùng Trình Thiên Miểu cùng nhau trao đổi ánh mắt, trong mắt Trình Thiên Miểu lộ ra thần sắc không kèm chế được, hơi gật đầu, đến gần Vô Ngọc.

Ba người chậm rãi đến gần trung niên nam tử, trung niên nam tử cười sáng lạn, không nghĩ sự tình thuận lợi đơn giản vậy. Đang cười thoải mái, trên cổ bỗng cảm thấy lạnh như băng, bị một chủy thủ sắc bén kề ngay cổ , mà người nắm chủy thủ chính là Thảm Mục Bạch, tốc độ thật nhanh, không kịp phát hiện, hắn đã xuất thủ! Không phải Hắn thật sự chỉ biết xem bói sao? Trung niên nam tử trong lòng hoảng sợ hỏi chính mình.

"Lui ra phía sau đi." Thảm Mục Bạch cười lạnh, "Nếu không các nguoi đều không thể ngồi lành mà còn là? ngọc nát."

Đồ nam nhân keo kiệt, đây là trả thù âm à!

Trình Thiên Miểu liếc nhìn bóng lưng Thảm Mục Bạch một cái, người này chú ý lời nói vừa rồi của trung niên nam tử.

Phía sau trung niên nam tử, bọn thuộc hạ của hắn nhìn nhau, cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như bây giờ. Bọn chúng do dự, không biết làm sao bây giờ.

"A, bộ hạ của nguoi dường như không có ý định cứu nguoi. Kêu nhóm cung tiễn thủ đem tên buông xuống." Thảm Mục nói về bất đắc dĩ, đưa trong tay chủy thủ áp thấp xuống, chủy thủ sắc bén lập tức cửa lên da cổ trung niên nam tử, kèm theo đau đớn là máu tươi theo chủy thủ chảy xuống.

"Đều buông, các nguoi nghe không hiểu sao?" Trung niên nam tử phát hiện thì ra mình cũng là một người tham sống sợ chết, lại an ủi mình, mọi người đều là như vậy mà.

Bọn thuộc hạ do dự bắt đầu chậm rãi buông vũ khí xuống trong tay. Hòa tiền đều tắt ngóm, chỉ còn lại cây đuốc trong rừng.

"Lui ra phía sau đi." Thảm Mục Bạch ra lệnh. Bọn chúng nhanh chóng nhường đường, khẩn trương nhìn tất cả.

"Không sai, rất ngoan." Trình Thiên Miểu cười trêu tức nói. Đi theo phía sau Thảm Mục Bạch, nhưng vẫn bảo hộ Vô Ngọc. Hắn là người duy nhất không có võ công, xảy ra chuyện gì còn có thể bảo hộ hắn. Xem ra, hộ tống Vô Ngọc là một quyết định không đúng.

Ngay khi đoàn người Trình Thiên Miểu vừa lướt qua mọi người chuẩn bị lên ngựa, người đứng phía sau bỗng nhiên phát ra thanh âm: "Giết bọn họ, trại chủ nói không thể mời về thì phải giết! Không để ai sống!"

Dứt lời, liền thấy xôn xao, có người bắt đầu nhặt vũ khí.

"Vô liên sĩ, các nguoi muốn làm gì? Bỏ vũ khí xuống!" Trung niên nam tử hoảng hốt, thật không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

"Ai nha, nguoi thật không có giá trị." Thảm Mục Bạch rất nhanh nói, trên tay động tác lưu loát, máu tươi chảy ra.

"Đi!" Trình Thiên Miểu kéo tay Vô Ngọc, "Lên ngựa!" Trình Thiên Miểu cùng Vô Ngọc lên cùng một con ngựa, từ trong ngực lấy ra ngân châm, ném về phía sau. Thảm Mục Bạch cũng lên một con ngựa, theo sát phía sau.

Phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết cùng tức giận mắng.

"Yêu nữ! Âm khí đã thương nguoi!"

"Giết bọn họ!"

"Mau đuổi theo!"

"Tiểu Bạch, nguoi đứng là! Mang tai vạ đến nơi!" Trình Thiên Miểu ngoài miệng thoải mái, nhưng trong lòng lại lo lắng. Phía sau tiếng vó ngựa ngày càng gần. Những người đó đuổi sát không buông. Phía sau Vô Ngọc ôm eo Trình Thiên Miểu, ngửi mùi hương trên người Trình Thiên Miểu, có chút ngây

ngốc, thậm chí quên bây giờ là đang chạy trốn chết.

"Ta không nghĩ vậy." Thẩm Mộc vô tội nói.

"Nếu ta tại đây mà chết, thành quỷ cũng không bỏ qua ngươi!" Trình Thiên Miểu hừ lạnh, thanh âm phiêu tán trong gió.

"Yên tâm, nếu nàng chết thật, ta sẽ báo thù cho nàng, sau đó sẽ đi cùng nàng." Thẩm Mộc Bạch thấp giọng nói, mà thâm ý của hắn Trình Thiên Miểu không có nghe được.

"Dừng!" Trình Thiên Miểu nghe phía sau dồn dập tiếng vỗ ngựa khó chịu quát thanh.

"Bắn tên! Mau thả tên!" Phía sau thanh âm ầm ỉ rống giận. Tâm Trình Thiên Miểu cả kinh, chẳng biết tại sao trong đầu đột nhiên nhớ tới một cảnh. Thanh Vân! ! Không nghĩ! Không nghĩ chuyện như vậy phát sinh lần nữa! Trình Thiên Miểu bỗng nhiên xoay người ôm Vô Ngọc nhảy xuống ngựa, vọt đến ven đường. Thẩm Mộc Bạch cũng phi xuống ngựa, bay tới bên người Trình Thiên Miểu. Ngựa trúng rất nhiều tên, tru lên thê lương, ngã trên mặt đất.

Trình Thiên Miểu trong lòng đại hận, bạo ngược trong mắt dần lên. Ngươi trước mắt dường như biến thành lũ người đã hại chết Thanh Vân!

"Đi tìm chết! Toàn bộ đều đi tìm chết!" Trình Thiên Miểu đem toàn bộ ám khí bắn ra, móc ra chủy thủ oán hận nhìn những người này. Vô Ngọc nhìn Trình Thiên Miểu hành động khác thường, ngăn cản cả người. Đây là nàng sao? Cái vẻ mặt không để ý chuyện gì, bây giờ lại thành vẻ mặt bạo ngược cùng âm tàn.

"Thiên Miểu!" Thẩm Mộc Bạch nhích lại gần, khăn trương đem Trình Thiên Miểu cùng Vô Ngọc che ở phía sau.

"Giết! Giết yêu nữ!" Mọi người xuống ngựa lao đến.

"Hừ, các ngươi có năng lực hay không!" Trình Thiên Miểu âm lãnh nói, trong mắt là tia lạnh lạnh.

Trình Thiên Miểu nắm chủy thủ độc ác lấy tính mạng bọn hắn, Thẩm Mộc Bạch cũng dốc hết toàn lực. Đối phương chết rất nhiều người, Trình Thiên Miểu cùng Thẩm Mộc Bạch mệt mỏi quá mức rồi, dù sao đối phương quá đông người. Rất nhanh, có người đã phát hiện Vô Ngọc phía sau hai người là không nhúc nhích.

"Kẻ đứng một mình! Giết hắn!" Lập tức có người phát hiện người kia không biết võ công!

Trình Thiên Miểu giờ phút này trên mặt đã có vết máu, nghe lời của đối phương mắt lạnh xuống, theo bản năng nhích lại gần, đem Vô Ngọc chắn phía sau. Vô Ngọc có chút phức tạp nhìn hành động Trình Thiên Miểu. Đây là lần đầu tiên hắn bị một nữ nhân bảo hộ. Cho tới bây giờ, nữ nhân nhìn hắn, ánh mắt chính là kinh diễm cùng tham lam. Mà nàng lại không hề như vậy.

Người của đối phương đều đánh về phía Vô Ngọc, Trình Thiên Miểu cùng Thẩm Mộc Bạch cố hết sức chống tra. Trình Thiên Miểu đá rút kiếm trong tay một người, hung mãnh đem chủy thủ đâm vào ngực đối phương. Nhưng không ngờ, phía sau có khe hở. Nam tử khác khoe miệng hiện lên nụ cười tàn nhẫn, đâm kiếm về phía sau lưng Trình Thiên Miểu.

"Thiên Miểu!" Thẩm Mộc Bạch gấp đến độ rống to, lại bất đắc dĩ bị bốn người cuốn lấy không thể phân thân.

"Thiên Miểu!" Một thanh âm vội vàng, là Vô Ngọc! Vô Ngọc đột nhiên chắn sau lưng Trình Thiên Miểu. Trình Thiên Miểu kinh ngạc xoay người, chỉ thấy kiếm chói lọi cùng bóng lưng Vô Ngọc.

Không ——! ! Ánh mắt Trình Thiên Miểu trừng lớn, phát sinh chuyện như vậy sao? Có người vì cứu mình mà chết sao? Không cần, không bao giờ được phát sinh chuyện như vậy nữa!

"Thương!" Một thanh âm thanh thúy vang dội bên tai Trình Thiên Miểu, vốn là bỏ về phía Vô Ngọc lại bị một kiếm chói lọi ngăn trở. Tiếp theo, một đạo sáng như tuyết, máu vậy cao. Chung quanh binh khí giao đấu càng ác liệt. Dường như có một nhóm người đến đây, vừa rồi những người này đã tiếp viện.

Ai? Là ai cứu mình?

Trình Thiên Miểu tròn to mắt nhìn người xuất hiện trước mắt.

Mặt nạ bạc trước mặt, ánh mắt thật sâu nhìn Trình Thiên Miểu.

Ánh mắt rất quen thuộc.

"Thanh Vân?" Trình Thiên Miểu quên mất tất cả chung quanh, kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, bật lên hai chữ.

Trình Thiên Miểu nhìn nam tử trước mắt, không nói lời gì đưa tay cầm mặt nạ của hắn.

"Cô nương, ngươi nhận lầm người." Nam tử nhanh nhẹn lui về sau, tránh né tay Trình Thiên Miểu. Thanh âm là xa lạ, lại mang theo không tha.

"Ta không nhận sai, ngươi là Thanh Vân, ngươi chính là Thanh Vân! !" Trình Thiên Miểu không thuận theo không buông tha đuổi theo nam tử, muốn vạch trần mặt nạ của hắn.

"Cô nương, người thực nhận lầm người." Nam tử như trước nhanh nhẹn tránh thoát.

"Người không phải Thanh Vân, vì sao cứu ta?" Trình Thiên Miểu trừng mắt nhìn nam tử hỏi.

"Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ mà thôi." Nam tử trả lời lạnh nhạt.

"Nói bậy! Người có hảo tâm như vậy sao, còn dẫn theo nhiều người như vậy!" Trình Thiên Miểu bay lên, lao thẳng tới.

Nam tử thấy thế, xoay người thi triển kinh công bỏ chạy, Trình Thiên Miểu đuổi sát phía: "Người chạy cái gì? Nếu không phải Thanh Vân vậy người đang sợ cái gì? Vì sao không cho ta nhìn thấy mặt của người?"

"Tại hạ có lí do riêng." Nam tử cấp tốc bay về phía trước, Trình Thiên Miểu đuổi sát theo sau, bóng dáng của hai người càng ngày càng xa, để lại mọi người đánh nhau kịch liệt, còn có Thẩm Mục Bạch cùng Vô Ngọc thất thần nhìn theo.

"Thanh Vân là ai?" Vô Ngọc nhìn phương hướng hai người biến mất, nhẹ giọng hỏi.

"Một người nàng dốc hết sinh mệnh yêu." Thẩm Mục Bạch nói thật nhỏ, nhìn thế cục trước mắt đã nghiêng về một phía. Trong lòng nghi hoặc, người nam nhân kia đã chết. Chính mình còn giúp nàng hoá táng hân, làm sao có thể xuất hiện? Mà người trước mắt đến giúp bọn họ chính là người của nam tử mang mặt nạ bạc, thân thủ bất phàm. Thân phận của họ là gì?

Vô ngọc có chút thất thần nhìn phía trước. Cúi đầu tái diễn Thẩm mục trắng trong lời nói: "Một người nàng dốc hết sinh mệnh yêu . . . ."

Trình Thiên Miểu truy mãnh nam tử mặt nạ màu bạc, kinh công nam tử phía trước rõ ràng trên nàng, khoảng cách càng kéo càng xa, Trình Thiên Miểu nóng nảy, không biết người phía trước có phải là người mình nhớ thương - Thanh Vân hay không. Thanh âm thay đổi, nhưng ánh mắt tuyệt đối sẽ không sai! Là Thanh Vân chính là Thanh Vân!

"Người đứng lại! Đứng lại!" Trình Thiên Miểu sốt ruột hướng người phía trước gọi, mà người phía trước mất điếc tai ngơ, tiếp tục cấp tốc bay về phía trước.

Trình Thiên Miểu cắn chặt môi, không thể cứ như vậy để hân biến mất. Nếu hân thật là Thanh Vân, như vậy!

Trình Thiên Miểu bỗng nhiên hét thảm một tiếng, ngừng lại, bưng kín mặt mình thê thảm kêu to: "Đôi mắt của ta, mắt ta~~ nhìn không thấy~~! ! !" Che mắt nhìn giữa kẽ tay bóng dáng phía trước, nếu là Thanh Vân, hân tuyệt đối sẽ không vứt bỏ mình mà không chú ý! Quả nhiên, dưới ánh trăng bóng dáng kia cấp tốc xoay người hướng Trình Thiên Miểu chạy tới.

"Làm sao vậy, mắt của nàng làm sao vậy? Thiên Thiên, mắt làm sao vậy?" Nam tử mặt nạ màu bạc ngồi xuống vội vàng lo lắng nhìn Trình Thiên Miểu, "Mau, cho ta xem."

Trình Thiên Miểu đầu óc hỗn loạn, vừa rồi hân gọi là gì? Gọi mình là Thiên Thiên! Không phải Thanh Vân còn có thể là ai! Trình Thiên Miểu động tác cứng đờ, bất động, chậm rãi nhìn nam tử trước mắt. Dưới ánh trăng màu bạc làm nổi bật ngân quang, trong đôi mắt tràn đầy lo lắng.

"Thanh Vân! Ta rất nhớ chàng!" Trình Thiên Miểu mạnh mẽ ôm lấy nam tử mặt nạ màu bạc, "Chàng chính là Thanh Vân! chàng còn gạt ta!Chàng vừa rồi gọi ta gì?"

Nam tử dừng lại, hoàn toàn hóa đá, để Trình Thiên Miểu ôm thật chặt.

"Ta, ta vừa rồi không gọi gì." Nam tử thật lâu sau mới yếu ớt nói, "Ta là Phong Phách, cô nương, người thật sự nhận lầm người."

"Chàng còn nói bậy!" Trình Thiên Miểu tức giận vươn tay lật mặt nạ, lộ ra gương mặt tuấn mỹ mà xa lạ, "Chàng chính là Thanh Vân, tuy rằng tướng mạo của chàng không đúng, nhưng ánh mắt của chàng lại không lừa được ta!"

"Ta, ta ~~ là Phong Phách" Nói chuyện có chút càm, không biết nên nói gì cho phải, khó xử nhìn Trình Thiên Miểu trong lòng, "Cô nương, cô mới là gạt ta, ánh mắt của cô không có sao, đúng không?"

"Ta không lừa chàng, chàng sẽ dừng lại để ý ta sao?" Trình Thiên Miểu vẫn ôm sát không chịu buông tay.

"Cô thật sự nhận lầm người, ta là Phong Phách, không phải là Thanh Vân." Phong Phách trong mắt toát ra một tia không đành lòng nhưng vẫn dùng sức đẩy ra người trong lòng đứng lên.

"Ta sẽ không nhận sai!" Trình Thiên Miểu quật cường nói.

"Người thật sự nhận lầm người, cô nương, cáo từ." Phong Phách xoay người, trong mắt thật sâu là không đành, đột nhiên nhắm mắt lại, mở mắt ra sẽ rời đi.

"Thượng Quan Thanh Vân, hôm nay nếu chàng rời đi ta, ta cam đoan chàng sẽ hối hận, chàng sẽ không còn được gặp lại ta, ta sẽ hận chàng đời đời kiếp kiếp." Phía sau Trình Thiên Miểu bỗng nhiên nói, thanh âm đã nứt nẻ.

Phong Phách dừng bước.

"Ta bất kể chàng có nỗi khổ gì, hiện tại ở đây không có người, vậy mà cũng không chịu nhìn ta. Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chàng!" Trình Thiên Miếu giờ phút này đã khóc không thành tiếng.

"Chết tiệt Thanh Vân, làm sao chàng có thể tàn nhẫn như vậy, chàng đứng trước mặt lại không nhìn ta. Chàng có biết mấy ngày nay ta nghĩ đến chàng nhiều thế nào không?"

Phong Phách chậm rãi xoay người, nhìn về mặt Trình Thiên Miếu đầy nước mắt, khẽ thở dài, từ từ tiến lên, bỗng nhiên đem Trình Thiên Miếu kéo vào lòng: "Nàng thật là, tại sao lại không để người ta bớt lo, lại còn nói ác như vậy. Nàng khiến ta như thế nào rồi đi được?"

"Thanh Vân, Thanh Vân!" Trình Thiên Miếu khóc lớn hơn, ôm lấy Phong Phách khóc, "Chàng quả nhiên là Thanh Vân! Chàng chính là Thanh Vân."

"Vâng, ta chính là Thanh Vân, nàng tại sao có thể đem ta bức đến mức này." Phong Phách thờ dài nhìn người trong lòng khóc, "Tuy rằng thực không thể tưởng tượng, nhưng là ta chính là Thanh Vân."

"Ta hiểu được, ta biết được." Trình Thiên Miếu khóc, trên tay lại gắt gao nắm chặt quần áo Phong Phách. Tại sao có thể không rõ, chính mình không phải là từ một thế giới khác đến đây sao? Thanh Vân rất rõ ràng là nhập vào trong thân thể một nam tử khác.

"Tốt lắm, không cần khóc." Phong Phách nhẹ nhàng vuốt đầu Trình Thiên Miếu ôn nhu an ủi, "Thân thể này bây giờ là Phong Phách. Là thân vương nước Bạch Thủy. Nói thì dài dòng, hiện tại không thể nhất thời nói rõ ràng, nàng phải ngoan, giữ gìn thân thể. Ta còn có việc phải xử lý. Đợi xử lý xong, ta lập tức sẽ tìm nàng."

"Chàng đi làm chuyện gì? Không thể mang ta cùng đi sao?" Trình Thiên Miếu giương lên mặt, nhìn về mặt thâm tình Phong Phách lên tiếng hỏi.

"Nàng không thể đi theo, việc này quá nguy hiểm." Phong Phách ôm lấy Trình Thiên Miếu, "Tin tưởng ta, Thiên Thiên, ta sẽ rất nhanh xử lý tốt." Phải xử lý tốt. Bởi vì đây là làm cho "Dụ thân vương" rút lui đại giới. Chỉ khi không còn là Dụ thân vương, mới có thể cùng Thiên Thiên ở một chỗ!

"Ta ở nơi nào chờ Chàng?" Hai mắt Trình Thiên Miếu vẫn mông lung, nước mắt vẫn chưa lau đi.

"Nàng đi nơi nào cũng được, ta nhất định sẽ tìm được nàng." Phong Phách vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt Trình Thiên Miếu.

"Chàng bây giờ tên là Phong Phách? Nhưng chàng là Thanh Vân mà." Trình Thiên Miếu có chút bất mãn.

"Cái này không thể được, bọn thuộc hạ nếu nghe được thì hỏng. Đương kim Bạch Thủy hoàng thượng cũng không phải là một người đơn giản." Phong Phách mỉm cười, "Nàng phải biết rằng, Thượng Quan Thanh Vân đã chết, chết trước mặt nàng."

Trình Thiên Miếu không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Phong Phách, hắn có chút mềm lòng, chỉ nói: "Được rồi, khi không có ai có thể gọi ta là Thanh Vân."

"Àn." Trình Thiên Miếu gật đầu thật mạnh.

"Có người tới, ta phải đi, nàng phải tự chiều cổ bản thân cho tốt biết không?" Phong Phách nhìn Trình Thiên Miếu nghiêm túc nói.

"h, ta sẽ." Trình Thiên Miếu cam đoan, "Vậy chàng cũng muốn chiều cổ tốt chính mình, phải nhớ kỹ ta đang đợi chàng!"

Ấy phong phách thân nhiên nở nụ cười, bỗng nhiên cúi đầu, thật mạnh hôn lên môi Trình Thiên Miếu. Tham lam đòi lấy sau tức khắc tách ra, trong bóng đêm kia xa xa tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Trình Thiên Miếu giật mình, nhìn mắt người trước mặt cười tà mị, tâm thần có chút lạc. Thanh Vân ôn nhu cũng sẽ có mặt bá đạo? Tiếp theo, Phong Phách lại mang mặt nạ lên, bay lên trời, biến mất trước mắt Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu đứng tại chỗ, chậm rãi vươn tay sờ môi mình. Có một chút đau, Thanh Vân dùng sức hôn mình, bá đạo mà cuồng nhiệt. Cảm giác rất kỳ quái, quen thuộc mà xa lạ. . . . .

"Thiên Miếu!" Sau đó, Thảm Mục Bạch cùng Vô Ngọc cũng chạy tới. Thân thiết nhìn Trình Thiên Miếu, "Nàng không sao chứ?"

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi." Trình Thiên Miếu thu hồi kinh ngạc trên mặt, thân nhiên xoay người, "Đi thôi, tìm một chỗ nghỉ trọ, ta mệt mỏi rồi."

"Cái kia ~" Thảm Mục Bạch rất muốn mở miệng hỏi Trình Thiên Miếu nam tử vừa rồi là ai, nhưng là nói đến bên miệng lại hỏi không ra.

"Người kia là Vương gia nước Bạch Thủy." Trình Thiên Miếu không quay đầu lại, thân nhiên nói, "Hắn đi ngang qua, cho nên đã cứu chúng ta." Dứt lời, tiếp tục đi lên phía trước, không để ý ánh mắt dò xét phía sau.

Thảm Mục nhìn bóng lưng Trình Thiên Miếu, ánh mắt dần tối xuống, sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy. Vì sao Thiên Miếu gọi hắn là Thanh Vân, mà bây giờ lại nhẹ nhàng băng quơ bỏ qua. Thảm Mục Bạch quay đầu nhìn bóng đêm, người nam nhân kia, thật sự là Vương gia nước Bạch Thủy sao?

Vô Ngọc nhìn hai người như có suy nghĩ gì. Cái lão ca gọi là "m mru" chính là đem đá thương chính mình, để mình đi theo nàng hỏi ra tin tức xác thực.

Kỳ thật, chính mình có hứng thú với nàng. Hiện tại xem ra, chuyện xưa của nàng thật sự rất phức tạp. Thảm Mực Bạch nói câu kia là có ý gì, người nàng độc hết sinh mệnh yêu. Nam nhân vừa rồi xuất hiện cứu mọi người là ai? Trong lòng có nhiều nghi vấn.

"Đi thôi, Vô Ngọc." Thảm Mực Bạch lên tiếng kêu Vô Ngọc, kéo suy nghĩ hần lại.

"Ân." Vô Ngọc đi theo. Rất nhiều chuyện không rõ ràng, không có vấn đề gì, chỉ cần đi theo bên người nàng tất cả đều không sao.

Trình Thiên Miếu nhẹ nhàng tiêu sái phía trước, trong lòng cũng đang mặc niệm: Phong Phách, Thanh Vân, Thanh Vân, Phong Phách~~~~

Trình Thiên Miếu hai mắt trong suốt, nhìn về phía trước, trong mắt có ý cười. Thanh Vân đã trở lại, Thanh Vân hẳn không có biến mất, thật tốt a. Thảm Mực như có suy nghĩ gì theo phía sau, Vô Ngọc về mặt cũng là suy tư.

"Thiên Miếu, nàng đang ở đây cười cái gì?" Trong hành lang của Khách điểm Thảm mực hỏi.

"Cái gì? Có sao?" Trình Thiên Miếu kinh ngạc nhìn Thảm mực.

"Chính nàng không cảm giác?" Thảm mực lông mày nhăn lại, "Ánh mắt của nàng không dấu được nàng đang rất vui mừng."

"Cất, nói bây bạ gì đó, tốt lắm, nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon." Trình Thiên Miếu xoay người đi vào đóng cửa lại.

Thảm mực nhìn cửa đóng lại kia, chau mày. Cảm giác thấy sự tình không đơn giản như vậy. Người nam nhân kia rốt cuộc là ai? Chính là Vương gia nước Bạch Thủy đơn giản như vậy sao?

"Thảm Mực Bạch, ngủ ngon." Vô Ngọc hướng Thảm Mực đang ngăn người chúc ngủ ngon rồi cũng xoay người vào phòng.

"Nga, ngủ ngon." Thảm Mực cúi đầu, nhưng không trở về phòng. Chính là xuất thần nhìn phòng Trình Thiên Miếu cửa đóng chặt. Trong lòng dần dần dâng lên cảm giác không thể giải thích. Lại là cảm giác mất mát, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt. Từ lúc nào, trong lòng đã có bóng dáng Thiên Miếu, hơn nữa lơ đãng cũng không được. Hiện tại, lại có cảm giác mãnh liệt mất mát, giống như ngay sau đó sẽ mất đi Thiên Miếu. Đã thành thói quen ở cạnh nàng, thói quen bị nàng sai sử. Nhưng hôm nay nam nhân kia xuất hiện, lại phá vỡ tất cả.

"Thiên Miếu~~~~" Thảm Mực nhẹ giọng kêu lên, cúi đầu, xoay người đi xuống lầu.

Giờ phút này Trình Thiên Miếu không có ngủ, chính là lẳng lặng đứng bên cửa sổ, xem bóng đêm bên ngoài, chậm rãi nở nụ cười, hẳn sẽ đến tìm mình sao? Hẳn có biện pháp biết mình sẽ ở đâu sao? Ngẫm lại, hẳn hẳn vẫn phải người đi theo mình, nếu không như thế nào lại đứng đêm nay xuất hiện như vậy?

"Nàng đang ở đây nghĩ cái gì?" Đột nhiên, đột ngột thanh âm bên tai Trình Thiên Miếu vang lên, trước mắt lập tức xuất hiện Thảm mực mặt phóng đại.

"Wow, ngươi làm gì a?" Trình Thiên Miếu lui về sau, vỗ vỗ ngực, "Dọa chết người, làm sao ngươi đột nhiên xuất hiện ở đây?" Trình Thiên Miếu kinh ngạc nhìn Thảm Mực Bạch đột nhiên xuất hiện ở cửa sổ.

"Ngủ không được, ta nghĩ nàng cũng ngủ không được, cho nên mới tới nhìn nàng." Bạch Thảm mực xoay người vào cửa sổ.

"Phát thần kinh, mau đi ra ngoài cho ta, nên nghỉ ngơi." Trình Thiên Miếu vẫy tay vội vàng đẩy Thảm mực Bạch. Mà Thảm mực Bạch lại không động, chính là nhìn chằm chằm Trình Thiên Miếu.

"Làm sao? Nửa đêm xông vào phòng nữ tử, ngươi nghĩ làm gì?" Trình Thiên Miếu hừ hừ, dù biết Thảm mực Bạch sẽ không thật sự làm gì nàng.

"Thiên Miếu, ta có chuyện hỏi nàng." Thảm mực Bạch nhìn Trình Thiên Miếu, chăm chú hỏi.

"Làm sao? Có chuyện nói mau, nói xong nhanh đi mau rút ra ngoài." Trình Thiên Miếu tâm tình rõ ràng tốt lắm, cười nhìn ngoài cửa sổ.

"Nam nhân kia, thật là Vương gia nước Bạch Thủy?" Thảm mực trong mắt tản ra hàn quang, chuyển đến trước mặt Trình Thiên Miếu, nhìn vào mắt Trình Thiên Miếu.

"Đúng vậy a, hẳn là Vương gia nước Bạch Thủy." Trình Thiên Miếu gật đầu cười.

"Chính là Vương gia nước Bạch Thủy?" Thảm mực bỗng nhiên nắm bả vai Trình Thiên Miếu, nhìn mặt Trình Thiên Miếu, quát khê, "Nàng nhìn vào mắt ta! Nàng nhìn vào mắt ta mà trả lời."

Trình Thiên Miếu giật mình, nhìn Thảm mực trước mắt thất thố, không rõ người trước mắt rốt cuộc là bị làm sao vậy. Vì sao bỗng nhiên kích động như vậy.

"Trả lời ta!" Thảm mực xiết chặt bả vai Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu lông mày nhăn lại, thật lâu sau không nói gì. Mà Thảm mực cũng không buông nàng ra, chính là sáng quắc nhìn mắt nàng.

"Hắn, hẳn là Thanh Vân." Hồi lâu, Trình Thiên Miếu chậm rãi nói, nhìn ánh mắt Thảm mực Bạch từng chữ từng chữ rõ ràng nói. Mím cười chậm rãi hiện

lên mặt.

Thẩm mục Bạch trừng lớn mắt, gạt mình nhìn về mặt mỉm cười của Trình Thiên Miếu. Thanh Vân đã chết ! Nam nhân kia thế nào lại là Thanh Vân? Vẫn là người kia dùng gì mê hoặc Thiên Miếu?

"Thiên Miếu! Thanh Vân đã chết! Đây không phải là Thanh Vân." Thẩm mục quát khế, mày đã muốn cau chặt , trong mắt ần ần lo lắng, "Nàng thanh tỉnh một chút!"

"Hắn chính là Thanh Vân! Người sẽ không hiểu được." Trình Thiên Miếu sắc mặt lạnh xuống, nhìn Thẩm mục, "Đi ra ngoài. Nên nghỉ ngơi."

"Thiên Miếu!" Thẩm mục sốt ruột nhìn Trình Thiên Miếu. "Người kia thế nào lại là Thanh Vân! Người kia rốt cuộc làm gì mà nàng thần trí không rõ như vậy!"

"Hắn không có làm gì cả. Hắn chính là Thanh Vân của ta!" Trình Thiên Miếu có chút tức giận. Chỉ vào cửa quát khế, "Người đi ra ngoài."

"Thiên Miếu!" Mạnh mẽ, Bạch Thẩm mục ôm lấy Trình Thiên Miếu, "Thanh Vân đã chết, nàng vẫn không rõ sao?"

"Buông!" Trình Thiên Miếu kinh hãi, muốn tránh thoát mở tay Bạch Thẩm mục, tuy nhiên nói như thế nào cũng gãy không ra, "Thẩm mục Bạch, người làm gì vậy? Buông!"

"Thiên Miếu, hắn cái gì không cho nàng được! Ta cho, ta vẫn bồi bên cạnh nàng, ta nhất định có thể cho nàng hạnh phúc." Thẩm mục ôm thật chặt Trình Thiên Miếu vội vàng nói, "Tin tưởng ta, ta sẽ làm được!"

"Người biến thái này, buông tay!" Trình Thiên Miếu tránh, "Người bây giờ buông tay, sẽ không có gì phát sinh, ta sẽ tha thứ người."

"Sẽ không tha, cả đời này ta cũng sẽ không buông." Thẩm mục Bạch rốt cục đem lời trong lòng nói ra, càng ôm chặt Trình Thiên Miếu, dường như muốn nàng tan biến trong thân thể mình.

"Người!" Trình Thiên Miếu phần nộ mãnh lực giãy ra khỏi Thẩm mục Bạch.

"Thiên Miếu, ta vẫn sẽ canh giữ bên cạnh nàng, cho dù nàng chán ghét ta." Thẩm mục Bạch vừa nói liền mạnh mẽ hôn lên môi Trình Thiên Miếu. Vội vàng mà mãnh liệt, như gió táp mưa rào cán nuốt Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu đồng tử nháy mắt phóng đại, chính là si ngốc nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt. Nụ hôn này, là quen thuộc ! Chẳng lẽ, đêm hôm đó, uống rượu cái kia một đêm, là hắn chiếu cố mình, là hắn hôn mình!

Thật lâu sau, Thẩm mục đã muốn chưa đủ chỗ đó hôn nồng nhiệt, tay chậm rãi xoa nắn mềm mại trước ngực Trình Thiên Miếu, ở bên tai Trình Thiên Miếu cúi đầu lầm bầm: "Thiên Miếu, ta là thiết tình, ta sẽ tốt với nàng."

Trình Thiên Miếu đột nhiên bừng tỉnh, mình làm gì thế? Lại có thể quên mất phản kháng! Dùng hết khí lực toàn thân đem Thẩm mục Bạch đẩy ra, tay dùng sức tát Thẩm mục Bạch một bạt tai, phần nộ quát: "Người cút cho ta! Ta không bao giờ muốn nhìn người nữa!"

Thẩm mục dừng lại, trên mặt đau nóng bỏng đưa hắn kéo về thực tế. Nhìn về mặt phần nộ của Trình Thiên Miếu, Thẩm mục Bạch sùng sốt, mình đã làm gì ? Lại đối với Thiên Miếu dùng cưỡng ép !

"Thiên Miếu, ta ~~~" Bạch Thẩm mục trong mắt thật sâu là hối hận cùng áy náy, xin lỗi nói. "Ta, ta không phải cố ý , ta chỉ là ~~~"

"Người cút ra ngoài cho ta! Ta không bao giờ muốn nhìn người nữa." Trình Thiên Miếu cắn môi nhìn về mặt nam nhân hối hận trước mắt.

"Ta sẽ đi ra ngoài, nhưng là, Thiên Miếu, ta nói rồi, ta sẽ vẫn đi theo cạnh nàng." Thẩm mục Bạch hạ mắt xuống, chưa sót nói, "Hôm nay thật sự thật xin lỗi, ta cũng không biết mình rốt cuộc là làm sao vậy."

Trình Thiên Miếu không nói lời nào, quay đầu không hề nhìn Thẩm mục Bạch.

"Thật sự thật xin lỗi, nhưng là, lời nói ta đều là lời trong lòng ta, ta là thiết tình ." Dứt lời, Thẩm mục Bạch không chờ Trình Thiên Miếu trả lời, biến mất ngay tại chỗ.

Trình Thiên Miếu nhìn lá cây ngoài cửa sổ lay động, nhúu mày.

Vì cái gì sự tình biến thành như vậy? !

Một đêm này, Trình Thiên Miếu không ngủ. Mà Thẩm mục Bạch cũng vậy là một đêm chưa ngủ.

Hôm sau sáng sớm, Vô Ngọc nhìn hai người, cảm giác, cảm thấy không khí rất là quái dị. Thẩm mục Bạch lên xe vội vàng, mà Trình Thiên Miếu ngồi trong xe không nói một lời, nhắm mắt lại. Muốn đi ngủ, lại như thế nào ngủ không được. Trong đầu hiện lên tình cảnh đêm qua. Trong chốc lát là mặt Thanh Vân, một hồi là mặt Thẩm mục Bạch, tiếp theo lại biến thành mặt Phong Phách. Loạn, trong lòng loạn thành một khối. Thẩm mục rốt cuộc là khi nào thì có cái loại tâm tư này, vì sao chính mình một chút cũng không có phát hiện?

"Thiên Miếu, muốn ăn táo không?" Vô Ngọc nhìn về mặt lạnh như băng của Trình Thiên Miếu, ra tiếng làm dịu đi không khí.

"Không ăn!" Trình Thiên Miếu hừ một tiếng, hai mắt lại nhắm nghiền.

"Nha." Vô Ngọc thanh âm thản nhiên, gương mặt không nói nữa.

Thẩm mục nghe trong xe ngựa nói, ánh mắt dần dần ảm đạm xuống. Thương tổn Thiên Miếu vốn không phải ý của hắn, nhưng là, hiện tại quả thật làm Thiên Miếu thương tổn. Hiện tại, nên như thế nào bù lại?

Đến lúc nghỉ ngơi, Trình Thiên Miếu liếc mắt một cái cũng không có nhìn qua Thẩm mục Bạch, chính là lẳng lặng tựa vào cây vừa nhìn trời không ăn cái gì.

"Thiên Miếu ~" Thẩm mục chậm rãi hướng Trình Thiên Miếu, nhẹ giọng gọi nàng.

Trình Thiên Miếu hừ lạnh một tiếng, quay đầu không để ý đến.

"Nước." Thẩm mục đưa Tạng Thủy cho Trình Thiên Miếu, Trình Thiên Miếu không có tiếp, mà là đi qua Thẩm mục đến ngồi bên cạnh Vô Ngọc. Thẩm mục tay chậm rãi buông xuống, cúi đầu thở dài một tiếng, không tiếng động đứng ở một bên.

"Thiên Miếu?" Vô Ngọc nhìn tình huống hai người, hiểu được giữa hai người quả nhiên xảy ra chuyện, nhưng cũng không trực tiếp hỏi. Chính là đưa nước trong tay cho Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu không nói lời nào, nhận nước uống. Thẩm mục chết tiệt, lại có thể đối với mình làm loại chuyện đó! Không tha thứ hắn!

Kế tiếp dọc theo đường đi, hai người cũng vẫn không nói gì. Xác thực mà nói là Trình Thiên Miếu không để ý đến Thẩm mục Bạch. Mà Trình Thiên Miếu thường thường trầm mặc, chính là theo hai người chẳng có mục đích đi tới. Khi nào thì, khi nào thì Thanh Vân mới có thể tìm đến mình.

Ăn xong, Trình Thiên Miếu lập tức lên xe.

Vô Ngọc đi tới bên người Thẩm mục Bạch, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hắn. Thẩm mục Bạch quay đầu, nhìn Vô Ngọc có chút lo lắng, cười cười, cười nhưng lại có chua xót.

"Mục Bạch, ngươi ~ thích Thiên Miếu?" Vô Ngọc nhẹ nhàng hỏi.

Thẩm mục kinh ngạc nhìn Vô Ngọc, tiếp theo nở nụ cười khổ: "Có rõ ràng như vậy?"

Vô Ngọc không nói gì, chính là vỗ vỗ bả vai Thẩm mục, không thêm nhắc lại cũng hướng xe lập tức đi.

Trình Thiên Miếu lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, chờ Vô Ngọc cùng Thẩm mục Bạch. Vô Ngọc xốc lên màn xe lên xe ngựa ngồi ở bên cạnh Trình Thiên Miếu, xe ngựa bắt đầu chậm rãi khởi động.

"Thiên Miếu ~" thật lâu sau, trong xe ngựa yên tĩnh Vô Ngọc thanh lạnh thanh âm thản nhiên vang lên.

"Cái gì?" Trình Thiên Miếu mí mắt cũng không ngẩng một chút thản nhiên hỏi.

"Nàng, cùng Mục Bạch có chuyện gì ah?" Vô Ngọc hỏi, hắn vẫn muốn biết vấn đề.

Trình Thiên Miếu gạt mình, ánh mắt có tia bối rối. Nhớ thời điểm kia, Thanh Vân cùng mình cưỡi ngựa đào tẩu, quan binh không có đuổi theo thật ra là bởi vì bị hắn đánh lạc hướng dẫn đi hướng khác. Lại sau lại, hắn giúp đỡ mình hóa tẩu Thanh Vân, giúp mình báo thù, bởi tại chính mình bên người. Đường như tất cả ngày càng minh bạch.

"Thiên Miếu?" Vô Ngọc có chút lo lắng nhìn Trình Thiên Miếu kia thần thờ ánh mắt, ra tiếng hô hoán.

"Không cần ở trước mặt ta nhắc tới hắn." Trình Thiên Miếu phục hồi tinh thần lại, vừa giận nói, chính là lúc này đây, nàng cảm thấy có chút bất an.

"Hắn thực thích nàng." Vô Ngọc chẳng những không ngừng nói, ngược lại càng nói càng làm nàng bức mình.

Trình Thiên Miếu sững sờ, yên lặng nhìn Vô Ngọc, "Ngươi nói ta làm gì? Ta không quan tâm . . . ."

"Bởi vì Thanh Vân còn sống có phải hay không?" Vô Ngọc nhanh chóng đem những thắc mắc của mình nói ra, "Bởi vì Thanh Vân còn sống, cho nên nàng bây giờ không cần Mục Bạch bồi ở bên cạnh nàng. Nàng có chỗ dựa vào rồi, cho nên qua sông đoạn cầu." Vô Ngọc giọng điệu sắc bén bắt lưu một tia cảm tình.

"Ta, ta không có ~~~" Trình Thiên Miếu nói thật nhỏ.

"Nàng có, nàng hoàn toàn chính là như vậy! Lúc người kia mất đi, ngươi đối Mục Bạch là cái gì thái độ? Chính là đem hắn làm gia nô có thể tùy ý sai bảo? Lúc tịch mịch nhằm chán thì tìm người ta? Lúc không người nào có thể dựa vào thì tìm người dựa dẫm?" Vô Ngọc mặt lạnh nhìn trên mặt là vẻ bất định nhân, thanh âm khiến trách nàng.

"Ta không có! Ta không phải!" Trình Thiên Miểu nóng nảy, mắt mở to cãi lại.

"Nàng sao lại không phải? Hắn vẫn đi theo bên cạnh nàng đối với nàng chiếu cố có thừa, của nàng ăn, mặc ở, đi lại quan tâm rất nhiều? Người kia xuất hiện nàng liền không cần hắn, nàng đem hắn rút cuộc trở thành cái gì! Nàng nói đi!" Vô Ngọc không thuận theo không buông tha nhìn Trình Thiên Miểu nói, thanh âm là càng đến càng lớn.

"Ta ~~~" Trình Thiên Miểu suy nghĩ đóng băng ở, có rất nhiều lời muốn nói, lại như thế nào cũng nói không ra.

Xe ngựa cũng đang lúc này mạnh mẽ dừng lại, phía trước truyền đến tiếng quát khê của Thẩm Mục Bạch: "Vô Ngọc, cảm mạo, đừng lảm nhảm, đi ra ngoài đây với ta."

Vô Ngọc nhìn nhìn vẻ mặt thấp thỏm lo âu của Trình Thiên Miểu, đúng là vẫn chưa cam lòng dừng lại, nhưng là vẫn xuống xe ngựa, cùng Thẩm Mục Bạch ngồi xuống phía trước.

Xe ngựa lại bắt đầu chậm rãi rời đi, mà Trình Thiên Miểu tâm giờ phút này lại loạn thành nhất đoàn. Vô Ngọc lời nói mới rồi giống như Kinh Lôi vang ở bên tai của nàng. Trình Thiên Miểu dùng sức che lỗ tai, không muốn nghe, không muốn nghe. Nhưng là Vô Ngọc lời nói mới rồi lại càng ngày càng rõ ràng vang ở trong đầu.

Trình Thiên Miểu ánh mắt càng ngày càng mờ mịt, trong lòng bối rối. Mình rút cuộc đem Thẩm Mục Bạch à cái gì? Không biết! Không biết!! Chính là, phía trước vẫn là thói quen hắn tại bên người, thói quen được hắn chiếu cố. Tựa như Vô Ngọc nói, ăn, mặc ở, đi lại, chính mình chưa từng có quan tâm quá. Hắn luôn lặng yên đem tất cả đều chuẩn bị tốt. Thậm chí ở sau khi ăn cơm xong luôn đem táo rửa rồi đưa cho mình. Tịch tịch cô độc nên mới dựa vào hắn? Không phải! Không phải như thế à! Nhưng là, nếu không phải như vậy, là cái gì đây? Yên tâm thoải mái tiếp nhận hắn đối với mình tốt, sau đó thì sao?

Trình Thiên Miểu tâm càng ngày càng loạn, co rúc ở chỗ ngồi, đem chính mình ôm lại, cắn chặt môi. Thì ra, mình là hèn hạ như vậy! Hưởng thụ ân nhu của Thẩm Mục Bạch cũng đang trong lòng đối Thanh Vân nhớ mãi không quên. Đề tiện vô si! Hơn nữa tham lam! Hiện tại, nên làm thế nào cho phải?

Trong suốt nước mắt chậm rãi theo khuôn mặt Trình Thiên Miểu chảy xuống. Thẩm Mục Bạch vẫn là ân nhu như vậy đứng ở bên cạnh mình, mặc kệ phát sinh chuyện gì đều là như vậy. Tự liên vừa rồi Vô Ngọc mạnh mẽ lên án chính mình, hắn cũng ra tiếng ngăn lại.

Đêm đó, thật là hắn đi tới trên nóc nhà chiếu cố mình say rượu, thật là hắn! Trình Thiên Miểu hồi tưởng đến, trong lòng loạn hơn. Nụ hôn kia lần đầu tiên thực mơ hồ, nhưng là lần thứ hai lại nhớ rất rõ ràng. Là cùng một người!

Tâm ý hắn như thế, chính mình nên làm cái gì bây giờ? Trình Thiên Miểu vô lực vùi đầu vào đầu gối. Ở trong lòng đau đớn: Thanh Vân, ta nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Thì ra, tâm lý của mình đã sớm tiếp nhận Thanh Vân đã chết là chuyện thực. Mà Thanh Vân bỗng nhiên xuất hiện, lại cái gì đều cải biến. Nên làm cái gì bây giờ? Trình Thiên Miểu không nghĩ được gì, chậm rãi hai mắt nhắm nghiền. Thật muốn, cứ như vậy nằm ngủ đi, không bao giờ muốn tỉnh lại. Nói như vậy, cũng không cần đối mặt vương vấn với Thanh Vân, ân nhu của Mục Bạch.

Ban đêm, ở khách điểm tìm nơi ngủ trọ.

Trình Thiên Miểu xuống xe ngựa, chống lại ánh mắt thật sâu của Thẩm Mục Bạch, nơi đó có nồng đậm quyền uy cùng áy náy. Trình Thiên Miểu mạnh mẽ sau khi từ biệt, cố gắng không hề nhìn Thẩm Mục Bạch, đi trước vào khách điểm. Đi theo tiểu nhị lên lầu, Trình Thiên Miểu vào phòng hảo hạng liền đóng cửa lại không cho trở ra.

Thẩm Mục Bạch chính là cánh cửa đóng kia, nhẹ nhàng thờ dài. Tiếp theo phản phó tiểu nhị đem cơm chiều cùng nước ấm đi đưa vào phòng Trình Thiên Miểu. Mà tất cả, Trình Thiên Miểu bên kia cửa nghe rành rạch. Trình Thiên Miểu ánh mắt dần dần ảm đạm xuống, tựa như Vô Ngọc nói, ăn, mặc ở, đi lại, Thẩm Mục Bạch vĩnh viễn là vì nàng an bài thỏa đáng.

Trình Thiên Miểu đi hướng bên giường, chậm rãi ngồi xuống. Nhưng là, Tại sao lại thế này? Mình có thể thành cái dạng này?

Không bao lâu, tiểu nhị đưa tới nước ấm, còn có thức ăn, đều là thức ăn Trình Thiên Miểu thích. Còn có, một quả táo. Đãi tiểu nhị sau khi rời khỏi đây, Trình Thiên Miểu nhìn thức ăn đưa đến có chút sợ rung. Thì ra, chính mình vẫn như vậy không kiêng nể gì hưởng thụ ân nhu của Thẩm Mục Bạch, vì sao chính mình còn chưa có không biết?

Trình Thiên Miểu khoe miệng lộ ra tia cười khổ, chậm rãi hai mắt nhắm nghiền.

Đêm khuya, bốn phía tất cả yên tĩnh không tiếng động. Một đạo hắc ảnh theo Trình Thiên Miểu trong phòng lướt đi, lên xuống biến mất ở trong bóng đêm.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mục Bạch cùng Vô Ngọc sau khi rời giường, Thẩm Mục Bạch như thường lệ đi đến phòng Trình Thiên Miểu, tay cầm lên lại cứng tại giữa không trung, nhìn nhìn Vô Ngọc, ý bảo hắn đi gõ cửa. Vô Ngọc cười khổ một cái, gõ lên cửa: "Thiên Miểu, nên tỉnh dậy rồi! Thiên Miểu?"

Nhưng mà, bên trong không có bất kỳ thanh âm.

Vô Ngọc lại dùng lực gõ: "Thiên Miểu? Nàng còn đang ngủ sao?"

Trong cửa như trước không âm thanh, Vô Ngọc cùng Thẩm Mục Bạch nhìn nhau, đều thấy được đối phương trong mắt ảm ảm lo lắng. Trong lòng thầm kêu không tốt, mạnh mẽ đẩy cửa ra.

Không ai!

"Người đâu? Chẳng lẽ có người cướp đi nàng?" Vô Ngọc nhìn phòng ở trống rỗng, nóng nảy.

Thẩm Mục vốn cũng là lo lắng, ánh mắt dừng lại ở trên bàn sau nhưng không có nói nữa, chính là ánh mắt càng ngày càng mờ nói: "Không, nàng không có gặp chuyện không may, mà là chính là bỏ đi."

Vô ngọc theo Thẩm Mục ánh mắt nhìn lại, giặt mình. Trên bàn bày biện là ngày hôm qua tiểu nhị đưa thức ăn tối cùng quả táo đã rửa sạch. Đều không có ai động quá!

"Chính nàng đi rồi?" Vô ngọc thì thào nói, "Sợ đối mặt với người, cho nên đi rồi."

"Àn." Thẩm Mục Bạch cũng là thất thần nói, "Nàng đi rồi, cứ như vậy đi rồi."

Vô ngọc không nói gì, chính là vươn tay vỗ vỗ Thẩm Mục Bạch bả vai an ủi.

"Nàng là đi rồi, nhưng là, ta cũng vậy nói qua, bất kể như thế nào ta đều bồi ở cạnh nàng." Thẩm Mục Bạch khẩu khí bỗng nhiên biến đổi, dị thường kiên định, trong giọng nói lại có chưa từng từng có bá đạo.

Vô ngọc có chút giặt mình nhìn Thẩm Mục Bạch, không nghe lầm chứ. Ý tứ của hắn, thật giống như là muốn đuổi theo Thiên Miêu?

"Ta sẽ đem người đưa đi sự phó của người, sau đó, ta đi tìm được nàng. Nhất định phải tìm được nàng, cùng cái kia cái gì mặc danh kỳ diệu nam nhân ở đâu chui ra đi tranh giành!" Thẩm Mục Bạch mỉm cười, đi tới bên cạnh bàn, cầm lên quả táo, "Nhất định phải đem cái này cho nàng."

"Đúng là một nam nhân." Vô ngọc cười rộ lên, tán thưởng nhìn Thẩm Mục Bạch, "Nhưng là, Mục Bạch, ta không có chỗ đi a, người phải mang theo ta."

"Có ý tứ gì?" Thẩm Mục Bạch có chút kinh ngạc hỏi.

"Bởi vì ~" Vô Ngọc thế này mới bắt đầu nói về nguyên nhân.

Nghe Vô Ngọc lời nói..., Thẩm Mục Bạch kéo ra khóe miệng: "Người, đại ca của người thật đúng là rảnh tay."

"Đúng vậy a, ta đều nói hắn thật không phải là người." Vô ngọc vươn thẳng kiên bất đắc dĩ nói.

"Chậc, thật sự là phiền toái." Thẩm Mục Bạch có chút đau đầu.

"Ta biết dịch dung. Hoàn hảo ta đảm bảo sẽ giúp được người." Vô ngọc nói đơn giản.

"Dịch dung?" Thẩm Mục Bạch lại giặt mình, "Người biết Dịch Dung Thuật?"

"Đúng vậy a." Vô ngọc gật đầu, võ công chắc là không biết, nhưng là sẽ biết làm cái khác.

"Vậy người lúc trước vì sao không dịch dung, đưa tới phiền toái?" Thẩm Mục Bạch kỳ quái hỏi.

"Dịch dung thực phiền toái, hơn nữa khi đó nghĩ có người của sơn trang bảo vệ. Hiện tại không giống với a." Vô ngọc thở dài, "Trước dịch dung đi. Ta đoán nàng nhất định là đi tìm người nam nhân kia."

"Phải" Thẩm Mục Bạch đáp trả, trong giọng nói là mát mát cùng ảm ảm thương tâm.

"Được rồi, đừng có khổ não nữa." Vô ngọc cười rộ lên, "Người ở đây trong lòng nàng là có vị trí, nếu nàng sẽ không đi như vậy. Bởi vì nàng sợ đối mặt với người, không dám đối mặt. Sợ chính mình dao động."

Thẩm Mục Bạch ngẩng đầu nhìn Vô ngọc, trong mắt bắn ra ánh sáng, vội vàng nói: "Thật sự sao? Thật là như vậy sao?"

"Nhất định là như vậy a." Vô ngọc cười nhìn người trước mắt cảm xúc biến hóa kịch liệt, "Tốt lắm, chúng ta đánh cuộc xem cái người là Vương gia nước Bạch Thủy đến nơi đây là làm cái gì, hắn là sẽ là ở đâu. Như vậy liền nhất định có thể tìm được nàng. Nàng hắn là đã hỏi thăm hắn ở đâu."

Thẩm Mục Bạch chân mày cau lại. Thiên Miêu lại có thể cứ như vậy không nói tiếng nào mà chạy, thật sự theo như lời Vô ngọc trong lòng nàng nhưng thật ra là có mình sao? Bất kể như thế nào, mình cũng sẽ đi tìm nàng. Đã sớm nói sẽ luôn bồi ở bên nàng, mặc kệ nàng đi đâu.

Thẩm Mục Bạch nắm chặt quả táo trong tay, trong mắt bắn ra tia kiên nghị.

Thiên Miêu, cả đời này, ta cũng sẽ không buông tay!

Ngay lúc Thảm Mực Bạch cùng Vô Ngọc phát hiện Trình Thiên Miểu không thấy liền chuẩn bị đi tìm nàng thì nàng đã muốn rời xa này cái trấn nhỏ, một mình cưỡi ngựa đi trên đường. Tuy rằng Vô Ngọc nói đúng một phần, nàng thật sự không thể đối mặt Thảm Mực Bạch, lòng rối loạn mà rời đi, nhưng lại không phải rời bỏ họ mà đi tìm Thanh Vân. Chính là không biết đi đâu. Nếu giờ phút này rời Thảm Mực Bạch mà đi tìm Thanh Vân thì chẳng hiểu tại sao Trình Thiên Miểu trong lòng thật sự có cảm giác qua sông đoạn cầu

"Thật sự là phiền chết!" Trình Thiên Miểu phẫn nộ nhu nhu tóc của mình. Trong lòng nàng đang loạn, sự tình làm sao có thể biến thành như vậy a! Đang lúc phiền chán thì "Cứu mạng a ~ súc sinh! Súc sinh ~ buông ~~~". Trong rừng truyền đến tiếng kêu cứu mơ hồ. Trình Thiên Miểu mớ mớ lỗ tai, không phải đâu, hình như là tiếng kêu của tiểu cô nương, còn có tiếng cười dâm dăng của mấy gã nam nhân.

Trình Thiên Miểu xoay người xuống ngựa, hướng đến chỗ thanh âm tìm kiếm.

"Chắc ~ chắc ~ thật đúng là ghê tởm." Trình Thiên Miểu nhìn một màn trước mắt, mấy nam nhân thân thể trần truồng đang tới lui, làm cho người ta gần như muốn nôn mửa. Chung quanh quần áo lung tung đã rớt xuống đất. Trình Thiên Miểu rút ra tiêu liễu điệp, chuẩn xác đánh vào trán của nam nhân thân thể trần truồng. Tiêu thật sâu nhập vào trán, người trúng tiêu chậm rãi rồi ngã xuống, không còn tri giác.

Trong bụi cỏ, tiểu nha đầu vẫn không nhúc nhích. Trình Thiên Miểu nhấn nhó tiến đến, "Uy ~ không chết liền đứng lên đi thôi." Thoạt nhìn tiểu cô nương chỉ có mười một mười hai tuổi, vẫn là không nhúc nhích, hai mắt trống rỗng vô thần. Trước ngực quần áo đã bị ngăn, bên ngoài váy cũng bị bóc xuống dưới. Không phải chứ, Trình Thiên Miểu xem trong lòng có chút tức giận, đứa bé tuổi nhỏ như vậy, mấy tên súc sinh đã nghĩ đến cưỡng bức.

Nhưng là ~~~~ kế tiếp."Thật là, muốn chết hả, liền cắn lưỡi tự vận nha, nếu không liền chứng minh ngươi còn muốn còn sống". Trình Thiên Miểu tâm tình không tốt, miệng cũng độc lên, nói liền miên cần nhẫn liền tự quyết định, "Không muốn chết liền đứng lên đi, tại sao lại để cho nam nhân khi dễ ngươi? Về sau ngươi phải trở nên mạnh mẽ, hung hãn đối với nam nhân khi dễ ngươi, được không? Cứ như vậy mà chết thì không đáng, tương lai của ngươi còn dài. Nam nhân đều không phải là thứ tốt. Nói xem ngươi đã bị "chuyện kia" chưa? (chắc là bị cưỡng bức chưa)"

Trình Thiên Miểu đảo mắt không nhìn tới đôi thịt lộ kia, lập tức đi lên phía trước đi. Tìm được nơi ngựa đang ăn cỏ ngoan ngoãn chờ nàng liền phi thân lên ngựa, chậm rãi đi về phía trước. Trình Thiên Miểu thở dài, thật sự không có tâm tình đi trông nom, coi chừng người khác.

Một lát.

Lấy ra tiêu điểm tâm mua ở trên đường lúc trước, Trình Thiên Miểu nuốt hết vào trong miệng. Uống nước, ách xì một cái thực không có hình tượng. Ánh mắt liếc qua một bóng dáng ở phía sau cách đó không xa. Uống thêm một hớp, lại ách xì một cái, không kiên nhẫn nói: "Ngươi bám theo đủ chưa?"

Người đứng phía sau không nói gì, vẫn cắn chặt răng, lao đảo đi theo phía sau Trình Thiên Miểu. Đứng là tiểu cô nương vừa rồi Trình Thiên Miểu cứu.

"Dù ngươi theo ta, ta cũng sẽ không đem theo ngươi, phiền toái chết." Trình Thiên Miểu quay đầu nhìn về mặt quật cường của tiểu cô nương, tiểu cô nương trên mặt đã có chút ô uế, chỗ hồng chỗ đen, rõ ràng đi trên đường phi thường gian khổ, nhưng vẫn là không rên một tiếng sống chết đi theo phía sau Trình Thiên Miểu đang cưỡi ngựa. Trình Thiên Miểu làm như không thấy, thật sự, chính mình cũng không phải nhà tử thiện, cứu nhân sẽ thu dụng nhân? Chuyện của mình cũng còn chưa giải quyết.

Trình Thiên Miểu liếc người đứng phía sau, thở dài thật mạnh, đem điểm tâm móc trong bao quần áo ra, đưa cho tiểu cô nương cùng ngân lượng, sau đó ép chân vào bụng ngựa, rất nhanh rời đi. "Làm như vậy chắc được rồi".

"Hài tử kia, sẽ không chết chứ?" Trình Thiên Miểu đem tay bản của mình do ăn điểm tâm xoa xoa trên cổ ngựa, màu đen trên lông lập tức nổi lên loang lổ nhiều điểm. Hắc mã phát ra tiếng phì phì trong mũi, dường như đang kháng nghị.

Trình Thiên Miểu lại hoàn toàn không để ý đến kháng nghị của hắc mã, lại xoa xoa tay, có chút không yên lòng nhìn phía sau. Bóng người đã thành cái chấm đen nhỏ, dường như té trên mặt đất rồi?

"Phiền toái!". Trình Thiên Miểu ghim đầu ngựa quay trở lại

Nhìn tiểu nha đầu ở ven đường đã choáng váng, cảm trên tay điểm tâm của chính mình bỏ lại, nhưng lại không có dấu vết động đậy. Trình Thiên Miểu khóe miệng co gập, này nha đầu chết tiết kia có thể biết mình nhất định sẽ quay đầu lại?

Đỡ tiểu nha đầu hôn mê, Trình Thiên Miểu không nói gì. "đây là đói quá chóng mặt hay là mệt mỏi mà hôn mê?" Mặc kệ, trước mở miệng, rót chút nước, lại nhét điểm tâm vào miệng tiểu nha đầu. Tiểu nha đầu rốt cục từ từ tỉnh dậy.

"Chính mình ăn." Trình Thiên Miểu đưa nước cùng điểm tâm cho tiểu nha đầu, xoay người sang chỗ khác.

P phía sau không có động tĩnh."Ai nha, thật sự là, ta sẽ không bỏ lại ngươi." Trình Thiên Miểu tức giận nói.

Tiểu nha đầu rốt cục bắt đầu lang thôn hồ yết(ăn như hổ sói). Kèm theo là tiếng ho khan, Trình Thiên Miểu bĩu môi: "Ăn từ từ ~ nói sẽ không bỏ lại ngươi, cũng sẽ không có ai cướp của ngươi." Phía sau còn lại tiếng ăn nhẹ nhàng

"Tiểu nha đầu, về sau tính sao đây?" Trình Thiên Miểu ngồi xổm xuống ở bên người tiểu nha đầu

"Ta không gọi là tiểu nha đầu, ta là Cố Tích Vân." Tiểu nha đầu quật cường ngẩng đầu sửa lại cho đúng.

"Được rồi được rồi, mặc kệ ngươi tên gì. Về sau ngươi tính sao?" Trình Thiên Miểu nhấc tay đầu hàng.

"Về sau đi theo người." Tiểu nha đầu cúi đầu thấp, tiếp tục ăn.

Trình Thiên Miểu khước miệng co giật: "Ta giống như không nợ người tiền a? Tại sao muốn đi theo ta?"

"Bởi vì người đã cứu ta." Cổ Tích Vân nói, "Về sau người chính là chủ Nhân của ta. Mạng của ta sẽ là của người."

"Lý do không chấp nhận, ta phải đi." Trình Thiên Miểu đứng lên, sắp phi thân lên ngựa, "Trong tay nải kia có bạc đủ người sinh hoạt."

"Chủ Nhân!" Cổ Tích Vân kêu to lên, kéo ống tay áo của Trình Thiên Miểu "Chủ Nhân, mang ta lên, người đi đâu ta liền đi đó."

Trình Thiên Miểu ngăn ra, lập tức nở nụ cười khổ sở: "Đi đâu? Chính mình cũng không biết đi đâu, như thế nào mang người?"

Cổ Tích Vân giật mình, tiếp theo cắn cắn môi nói: "Chủ Nhân có phải là có tâm sự gì hay không, hay có điều bất đắc dĩ. Ta đây không miễn cưỡng đi theo Chủ Nhân, chính là hi vọng Chủ Nhân nói một nơi, ta đi nơi đó chờ ngài. Chờ Chủ Nhân xử lý tốt mọi chuyện nhất định phải tới tìm ta."

Trình Thiên Miểu ngây ngẩn cả người, chống lại đôi mắt kiên nghị sáng trong của Cổ Tích Vân, trong lòng một trận rung động lại không nói được gì. Nhìn đôi mắt của tiểu nha đầu sau nàng thấy quen thuộc như vậy?

"Chủ Nhân, được chứ? Van người." Cổ Tích Vân nắm thật chặt góc áo Trình Thiên Miểu không buông.

Trình Thiên Miểu vươn tay nhẹ nhàng sờ lên đầu Cổ Tích Vân, cười yếu ớt: "Hào ~ ta đáp ứng người."

"Tốt lắm" Cổ Tích Vân trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, "Kia Chủ Nhân, ta đi đến đâu chờ người?"

"Một nơi có trăm hoa đua nở. Khắp nơi đều là hoa." Trình Thiên Miểu cười rộ lên.

"Có nơi như vậy?" Cổ Tích Vân mắt sáng rực lên, "Vậy nhất định rất đẹp, đúng không?"

"h, rất đẹp." Trình Thiên Miểu mỉm cười, "Nơi đó ngay tại Bắc Lăng viên, người đi tìm đi. Có một ngày, ta sẽ đến." Sẽ đến sao? Trình Thiên Miểu ở trong lòng tự hỏi mình. Không biết, trong lòng nhưng thật ra là không nắm chắc, không biết trước. Người ở Vạn Tượng Cốc đã nói với chính mình, ở Bắc Lăng Quốc Hữu có một cái chỗ thần kỳ như vậy, khắp núi là hoa tươi, kỳ hoa dị thảo nhiều đếm không xuể. Trước mắt đứa nhỏ muốn là một hi vọng, như vậy liền cho nàng hy vọng đi.

"Hào, Chủ Nhân, ta đi tìm. Ta sẽ chờ người. Người nhất định phải tới!" Cổ Tích Vân cầm lấy góc áo của Trình Thiên Miểu tha thiết nói.

"Hào." Trình Thiên Miểu sâu kín trả lời, lại nhìn thấy quần áo cùng trên mặt Cổ Tích Vân đều bẩn cả, nhũ nhũ mảy, lấy ra bộ quần áo, đưa cho Cổ Tích Vân, "Đi tắm rồi thay"

Cổ Tích Vân cầm quần áo, ở trên người khoa tay múa chân dưới, nhếch môi nở nụ cười: "Chủ Nhân, y phục của người thật xinh đẹp."

Trình Thiên Miểu một chút giật mình không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn quần áo trong tay Cổ Tích Vân. Y phục này, là Thảm Mục Bạch vì mình mà mua.

"Chủ Nhân, Chủ Nhân?" Cổ Tích Vân lo lắng nhìn người trước mắt thất thần, ra sức kêu.

"A? Cái gì?" Trình Thiên Miểu hồi thần lại, khó hiểu nhìn về mặt lo lắng của Cổ Tích Vân.

"Chủ Nhân luyện tức y phục này sao? Ta đây không cần." Cổ Tích Vân yếu ớt nói, cầm quần áo lần lượt trả lại.

"Không, không phải." Trình Thiên Miểu cười miễn cưỡng, "Không cần trả, chính là đột nhiên đang nhớ lại chút việc. Chúng ta đi bờ sông cho người tắm rửa, ta thay người coi chừng."

"Àn." Cổ Tích Vân cao hứng gật đầu đi theo Trình Thiên Miểu.

Vì Cổ Tích Vân sau khi tắm xong, Trình Thiên Miểu kinh ngạc phát hiện, tiểu cô nương trước mắt lớn lên thật sự là ~ thật sự là ~ phải hình dung như thế nào. Xinh đẹp? Yêu nghiệt hay là Vô Hồn? Khó trách tuổi mới nhỏ nhỏ thiếu chút nữa bị người cường bạo.

"Vẫn là đem mặt làm bẩn đi." Trình Thiên Miểu bắt đầu đem liền bùn đất trên mặt Cổ Tích Vân đều đều mà lau sạch, trong miệng nói thầm, "Nam nhân đều không phải là cái gì thứ tốt. Nhìn thấy người như vậy, bọn họ chỉ biết biến thành động vật nửa người dưới, người phải học được bảo vệ mình, không cần dễ dàng đem mặt mình bày ra cho người khác xem, biết không?"

"Àn." Cổ Tích Vân nghe lời, thật mạnh gật đầu, trong mắt bắn ra sự sùng bái, mà Trình Thiên Miểu lại không có chú ý tới.

"Đọc đường đi cẩn thận, nhớ rõ bảo vệ tốt chính mình. Không cần cùng nam nhân dính dáng, biết không?" Trình Thiên Miểu dặn dò vài câu liền muốn rời đi. Không hỏi quá đứa bé này là từ đâu đến, trước đây đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì chính nàng cũng không muốn nói, thì mình cũng không nên hỏi.

"Chủ Nhân, ta nhất định sẽ tìm được nơi người nói, ta chờ người! Người nhất định phải tới! Ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ, đem tất cả nam nhân đều

dẫm nát dưới chân!" Cổ Tích Vân giờ nắm tay nhỏ nghiêm túc nói.

Trình Thiên Miểu nghe nàng cuối cùng câu nói kia, nở nụ cười. Thật là một đứa nhỏ đáng yêu. Sau này, Trình Thiên Miểu cũng không có nghĩ đến, tại đây trong khoảng thời gian ngắn này tiếp xúc cùng với giáo huấn Vô Tâm, về sau tạo ra Bách Hoa cung cung chủ —— Cổ Tích Vân.

Hai người cáo biệt, Trình Thiên Miểu đem ngựa để lại cho Cổ Tích Vân, mà chính mình lại chẳng có mục đích đi về phía trước. Trình Thiên Miểu nhìn đường phía trước, trong lòng phiền muộn, như vậy đi thẳng sẽ đến nơi nào?

Trình Thiên Miểu cứ như vậy, đi mệt, tìm nơi nghỉ tạm, đói bụng liền mua thức ăn. Đến thôn trấn nghỉ ngơi sau đó lại mua ngựa tiếp tục đi không có mục đích. Nàng vừa đi vừa chờ đợi người đó đến tìm mình.

Nhưng là, làm cho Trình Thiên Miểu thật không ngờ là, sự tình sẽ biến thành như vậy!

Trình Thiên Miểu lẳng lặng ngồi trên cây, nhìn lên bầu trời. Bầu trời xanh thăm bao la có chú chim nhỏ bay qua, mở đôi cánh bay lượn. Trình Thiên Miểu thờ dài, đây đã là ngày thứ mấy hai người xa nhau? Không biết. Cùng tiểu nha đầu Cổ Tích Vân tách ra là ngày thứ mấy, cũng không biết.

Thời gian cứ như vậy trải qua, Trình Thiên Miểu cái gì cũng không nhớ. Nhẹ nhàng tựa vào cây, Trình Thiên Miểu thờ dài.

"Thờ dài cái gì?" Bỗng nhiên, dưới gốc cây truyền đến một thanh âm quen thuộc và xa lạ.

Đồng tử Trình Thiên Miểu phóng đại, là Thanh Vân, hoặc phải nói là Phong Phách?

Trình Thiên Miểu cúi đầu, quả nhiên thấy một thân trang phục màu đen, Phong Phách đứng dưới gốc cây mỉm cười nhìn nàng.

"Thanh Vân ~" Trình Thiên Miểu không xuống cây, chỉ đứng ở trên cây cúi đầu gọi, trong thanh âm tràn đầy phức tạp cùng mâu thuẫn.

"Làm sao vậy? Ở phía đó làm cái gì? Có phải hay không nhớ ta?" Phong Phách cúi đầu cười, nhún chân một chút liền lên cây đứng trước mặt Trình Thiên Miểu.

"Ta ~" Trình Thiên Miểu muốn nói ân, đang nghĩ ngợi. Nhưng lời này đến bên miệng lại như thế nào nói không ra.

"Nhưng là ta luôn nhớ nàng." Phong Phách nở nụ cười, tay vuốt lên mặt Trình Thiên Miểu.

Trình Thiên Miểu ngẩng đầu nhìn mắt Phong Phách, lại phát hiện Phong Phách cười khó lường, cảm giác có một tia tà tà. Cảm giác thật kỳ quái, có chút xa lạ. Nhưng là quả thật lại là Thanh Vân, đây là cảm giác cô quái gì?

"Thanh Vân?" Trình Thiên Miểu cầm tay Phong Phách, cúi đầu gọi.

"Ta rất hài lòng với nàng." Phong Phách lại ghé sát vào tai Trình Thiên Miểu thổi nhiệt khí, "Thật sự là kỳ quái, nàng chạy loạn, nhưng ta có thể lập tức tìm được nàng. Ta làm xong việc liền lập tức tới tìm nàng."

Trình Thiên Miểu hơi mở miệng, không biết nên nói cái gì cho phải, cảm giác hiện tại Thanh Vân là lạ. Cái gì vừa chính mình? Lời này có ý tứ gì?

"Nàng, kỳ thật thực yêu thích ta đúng không? Cho nên mới đeo vòng tay này." Phong Phách cầm cổ tay Trình Thiên Miểu lên, nhìn vòng tay trên cổ tay Trình Thiên Miểu, trong mắt lộ ra ý cười.

"Thanh Vân?" Trình Thiên Miểu nghi hoặc, rút tay mình về, không biết vì sao người trước mắt cho mình cảm giác không thoải mái. Thanh Vân ôn nhu đâu rồi?

"Thiên Thiên." Phong Phách cười, lại cầm tay Trình Thiên Miểu kéo nàng xuống cây. Dưới gốc cây là một con ngựa đen, Phong Phách đi đến bên ngựa, lấy trên lưng ngựa một cái bao, lấy ra ngọc bội, nghiêm túc đeo lên cổ Trình Thiên Miểu.

"Đây là cái gì?" Trình Thiên Miểu đem ngọc bội trên cổ nắm trên tay, nghi hoặc hỏi. Lưu quang tràn ngập các loại màu sắc ngọc bội, mặt trên còn có hoa văn Long hòa phong. Không phải vật phẩm, nhưng là, thứ này hẳn là của Vương gia Phong Phách, mà không phải của Thanh Vân? Trình Thiên Miểu nghĩ đến bèn giật xuống.

"Không cho phép giật." Phong Phách mạnh mẽ vươn tay cầm tay Trình Thiên Miểu, "Đây là ta tặng cho nàng! Không cho phép lấy xuống." Trên mặt Phong Phách dâng lên hàn khí, dị thường nghiêm túc đối Trình Thiên Miểu nói.

"Vì sao? Đây không phải là đồ của chàng. Thanh Vân, đây là của Phong Phách, là Vương gia gì đó đúng không?" Trình Thiên Miểu khó hiểu.

"Ta nói không cho phép chính là không cho phép." Phong Phách nở nụ cười, bỗng nhiên ôm chặt thắt lưng Trình Thiên Miểu, cùng mình phi thân lên ngựa, "Đi, ta mang nàng đi chỗ này." Dứt lời, thúc dục dưới ngựa đi lên phía trước.

Trình Thiên Miểu cảm nhận được ấm áp sau lưng hình, trong lòng lại nói không nên lời. Cảm giác là lạ ở chỗ nào, nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào? Thanh Vân vẫn là Thanh Vân, nhưng hành động lại thật sự rất kỳ quái.

"Thiên Thiên." Người phía sau bỗng nhiên ôm chặt Trình Thiên Miểu, nhẹ nhàng nói, "Ta rất nhớ nàng. Trong lòng chỗ nào cũng phi thường nhớ nàng. Ta

đây mỗi ngày đều không ngủ được, ăn cơm, đi đường, làm việc đều nhớ nàng, thật là kỳ quái, tại sao phải như vậy."

Trình Thiên Miếu giật mình, chỉ quay nhìn phía trước. Người phía sau, có một chút run rẩy!

"Khi đó ta nhìn thấy nàng ôm ta khóc, ta rất muốn ôm nàng nói nàng đừng khóc." Phong Phách nhẹ giọng kể ra, "Ta nhìn thấy trên người nàng có thương tích, ta thật lo lắng. Ta sợ nàng làm chuyện điên rồ, thật là sợ."

"Thanh Vân. . . ." Trình Thiên Miếu buông mắt xuống, trong mắt tràn đầy phức tạp. Khi đó, mình thật sự nghĩ đến Thanh Vân, không bao giờ trở về nữa. Cái gì đều không nghĩ đến, cái gì cũng không muốn. Cuối cùng vẫn là Thẩm Mục Bạch giúp nàng báo thù. Mục Bạch! Trình Thiên Miếu kinh hãi, tại sao lại nhớ tới hắn!

"Nhưng, hiện tại có thể ôm nàng, thật tốt a." Phong Phách cười, bỗng nhiên cúi sát mặt Trình Thiên Miếu hôn. Mà Trình Thiên Miếu lại dường như không phản ứng, chỉ si ngốc nhìn.

"Thiên Thiên?" Phong Phách nghi hoặc nhìn Trình Thiên Miếu, nghi hoặc gọi.

"A?" Trình Thiên Miếu lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu, "Không có gì, không có gì."

Phong Phách nhăn lông mày, không nói gì nữa. Chỉ là thâm trầm trong mắt càng phát ra rõ ràng.

"Chúng ta đi đâu đây?" Trình Thiên Miếu nhìn về phía trước hỏi.

"Cũng sắp đến." Phong Phách ôm thắt lưng Trình Thiên Miếu cười.

Trình Thiên Miếu cảm nhận bàn tay to trên lưng, trong lòng không thoải mái. Vì sao cảm thấy Thanh Vân có chút xa lạ, tại sao phải cảm thấy có chút không thoải mái? Thật sự là cảm giác kỳ quái.

Qua một đoạn thời gian, nhếch mép lên. Phong Phách dừng lại, xoay người xuống ngựa, đem Trình Thiên Miếu ôm xuống: "Đến."

"Nơi này là chỗ nào?" Trình Thiên Miếu nghi hoặc nhìn phía trước, trên tay không chú ý bỏ tay Phong Phách ra.

Phong Phách bất động nhìn hành động Trình Thiên Miếu không nói gì, chỉ theo sát ở phía sau.

"Nơi này ta ngẫu nhiên phát hiện ra. Rất được phải không?" Phong Phách cùng Trình Thiên Miếu vào khe sâu, Phong Phách chỉ vào trong sơn cốc đủ mọi màu sắc hoa tươi cười nói, "Xem, còn có dòng suối nhỏ."

"Àn." Trình Thiên Miếu thần nhiên gật gật đầu, không biểu hiện ra kinh ngạc.

Phong Phách nhìn mặt Trình Thiên Miếu bình tĩnh, không nhiều lời, kéo tay Trình Thiên Miếu, nắm thật chặt phòng ngừa Trình Thiên Miếu thoát khỏi, kéo nàng đến bên dòng suối nhỏ.

Trình Thiên Miếu há mồm muốn nói cái gì, nhìn Phong Phách vẻ mặt cao hứng nhưng cũng không nói lên lời.

"Thiên Thiên, nàng nói chúng ta ẩn cư chỗ này tốt không?" Phong Phách kéo Trình Thiên Miếu đi đến bên dòng suối, nhìn phong cảnh chung quanh như vẽ mở miệng hỏi.

"A?" Trình Thiên Miếu sững sốt, giương mắt nhìn kỹ chung quanh. Thật là xinh đẹp. Nếu trước kia nghe Thanh Vân nói lời này, hẳn là sẽ cao hứng, nhưng bây giờ trong lòng không có một tia cao hứng. Tại sao lại như vậy? Trình Thiên Miếu trong lòng hỏi chính mình, nhưng tìm thế nào cũng không thấy đáp án.

"A cái gì?" Phong Phách cười rộ lên, ôm chặt Trình Thiên Miếu, gắt gao ôm nàng vào lòng, ở bên tai Trình Thiên Miếu lầm bầm, "Có biết không, ta đã muốn ôm nàng như vậy từ lâu, muốn có nàng, muốn cùng nàng ở cùng nhau, muốn đem nàng giam cầm tại bên người, vĩnh viễn."

Nói xong, không để ý ánh mắt Trình Thiên Miếu kinh ngạc, hôn thật mạnh lên môi Trình Thiên Miếu. Dồn dập hôn theo phần môi, Phong Phách chậm rãi thờ dốc, cùng lúc đó không thỏa mãn, chậm rãi hướng về phía mặt cùng cổ Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu khẽ nhủ mảy, đẩy Phong Phách ra. Hiện tại Thanh Vân trước mắt rất xa lạ, nhưng là hắn chính là Thanh Vân. Làm việc này với mình, mình có nên không phản cảm. Nhưng trong lòng lại dâng lên một trận bài xích. Còn có hắn nói được những lời này, hắn thật là Thanh Vân ôn nhu sao?

"Ta nghĩ, ta là thật sự yêu nàng, nữ nhân." Phong Phách thờ hồn hển nói ra câu, tay đã nhanh chóng xé áo Trình Thiên Miếu. Theo tiếng quần áo xé rách cùng tiếng Trình Thiên Miếu kêu sợ hãi, da thịt Trình Thiên Miếu đã bại lộ trong không khí. Trắng nõn lại phản hồng lộ ra mê người, khiến Phong Phách trong mắt mê luyến.

"Không đúng, người không phải Thanh Vân! Người không phải!" Trình Thiên Miếu tránh sang, đẩy người bên cạnh ra. Thanh Vân sẽ không làm việc này với mình, sẽ không như vậy! Khẩu khí của hắn cũng không phải là Thanh Vân!

"Ta sao lại không phải." Phong Phách cười tà tà, đem Trình Thiên Miếu ôn nhu để trên mặt đất sau đặt ở dưới thân.

"Người không phải!" Trình Thiên Miếu hoảng sợ phát hiện mình gãy không thoát. Người nam nhân này đang ở trên mình! Trình Thiên Miếu hoảng sợ phát hiện sự thật này.

"Ta tại sao không phải? ! Lần đầu tiên gặp nàng liền đập mặt ta, đem ta đá xuống cây. Khi đó người mới tám tuổi." Phong Phách cười tà ác, hôn lên bả vai tròn bóng của Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu giật mình, đứng! Lần đầu tiên gặp mặt chính mình đã đem Thanh Vân đá xuống cây. Nhưng, bây giờ người đang ở trên người mình thật là Thanh Vân sao? Người tình khiết yêu mình, ôn nhu Thanh Vân?

"Làm loại sự tình này không thể phân tâm, nữ nhân." Phong Phách chụp tay lên trước ngực mềm mại của Trình Thiên Miếu. Thanh âm trầm thấp mị hoặc, mang theo vô tận dục vọng.

"Không! Người không phải Thanh Vân! Người buông! Hồn đản, Phong Phách! Người hồn đản!" Trình Thiên Miếu hoảng sợ kêu lên, "Người không phải Thanh Vân! Người là Phong Phách phải không?"

"Nga?" Phong Phách dừng động tác, híp hai mắt nhìn Trình Thiên Miếu dưới thân hoảng sợ, lập tức nở nụ cười, "Nàng nói cũng không đúng! Ta là Thanh Vân của nàng, nhưng cũng là Phong Phách."

"Có ý tứ gì?" Trình Thiên Miếu tạm thời quên mọi việc, không thể tin nhìn nam nhân trước mắt.

"Ý tứ rất đơn giản. Ta cùng hắn nhất thể rồi, từ thân thể đến tinh thần, còn có tâm linh." Phong Phách cười tiếp tục hôn lên cổ Trình Thiên Miếu, "Nàng cho là tự ta làm như vậy? Nếu hắn không đồng ý, đã sớm ngăn lại ta. Hai chúng ta tâm ý giống nhau, biết không? Phong Phách chính là Thanh Vân, Thanh Vân chính là Phong Phách."

"Làm sao có thể? !" Trình Thiên Miếu mở to mắt, quên mất gãy dựa, thì thào nói. Đây là ý gì? Hai người nhất thể rồi!

"Thật sự là nữ nhân đáng yêu, nàng cho là nam nhân sẽ yêu nữ nhân thờ ơ sao." Động tác trên tay Phong Phách nhanh hơn, đem quần áo còn lại dùng sức xé, "Nàng phải nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của ta, không cho phép nghĩ đến nam nhân khác! Đặc biệt là Thảm Mực Bạch!"

Trình Thiên Miếu trừng lớn mắt, giằng co: "Người cắt cho ta! Buông! Ta nghĩ đến ai không liên quan đến người!"

"Nàng chỉ có thể nghĩ tới ta! Biết không?" Phong Phách trên mặt tất cả đều là hàn khí, thật mạnh hôn lên môi Trình Thiên Miếu. Nữ nhân này dưới thân, đã sớm muốn. Ngày đêm tưởng niệm, ngày đêm dày vò khiến người ta điên rồi. Tìm được nàng rồi nghĩ đến có thể hoàn tất cả sự tình cùng nàng ẩn cư. Lại không nghĩ rằng người nam nhân kia muốn xông vào lòng nàng. Không thể lại tùy ý để sự tình như vậy xảy ra. Thời điểm cùng Thanh Vân hợp thể, trong đầu cùng trước mắt luôn hội hiện ra hình ảnh nữ nhân này, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng khắc cốt. Cứ như vậy thật sâu đã yêu nữ nhân này. Khiến hai ý thức chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, rốt cục hiểu được, phải tìm được nữ nhân này. Nữ nhân này, đã khiến mình không thể tự kiềm chế.

"Ta không cần người nhớ, người cắt cho ta! Thanh Vân! Người cũng là hồn đản! Phong Phách, người tên cảm thú này. Hai người các người đều là cảm thú!" Trình Thiên Miếu phẫn nộ gầm thét, dùng sức chống cự người trên thân. Nhưng là điểm này khí lực lại một chút đều không tác dụng.

Phong Phách chỉ cười tà không nói lời nào, Thanh Vân ôn nhu giờ phút này ảnh hưởng từ Phong Phách cuồng dã bá đạo, hai người giờ phút này tâm ý thật sự giống nhau.

"Người nếu còn như vậy với ta, ta thật sự hận người, hận người cả đời." Trình Thiên Miếu ngừng gãy dựa, trừng trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt giọng căm hận nói.

"Nàng sẽ hận ta sao? Đồ ngốc, nàng chỉ biết yêu ta." Phong Phách đã đem quần áo cuối cùng trên người Trình Thiên Miếu lột ra, mê luyến nhìn thân hình trắng nõn hoàn mỹ của nàng.

Trình Thiên Miếu không thèm nhắc lại, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. Khóe mắt có giọt nước mắt sâu kín chảy xuống. Sự tình, tại sao biến thành như vậy? Đúng, sẽ không hận hắn, ở chỗ sâu trong tâm mình kỳ thật thực thương hắn, nhưng là, dưới tình huống như thế này cùng hắn phát sinh quan hệ, tuyệt đối không phải là mình hi vọng!

Không thấy có gì xảy ra, dưới thân cũng không đau nhức. Bỗng nhiên cảm giác trên người lạnh lạnh, tiếp theo trên người lại ấm áp. Là Phong Phách rời thân thể nàng, đem quần áo choàng trên người nàng.

Trình Thiên Miếu mở mắt ra, nhìn về mặt Phong Phách đau thương ngăn cả người. Người trước mắt tại sao có ánh mắt như thế? Vì sao lại dừng lại?

"Ta thật là ngu đồ, lúc này lại dừng lại." Phong Phách thở phì phò, ngồi ở một bên, tiếp theo lại đứng dậy đến bờ suối nhảy xuống đầm mình trong nước xiết

Trình Thiên Miếu cắn môi, nhanh chóng mặc quần áo vào. Quần áo đã bị xé rách nhiều chỗ, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ thân thể. Phức tạp nhìn nam nhân bên dòng suối, Trình Thiên Miếu bỏ chạy. Người nam nhân này, không phải là Thanh Vân trong lòng mình, không phải! Không thể đối mặt như thế bá đạo!

Phong Phách nghe thanh âm phía sau, xoay người lại: "Không cho phép rời bỏ ta, mặc kệ nàng chạy đến đâu ta đều sẽ đem nàng trở về, giam cầm bên người."

Trình Thiên Miếu coi như không nghe thấy, dùng toàn lực chạy trốn. Chỉ cần chạy đến cửa cốc, là có thể cưỡi ngựa rời đi. Không muốn lại nhìn thấy hân! Nam nhân, quả nhiên nửa người dưới đều là động vật. Sao lại chỉ muốn chiếm đoạt lấy mình? Hiện tại, không muốn nghĩ đến hân, một chút cũng không nghĩ.

"Trình Thiên Miếu, ta nói rồi nàng là nữ nhân của ta! Trừ khi bên cạnh ta, nàng không thể đi!" Trình Thiên Miếu hiển nhiên là đánh giá thấp Phong Phách, theo sau một tiếng quát lớn, Phong Phách đã phi thân đứng trước mặt Trình Thiên Miếu.

"Tránh ra!" Trình Thiên Miếu mặt lạnh quát khế.

"Không bao giờ!" Phong Phách vươn tay ôm Trình Thiên Miếu, "Ta hiện tại có thể không chạm vào nàng, nhưng nàng phải đợi ta suy nghĩ lại. Nên hiện tại nàng không thể đi."

"Buông!" Trình Thiên Miếu muốn tách rời khỏi Phong Phách, nhưng không né tránh, chỉ găm lên trong miệng.

Phong Phách còn chưa kịp nói gì, phía sau truyền đến thanh âm nổi giận: "Buông nàng ra! Nàng bảo người buông nàng ra, người có nghe hay không?!"

"Mục Bạch?" Trình Thiên Miếu nghe thanh âm quen thuộc giật mình, sao hân tìm tới?!

Phong Phách nhìn biểu hiện của Trình Thiên Miếu với câu kia của Mục Bạch, mặt đen lại, cầm tay Trình Thiên Miếu chậm rãi xoay người lại, lạnh lùng nhìn Thẩm Mục Bạch, nở nụ cười: "Người không chết?" Làm xong việc liền phái người đi giết người nam nhân này. Hiện tại hân lại bình yên vô sự đứng ở trước mặt mình. Đám phê nhân kia, ngay cả việc này làm cũng không xong.

Thẩm mục nhìn bộ dáng Trình Thiên Miếu bây giờ, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn. Quần áo xộc xệch, trên cổ, trên vai tất cả đều là dấu hôn. Người nam nhân này, rốt cuộc đã làm gì Thiên Miếu?

"Đây là biểu tình gì? Người chẳng lẽ phản đối ta cùng nàng làm chuyện gì sao?" Phong Phách cười tà mị, âm trầm thốt ra một câu khiến Thẩm Mục Bạch cứng đờ người. Mà hân cũng miễn ý cảm thấy người bên cạnh cũng cứng đờ.

"Ta! Ta và người khác nhau!" Thẩm Mục Bạch mặt tái nhợt, biện giải, lo lắng nhưng vừa rồi hình như đúng là như vậy.

"Ha ha, mặc kệ khác hay giống, hôm nay người cũng phải chết ở nơi này." Phong Phách buông tay Trình Thiên Miếu ra, rút vũ khí trên ngựa ra, nghênh đón.

"Vô Ngọc, mau dẫn Thiên Miếu đi." Thẩm Mục Bạch nói khế với Vô Ngọc đứng bên cạnh, rồi cũng nghênh đón.

Trình Thiên Miếu thất thần nhìn hai người trước mắt giao đấu, hai người đều đem hết toàn lực, chiêu chiêu trí mạng.

"Thiên Miếu, đi." Vô Ngọc vội vàng đi tới bên người Trình Thiên Miếu kéo tay Trình Thiên Miếu.

"Cút ngay!" Trình Thiên Miếu lại mạnh mẽ bỏ qua tay Vô Ngọc, kinh hãi, Vô Ngọc cứng đờ tại chỗ.

Trình Thiên Miếu kinh ngạc nhìn Vô Ngọc, lại nhìn tay mình. Rốt cuộc là làm sao vậy? Nhìn lại trước mắt vẫn như cũ kịch liệt đánh nhau, Trình Thiên Miếu tâm loạn.

Đánh đi, đánh đi, cái gì cũng không muốn quản. Trình Thiên Miếu nhú mảy, nhìn Vô Ngọc trước mắt sừng sốt nói: "Quần áo, cởi ra!"

"Cái gì?" Vô Ngọc không hiểu ý tứ của Trình Thiên Miếu, ngây ngốc hỏi.

"Chẳng lẽ người muốn ta mặc như này đi ra ngoài gặp người khác?" Trình Thiên Miếu tức giận hỏi.

"Dạ dạ, a, không phải ý này." Vô Ngọc hoảng, nhanh nhẹn đem áo ngoài của mình cởi ra đưa cho Trình Thiên Miếu. Trình Thiên Miếu đoạt lấy mặc vào. Mà Vô Ngọc nhìn Trình Thiên Miếu trắng nõn cổ cùng cánh tay. Trong lòng chỉ có một cảm giác, thật khá.

Trình Thiên Miếu mặc quần áo tử tế, không nhìn người trước mắt cùng hai người đang đánh nhau ở xa, vội vàng phi thân lên ngựa rời đi.

"Nữ nhân, người dám chạy!" Phong Phách chống lại vũ khí Thẩm Mục Bạch, nhìn về phía bên này.

"Hừ!" Thẩm Mục Bạch vừa nghe cũng cao hứng quay đầu, Vô Ngọc coi như có chút tác dụng, biết mang Thiên Miếu chạy. Quay đầu lại, lại choáng váng, bởi vì thấy Vô Ngọc đang ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

"Ngủ ngốc!" Thẩm Mục Bạch khế nguyên rủa một tiếng, thu hồi vũ khí nhanh chóng đẩy ra.

"Không rảnh cùng người đấu." Phong Phách cũng thu hồi vũ khí, thi triển khinh công vội vàng đuổi theo phương hướng Trình Thiên Miếu biến mất.

"Vô Ngọc, chúng ta cũng đi." Thẩm Mục Bạch nôn nóng nhìn phương hướng Phong Phách đuổi theo, kêu Vô Ngọc.

Cứ như vậy, ba nam nhân đuổi theo Trình Thiên Miếu.

Trình Thiên Miếu vẫn trốn.

Ba nam nhân vẫn truy.

Truy thiên nhai, truy qua biển giác.

Đã xảy ra rất nhiều chuyện, các nam nhân vì yêu Trình Thiên Miếu mà trả giá. Có tai họa thì tranh nhau đứng ra chịu, muốn ăn thì tranh nhau đi mua. Không phải hai người không nghĩ đánh, mà là mỗi lần đều phân không ra cao thấp. Khi đánh, Trình Thiên Miếu lại chạy.

Rốt cục, Trình Thiên Miếu ngừng lại, nguyện ý cùng bọn họ nói vài lời nói. Điều này khiến mấy nam nhân mừng rỡ như điên. Sau đó, Trình Thiên Miếu kinh ngạc phát hiện, Vô Ngọc chẳng những ủ rượu dễ uống, công phu dùng độc cũng rất tốt.

Mỗi một lần Thẩm Mục Bạch cùng Phong Phách đánh túi bụi, Vô Ngọc luôn lẳng lặng đem đầu độc hai người ngã xuống đất. Sau đó tha thiết vì Trình Thiên Miếu chạy đến dân trà. Bởi vì trước đó không lâu hắn tuyên bố cũng muốn cạnh tranh, hắn cũng yêu Thiên Miếu. Đề ý câu này là hai nam nhân kia.

Trạng thái tam quân to lớn chính thức hình thành, ai cũng không chịu nhường bước cũng không ra tay trước, sợ để người đàn ông khác ngư ông đắc lợi.

Trình Thiên Miếu đi ngang qua tiệm cơm đã phát sinh tình huống đó.

Đầu tiên là một nữ tử xinh đẹp tiến vào ăn cơm, tiểu nhị tha thiết kêu gọi, tiếp theo là ba tuấn nam mặt đen cũng tiến vào, ngồi ở cùng bàn. Lúc ăn cơm, ba nam nhân đều không ngừng vì nữ tử xinh đẹp gấp đồ ăn. Nữ tử hừ lạnh một tiếng, ba nam nhân mới bắt đầu thành thật ăn cơm. Mà có một lần, tiểu nhị cúi xuống mặt đất kiếm này nọ, ngoài ý muốn phát hiện dưới đáy bàn nóng bỏng. Thái độ thái đi đá tới đá vào ~~ mà động cước ba nam nhân đối với nàng kia trên mặt lại cười như hoa đào, thật là kỳ quan cũng ~~

Sau khi ăn cơm xong, càng kỳ lạ là ba nam tử đồng thời đưa táo cho nữ tử, đều tha thiết nhìn nữ tử. Nữ tử một cái cũng không tiếp, chính mình lấy ra quả táo ăn, tiếp theo ba nam nhân tranh nhau tính tiền, thuận tiện nói thăm một ít, tiểu nhị nghe không hiểu lời nói. Theo có người nhớ lại, nói dường như là như này.

"Sớm biết thế, lúc trước không nên cứu ngươi, để ngươi bị bắt đi làm trai lơ!"

"Lại âm ỹ, ta độc ngươi. Lần trước kéo ba ngày ngươi ngại ít có phải hay không?"

"Hai người ngu xuẩn, thật không biết Thiên Miếu làm sao có thể để ý các ngươi."

"Câm miệng, ngu xuẩn nhất chính là ngươi. Nếu không có ngươi, Thiên Miếu không thể đối với chúng ta như vậy?"

.....

Ngày khác, Trình Thiên Miếu đi trên đường cái. Phía sau cách đó không xa đi theo là ba nam nhân phong hoa tuyệt đại.

"A ô ~~" thoạt nhìn thấy có ba đứa nhỏ đụng phải bấp chân Trình Thiên Miếu, bụng đầu rầm rì.

Ba nam nhân khẩn trương nhìn tất cả.

"Dì?" Trình Thiên Miếu kinh ngạc nhìn tiểu "Sinh vật", ngồi xuống bên cạnh.

"Đau đau ~~" tiểu hài tử ôm đầu, nước mắt chảy ra nhìn Trình Thiên Miếu. Gương mặt nhăn nhó cùng cái miệng nhỏ nhắn cong lên khiến người khác yêu thích. Chóp mắt nhìn Trình Thiên Miếu.

"Tiểu muội muội đừng khóc ~~ tỷ tỷ xin lỗi. Tỷ tỷ mời ngươi ăn kẹo hồ lô nha?" Trình Thiên Miếu mỉm cười.

"Ta không phải là tiểu muội muội, ta là nam tử hán!" Tiểu hài tử lại kiên định nói, "Ta không có khóc." Dứt lời, ôm đầu chạy.

Trình Thiên Miếu đứng sờ ở tại chỗ, ba nam nhân vội vàng xông lên. Hỏi Thiên Miếu có sao không.

"Được, quyết định!" Trình Thiên Miếu đập tay, "Ta muốn sinh đứa bé, muốn sinh nữ nhi bảo bối! Tuyệt đối không cần nam nhân vô liêm sỉ!"

"Thế? !"

"A? !"

"Nha? !"

Ba nam nhân cảm đều trật khớp.

"Thiên Miếu ~~ con của chúng ta nhất định thực thông minh." Thẩm Mục Bạch biểu đạt ý nguyện của mình.

"Thiên Miếu, ta đối với nàng tâm nàng hẳn là minh bạch rồi." Vô Ngọc chính sắc, trịnh trọng nói.

"Các người cút! Thiên Miếu, ta chờ hôm nay đã thật lâu." Phong Phách cười tà mị.

"Chính là mượn mà thôi, tùy người nào cũng được." Trình Thiên Miếu tùy tiện nói, đem ba nam nhân đánh xuống vực sâu, nhìn bộ dạng ba nam nhân bị nhục, Trình Thiên Miếu tâm tình thật tốt xoay người đi. Không để cho ba nam nhân nhìn thấy mình cười trộm.

Ba nam nhân này, đều yêu mình. Muốn mình như thế nào cho phải? Mục Bạch ôn nhu, Phong Phách cũng chính là Thanh Vân bá đạo, Vô Ngọc không hối hận trả giá. Rõ ràng không có võ công, lần trước mình bị đánh lên không chút do dự chần chừ trước mặt mình.

Đều là đồ ngọc, này là đồ ngọc.

Mình làm sao mà chịu nổi đây?

Ở một tháng Hắc Phong cao ban đêm.

Ở một khách điểm thanh tĩnh.

Trình Thiên Miếu ở gian phòng, đêm khuya một bóng đen chuồn mất, trượt xuống, đi vào. Không đến nửa nén hương, lại một cái bóng đen chuồn mất, trượt xuống, đi vào, nửa nén hương sau, lại một bóng đen chuồn mất, trượt xuống, đi vào.

Sáng sớm, Thiên Miếu ngủ yên ổn trên giường. Mà ba nam nhân ngủ ngã chổng vó.

Một tháng sau, Vô Ngọc cẩn thận xem mạch Trình Thiên Miếu, trên mặt không lộ vẻ gì. Bên cạnh hai nam nhân đều khẩn trương nhìn hẩn, chờ đợi đáp án.

"Có." Vô Ngọc bỗng nhiên toét miệng, cười sáng lạn.

"Nga, ta đã làm cha!" Thảm Mục Bạch cười.

"Cút! Đó là đứa nhỏ của ta." Phong Phách không khách khí đã muốn động thủ.

"Nương tử hiện tại có thai, các người nếu muốn âm ỷ nàng liền cứ việc tại đây động thủ." Vô Ngọc nói thanh âm sắc bén uy hiếp.

"Là nữ nhân liền sinh, giống các người liền xóa sạch!" Trình Thiên Miếu lạnh lùng nói. Trong mắt có tia vui sướng, không tránh được ánh mắt ba nam nhân. Nhưng những lời này cũng khiến ba người trong lòng run sợ.

"Nương tử, muốn ăn cái gì? Có phải hay không muốn ăn chua?"

"Ngu xuẩn, nào có nhanh như vậy?"

"Tất cả im miệng cho ta."

"Đề tiện, lại dùng vô ảnh độc 〜〜"

"Người chờ đó, ta sẽ báo thù. A 〜〜"

Trình Thiên Miếu ngồi vuốt bụng bằng phẳng của mình, lại nhìn ba tuyệt đại nam nhân trước mắt, nở nụ cười.

Mà đứa nhỏ sau khi sinh, Thảm Mục Bạch tính què lại chần động. Đứa nhỏ chỉ có nhất phách, còn tam hồn lục phách tại nơi khác. Chỉ có đem nàng tặng cho một chỗ mới có thể gặp được cơ duyên của nàng, sau đó tam hồn lục phách mới có thể trở về vị trí cũ. Vì vậy đem nàng đến Vương Phủ. Sau đã trở thành yêu thiếp của Cửu vương gia Hiên Viên Cô Vân, cũng là người duy nhất Vương gia yêu.

Đứa nhỏ tên gọi: Phi Tuyết.

Hoàn Phiến Ngoại

Bạn đang đọc truyện *Thất Dạ Sùng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.